

Cuprinsul revistelor din anul 1948

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1948

DE CE SUNT EI ATÂT DE DEOSEBIȚI ÎN 1948 - PAG. 3

Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1948

STEAG PENTRU POPOARE - PAG. 27

Revista nr. 3 - 1 februarie 1948

COMEMORAREA ÎNTEMEIERII LUMII NOI - PAG. 45

Revista nr. 4 - 15 februarie 1948

SĂ CÂȘTIGĂM INTRARE ÎN LOCUINȚELE PERMANENTE - PAG. 69

Revista nr. 5 - 1 martie 1948

„TREIMEA” ESTE CONTRARĂ ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU - PAG. 87

Revista nr. 6 - 15 martie 1948

„PENTRU CA SLUJBA EVANGHELIEI SĂ NU FIE DEFĂIMATĂ” - PAG. 105

Revista nr. 7 - 1 aprilie 1948

EȘTI TU MÂNTUIT? - PAG. 127

Revista nr. 8 - 15 aprilie 1948

DUMNEZEUL NĂDEJDII - PAG. 153

Revista nr. 9 - 1 mai 1948

URECHI ASCULTĂTOARE - PAG. 179

Revista nr. 10 - 15 mai 1948

IGNORANȚA PĂCATULUI - PAG. 205

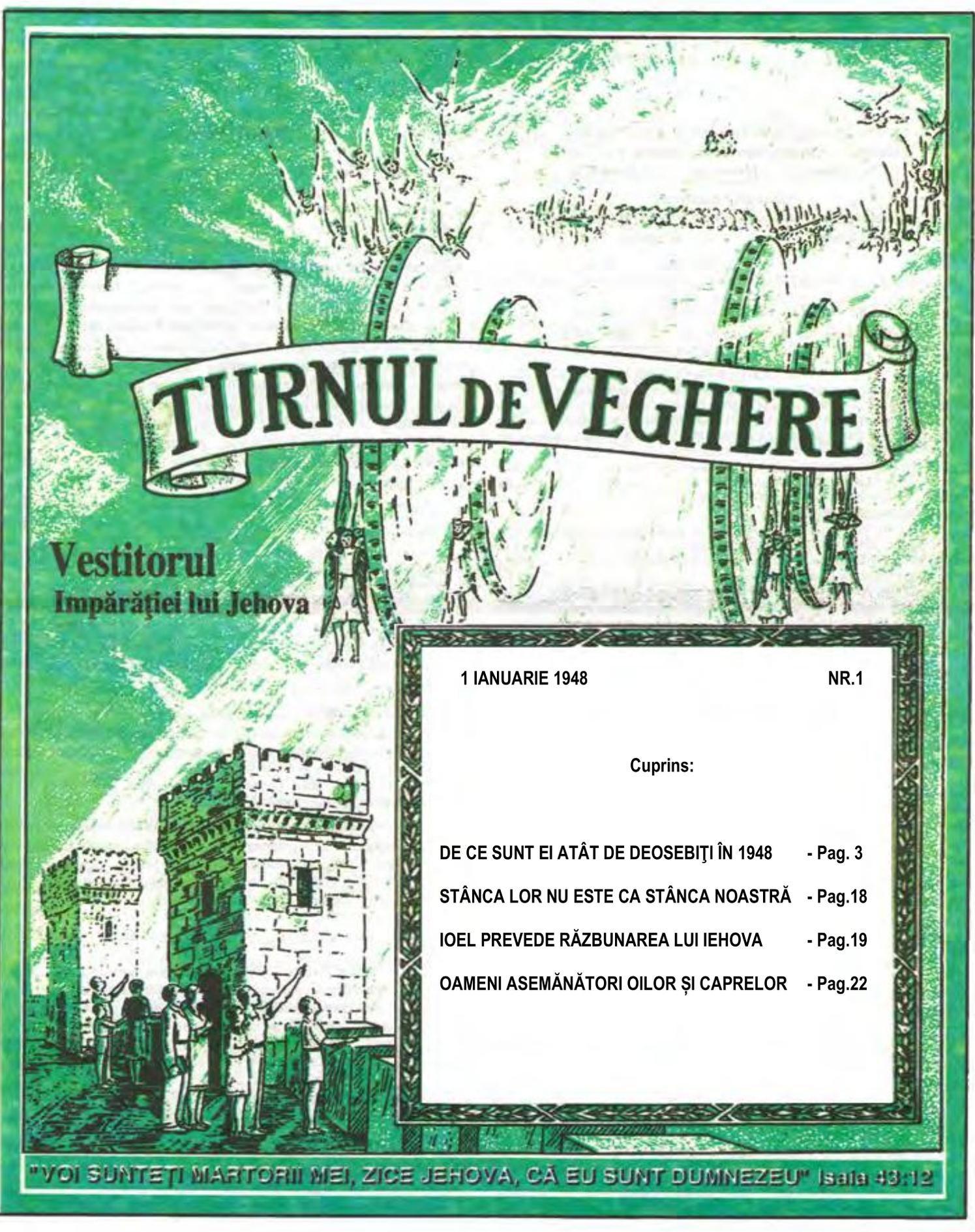
Revista nr. 11 - 1 iunie 1948

CERCETAREA SPIRITELOR ÎN CRIZA MONDIALĂ - PAG. 229

Revista nr. 12 - 15 iunie 1948

ÎNAINȚARE SPRE MATURITATE SAU CĂDERE DIN NOU
ÎN PĂCAT? - PAG. 253

Revista nr. 13 - 1 iulie 1948	
<u>TRANSMITEREA ÎNREGISTRĂRIILOR SACRE</u>	- PAG. 279
Revista nr. 14 - 15 iulie 1948	
<u>MÂNTUIREA NOASTRĂ COMUNĂ</u>	- PAG. 305
Revista nr. 15 - 1 august 1948	
<u>SĂ DĂM RESPECT JUDECĂTORULUI</u>	- PAG. 331
Revista nr. 16 - 15 august 1948	
<u>CALEA PLĂCERII ȘI A PROSPERITĂȚII</u>	- PAG. 357
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1948	
<u>UN MIJLOC SĂNĂTOS DE CÂȘTIG</u>	- PAG. 383
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1948	
<u>DARURI DUPĂ MĂSURĂ</u>	- PAG. 409
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1948	
<u>REGE PENTRU O MIE DE ANI</u>	- PAG. 435
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1948	
<u>SERVI LA SFÂRȘITUL LUMII</u>	- PAG. 461
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1948	
<u>CĂSĂTORIE ÎN CER</u>	- PAG. 487
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1948	
<u>DĂTĂTORUL NEMURIRII</u>	- PAG. 513
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1948	
<u>DUMNEZEU NU ÎNTĂRZIE</u>	- PAG. 539
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1948	
<u>LAUDĂ PRINTRE NAȚIUNI ÎN CONTINUARE, DIN CE ÎN CE MAI MULT</u>	- PAG. 565

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 IANUARIE 1948

NR.1

Cuprins:

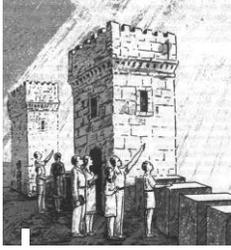
DE CE SUNT EI ATÂT DE DEOSEBIȚI ÎN 1948 - Pag. 3

STÂNCA LOR NU ESTE CA STÂNCA NOASTRĂ - Pag.18

IOEL PREVEDE RĂZBUNAREA LUI IEHOVA - Pag.19

OAMENI ASEMĂNĂTORI OILOR ȘI CAPELOR - Pag.22

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Ianuarie 1948

NR. 1

De ce sunt ei atât de deosebiți în 1948

„În loc de a vă potrivi lumii acesteia, înnoiți-vă mintea voastră.” – Rom.12:2, *Moffatt*

IEHOVA DUMNEZEU este mult deosebit de această lume. Gândurile Sale nu sunt gândurile ei, și căile Sale nu sunt căile ei. (Isaia 55:8,9). El este Marele Dătător de viață, și scopul Său de a da viață veșnică oamenilor de bine se deosebește foarte mult de ideile religioase ale acestei lumi. Pentru acest motiv, numai datorită milei Sale existăm noi în acest an, 1948 și suntem în stare să ne mișcăm pe acest pământ și să ne exprimăm gândurile noastre altora, precum și să facem lucrarea pe care o facem. Omul datorează apreciere față de Dumnezeu pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el, fără ca omul să merite; dar, din nefericire, majoritatea oamenilor acestei lumi nu cunosc pe Iehova Dumnezeu și foarte puțin se străduiesc ei, să afle ceva despre El. Ei sunt mulțumiți cu ei înșiși.

2. Cu toate acestea, există unii care sunt deosebiți în această privință, și aceia care activează acum înaintea ochilor lumii ca martori ai lui Iehova dau dovadă de o apreciere a Atotputernicului Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Ei știu că el a creat pe om din țărână, l-a așezat pe pământ și l-a instruit ca să-l supună și să-l aducă la o stare frumoasă, perfectă, precum și să se înmulțească și să-l umple cu soiul său. (Gen. 1:28). Acești servi ai lui Iehova știu că El a dat omului viață și că la timpul Său hotărât oamenii de bine urmează să primească putere și autoritate, spre a face această mare lucrare de înfrumusețare a pământului și de populare a lui, sub împărăția stabilită a lui Dumnezeu. Mai mult încă, martorii lui Iehova recunosc că, spre a menține acest dar de viață și privilegiile legate de ea, ei trebuie întotdeauna să-L cinstească ca pe Creatorul lor și să-I aducă laudă. Ei sunt deosebiți de oamenii acestei lumi nelegiuite, care preferă să fie nebuni, întrucât ignorează pe Dumnezeu și înțelepciunea Sa, lucrările și puterea-I atotputernică. – Ps. 14:1.

3. Apostolul Pavel a informat destul de bine omenirea pe vremea sa și de pe vremea lui Pavel omul nu s-a îmbogățit în cunoștința despre Cel Suprem, ci, până în prezent, omul continuă pe calea sa egoistă și continuă să se străduiască să înăbușe adevărul. În epistola sa către Romani, Pavel expune următoarele: (1:18-23):

4. „Mânia lui Pavel se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui [ființa], – puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui [prezența] – , se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor

într-un chip care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare”. – *An. Amer. Trans.*

5. Astăzi, oamenii în general au aceeași mentalitate ca și oamenii care trăiau sub domnia Romană pe vremea lui Pavel. Nici domnitorii și nici oamenii nu s-au schimbat în această privință. Domnitorii Imperiului Roman din vechime au scos pe Dumnezeu din mințile lor pentru concepțiile lor despre „o singură lume” și au uitat că Dumnezeu a creat pământul; ei au uitat că chiar puțina viață pe care o aveau, scurta existență de care se bucurau atunci prin oameni, era numai din mila lui Dumnezeu. Pe vremea aceea, marele ideal era: Imperiul Roman sub Cezar. Astăzi este „o singură lume” sub Națiunile Unite, dar astăzi, ca și atunci, egoismul, lăcomia și închinarea la idoli rămân aceleași, dacă nu chiar mai înrăutățite. În zilele Domnului Isus Christos se cerea un sprijin fără rezerve pentru țanțoșul Imperiu Roman. Isus era de acord să dea Cezarului din Roma, lucruri care erau ale Cezarului, dar aceasta putea să meargă numai până la o anumită limită. Există altceva în Sfintele Scripturi ce trebuia să fie examinat de către oameni în legătură cu această chestiune, anume: „Și [dați] lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu”. (Mat. 22:21). Dând Cezarului ceea ce era al său, era cu drept, într-atât încât aceasta i se cuvenea; dar făcând aceasta, acel fapt nu putea pe drept să împiedice cuvenita închinare, adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu, Dătătorul de viață. Ei au omorât pe Isus deoarece El nu a fost cu totul pentru guvernul Roman, El ținea la predicarea împărăției lui Dumnezeu ca singura speranță pentru omenire și El ținea să dea lui Dumnezeu, lauda care pe drept se cuvenea Tatălui Său în ceruri. El era deosebit de această lume.

6. Ce vei face *d-ta* acum, Domnule cititor? Vei fi asemenea oamenilor pe care-i descria Pavel și „te vei deda la gânduri deșarte”, după cum fac delegații Națiunilor Unite, punându-ți încrederea în oameni, politică, militarism, religie și icoane? sau vei fi deosebit, vei urma sfatul lui Isus, vei păstra pe Dumnezeu în mintea d-tale și-L vei servi? Vrei d-ta de asemenea să dai lui Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu? Martorii lui Iehova preferă să fie deosebiți. Ei recunosc pe Iehova ca pe singurul Suveran adevărat vrednic de laudă și spre a I se da tot ceea ce I se cuvine ca Tatăl lor în ceruri. Ei apreciază pe deplin că Satan Diavolul este „dumnezeul acestei lumi” și că acesta este hotărât să încerce să dețină mai departe puterea s-a care i-a dat privilegiul, pentru o vreme, să fie puternicul domnitor nevăzut al acestei lumi. (2 Cor. 4:4; Ioan 14:30). Dar, deosebiți de această lume, martorii lui Iehova nu servesc și nu se închină lui Satan Diavolul ca Dumnezeu.

7. În grădina Edenului s-a întâmplat că Satan a întors pe om de la Dumnezeu prin făgăduințele amăgitoare pe care Satan le-a făcut omului, spunând omului că el ar fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul, dacă numai ar mânca din fructul oprit. Adam fiind egoist, s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu. El nu s-a supus poruncii clare a lui Dumnezeu, care l-ar fi condus la viață eternă, și a devenit închinătorul unui demon, astfel după cum Scripturile spun că este Diavolul. „Pentru că răscoala este ca și păcatul vrăjitoriei”. Dacă, prin neascultare față de Iehova Dumnezeu, Adam a devenit un dumnezeu, aceasta s-a întâmplat întrucât s-a pus pe sine însuși spre a fi adorat de sine însuși. El nu mai privea mai mult la Tatăl său în ceruri ca la marele Dătător de viață, căruia îi datora totul. Deoarece el era încă viu după ce a păcătuit împotriva lui Iehova, el poate să se fi gândit că ar fi în stare să-și mențină viața sa. El s-a idolatrizat pe sine și s-a închinat lui însuși. Acest fapt este arătat prin calea de acțiune îndărătnică pe care a luat-o în nesupunere față de Dumnezeu, pentru căci Cuvântul lui Dumnezeu expune principiul: „Împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi”. – Sam. 15:23

8. De la acel timp înainte, omul îndărătnic a schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-un chip care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare cărora să li se

închine. Omul se cugetă despre sine mai mult decât s-ar cuveni, și el cugetă că este în stare să facă ceea ce spune singurul Dumnezeu că El va face. Oamenii spun că ei pot întemeia o organizațiune umană, Națiunile Unite, ca singura speranță pentru pace și securitate mondială, și întrucât fac aceasta, ei ignorează împărăția lui Dumnezeu, pentru care creștinii au fost învățați să se roage: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta pe pământ ca și în cer”. Omul sub domnia lui Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”, a devenit de fapt o creatură îndărătnică, astfel încât acum, șefii guvernelor acestei lumi, ale tuturor națiunilor și popoarelor lor, vin să se închine unor Națiuni Unite, o formă de guvern mondial. Ei doresc ca toate organizațiunile comerciale, toate organizațiunile politice, toate organizațiunile religioase, totul în societate, muncă, cultură, știință da, toate acestea, să sprijine și să devină o parte a acestei creațiuni internaționale a lor, o organizațiune a Națiunilor Unite. Astfel merge omul mai departe dedându-se la gânduri deșarte, până ce inima lor fără pricepere se întunecă. Într-adevăr, „ei s-au fâlit că sunt înțelepți, și au înnebunit”. Oamenii înțelepți ai acestei lumi, nu simt nevoia de a se apropia de Dumnezeu: „Nebunul zice în inima sa: nu este Dumnezeu”.(Ps. 14:1). Astfel de oameni înțelepți nu-L mai recunosc mai mult ca pe Marele dătător de viață.

Poporul particular

9. Totuși, rămâne un popor care este deosebit, martorii lui Iehova. Acest grup mic este privit de către guvernele pământului ca un popor dârz, un popor care nu va face compromisuri și care nu va accepta acest lucru făcut de oameni ca salvatorul lor. Lumea, prin judecătorii și domnitorii ei, cere ca acești martori să dea Cezarului ceea ce e al Cezarului, și mai mult chiar pentru că ei uită restul poruncii: „Dați lui Dumnezeu ceea ce e a lui Dumnezeu”. Acești martori, neținându-se seamă sub ce naționalitate sau formă de guvernare s-a întâmplat să se nască, se supun domnitorilor și regulamentelor acelei națiuni. Ei își plătesc impozitele, ei vorbesc limba națiunii, ei acceptă educațiunea națiunii prin școlile ei. Ei sprijină toate legile țării care sunt în deplină armonie cu principiile adevărului și dreptății lui Dumnezeu. Ei urmează cele mai multe moravuri în obiceiuri ale poporului. Dar un singur lucru nu pot martorii lui Iehova să facă, și acesta este, să-și violeze conștiința lor. Conștiința lor a fost instruită în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, care zice: „Dați lui Dumnezeu ceea ce aparține lui Dumnezeu”. – Mat. 22:21 *Moffatt*

10. Deoarece ei nu-și violează conștiința lor, sau nu se împotrivesc legii lui Dumnezeu, guvernele pământului i-au respins ca pe un popor particular, neortodox, greu de tratat cu el. Totuși, totul în toate, ele observă că ei sunt un popor cinstit, neprihănit, oameni de bune obiceiuri și ușor pentru vecinii lor de a merge alături de ei. Cu toate acestea, aceasta stare de cinste, de neprihănire și de iubire față de aproapele, nu se împacă cu mulțimea de răzvrătiți ai lumii. Predicarea păcii și prosperității sub împărăția lui Dumnezeu, nu înseamnă a sprijini sau a face parte dintr-o organizațiune politică sau religioasă. „Dacă acești oameni ar fi lăsați în pace” zic ele „toată lumea va merge după ei”. Domnitorii națiunilor spun apoi: „Opriți vorbirea lor!”

11. În 1933, când Hitler ajunsese la putere în Germania, martorii lui Iehova aveau mult de-a face cu lucrarea de predicare în toate părțile acelei țări, vestind împărăția ca singura speranță a lumii. Ei trebuiau să fie opriți ! Astfel se făcea propagandă prin agențiile guvernului că „martorii lui Iehova sunt comuniști; ei sunt Iudei; ei trebuie să fie aduși la tăcere !” Ei nu strigă Heil Hitler; ei nu sprijină noua idee a „rasei superioare”. Ei se alipesc la credința și adevărurile lor simple, pe care le-au câștigat din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Pe măsură ce timpul trecea, Hitler, împreună cu sprijinatorii și idolatrizatorii săi, mergea mai departe ca să stăpânească pământul.

Atunci a fost dat următorul anunț către toți funcționarii superiori din întreaga Germanie: „Învățătura Cercetătorilor Bibliei (Martorii lui Iehova) reprezintă o formă mascată a comunismului. Nimicirea națiunilor lumii în bătălia Armagedonului, ridicarea oricărei deosebiri naționale, inaugurarea legislației iudaice și dictatura iudaică, ridicarea oricărei deosebiri rasiale; acestea sunt obiectivele iudaice ale Bolșevismului mondial, și nu au absolut nimic de a face cu religia ! Instalarea domniei mondiale iudaice sub mantaua activității religioase, iată modul în care scopul Studenților Bibliei Internaționali poate fi foarte bine descris”.

12. Hitler și guvernul lui nu puteau să găsească nici un motiv împotriva martorilor lui Iehova. Așa au pregătit ei nenorocirea la adăpostul legilor. (Ps. 94:20). Prin acest mijloc mii de martori ai lui Iehova au fost internați în lagăre de concentrare. Mai mult de o mie au murit în aceste lagăre, și alte sute dintre ei au fost torturați și omorâți, pentru că ei serveau lui Dumnezeu mai degrabă decât oamenilor.

13. În țările democratice, în timp ce cel de al doilea război mondial era în curs, martorii lui Iehova erau acuzați a fi naziști, în timp ce în alte țări, ca în Germania, ei erau acuzați a fi comuniști. Religioniștii se alătură la strigătul sălbatic împotriva martorilor lui Iehova, și o expresie tipică despre ei se găsește în revista religioasă Catholic Mind, anume: „Oricare ar putea fi mărturisirile martorilor lui Iehova, nu există nici un pic de îndoială că efectul practic al activităților Turnului de Veghere este să încurajeze comunismul, ca să nu zicem anarhia, și să submineze orice simț de reverență pentru autoritate”. Din alte țări ca Grecia, Liban, Palestina și Egipt, vine strigătul că lucrarea martorilor lui Iehova ar fi o promulgare a propagandei iudaice, și așa organizațiunea religioasă ortodoxă greacă, nu de mult, a distribuit niște pamflete declarând că martorii lui Iehova ar fi finanțați de evrei. Pe de altă parte organizațiunea evreiască din Grecia a protestat la șeful sistemului religios Catholic grecesc, spunând că declarația lor este falsă și că evreii nu au nimic de a face cu martorii lui Iehova, nici martorii lui Iehova cu evreii.

14. În timp ce există mai multe mii de martori ai lui Iehova în Rusia, sute din ei au fost trimiși în Siberia și puși în tabere de muncă, deoarece ei preferă să servească lui Dumnezeu mai degrabă decât oamenilor și să proclame o împărăție a dreptății, o lume nouă care va fi guvernată de către un suveran drept, Christos Isus, și nu de către domnitori egoiști. Pentru ce să trateze Rusia pe martorii lui Iehova în acest mod, dacă ei sunt „comuniști” ? Ei nu sunt atari, ci în fiecare națiune martorii lui Iehova sunt jefuiți spre a mulțumii pe apăsătorii lor. Punctul comun este: A nimici pe martorii lui Iehova; a scăpa de ei !

15. Fie, atunci, ca să privim la martorii lui Iehova din prezent și să vedem cum văd ei stările din lume, și fie ca să înțelegem punctul lor de vedere. Cine sunt ei ? De unde își primesc ei instrucțiunile ? și pentru ce par ei să fie un popor deosebit și de nedorit ?

O cercetare încheiată

16. Acești servi, care se închină Celui Suprem din întreg universul, cred că Iehova Dumnezeu singur este Dumnezeul Suveran și că orice închinare, cinste și slavă I se cuvin Lui. Ei cred că El este Marele Izvor al vieții și este în stare să mântuiască pe toți care vin la El cu inimile umilite. Aceia care au venit la Domnul Dumnezeu și au acceptat Cuvântul Său și care stăruie în el, sunt binecuvântați de Dumnezeu, și ei devin martorii Săi. Și către aceștia spune Domnul Dumnezeu, la Isaia 43:10,11: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales; ca să puteți să știți și să credeți în Mine, precum și să înțelegeți că Eu sunt; înaintea Mea nu

există nici un Dumnezeu, nici nu va fi după Mine. Eu, „chiar Eu sunt Iehova; și afară de Mine nu este nici un mântuitor”. – *Am. Stan. Ver.*

17. Bărbați și femei din toate părțile pământului, din toate națiunile, neamurile și limbile, au venit la Domnul Dumnezeu din pricina studiului Cuvântului Său, au acceptat Cuvântul Său ca adevărat și drept și stăruie în el. Ei apreciază că în Isaia 61:1-3 este expusă o însărcinare pentru aceia care se consacră pe ei să servească lui Dumnezeu ca urmași ai Fiului Său. Ei știu că acest mesaj, pe care ei sunt însărcinați să-l predice, oferă mângâiere și speranță tuturor națiunilor pământului. Ei știu, de asemenea, că Martorul principal al lui Iehova, Christos Isus, care s-a născut Evreu și sub legea mozaică, n-a făcut compromis cu națiunile lumii, ci a stat ferm pentru predicarea Cuvântului lui Iehova și a Guvernului Său de dreptate, pe care-l promise El că-l va instala peste pământ. Pe vremea când Isus era pe pământ a fost trimisă o invitațiune pentru mulți din evrei ca să intre într-un legământ nou cu Dumnezeu; dar când acea națiune iudaică nu răspuns chemării, invitațiunea a fost extinsă să meargă până la marginile pământului, la păgâni, și Dumnezeu a ales un popor, care va avea legea lui Dumnezeu scrisă în inima lor, și pe care nimic nu l-ar putea întoarce de la serviciul lui Dumnezeu Cel Prea Înalt.

18. Este prin urmare declarat, la 1 Petru 2:9,10 „Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie a Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare”. – *Am. Stan. Ver.*

19. Acești oameni, din mila lui Dumnezeu, au devenit deosebiți și particulari în ochii lumii, deoarece ei sunt hotărâți, din mila lui Dumnezeu, să servească numai viului și adevăratului Dumnezeu. Ei au devenit poporul Său ales. Ei au vestit înainte mesajul Său de dreptate; și mii de mii de alții au auzit acest mesaj în aceste zile din urmă ale organizațiunii Diavolului și au căutat refugiu înăuntrul organizației lui Dumnezeu. Aceștia au preluat aceeași invitație și zic tuturor națiunilor, neamurilor și limbilor: „Vino și bea apa vieții în dar.” Tot așa astăzi, de la un capăt al pământului până la celălalt, există mii de oameni care zic: „Eu voi cânta laudele Tale printre națiuni”. (Ps. 57:9, *Am. Stan. Ver.*) Ei nu pot să cânte laudele națiunilor lumești, singure sau ca Națiuni Unite, nici ale vreunei secte sau religii, deoarece toate acestea sunt expuse de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind idolatrice. Ei au Cuvântul Domnului și în el găsesc ei instrucțiunea lui Dumnezeu pentru a-L lăuda pe El și astfel să câștige viață veșnică. Prin predicarea cu credincioșie, ei se mântuiesc pe ei înșiși precum și pe aceia care-i ascultă. (1 Tim. 4:16). Ei primesc de la Dumnezeu Spiritul sfânt sau forța Sa activă, și ei merg înainte vorbind adevărul cu o „limbă curată”, așa după cum s-a profetit. – *Țef. 3:9.*

20. Martorii lui Iehova, care au fost chemați dintre toate națiunile, neamurile și limbile, având cu toții același spirit, au pătruns prin toate frontierele. Limba n-a constituit nici o barieră în calea unității lor. Religii, politică, idei, pe care oamenii au încercat să le inspire în inimile individualilor, au fost toate aruncate în vânt. Nu există nici o forță de ceartă, care să poată sta în calea martorilor lui Iehova, spre a-i opri de a avea același spirit, spirit care este spiritul lui Christos. Neținând seamă de țara în care vreun martor al lui Iehova locuiește, el sprijină din toată puterea lui Împărăția lui Dumnezeu și o predică. El este un ambasador pentru Christos în această privință. Fiind un ambasador în această lume veche și în același timp nefăcând parte din ea, el, cu siguranță, nu este contrar guvernelor prezente ale pământului; nici nu vor încerca martorii lui Iehova vreodată să lupte împotriva lor. Nici nu trebuie ei să lupte împotriva acestor fel de guverne.

Ei nu au nici un motiv să facă aceasta, pentru că Iehova Dumnezeu permite guvernelor să rămână până ce El își arată puterea Sa; și aceasta va face-o El în bătălia Armagedonului.

Nepolitic

21. Când Isus Christos era pe pământ, El nu era contrar domniei romane care exista în Palestina. El trăia sub ea în acea țară. El se supuse regulamentelor care existau, și, de asemenea, El își plătea impozitele. Dar El nu era devotat guvernului Roman, nici nu voia El să-l apere. El era un serv al împărăției lui Dumnezeu. Cuvintele Sale sunt bine cunoscute, anume: „Dacă împărăția Mea ar fi din această lume, atunci servii Mei s-ar lupta; dar împărăția Mea nu face parte din această lume.” (Ioan 18:36) Aceeași organizație rea, egoistă, dar operând prin deosebite autorități guvernamentale într-atât încât privește pe creaturile umane, există încă și astăzi. Ea este sub aceeași direcțiune, sub care era Imperiul Roman, anume, Satan Diavolul, dumnezeul acestei lumi. Urmează, așa dar că domnitorul rău nevăzut nu s-a schimbat. – 1 Ioan 5:19, *Am. Stan. Ver.*

22. Acum dar, martorii lui Iehova, nefiind pentru această domnie veche nelegiuită, care există în toate națiunile pământului, ci fiind pentru împărăția lui Dumnezeu, care va domni în dreptate, se poate vedea ușor pentru ce nu sunt ei dezbinați așa după cum sunt Romano - Catolicii, organizațiunile protestante, organizațiunile evreiești și toate celelalte corporațiuni religioase în întreaga lume. Oamenii din toate religiile în diferite țări, fiind de diferite naționalități și legături politice, sunt dezbinați unul împotriva celuilalt. Această stare nu se va găsi printre aceia care sunt consacrați lui Iehova ca Dumnezeu. Ei sunt o singură organizație, indiferent de locul unde locuiesc. Deosebirea de vorbire nu-i ține deoparte. Moravurile nu-i dezbină. Nici chiar guvernele sub care trăiesc nu au importanță. Aceasta nu face nici o deosebire ce formă de guvernare poate să domnească peste ei, democrată, nazistă, comunistă, iudaică, totalitară, sau auto-crată, astfel de forme de guvernare nu sunt permise să stea ca o barieră pentru martorii lui Iehova, împiedicându-i să servească în unitate pe Atotputernicul Dumnezeu. Ei nu sunt din această lume veche, ci sunt pentru împărăția lui Dumnezeu prin Cristosul Său. În acest mod, ei sunt deosebiți, nepotrivindu-se acestei lumi. – Rom. 12:2.

23. În zilele de timpuriu ale bisericii, apostolii și colegii lor creștini din acel timp, au urmat porunca lui Isus Christos: „Mergeți dar, și faceți ucenici din toate națiunile.” (Mat. 28:19, *Am. Stan. Ver.*). Astfel au mers ei în Grecia, Italia, Egipt, Babilon și în Asia Mică, deși în acele locuri erau popoare cu obiceiuri, moravuri și forme de guvernare deosebite, cele mai multe dintre ele sub imperialismul Roman. Dar oamenii care iubeau dreptatea, învățau adevărul și deveneau creștini. Ei au părăsit închinarea lor religioasă, idolatrică, și organizațiunile lor politice de mai înainte, și au urmat învățăturile lui Christos. O schimbare completă a avut loc în viețile lor. Nu le-a trebuit mult timp ca să vadă că era mai bine să asculte de Dumnezeu decât de oameni; pentru că singura cale de a primi viață era aceea de a fi credincios față de Marele Dătător de viață în ceruri. După cum a zis Dumnezeu, El însuși este Mântuitorul, și El singur poate da viață veșnică și binecuvântare în lumea nouă.

24. Sistemele politice și națiunile lumii au încercat de sute, chiar de mii de ani, să dea poporului un guvern mai bun. Dar poate zice cineva astăzi că stările sunt mai bune în Europa, în Asia, în Africa și în America, decât cum erau acum douăzeci de ani ? acum o sută de ani ? sau acum o mie de ani ? Unii vor argumenta că condițiile de viață sunt acum mai bune; dar *cine* spune aceasta, și *unde* ? Numai în câteva țări. Întrebarea este: Este omul mai neegoist ? Iubește el pe

aproapele său mai mult ? sau este el același închinător la idoli încăpățânat, care era în toate timpurile trecute ?

25. Este adevărat că, în rândurile martorilor Domnului Dumnezeu, se pot găsi persoane din orice clasă socială, din orice națiune, din orice neam și din orice limbă. Totuși, deosebiți de această lume, ei au toți același spirit de iubire și de pace față de aproapele lor, și o dorință să laude pe singurul Dumnezeu, Iehova, și să cânte laudele Sale printre toate națiunile. Zelul lor de necombătut este un lucru, care, chiar dacă autoritățile guvernamentale lumești ar încerca să-l combată, nu ar putea fi înfrânt cu succes.

Servi, cărora nu li se poate reproșa

26. În multe părți ale lumii, care au ajuns sub puterea mării influențe religioase, autorităților instituite nu le place să recunoască pe martorii lui Iehova ca servi ordinați, deși ei sunt însărcinați de Dumnezeu ca atare. Autoritățile obiectează deoarece acești servi sunt deosebiți. Ele nu pricep că un om nu poate să facă pe alt om serv al lui Dumnezeu. Cineva devine un serv al lui Dumnezeu în urma turnării peste servul Său al spiritului sfânt sau a forței Sale active de sus; și această turnare – zice Cel Prea Înalt – va avea loc asupra aceluia care-L iubesc într-adevăr. Dumnezeu a turnat spiritul Său „peste toată carnea”: bărbați și femei, tineri și bătrâni, robi și liberi. El a făcut aceasta față de rămășița credincioasă pe vremea Rusaliilor în anul 33 d. Cr., și El face aceasta și față de o rămășiță asemănătoare în timpul prezent. (Ioel 2:28,29; Fapte 2:17,18) Spiritul Său mișcă pe aceia care au făcut o consacrare spre a-L servi, să predice evanghelia, și El nu face nici o deosebire dacă acei individuali sunt tineri sau bătrâni. Dacă inima fiecăruia este dreaptă, caută dreptate și este pe deplin devotată Domnului Dumnezeu, el va fi favorizat de Iehova Dumnezeu cu spiritul Său prin Christos.

27. Se face obiecțiune de către mulți domnitori și judecători că tinerii nu sunt calificați să predice evanghelia. Ei cugetă că o persoană trebuie să îmbătrânească și să aibă peri albi în cap, înainte de a fi în stare să aibă înțelepciune și pricepere. Ei uită să țină seamă de activitățile unei persoane, în luarea hotărârilor lor, în ce privește faptul dacă acea persoană este un serv ordinar sau nu. Christos Isus era zelos cu privire la curțile Tatălui Său, când era în vârstă de doisprezece ani. (Luca 2:42-49), *The Emphatic Diaglott; An. Amer. Trans.*) Însoțitorul apostolului Pavel, Timotei era un tânăr când a fost chemat și uns de Domnul ca să predice evanghelia, și bisericile precum și Timotei însuși erau sfătuiți să nu lase să li se disprețuiască tinerețea. (1 Tim. 4:12) Biblia prezintă de fapt o lungă dare de seamă despre persoane tinere, care au stat pentru Domnul Dumnezeu și au luptat cu bărbăție atât în tinerețea lor precum și în vârsta lor înaintată pentru predicarea mesajului Cuvântului lui Dumnezeu. Ieremia, Samuel și alții sunt dați drept exemple excelente cu privire la preluarea din tinerețea lor a serviciului lui Dumnezeu ca predicatori.

28. Ajungând la istoria seculară în timpul mai din urmă, să luăm cazul lui John Calvin, reformator din veacul al șaisprezecelea și student al Bibliei precum și serv al religiei. N-a fost el recunoscut ca preot la vârsta de doisprezece ani ? Da; și dacă acest John Calvin putea fi recunoscut și pus în funcțiune ca serv al religiei, cu siguranță bărbații și femeile tinere de astăzi, care sunt devotați lui Dumnezeu tot așa după cum a fost și John Calvin, pot de asemenea să fie recunoscuți de către autoritățile lumești ca servi ai lui Dumnezeu. Nu numai că John Calvin era un predicator în organizațiunea religioasă Romano - Catolică la vârsta de doisprezece ani, dar veniturile sale din predicare erau suficiente ca să-l ajute să meargă la școală în anii săi de mai târziu. Este raportat în *Enciclopedia Britanică*, Volumul 4, ediția din 1892, că John Calvin, care se născuse în 1509, a fost

făcut capelan (preot) după cum s-a descris: „În anul al treisprezecelea al său, tatăl său, ale cărui mijloace nu erau tocmai îmbelșugate, a procurat pentru el de la episcop funcțiunea de capelan în Chapelle de Notre Dame de la Gesine. Câteva zile după numirea sa, el primi tonsura (ceremonie făcută la instalarea preoților catolici) și la 29 mai 1521 a fost instalat în funcțiune”. Cu sute de ani mai înainte, Benedict IX a fost instalat ca Papă la vârsta de 12 ani și continuă în funcțiune de la 1033 până în 1056.

29. Cu siguranță că, dacă John Calvin a fost calificat ca un serv sau capelan în sistemul religios Romano - Catholic, și dacă Benedict IX a fost calificat ca Papă al Romei, ambii la vârsta de doisprezece ani, atunci sute de martori ai lui Iehova, care au făcut un studiu îngrijit al Bibliei pe baze neselectate, pot să se califice pentru cariera de serviciu a evangheliei, în timp ce sunt încă în cea mai fragedă tinerețe a lor, înaintea corporațiilor guvernatoare în lume astăzi. Există sute de bărbați și femei tinere între șaisprezece și douăzeci și doi ani, care au mers afară pe terenul de lucru misionar, mulți în țări străine, învățând limbi care nu le erau familiare, pentru ca să poată predica acolo evanghelia. Tinerețea nu este o barieră în calea cuiva ca să devină un serv. Unul care devine un serv pentru Domnul va predica zilnic veștile bune. Este fapt cunoscut din totdeauna că servii evangheliei iau o poziție neutră în ceea ce privește afacerile lumii și că sunt indiferenți față de controversele lumii, deoarece ei nu sunt din această lume nici nu fac parte din ea, deși sunt în ea. (1 Ioan 2:15-17). În același mod Christos Isus nu era din această lume. El era în ea, dar aceasta numai pentru singurul scop de a predica evanghelia și de a justifica numele Tatălui Său.

30. Christos Isus, într-o rugăciune către Tatăl Său în ceruri, a cerut ca același spirit, care a fost turnat peste El, să fie turnat peste toți urmașii Săi, și El a rugat pe Tatăl Său să nu-i ia din lume, ci să-i lase acolo pentru ca ei să poată predica veștile bune ale împărăției și astfel unii să poată fi mântuiți. (Ioan 17:14,15; 14:16,17). Aceasta lămurește faptul că nici vârsta și nici sexul nu sunt factori hotărâtori pentru servii lui Dumnezeu, ci, ceea ce califică pe cineva ca un serv al evangheliei, este cunoștința sa despre cuvântul Domnului, zelul și devotamentul său față de suveranul Cel Prea Înalt, Iehova Dumnezeu, și, cel mai important, spiritul Domnului Dumnezeu asupra lui.

Organizație nenaționalistă în toată lumea

31. Din când în când, funcționarii guvernului în diferite părți ale pământului susțin că martorii lui Iehova ar fi controlați de către o organizațiune americană și că martorii lui Iehova ar răspândi propaganda americană. Cu toate acestea, va fi ușor de înțeles de către toate persoanele care citesc oricare din publicațiunile martorilor lui Iehova, tipărite și distribuite prin Societatea de Tratat Turnul de Veghere, o corporațiune pennsylvaniană în America, că nici una din învățăturile lor nu sunt naționaliste. Ei pun înainte credința în împărăția lui Dumnezeu ca singura speranță a omenirii. Acea împărăție este aceea căreia martorii îi servesc, și ei privesc la Christos Isus ca la Comandantul și Conducătorul lor, care este mai presus de toate națiunile și partidele politice. Simplul fapt că Societatea de Biblie și Tratat Turnul de Veghere s-a întâmplat să fie fondată în Statele Unite și este întrebuințată de către martorii lui Iehova din acea țară și din multe alte țări spre a duce mai departe activitățile lor de serviciu a evangheliei, nu este un motiv pentru oameni ca să zică că organizația martorilor lui Iehova peste tot pământul ar fi o organizațiune americană.

32. În diferite țări din America Latină și prin întreaga Europă și, mai departe, în celelalte continente ale pământului, martorii lui Iehova au fondat organizații locale, sau societăți înăuntrul țărilor în care ei domiciliază, astfel încât să favorizeze interesele activității lor de serviciu a

evangheliei acolo. Asemenea societăți sunt tot așa de necesare local, după cum este necesară Societatea de Biblie și Tratatul Turnul de Veghere în America. Și simplul fapt că o societate este fondată într-o țară particulară, nu ar fi un motiv de a zice că martorii lui Iehova din țara respectivă sunt francezi, germani sau brazilieni. Martorii lui Iehova în întreaga lume au un singur țel în viață, și acela este să mărească numele Tatălui lor ceresc, Iehova, și să ia parte cu Christos Isus la justificarea numelui și Cuvântului Său. Ei pricep că El a adunat împreună pe oamenii de bine, care-L iubesc, într-o singură organizație și acesta este o organizație teocratică. Teocratici, da, dar naționaliști nu sunt acești martori ai lui Iehova. Deoarece guverne de oameni au stabilit frontiere și au adoptat limbi pentru anumite teritorii, și, deoarece unii oameni consacrați ai lui Dumnezeu locuiesc în acele țări particulare, acestea nu sunt motive pentru a crede că ei sunt separați și deosebiți de toți ceilalți martori ai Dumnezeului Celui Prea Înalt de pe tot pământul. Ei nu sunt separați. Ei sunt un singur trup în Domnul, o singură organizație, cu un singur Dumnezeu Iehova și cu un singur Domn Isus Christos, precum și cu o singură lege. Aceasta este legea pe care Dumnezeu le-a dat-o lor, anume ca să-L servească pe El și să predice evanghelia Împărăției în toată lumea drept mărturie tuturor națiunilor.

Nu o tovarășie de partizani

33. Aveți în privința aceasta motivul pentru ce martorii lui Iehova, răspândiți în zeci de țări, nu voiesc să se angajeze în luptă carnală unul împotriva celuilalt, deoarece ei nu voiesc să lupte în mod violent cu frații lor. În același timp, servii credincioși ai Domnului nu se vor amesteca într-o bătălie violentă între națiuni. Ei sunt neutri în ce privește afacerile politice și operațiunile militare ale națiunilor; și ei privesc pe Iehova Dumnezeu ca la Acela care dă viață și are dreptul s-o ia, și la Acela care poate să-i și ocrotească într-o lume nouă, lume a neprihănirii, unde ei se vor bucura de pace, prosperitate și viață veșnică. Ei apreciază pe deplin ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu că servii Săi vor veni din orice națiune, din orice seminție și din orice limbă dar care, din cauză că au spiritul Său, vor fi un singur popor pentru El, o generație aleasă, devotată păcii. Știind că ei sunt poporul Său ales sub o lege teocratică, ei Îi servesc Lui cu atențiune neîmpărțită. Ei au temerea cuvenită de Dumnezeu, pentru că ei urăsc răul, aroganța, îngâmfwarea și nelegiuirea acestei lumi. Nu există loc pentru tovarășie de partizani printre ei. Toți sunt pentru un singur ideal, Guvernul Lumii Noi prin Christos Isus.

34. În mod logic, în ascultare față de poruncile divine pentru ziua de astăzi, astfel de persoane ca acestea depun orice efort spre a pune în evidență principiile adevărului și dreptății și spre a întoarce inimile oamenilor către singura divinitate adevărată și către Cuvântul Său grațios, Biblia. Aceasta vor continua ei s-o facă exact până la războiul final, de mult prezisul Armagedon. Vie opoziție, încercări, persecuție, și alte necazuri din partea agenților guvernamentali sau din partea guvernelor însăși, martorii lui Iehova vor merge înainte fără frică și cu curaj, stând pentru „Regele regilor și Domnul Domnilor” lui Iehova, Christos Isus. Aceasta s-a demonstrat în mod minunat în decursul anului 1947 tocmai expirat. O persoană imparțială n-are decât să citească *Cartea anuală* care se ocupă cu aceste activități ale anului de serviciu trecut, peste tot pământul, ale martorilor lui Iehova, spre a prinde cu mare ușurință că aceștia sunt un singur popor și o singură organizație, o organizație teocratică; și că ei privesc la Iehova Dumnezeu și la fiul Său, Isus Christos, ca la „Stăpânirile Înalte” care conduc și dirijează activitățile lor. Cititorul acestui fel de *Carte anuală*, după ce examinează rapoartele din 92 de țări, trebuie să fie ajutat să priceapă că martorii nu servesc vreunui om sau vreunei organizații lumești, și că organizația pe care martorii o

au nu este americană, franceză, germană, comunistă sau evreiască, ci este o organizație condusă de Dumnezeu, sau teocratică, și că membrii ei sunt interesați numai în pacea durabilă și înțelegerea între toate popoarele de pretutindeni.

35. Ce timp au ei pentru a se amesteca în campanii politice și în bătălii, sau pentru a încerca să influențeze guvernele lumesti în ce privește ce cale de acțiune ar trebui ele să ia în lupta de astăzi pentru dominație mondială ? Însărcinarea lor de a predica, ocupă cel mai mult timp al lor, și devotamentul lor față de principiile adevărului, al integrității și al neprihănității le ia tot timpul lor. Ei știu foarte bine și sunt convinși că singura cale pentru pacea și fericirea perfectă urmează să fie aduse familiei umane, este ca omul să accepte pe Iehova Dumnezeu ca Cel Suprem al universului și de asemenea să accepte pe Fiul Său, Martorul Său principal, ca Răscumpărătorul omenirii și ca Regele de drept al lumii noi. Acesta (Isus), înaintea propriei Sale morți pe lemnul de tortură, a zis în rugăciunea către Tatăl Său ceresc: „Aceasta este viața veșnică, ca să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu”, (Ioan 17:3) Iehova, Dumnezeu a făcut îngrijiri pentru ca omul să primească viață prin Fiul Său. Iehova este adevăratul dătător de viață, și toate creaturile care speră să aibă viață în înfrumusețata „lume pașnică fără sfârșit”, vor avea să rămână credincioase îngrijirilor Sale și să-L accepte pe El ca Dumnezeu și pe Fiul Său ca răscumpărător și Rege. Martorii lui Iehova sunt deosebiți de această lume veche, deoarece ei se conformă acestor condițiuni divine pentru viață. Mii după mii de oameni de bine, care iubesc adevărul și care și-au întors o ureche ascultătoare spre mesajul Împărăției, au căutat pe Domnul Dumnezeu și s-au asociat la organizația teocratică a martorilor lui Iehova și s-au alăturat lor cu bucurie în proclamarea mesajului Împărăției.

Dovada serviciului lor

36. Vorbind o singură limbă, „limba curată” a adevărului, de la o margine a pământului până la cealaltă, martorii lui Iehova, în anul de serviciu care s-a încheiat la 31 August 1947, au acumulat o „mare grămadă de mărturie” spre onoarea și gloria numelui lui Iehova. (Țef. 3:9) Din nou s-au dovedit ei a fi o societate de servi ai evangheliei. Ei au predicat cu credincioșie veștile bune ale împărăției lui Dumnezeu milioane de persoane și au arătat ce e în realitate „bucuria pentru întreg poporul”. În decursul anului, 181.071 de martori ai lui Iehova au cooperat cu Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere cu regularitate lunară și au predicat evanghelia în 92 de țări diferite, inclusiv națiunile principale, insulele mării și coloniile marilor puteri. Ei au fost găsiți lucrând în statele și provinciile tuturor acestor țări, în orașele, orașelele și în comunele rurale. Lumea este terenul lor de activitate, și ei se străduiesc să ajungă la oameni pe acest teren mare. – Mat. 13:38.

37. În decursul susmenționatului an de serviciu, 1947, acești servi harnici ai Dumnezeului Celui Prea Înalt au devotat 43.842.305 de ore lucrării de predicare. Devotamentul lor față de adevăr, precum și lucrarea în serviciul evangheliei rezultă în asocierea multor persoane cu martorii lui Iehova, și aceste persoane s-au angajat cu credincioșie să urmeze pe Christos Isus și au devenit, de asemenea, vestitori ai Împărăției. În consecință, un nou raport permanent a fost atins, anume, 207.552 de servi ai evangheliei, care au participat în lucrarea de serviciu pe teren cândva în decursul perioadei de douăsprezece luni. Se speră în mod sincer că toate aceste persoane vor fi vestitori regulați ai Împărăției în 1948, așa că porunca lui Isus: „Mergeți dar și faceți ucenici din toate națiunile”, poate fi îndeplinită pe o scară mai mare decât oricând, în anii ce ne stau înaintea, înaintea bătăliei finale a Armagedonului. – Mat. 28:19, *Am. Stan. Ver.*

38. Acești noi vestitori ai Împărăției, alături de aceia care erau de mulți ani pe această cale, pricep că se merită să fie deosebiți de această lume veche. Calea largă, pe care lumea o străbate cu repeziciune, duce la nimicire; calea nouă, calea lui Dumnezeu pe care ei au intrat, duce la viață veșnică. Această cale strâmtă va aduce ocară, suferință și persecuție din partea lumii asupra acestor servi ai lui Dumnezeu, dar ei apreciază că continuarea și răbdarea lor credincioasă în serviciul lui Dumnezeu va aduce viață veșnică și mulțumire. Ei au ajuns să cunoască pe singurul Dumnezeu adevărat, Iehova, și pe Fiul Său Christos, cunoașterea cărora înseamnă viață veșnică. (Ioan 17:3) Ei au învățat despre împărăția lui Dumnezeu și despre binecuvântările pe care aceasta le deține, și este adâncă lor dorință să se împărtășească din aceste binecuvântări și să aducă laudă Domnului Dumnezeu pe vecie. Peste tot pământul ei zic: „Voi cânta laudele Tale printre națiuni”(Ps. 57:9, *Am. Stan. Ver.*); care este textul anual al martorilor lui Iehova pentru 1948.

39. Este de un real interes să examinăm, dacă chiar și numai pe scurt, lucrarea făcută de către martorii lui Iehova în decursul celor douăsprezece luni trecute. Ei au distribuit 20.472.639 cărți și broșuri, în zeci de limbi, în 88 de țări, provincii și insule ale mării. În plus față de acestea, ei plasaseră 12.049.344 de exemplare răzlețe din revistele *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!* și acestea în multe limbi. Nu numai atât, ci ei au deșteptat interesul cititorilor acestor reviste ca să se aboneze, și numărul abonamentelor obținute de către vestitorii Împărăției a fost de 563.101. Într-o campanie de patru luni (Ianuarie - Aprilie) pentru abonarea *Turnului de Veghere* și *Treziți-vă!* ei obținură 313.786 din aceste abonamente. Martorii lui Iehova sunt recunoscători lui Dumnezeu pentru privilegiul ce li l-a dat ca să pună în mâinile oamenilor ceva ce ei pot citi și studia în propriile lor locuințe, mai ales Biblii și cărți, spre a-i ajuta să înțeleagă Biblia. De la anul 1920 ei au pus în mâinile oamenilor 513.186.451 cărți, Biblii și broșuri, dar ei știu că aceasta nu e tot ce e necesar. Dacă oamenii urmează să ajungă la o cunoștință a adevărului, ei necesită ajutor personal, și în acest scop le fac martorii lui Iehova milioane de vizite. Invitați în casele lor, ei șed împreună cu oamenii, răspund la întrebările lor și caută texte scripturale în Biblie, spre a dovedi învățătura lor, și astfel aduc ei, într-adevăr, mângâiere celor întristați de pe tot pământul.

40. Nu numai că martorii lui Iehova predică evanghelia din casă în casă și în public, ci ei întrebunțează mult timp dând instrucțiune particulară, așa după cum se cade unui serv al lui Dumnezeu. În toată lumea, martorii lui Iehova a făcut 11.710.832 de vizite ulterioare pe la casele persoanelor deja interesate. În fapt, în fiecare săptămână, sunt conduse peste tot pământul 113.035 studii de carte în casele acelor care iau literatură. În aceste mici întruniri particulare familiare, există de obicei de la două până la opt persoane, care studiază în mod regulat în fiecare săptămână ceva publicațiuni de ale societății, împreună cu Biblia, sub instrucțiunea particulară a unui serv al evangheliei, unul din martorii lui Iehova.

41. În timp ce multă atenție este dată studiului particular cu individualii, martorii lui Iehova fac, de asemenea, și proclamațiuni publice. Mii de auditorii, parcuri publice și alte locuri de întrunire în aer liber, au fost folosite de către servii ordinați ai lui Iehova pentru întruniri publice. În toate națiunile și limbile, aceste întruniri au avut loc în decursul anului de serviciu după cum s-a raportat aici, în număr de 101.632 întruniri diferite. Asistența la aceste întruniri se ridică la milioane. Numai într-o singură duminică, când s-a făcut controlul asistenței, 252.582 de persoane în toate părțile lumii au ascultat veștile bune.

42. Martorii lui Iehova sunt, astăzi, asemenea apostolului Pavel, întrucât ei nu necesită o scrisoare scrisă cu cerneală de către cineva, spre a dovedi că ei sunt servi ai evangheliei. Pavel zicea: „Pentru că eu nu sunt un vânzător ambulant al mesajului lui Dumnezeu, asemenea celor mai mulți oameni, ci asemenea unui om de sinceritate, însărcinat de Dumnezeu și în prezența Sa, în

unire cu Christos vorbesc eu mesajul Său...” Am eu nevoie, asemenea unora, de scrisori de recomandatie către voi sau de la voi ? Voi sunteți recomandațiunile mele, scrise în inima mea, pentru ca oricine să le citească și să le înțeleagă. Voi arătați că sunteți o scrisoare de la Christos scrisă de mine, nu cu cerneală, ci cu spiritul viului Dumnezeu, și nu pe table de piatră, ci în inimi umane”.(2 Cor. 2:17; 3:1-3, *An. Amer. Trans.*) Cei 158.034 de martori ai lui Iehova, care au fost afară pe teren în decursul anului de serviciu 1946, au acum o scrisoare de laudă, care este o adevărată recomandatie a serviciului lor credincios, pentru că în anul următor, 1947, mult mai mulți vestitori s-au asociat în mod regulat cu ei, spre a ridica numărul la 181.071 de vestitori regulați ai Împărăției, sau o depășire de 23.037. Și există mult mai mulți din aceia care arată zel pentru singura cauză dreaptă, care va urma.

43. Necesită martorii lui Iehova scrisori scrise de oameni ? sau dovedesc faptele că ei au recomandații scrise în inimile acelor care iubesc Împărăția ? Toată lumea știe că martorii lui Iehova au dovadă pentru serviciul lor, dar aceasta nu e ce creștinătatea numește „ortodox”. Cu toate acestea, fie ortodocși sau neortodocși, ei fac lucrarea lor întocmai ca Învățătorul, Isus. Ei nu sunt vânzători ambulanti ai mesajului lui Dumnezeu, asemenea celor mai mulți oameni, martorii lui Iehova își devotază timpul lor, banii lor, puterea lor, tot al lor, în serviciul lui Dumnezeu.

44. Martorii lui Iehova nu neglijează nici asocierea lor împreună, căci în toată lumea au fost 10.782 grupe organizate. La întrunirile acestor grupe, martorii lui Iehova se adună împreună spre a se instrui mai departe pentru serviciul Evangheliei. La întrunirile grupei, o oră pe săptămână, ei studiază revista *Turnul de Veghere*, care conține hrană spirituală. În plus de aceasta, timp de o altă oră, ei au adunările lor de serviciu, unde învață căi și mijloace pentru o mai bună prezentare a evangheliei, poporului. În general, după adunarea de serviciu săptămânală, ei au un curs de serviciu teocratic, care întrebunțează material din manualul pregătit de societate și care îi echipează pe toți, pentru a se putea exprima mai bine față de alții, când vestesc Cuvântul Domnului. Într-adevăr, ei sunt servii lui Dumnezeu, care se echipează pe ei înșiși pentru orice lucrare bună. Oamenii de bine sunt invitați în mod cordial la toate aceste adunări de studiu.

45. Martorii lui Iehova au un privilegiu și responsabilitate neobișnuită. Ei le acceptă și sunt mândrii că sunt servii Dumnezeului Celui Prea Înalt. Ei se silesc ca să depună orice efort, pentru a întoarce inimile tuturor bărbaților și femeilor cinstite indiferent de națiunea, neamul și limba lor, la Iehova Dumnezeu în adevărată închinare. Este dorința lor de a vedea toți oamenii dispuși spre dreptate, cântând laudele lui Iehova, pentru ca ei să poată câștiga viață veșnică și să trăiască în Noua Lume a dreptății unde pacea și prosperitatea va fi partea de moștenire a națiunilor. Da, ei sunt hotărâți, din mila lui Dumnezeu, să dea dovadă de serviciul lor mult mai multor mii de oameni, care, datorită acestui fapt, se vor uni împreună cu ei în marea cântare de laudă lui Iehova printre națiuni.

46. Pentru ca cititorii acestei reviste să poată avea o oarecare idee de ceea ce s-a făcut în multele națiuni și țări ale pământului, dăm un tabel la pag. 75, care dă unele amănunte. Fie ca orice cititor să consulte această tabelă de cifre, căutând datele referitoare la țara în care locuiește, precum și la țările unde are prieteni și rude, și să ia notă de ceea ce s-a făcut acolo în decursul anului de serviciu în cercetare. În ce privește raportul din fiecare țară respectivă, îndrumăm pe cititorii noștri la *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* pe 1948. Dar ceea ce s-a spus pe scurt în paragrafele de mai sus, este suficient spre a arăta că martorii lui Iehova sunt deosebiți de această lume veche, materialistă, legată de plăceri, egoistă, dezbinată, deoarece ei iau poziție fără compromis pentru împărăția lui Dumnezeu, și toți, de pretutindeni, cântă laudele lui Iehova

Dumnezeu și ale Cristosului Său printre națiuni. (Ps. 57:9, *Am. Stan. Ver.*) Ce plină de voiește este bucuria lor ! Și ei sunt fericiți ca și alții să se împărtășească din ce în ce împreună cu ei.

1. Cum este Iehova Dumnezeu mult deosebit de această lume ?
2. Cine se mai arată a fi deosebit și cum ?
- 3,4. Cum informează Pavel omenirea la Romani 1:18-23 ?
5. Pentru care motive ale lor au omorât ei pe Isus ?
6. În ce mod preferă martorii lui Iehova să fie deosebiți ?
7. Cum instalează Adam închinarea la demoni și cinstirea de sine ?
8. Cum se dedau oamenii astăzi la gânduri deșarte ?
9. În ce măsură să dăm noi lui Cezar ceea ce este al lui ?
10. Pentru ce spun domnitorii națiunilor: „Opriți vorbirea lor !” ?
- 11,12. Cum a pregătit Hitler nenorocirea la adăpostul legii împotriva lor, și pentru ce ?
- 13,14. Cum sunt acuzați ei în mod fals în țările „democratice” ? și cum dovedesc ei că nu sunt „comuniști” ?
- 15,16. Cum au devenit ei martori ai lui Dumnezeu Suveran ?
- 17,18. Cum au devenit persoane din toate națiunile asemenea martori ?
19. Ale cui laude le cântă ei ? cum și pentru ce ?
20. În ciuda a ce sunt ei uniți, dar nu luptă împotriva guvernelor ?
21. Pentru ce nu s-a opus Isus, totuși n-a apărut imperiul Roman ?
22. Cum ne deosebim noi de sistemele religioase ale acestei lumi ?
23. Ce a poruncit Isus să meargă și să facă ? și ce a rezultat din aceasta ?
- 24,25. Unde s-au îmbunătățit condițiunile de viață mai ales ?
26. Cine face servi, pe cine ? și cum ?
27. Pentru ce se obiectează ca nescryptural faptul ca tinerii să fie servi ai evangheliei ?
- 28,29. Cum pune capăt obiecțiunilor cazul lui Calvin și al lui Benedict IX ?
30. Ce califică pe cineva pentru serviciu ?
31. Pentru ce nu este aceasta o organizație și propagandă americană ?
32. Pentru ce nu-i face societățile locale naționaliști ?
33. Pentru ce nu este loc de tovarășie de partizani printre ei ?
34. Ce arată citirea *Cărții anuale* cu privire la ei ?
35. Pentru ce nu au ei timp pentru activități politice ?
- 36,37. Cum se dovedesc ei o societate de servi ?
38. Cum știu ei că merită să fie deosebiți de această lume ?
- 39,40. a) Câtă literatură au plasat ei ? b) Câte vizite ulterioare și câte studii de carte au făcut ei în 1947, și pentru ce ?
41. Ce proclamațiune publică ai făcut ei în 1947 ?
- 42,43. Pentru ce nu necesită ei, întocmai după cum nici Pavel nu necesita, scrisori scrise cu cerneală, pentru a dovedi serviciul lor ?
44. Câte grupe sunt organizate și de ce sunt efectuate întâlnirile ?
45. Care este mândria lor, dar dorința și hotărârea lor ?
46. Ce arată tabelul cu privire la martorii lui Iehova ?

	Vestit	Literat.	Ore	Abon.	Rev.	Viz.Ult.	Studii	Max.v.	Grp.
USA	67.680	10.166.529	17.386.001	308.618	7.092.651	4.622.064	49.608	78.512	2.879
Alaska	17	4.840	12.075	286	5.529	4.054	24	28	3
Bahamas	17	5.245	6.910	345	664	2.710	67	41	1
Bermuda	4	878	2.600	23	178	1.285	35	7	1
Cipru	37	12.650	13.296	82	3.562	2.211	23	68	5
Ecuador	14	4.110	7.439	43	1.831	2.397	21	24	1
Guadelupe	13	280	6.246	7	233	257	1	18	1
Islanda	3	5.978	2.455	220	956	443	7	3	
Malta	6	94	612		22	79		6	
Indiile de vest oland.	28	13.373	9.207	538	5.579	3.140	32	42	2
Palestina	8	4.734	3.952	7	200	507	1	15	7
Peru	22	10.625	13.951	422	1.019	5.232	85	30	2
Siria-Liban	99	10.448	22.409	274	9.459	3.303	39	115	7
Insulele Virginia	17	8.672	4.531	766	1.043	2.683	54	17	1
Argentina	679	125.719	184.925	1.841	36.618	54.238	416	790	39
Australia	3.284	312.202	746.501	10.987	358.263	188.337	1.762	3.516	201
Fiji	9	6.665	2.039	101	720	621	6	12	1
Java(N.E.I.)	11	472	406		171	129	1	13	1
Siam	21	17.441	11.003	443	1.876	1.771	23	31	2
Singapore	6	2.299	1.988	62	217	631	13	15	1
Austria	751	173.301	162.383	5.373	38.762	69.407	432	941	96
Belgia	876	189.013	238.506	1.198	49.072	44.005	415	1.038	29
Luxemburg	47	3.911	14.430	38	9.609	4.023	56	59	3
Bolivia	16	7.571	14.078	338	1.422	4.877	63	26	1
Brazilia	648	440.865	313.820	6.144	43.690	62.661	508	786	47
Guiana Britanică	134	40.013	67.059	386	15.715	18.040	260	185	8
Hondurasul Britanic	38	5.222	17.566	139	2.786	5.767	82	50	5
Insulele Britanice	12.149	2.237.380	3.489.00	77.232	77.067	1.099.510	7.015	13.670	601
Eire(Irlanda)	37	14.328	28.706	342	42	8.237	31	53	3
Indiile de V. Britanice	700	89.070	223.423	1.864	94.241	58.666	764	905	31
Canada	11.224	728.517	2.129.473	38.392	817.542	445.891	4.611	12.093	521
Chile	137	43.152	55.201	1.039	10.212	15.238	197	175	11
China	9	7.034	6.592	28	661	488	5	14	1
Columbia	29	23.903	26.033	713	4.363	8.647	88	34	4
Costa Rica	449	31.333	116.263	720	20.027	27.405	427	576	17
Cuba	3.199	214.691	774.875	4.040	81.341	164.944	2.276	3.682	91
Cehoslovacia	1.257	296.451	228.172	2.205	62.433	69.040	478	1.412	166
Danemarca	2.724	313.427	389.657	6.328	253.789	112.144	862	2.977	155
Rep. Dominicană	59	23.951	41.851	272	6.487	17.303	293	84	2
Egipt	68	4.040	16.449	92	1.453	3.345	53	79	5
El Salvador	80	19.207	35.796	422	7.135	13.861	176	136	2
Finlanda	2.281	525.325	507.983	12.444	270.862	97.166	717	2.696	383
Franța	2.184	187.102	361.866	3.298	51.748	109.778	1.028	2.380	104
Germania	15.856	42.553	3.589.030			1.957.525	7.394	20.811	1.141
Grecia	1.891	77.799	225.783	6.028	168.146	56.968	384	2.367	212
Turcia	6	117	767			110		6	1
Guatemala	75	24.809	48.108	783	13.034	16.076	244	112	4
Haiti	16	11.900	13.834	42	3.622	4.537	48	26	1

Hawaii	129	56.657	49.750	3.430	13.117	13.428	174	163	7
Honduras	45	10.097	24.707	196	3.291	7.352	116	70	4
Ungaria	989	126.059	184.089	991	11.868	88.806	740	1.253	147
India	198	36.039	75.380	2.413	12.300	13.938	223	225	26
Burma	19	7.508	7.085	728	984	2.036	21	24	1
Ceylon	12	3.505	5.048	319	1.579	1.321	15	22	1
Persia	1	1	6	1				1	
Italia	152	57.943	22.275	315	704	5.024	68	178	35
Jamaica	1.185	98.915	306.173	833	54.693	68.193	1.182	1.182	132
Mexico	4.125	405.091	910.134	4.513	119.761	145.433	2.228	4.867	245
Olanda	3.764	349.798	591.844	4.115	234.694	169.191	1.204	4.247	102
Newfoundland	54	16.695	21.183	1.091	6.063	6.965	45	90	10
Noua Zeenlandă	678	131.246	171.642	6.012	96.327	41.138	384	779	48
Nicaragua	36	9.748	18.598	271	4.500	6.767	83	65	2
Norvegia	799	317.996	175.697	4.972	131.535	41.501	366	972	78
Panama	175	45.995	67.591	1.249	34.225	26.334	388	215	9
Paraguay	34	8.820	17.774	260	5.151	5.731	69	47	5
Insulele Filipine	2.471	419.890	621.659	992	107.723	60.249	654	2.902	178
Polonia	6.334	291.081	941.743	9.148	233.547	349.593	3.642	7.703	470
Rusia	3.498	17.780	152.069	2.452	24.067	41.458	1.220	3.917	124
Porto Rico	87	40.285	43.951	1.420	11.039	15.216	183	119	4
România	1.990	450.940	303.668		87.170	55.140	2.419	2.685	389
Africa de Sud	3.843	369.935	1.235.017	8.428		251.091	2.995	4.163	228
Rodezia de Nord	6.114	1.134	1.982.983	6	211.858	199.847	3.869	8.007	252
Nyasaland	3.542	1.303	1.077.894			289.810	4.740	4.154	374
Africa Portugheză	214		66.197			18.688	293	381	28
St. Elena	17	22	620		18	61	4	17	1
Rodezia de Sud	2.572	33.843	750.568	208	2.513	122.205	1.630	3.044	82
Tanganica	198		41.781			7.145	108	237	8
Surinam	55	15.452	22.202	92	4.179	6.869	105	75	2
Guiana Franceză	1	465	646	4	63	225	14	1	
Suedia	2.894	323.284	551.933	9.274	537.598	122.890	843	3.092	367
Elveția	1.512	189.735	238.686	3.137	445.902	53.355	559	1.645	84
Uruguay	175	38.904	80.358	825	16.858	27.613	379	211	8
Venezuela	29	13.065	23.065	151	4.576	5.646	67	47	5
Africa de Vest (Nigeria)	3.710	78.533	1.039.520	248	4.637	43.641	768	4.111	201
Coasta de Aur	360	6.519	70.077	38	832	3.813	98	575	24
Sierra Leone	22	2.376	4.268		12	357	10	38	1
Jugoslavia	120	1.327	7.847			1.095		120	

Total pe anul de serviciu 1941	181.071	20.472.739	43.842.305	563.101	12.049.344	11.710.832	113.035	207.552	10.782

STÂNCA LOR NU ESTE CA STÂNCA NOASTRĂ

Motivul citării cuvintelor de mai sus din Cântarea lui Moise, la Deuteronom 32: 31, este un articol al *New York Daily News*, din 10 octombrie 1947, pagina 41. Într-un editorial cu două coloane, este abordat titlul „Războiul Rusiei împotriva Papei” și chiar sub acesta articolul citează un verset al Bibliei, motiv pentru care ne interesează și se potrivește perfect să comentăm articolul. Versetul spune: „Și Eu îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Biserica Mea, iar porțile iadului nu o vor birui.” - Matei 16:18, *Douay*.

După ce face astfel conexiunea papei cu Petru și „această stâncă”, editorialul continuă să spună: „Țarul roșu Iosif Stalin al Rusiei a făcut niște lucruri destul de proaste în timpul său, dar când ia pe Papa Pius al XII-lea ca antagonist începem să ne întrebăm dacă Joe nu devine nebun. În acest moment, cititorul de ziar este confruntat cu o imagine inserată a papei, în timp ce tocmai separat de acest editorial de o coloană este un desen animat mare care prezintă o clădire numită „Vaticanul” și, în față, o figură întunecată, denumită „Presa roșie” care aruncă cu noroi în Vatican, iar caricaturistul introduce o mică diagramă cu cuvintele de comentariu: „Veșnicul poate să reziste efemerului”. Aparent, caricaturistul vrea să spună că Vaticanul este etern, iar presa roșie nu este așa, doar „efemeră”. Astfel, editorul și caricaturistul său colaborator se lansează în lucruri religioase.

Editorul se întreabă „dacă Joe devine senil” și pe bună dreptate; pentru că, dacă liderul comunist este familiarizat cu istoria, ar trebui să știe că alți mari politicieni din trecut au încercat un război privat cu Vaticanul și au eșuat. Editorul se mândrește cu acest fapt, trădând într-o anumită măsură religia sa, deoarece în paragraful cinci spune: „Stalin a studiat preoția în tinerețe, dar poate că nu a dat niciodată de versetul biblic destul de faimos citat mai sus. Sau poate că el nu s-a gândit niciodată la faptul că porțile iadului și toți ceilalți atacatori nu au reușit să răstoarne Biserica Romano-catolică în aproape 2000 de ani de încercări”.

Editorul a gafat evident aici, deoarece Stalin a studiat preoția bisericii ortodoxe ruse și, dacă în calitate de student, a citit Matei 16:18, el nu l-a aplicat papei Romei, orașul Vatican neexistând în vremea studenției lui Stalin. Editorul trebuie să-și amintească faptul că Pius al XII-lea a emis o enciclopică despre „Corpul mistic al lui Cristos” în 1943, iar în paragrafele 42 și 43, papa s-a înălțat să spună: „Cristos ... După glorioasa Lui înălțare la ceruri, această Biserică nu a stat numai pe El, ci și pe Petru, piatra ei invizibilă de temelie. . . . Ei, prin urmare, merg pe calea unei erori periculoase, care cred că pot accepta pe Cristos ca pe Capul Bisericii, în timp ce resping loialitatea autentică a Vicarului său de pe pământ. Ei au înlăturat capul vizibil”.

Șeful patriarhal al bisericii ortodoxe ruse, cu care Stalin a intrat în relații, a acceptat oare această afirmație a lui Pius al XII-lea, care a aplicat Matei 16:18 lui Petru și lui Pius al XII-lea ca succesor declarat al lui Petru? Nu, nu. Prietenul patriarhal al lui Stalin, precum și arhiepiscopul de Canterbury, șeful Bisericii Anglicane, au ieșit cu proteste pe scară largă împotriva revendicării strigătoare la cer a Papei și au negat-o. Prin urmare, Stalin, cu rămășița religiei ortodoxe ruse în el, nu a avut niciun motiv să se teamă că atacă adevărata Stâncă asupra căreia este construită adevărata Biserică a lui Cristos.

În conformitate cu cele de mai sus, avem înaintea noastră o corespondență primită de la Serviciul de știri internaționale, duminică, 2 noiembrie 1947, și care spune, în parte:

Atacurile asupra Vaticanului au scăzut, iar o zi semnificativă în istoria comunistă sovietică a fost 21 august 1941. În această zi, când forțele naziste se apropiau de Moscova, radioul sovietic a cerut într-o emisiune ca „toți locuitorii iubitori de Dumnezeu din țările ocupate” să se ridice pentru a-și apăra libertatea religioasă împotriva naziștilor pe care îi acuza de „amenințarea însăși a existenței Creștinismului” și încercarea de a răsturna pe ”Regele Cristos”. Pe 9 noiembrie 1942, Sergius, patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse în funcție, a conferit pentru prima dată binecuvântarea oficială a bisericii premierului Stalin, numindu-l „conducătorul uns în mod divin al forțelor noastre armate și culturale”. La 3 septembrie 1943, Stalin a răspuns în același fel, restabilind toate drepturile și privilegiile primare ale Bisericii Ortodoxe, iar noul patriarh al întregii Rusii, Mitropolitul Serghei, a fost instalat oficial în funcție. Atacurile asupra

Vaticanului de către ruși nu au fost reluate în timpul războiului până la 1 februarie 1944, când a fost stabilită steaua lui Hitler. *Izvestia*, ziarul oficial al guvernului sovietic, a numit atunci politica Vaticanului pro-fascistă și a declarat că „ea a câștigat ura și disprețul maselor italiene” și catolici deziluzionați în întreaga lume.

Nici un student informat al Sfințelor Scripturi nu ar gândi să lege partidul comunist și liderul lui de „porțile iadului”. De ce nu? Pentru că *iadul* din Biblie nu este așa cum îl percep romano-catolicii, ci este pur și simplu mormântul. Satan și demonii săi răi nu au fost niciodată în iad. Însă Isus Cristos a fost acolo, pentru a sta acolo, nu pentru totdeauna, ci pentru trei zile. Și la Cincizecime, la cincizeci de zile de la învierea lui Cristos, apostolul Petru a spus cu privire la profeția lui David din Psalmul 16:10: „Prevăzând aceasta, el a vorbit despre învierea lui Cristos. Căci el nu a fost lăsat în iad, și nici carnea lui nu a văzut putrezirea. Pe acest Isus Dumnezeu l-a ridicat, și noi toți suntem martori ai acestui fapt”. (Fapte 2:27, 31, 32, *Douay*).

La acest sfârșit al lumii pe câmpul de luptă al războiului universal al Armagedonului, statele politice de toate felurile create de om vor coborî în *iad*, *iadul* Bibliei, pentru a rămâne acolo; și apoi Vaticanul, care insistă asupra unificării bisericii și a statului și care se unește cu state politice prin concordate și alte mijloace, va coborî în acel *iad* cu concubinele sale politice, fără să se mai ridice din nou. Atunci „porțile iadului” se vor închide peste el și-l vor birui pentru totdeauna și el nu se va dovedi a fi mai veșnic decât presa politică „efemeră” care avea curajul să-l demaște.

Acest sfârșit al Vaticanului va dovedi că el nu este întemeiat pe „această stâncă”. Moise a spus despre Dumnezeu: „Voi proclama numele lui Iehova: recunoașteți măreția Dumnezeului nostru! Stânca, lucrarea sa este perfectă; ... Căci stânca lor nu este ca Stânca noastră”. (Deut. 32: 3, 4, 31, *Am. Stan. Ver.*) Stânca Vaticanului este un om, un aristocrat italian, dar nu Stânca veacurilor, Iehova. (Isaia 26: 4, *Am. Stan. Ver.*, margin). Cristos Isus este singurul Fiul născut al acestui Iehova Dumnezeu, Stânca veșnică. Prin urmare, atunci când vorbea cu Petru, Isus Cristos s-a asemănat cu o stâncă; iar Cristos Isus construiește biserica adevărată pe Sine ca Stâncă. El, Stânca, a murit pentru păcatele noastre și a coborât în iad, mormânt; dar porțile lui nu l-au învins, pentru că a treia zi, Dumnezeu cel Atotputernic, Iehova, marea Stâncă a veacurilor, l-a ridicat pe Fiul său din morți. Apoi apostolul Petru a spus instanței de judecată evreiești: „Prin Isus Cristos din Nazaret, pe care voi l-ați crucificat, pe care Dumnezeu l-a ridicat din morți, da prin El stă acest om aici înaintea voastră a tuturor. Aceasta este piatra care a fost lepădată de voi zidarii, care a devenit capul unghiului. În nimeni altul nu este salvare.” – Fapte 4:10-12.

Astfel Petru a negat ca fiind el Stânca pe care este construită biserica. El a fost de acord cu Salvatorul nostru cum că Cristos Isus zidește biserica sa pe Sine ca Piatra de temelie. Prin urmare, pe membrii bisericii adevărate nu-i vor închide porțile iadului pentru totdeauna în moarte, ci la timpul potrivit, la stabilirea regatului lui Dumnezeu, Cristos Isus îi ridică pe acești membri fidel ai bisericii din starea de moarte din iad. Astfel, biserica adevărată în cer va fi eternă și va domni pentru totdeauna cu Piatra ei de temelie, Cristos Isus.

Ioel prevede răzbunarea lui Iehova

Când va locui Iehova singur în Sion și Iuda va ști că Iehova este Dumnezeul nostru? Astfel medita profetul Ioel când, din întunecata vale Kidron pe care el o supraveghea, umbrele prelungite ale munților de apus străbăteau porticul în forme de turn al templului, care se ridica pe muntele sfânt. „Acum, numai coroana acestuia era luminată. În curând și aceea va fi întunecată. În inima sa, el se cugeta: Ioram a domnit mai puțin de un an, dar, chiar și atâta, ce formă întunecată îmbrăcase țara. Totuși, munții sunt încă împăduriți, și văile și câmpiile dau un belșug de fructe și de grâne; totuși vitele sunt strălucitoare și turmele s-au înmulțit, și pășunile sunt mari și verzi; totuși, pâraiele n-au secăt, uleiul și vinul nu lipsesc, și țara noastră are aspectul întocmai ca o

grădină a Edenului; nu este totul în ordine. Acea străină închinătoare la demoni, Atalia, care pustiește sfântul nostru oraș, a tras în cursă pe soțul ei, regele, și el națiunea. Baal apare în fiecare oraș pătând țara. Totuși, bunul Iosafat încă trăiește, Ioram a ucis prinții credincioși care se străduiau, în fiecare oraș, să ne învețe legea Dumnezeului nostru. Acum, locuitorii țării uită învățătura lor și preferă petrecerile bețivilor lui Baal, pe care noul rege le garantează. Când le aduc aminte că Iehova este Dumnezeul nostru, ei își bat joc de mine. 2 Cron. 17:7-9; 21:2-4,6,11.

Întrucât Ioel se mira când va răzbuna Iehova numele Său și închinătorii credincioși, el simți că spiritul lui Dumnezeu îl înveșmânta.

El aude un glas murmurător în Nord. El vede cerul dinspre Nord întunecat. Murmurul crește, pe măsură ce întunericul se întinde deasupra capului. Norul, asemenea fumului, coboară; sunt lăcuste. „Parcă sunt niște cai, și aleargă ca niște călăreți. Vin uruind ca niște cară pe munți, și pâraie ca o flacăra de foc, când mistuie miriștea; par o puternică oștire, gata de luptă. Se răspândesc în cetate, aleargă pe ziduri se suie pe case, și intră pe ferestre ca un hoț”. – Ioel 2:4,5,9, *Moffatt*.

Ioel se simte îmboldit să vorbească. Primele cuvinte spiritul lui Dumnezeu îl mișcă să le rostească spre a atrage atenția asupra neobișnuitei plăgii a lăcustelor. Un roi după altul aduce o completă pustiire a țării, necruțând nici pe om nici pe animal. Nu mai rămâne vin pentru chefuitorii Baaliști; viile toate sunt ruinate. Întreaga țară este condamnată. – 1:2-6.

Foametea rezultă. Lăcustele consumă chiar și scoarța de pe copaci, lăsând numai ramurile despuiate, vestejite. Profetul poate auzi preoții necredincioși văietându-se și plângându-se pentru lipsa de grâne, vin și ulei, pentru care ei nu pot să continue funcțiunile lor. Lipsa recoltei deznădăjduiește pe țărani și toți oamenii își uită bucuria lor. El avertizează pe preoți să se întoarcă la Iehova. Nici chiar o perspectivă de recoltă nu rămâne; hambarele promet să meargă la ruină. Cirezile se împutinează, turmele pier; focurile în câmpie mistuie pășunile, flăcările pârllesc toți copacii. Cursurile de apă, toate sunt uscate. Dar Ioel se bucură să audă pe unul aici și pe unul acolo, care ascultă avertismentul și strigă către Iehova. – 1:7-20.

După aceea, o poruncă de la Iehova este dată spre a sufla în trâmbiță pe muntele Său sfânt al Sionului, spre a-i avertiza de marea și îngrozitoare zi a lui Iehova. În tot acest răstimp ciurma lăcustelor și seceta creșteau în intensitatea lor. Cerurile se întunecau; căldura devenea mai insuportabilă. Spaima închinătorilor lui Baal se mărește. Ioel poate vedea trăsăturile neliniștii pe fețele lor. Nimic nu oprește lăcustele în marșul lor în ordine, neobosit. Glasul tunător al lui Iehova auzit deasupra lăcustelor care lasă zgomot, e o dovadă, fără îndoială, că El e conducătorul lor. Ioel, pricepând cât de mare și de îngrozitoare este ziua mâniei lui Iehova, tremurând strigă: „Cine o poate suferi?”. – 2:1-11.

Profetul aude de la Iehova ceea ce cei devotați ai Săi pot să facă spre a sta în picioare în ziua lui Iehova: „Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet”. (2:12, *An Amer. Trans.*). Iehova cheamă pe toți cei ce se pocăiesc, tineri și bătrâni, bărbați și femei ca să se adune și preoții să mijlocească pentru poporul Său. În așteptare de marea mâhnire, Ioel de abia își menține răsuflarea. „Atunci Iehova a fost plin de râvnă pentru țara Sa, și s-a îndurat de poporul Său”. – 2:12-18, *Am. Stan. Ver.*

Când Iehova fâgăduiește să dea prosperitate poporului Său care se căiește, Ioel îl vede cum alungă norul de lăcuste, izgonind partea dinainte a lui în marea Moartă, coada oștirii lui în marea Mediterană, și grosul oștirii lui în pustiul de miazăzi, ca acolo să piară și să putrezească. El poate chiar să miroase duhoarea lor. Negura a dispărut; lumina a venit. Ioel scoate un suspin de ușurare. Asigurarea mângâietoare a lui Iehova face bucuria sa completă: „Nu te teme, pământule, ci

bucură-te și veseleşte-te, căci Iehova face lucruri mari. Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Iehova, Dumnezeu vostru, și nu este altul afară de Mine”. – 2:19-27, *Young*.

Bucuria sa abundă când profetul aude cum Iehova făgăduiește încă și alte binecuvântări pentru ai Săi care se căiesc: „După aceea, voi turna spiritul Meu peste orice făptură; fii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna spiritul Meu, în zilele acelea.”. Apoi minuni în cer și pe pământ: sânge, foc și fum pentru închinătorii cei falși, dar eliberare în Sion, pentru aceia care cheamă numele lui Iehova. – 2:28-32, *An. Amer. Trans.*

Bucuria lui Ioel în prosperitatea, belșugul și binecuvântarea poporului restabilit, care s-a căit, al lui Iehova, este întreruptă. El vede într-o clipă că țara este goală, Ierusalimul și Iuda fără locuitori. Unde sunt ei ? În captivitate, împrăștiați printre națiuni ! Departe, peste frontierele lui Iuda, Ioel vede un om schimbând un băiat iudeu pentru o curvă și pe un altul vânzând o fată de iudeu pentru vin, și apoi el vede cum acesta îl bea. În spre miazăzi, el vede cum egiptenii și edomiții practică violență împotriva copiilor lui Iuda (3:19). În spre apus, el aude pe Fenicieni și pe Filistenii spunând, când vând pe iudei, Grecilor: „Ei ziceau că dumnezeii noștri nu sunt dumnezei. Fie aceasta recompensa lor.” Ce este aceea ce duce dușmanul în casele dumnezeilor lor demoni ? Pentru ce, aceasta este comoara din casa Dumnezeului nostru Iehova ! Inima lui Ioel este plină de tristețe și indignare. El strigă către Domnul în durerea sa. Apoi mesajul pe mai departe al lui Dumnezeu, îi aduce mângâiere: „Când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile, și le voi pogorî în valea judecății lui Iehova. Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru tratamentul lor față de poporul Meu și față de Israel, moștenirea Mea, pe care i-au împrăștiat printre națiuni. „Apoi el aude pe Iehova adresându-se celor împrăștiați: ”Vreți să-Mi dați o răsplată ? Și dacă vreți să Mă răsplătiți, iute și fără zăbavă voi întoarce răsplata voastră asupra capului vostru.” (3:1-6, *An. Amer. Trans. Moffatt, Am. Stan. Ver.*) Dar ce e cu poporul împrăștiat al lui Dumnezeu ? se miră Ioel. Iehova continuă să se adreseze celor împrăștiați: „Iată că îi scol în locul în care i-ați vândut, și voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru. Voi vinde copiilor lui Iuda pe fii și fiicele voastre, și ei îi vor vinde Sabeenilor, un neam îndepărtat”: Ioel își aduse aminte că traficantii de sclavi, Sabeenii, erau foarte cruzi, și cugeta: Ce răsplată potrivită ! – 3:7,8 *Moffatt*.

Împins de o dorință de a face ceva, Ioel acceptă cu bucurie porunca lui Iehova: „Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul ! Treziți pe viteji ! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război ! Fiarele plugurilor voastre prefăceți-le în săbii, și cosoarele în sulite ! Cel slab să zică: Sunt tare ! Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile de prinprejur, și strângeți-vă !” (3:9-11, *An. Amer. Trans.*). În inima sa, Ioel poate deja vedea oștirile națiunilor adunate în valea judecății, și, nerăbdător pentru execuția lor, se îndreaptă cu o rugăciune către Dumnezeu: „Acolo pogoară, O Iehova, pe vitejii Tăi”. (3:11,12 *Am. Stan. Ver.*) Iehova continuă: „Să se scoale neamurile și să se suie în valea lui Iosafat ! Căci acolo voi ședea să judec toate neamurile de prinprejur”. Apoi, el aude ceea ce după care el așteptase; Iehova zice oștirilor Sale cerești: „Puneți mâna pe secere, căci secerișul este copt ! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline, și tocitorile dau peste ele ! Căci mare este răutatea lor !” – 3:12,13, *An. Amer. Trans.*

Ioel vede valea deciziei plină și, în timp ce zgomotul hoardelor este în urechile sale, el aude strigătul lui Iehova din Sion. Cerurile și pământul se cutremură, dar Ioel se simte în siguranță, aducându-și aminte că Iehova este refugiul și tăria sa. Apoi, deasupra strigătelor națiunilor nelegiuite, în timp ce oștirile lui Iehova le execută, el aude cuvintele mângâietoare ale lui Iehova: „Egiptul va ajunge pustiu, Edomul va ajunge o pustie stearpă, din pricina silniciei făcute împotriva

copiilor lui Iuda, al căror sânge nevinovat l-au vărsat în țara lor, sânge pe care Eu îl voi răzbuna în cele din urmă; dar Iuda va fi locuit pe vecie, Ierusalimul din neam în neam, și, pentru totdeauna Cel Etern [Iehova] locuiește în Sion”. – 3:19-21, *Moffatt*.

În cele din urmă, Iehova și închinătorii Săi vor fi răzbunați ! Toți aceia care erau alături cu Ioel crezuseră aceasta; acum, el avea reasigurarea lui Dumnezeu. Împrospătat și încurajat, în timp ce mergea spre casă, el privea la ziua de mâine când trebuia să publice mesajul pe care l-a dat Dumnezeu. Ce surpriză era pentru el să ajungă acasă și să audă noutatea că regele Iehoram primise o scrisoare din partea credinciosului profet Ilie spunându-i că, din cauza necredincioșiei sale față de Iehova, El va lovi poporul și țara cu o plagă. (2 Cron. 21:11-15). Repede Ioel intră în camera sa, aprinde o lampă, se așează jos, ca să-și noteze cuvântul lui Iehova, care venise la el în acea zi. – Ioel 1:1.

Ioel, în armonie cu însemnătatea numelui său, „Iehova este Dumnezeu”, în mod profetic reprezintă pe martorii lui Iehova pe pământ astăzi, care vestesc că El este Dumnezeu și care declară împotriva falsei închinări, mâncând, prin mesajul pe care-l vestesc, falsele învățături cu privire la Dumnezeu și la Cuvântul Său, întocmai după cum lăcustele pe care le văzuse Ioel în viziunea sa, mâncau totul ce aparținuse falșilor închinători în Ierusalim, și Iuda. Întocmai ca și Ioel, ei de asemenea privesc la timpul când Iehova se va răzbuna pentru numele Său și pentru poporul Său.

OAMENI ASEMĂNĂTORI OILOR ȘI CAPRELOR

DOMNUL Isus a dezvăluit într-o parabolă cum urmau să reacționeze oamenii față de predicarea regatului lui Dumnezeu de către adepții săi fideli. Această parabolă, relatată în capitolul douăzeci și cinci al Evangheliei lui Matei, arată că unii oameni urmau să reacționeze ca oi, blânde și supuse, încrezându-se în cei cărora le pasă de suflet, în timp ce unii urmau să fie ca niște capre, încăpățănate, împotrivoare. Faptele se potrivesc exact astăzi cu acea parabolă.

De exemplu, în partea de nord a Statelor Unite unii din adepții fideli ai lui Isus, martori ai lui Iehova, au căutat să ajute pe oricine asemănători unei oi care putea fi găsit într-un anumit orașel, dând o serie de patru prelegeri publice care arătau scopurile lui Iehova Dumnezeu și binecuvântările lui promise pentru acești oameni asemănători oilor. În timp ce căutau un loc potrivit în care să țină seria de prelegeri, martorii lui Iehova au aflat că sala primăriei erau folosită regulat în scopuri de întâlnire de către diverse organizații; astfel martorii lui Iehova au întrebat primarul dacă pot s-o folosească, însă primarul a răspuns cu răutate că nu s-a permis niciunei organizații să folosească sala pentru scopuri de întâlnire. Și alte săli din oraș au refuzat. În cele din urmă, martorii lui Iehova au găsit o clădire de depozite goală. La început proprietarul a refuzat să-i lase pe martorii lui Iehova s-o folosească, dar apoi, deoarece soția sa citise ceva literatură a Turnului de Veghere și i-a plăcut, a fost de acord să lase pe acei creștini fideli să folosească clădirea pentru seria de patru prelegeri. Martorii lui Iehova au plătit chiria în avans și au început să invite pe toată lumea să participe, pentru ca să nu rateze pe cei asemănători oilor care puteau fi acolo.

Când primarul și Legiunea Americană au aflat de acest lucru au încercat din răspuțeri să-l intimideze pe proprietar să nu mai dea clădirea în folosință martorilor lui Iehova pentru cele patru prelegeri. Primarul i-a spus că nu vrea ca martorii lui Iehova să țină întâlniri în acel oraș, și că, dacă ar ști ce este bine pentru el, el ar refuza accesul lor pe proprietatea sa. El a fost constrâns să refuze folosirea clădirii pentru toate celelalte prelegeri, cu excepția primei prelegeri. Trebuia găsit un alt loc de întâlnire pentru cele trei prelegeri rămase. Un mic parc, condus de D.A.R., a fost, de asemenea, refuzat. În cele din urmă, ultimele trei prelegeri au fost ținute în casa unor creștini asemănători oilor. Împotrivirea asemănătoare caprelor nu a reușit să-i împiedice pe urmașii fideli ai lui Isus de la proclamarea aceluiași mesaj pe care Isus l-a rostit când a fost pe pământ.

De asemenea, în partea sudică a Statelor Unite, se pot vedea clar caracteristici asemănătoare oilor și caprelor ca reacție la proclamarea adevărilor pe care le-a rostit Isus. În cel mai vechi oraș din Statele Unite,

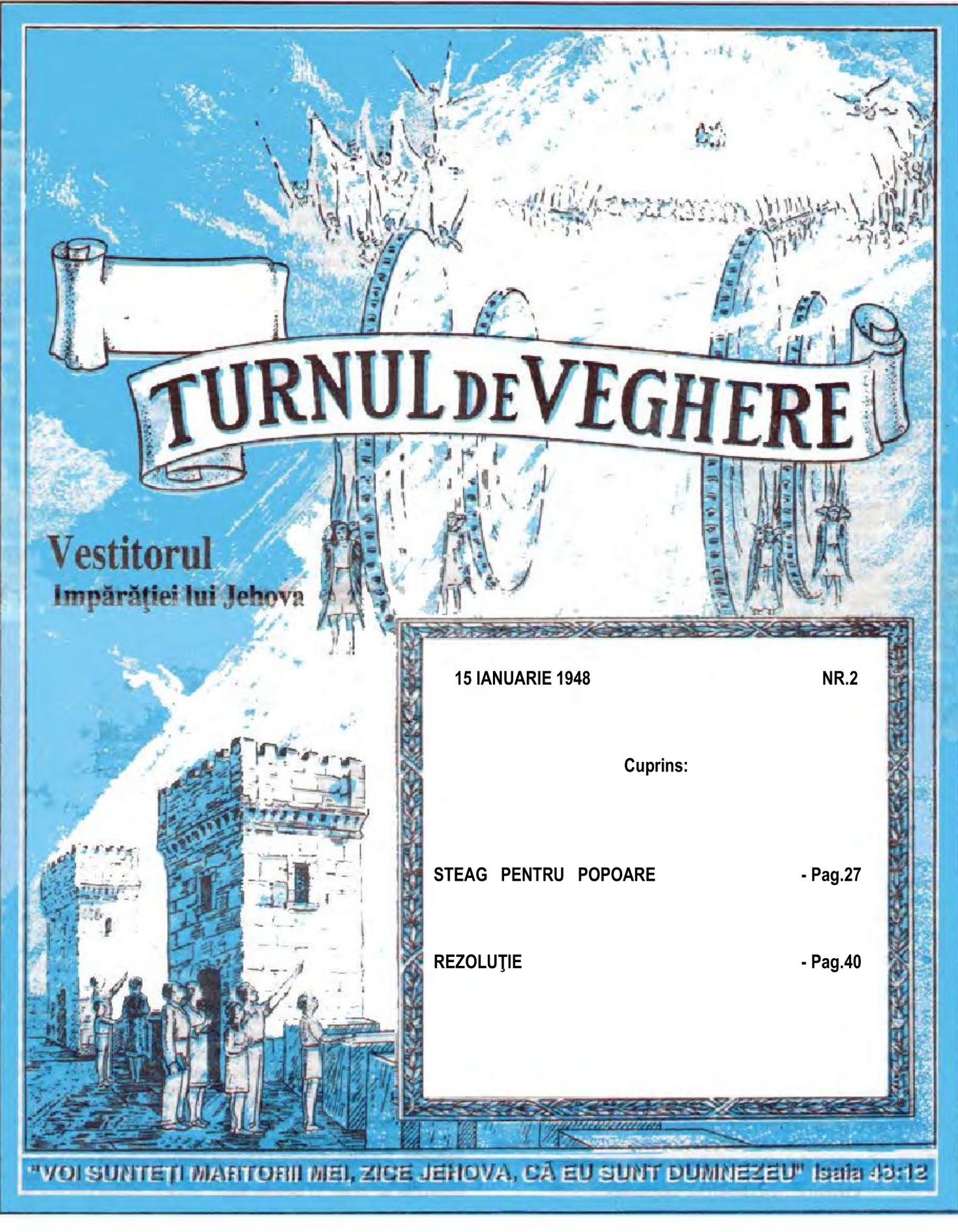
St. Augustine, Florida, un grup de creștini fideli desfășoară predicarea lui Isus în mijlocul unei opoziții crâncene a bisericii romano-catolice. (St. Augustine fiind un sediu regional al cultului romano-catolic). Martorii lui Iehova din St. Augustine și din orașele din jur s-au întrunit în St. Augustine pentru discutarea și proclamarea regatului ceresc pe care l-a predicat Isus. Ei l-au proclamat într-o manieră apostolică, din casă în casă și public, pe străzi cu revista Turnul de Veghere, și prin discurs public. (Fapte 20:20). Printr-o astfel de predicare ei au găsit mulți oameni asemănători oilor și acum ei îi hrănesc cu hrană spirituală. Mulți cetățeni observând comportamentul creștin al martorilor lui Iehova au fost auziți remarcând: „Ce oameni bine crescuți!” „Ce oameni ordonați!” „Ce oameni fericiți!”

Uneori reacția specifică oilor este slabă la început, dar aceasta nu-i demoralizează pe urmașii fideli ai Bunului Păstor; ci, mai degrabă, ei Îl slujesc cu răbdare și cu amabilitate. De exemplu, în partea de vest a Statelor Unite, o persoană asemănătoare oii, din cauza că a înțeles greșit ce spuneau Scripturile, a fost descurajată în eforturile ei de se ridica la nivelul acelor concepții greșite. Ea a părut bucuroasă când unul din martorii lui Iehova i-a spus adevărul în aceste chestiuni biblice, dar ea nu a mai acceptat să fie hrănită. Șase luni mai târziu, un martor al lui Iehova a vizitat-o din nou și ea a fost bucuroasă să afle mai mult despre regatul lui Dumnezeu timp de trei sau patru săptămâni, însă apoi și-a pierdut din nou apetitul pentru hrană spirituală. Opt luni mai târziu apetitul ei a revenit și ea și familia ei au arătat o puternică atitudine tipică oilor și au început să se hrănească în pășunea Domnului, îngrijiți cu tandrețe de urmașii Bunului Păstor.

Însă împlinirea parabolei lui Isus despre oi și capre nu se limitează la Statele Unite sau oricare altă țară, ci are loc pe tot pământul. De cealaltă parte a globului, în continentul-insulă Australia, într-un oraș din Queensland trăia doar un singur martor al lui Iehova, proclamând cu credincioșie regatul lui Dumnezeu din casă în casă. Un alt slujitor creștin a venit în oraș să-l proclame prin intermediul unei prelegeri publice. Acești doi urmași credincioși ai lui Isus au început să invite pe toată lumea să vină să audă prelegerea. În timp ce făceau acest lucru, unul din ei s-a apropiat de pasagerii unei mașini parcate lângă trotuar și le-a dat invitația cordială. Bărbatul din mașină, un cleric, și-a exprimat surprinderea să găsească martori ai lui Iehova în acel oraș și a spus că lucrarea lor l-a înfuriat. El și-a exprimat dorința de a stopa activitatea lor și a spus că va avea grijă ca ei să nu țină prelegeri acolo și va lua măsuri să-i scoată din oraș. În cele din urmă, a pornit mașina și a condus furios, asigurându-i pe martorii lui Iehova de hotărârea lui de a-și aduce la îndeplinire amenințările. Aceasta a însemnat un efort mai mare ca niciodată din partea martorilor lui Iehova pentru a ajunge la cei asemănători oilor. În consecință, ei au lucrat dimineața, la prânz și seara, predicând din casă în casă și distribuind invitații la prelegere la fiecare casă, magazin și birou, și pe străzi, având încredere în binecuvântarea Domnului peste ei și că orice efort de a opri acea lucrare nu va avea nici un rezultat. Ei chiar au primit binecuvântarea lui Dumnezeu peste eforturile lor. Cinci oameni asemănători oilor s-au abonat la Turnul de Veghere și douăzeci au auzit prelegerea publică. Reacția specifică oilor și caprelor la predicarea regatului lui Dumnezeu a fost manifestată clar acolo.

În Maryborough, Victoria, Australia, în timp ce unul din martorii lui Iehova vizita oamenii care dobândiseră literatură a Turnului de Veghere, s-a întâlnit cu o femeie care a întrebat despre venirea lui Cristos în 1914. După o discuție lungă ea a spus că nu poate să înțeleagă că 1914 a fost data întoarcerii Sale. Cam după șase săptămâni, el s-a întâlnit cu ea în oraș. Ea l-a invitat pe el și pe un alt slujitor al martorilor lui Iehova pentru un week-end. Martorii lui Iehova au acceptat invitația și au pus discursul „Guvernare și Pace” pentru cei șase membri ai familiei. Următoarea săptămână acești doi martori ai lui Iehova s-au mutat în alt oraș pentru a predica regatul lui Dumnezeu oamenilor de acolo. Nu după mult timp ei au primit o scrisoare de la cea asemănătoare oilor. În acea scrisoare, ea a spus că recitise broșura „Bucurați-vă națiuni” și a putut să înțeleagă că acesta a fost adevărul Bibliei, și, de asemenea, că ea putea să înțeleagă acum că venirea lui Cristos a avut loc în 1914. Câteva săptămâni mai târziu, ea a plecat în vacanță, și, neputând să țină pentru sine adevărul prețios al Cuvântului lui Dumnezeu, ea l-a spus gazdei și soțului ei. Soțul a spus că urma Israelul Britanic. Cea asemănătoare oilor a spus: „Și eu am crezut că Marea Britanie este Israel, dar scriptura spune, 'Din Israel doar o rămășiță va fi salvată'. El și-a arătat interesul față de acest lucru și ea i-a împrumutat două cărți ale Turnului de Veghere să le citească. Comentând această experiență, ea a spus în scrisoarea ei către martorii lui Iehova: „Cu cât vorbesc mai mult cu alții cu atât mai neclintită devin în credința că sunt de partea corectă și că

Societatea Turnului de Veghere este agentul vizibil al lui Dumnezeu. Însă Satan a orbit într-adevăr oamenii și cred că este un privilegiu să am o contribuție mică în apărarea numelui sfânt al lui Dumnezeu”. Când cei asemănători oilor se hrănesc din hrana furnizată de Marele Păstor, Iehova, ei se bucură s-o împărtășească cu alții care au calități similare oilor.

The background of the page is a blue-toned illustration. At the top, a large banner with the title 'TURNUL DE VEGHERE' is unfurled across the sky. Below the banner, several figures are depicted in a cityscape with towers and battlements. The scene is set against a backdrop of a bright, sunlit sky with clouds. The overall style is reminiscent of a woodcut or a stylized drawing.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IANUARIE 1948

NR.2

Cuprins:

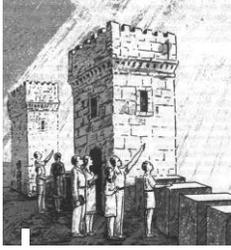
STEAG PENTRU POPOARE

- Pag.27

REZOLUȚIE

- Pag.40

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Ianuarie 1948

Nr. 2

STEAG PENTRU POPOARE

„Treceți, treceți pe porți ! Pregătiți o cale poporului ! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte ! Ridicați un semnal peste popoare ! Iată ce vestește DOMNUL până la marginile pământului”. – Isa. 62: 10, 11, *An Amer. Trans. ; Moffatt*

IEHOVA Dumnezeu a dat porunca, în acest veac minunat, ca să ridicăm un steag (semnal) pentru popoarele tuturor națiunilor. Mai bine de șapte veacuri înainte de începerea erei noastre comune, profetul Său Isaia, a prezis ridicarea acestui steag de o astfel de importanță mondială, și, astăzi steagul a fost ridicat. El devine vizibil din ce în ce mai multor popoare. Steagul este ridicat pe un loc înalt, pentru ca să poată deveni un loc de adunare, de întâlnire, la care oamenii, care caută o guvernare divină, să se poată strânge și contribui cu prezența lor ca supuși și sprijinitori. În această „epocă atomică”, însemnată prin întemeierea organizației Națiunilor Unite, oamenii de pretutindeni sunt îndemnați să se alinieze organizației internaționale, ca singura speranță ce mai rămâne pentru omenire. Purtătorii de cuvânt ai acesteia ne avertizează că chestiunea este următoarea: Ori aceste Națiuni Unite, ori haosul și distrugerea civilizației. Sprijină profeția lui Isaia acest avertisment? Este această organizație internațională, aceea, la care Isaia se referă ca steagul, în jurul căruia trebuie să se adune popoarele pentru ocrotire și mântuire? Și sunt ziditorii Națiunilor Unite aceia, care au ridicat steagul prezis, devenind astfel aceia, care au împlinit profeția ? Pentru a răspunde la aceste chestiuni, se cere o cercetare sinceră a faptelor și a Scripturilor.

2. Profeția despre steag, așa după cum a fost tradusă din ebraică în engleză, în cea mai populară ediție din limba engleză a Bibliei, Versiunea Regele Iacob, sună: „Treceți, treceți pe porții Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare! Iată ce vestește DOMNUL până la marginile pământului”, etc. (Isa. 62: 10, 11). Alte traduceri de dată mai recentă vorbesc, de asemenea, despre aceasta ca un „stindard peste popoare”, sau chiar un „semn”. Prin expresiunea „stindard”, nu trebuie să înțelegem ceva asemănător drapelului sau steagului într-un sens modern, căruia i se depune jurământ de credință, este salutat în semn de respect și i se fac ceremonii religioase. Iehova Dumnezeu este acela, care, prin profetul Său, poruncește să fie ridicat acest așa zis „stindard” pentru popoare; și El nu ar porunci ridicarea a ceva ce violează propria Sa poruncă sfântă : „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor, care sunt în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. – Ex. 20 : 4-6, *Am. Stan. Ver.*

3. Prin expresiunea „stindard” nu trebuie să înțelegem ceva asemănător stindardurilor națiunilor din vechime, astfel ca Egiptul, Asiria și Roma. Asemenea stindarde aveau practici idolatrice legate de ele. O enciclopedie * ne spune : „Invenția drapelului sau stindardului se atribuie, de către autorii din vechime, Egiptenilor, și aceasta cu mare probabilitate, întrucât ei au avut cea mai de timpuriu forță militară organizată, despre care avem ceva cunoștință.... Diodorus ne informează că drapelurile Egiptenilor constau din figura unui animal, la capătul unei sulițe. Printre sculpturile și picturile egiptene apar, de asemenea, și alte stindarduri.... Printre drapelurile Asirienilor din vechime, se foloseau în mod obișnuit, mai cu seamă, de două feluri – unul, compus dintr-o prăjină cu o ghiulea și cu un steag la vârf; altul, având figura unei persoane, probabil o divinitate, stând pe una sau două figuri de aur și trăgând cu arcul. Modelele cele mai vechi sunt mai mult probabile să fi fost legate de scopurile religioase decât de cele militare, întrucât ele se găseau în fața unui altar... Grecii din vechime întrebuițau pentru drapel o bucată de armură la capătul unei sulițe ; ... Națiunile grecești de asemenea desfășurau efigiile dumnezeilor lor ocrotitori, sau simbolurile lor particulare, la capătul unei sulițe. Unele dintre ele, aveau, simplu, literele inițiale ale numelui lor național”.

4. În ce privește Romanii, *Encyclopaedia Britannica*, ediția unsprezecea din 1910, volumul 10, sub „Drapel”, ne spune : „Drapelurile romane erau păzite cu venerație religioasă în temple la Roma; și respectul acestui popor pentru însemnele lui, era în proporție cu superioritatea lui față de celelalte națiuni, în tot ce tinde a reuși în război. Nu era un lucru neobișnuit ca un general să ordone aruncarea unui drapel în rândurile dușmanului, spre a adăuga entuziasm atacului soldaților săi, întrucât îi ațâța să-l recâștige ceea ce pentru ei era, poate, cel mai sfânt lucru, pe care-l posedă pământul. Soldatul roman jura pe însemnul său. „Drapelurile de timpuriu erau aproape de un caracter pur religios. În descrierea lui Bede a convorbirii dintre regele păgân Aethelbert și misionarul Roman Augustin, urmașii celui din urmă [Augustin] se spune că purtau steaguri pe care erau compuse cruce de argint. Drapelul național al Angliei de veacuri — crucea roșie a Sft. Gheorghe — era unul religios; în fapt ajutorul religios pare întotdeauna să fi fost cerut, spre a da sfințire drapelurilor naționale, și origina multora poate fi atribuită unui drapel sfânt, după cum este de remarcat cazul flamurii Franței și Dalnebrog-ul Danemarcei.... Drapelul lui Wilhelm Cuceritorul i-a fost trimis acestuia de către Papa, și regii de timpuriu englezi luptau sub steagurile lui Eduard Mărturisitorul și ale Sft. Edmund; pe când crucile amestecate ale Sft. Gheorghe, Sft. Andrei și Sft. Patrick, formează încă însemnele naționale ale regatelor unite ale Angliei, Scoției și Irlandei, ai căror patroni-sfinți erau mai mulți”.

5. Cât despre subiectul idolatriei romane în fața drapelurilor lor militare, cităm pe scriitorul religionist din veacul al doilea, Tertullian din Carthagenă; Africa de Nord. În al său „*Apologeticus*” adresat magistraturii Romane păgâne într-o apărare împotriva falselor acuzații lansate împotriva creștinătății, el zice, în capitolul 16, pagina 162: „Aproape întreaga religie din tabăra Romană constă din, închinarea la însemne; din depunerea jurământului prin însemne și din preferarea însemnelor înaintea tuturor celorlalți dumnezei”. Ca un exemplu specific a închinării religioase, pe care soldații Romani o ofereau stindardurilor lor, idolatrizându-le prin aceasta, faimosul istoric Josephus povestește despre un incident, ce a avut loc după ce templul din Ierusalim a fost trecut prin foc de către soldații Romani, în ziua a zecea a lunii Ab (luna a cincea) a anului 70 d. Cr., contrar dorințelor și ordinilor comandantului lor Titus. În cartea a 6-a despre „Războaiele Iudeilor”, capitolul 6, Josephus scrie : „Romanii, acum, prin fuga răsculaților în cetate, prin arderea casei sfinte însăși și a tuturor clădirilor de jur-împrejur, au adus însemnele lor la templu și le-au

așezat deasupra, în fața porții de răsărit (care ar fi aproape de altar). Și, acolo, au adus jertfe înaintea acestora ; și, acolo, au proclamat pe Titus împărat, cu cele mai mari aclamațiuni de bucurie”. Astfel, vedem care era origina salutării drapelului.

* McCHntock & Strong’s Cyclopaedia, volumul 9. sub „Standard”.

6. Bine, atunci, aveau Iudeii sau Izraeliții timpurilor biblice, drapele, pe care să le folosească în tabăra și organizațiunea militară ? Biblia ne spune că ei aveau ceea ce se numea *degel* cuvânt care a fost tradus în românește prin „steag” sau *standard* ; și, de asemenea, ceea ce ei numeau *ohth* cuvânt care a fost tradus ca *semn* sau *însemn*. În pustiu, prin care au mărșăluit ei afară din Egipt călătorind spre pământul promis, cele douăsprezece seminții ale lui Israel, au tăbărât în patru mari diviziuni, împrejurul tabernacolului sfânt, fiecare diviziune fiind compusă din trei seminții. Fiecare seminție cobora dintr-un tată sau cap de seminție comun. Fiecare diviziune de trei seminții, își avea propriul ei *degel* (sau *standard*), care trebuia să fi fost destul de mare, pentru ca să fie văzut de poporul tuturor celor trei seminții, care-l urmau. Și apoi, fiecare seminție își avea *ohth-ul* (*însemnul*) ei, care era fără îndoială, mai mic, din cauză că nu servea un număr așa de mare de persoane. Pentru întreaga tabără Israelită existau, astfel, patru *degel-i* (sau *standard-uri*), și douăsprezece *ohth-uri* (sau *însemne*). Toate acestea ajutau la păstrarea taberei împreună într-un aranjament metodic și la mărșăluirea într-un mod regulat, membrii fiecărei diviziuni și, respectiv, al fiecărei seminții păstrându-se împreună, fiecare cunoscându-și locul respectiv în tabăra și în linia de marș.

7. Din darea de seamă la Numeri 1:52 și 2: 1-34*, vedem că în cele patru diviziuni grupate împrejurul tabernacolului, cele patru *degel-i* (sau *standarduri*) erau desemnate semințiilor conducătoare ale lui Iuda, Ruben, Efraim și Dan. (Vezi și Numeri 10: 14, 17, 22,25). Exact ce erau acele *degel-i* sau *standarduri* divizionare, care era forma și mărimea lor, noi nu știm. Rabinii Iudei din vechime exprimau unele idei cu privire la ele, dar acestea sunt numai presupuneri și cu totul nedemne de încredere. În timpul bătăliilor semințiile mărșăluiau sub și reunite împrejurul *standardurilor* lor. Ei le întrebuițau, de asemenea, și pentru scopuri de organizare, ordine și unitate ; dar ei în mod absolut nu acordau niciun fel de respect religios, închinare sau salut idolatric acestora. Dacă ar fi făcut aceasta, ar fi călcat porunca a doua din cele zece porunci ale lui Iehova.

* „Copiii lui Israel să tăbărăscă fiecare în tabăra lui, fiecare lângă steagul [*degel*] lui, după cetele lor. Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis: ”Copiii lui Israel au să tăbărăscă fiecare lângă steagul [*degel*] lui, sub semnele [*ohth*] casei părinților lui; să tăbărăscă în fața și împrejurul cortului întâlnirii. La răsărit, tabăra lui IUDA, cu steagul [*degel*] ei, și cu oștirile sale.... Lângă el să tăbărăscă seminția lui Isahar....Și seminția lui Zabulon....La miazăzi, tabăra lui RUBEN, cu steagul [*degel*] ei, și cu oștirile ei....Lângă el să tăbărăscă seminția lui Simeon....Și seminția lui Gad....Apoi va porni Cortul Întâlnirii, împreună cu tabăra Leviților, așezată în mijlocul celorlalte tabere. Pe drum vor ține șirul în care au tăbărât, fiecare la rândul lui, după steagul [*degel*] lui. La apus, tabăra lui EFRAIM, cu steagul [*degel*] său, și cu oștirile sale....Lângă el să tăbărăscă seminția lui Manase....Și seminția lui Benjamin...La miazănoapte, tabăra lui DAN, cu steagul [*degel*] ei, și cu oștirile ei....Lângă el să tăbărăscă seminția lui Așer....Și seminția lui Neftali....Ei să pornească cei din urmă, după steagul [*degel*] lor. Și copiii lui Israel au făcut întocmai după toate poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul. Așa tăbărau ei, după steagurile [*degel*] lor; și astfel porneau la

drum, fiecare după familia lui, după casa părinților lui [fiecare casă din seminție cu *ohth*-ul sau cu semnul ei]”. – Num.: 1:52 și 2:1-3,5,7,10,12,14,17,18,20,22,25,27,29,31,34. *Am. Stan. Ver.*

Ce-a fost ridicat, și unde

8. La Isaia 62: 10, așa numitul „stindard”, care, în med profetic, este poruncit a fi ridicat, este ceva deosebit de *degel*, sau de stindardul taberei lui Israel. Profetul îi dă un nume deosebit (*nehs*), nume care arată ceva ce este ridicat. Acesta era ceva întemeiat pe un loc înalt și scos în evidență, astfel încât era văzut în mod distinct și din depărtare, după cum este arătat la Isaia 30: 17. În acel verset Iehova Dumnezeu spune Izraeliților necredincioși, care Îl l-au părăsit și au coborât în Egipt după ajutor, că ei vor fi ușor puși pe fugă de dușmanii lor: „Când vă vor amenința cinci, toți veți fugi, până veți rămâne ca un stâlp pe vârful unui munte, și ca un steag [*nehs*] pe creștetul unui deal. – Traducerea Moffatt; de asemenea *An American Translation*.

9. Acest steag (sau *nehs*) putea să fi fost chiar o prăjină sau un stâlp, cu ceva agățat în vârf sau atârând de capăt și fluturând în vânt, transmițând, astfel, o anumită semnificație sau mesaj telegrafic altora, care îl priveau de departe. Spre exemplu: În cel de al patruzecilea și ultimul an al călătoriei lor prin pustie, Izraeliții au început să se plângă din pricina lipsurilor și a suferințelor. Pentru a face o icoană profetică de instruire pentru noi astăzi, Dumnezeu a trimis atunci șerpi înțepători printre ei, și mulți Izraeliți au murit de mușcătura șerpilor. Când poporul a strigat la El după eliberare, atunci, după cum citim: „DOMNUL a zis lui Moise: Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzură-l de o prăjină [*nehs*]; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi. Moise a făcut un șarpe din aramă și l-a pus într-o prăjină [*nehs*]; și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele din aramă, trăia.”. – Num. 21: 5-9.

10. Acel șarpe spânzurat de prăjină simboliza pe Cel ceresc, care a fost făcut să fie o jertfă pentru păcat pentru noi, anume, Isus Christos ca om. El însuși a zis aceasta, spunându-ne în vorbirea Sa particulară cu Nicodem : „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca cine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3: 14, 15) Christos Isus era, astfel, în mod simbolic, asemănat cu o prăjină de drapel, spre a ilustra cum va fi însemnat ca Mântuitorul omenirii. Toți aceia care mor din cauza păcatului și a condamnării trebuie să privească la El cu credință și să-L primească, pentru ca Iehova Dumnezeu să-i elibereze de păcat, condamnare și moarte. Dacă ne întoarcem fețele și inimile noastre de la El prin murmurare, neascultare și necredincioșie, atunci nici un alt mijloc de salvare nu rămâne pentru noi; numai nimicirea. Apostolul Pavel ne avertizează împotriva aceasta cu aceste cuvinte: „Să nu ispitim pe Christos, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. – 1 Cor. 10: 9-11.

11. Acel steag (sau *nehs*) era ceva ridicat sau instalat și era staționar, spre a servi ca un punct de adunare și este arătat în legătură cu bătălia de la Refidim, în călătoria prin pustie. Izraeliții a fost atacați de către Amaleciții nelegiuți. Sub Iosua ca comandant de oștire, Izraeliții au ieșit la luptă împotriva agresorilor. Profetul Moise veghea de pe vârful unui deal, și deoarece ei își ținea în sus mâinile în semn de triumf până la sfârșitul bătăliei, Domnul Dumnezeu a dat Izraeliților biruință și Amaleciților o totală înfrângere. Darea de seamă, așa după cum e redată în *An Amer. Trans.*, sună: „Apoi Domnul a zis lui Moise: „Scrie aceasta ca o aducere aminte într-o carte, și spune-o lui Iosua ; căci voi șterge chiar și amintirea lui Amalec de sub ceruri”. Apoi

Moise a zidit un altar, și a chemat numele lui Yahweh-nissi [DOMNUL este stindardul meu]. „Deoarece o mână a fost ridicată împotriva tronului Domnului”, el a zis: „DOMNUL va purta război cu Amalec din generație în generație”. – Ex. 17: 14-16.

12. Acolo *An American Translation* redă cuvântul „nissi” cu „stindardul meu” *, ca și când cuvântul ar fi compus din cuvântul ebraic *nehs* împreună cu pronumele personal *meu*. Cu toate acestea, traducerea Latina Vulgata și Versiunea Douay Romano Catolică a Bibliei, redau în mod

* Acest cuvânt englez trăgându-se din cuvântul Teutonic *standan*, care înseamnă „a sta”, și care se referă la prăjina fixă de care era atârnat un obiect sau o alta prăjină.

deosebit aici, după cum urmează : „Și Moise zidi un altar și chemă numele acestuia: Domnul, înălțarea mea”*. (Ex. 17: 15). Totuși, Versiunea Septuaginta greacă, care este cea mai veche traducere a Scripturilor ebraice, socotește cuvântul „nissi”** ca însemnând ceva la care se poate fugi, și de aceea traduce acest verset în mod mai deosebit, anume: „Și Moise zidi un altar pentru Domnul, și chemă numele acestuia: Domnul, locul meu de scăpare: Căci cu o mână ascunsă susține Domnul război asupra lui Amalec, în toate generațiunile”. (Ex. 17: 15, 16, *LXX* după traducerea lui Bagster; și Thomson). Dacă Moise a zidit altarul sus pe vârful unul deal, de pe care privea el bătălia, sau nu, nu este declarat, dar e probabil. Acesta era ceva ridicat sus sau înălțat, întărit, staționar ; și el purta numele lui Iehova Cel preaslăvit, căruia Îi este adusă jertfa pentru eliberare. În timp ce nu simboliza pe Iehova însuși, altarul era distins prin numele Său și atrăgea atențiunea asupra Lui, ca Cel preaslăvit, Dumnezeu Cel Prea înalt și locul nostru de scăpare de dușmanii de moarte, care atacă pe poporul consacrat al lui Iehova într-un mod nejustificat.

13. În vederea faptelor de mai sus, deci, când Iehova Dumnezeu, la Isaia 62: 10, poruncește pregătirea unei căi, darea la o parte a pietrelor de poticnire și ridicarea unui , steag (sau *nehs*) pentru popor, noi nu trebuie să tragem o concluziune greșită în mințile noastre. Noi nu trebuie să ne cugetăm la ceva asemenea unui steag, drapel, stindard sau însemn de astăzi, care să fie purtat de un portdrapel, sau stegar în capul unei coloane în marș, și toți acești oameni în marș pășesc înainte pe șoseaua ridicată, liberă de pietre, încotro îi conduce stegarul. Steagul (sau *nehs*) nu era purtat ici-colo de vreo persoană, ci era fix și staționar. El nu era așezat în mijlocul unui drum, ci era instalat deasupra unei înălțimi sublime; și, mai de grabă decât a avea de scop ca oamenii să urmeze după el spre vreo destinație spre care steagul era purtat, steagul staționar de pe deal, era obiectul la care se adunau oamenii din toate direcțiunile. Călea era, într-adevăr, astfel croită, încât să ducă la el.

Cui adresată, și când

14. Porunca mișcătoare a lui Iehova este, evident, o invitație la adunare ; dar cui este ea adresată, și la ce timp ? Răspunsul la aceste întrebări apare atunci, când pricepem că aceasta face parte dintr-o profetie de restatornicire și reconstrucție a poporului lui Iehova, care este într-un legământ cu El de a face voia Sa. Profetia, prin urmare, avea o împlinire preumbritoare preliminară, în miniatură, asupra națiunii alese din vechime a lui Dumnezeu, Izraeliții, după ce țara lui Iuda și Ierusalimul a zăcut pustii șaptezeci de ani, în timp ce ei lăncezeau în exil și captivitate, în țara străină a Babiloniei. Ea își are împlinirea ei mai mare și finală asupra poporului devotat al lui Dumnezeu în relația de legământ cu El în aceste zile mai ales de la 1919 d. Chr. De aceea, porunca profetică este o făgăduință divină că, după ce poporul Său va fi experimentat defavoarea meritată de la Domnul prin captivitatea lui în Babilonia, el va fi restatornicit în țara dată lui de

către Dumnezeu și va câștiga din nou plăcerea și favoarea Sa. Pentru acest motiv, traducerea *Moffatt*, cu cugetul întoarcerii acasă a Izraeliților din exil în minte, redă porunca lui Iehova în aceste cuvinte: „Treceți! prin porți, treceți, spre a face o cale pentru exilații, care se întorc, croiți o cale, înlăturați pietrele din drum ; ridicați un steag pentru națiuni... Aceasta a vestit Cel Etern, până la marginile pământului: „Spuneți cetățenilor Sionului că Eliberatorul lor vine, aducând răsplata cu El, aducând recompensa Sa”. – Isa. 62: 10, 11.

15. Adresându-se Ierusalimului, care urma să fie reclădit și să devină o laudă pentru Iehova Dumnezeu pe tot pământul, Domnul Dumnezeu spune despre prosperitatea, pe care va o va gusta

* Înțelegând ebraica a fi din *nahssás* „a ridica, a înălța”.

** Ca și când ar fi devenit din verbul ebraic „nuhs” care înseamnă a „fugi”.

poporul Său restatornicit, bucurându-se pe deplin de rodul muncii sale, când zice: „Iehova a jurat pe dreapta Lui, și pe brațul Lui cel puternic, zicând: Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmașilor tăi, și fiii străinului nu vor mai bea vinul tău, pentru care tu [Ierusalime] te-ai ostenit. Ci cei ce vor strânge grâul, aceia îl vor mânca și vor lăuda pe Iehova ; și cei ce vor face vinul, aceia îl vor bea, în curțile locașului Meu cel sfânt”. (Isa. 62: 8, 9, *Am. Stan Ver.*). Aceasta arată că sanctuarul sau templul lui Iehova va fi restatornicit, și adorarea Sa va fi restabilită în țară. Atunci, El va veni la templul Său prin mijlocirea Solului Său reprezentativ, Mesia, și va curăți poporul Său de toate necurățiile de închinare babilonice. Pentru credințioșii lor în adorarea Sa, El nu va lăsa ca dușmanii lor să se amestece în prosperitatea lor, sau să-i jefuiască de roadele eforturilor lor în serviciul lui Iehova. – Mal. 3: 1-5, 10-12,

16. De aceea, porunca de a merge prin porți și de a pregăti calea poporului, este adresată prizonierilor poporului lui Dumnezeu în Babilon, la sfârșitul celor șaptezeci de ani de pustiire și de depopulare a țării lui Iuda și a Ierusalimului. Lor le este poruncit să meargă prin porțile Babilonului* și să iasă afară din el, pentru că, în conformitate cu profețiile, atât a lui Isaia, cât și a lui Ieremia, Babilonul este condamnat la nimicire și el trebuie să fie părăsit de aceia, care caută favoarea lui Dumnezeu, protecția și ocrotirea Sa. – Isaia, capitolele 13, 46, 47; Ieremia, capitolele 50, 51.

17. Nici o cale literală n-a fost clădită în mod special, umplută, îndreptată și curățită de pietre pentru captivii Izraeliți, ca să călătorească comod din Babilon, făcând o călătorie de peste patru luni, înapoi la Ierusalim, în țara lui Iuda. Cu toate acestea, calea a fost deschisă și făcută mai liberă și mai ușoară pentru ei prin decretul cuceritorului Babilonului, Regele Cir. Spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu a lucrat asupra lui Cir și l-a condus să hotărască libertatea pentru captivii Izraeliți din Babilon, spre a se întoarce la vechiul loc al Ierusalimului, să reclădească templul lui Iehova. Pentru acel scop, el a restituit toate vasele templului și uneltele, pe care Babilonienii le-au furat, și el a permis și a încurajat să se facă contribuții pentru lucrarea de reconstrucție a închinării lui Iehova, acolo. Conducătorii izraeliților, asemenea lui Zorobabel, guvernatorul lor, și Iosua, marele lor preot, au cooperat cu regele Cir, și poporul a contribuit pentru aceia, care s-au întors la lucrarea clădirii templului. Toate acestea au ajutat spre a face calea înapoi mai ușoară pentru Izraeliți, iar decretul regelui a curățit calea înapoi de piedicile și obstacolele, pe care dușmanii, de-a lungul acestui drum, ar fi putut să le pună, spre a-i opri în bunele lor scopuri și străduințe.

Semnul fix identificat

18. Ce era, atunci, semnul fix sau steagul, care era arborat sau ridicat pentru popoare, și care a devenit țelul spre care Izraeliții și oamenii de bine împreună cu ei puteau ținti și de care își puteau lega eforturile lor ? Acesta era Ierusalimul restatornicit pe vârful propriului lui deal, ca cetatea Marelui Rege Iehova și cu reprezentantul Său vizibil, guvernând în mijlocul ei și cu marele Său preot oficial, servind la altarul templului ei reconstruit. Pentru acest motiv, versetele imediat precedente acestei porunci de a ridica un semn fix, care ar putea fi un steag pentru popoare, profetul a zis:

*) Este adevărat că vechea Versiune Septuaginta Greacă zice „porțile mele”, redând: „Mergeți prin porțile *mele* și faceți o cale pentru ponorul meu și aruncați pietrele la o parte din drum și ridicați un [semn fix sau steag] pentru păgâni” (*LXX*. Bagster, Thomson). Dar aici „porțile mele” nu pot fi înțelese decât semnificând îngrijirea lui Dumnezeu pentru scăpare din Babilon, anume, prin mijlocirea adevărului și închinării Sale.

„Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici ziua nici noaptea ! Voi, care aduceți aminte lui Iehova de el, nu vă odihniți de loc ! Și nu-I dați răgaz, până nu va așeza din nou. Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ”. – Isa. 62: 6, 7, *Am. Stan. Ver.*

19. Acea împlinire în miniatură (în mic) din vechime a avut loc începând din primăvara anului 537 î.Chr. Aceasta a dat o bună asigurare că împlinirea mai mare și complectă va avea loc acum, în timpul nostru, și aceasta ne ajută să percepem și să pricepem această împlinire finală a profeției. Profeția a fost împlinită pe o scară mică, mai întâi asupra poporului Israelit, căruia, îi i-a zis Dumnezeu prin Isaia : „Voi sunteți Martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu, pe care l-am ales”, (Isa. 43: 10, *Am. Stan. Ver.*). Și profeția este împlinită în întregime asupra martorilor lui Iehova de astăzi - în decursul primului Război Mondial, din anii 1914-1918. Martorii consacrați ai lui Iehova, care urmează pe urmele pașilor lui Isus, au fost persecutați, aruncați în închisoare, uciși, și puși într-o stare generală de teamă și restrângere, iar lucrarea lor de mărturie a fost pustiită prin raiduri, sechestrări, confiscări și interziceri. Aceasta corespundea cu pustiirea țării lui Iuda și a Ierusalimului, precum și cu ducerea Izraeliților în captivitate în Babilon.

20. După încheierea primului război Mondial în Noiembrie 1918, Iehova Dumnezeu a avut milă de martorii Săi credincioși în starea lor captivă. În anul următor, în primăvara lui 1919, El a început să restabilească organizația Sa teocratică pe pământ. Prin ea a trimis El poruncă martorilor Săi captivi, să părăsească starea lor de robie în marele Babilon, organizațiunea Diavolului, a religiei, comerțului și politicii, în captivitatea căreia frica de oameni și ascultarea de tradiții ale oamenilor i-a adus. Ei trebuie să părăsească Babilonul și să se întoarcă, ca și creștini liberi, la organizația teocratică și să reia închinarea lui Iehova în conformitate cu modul Său organizat și cu instrucțiunile Sale. Ei trebuie să facă aceasta cu îndrăzneală și libertate de restricții a fricii față de oameni și de servilitate față de această lume.

21. Astfel, prin vizibila Sa organizație teocratică, cum și prin eforturile și cooperarea organizată a poporului Său sub Christos, calea a fost pregătită pentru ei, ca să se întoarcă la locul lor cuvenit în relație cu Dumnezeu și la libertatea cuvenită în închinarea și serviciul față de Dumnezeu, în templul Său spiritual. Pietrele, adică, pietrele de poticnire, care progresau datorită

falselor doctrine, tradițiilor religioase, metodelor neteocratice, etc, au fost curățite de pe cărare, spre a face-o mai ușoară și mai repede pentru înaintarea lor. Apoi, martorii lui Iehova, și anume o rămășiță unsă a acestora, începând cu 1919, au trecut prin porțile forțate ale modernului Babilon. Ei au mărșăluit afară spre libertatea dată de Dumnezeu, și au început să mărșăluiască pe calea care le-a fost, în mod treptat, ridicată și curățită de obstacole înaintea lor.

22. Cu toate acestea, unde erau încolonați martorii lui Iehova începând de la anul 1919 d. Cr? Erau ei destinați să pribegescă fără țintă ici pe colo, jecmăniți de fiecare dată și neajungând nicăieri, asemenea conducătorilor religioși, comerciali și politici ai creștinătății ? Sau dovedit ei, de asemenea, a fi îndrumători nevrednici de încredere, cu care ar fi neînțelept și nesigur a te asocia și a merge alături cu ei? Nu, nicidecum! Martorii lui Iehova cunosc destinația lor, pentru că ea este însemnată pentru ei de către Iehova Dumnezeu. Ei au în mod clar în vedere țelul lor binecuvântat. Acesta este semnul fix sau steagul, care, de mult timp, Iehova porunci, în mod profetic, să fie ridicat pentru popoare în aceste zile critice. Și ce este acel steag care trebuie să fie ridicat pentru toate popoarele, care caută libertate de această lume babilonică și care caută prosperitate, pace, unitate și închinarea curată a viului și adevăratului Dumnezeu ? Acel mare steag, sus ridicat, de o asemenea importanță, este REGELE DOMNITOR AL LUI IEHOVA, CHRISTOS ISUS! El este semnul sau steagul [*nehs*] înălțat împrejur, care adună pe toți martorii lui Iehova, eliberați din Babilon, în unitate peste tot pământul. împrejurul Lui, ca „Marele Preot ai lui Iehova după ordinul lui Melhisedec”, noi ne angajăm în închinarea unificatoare a Dumnezeului Celui Prea Înalt, Iehova. Christos Isus, gloriosul Steag, stă sus pe înălțimea sublimă a Muntelui Sion, împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. Acolo domnește El, acum, în mijlocul dușmanilor Săi, pentru ca să justifice dreptul lui Iehova la suveranitatea universală și pentru ca să binecuvânteze pe oamenii de bine din toate familiile și națiunile pământului. (Apoc. 14:1). Fie ca noi toți să ne unim la preaslăvirea Lui cu laudă!

23. Aceasta este „ziua aceea”, despre care a vorbit Iehova mai departe prin profetul Său Isaia, zicând: „Se va întâmpla în ZIUA ACEEA că Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag [*nehs*] pentru popoare ; neamurile se vor întoarce la El, și slava va locui în locuința Lui. În ziua aceea Domnul [Iehova]* își va întinde mâna a doua oară ca să răscumpere rămășița poporului Său risipit în Asiria și Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear [Babilon] și la Hamat, și în ostroavele mării. El va înălța un steag [*nehs*] pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aluna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului. Pizma lui Efraim va înceta, și vrășmașii lui Iuda vor îi nimiciți; Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, și Iuda nu va mai fi vrășmaș lui Efraim, ci se vor năpusti asupra dușmanilor lor comuni”. – Isa. 11:10-14, *An Amer. Trans.; Moffatt*

24. Această profeție dovedește cu tărie că Christos Isus, Regele, este marele Steag, care este ridicat pentru popoare, pentru ca El este Fiul lui David și nepotul lui Isai, după carne. El a fost preumbrit chiar prin Regele David însuși, care era fiul direct al lui Isai. „Dar Christos Isus este mai mult decât un nepot sau urmaș al tatălui lui David, Isai, după carne. El este *Vlăstarul (rădăcina) lui Isai*, deoarece principalul motiv pentru venirea în existența a acelui om temător de Dumnezeu, Isai și fiul său David, era bazat pe făgăduința divină de a da naștere lui Mesia sau Christos. „Astfel, Isai și fiul său David, serviră ca premergători străbuni ai acestui Mesia sau Christos; și, deoarece David era direct fiul lui Isai, el a fost întrebuițat ca un tip profetic al lui Isus Christos. Totuși, Isus Christos este „rădăcina lui Isai” chiar și într-un sens mult mai vital, întrucât El muri pentru Isai și pentru toți ceilalți oameni credincioși temători de Dumnezeu. Prin armare, speranța lui Isai de a trăi din nou este ascunsă în Isus Christos, care la timpul hotărât, va învia pe Isai și, de asemenea și pe David din morți. De-acord cu aceasta, Isus cel glorificat vorbește despre sine

însuși, ca despre „rădăcina” dătătoare de viață, zicând: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”. (Apoc 22: 16). El este „Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David”. – Apoc 5: 5.

Iată, El a venit!

25. Identitatea steagului cu Regele domnitor uns al lui Iehova, Mesia, este arătată prin versetele, care urmează poruncii de a ridica steag pentru popoare. Ea sună: „Iată Iehova a vestit până la marginea pământului: Spuneți fiicei Sionului: Iată, mântuirea vine: iată, plata Sa este cu El, și răsplata Sa merge înaintea Lui. Ei îi vor numi Popor sfânt, Răscumpărați ai lui Iehova. Iar pe tine (Sion sau Ierusalim), te vor numi Cetatea căutată și nepărăsită”, un nou nume sau denumire pentru organizațiunea teocratică a lui Iehova. (Isa 62: 11,12 *Am. Stan. Ver.*) Această scriptură este aplicată hotărât pentru noi sub spiritul infailibil al lui Dumnezeu, și aceasta nu se aplică nici unuia mai mare decât Marele Sol ai lui Iehova, care vine la templu, unde a avut loc încoronarea regilor lui Israel, anume, la Christos Isus. În acest caz în care Biblia aplica profeția pentru noi, împlinirea în miniatură sau preliminară a profeției este avută în vedere. Aceasta se întâmpla, pe vremea când Isus a călărit pe mînzul unui asin, la Ierusalim, în primăvara anului 33, și mulțimile care-l însoțeau Îi strigau osanale,

* În conformitate cu 18 manuscripte vechi ebraice, acesta este unul din cele 134 de locuri, unde copiii evrei sau Sopherimii au schimbat textul din „Iehova” al ediției mai de timpuriu, cu substituitul „Adonai”.

ca „Fiul lui David” și binecuvântau „Împărăția tatălui nostru David, care vine în numele lui Iehova”. – Marcu 11 : 7-11; Luca 19: 35-38.

26. Scriitorul inspirat apostolic, Matei, ne spune că, profeția lui Isaia, și-a avut atunci o împlinire. Spunând despre pregătirile lui Isus de a călări după vechiul obicei al regilor lui Israel în sfânta cetate, pe calea spre templul ei, Matei explică: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească ce a fost vestit prin profetul, care zice: Spuneți fiicei Sionului: Iată, împăratul tău vine la tine. blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mînzul unei măgărițe”. (Mat. 21:1-5). Apostolul Ioan de asemenea ne, spune că aceasta era o împlinire a profeției, căci el zice : „Isus a găsit un măgăruș, și a încălecat pe el, după cum este scris: Nu te teme, fiica Sionului; iată că împăratul tău vine călare pe mînzul unei măgărițe. Ucenicii Lui n-au înțeles aceste lucruri de la început; dar după ce a fost proslăvit Isus, și-au adus aminte că aceste lucruri erau scrise despre El, și că ei le împliniseră cu privire la El”. (Ioan 12:14-16). Aici, apostolii Matei și Ioan unesc profețiile lui Isaia cu aceea a lui Zaharia 9: 9, care de asemenea este o profeție a împărăției și care sună : „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată ca împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și; biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mînz, pe mînzul unei măgărițe”. Aceasta se întâmplă la trei ani și jumătate după, ce Isus a fost botezat și uns cu spiritul lui Dumnezeu spre a fi Rege și a devenit Moștenitorul regal al legământului pentru împărăție, încheiat cu strămoșul Său David. După ce intră călare în sfânta cetate, Isus a mers la templu și după aceea l-a curățit.

27. Pe baza acestor împliniri raportate ale, profeției, Regele Christos Isus este Cel prezis, cu privire la care a vestit Iehova până la marginea pământului, pentru folosul fiicei Sionului, „Iată, mântuirea ta vine; iată, plata Sa este cu El, și lucrarea Sa merge înaintea Lui”. El este Cel ce aduce mântuire de la Iehova pentru toți aceia, care manifestă credință și loialitate față de El; și El este judecătorul și Executorul numit de Iehova. El este Steagul ridicat pentru popoare, și pentru acest motiv a făcut Iehova Dumnezeu proclamația până chiar la marginile pământului pentru ca toate popoarele să poată auzi, și pentru ca toți cei blânzi, cei credincioși, să se poată aduna în jurul Steagului, care stă sus pe vârful Muntelui Sionului, împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. El este Steagul pentru toți unii ca aceștia, spre a-i atrage aproape și în mod unit, luându-și poziția lor de partea împărăției lui Iehova Dumnezeu prin Christos Isus. Ridicarea Semnului sau Steagului fix, marchează începutul unei adunări a poporului de peste tot pământul, pentru sprijinirea de mult așteptatei împărății.

28. În împlinirea finală a profeției lui Isaia, astăzi, Iehova este Marele Suveran, care ridică Steagul. Iehova Îl face să stea sus în putere pe vârful sublimiei împărății sau organizații principale, simbolizată prin Muntele Sion din timpurile vechi. Instalarea de către El a Steagului a avut loc în anul 1914 d. Cr., prin faptul că a adus în existență pe Christos Isus ca Rege activ și L-a pus pe tron în cer; și aceasta ne-a fost prezis în mod simbolic la Apocalips 12:1-5 unde citim: „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie (preumbrind organizația-mamă Sion) învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască.... Ea a născut un fiu. un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie". (*Am. Stan. Ver.*). Această naștere a copilului de parte bărbătească de către femeia simbolică Sion, prefigurează nașterea lui Isus Christos ca Rege domnitor, act divin care urmează prin nașterea împărăției lui Dumnezeu prin Christos.

29. Națiunile și guvernele politice ale pământului sunt umplute cu spiritul Balaurului, Șarpele cel vechi, Satan Diavolul, și, întocmai ca și el, ele nu se pot bucura la nașterea împărăției, ci sunt nerăbdătoare ca s-o nimicească. Acel semn glorios în ceruri înseamnă sfârșitul lumii vechi pentru ele, și acesta este însoțit de începutul necazurilor asupra organizațiunii lui Satan și a națiunilor și împărățiilor ei. Pentru acest motiv, ele plâng și se tânguiesc, și persecută pe martorii lui Iehova, care atrag atenția asupra semnului și importanței lui. Necazul și mânia națiunilor este față de acest semn în ceruri, și de asemenea față de adunarea împreună a rămășiței credincioase a urmașilor Săi. De la marginile pământului după apariția acestui semn, Isus le-a prezis în profeția Sa despre sfârșitul lumii, zicând: „Și puterile cerurilor (puterile lui Satan) vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”. – Mat. 24: 29-31.

30. Proclamația, pe care Iehova o lasă să fie făcută până la marginile pământului cu privire la acest semn, este întocmai ca în sunet de trâmbița puternic răsunătoare, spre a atrage atenția poporului și spre a le semnaliza spre a se aduna la Semnul fix. Asemănarea unei trâmbițe cu marele steag ne este mai departe arătată ce către Isaia în profeția sa cu privire la aceleași întâmplări unde el zice: „Voi toți, locuitori ai lumii și voi, locuitori ai pământului, luați seama când se înalță steagul pe munți, și ascultați când sună trâmbița. În ziua aceea, se vor aduce daruri de mâncare DOMNULUI oștirilor, de un popor . . . pe muntele Sionului, unde locuiește numele DOMNULUI oștirilor”. – Isa. 18: 3,7. *An Amer. Trans.; Moffatt; și LXX, Bagster și Thomson.*

„Ridicați”

31. Toate însărcinările împărăției, vin de la Iehova (Mat. 20: 21-23), și Iehova este Acela, care a făcut ca Marele Steag regal să stea sus pe muntele Sionului în 1914 d. Cr. Dar, mai întâi de la 1919 încoace, rămășița urmașilor unși ai lui Christos au auzit porunca divină și au ieșit afară din Babilonul lumesc prin porți și intră pe cale. Ea umblă pe ea în conformitate cu calea Domnului pentru poporul Său și se adună la marele Steag pe muntele Sion, Regele întronat al lui Iehova, care, la trei ani și jumătate după toamna anului 1914, a venit la templul spiritual, acel „locaș sfânt”, pentru judecarea și curățirea rămășiței Sale credincioase, (Mai. 3:1). Această rămășiță curățită și unsă este compusă, așadar, din aceia, cărora de asemenea le este poruncit să „ridice un steag pentru popoare”. Deoarece Iehova Dumnezeu instalează Steagul, Christos Isus, Regele, pe muntele Son, cum pot ei ridica sau înălța Steagul ? Ei pot face aceasta, întrucât preaslăvesc pe Rege cu laude și-i dau importanță mai presus de toți domnitorii pământești umani. Aceasta au făcut-o ei de la 1919 încoace, și continuă să o facă înaintea tuturor popoarelor de toate naționalitățile, prin predicarea veștilor bune ale împărăției lui Dumnezeu ca stabilită în 1914 cu Christos Isus pe tron. Prin mesajul evangheliei, ei scot în evidență Steagul regal al lui Iehova și atrag atenția tuturor popoarelor la ei. Făcând aceasta, ei împlinesc însăși profetia Regelui. „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca o mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”. – Mat. 24: 14.

32. În timpul împlinirii în miniatură a profetiei, în primul veac d. Cr., apostolul Pavel era unul, care, cu zel, a luat parte, împreună cu colegii săi ucenici la ridicarea și scoaterea în evidență precum și la arătarea importanței marelui Steag regal al lui Iehova, până la marginile cunoscute pe atunci ale lumii. În armonie cu dorințele lui Christos, el s-a dus la națiunile păgâne, popoarele neiudeie. Dându-ne motivele sale scripturale pentru o asemenea concentrare la națiunile păgâne netăiate împrejur, Pavel, de asemenea, identifică pe Christos Isus cel glorificat, ca Steagul pentru popoare. În ce mod ? Întrucât, printre dovezile sale scripturale, el a citat Isaia 11 : 10, spre a dovedi că Christos Isus, „rădăcina lui Isai” va „sta ca un steag pentru popoare” și „la El se vor întoarce națiunile”. Pavel, cu toate acestea, a citat versetul cuvânt cu cuvânt, după modul cum acesta se citește în Versiunea Septuaginta Greacă din vechime a profetiei lui Isaia. Pledând pentru bine-primirea convertirilor dintre națiunile păgâne în mijlocul comunității creștine, Pavel a citat profetia și a zis: „Pentru ca națiunile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui după cum este scris: Pentru acest motiv *Te voi mărturisi deschis printre națiuni, și voi suna din coarde numelui Tău* ; și din nou zice el : *Veseliți-vă, națiuni, împreună cu poporul Său* ;și iarăși: *Da-ți lauda Domnului toate națiunile, toate popoarele să repete lauda Sa* ; și iarăși Isaia [11:10] zice: *O rădăcină va ieși din Isai, și el se va scula să domnească peste, națiuni, și națiunile vor nădăjdui în ea*”. – Rom. 15: 9-12 *Rotherham ; Am. Stan. Ver.*, margin.

33. Profetia a servit, atât ca o poruncă divină pentru apostolul Pavel cât și ca îndrumător al felului său de acțiune. Luând astfel parte la împlinirea profetiei, el ne spune că a predicat evanghelia „public și din casă în casă, mărturisind Iudeilor, cât și Grecilor,” pocăința față de Dumnezeu, și credința în Domnul noul Isus Christos”. (Fapte 20:20). În mod asemănător noi astăzi, luând parte la împlinirea finală și complectă a profetiei, care ne poruncește „Să ridicăm Steagul pentru popoare”, facem aceasta prin predicarea evangheliei împărăției în toate părțile locuibile ale pământului, ca o mărturie tuturor popoarelor, „public și din casă în casă”, urmând pe aposului Pavel și pe marele său Conducător, Christos Isus.

34. Ridicarea lui Christos pe tron spre a domni, acum, în mijlocul dușmanilor Săi, este semnalul divin pentru noi ca să predicăm. Noi știm că este timpul potrivit să facem aceasta și că numai aceasta e lucru bun de făcut ! De la 1919 d.Cr., rămășița unsă, relativă puțină la număr, a ascultat porunca și a ridicat Steagul la importanță mondială prin predicarea evangheliei Împărăției. Mulțimi de oameni dintre popoarele pământului au văzut steagul. Ei au venit de la marginile pământului și au făcut cerc în jurul Regelui Christos Isus, Steagul de pe muntele Sion, și s-au unit făgăduindu-i ascultarea lor, ca Comandatul uns de Iehova al popoarelor. Toată gelozia dintre membrii rămășiței unse a fost pusă la o parte, și de asemenea, toată gelozia dintre rămășiță, și marea mulțime de oameni de bine. Cu negare de sine și cu devotament iubitor față de împărăția lui Iehova, ei se unesc în preaslăvire a Regelui Său și facerea Lui de cunoscut la toate popoarele, până la marginile pământului. Noi dorim ca Steagul mântuirii să fie privit de toți, pentru ca toți aceia, care doresc mântuire și eliberare veșnică, să se poată aduna în jurul Lui, acum, înainte de izbucnirea luptei Armagedonului.

Forțarea unei substituiri urâcioase

35. Îndată după prezicerea că această evanghelie a împărăției va fi predicată la acest sfârșit al lumii, Isus Christos a zis : „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, așezată în locul sfânt – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți” (Mat. 24: 15, 16). Dintr-o astfel de legătură strânsă a predicării Împărăției cu urâciunea, noi tragem concluzia că urâciunea pustiitoare, va sta în opoziție cu Regele, care este Steagul ridicat al lui Iehova. Deja (în paragr. 4) noi am atras atenția asupra stindardelor sau însemnelor Roman. O autoritate *Enciclopedică* McGlinton & Strong's „Cyclopaedia”, sub titlul „Stindard”. zice aceasta: „Stindardul Roman este în Noul Testament menționat în mod distinct ca „urâciunea pustiirii”, (Volumul 9, pagina 983, coloana 2). Un astfel de stindard, cu toate acestea, era numai o fază unilaterală a „urâciunii” în împlinirea în miniatură a profetiei lui Daniel, asupra orașului Ierusalim, în cea dintâi sută de ani,

36. Noi am remarcat deja (în paragr. 5) cum armatele Romane sub Titus, în anul 70, au pătruns în Ierusalim și în districtele sfântului său templu, și, în timp ce sanctuarului templului i s-a pus foc de către soldați fanatici, Romanii au adus stindardurile sau însemnele lor în curtea templului și le-au instalat pe fațada altarului templului, Acolo, în „locul sfânt” al templului, au idolatrizat ei stindardurile, întrucât le aduceau jertfe, ca și când ele ar fi fost dumnezei, prea sfinte.

37. Între timp, până ce hoardele Romane au pătruns înăuntru, orașul Ierusalim a fost împresurat de către armatele lor, care purtau astfel de stindarde, după cum a prezis Isus, când a zis: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudea să fugă”(Luca 21 : 20, 21). Acele stindarduri sau însemne idolatrice, erau o urâciune lui Iehova Dumnezeu, care interzice idolatria. Dar, ele reprezentau, de asemenea, pe contrariul în fața lui Dumnezeu, Imperiul Roman și Cezarul sau împăratul acestuia. Acest Cesar era acela, pe care, conducătorii religioși Iudei, l-au preferat în locul lui Mesia, Isus Christos, când ei au lepădat pe Isus prin cuvinte : „Noi nu avem alt rege decât pe împăratul” Și scurt după aceea, reprezentantul lui Cesar, Guvernatorul Pilat din Pont, s-a unit cu religioniștii necredincioși trimițând pe Isus la moarte. (Fapte 4:27). Această procedură era o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Ea instală o urâciune, care nu putea să aducă decât pustiire asupra nelegiuitelor forțe anti-christe. În locul „rădăcinii lui Isai”, anume, Christos Isus, care stătea ca un Steag pentru popoare, acești conspiratori religioși, comerciali și politici, au ales pe Cesar și imperiul său, ca simbolizat prin

stindardurile Romane, purtate de soldați. Aceasta era, într-adevăr, așezarea unei guvernamentale „urâciuni a pustiirii”, să stea în locul sfânt, care trebuia să fie ocupat de către Steagul regal al lui Iehova, Regele Său. În mod logic, această faptă urâcioasă a fost săvârșită într-un mod aproape literal, când acele oști Romane, după un lung asediu, au invadat „locul sfânt” al templului pe Sion și acolo l-au profanat, întrucât au idolatrizat și jertfit stindardurilor lor ca laude Romei și Cezarului ei, rivalul, lui Iehova pentru dominație mondială.

38. Veacul nostru, și anume de la 1914 încoace, este timpul împlinirii finale a profeției lui Daniel și a lui Isus, cu privire la urâciunea pustiirii. Se poate citi aceasta în faptele zilelor noastre. În anul 1914, însemnat prin primul Războiu Mondial pentru dominație mondială, Iehova Dumnezeu a făcut cunoscut adevărata Sa dominație a pământului și a întregului univers, prin ridicarea marelui Său Steag regal al dominației Sale universale, anume, Christos Isus, în Împărăție. În 1918, Iehova a trimis la templu, în „locul sfânt”, pentru lucrarea de judecată, și El este acum în acest loc sfânt, în sanctuar, ca reprezentantul lui Iehova. (Hab. 2: 20); În anul următor, 1919, rămășița credincioasă de martori unși ai lui Iehova, a început să ridice și să preaslăvească acest Steag pentru popoare. Martorii lui Iehova au început vestirea împărăției stabilite a lui Dumnezeu pe o astfel de scară, încât aceasta a oprit pe loc atenția întregii lumi. Ei vestesc pe Christos Isus, Regele întronat, spre a fi Domnitorul de drept al acestui pământ. În mod inevitabil, s-a ridicat întrebarea: Cine voiește să se alătore Steagului ceresc, în ascultare față de Regele lui Iehova?

39. Drept provocare, domnitorii politici, comerciali și religioși ai creștinătății, au întemeiat Liga Națiunilor, începând cu anul 1920, iar aceasta a fost restabilită și reînnoită de la 1945, sub forma Națiunilor Unite. Acești domnitori ai acestei lumi au instalat-o ca stindard al lor. Ei au ales și s-au închinat acesteia în locul Regelui întronat al lui Iehova. Ei slăvesc simbolul lor de dominație mondială, Cezarul lor, în locul Steagului lui Iehova al suveranității universale, Isus Christos. Prin urmare, stindardul lor, căruia ei se străduiesc să-i alătore la toate popoarele și națiunile, întorcându-se cu spatele înspre Domnitorul de drept al pământului, Christos Isus, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Aceasta va aduce tuturor celor ce se închină acestui stindard de domnie anti-christă, pustiire din mâna lui Iehova Dumnezeu. Ea stă în „locul sfânt”, deoarece ea ordonă admirație și închinare de la popoare, ceea ce înseamnă o tăgăduire a Steagului regal al lui Iehova, Christos Isus, cu privire la care Iehova zice acum : „Închinați-vă Lui, toți dumnezeii”. (Ps. 97 : 7). „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine”. – Evr. 1:6.

40. Ziua deciziei este, cu siguranță, deasupra noastră, și repede se apropie de încheierea ei. Decizia zace între Steagul regesc ai lui Iehova pe Muntele Sion, și stindardul lumii Națiunilor Unite și a organizațiilor ei înrudite, precum și a sprijinitorilor ei. Pe cine voiești tu să alegi ? Urâciunea pustiirii este văzută acum mult mai lămurit ca „stand în locul sfânt, unde nu ar trebui să stea” și este timpul să fugi. Nu fugi la Stindardul urâciunii pustiirii, ci fugi la gloriosul Steag al lui Iehova, Regele Său Christos Isus, pe muntele sfânt al Sionului, capitala Împărăției. La acesta trebuie să se adune poporul pentru securitate și eliberare din mânia divină în această „zi a lui Iehova”, care vine cu ceasul ei final, decisiv, în bătălia Armagedonului.

41. Sus, deci, cu al lui Iehova „Steag pentru popoare”! Ridicați-L sus prin cântări de laudă până la cea mai mare înălțime a vizibilității! Nu vă temeți, pentru că este porunca Dumnezeului nostru, ca să-L ridicăm sus. Faceți posibil pentru toți iubitori de pace și evlavie, ca să-L privească în gloria Lui, în frumusețea și puterea Lui atrăgătoare, pentru ca ei să se poată aduna în jurul Lui, din cele mai îndepărtate margini ale pământului și să poată intra în bucuria și veșnicele binecuvântări ale noii lumi a dreptății lui Iehova.

Întrebări pentru studiu

1. În această zi a steagului și a Națiunilor Unite, ce chestiuni cer răspuns?
2. Ce nu trebuie să înțelegem a fi acest steag ?
- 3,4. Cu ce aveau legătură stindardurile națiunilor din vechime?
5. Ce fapte ale Romanilor arată originea salutării steagului?
- 6,7. Ce stindarduri avea Israel ? și pentru ce scop ?
- 8,9. Ce fapte trebuie să ne notăm despre un „steag” sau „nehs”?
10. Ce semnifică ridicarea șarpelui de către Moise pe o prăjina ?
- 11,12. Ce arată altarul „ Iehova – nissi” în ce privește „steagul”?
13. Ce concluzie greșită să nu tragem cu privire la Isaia 62:10?
14. Asupra cui este împlinirea lui Isaia 62:10 și când?
15. Ce arată cele două versete precedente (Isa. 62:8,9) ?
- 16,17. Pentru ce să mergem prin „porți” și cum să pregătim calea?
- 18,19. a) Ce era steagul la împlinire în miniatură? b) fața de cine și după ce este împlinirea mai mare a profeției ?
- 20,21. Din ce au mărșăluit ei ? și cum era pregătită calea?
22. Care și unde este steagul la care erau ei încolonați?
23. Ce a prezis Isaia 11:10-14, cu privire la un steag ?
24. Cine este steagul identificat acolo ?
25. Cum identifică steagul versetul 11 care urmează lui Isaia 62:10?
26. Cum arată Matei și Ioan spre o împlinire a acestei profeții?
27. Ce a vestit Iehova cu privire la El și pentru ce ?
28. Cine a instalat Steagul și când? Cu ce semn ceruri?
29. Cum reacționează organizațiunea lui Satan față de acest semn?
30. Ce este arătat a fi asociat cu Semnul fix ?
31. De când ridică martorii lui Iehova Steagul? și cum?
32. Cum identifică, de asemenea, și Pavel Steagul cu Rădăcina lui Isai?
33. Cum s-a împărtășit Pavel, cum ne împărtășim noi la împlinirea profeției?
34. Pentru ce existase o adunare care a pus la o parte toată gelozia ?
- 35-37. Ce aveau de a face stindardurile cu „urâciunea pustiirii” în împlinirea în miniatură?
38. Cum a fost înălțat Semnul ridicat al suveranității universale?
39. Ce a așezat creștinătatea, atunci, să stea în „locul sfânt” ?
40. Aceasta fiind văzut acum, ce trebuie făcut ?
41. Ce ni se poruncește nouă să facem ?

REZOLUȚIE

DUPĂ rostirea celor de mai sus, ca o cuvântare către Adunarea Teocratică a Martorilor lui Iehova, sâmbătă, orele 7,30 p. m., 22 Noiembrie 1947, în Philadelphia, Pa., președintele Societății Turnul de Veghere, N. H. Knorr, prezintă următoarea rezoluțiune auditoriului său compus din 20.649 de ascultători :

2. „DEOARECE Sfintele Scripturi învață și arată clar că cele „șapte timpuri” de neîntreruptă dominație a păgânilor peste pământ se vor termina în anul 1914 și că la expirarea

acestei date, va fi sosit timpul pentru Suveranul universal, Iehova Dumnezeu, să-Și ia marea Sa putere și să domnească ca atare, cu Christos Isus ca Rege uns al Său spre a-L reprezenta pe tron și spre a domni în mijlocul dușmanilor în ceruri și pe pământ (Apoc 11:15-18); și

3. „DEOARECE evenimentele mondiale de la 1914 încoace, începând cu primul Război Mondial, împlinesc profețiile cu privire la sfârșitul acestei lumi și prin aceasta se descopăr ca semnul vizibil al întemeierii împărăției lui Iehova prin Cristosul Său în acel an plin de însemnătate (Matei 24 3-15 ; Marcu 13: 3-14 ;Luca 21: 7-26) ; și

4. „DEOARECE dovada continuă să crească, cu trecerea timpului, că Iehova Dumnezeu a „așezat pe Regele Său pe muntele cei sfânt al Sionului” și a instalat, astfel, pe Fiul Său domnitor ca Steagul regal pentru popoarele tuturor națiunilor, pentru ca ele să se poată aduna la împărăția făgăduința a lui Dumnezeu ca singura unealtă pentru unitate, prosperitate, înlăturarea războiului, justiție pentru toți, belșug de hrană, viață și sănătate perfectă în Lumea Nouă pentru omenire (Isa. 11:10); și prin urmare, regii, domnitorii și judecătorii pământului au bun și suficient motiv pentru a se teme de Iehova și pentru a săruta sau a da omagiu (semn de respect) Regelui Său domnitor și să-I cedeze puterea lor mondială, ca nu cumva rezistența lor continuă să rezulte în nimicirea lor (Ps. 2: 6-12); dar,

5. „DEOARECE înainte de încheierea celui de al doilea Război Mondial, națiunile aliate au pus bază Chartei unei organizațiuni internaționale cunoscute ca „Națiunile Unite”, și succesori al fostei Ligi a Națiunilor; iar la 24 Octombrie 1945, când se împlineau 31 ani de la sfârșitul timpurilor păgâne, această organizațiune de securitate mondială a Națiunilor Unite a venit în existență prin numărul suficient de ratificări, iar Charta ei a devenit prin aceasta, o parte din legea națiunilor acestei lumi și până astăzi organizațiunea Națiunilor Unite a ajuns să cuprindă 57 națiuni membre, cu o populațiune de 1.613.802.000locuitori, cu sute de religii, și îmbrățișând 57.220.000 km. p. din suprafața pământului; și preoțimea religioasă a creștinătății și-a pus încrederea ei în această organizațiune politică pentru stabilitate și pace mondială, și face slujbe în biserici pentru ea și continuă să se roage ca Atotputernicul Dumnezeu să o binecuvânteze și Papa crede că participarea bisericii ar trebui să existe la deliberările Națiunilor Unite prin aceea că ar avea un purtător de cuvânt, care ar primi un fel de calitate onorifică de membru fără drept de vot în Națiunile Unite, spre a lua parte la dezbaterile Adunării Generale ; și principala putere executivă a Statelor Unite, posesoarea primei bombe atomice, declară că Națiunile Unite nu sunt un mijloc temporar ci o tovarășie permanentă”; și

6. „DEOARECE această continuă purtare a domnitorilor politici, comerciali și religioși este o părăsire disprețuitoare a suveranității universale a lui Iehova și o încercare de a întoarce popoarele națiunilor de la strângerea lor în jurul Steagului regal al lui Iehova pentru popoare, Christos Isus Regele ;

7. ÎN CONSECINȚĂ NOI, Martorii lui Iehova adunați la adunarea „Cântare de laudă” la Philadelphia, Pa., U.S.A., în această seară de sâmbătă, 22 Noiembrie 1947, hotărâm și declarăm:

8. CĂ ne-am adunat în unire neținând seamă de rasă, naționalitate, limbă, culoare, sau afiliere religioasă de mai înainte, înaintea Regelui întronat al lui Iehova al lumii noi, Christos Isus, care stă, acum, pe Muntele Sion, ca un Steag pentru popoare;

9. CĂ noi părăsim Națiunile Unite, ca „singura speranță a omenirii” și o privim ca o manifestare a prezisei „urâciuni a pustiirii”, pe care creștinătatea a așezat-o să stea în „locul sfânt”, ca un stindard făcut de oameni, spre a substitui preaslăvitul Steag al lui, Iehova (Mat. 24: 15); și

10. „CĂ noi vom continua, fără frică și cu credincioșie, să ridicăm ca singura speranță „Steagul regal al lui Iehova pentru popoare”, întrucât cântăm laudele Lui și întrucât predicăm, atât

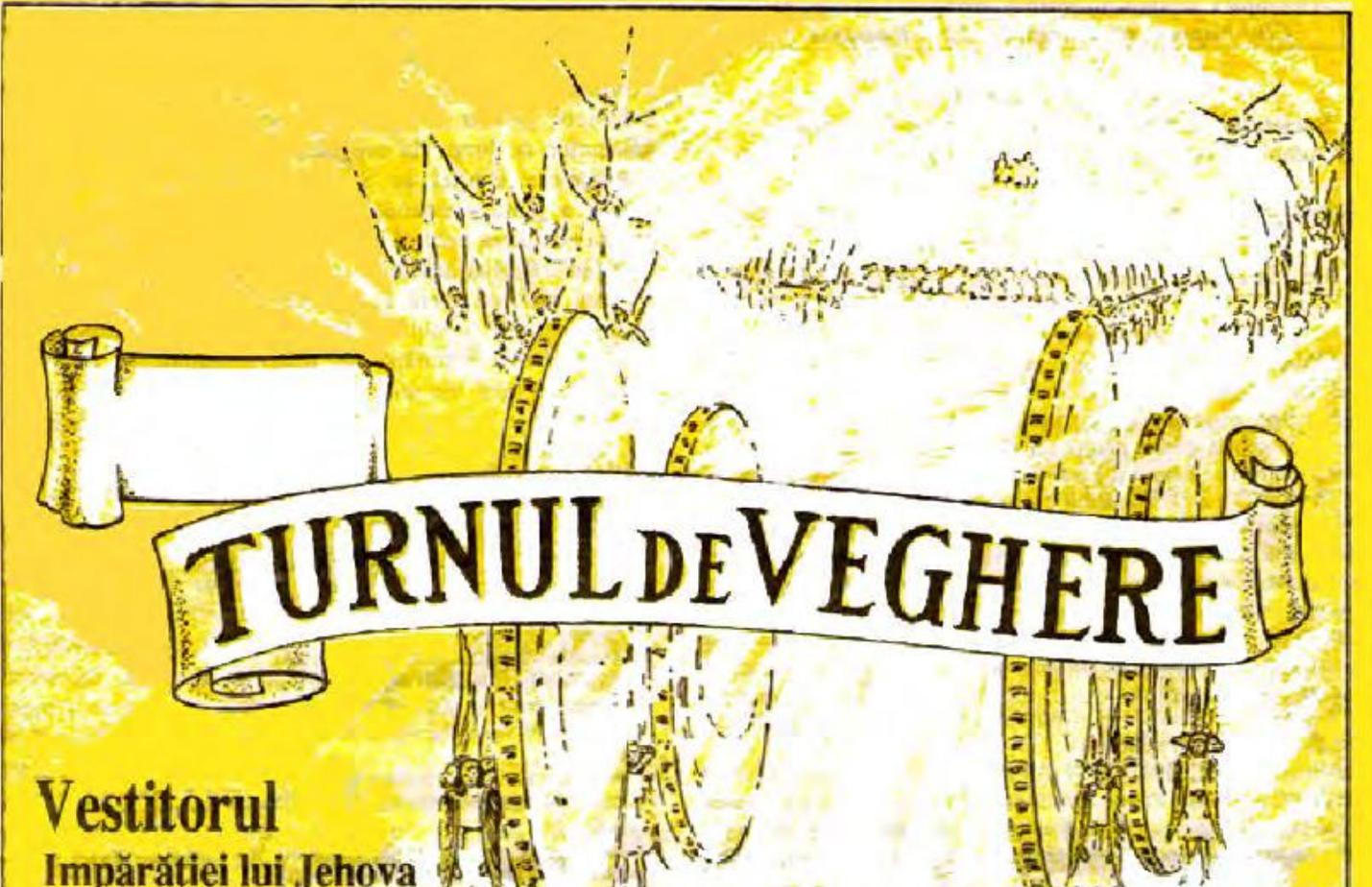
în public, cât și din casă în casă, domnia de drept a împărăției Sale, făcând prin aceasta, în mod vădit cunoscut popoarelor tuturor naționalităților ci ele de asemenea se pot aduna la marele Steag și își pot lua poziție de partea împărăției lui Dumnezeu a păcii durabile, a fericirii nesfârșite și a vieții veșnice”.

11. Moțiunea președintelui pentru adoptarea rezoluțiunii de mai sus a fost secundată de către Perry Chapman din biroul de filială a Societății din Canada, cu rezultatul final că rezoluțiunea a fost în unanimitate adoptată cu mare entuziasm de către mulțimea adunată.

Întrebări

1. Când și cui a prezentat președintele Societății următoarea rezoluțiune?
2. Ce arată Scripturile cu privire la anul 1914?
3. Ce semn vizibil aveam noi despre Împărăție în acel an ?
4. Pentru ce domnitorii și judecătorii pământului au bun motiv să se teamă de Iehova și să credem puterea Regelui Său ?
5. Cu toate acestea ce cale au apucat ai urmat națiunile aliate și preoțimea religioasă?
6. Ce constituie o asemenea purtare în fapt?
- 7,8. Ce hotărăște și declară, așadar, adunarea martorilor lui Iehova înainte de toate?
9. Ce hotărăsc ei cu privire la Națiunile Unite?
10. Ce hotărăsc ei cu privire la Steagul pentru popoare ?
11. Ce acțiune a fost luată față de această rezoluție?

Dați lui Iehova slava cuvenită Numelui Lui! Închinați-vă înaintea lui Iehova îmbrăcați cu podoabe sfinte! Iehova dă tărie poporului Său, Iehova binecuvântează pe poporul Său cu pace. – Psalmi 29:2,11, *A.S.V.*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 FEBRUARIE 1948

NR.3

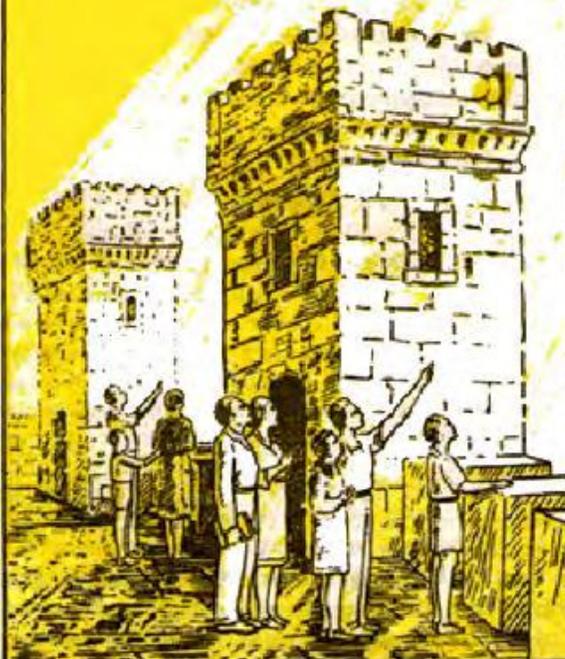
Cuprins:

COMEMORAREA ÎNTEMEIERII LUMII NOI - Pag.45

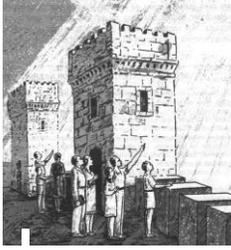
CÂND ȘI CUM SĂ SE SĂRBĂTOREASCĂ CINA
MEMORABILĂ - Pag.52

INTERZICEREA DIVINĂ A DEMONISMULUI - Pag.60

IOHAZ, STĂPÂNIT DE UN STRĂIN - Pag.64

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Februarie 1948

Nr. 3

COMEMORAREA ÎNTEMEIERII LUMII NOI

„Și toți locuitorii pământului I se vor Închina, toți aceia ale căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat”. – Apoc. 13:8.

IEHOVA Dumnezeu a pus temelia pentru o lume de pace durabilă și dreptate, înainte cu nouăsprezece sute de ani. De aceea, nici unul dintre domnitorii politici și preoții religioși ai creștinătății astăzi, nu pot pune temeliile unei „lumi mai bune de mâine”, după cum o numesc ei. Viețile milioanei de oameni, care au fost uciși în cele două războaie mondiale de la anul 1914 d.Cr., încoace, nu pregătesc adevărata temelie pentru o „lume nouă și mai bună” de pace durabilă. Ei nu se pot compara sau concura cu „temelia sigură”, pe care Iehova Dumnezeu a pus-o de aproape două mii de ani. Acea temelie sigură a fost pusă prin moartea Fiului Său, Mesia.

2. Ioan, fiul preotului iudeu Zaharia, arăta spre Isus din Nazaret ca Mesia și a vorbit despre El ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29). Cu sute de ani înainte de Ioan, profetul Isaia a asemănat venirea lui Mesia cu un miel. Propria Sa asemănare cu un miel, semnifică că El va fi ucis și pus în moarte în mod violent. Isaia a profețit: „El era chinuit și asuprit, totuși nu-și deschidea gura sa deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată?... , El a fost șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu. Groapa lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că [asemenea unui miel sau oaie] nu a săvârșit nici o nelegiuire, și nu s-a găsit nici un vicleșug în gura Lui... își va da viața ca jertfă pentru păcat”. (Isa. 53:7-10). Deoarece sufletul acestui nevinovat a fost vărsat în moarte pentru binele întregii omeniri, temelia unei lumi noi drepte a fost pusă prin El.

3. Pentru acest motiv, când Apocalipsa sau Descoperirea prezice aranjamentele politice de astăzi pentru dominație mondială, vorbește despre Mesia ca „Mielul junghiat de la întemeierea lumii”. (Apoc. 13:8). Oameni pe pământ, care omit a I se închina Lui în acest timp de judecată asupra națiunilor, nu au nimic în Biblie, care să arate că ei vor trece nevătămați prin „marea strâmtorare” în care această lume se va sfârși. Mai de grabă, în loc de aceasta, este prezisă condamnarea lor la nimicire. De partea opusă a chestiunii, aceia care se închină Lui ca Mielului lui Dumnezeu a cărui moarte a oferit o jertfă de ispășire, sunt singurii îndreptățiți de a avea vreo speranță a supraviețuirii marelui necaz și a trecerii vii în noua lume a dreptății.

4. Înainte ca Mielul, Isus din Nazaret, să fi fost junghiat în mod crud pe pământul nostru, Iehova Dumnezeu, Marele Păstor, a prezis că El va avea o grupă sau corp de urmași credincioși, care vor fi făcuți asemenea chipului Lui. Există acum pe pământ o mică rămășiță a acestor fel de membrii credincioși ai trupului Său. De aceea, cuvintele apostolului scrise la Efeseni 1:3,4 se aplică la această rămășiță de astăzi, anume : „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale, în locurile

cerești, în Christos, în El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii [la moartea lui Christos], ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragostea Lui”. Mai mult încă, astăzi, și mai ales de la 1918 d.Chr. încoace, există o mulțime de oameni, care sunt asemănători oilor și care fac bine acestei rămășițe credincioase ; și când marele necaz va fi trecut, Mielul lui Dumnezeu, în slava împărăției Sale, va zice acestei clase pământești a oilor : „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii”. (Mat. 25:34). Binecuvântările împărăției au fost pregătite pentru ei de la întemeierea lumii, deoarece Mielul lui Dumnezeu n-a murit numai pentru „trupul Său, care este biserica”, ci, de asemenea, și pentru toți ceilalți din omenire, care vor crede în jertfa Sa ca o jertfă pentru păcat și se vor devota pe ei înșiși lui Dumnezeu prin El. În armonie cu aceasta, Ioan a scris bisericii, care este trupul lui Christos : „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Christos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre , și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. – 1 Ioan 2:1, 2.

Junghierea Mielului

5. Junghierea Mielului a marcat timpul când a fost pusă temelia dreptei lumi noi. Aceasta nu s-a întâmplat atunci când Isus din Nazaret s-a prezentat pe sine la Ioan Botezătorul, în jurul lui 1 Octombrie a anului 29, și a fost botezat în apă. E adevărat, botezul Său simboliza moartea Sa pentru El ca om, pentru ca să poată, de aici înainte, să trăiască pentru Dumnezeu în împlinirea tuturor profețiilor care au fost scrise dinainte. Atunci a avut loc ceea ce descrie apostolul Pavel în Evrei 10:4-7, zicând : „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. De aceea, când intră în lume, El zice : *Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos* [a vițelilor, țapilor și mieilor] -, *ci Mi-ai pregătit un trup ; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis : Iată-Mă (în sulul căiții este scris despre Mine), vin să vă fac voia Ta, Dumnezeule*”. De atunci înainte a început Isus să fie botezat în moarte. Dar această botezare în moarte nu s-a isprăvit la botezul Său în râul Iordan, după cum este arătat prin cuvintele Sale către ucenicii Săi, Iacob și Ioan, chiar cu câteva luni înainte de a fi omorât: „Cu botezul cu care voi fi botezat Eu, veți fi botezați”. (Marcu 10:39). Cu puțin mai înainte, în același an, a zis El tuturor ucenicilor Săi: „Am un botez cu care trebuia să fiu botezat, și cât de mult doresc să „se îndeplinească” ! (Luca 12:50). Acest botez în moarte nu era cu totul îndeplinit, și de aceea, junghierea Sa ca un Miel nu a fost cu totul terminată, până că nu a fost adus înaintea ucigașilor la Calvar și a murit pe stâlpul torturii, în 3 Aprilie, a anului 33.

6. Pe vremea aceea, deci, a fost pusă temelia lumii noi a făgăduinței lui Dumnezeu. Prin urmare, despre Christos Isus se putea vorbi ca despre „Mielul junghiat de la întemeierea lumii”. El avea să moară pentru ca toți aceia care câștigă viață în lumea nouă să poată primi curățirea de păcat în sângele Său și să li să ierte greșelile lor împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus trebuie să fie o temelie *vie* pentru veșnica lume nouă. Pentru acest motiv, Atotputernicul Dumnezeu L-a înviat din morți la viață nemuritoare în ceruri. El a devenit astfel o „piatra vie”, și, ca atare, putea să se suie în ceruri în prezența lui Dumnezeu, Tatăl Său, și putea să fie pus ca „temelie sigură” a organizației cerești numită „Sion”. Pentru ca biserica să fie zidită pe El, este privilegiul membrilor trupului Său să vină la El: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă spirituală, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Căci este scris în Scriptură : Iată pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă

; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine”. (1Pet. 2:4-6). Astfel, a scris Petru bisericii, zidită pe Christos Isus, temelia sigură.

7. Dar domnitorilor Iudei și bătrânilor din sala tribunalului, Petru le-a zis puțin timp după învierea și înălțarea lui Isus Christos: „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4:8-12). În conformitate cu profetia Bibliei, domnitorii religiei și bătrânii politici ai creștinătății urmează astăzi pe calea acelor iudei. Ei au lepădat adevărata temelie a lumii noi a lui Dumnezeu și pun, în schimb, o temelie făcută de oameni, stropită cu sângele oamenilor, pentru propria lor „lume nouă și mai bună de mâine”.

8. Prin înțelepciunea lui Dumnezeu, cel în drept de a se vorbi despre El ca „Mielul junghiat de la întemeierea lumii”, a fost junghiat în carne în chiar aceeași zi în care junghiau Izraeliții mielul lor de Paște și-l mâncau împreună cu pâine nedospită în anul 33 d.Cr. „Mielul lui Dumnezeu” avea să moară în aceeași zi a jertfei de Paște, pentru ca să poată activa în calitatea adevăratului Miel de Paște al cărui sânge are valoare suficientă spre a șterge păcatul tuturor acelor din omenire care cred și Îl primesc pe El ca jertfa lor pentru păcat. După Paștele iudaice a urmat, timp de o săptămână, sau șapte zile, sărbătoarea pâinii nedospite, de la cincisprezece până la douăzeci și unu a celui dintâi luni a lor. În vederea faptelor de mai sus, apostolul Pavel a scris : „Măturați aluatul cel vechi ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Christos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul, nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului”, (1 Cor. 5:7, 8). Chiar faptul că Pavel îl numește „Christos, Paștele noastre” cere ca Christos Isus să fie jertfit în chiar acea zi în care Iudeii junghiau și mâncau mielul lor de Paște, anume, în ziua a patrusprezecea Nisan. Prin aranjamentul lui Dumnezeu, Nisan era cea dintâi lună a anului lor. Este important de a înțelege și a recunoaște acel fapt, pentru ca să cunoaștem în fiecare an timpul potrivit pentru a sărbători aducerea aminte despre întemeierea lumii noi a dreptății, prin moartea Mielului lui Dumnezeu.

9. Cele dintâi Paște au fost ținute de către Izraeliți sub Moise, jos în țara Egiptului, în veacul al șaisprezecelea înainte de erei noastre comune, întâi-născuții, atât ai tuturor oamenilor cât și ai animalelor în Egipt, urmau să fie uciși de către îngerul morții trimis de Iehova, astfel încât să înfrângă rezistența încăpățânată a lui Faraon față de cererea lui Iehova ca Izraeliții să fie lăsați liberi să iasă din Egipt. Pentru ca propriii lor copii întâi-născuți și animalele domestice să fie ocrotiți și apărați și pentru a-și dovedi vrednicia lor de a fi eliberați din Egipt prin supunere lui Iehova Dumnezeu, Izraeliților li s-a poruncit să jertfească și să mănânce jertfa de Paște în ziua a patrusprezecea a lunii Abib sau Nisan. Citim: „Iehova a vorbit lui Moise și lui Aron în țara Egiptului, zicând : Această lună va fi pentru voi începutul lunilor : ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Israel, zicând : în ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă ... Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia ; și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara [*nota marginală: între cele două seri*]. Să ia din sângele lui, și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îi vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc, și anume s-o mănânce cu azime și cu verdețuri amare”. – Ex. 12:1-8, *Am. Stan. Ver.*

„Între cele două seri”

10. În limba ebraică în care a fost dată porunca lui Iehova lui Moise, expresiunea *seara* înseamnă în mod literal *între cele două seri*. Aceasta a pricinuit o controversă în ce privește timpul

exact când a fost junghiat mielul de Paște. De asemenea, când Christos Isus a sărbătorit cea din urmă cină pascală a Sa, împreună cu cei doisprezece ucenici ai Săi, imediat El a introdus o nouă comemorare, aparținând unei lumi noi guvernată de împărăția lui Dumnezeu. Există învățați care argumentează că cele două seri, între care trebuia junghiat mielul de Paște, se extindeau de la orele douăsprezece la amiază până la 6 p. m. sau apusul soarelui, astfel încât mijlocul dintre aceste două seri ar fi la 3 p. m. Ei se referă în mod impresiv la moartea lui Isus la acea oră de după masă. Ziua iudaică de 24 de ore începe la apusul soarelui. (Lev. 23:32). Astfel, argumentul lor duce la concluziunea că jertfa Paștelor a fost junghiată la mijlocul după amiezi lui 14 Nisan, înainte de apusul soarelui, și a fost mâncată în noaptea de 15 Nisan. Ei citează Numeri 33:2, 3 pentru sprijinul lor. Rabinul francez amintit, Solomon Isaaki, cunoscut de obicei ca „Rași”, din veacul al unsprezecelea, declară în comentariul său despre Exodul 12:6 : „Mi se pare că fraza *între cele două seri*, arată timpul dintre seara zilei și seara nopții. Seara zilei este de la începutul ceasului al șaptelea [sau nemijlocit după limita amiezii], când umbrele serii încep să se lungească, pe când seara nopții este la începutul nopții”. *Lexiconul* lui David Kimchi explică că „există două seri, pentru că de la timpul când soarele începe să se lase în jos [după douăsprezece la amiază] este o seară, iar cealaltă seară este după ce soarele a apus, și acesta este spațiul de timp care este înțeles prin expresia *între cele două seri*”. Acesta este punctul de vedere tradițional iudaic.

11. Cu toate acestea, există alți învățați cu vază, care iau expresiunea în mod diferit, unul dintre ei fiind celebrul Rabin spaniol, Aben-Ezra (1092-1167), numit de către Iudei: *Cel înțelept, cel mare*. Printre lucrările sale amintite este *Comentariul despre Pentanch*; el zice: „Iată că avem două seri, prima este când soarele coboară, și acesta este timpul când el dispare după orizont; pe când cea de a doua este la timpul când lumina care este reflectată în nori dispare, și între ele există un interval de timp de circa un ceas și douăzeci de minute” (*Comentariu*, despre Exodul 12:6). Acest Aben-Ezra, ca să nu menționăm pe Samariteni și pe Karaiții anti-talmudiști, este urmat în acest punct de vedere de către astfel de învățați ca Michaelis, Rosenmueller, Gesenius, Maurer, Kalish, Knobel, Keil, și cei mai mulți comentatori ai veacului al nouăsprezecelea. Toți aceștia iau expresia *între cele două seri* spre a arăta spațiul de timp dintre apusul soarelui și clipa în care stelele devin vizibile, sau când se așează întunerecul, care ar fi între șase și șapte p. m. *

12. Aceasta ar însemna că, la origine, în Egipt, Izraeliții junghiaseră mielul de Paște *între cele două seri* întrucât au junghiat jertfa după apusul soarelui și înainte de căderea nopții la 14 Nisan. Ei l-au pregătit deodată și l-au mâncat în aceeași noapte, înainte de miezul nopții. – Num. 28:16.

*) Istoricul Josephus, în *Antichități despre Iudei*, Cartea a 2-a, capitolele 14 și 15, zice : „Dar când venea ziua a patrusprezecea: și toți erau gata să plece, ei aduceau jertfă, și-și curăteau casele lor cu sânge, întrebuițând mănunchi de isop în acest scop: și după ce au cinat, ardeau resturile de carne în clipa când se pregăteau să plece. De unde este aceasta că noi încă continuăm să ducem această jertfă în același mod și numim această sărbătoare Paște, ceea ce înseamnă sărbătoarea Paștelor; deoarece în acea zi Dumnezeu ne-a ocrotit pe noi și a trimis plaga peste Egipteni. Pentru că nimicirea întâilor născuți a venit asupra Egiptenilor în acea noapte ; astfel, mulți dintre Egipteni care locuiau aproape de palatul regelui, insistau pe lângă Faraon să lase pe evrei să plece ... Ei au părăsit Egiptul în luna Xanthicus, în ziua a cincisprezecea a lunii lunare”.

În cartea a 8-a, capitolul 10, Josephus zice : „Sărbătoarea azimelor urmează pe aceea a Paștelor, și cade în ziua a cincisprezecea a lunii și continuă șapte zile în care ei se hrănesc cu pâine

nedospită . . . Dar în ziua a doua a pâinii nedospite, care este cea de a șaisprezecea zi a lunii, ei se împărtășesc întâi din roadele pământului, pentru că înainte de acea zi ei nu se atingeau de ele, și pe când ei socoteau că aceasta se cuvine spre cinstea lui Dumnezeu, de la care ei obțin acest belșug de provizie, în primul loc ei aduc cele dintâi roade din orzul lor”.

În *Războaiele iudeilor, cartea a 5-a*, capitolul 3, Josephus zice : „și la sărbătoarea pâinii nedospite care venise acum, aceasta fiind ziua a patrusprezecea a lunii Xanthicus, sau Nisan, când se crede că iudeii au fost eliberați de sub Egipteni”.

Aici Josephus pare să zică că Izraeliții jertfeau și mâncau Paștele lor și erau ocrotiți într-o singură zi de 14 Nisan. Cu privire la 15 Nisan, vezi *Turnul de Veghere*, 1 Martie 1946, pagina 72, paragr. 14-17.

13. *Turnul de Veghere* a început publicarea în veacul al nouăsprezecelea, și chiar de la început, s-a atașat la această din urmă înțelegere a chestiunii. Spre exemplu, în „Coloana de întrebări” a lui, în numărul din Februarie 1886, acesta zicea : „S-a întâmplat în după amiaza de patrusprezece Nisan (corespunzând acestui an cu luni după masă, 19 Aprilie) că Isus a murit. În conformitate cu legea, mielul de Paște trebuia să fie junghiat în patrusprezece Nisan, ... Când Domnul și apostolii au sărbătorit Cina Paștelor, pentru ultima dată împreună, ei s-au împărtășit din ea devreme în ziua de patrusprezece aceeași noapte în care a fost trădat”. După cina tipică, a fost instituită cina de aducere aminte, sau cina Domnului, și apoi ei au ieșit – la Ghetsimani, la Caiafa, la Irod, la Pilat și la Calvar ; unde Isus a fost crucificat în după amiaza aceleiași zile, și a fost înmormântat în aceeași după amiază, deoarece marea sărbătoare, [de 7 zile] a Pastelor începea ziua următoare, începând de la ora 6 p. m. a aceleiași zile în care a murit Isus. (Ioan 19:32, 33). Nu sărbătoarea Paștelor [de șapte zile] era aceea pe care o ținuse Isus, ci cina, și după care El institui, spre a-i lua locul, o cină memorabilă a morții Sale, cu pâine și cu vin”. – Paragrafele 4-6.

14. Sub titlul „Aniversarea morții Domnului nostru”, în numărul din Martie 1889 al *Turnului de Veghere*, citim : „Evreii socoteau ziua lor în mod deosebit de felul cum facem noi astăzi. După ei, ziua începea la apusul soarelui sau la ora 6 p. m. Astfel se explică faptul că Domnul nostru și apostolii puteau să mănânce cea din urmă cină, probabil, în jurul orei 8, apoi să meargă în grădina Ghetsimani, la Pilat și la Irod, și să fie crucificat în *aceeași zi* după masă. Probabil că aceasta era în vederea faptului că atât cina simbolică pentru comemorarea morții Domnului nostru, cât și moartea însăși, să poată fi în una și aceeași zi, pe care evreii, după obiceiul menționat, socoteau ziua de 24 de ore ca începând de seara”. – Paragraful 4.

Introducerea comemorării

15. Cititorii să țină în minte, în decursul întregii acestei discuții că, ceea ce încercăm să stabilim pentru folosul celor noi ai noștri, este timpul potrivit pentru sărbătorirea a ceea ce Pavel numește „cina Domnului”. (1Cor. 11:20). Că nu era o masă (mâncare) obișnuită cu pâine nedospită, nici vreun praznic pregătit de către o gazdă prietenoasă, ceea ce Isus și cei doisprezece ucenici ai Săi au mâncat, este clar din raportul lui Matei, Marcu și Luca. Nici un fel de pâine dospită nu putea fi mâncată la cina de Paște la 14 Nisan. De aceea împreună cu sărbătoarea de șapte zile a azimelor, care a început ziua următoare după cina de Paște, erau opt zile succesive de pâine nedospită, toate împreună. (Lev. 23:5, 6). La Marcu 14:12-14 citim: „În ziua dintâi a praznicului azimelor, când jertfeau Paștele, ucenicii lui Isus l-au zis : Unde voiești să ne ducem să-Ți pregătim ca să mănânci Paștele ? . . . Învățătorul a zis : Unde este odaia de oaspeți, în care să mănânc Paștele cu ucenicii Mei?” (De asemenea Matei 26:17, 18; Luca 22:7-11). Așezat la masă

în sala de sus în Ierusalim în seara de 14 Nisan, 33 d.Cr., Isus le-a zis : „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun că, de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu”. – Luca 22:15, 16, *Am. Stan. Ver.*

16. Isus a identificat astfel în mod hotărât masa ca amintirea celor dintâi Paște ale Izraeliților în Egipt. Cuvintele lui Isus exclud astfel argumentul unora că Isus ar fi sărbătorit Paștele cu o zi înainte de data legală. În acel caz Isus, sau unul din ucenicii Săi, ar fi avut de mers la templu în Ierusalim, spre a junghia mielul de Paște în prezența preoților și, apoi, un preot, să stropască sângele lui la picioarele altarului și să-i aducă grăsimea pe altar. Preoții Iudei aveau reguli hotărâte cu privire la jertfa Paștelor. Astfel, noi să nu ne închipuim că preoții templului ar fi executat acte esențiale a stropirii cu sângele mielului și a arderii grăsimii lui împreună cu tămâie în aceeași seară în vreo altă zi decât cea legală *. Este evident, deci, că Isus a sărbătorit cina pascală în mod legal, la data de aniversare a celei dintâi ținere a ei jos în Egipt, sub Moise.

17. După apostolul Ioan, la această cină de Paște a spălat Isus picioarele ucenicilor Săi, drept un exemplu de umilință și de serviciu iubitor pentru ei. Ioan raportează : „*Înainte de praznicul Paștelor*, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. *În timpul cinei*, după ce diavolul a pus în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă”. (Ioan 13:1,2, *The Emphatic Diaglott*). Astfel, Isus s-a pregătit să spele picioarele ucenicilor Săi. În timp ce se pregăteau Paștele, sau, „în timpul cinei”, după cum *Versiunea Americană Standard* a tradus expresiunea. Așadar, expresiunea lui Ioan „înainte de sărbătoarea Paștelor” nu înseamnă că aceasta a avut loc la masă, în ziua dinaintea zilei de Paște, la 13 Nisan, după cum pledează unii. Aceasta înseamnă că nemijlocit înainte de a începe prânzul Paștelor, Isus știa că a sosit ceasul propriei Sale jertfe personale ca „Mielul lui Dumnezeu”. Acesta era motivul pentru ce s-a folosit El de acest ultim privilegiu de a spăla picioarele ucenicilor Săi și de a le da unele instrucțiuni în legătură cu umilința. Astfel, aceasta s-a întâmplat în seara de Joi 2 Aprilie 33 d.Chr. după calendarul nostru, dar 14 Nisan, după calendarul lunar iudaic. Aceasta era noaptea Paștelor. Deoarece trei scriitori, Matei, Marcu și Luca, au scris deja cu dea mănuntul despre ultimele Paște ale lui Isus și despre introducerea noii comemorări, Ioan omite amănuntele obișnuite despre Paște și despre serbarea memorabilă și ne dă alte amănunte necesare în evidență de către ceilalți trei scriitori.

18. Pe când mâncau mielul, Isus a făcut cunoscut cine va fi vânzătorul Său, întrucât încinse o bucată de pâine în sosul de ierburi amare și o întinse lui Iuda Iscarioteanul. „Cum a fost dată bucată a intrat Satan în Iuda. Isus I-a zis : Ce ai să faci, fă repede. Dar nimeni din cei ce ședea la masă, n-a înțeles pentru ce i-a zis aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: Cumpără ce ne trebuie pentru praznic ; sau îi porunca să dea ceva săracilor”. (Ioan 13:27-29). Nu pentru ca Isus și ucenicii Săi aveau nevoie de ceva în plus pentru praznicul care era atunci în curs, ci pentru ca sărbătoarea pâinii nedospite care urma în timpul celor șapte zile următoare, cerea ceva pregătiri și de aceea cugetau ucenicii că Iuda a fost trimis să cumpere ceva pentru acel praznic care era sărbătorit începând de la 15 Nisan.

19. Numai în Egipt, cu cincisprezece veacuri înainte de aceasta, s-a întâmplat că nu le era permis Izraeliților să-și părăsească casele înainte de venirea dimineții, deoarece îngerul nimicirii din partea lui Iehova era afară în țară. De aceea, Isus nu a călcat legea, nici chiar o iotă, sau o slovă din ea, când a trimis pe Iuda afară în noapte, nici atunci chiar, când El și cei unsprezece ucenici credincioși ai Lui au ieșit afară, ceva mai târziu. (Ex. 12:22). Să se observe, așa dar, faptul că Iuda nu era prezent când Isus a instituit o comemorare a unui lucru nou în noaptea Paștelor **. „Iuda, după ce a luat bucată, a ieșit afară. Era noapte”. (Ioan 13:30). Acest fapt fixează principiul că

serbarea de amintire e ceva ce trebuie să fie sărbătorită numai seara, după apusul soarelui și înainte de miezul nopții, și nu dimineața, sau la vreo altă oră a zilei.

* Vezi pagina 501 a *Lexiconului* de învățatul Evreu J. H. Otho, în care citează Maimonides. Publicat în Basle, Elveția în 1675.

** Iuda a plecat înainte, ca Isus să instituie cina memorabilă, aceasta fiind lăsat să se întrevadă în numărul din 15 Septembrie 1914 al „*Turnului de Veghere*”, care, sub titlul : „Criza în viața lui Iuda”, zicea următoarele: „În mod aparent, numai scurt timp după aceasta, s-a întâmplat că Iuda s-a retras, darea de seama fiind că „Satan a intrat în el” . . . Este foarte probabil, prin urmare, că Iuda nu era prezent când Isus, puțin mai târziu, a instituit Cina Memorabilă, pe care o serbează creștinii acum”.

20. Cele mai multe dări de seamă arată că aducerea aminte despre moartea lui Christos a fost inaugurată exact după ce ucenicii au terminat de mâncat mielul de Paște și au împlinit astfel legea lui

Moise de care ei erau legați, Marcu raportează : „Pe când mâncau, Isus a luat o pâine ; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând : Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis : Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu. După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor”. (Marcu 14:22-26). Împărăția lui Dumnezeu, pe care Isus o menționa aici ca în viitor, este împărăția noii lumi a dreptății, în care Christos Isus aștepta să fie împreună cu credincioșii Săi ucenici, spre a bea acolo paharul, nu al morții rușinoase, ci al bucuriei în glorie. În consecință, serbarea de amintire a adus pe unii în relație cu împărăția lui Dumnezeu prin Christos Isus, și aceasta întărește dovada că ea este o comemorare a întemeierii lumii noi, în care acea glorioasă împărăție va deține control absolut, pentru binecuvântarea întregii omeniri ascultătoare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce nu pot oamenii de astăzi să întemeieze o lume nouă a păcii durabile ?
- 2,3. Cum a fost făcut Mesia asemenea, prin cine ? și pentru ce ?
4. a) Când a ales Dumnezeu biserica în Christos ? b) Când au fost pregătite binecuvântările împărăției pentru „alte oi” de astăzi ?
5. Când a fost Isus Mielul junghiat de la întemeierea lumii ?
- 6,7. Pentru ce trebuia El să fie o temelie vie, și pentru cine ?
8. În ce zi a fost El junghiat ca un Miel și pentru ce în acea zi ?
9. Unde a fost junghiată prima jertfă de Paște și când ?
10. Care este punctul de vedere tradițional al expresiunii: între cele două seri ?
- 11,12. Când arată celălalt punct de vedere că ar fi fost junghiat mielul ?
- 13,14. Care punct de vedere l-a aplicat *Turnul de Veghere* Cinei Memorable ?
- 15,16. a) Cum știm noi că prânzul pe care-l mânca Isus cu ucenicii Săi nu era un prânz obișnuit? b) Pentru ce nu era acesta un Paște ținut cu o zi mai înainte ?
17. Pentru ce nu arată Ioan 13:1, 2 că aceasta ar fi fost un prânz înainte de Paște ?
18. Pentru ce nu arată Ioan 13:29 că aceasta ar fi fost înainte de Paște ?

19. Ce arată aici a fi timpul zilei pentru ținerea Cinei Memorabile ?

20. Ce arată Cina de Amintire care a fost instituită după Paște și aceasta comemora întemeierea lumii noi ?

CÂND ȘI CUM SĂ SE SĂRBĂTOREASCĂ CINA MEMORABILĂ

FĂRĂ nici o excepție, oamenii sunt de acord că pâinea pe care a întrebuințat-o Isus la Cina Memorabilă, era pâine nedospită, întrucât legea lui Dumnezeu interzicea întrebuințarea oricărei alte pâini în timpul Pastelor și în decursul celor șapte zile de sărbătoare care urmau. (Ex. 13:3-7). Acest fapt ne dă exemplu că, în mod asemănător, și noi să nu întrebuințăm pâine dospită cu aluat la celebrarea cinei memorabile pe care a introdus-o Isus. Cu toate acestea, mult de la lansarea așa numitei „Mișcări de Prohibițiune”, cam prin mijlocul ultimei sute de ani, începând în statul Maine, unde legea prohibițiunii peste întreg teritoriul a fost pusă în vigoare în 1846, mulți creștini mărturisitori au susținut că Isus a întrebuințat must dulce de struguri, nefermentat, drept cea de a doua emblemă, care apare la celebrarea Cinei Memorabile, și nu vin alcoolic adevărat. Astfel, spre a nu-și păta conștiința, ei insistă că, pentru serbare, trebuie procurat must dulce de struguri; și multe secte religioase care stau drept garanție pentru mișcarea de prohibițiune, se îngrijesc numai de must dulce de struguri, nefermentat pentru adunările lor în legătură cu cina cea de taină. În tot timpul, Turnul de Veghere a susținut că „rodul viței” pe care l-a trecut Isus în jur ucenicilor Săi ca să-l bea, era produsul fermentat al viței, sau vin adevărat. Pentru folosul cititorilor noștri repetăm în nota de mai jos * ceea ce se publicase în numărul din Martie, 1889, al acestei reviste.

2. Mișcarea de prohibițiune împotriva fabricării, vânzării și întrebuințării băuturilor alcoolice sau spirtoase, a fost făcută o afacere politică. Știind că ea nu-și trage originea sau sprijinul din Sfânta Biblie sau din exemplele lui Isus și ale apostolilor Săi **, noi nu mergem alături cu aceste deosebite secte religioase în apărarea întrebuințării mustului dulce de struguri ca una din embleme la Cina Memorabilă. Un creștin trebuie să-și facă educația conștiinței sale în conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu, cu privire la această chestiune. El nu trebuie să lase conștiința sa să obiecteze împotriva luării unei sorbituri de vin adevărat, pregătit la cina memorabilă în urmarea exemplului apostolilor. Dacă un creștin, pentru motive personale, dorește să se abțină cu totul de la vin sau alte băuturi alcoolice la alte timpuri și ocaziuni, acesta este privilegiul lui; și ceilalți frați creștini ai săi trebuie să fie îngăduitori față de el, și el față de ei. Dar standardele mișcării religioase a prohibițiunii n-au drept sau autoritate să reglementeze modul celebrării cinei memorabile a morții lui Christos. Declarația apostolului Pavel la Romani 14:21 nu are nici o referință la ceea ce se bea la Cina memorabilă. Cu siguranță, Isus nu a refuzat (pentru motivul de a nu scandaliza, ofensa sau poticni pe urmașii pe urmele Sale) să bea vin curat la prânzul pascal sau să-l dea ucenicilor Săi ca o emblemă la Cina Memorabilă. Noi nu vom păcătui împotriva lui Dumnezeu, dacă luăm pe Christos Isus ca exemplul nostru în aceasta.

* „Vinul întrebuințat de Domnul nostru, spre a reprezenta sângele Său vărsat, noi nu avem nici o îndoială că a fost făcut (după cum evreii ortodocși, își fac încă vinul de Paște) fără nici un fel de drojdie sau aluat adăugat mustului de struguri spre a-i grăbi fermentația. Dar, cu toate acestea, el era vin fermentat ; elementele fermentației conținute în mustul de struguri, au dus

printr-un proces încet la fermentație și limpezire și astfel el a devenit vin . . . , este clar pentru noi că vinul întrebuițat de Domnul nostru la Cină, era vin pur (și nu must simplu de struguri, care nu putea fi păstrat fără fermentare din toamna până în primăvara) vin despre care se face mențiune și în altă parte în Scripturi, un exces al căruia ar îmbăta pe cel ce-l bea (Ef. 5:18 ; Ioan 2:10; Luca 5:39), ... nesuștinând că Domnul nostru și apostolii ar fi întrebuițat must de stafide sau de struguri, ci vin adevărat..... Turnul de Veghere, din Martie 1869, sub titlul : „Aniversarea morții Domnului nostru”, paragrafele 17, 18.

** Vezi broșura Prohibițiune – *Liga Națiunilor, născute de la Dumnezeu sau de la Diavolul, care ? — Dovada biblică*, care a fost publicată de către Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere în 1930.

Făcând aceasta spre amintire

3. Isus știa că, la moartea Sa ca Mielul lui Dumnezeu, cina pascală iudaică urmată de sărbătoarea ei de șapte zile a pâinii nedospite va deveni fără efect sau învechită. Ea nu mai putea mai mult să servească ca o „umbră a lucrurilor bune viitoare”, deoarece lucrul bun, jertfa mai bună, Christos Isus, a venit în realitate și a murit ca o temelie pentru noua lume a dreptății. A celebra mai departe Paștele ar însemna a da mai multă valoare umbrei decât realității, lucrul substanțial. Aceasta ar arăta o lipsă de credință în venirea lui Isus Christos ca Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. De aceea, persoanele care continuă să celebreze Paștele ca în vechime, sunt aceia care leapădă pe Isus din Nazaret ca „jertfa mai bună”, „Paștele noastre”. (Col. 2:16, 17 , Evrei 10:1 ; 9:23). Spre a pregăti ceva în locul cinei anuale de Paște, ceva ce ar îndrepta credința și aducerea lor aminte în direcția dreaptă, Isus a instituit noua cină memorabilă. El a instruit pe urmașii Săi să facă aceasta în mod regulat la timpul potrivit. Apostolul Pavel ne atrage mai întâi atenția asupra instrucțiunilor lui Isus de a face aceasta, scriind următoarele, la 1 Corinteni 11:23-26:

4. „Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat , și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis : Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis : Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu, să faceți lucrul acesta spre pomenirea mea, ori de câte ori veți bea din el. Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”. – *Am. Stan. Ver.*

5. Epistola care conține aceste cuvinte a scris-o apostolul Pavel Corintenilor în jurul anului 55 (d.Chr.), sau mai mulți ani înainte ca el să fi fost băgat la închisoare în Roma. Credinciosul său însoțitor, Luca, a scris darea de seamă a evangheliei sale în jurul anului 60 d.Cr., pe când Pavel era în închisoare la Roma. Luca a urmat darea de seamă a Cinei Memorabile așa cum a fost dată de către Pavel și zice cu privire la Isus în acea noapte de Paște a anului 33 d.Chr. : „Apoi a luat pâine și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și le-a dat-o, zicând: Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, și li l-a dat, zicând: Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi”. – Luca 22:19, 20, *Am. Stan. Ver.*

6. Deoarece Isus nu numește în atâtea cuvinte data sau timpul, chestiunea se ridică pe drept, exact când și cât de des trebuie ucenicii Săi, membrii trupului, biserica, să facă aceasta în mod ascultător întru pomenirea Lui ? Exact când și cât de des să facă aceasta, trebuie să reiese cu totul

clar din rapoartele evangheliei. Dar, după ce a avut loc marea cădere de la credința curată și adevărată, exact așa după cum a prezis apostolul Pavel la 2Tesaloniceni 2:3-7, au survenit diferențe de păreri în ce privește celebrarea și înțelesul ei, precum și asupra faptului când, cum și în ce mod să celebreze. În consecință, astăzi, noi găsim unele organizațiuni religioase care pretind a celebra cina Domnului zilnic, unele de mai multe ori pe zi, ca în jertfa liturghiei Romano - Catolice, altele săptămânal, duminicile, până când altele, apoi, în fiecare sfert de an, duminica; unele dimineața, iar altele după masă. Nu pot fi toate drepte. Biblia arată că toate sunt greșite.

7. Isus a instituit noua cină memorabilă la un timp hotărât, anume, în seara de 14 Nisan. Aceasta era aniversarea nopții Paștelor Izraeliților în Egipt. Acele Paște tipice erau celebrate exact odată pe an la această dată, neținând seamă de ziua săptămânii, în care cade data, Isus este Mielul de Paște anti-tipic, și El a instituit noua cină memorabilă pentru pomenirea Sa. Tipul și anti-tipul trebuie să fie în armonie. Umbra și substanța trebuie să fie armonizate. În mod corespunzător, Isus a murit și Și-a vărsat sângele în ziua a patrusprezecea Nisan, după ce începuse o cină memorabilă pentru pomenirea Sa. În mod scriptural urmează, atunci că noi trebuie să ținem amintirea morții lui Christos în seara zilei de 14 Nisan, sau exact odată pe an, la această dată de aniversare, indiferent de ziua săptămânii în care cade data. Declarația lui Pavel cu privire la paharul cinei memorabile. „Aceasta să faceți, ori de câte ori veți bea din el, pentru pomenirea Mea”, nu poate să fie explicată în mod scriptural să însemneze mai des sau de mai multe ori în decursul anului, sau de mai multe ori pe zi. Pavel știa că până la venirea a doua a lui Christos Isus va fi un drum lung, și aceasta pentru că ucenicii, deși sărbătoresc Cina Memorabilă numai odată pe an, vor face aceasta deseori din cauza multor ani înaintea venirii Domnului.

8. De aceea, Pavel zicea : „Pentru că ori de câte ori mâncați această pâine, și beți paharul, vestiți moartea Domnului până va veni”. Același lucru putea să fi fost spus Izraeliților cu privire la celebrarea Paștelor, anume : „Ori de câte ori mâncați mielul de Paște cu ierburi amare și cu pâine nedospită, vestiți moartea mielului în Egipt până la venirea marelui Paște anti-tipic, Mielul lui Dumnezeu”. La Evrei 9:25, 26 și 10:11, apostolul scrie cu privire la singura jertfă a lui Isus: „ Și nu ca să Se aducă de MAI MULTE ORI jertfă pe Sine însuși ca marele preot, care intră în fiecare an în locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de MAI MULTE ORI de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa”. Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de MULTE ORI aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele”. (*Am. Stan. Ver.*). Marele preot Iudeu intra numai odată pe an în sfânta sfintelor templului, spre a aduce sângele ispășitor de păcate, în ziua anuală de ispășire. Și totuși apostolul numește aceasta *de mai multe ori*. Pentru ce ? Din cauza numărului de ani în timpul cărora marele preot făcea aceasta o singură dată în fiecare an, în ziua de ispășire. Tot la fel, când adevărații creștini celebrează Cina Memorabilă o singură dată pe an, în ziua de 14 Nisan, aceasta devine o chestiune „de mai multe ori”, datorită numărului de ani în care aceasta este sărbătorită până la venirea lui Christos.

Hotărârea timpului

9. Astfel, deci, în conformitate cu Scripturile, Cina Memorabilă este sărbătorită în noaptea de 14 Nisan, data comemorării instituirii de către Isus a Cinei Memorabile. Cum vom determina noi, după nouăsprezece sute de ani de atunci, data de astăzi ? Atât timp cât Ierusalimul din timpurile apostolice a stat în picioare, chestiunea putea să fi fost reglementată prin timpul în care autoritățile iudaice hotărâu sărbătorirea cinei de Paște a lor. Dar de la distrugerea aceluia Ierusalim

din vechime și a templului lui în anul 70 d.Chr., precum și de la încetarea forțată a sărbătorilor iudaice acolo, chestiunea a devenit una ce trebuia determinată în mare măsură prin astronomie. Aduceți-vă aminte, de asemenea, că noi, urmașii Mielului lui Dumnezeu, suntem obligați să păzim, nu tradițiunile bătrânilor Iudei în această chestiune, ci instrucțiunile lui Iehova din Cuvântul Său inspirat, Biblia. Iehova a hotărât ca luna Abib (sau Nisan, după cum a fost numită mai târziu) să fie luna de deschidere a anului, iar jertfa Paștelor trebuia să fie junghiată și mâncată în ziua a patrusprezecea a acestei luni. Luna Abib sau Nisan era și este o lună după sistemul lunar. Deoarece templul din Ierusalim nu mai exista, sărbătoarea agricolă a celor dintâi roade a secerișului orzului în 16 Nisan, nu se ținea mai mult acolo. Nu a fost nevoie să mai fie ținută mai departe, deoarece Christos Isus a devenit „pârgha celor adormiți”, în ziua de 16 Nisan sau duminică dimineața, 5 Aprilie 33 d. Cr. (1Cor. 15:20) De aceea, fixarea timpului când începe luna Nisan, nu depinde de coacerea orzului în Palestina, el poate fi hotărât anual cu ajutorul echinoctiului de primăvară și al lunii.

10. Echinoctiul de primăvară, când noaptea e egală cu ziua, de obicei cade în jurul lui 21 Martie după calendarul nostru. El înseamnă timpul când soarele intră în semnul zodiac al lui Arie, sau Ram*, primul dintre cele douăsprezece semne ale zodiacului. Luna Nisan poate să înceapă

*Echinoctiul este fixat la 21 Martie, deși soarele intră în semnul lui Arie de obicei la 20 Martie, și câte odată chiar la 20 Martie. – *The Encyclopedie Britannica*, Volumul 4, pagina 571. ediția 1942.

Înainte sau după echinoctiul de primăvară, fie că acesta depinde sau nu de lună. Perioada de timp de la o lună nouă până la alta, este mai puțin de treizeci de zile, anume, 29 zile, 12 ore, 44 minute și 2,8 secunde. De aceea, douăsprezece perioade din acestea după sistemul lunar nu sunt egale cu anul nostru după sistemul solar de 365 1/4 zile, ci ar fi cam cu 11 zile mai scurte. Prin urmare, în trei ani după sistemul solar, programul iudaic lunar ar fi cu circa 33 zile înainte sau mai scurt decât cel după sistemul solar. De aceea, spre a încetini calendarul lor și spre a-l armoniza cu calendarul nostru solar, Iudeii au adăugat a treisprezecea lună cunoscută ca Ve-Adar, tot la al treilea an. La fiecare ciclu de nouăsprezece ani ei aveau șapte astfel de ani de treisprezece luni. Anii, care aveau treisprezece luni într-un asemenea ciclu de 19 ani, erau al 3-lea, al 6-lea, al 8-lea al 11-lea, al 14-lea, al 17-lea și al 19-lea *.

Metoda teocratică

11. Metoda calculării zilei de 14 Nisan a fiecărui an pentru sărbătorirea Cinei Memorabile de către martorii lui Iehova, metoda pe care o urmăm noi acum a fost în mod simplu stabilită în numărul de la 15 Martie 1907 pagina 87 a *Turnului de Veghere* sub titlul „Data Cinei Memorabile”. El declară : „După cum cu toții știm, Iudeii întrebuițau luna mai mult decât noi, pentru cunoașterea timpului lor. Fiecare lună nouă reprezenta începutul unei luni noi. Luna nouă, care era cea mai strâns legată de echinoctiul de primăvară, era cunoscută ca începutul anului eclesiastic, și la începutul celei de a cincisprezecea zi a celei luni era sărbătorită [timp de șapte zile] sărbătoarea Paștelor, care dura o săptămână”, în acel an, 1907, luna nouă cea mai apropiată de echinoctiul de primăvară a apărut

* Marh P. Lindo, prozatorul englez de origina englezo-iudaică din ultimul veac, scrie : „Anul iudaic este luni-solar, pentru că deși lunile sunt după sistemul lunar calculațiile noastre fiind bazate pe ciclul lunar, la fiecare al 19 - rea an ne întâlnim la această dată în anul solar. Ciclul (de 19 ani) conține 235 de perioade lunare, pe care le împărțim în doisprezece ani de câte 12 luni și șapte de câte 13 luni. Celebrul matematician Metan din Atena, căruia i-a mers faima pe la anul 432 î.Chr. a făcut aceiași împărțire a timpului, dar întrucât a făcut fiecare al treilea an embolismic, al 18-lea și al 19-lea erau ambii de câte 13 luni ; prin aranjamentul nostru solar și anii lunari sunt mai bine egalizați. Anul embolismic este format prin introducerea unei luni adăugate, nemijlocit după Adar, care este numita Ve-adar, sau al doilea Adar ... Motivul introducerii acelei perioade este pentru ca Paștele să poată fi ținute la timpul potrivit, care este luna plină a echinocțiului primăvăritic, sau după ce soarele a intrat în Arie ; este indiferent în ce perioadă a luni are loc luna plină, dar el trebuie ținut în timp ca soarele este în acel semn. Că s-a fixat un timp pentru a fi ținut de către ei este arătat în Numeri 9:2, „Copii lui Israel să prăznuiască Paștele la vremea hotărâtă.” „În anii embolismici [anume, al 3-lea, al 6-lea, al 8-lea, al 11-lea, al 14-lea, al 17-lea. și al 19-lea din ciclul de 19 an]. Adar are 30 zile și luna intercalată Ve-adar 29”.

Vezi *Turnul de Veghere* din 1 Februarie 1908, sub titlul „Paștele în luna întâia”, paginile 35, 36.

Când, la sfârșitul celor 19 ani, luna se întoarce spre a-și avea schimbările ei în aceleași zile ale anului solar și a lunii în care ele s-au întâmplat cu 19 ani înainte, urmează că prin întrebuițarea anul ciclu consistând din 19 numere, diferitele schimbării ale lunii pentru fiecare an poate fi găsit fără întrebuițarea tabelelor astronomice.

Vezi data lunii pline a Paștelor, arătând „numărul de aur”, în orice almanah cuprinzător, astfel ca *Almanahul mondial și cartea faptelor*, publicate în New-York.

-
înaintea lui. Cum știm noi aceasta ? Deoarece data Paștelor, care vine în a 14-a zi a acelei luni, a căzut numai 7 sau 8 zile după echinocțiul de primăvară, sau la 28 Martie. După cum zicea articolul din *Turnul de Veghere* : „Data acestei celebrări, în acest an (1907) va cădea la 28 Martie după orele 6 p. m., deoarece la acea oră începe cea de a patrusprezecea zi a lunii Nisan, după recunoașterea iudaică”.

12. Un alt caz în care luna nouă a început înainte de echinocțiu de primăvară, era în anul 33 d. Chr. Deoarece Isus a fost omorât vineri după masă, 3 Aprilie, El sărbători Cina Memorabilă joi noaptea la 2 Aprilie. De aceea, luna nouă în acel an începuse înaintea echinocțiului de primăvară ; ea începuse joi 20 Martie. Astfel, este demonstrat că metoda scripturală era spre a recunoaște noaptea Paștelor socotind de la luna nouă cea mai *apropiată* de echinocțiu de primăvară, și nu totdeauna de la prima lună nouă care începe după echinocțiu de primăvară. (Vezi nota marginală)

*

13. Deoarece Isus a instituit Cina Memorabilă în noaptea cinei Paștelor, sau în noaptea de 14 Nisan, atunci, prin cunoașterea când cade ziua de 14 Nisan în acest an, 1948, noi cunoaștem noaptea când trebuie să fie sărbătorită comemorarea morții lui Christos în mod teocratic.

14. Noi trebuie să ne conducem după timpul de la Ierusalim. Luna nouă cea mai apropiată pentru 1948 de echinocțiu de primăvară apare miercuri 10 Martie, în jurul orei 11:40 p. m. Această lună nu va fi vizibilă pe cerurile de Sud - Vest decât circa 30 de ore mai târziu **, sau nu înainte de orele 5:40 a zilei de 12 Martie. Aceasta nu va deveni vizibilă, prin urmare, pentru locuitorii Ierusalimului înaintea orelor timpurii a zilei de 12 Martie. De aceea, ar fi potrivit să începem prima

zi a lunii Nisan cu noaptea următoare, 12 Martie, deoarece 1 Nisan începe în noaptea de 12 Martie, 14 Nisan va începe în noaptea de Joi 25 Martie 1948. Luna devine plină în aceeași zi de 25 Martie la orele 5:34:52 a. m., sau în jurul orei 5:35 a. m., la Ierusalim. În consecință 25 Martie joi, după ora 6 p. m. sau după apusul soarelui, va fi timpul potrivit pentru membrii „trupului lui Christos” să țină Cina Memorabilă așa după cum le-a poruncit Isus să facă la 14 Nisan cu mai bine de nouăsprezece sute de ani înainte. Din aceasta cititorii noștri vor vedea că noi nu ținem seamă de ciclul de 19 ani al Iudeilor, ciclul, care a fost adoptat de către Iudei la mai multe sute de ani după Christos, pentru calcularea datei lunilor și sărbătorilor lor. Urmașii lui Christos nu sunt sub legământul mozaic al legii, deoarece acel legământ din vechime cu Iudeii a fost pironit pe lemnul pe care a murit Isus. El a fost astfel înlăturat din cale. Așa dar, noi nu suntem legați de reglementările rabinilor care

* *Dicționarul lui Smith al Bibliei*, Volumul 3 (ediția din 1863), sub titlul „an”, zice la pagina 1804: „Este sigur că lunile [iudaice], erau după sistemul lunar, fiecare începând cu o lună nouă.... După observațiile călătorilor moderni, orzul este copt, în cele mai călduroase părți ale Palestinei, în cele dintâi zile ale lui Aprilie. Secerișul orzului începe prim urmare, cam cu jumătate de lună înainte sau după echinocțiu primăvărat. Fiecare an dacă este după sistemul solar, ar începe astfel în jurul aceluși echinocțiu, când cele mai timpurii spice de orz trebuie să fie coapte. Când, cu toate acestea, lunile [iudaice] erau după sistemul lunar, începutul anului trebuie să fi fost fixat printr-o lună nouă, aproape de acest timp. Luna nouă trebuie să fi fost aceea care să cadă în jurul sau îndată după echinocțiu, nu cu mai mult decât câteva zile înainte, după socoteala aducerii ca jertfă a primelor roade”. Este deci probabil că izraeliții din vechime hotărârau ziua anului nou a lor „primăvara prin răsăritul și apusul soarelui și a altor stele, care erau cunoscute a însemna timpul corect al anului solar.

** *Dicționarul Bibliei* de Jas Hastings (1898), Volumul 1, pagina 411: „Este posibil că, prin adăugarea atâtor ore (nu mai puțin decât circa 30) [luna] începe să devină vizibilă, și prin luarea celui dintâi apus de soare după aceea, să știm când ar trebui să înceapă fiecare lună.

--
pretind acum a „sta în scaunul lui Moise” și care fac anticipațiuni pentru sabbatul lor și pentru alte zile în calculele lor. Noi ne străduim să urmărim cât mai strâns posibil pe calea arătată în Biblie, și pentru acest motiv, datele noastre pentru ținerea Cinei Memorabile nu cad în mod regulat odată cu acelea ale datelor rabinice pentru Paștele iudaice astăzi.

Însemnătatea simbolurilor

15. În armonie cu anunțarea făcută în acest număr al *Turnului de Veghere*, fie ca rămășița unsă a membrilor corpului lui Christos să se adune împreună la o oră convenabilă pentru fiecare grupă a lor după ora 6 p. m, timpul standard local. După o cântare corespunzătoare și rugăciune, urmate de o discuțiune a Cinei Memorabile în lumina „adevărului prezent”, să se pronunțe o rugăciune de către un consacrat asupra pâinii și vinului împreună, și, apoi membrii rămășiței să fie serviți cu simbolurile anume, pâine nedospită și vin roșu în timp ce ei se împărtășesc din aceste simboluri împreună, ei trebuie să țină în minte cuvintele apostolului: „Când mâncați această pâine și beți paharul, vestiți moartea Domnului până va veni” (1 Cor. 11:26, *Am. Stan. Ver.*). Deoarece atât pâinea cât și vinul arată unul și același lucru, anume moartea lui Christos, cele două simboluri

se servesc în mod convenit împreună și împărtășirea se face împreună, fără o rugăciune formală între ele.

16. În timp ce se împărtășesc din simboluri, părtășii trebuie să țină în minte explicația apostolului despre însemnătatea lor, așa după cum e declarată de el, la 1 Corinteni 10:16, 17 : „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Christos ? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Christos ? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup căci toți luăm o parte din aceeași pâine”. (*Am. Stan. Ver.*). Adică, bucata de pâine nedospită simbolizează „trupul lui Christos”, al căruia Isus este Capul. Prin împărtășirea din pâinea Memorabilă, vom arăta unitatea noastră cu El și participarea noastră împreună cu El în necazurile și ocările Sale. În ziua de Rusalii, aceia care sunt membri ai trupului sub Christos Isus au fost preumbriți prin cele două pâini de grâu, pe care marele preot le aducea ca jertfă la templu, două pâini fiind întrebuițate spre a arăta că biserica va fi compusă din două clase generale, anume Iudei și Păgâni. Dar, la Cina Memorabilă, o singură pâine preumbrește unitatea tuturor membrilor trupului unii cu alții și cu Capul lor Christos Isus. – Lev. 23:15-21 ; Fapte 2:1.

17. Vinul roșu simbolizează sângele vărsat, anume, moartea. El reprezintă aici moartea lui Christos, prin care El și-a dovedit integritatea și credincioșia față de Dumnezeu și prin care, de asemenea, El, în același timp, a plătit jertfa de răscumpărare. Prin băutura vinului Memorabil, membrii rămășiței vestesc că ei sunt botezați în moartea lui Christos și că ei poartă în trupurile lor de carne semnele morții lui Christos, precum și că ei au astfel o participare comună în moartea Sa pentru justificarea numelui lui Iehova. (Rom. 6:3, 4 ; Marcu 10:38, 39 ; 2Cor. 4:10 ; Fil. 3:10). Aceasta nu înseamnă că ei ar avea o parte în jertfa pentru păcat sau că ar lua parte la pregătirea jertfei de răscumpărare. Isus Christos singur este jertfa de răscumpărare. El singur poate pregăti și a pregătit jertfa pentru păcat. Dar împărtășirea în ocările, necazurile și moartea lui Christos este ceva ce a fost dat de Iehova Dumnezeu prin Christos Isus celor 144.000 de membri ai trupului Său ca un privilegiu exclusiv. Lor le este dată promisiunea : „Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi cu El. Dacă suferim vom și domni împreună cu El”, adică, vom domni în împărăția Sa cerească. – 2 Tim. 2:11, 12.

18. Pentru acest motiv, oamenii de bine consacrați, „alte oi” ale Domnului, care sunt invitați în mod cordial să fie prezenți la Cina Memorabilă, nu trebuie și nu se vor împărtăși din simboluri. Ei respectă ocazia și respectă ceea ce ea înseamnă, întrucât asistă la celebrarea și ținerea a ceea ce membrii rămășiței unse fac în ascultare față de instrucțiunile Capului lor. Dar ei pricep că ei nu sunt membrii unși ai trupului lui Christos și nu sunt botezați în moartea Sa nici nu sunt chemați și destinați să domnească împreună cu El în împărăția Sa cerească. Ei caută viață veșnică în perfecțiune umană pe pământ sub acea împărăție cerească. Pentru ei, a se împărtăși din simboluri ar preumbri ceva ce nu este adevărat cu privire la ei înșiși. De aceea, ei să nu se împărtășească.

19. În vederea acestui fapt, Cina Memorabilă va înceta într-o bună zi de a mai fi ținută pe acest pământ. Aceasta va fi când rămășița trupului lui Christos, care poartă în ea însăși semnele morții Domnului Isus, își va fi dovedit credincioșia până la moarte, prin aceasta terminându-și calea ei pământească. De aceea, Cina Memorabilă nu va fi celebrată în decursul domniei milenare a lui Christos după ce această rămășiță va fi fost împreună cu El în împărăție sus. Cina memorabilă este ținută până la venirea Sa, spre a arăta un singur lucru, „moartea Sa”, în care aceasta este dată pentru membrii trupului Său uns spre a se împărtăși ca un privilegiu grațios de la Dumnezeu. Repetăm încă odată: „Căci ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului PÂNĂ VA VENI EL”. (1 Cor. 11:26). Această venire nu se referă la

venirea Sa pentru împărăție în anul 1914 d.Chr., nici la venirea Sa la templul spiritual al lui Dumnezeu în 1918 pentru lucrarea de judecată. Ea se referă la venirea Sa pentru completarea bisericii-mireasă a Sa în împărăția cerească, deplina consumare a căsătoriei Mielului lui Dumnezeu și a miresei Sale spirituale, biserica.

20. Noi observăm că jertfa Paștelor tipice a Izraeliților a ajuns atunci la sfârșit și a încetat de a mai fi ținută de către adevăratul Israel al lui Dumnezeu, după ce Isus Christos a venit și a isprăvit jertfa Sa umană, în anul 33 d.Chr. În mod paralel observarea comemorării morții lui Christos își găsește sfârșitul după ce El vine și-și desăvârșește moartea Sa așa cum a fost executată în membrii credincioși ai corpului Său uns. Până El vine în acest sens, rămășița membrilor trupului Său va continua să ia pâinea și vinul simbolic spre a vesti moartea lui Christos, și ei vor continua să arate aceasta mai departe de asemenea în cursul lor zilnic de acțiune până la terminarea vieții lor pământești.

21. Cei răscumparați din omenire nu vor celebra Cina Domnului pe pământ în decursul domniei de o mie de ani a lui Christos cu „mireasa” Sa. Morții pământești, care vor auzi vocea Sa ca Rege și care vor ieși afară din morminte la privilegiu pentru viață veșnică pe pământ, nu vor celebra 14 Nisan în fiecare an prin împărțirea din pâinea și vinul memorabil. Nici chiar cei credincioși din timpurile vechi, de la Abel până la Ioan Botezătorul, care sunt amintiți cu cinste în Evrei, capitolul unsprezece, nu vor comemora astfel moartea lui Christos în fiecare an. Nici unul din aceștia nu vor muri în moartea lui Christos, ci vor trăi sub împărăția lui Christos în speranța câștigării vieții veșnice în trup perfect pe acest pământ. Oamenii de bine consacrați de astăzi, „alte oi” ale Domnului, mulți din care vor trece prin nimicirea lumii în Armagedon fără să moară, sunt o parte a acelei omeniri răscumpărate, care se va dovedi demnă de îndreptățirea la viața veșnică prin jertfa lui Christos. De aceea, abținerea omenirii răscumpărate de la mâncarea și băutura cinei memorabile a morții lui Christos începe în realitate cu „mulțimea mare” de oameni de bine de astăzi, „alte oi”, pe care Bunul Păstor le strânge acum într-o societate unită cu rămășița Sa.

22. Nimic nu este mai clar decât că observarea comemorării morții lui Christos nu este încredințată celor pământești din omenirea răscumpărată, ca parte a cerințelor pentru câștigarea vieții veșnice pentru ei sub împărăția lui Iehova prin Christos Isus. Cu toate acestea, oamenii de bine devotați socotesc aceasta acum un privilegiu, ca, atât timp cât rămășița, în mod ascultător, continuă să observe Cina Memorabilă, să recunoască ocazia. Ei vor veni și se vor întruni împreună cu membrii rămășiței la această binecuvântată ocazie și vor fi a ascultătorii și spectatorii a tot ceea ce este zis și făcut la celebrare. Ei prin aceasta întăresc și mângâie rămășița și arată că ei sprijinesc rămășița în serviciul lui Dumnezeu, serviciu, în care rămășița are încă conducerea sub Christos Isus.

23. Pricepând că lumea se apropie de sfârșitul ei final și că, prin urmare, celebrarea Cinei Memorabile nu va fi sărbătorită de foarte multe ori, fie ca noi toți să apreciem privilegiul nostru de a arăta cuvenita recunoștință față de această binecuvântată ocazie din acest an al 1948-lea și din anii ce mai rămân încă. Să ținem în minte, în timp ce stăm în fața porților intrării lumii noi a dreptății că aceasta este o comemorare a întemeierii acelei glorioase lumi noi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ca fel de pâine și băutură a întrebuințat Isus la Cina Memorabilă ?
2. Pentru ce să nu se obiecteze cu privire la băutura de vin adevărat la Cina Memorabilă ?

- 3,4. Pentru ce nu trebuiau celebrate mai departe Paștele ? dar pentru ce se celebra Cina de Amintire ?
5. A cui dare de seama o urmă Luca, și spre a arata ce ?
6. Ce confuzie exista cu privire la Cina Memorabila, și pentru ce ?
7. Când și de câte ori trebuie să celebrăm Cina Memorabilă, și pentru ce?
8. Cum este Cina Memorabilă o sărbătorire de multe ori ?
9. Pentru ce data Cinei Memorabile nu se ține după tradițiunile rabinilor, sau după timpul secerișului orzului ?
10. Cum sunt armonizați anii după sistemul lunar cu anii după sistemul solar?
- 11,12. Cum calculam noi în mod scriptural când cade 14 Nisan ?
- 13,14. Cum calculăm noi 14 Nisan pentru acest an 1948 ?
15. Când, cum și cum trebuie să fie servite simbolurile ?
16. Ce arată faptul că cineva se împărtășește din pâinea memorabilă ?
17. Ce arată faptul că cineva se împărtășește din vinul Memorabil ?
18. Pentru ce să nu te împărtășească și oamenii de bine consacrați ?
19. Pentru ce va înceta Cina Memorabilă într-o bună zi să mai fie ținută pe pământ ?
20. Cât timp va continua rămășița să se împărtășească din ea ?
21. Cu cine începe abținerea omenirii de la împărtășirea din Cina Memorabilă, și pentru ce?
22. Cum recunosc „alte oi” din prezent ocazia ?
23. Cum vom arăta cu toții apreciere față de privilegiu nostru, și pentru ce ?

INTERZICEREA DIVINĂ A DEMONISMULUI

DACĂ oamenii ar fi fost urmași drepecți de la Adam în perfecțiunea sa, n-ar fi fost necesar de legea scrisă a lui Dumnezeu, deoarece ei ar fi făcut dreptate, care este în armonie cu Dumnezeu. „Legea nu este făcută pentru cei drepecți, ci pentru cei nelegiuici și neascultători”. (1Tim. 1:9). Izraelici erau descendenții păcătoșului Adam, dar Iehova Dumnezeu i-a ales pe ei ca poporul Său tipic, deoarece ei erau urmașii naturali ai prietenului Său Avraam. El i-a condus afară din țara Egiptului cu cincisprezece veacuri înainte de Christos. Ei erau, fără îndoială, imperfecti, și, în consecință, aveau nevoie de o lege spre a-l conduce și păzi pe calea dreaptă, mărginind-o la ei. De aceea, Dumnezeu le-a dat legea Sa, prescriind ceea ce este drept și interzicând ceea ce este rău. Legea Sa, dată prin profetul Moise, era pentru un scop special, după cum este arătat prin declarația apostolului: „Astfel, legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”, și nu prin faptele unei asemenea legi. – Gal. 3:24.

De la timpul când Dumnezeu a făcut promisiunea ca va trimite pe Christos Isus, Mesia, până la adevărata venire a aceluia, era o lungă perioadă de timp. Izraelicilor li s-a dat legea lui Dumnezeu spre a-i păzi pe cărarea cea dreaptă, spre a-i apăra și ocroti de religia Diavolului până la venirea lui Christos Isus. Unul dintre lucrurile specifice, pe care le porunci Iehova Dumnezeu lor, era ca ei să nu se dedea la închinarea la demoni. Acea parte a legii Sale la Leviticul 17:7 zicea: „Să nu-și mai aducă Jertfele lor la satiri cu care curvesc. Aceasta va fi o lege veșnică pentru ei și pentru urmașii lor”. (*Moffatt*) Satirii sau idoli simbolizau pe demoni.

Aducerea de jertfe demonilor era o faptă vrednică de pedeapsă cu moartea printre națiunea aleasă a lui Iehova. Legea Sa spunea în mod special: „Să nu vă duceți la cei ce chiamă duhurile morților, la mediumuri, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru”. „Dacă cineva se duce la cei ce cheamă pe morți și la vrăjitori ca să curvească după ei, îmi voi întoarce Fața împotriva omului aceluia, și-l voi nimici din mijlocul poporului lui. Dar dacă un om sau o femeie chiamă duhul unui mort, este un mediu, sau se în-deletnicește cu ghicitul (vrăjitoria), să fie pedepsiți cu moartea, să-i ucideți cu pietre : sângele lor să cadă asupra lor”. – Leviticul 19:31 și 20:6, 27, *Moffatt*.

Practica oricărui fel de vrăjitorie sau spiritism și ținerea timpurilor, astfel ca ziua sfinților, cele 13 vineri, ziua păcălelilor în Aprilie, etc, constituie o urâciune în ochii Domnului Dumnezeu, deoarece toate aceste lucruri se referă la demonii răzvrățiți împotriva Lui. Chiar înainte de trecerea Izraeliților peste râul Iordan în pământul promis, Iehova Dumnezeu a zis către ei prin Moise : „După ce veți intra în țara pe careți-o dă Domnul, Dumnezeu tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeu tău, pe aceste neamuri dinaintea ta”. – Deut. 18:9–12, *Moffatt*.

În anul 29 d. Cr., când Isus din Nazaret a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și a început să-și îndeplinească misiunea Sa pe pământ a vestirii adevărului despre Împărăția lui Dumnezeu, demonii, conduși de șeful lor, Satan Diavolul, au început în mod activ să se amestece în lucrarea lui Isus și să I se opună. Mai întâi, Diavolul a căutat să amăgească pe Isus ca să violeze legământul Său sfânt cu Iehova Dumnezeu, spre a prinde pe Isus în cursă, pentru a-și aduce asupra Sa propria Sa nimicire. În aceasta, Diavolul a dat greș. – Mat. 4:1-10.

Ceilalți demoni, sub Satan Prințul lor, lucrau împreună cu el. în Biblie, astfel de demoni mai sunt arătați și ca „spirite rele” sau „spirite nelegiuite”. Când Isus era pe pământ, demonii, mulți la număr, puneau stăpânire pe mintea câte unei persoane și stăpâneau acea persoană, și aceasta este exact așa astăzi. De vreme, în timpul activităților lui Isus, pe când El era în carne și predica evanghelia împărăției, demonii au început să se arate în opoziție față de El. Odată, Isus era în sinagogă în Capernaum, acolo învăța adevărul pe Izraeliți, iar învățătura Sa era o mare surprindere pentru popor. „În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige : Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești? Ești Sfântul lui Dumnezeu! Isus l-a certat și i-a zis: Taci, și ieși afară din omul acesta! Și duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere, și scoțând un strigăt mare”. (Marcu 1:23-26). Acesta era unul din spiritele nelegiuite, unul din acei Nephilimi din zilele lui Noe, care a scuturat cu putere pe acel om nenorocit, făcându-l astfel să scoată un strigăt mare.

Există timpuri când mulți demoni, lucrând împreună, pun stăpânire pe o creatură și se folosesc de acea creatură spre a face și duce la îndeplinire lucruri neobișnuite. Darea de seamă a lui Marcu spune despre un om nenorocit care locuia în morminte, care exercita putere neobișnuită și miraculoasă. Când era legat cu obezi și cu lanțuri, acele lanțuri erau deodată rupte. Puterea necesară pentru a rupe acele lanțuri era fără îndoială peste puterea vreunui om de rând. Demonii erau aceia care au pus stăpânire peste acel om nefericit și i-au dat putere la dispoziție spre a rupe obezile și lanțurile, făcând astfel să apară ca și când omul însuși ar putea face aceasta. Demonii știau că Isus era Fiul lui Dumnezeu și de asemenea că judecata lui Dumnezeu este scrisă împotriva

lor și că ea declară eventuala lor nimicire. Când purtătorul de cuvânt al acelor demoni care a pus stăpânire pe acest om nenorocit a văzut pe Isus, atunci s-au întâmplat următoarele: „Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, I s-a închinat, și a strigat cu voce tare : Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea înalt ? Te jur în numele lui Dumnezeu, să nu mă chiniești! Căci Isus îi zicea : Duh necurat, ieși afară din omul acesta! Care-ți este numele ? 1-a întrebat Isus. Numele meu este Legiune, a răspuns el, pentru că suntem mulți. Și-L ruga stăruitor să nu-i trimită afară din ținutul acela. Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care pășteau. Și dracii L-au rugat, și au zis: Trimite-ne în porcii aceia, ca să trăim în ei. Isus le-a dat voie. Și duhurile necurate au ieșit și au intrat în porci și turma s-a repezit de pe râpă în mare, erau aproape două mii, și s-au înecat în mare”. –Marcu 5:1-13.

Conducătorii religioși sub influența demonilor

Demonii lucrează în felurite moduri spre a stăpâni pe oameni. Ei pun stăpânire pe mintea oamenilor și se folosesc de oameni pentru a duce la îndeplinire fapte ciudate, și fac pe unii înșelați ca aceștia să creadă că ei aud glasurile prietenilor lor care sunt morți. Un exemplu de acestea este acela al vrăjitoarei din Endor, după ce disperatul Rege Saul din Israel o vizită în secret, spre a-i cere să cheme pe Samuel din morți. (1Sam. 28:11-19). Spre a pune stăpânire peste cei mai mari și proeminenți ai poporului, Diavolul și hoarda sa de demoni se folosesc de mijloace foarte subtile. Teama de oameni duce în cursa lui Satan Diavolul, „prințul demonilor”, înainte ca susmenționatul Saul să fi devenit proeminent, Izraeliții se temeau că nu ar putea fi la înălțime printre națiunile păgâne care erau în jurul lor, în cazul că ei nu ar avea un rege omenesc vizibil. La cererea lor, Dumnezeu le-a permis să aibă pe Saul ca primul rege uman al lor. Saul, în teama de oameni, a căzut prin aceasta sub completă influență și stăpânire a demonilor. (1 Sam. 13:11-14 ; 15:24). În decursul timpului, conducătorii Izraeliților, de teamă că ar putea fi ridiculizați din cauza că nu ar avea formalism în afară de închinare la templul lui Iehova în Ierusalim, au adoptat și au practicat forma religioasă de închinare a idolilor și icoanelor. – 1 Regi 11:4-8.

Când Isus a venit la Izraeliți, El a găsit pe conducători învățând și practicând „religia Iudeilor”, sau „Judaism”, arătând că ei au căzut sub influența demonilor. Acești conducători, inclusiv Fariseii, se temeau că ei nu ar putea fi în stare să țină stăpânire peste evrei și să facă pe popor să-i cinstească sau să vorbească despre ei ca despre „rabi” și să-i primească cu aplauze în locurile publice dacă nu ar avea ceva fel de formalism spre a-l practica și prin aceasta să amăgească poporul să creadă că astfel de conducători ar fi mai presus de oamenii de rând și că ar fi îmbrăcați cu putere și autoritate specială de la Atotputernicul Dumnezeu. Ei nu urmau Proverbe 29:25, care zice : „Teama de om aduce o cursă; dar cel ce-și pune încrederea în Iehova va fi în siguranță”. (*Am. Stan. Ver.*). Ei nu și-au pus încrederea în Iehova Dumnezeu și nu au ascultat de legământul pe care El l-a făcut cu Izraeliții, deși Iehova Dumnezeu îi avertizase deseori prin profeții Săi. Pentru câștig personal, atât pentru bani cât și pentru aprobarea oamenilor, acelor conducători religioși le plăcea să întrebuințeze templul din Ierusalim ca un loc unde să vândă diferite feluri de mărfuri. Astfel, ei au făcut din templul lui Dumnezeu o „peșteră de tâlhari”. Acesta nu era altceva decât rezultatul mașinațiunilor lui Satan și a demonilor săi asociați. – Mat. 21:13.

Isus, când a văzut căci conducătorii Izraeliți au căzut sub influența demonilor și au adoptat învățături contrare Cuvântului lui Dumnezeu și le învățau pe acestea, a denunțat pe acei conducători într-un limbaj fără precedent dar justificat. Cu privire la formalismul lor fără sens în meticuloasele lor practici religioase, Isus a zis : „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că

voi dați zecimală din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege : dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povățuitorii orbi, care strecurăți țânțarul și înghițiți cămila!” „Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Mat. 23:23, 24, 33). Erau acei conducători religioși în favoarea și sprijinul împărăției cerurilor ? Să ascultăm la cuvintele de răspuns ale lui Isus : „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor : nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre”. – Mat. 23:13.

Iată cum au închis ei împărăția cerurilor dinaintea oamenilor. Ei nu învățau Cuvântul pur al lui Dumnezeu, ci l-au substituit cu tradițiile foarte stimaților oameni religioși, și aceasta, nu sub influența și puterea altora decât aceea a demonilor. Darea de seamă ne descrie următoarea întâmplare: „Atunci niște Farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus, și i-au zis : „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor ? căci nu-și spală mâinile când mănâncă”. Drept răspuns, El le-a zis : „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre? Căci Dumnezeu a zis: *Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta*; și: *Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu moartea*. Dar voi ziceți: *Cine va zice tatălui său sau mamei sale : „Ori cu ce te-ași putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu”*, nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre. Fățarnicilor, bine a poruncit Isaia despre voi, când a zis : *Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești*”. (Mat. 15:1-9, *Moffatt*). Cum au înșelat demonii pe acei conducători religioși!

Acei Farisei și cărturari erau orbi față de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, deoarece ei au cedat Diavolului și au adoptat religia lui. Pe drept le-a spus Isus că erau orbi. (Mat 23:19, 24), Ei nu vroiau să accepte adevărul pe care li l-a adus lor Fiul lui Dumnezeu, și încercau să împiedece poporul de a vedea și înțelege adevărul. Numai sub o singură influență făceau ei astfel, sub aceea a demonilor. Fiind orbiți de către Diavolul și de către hoardele sale de demoni, ei s-au întors de la Dumnezeu Creatorul spre creaturi. Adevărul era acela pe care l-a vorbit Isus către ei, care înțepa pe acei conducători religioși și tăia în ei ca în carne vie. Singurul răspuns în apărarea lor era de a încerca brutalități împotriva lui Isus, și acele brutalități, de asemenea, era inspirate de demoni. Dovada despre aceasta este clară.

Să se observe, acum, acea parte a dării de seamă, care dovedește cu hotărâre că acei prototipi ai preoțimii moderne erau sub influența, puterea și controlul Diavolului și pentru acel motiv ei căutau să nimicească pe Domnul Isus Christos. Isus le spuse fără frică: „Dar acum căutați să mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru”. Apoi, ei au zis lui Isus : „Noi nu suntem copii născuți din curvie, avem un singur Tată: pe Dumnezeu”. Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru. M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, și El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea ? Pentru că nu puteți asculta cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe Diavolul , și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”. – Ioan 8:40-44.

După omorârea lui Isus apostolii Săi au continuat să vestească evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cu amărăciune s-au opus demonii în mod activ lucrării lor. Prin puterea pe care le-a dat-o lor Domnul, apostolii vindecau pe cei în suferințe, dar pentru buna lor lucrare, religioniștii Iudei îi condamnau. (Fapte 5:16–18; 8:5–7). Ei au încercat chiar să aducă la iveală contrafaceri

religioase. Unii dintre Iudei comercianți, văzând cum apostolul Pavel exercită putere peste demoni, au încercat să facă la fel și să atragă privirea oamenilor asupra lor, exact așa după cum preoțimea religioasă de astăzi pretinde a reprezenta pe Domnul. Despre o asemenea încercare este raportat: „Niște excorciști Iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: „Vă jur pe Isus, pe care-l propovăduiește Pavel să ieșiți afară ! Cei ce făceau lucrul acesta, erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot Iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: Pe Isus îl cunosc, și pe Pavel îl știu: dar voi, cine sunteți ? Și omul, în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi, și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea”. (Fapte 19: 13-16, *Moffatt*). Acei șapte escroci ei înșiși erau sub influența demonilor și nu aveau puterea Domnului peste demoni sau ocrotire împotriva lor, de aceea escrocheria lor a fost demascată.

În zilele celor doisprezece apostoli acei demoni nelegiuți încercau să amăgească și în acest veac prezent ei amăgesc pe mulți care pretind a fi servii lui Dumnezeu. Aceiași demoni sunt încă vii și activi spre a repeta șiretlicurile lor de amăgire a multora, care își dau aere mari de a servi lui Dumnezeu. Scriind cu autoritate, apostolii mărturiseau că la sfârșitul lumii, unde am ajuns noi acum, preoți care susțin a fi servii lui Dumnezeu vor cădea sub influența demonilor. La 1 Timotei 4:1, 2 este scris „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lăpăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor”. Astăzi, aceasta este adevărat despre națiunile care practică demonismul așa după cum este descris mai sus, că „ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu”, și, zice apostolul către creștini: „Eu n-ași vrea ca voi să fiți în împărtășire cu dracii”. – 1 Cor. 10:20.

Dovada este hotărâtoare că diavolul folosește diferitele sale forțe ale religiei și ceremonii religioase ca mijloace de amăgire a oamenilor și de îndepărtare de la Iehova Dumnezeu și Christosul Său. Diavolul s-a folosit de religie din zilele lui Nimrod, primul rege al Babilonului, până în zilele apostolilor lui Isus, și o folosește cu putere și astăzi. Toți aceia care doresc să se păzească în siguranță de cursele sale producătoare de moarte, să urmeze calea dreaptă dând ascultare interzicerii divine împotriva demonismului în toate manifestările lui.

Numele ui Iehova este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.” – Proverbe 18:10,
A.S.V.

IOAHAZ, STĂPÂNIT DE UN STRĂIN

CÂND Ioahaz l-a urmat pe tatăl său, Iehu, pe scaunul de domnie al lui Israel și a început domnia sa de șaptesprezece ani, mai mult de jumătate din împărăția lui era stăpânită de regele străin Hazael din Damasc. Hazael luase tot teritoriul Israelului, la est de râul Iordan, de la regele Iehu. (2 Regi 10: 35; 13: 1; 8: 7; 13; 10: 32,33). La sudul Israelului, regele bun, Ioas, domnea în Iuda și restaura adevărata închinare a lui Iehova sub îndrumarea preotului în vârstă Iehoiada. În primul an al domniei lui Ioahaz, templul din Ierusalim a început să fie reparat. Iată o ocazie excelentă ca Ioahaz să-și dovedească semnificația numelui său, „posedat de Iehova”, dându-se în posesia lui Iehova și cooperând cu Ioas la stabilirea unei închinări adevărate printre israeliți. - 2 Regi. 11: 17,18; 2 Cron. 24:15; 2 Regi 12: 6-12.

Însă, în loc de aceasta, el a arătat aceeași lipsă de credință în promisiunea lui Iehova, pe care a arătat-o predecesorul său timpuriu, Ieroboam. Iehova îi făgăduise lui Ieroboam să-i dea împărăția lui Israel și îi făgăduise lui Iehu, tatăl lui Ioahaz, că urmașii lui vor sta pe tron până la a patra generație. (1 Regi 11:31, 37:38; 2 Regi 10:30). Dar Ioahaz, așa cum făcuse Ieroboam înaintea lui, și-a întors spatele de la cuvântul lui Iehova și s-a temut că dacă poporul s-ar urca la Ierusalim pentru a se închina la templul lui Iehova în legătură cu preoția pe care Iehova o organizase, poporul ar întoarce împărăția lui Israel la regele davidic, împăratul lui Iuda, care domnea la Ierusalim; așa că el a împins venerarea vițeilor de aur la Dan, în nordul împărăției lui, și la Betel, la granița iudaică în sud. (1 Regi 12: 25-33, 2 Regi 13: 2). Adevărat, un profet al lui Iehova profetise că un rege davidic, numit Iosia, va arde pe altarul din Betel, oasele preoților care au oferit tămâie pe el. (1 Regi 13: 1, 2). Dar acea profeție fusese făcută cu o sută de ani înainte de vremea lui Ioahaz și nu era încă în vizer Iosia; astfel, din nou, Ioahaz și-a arătat lipsa de credință în cuvântul lui Iehova și a continuat să numească preoți din triburi non-preotești pentru a desfășura o închinare falsă la altarele din orașe din toată împărăția lui Israel, așa cum făcuse Ieroboam. El a urmat exemplul aceluia rege rău în a face idoli metalici care să fie slujiți de preoții propriei sale creații și să fie venerați de către supușii săi înșelați. (1 Regi 14: 9).

Mai mult, Ioahaz a lăsat să rămână în Samaria tovarășa de sex feminin a lui Baal, Așera, a cărei reprezentare, un stâlp de lemn sau un catarg, putea fi văzută la altare. Persoanele biete înșelate credeau că, având bunăvoința demonului (pentru ei zeiță) reprezentată prin aceasta, produsele turmelor și trupurilor lor vor prospera. Ioahaz a cultivat astfel de superstiții, deși avea un memento constant al caracterului ofensator al închinării false chiar în orașul Samaria, ruinele templului lui Baal, din care au emanat mirosuri neplăcute. (2 Regi 10:27). Dacă aceasta nu era un memento suficient, atunci era Elisei, un profet al lui Iehova, care, ascultând porunca lui Iehova, îl unsese pe tatăl său, Iehu, ca rege al lui Israel, profet care era întotdeauna ferm pentru o închinare adevărată. (2 Regi 9: 1-9). Împăratul necredincios a întors spatele lui Iehova, cuvântului Lui și organizației Lui pentru închinare și, în schimb, a sprijinit închinarea falsă. -2 Regi. 13: 6, *Am. Stan. Ver.*

Ca urmare a faptului că Ioahaz însuși și regatul său s-au îndreptat spre închinarea falsă, mânia lui Iehova s-a aprins împotriva Israelului. Dumnezeu a dat Israelul sub puterea împăratului Hazael din Siria. Pe măsură ce Hazael a continuat să se înfurie tot mai mult pe Israel, arzând toate fortărețele, toți care au putut au fugit dinaintea lui, lăsându-și casele mai degrabă decât să fie capturați și uciși, după ce și-au văzut pe copiii lor tăiați în bucăți și femeile însărcinate cu intestinele scoase pe afară. Dar, în cele din urmă, tot Israelul a ajuns sub puterea lui Hazael și a suferit asuprirea lui crudă. El a lăsat lui Ioahaz doar o forță simbolică de cincizeci de cavaleri, zece care și zece mii de infanteriști. Dar ce a fost aceasta în comparație cu miile de care pe care Israelul le avusese în timpul domniei lui Ahab cu cincizeci de ani în urmă? Armata Israelului era slabă acum ca praful, în întregime la mila nemilosului Hazael. Întreaga țară a lui Israel, de la rege la sărac, a strigat sub oprimarea constantă a Siriei. Cât de mult doreau oamenii să se întoarcă acasă și să fie liberi! Dar Ioahaz a continuat în cursul său rău. - 2 Regi 8:12; 13: 3, 4, 7, 22.

De-a lungul domniei sale, Ioahaz s-a bazat pe zei falși (într-adevăr demoni) și a fost învins din toate părțile. Pentru că s-a dat pe sine pentru a fi stăpânit de zei străini lui Iehova, în loc să se lase să fie stăpânit și susținut de Iehova, el a fost hărțuit și stăpânit de un rege străin. Apoi, în cele din urmă, a cerut favoarea lui Iehova, iar Iehova l-a ascultat, nu de dragul regelui necredincios, ci pentru că El este un Dumnezeu al milei; El a văzut că împăratul Siriei a asuprit pe Israel, în timpul domniei lui Ioahaz, și a avut milă de ei.

Tot la fel și astăzi aceia care, ca și Ioahaz, refuză să se dea în posesia lui Iehova și preferă să se dea unei închinări străine Lui, nu pot și nu vor fi favorizați de Domnul.

IOAHAZ AL LUI IUDA

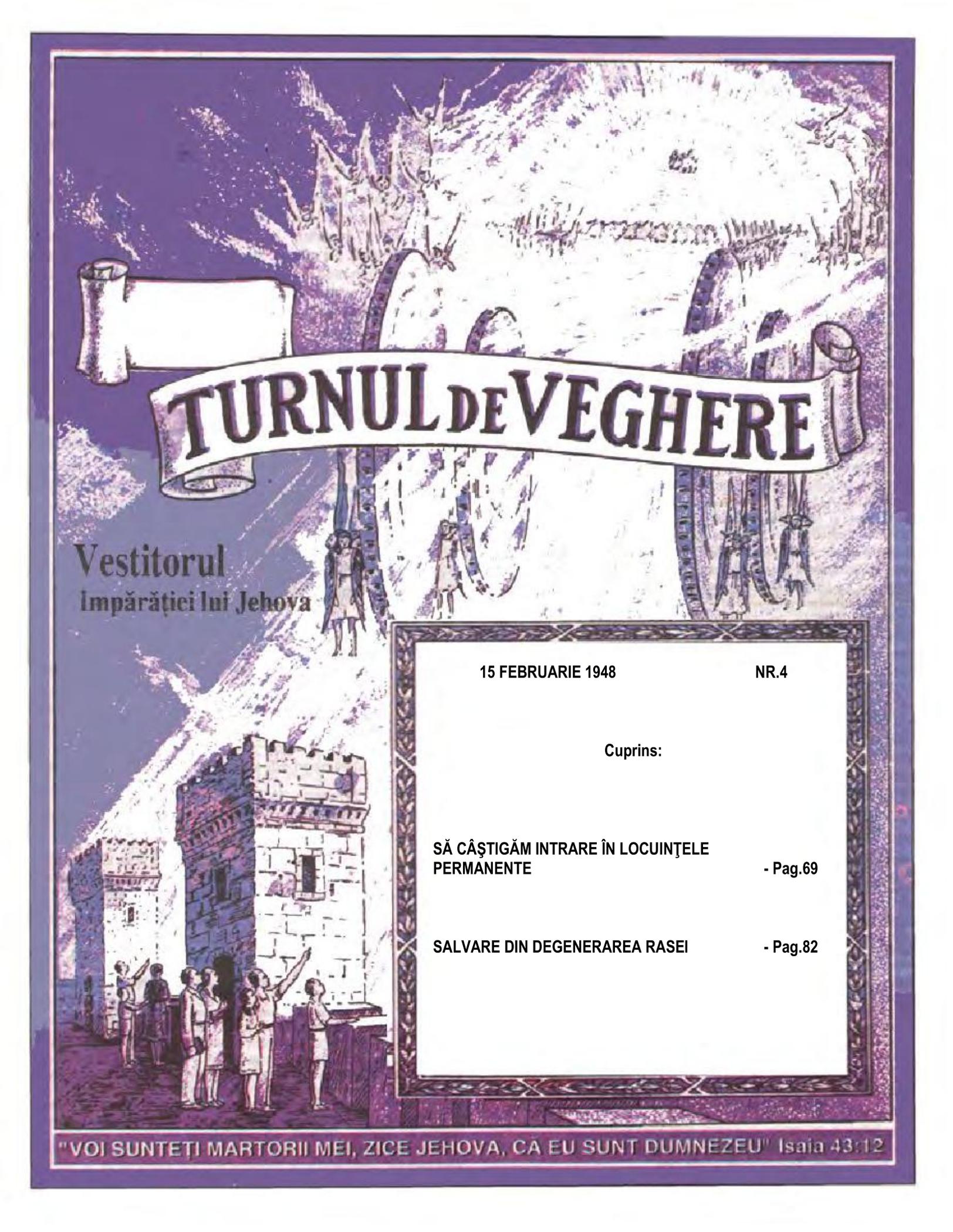
Au existat doi împărați ai lui Iuda numiți „Ioahaz”; primul, un fiu al lui Ioram, era de obicei numit Ahazia. Ioahaz (în ebraică, *Yeho'ahaz* [fără vocalele, yhVKz]) este același cu Ahazia (ebraică, *Ahazy*

ahu [Kzyhw]) deoarece ambele conțin cuvântul *ahaz*, adică „deține, posedă sau susține” și atât prefixul *Jeho*-(yhw), cât și sufixul *iah* – (yhw) care reprezintă pe Iehova (Yhwh). În Biblie, el este numit de două ori „Ioahaz” (2 Cron. 21:17; 25:23) și o dată „Azaria” în 2 Cronici 22: 6, deși 15 manuscrise ebraice aici au „Ahazia”. Acest rege a fost abordat deja în *Turnul de Veghere* (15 iulie 1947).

Celălalt rege al lui Iuda, numit „Ioahaz”, a fost fiul împăratului bun Iosia și era numit și Șalum. (1 Cron. 3:15; Ier. 22:11). Acest Ioahaz, care a trăit două sute de ani mai târziu decât Ioahaz al lui Israel, a domnit peste Iuda numai trei luni. – 2 Regi 23:30, 31; 2 Cron. 36: 2.

Iudeul Ioahaz nu dorea să fie condus de Iehova, ci a ales să se dăruiască închinării false. Pentru o astfel de răutate, Domnul nu l-a susținut, ci l-a lăsat să fie stăpânit de un străin, faraonul Neco al Egiptului, care l-a alungat și l-a dus mai întâi în nord în orașul Ribla și l-a pus acolo în închisoare. Apoi, din Ribla Neco l-a luat în lanțuri spre sud, în Egipt. Acolo, Ioahaz a fost stăpânit de un străin în ziua morții sale. (2 Regi 23: 32,33, Ezech. 19: 4; 2 Regi 23:34, 2 Cron 36: 4).

Contemporan cu Ioahaz, profetul Ieremia, sub inspirație, a rostit sentința lui Iehova în privința lui Ioahaz Șalum: „Nu plângeți pentru cel mort [Iosia], nici nu-l jeliți, ci plângeți în hohote pentru cel ce pleacă, fiindcă nu se va mai întoarce și nu va mai vedea țara nativă. Căci așa spune Domnul despre Șalum, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, care a domnit în locul tatălui său, Iosia, și care a plecat din locul acesta: Nu se va mai întoarce aici, ci va muri în locul în care a fost dus în exil și nu va mai vedea țara aceasta.” - Ier. 22: 10-12.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 FEBRUARIE 1948

NR.4

Cuprins:

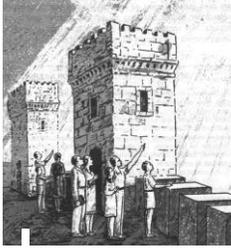
SĂ CÂȘTIGĂM INTRARE ÎN LOCUINȚELE
PERMANENTE

- Pag.69

SALVARE DIN DEGENERAREA RASEI

- Pag.82

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Februarie 1948

Nr. 4

Să câștigăm intrare în locuințele permanente

„Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, astfel atunci când veți cădea, să vă primească în locuințele veșnice” – Luca 16:9, *An. Amer. Trans.*

IEHOVA Dumnezeu a adus în existență creaturi vii, și a făcut, de asemenea, și un loc unde ele să trăiască, da, să se poată bucura de viață. El a știut că fiecare creatură înzestrată cu rațiune sănătoasă are o dorință de a-și forma un cămin într-un loc potrivit, și unde să se simtă ca acasă. Întrucât El s-a cugetat la prima pereche de oameni, El a creat Grădina Edenului, și a așezat această pereche acolo și i-a dat ocazia, să facă din grădină o locuință veșnică pentru ei. În realitate, cu cugetul la omenire, a creat Iehova Dumnezeu globul nostru pământesc; pentru că era în scopul Său să lase să se populeze întreg pământul cu bărbați perfecți și cu femei perfecte, pe care să-l aibă pe vecie ca o patrie permanentă a lor. (Isa. 45:12, 18). În armonie cu acest scop, niciodată nu va nimici El locuința naturală a omului, pământul nostru literal. Generațiile actuale ale omenirii trăiesc, în medie, mult sub o sută de ani. Cuvântul lui Dumnezeu compară această perioadă de timp cu durata locuinței omului și zice: „O generațiune trece, alta vine, dar pământul rămâne veșnic în picioare.” (Ecl. 1:4, *An. Amer. Trans.*). Celelalte părți ale cuvântului scris al lui Dumnezeu nu stau în contradicție cu acest adevăr hotărât. Prin aceasta ni se face cunoscut că vine ziua, când bărbați drepti și femei drepte vor trăi veșnic în pace și fericire, căci pământul a fost creat pentru ca să rămână pentru totdeauna locuința lor naturală.

2. Venirea lui Mesia în persoana lui Isus Christos, nu a modificat cu nimic acest scop divin. Aceasta a avut cu atât mai mult de-a face cu împlinirea acestui scop, și a făcut mai sigură realizarea lui. Prin moartea și învierea lui Isus, locuința omului nu s-a transferat de pe pământ în cer, ceea ce ar fi făcut necesar ca, la timpul învierii din morți, să aibă loc o mare zi de procesiune pentru omenire. Numai turmei mici, urmașilor credincioși pe urmele pașilor Săi, i-a zis Isus Christos, înainte de moartea și învierea Sa: „În casa Tatălui meu sunt multe locașuri. dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca a colo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2, 3, *The Emphaic Diaglott*). După învierea sa din morți, s-a dus Isus în cer; totuși, locașul ceresc promis de El, nu aparține omenirii în general, ci numai „turmei mici” a credincioșilor Săi. Lor le-a zis: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția”. – Luca 12:32.

3. Spre a câștiga intrare în locașul împărăției cerești, ucenicii credincioși ai lui Isus trebuie să experimenteze, la timpul învierii din morți, o transformare, o schimbare de la treapta umană la cea spirituală, întocmai cum și Isus a experimentat-o într-o clipeală din ochi, la învierea sa. (1Pet.3:18, *Douay Version*). Ei vor fi îmbrăcați cu neputrezire și cu nemurire, și aceasta oferă o garanție pentru faptul că acești creștini biruitori vor fi în stare să posede, fără schimbare, noua lor patrie, pentru toate timpurile. – 1 Cor. 15:47-53; 2Pet. 1:11.

4. Bărbaților și femeilor de bine, în general, le este făgăduită o altă locuință permanentă, de care ei se vor putea bucura, anume, o patrie a Paradisului pe pământ, care, sub împărăția lui Dumnezeu, va fi făcută perfect. Aceasta se va întâmpla în noua lume a dreptății, pe care Iehova Dumnezeu a promis că va introduce-o prin Împărăția Fiului Său, Isus Christos. Dimpotrivă, existența de astăzi pe pământ, viața în această veche lume a nedreptății, este, pentru sute de milioane dintre locuitorii ei, numai mizerie. În acest al treilea an de după război, există o mai mare lipsă de locuințe decât oricând, deoarece nenumărate locuințe ale oamenilor au fost distruse sau făcute de nelocuit prin bombe atomice, prin proiectile de rachete și grele bombe explosive, mai departe prin cutremure de pământ, inundații, uragane și incendii. Milioane de refugiați trăiesc în tabere de internare sau în fostele tabere de concentrare, în taberele de muncă sau în celelalte găzduiri ticsite, nemulțumitoare, și toate drepturile de proprietate devin din ce în ce mai nesigure și mai negarantate. Întregi blocuri de case sunt, acum, proprietatea sistemelor religioase, catolice și protestante, care se folosesc de lipsa de locuințe spre a majora prețul chiriei, iar pe săraci mai degrabă să-i exploateze decât să le ușureze existența și autoritățile politice trebuie să intervină, spre a ține în șah pe proprietarii de case hrăpăreți.

5. Relațiunile mondiale au ajuns până acolo, încât au menirea să sperie creaturile umane de rând. Ele fac ca oamenii, în această lume rea, să privească în mod lacom după locuințe plăcute, ca condițiune pentru fericirea viitoare. Numai puțini dintre ei au înclinație să se cugete, mai cu seamă, la asigurarea de locuințe veșnice în noua lume a dreptății. Cum pot fi acestea dobândite, ne este spus de Isus Christos, el punând grijile casei pe planul al doilea, când spuse: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde să-și odihnească capul” (Mat. 8:20) El căută în altă parte, în întinsa împărăție a lui Dumnezeu, o locuință permanentă, și tuturor acelor care voiesc să-L urmeze pe El, le-a poruncit El să nu se îngrijească prea mult pentru adăpostul lor prezent. Fie ca ei să-și asigure locuințe veșnice în viitor, dacă prin lucrurile prezente nu reușesc. El a exprimat recomandarea Sa în cuvintele: „Și eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri să vă primească în corturi veșnice”. (Luca 16:9) Ce a înțeles El, într-adevăr prin aceasta?

Ispravnicul nedrept

6. Isus a exprimat aceste cuvinte ca punctul principal al unei învățături, pe care El tocmai a dat-o într-o ilustrație, care este cunoscută ca pilda ispravnicului necredincios. Pentru ca noi să putem înțelege cuvintele sale pentru învățatură, trebuie să examinăm parabola mai de aproape. Isus tocmai a relatat, în auzul Fariseilor și cărturarilor Iudei, despre pilda fiului pierdut, și, întrucât ei L-au ascultat, a adăugat și a spus acestora o nouă pildă, din care, atât ei cât și ucenicii săi, puteau să tragă foloase.

7. Citim: „Isus a mai spus ucenicilor Săi: „Un om bogat avea un ispravnic care a fost pârât la el că-îi risipește averea” (Luca 16:1). Acesta era un ispravnic după modelul oriental. În privilegiile sale, în împuternicirile sale, în casa acestui anumit bogat, urma să se compare, fără îndoială, cu ispravnicul lui Avraam a prietenului lui Dumnezeu”. „Și Avraam spuse: Doamne, Iehova, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și ispravnicul casei mele este Eliezer din Damasc”. Această declarație arată că ispravnicul Eliezer, sirianul, în cazul că Avraam ar fi murit fără copii, ar fi devenit moștenitorul întregii proprietăți a lui Avraam. (Gen. 15:2). Se pare că acest ispravnic a fost instalat peste toată averea și bunurile lui Avraam, și pe el l-a trimis Avraam în Mesopotamia, spre a căuta o nevastă pentru fiul său Isaac. Citim: „Avraam a zis celui mai bătrân rob din casa lui,

care era îngrijitorul tuturor averilor lui: „te vei duce în țara și la rudele mele să iei nevastă fiului meu Isaac” (Gen. 24:2-4). Ispravnicul lucra ca mijlocitor între părinții mirelui și miresei probabile. El era, așadar, prietenul mirelui Isaac și fără îndoială că Isaac, în timpul când a fost minor și când Avraam lipsea, era supus acestui ispravnic. Așa scrie aceasta apostolul: „Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân peste tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței”. – Gal. 4:1-3, 28, *Diaglott*

8. Când Iosif, strănepotul lui Avraam, era în Egipt prim-ministru, el avea un ispravnic, pe care-l luase pentru administrarea casei sale. Biblia ebraică vorbește despre el, literal, ca despre „economul casei lui Iosif”; și cei zece frați ai lui Iosif, în mizerie, au explicat afacerile lor acestui ispravnic, în locul lui Iosif. (Gen. 43: 19-24; 44; 4). Acesta administra banii lui Iosif și a pus anumite sume din aceștia în sacii fraților lui Iosif, înainte ca ei să fi părăsit Egiptul. (Gen. 42:25). El purta de grijă, de asemenea, pentru întreținerea lor în casa lui Iosif. Ispravnicul era, prin urmare, un econom. Acesta e sensul literal a ceea ce este numit (*oikonomos*) în scripturile grecești, și ispravnicia sa era aceea a gospodăriei (*sau oikonomia*). Într-o parabolă, pe care Isus a explicat-o în legătură cu sfârșitul prezentei organizări mondiale și în legătura cu a doua Sa venire, El a spus despre un ispravnic, care a fost pus peste casa stăpânului său: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste gospodăria sa, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată avuția sa”. (Luca 12:42, 44). Pilda lui Isus despre ispravnicul nedrept arată pe mai departe că un ispravnic avea putere foarte mare, neîmpiedicată, peste proprietățile și peste banii stăpânului său. Evident, cu toate acestea, el nu primea pentru serviciile sale niciun fel de salariu, astfel încât, dacă își pierdea ispravnicia, era dat afară și trebuia să trăiască din propriile sale mijloace.

9. Cine acuză, acum, pe acest ispravnic, dacă alți servi din casă, care erau geloși pe el, sau servi, care, simplu, se îngrijeau de interesele stăpânului lor, Isus nu ne spune nimic. Aceasta nu este de importanță aici. Urmarea a fost aceasta: ispravnicul a fost chemat de către stăpânul său și el a trebuit să răspundă pentru aceasta, că risipește ceva ce nu-ți aparține, anume, avuția stăpânului. Citim: „El l-a chemat și i-a zis: Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ți socoteală de ispravnicia ta, pentru că nu mai poți fi ispravnic”. (Luca 16:2). Stăpânul rămase ferm și hotărât: ispravnicul nu a putut mai mult să activeze ca econom, dacă nu ar fi putut să combată acuzația. Spre a-și păstra ispravnicia, el trebuia să-și dovedească credincioșia față de interesele stăpânului său.

10. Aceasta corespunde cu principiul, pe care-l expune apostolul. Toți aceia, care pretind a fi creștini, trebuie să țină în minte acest principiu și să-l urmeze, pentru ca să nu-și piardă relațiile lor cu Dumnezeu și cu Cristosul Său. Chiar și împotriva lui Pavel au fost ridicate acuze, totuși, ele erau false. El a fost acuzat că ar fi abuzat de poziția sa și că el, prin serviciul său creștin, s-ar fi îmbogățit și și-ar fi satisfăcut poftele sale de stăpânire peste colegii săi creștini. Oricare ar fi putut fi acuzele, apostolul știa, totuși, că nu avea de răspuns înaintea acuzatorilor săi, ci înaintea învățătorului său, înaintea Domnului Dumnezeu. El cunoștea principiul corect pentru ispravnic și-l cita în fața acuzatorilor săi: „Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Christos, și ca niște ispravnici ai adevărilor tainice ale lui Dumnezeu. Încolo ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios la lucrul încredințat lui. Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată, ba încă, nici eu însumi nu mă judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși, nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul. De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care

va scoate la lumină lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile oamenilor.” – 1 Cor. 4:1-5, *Moffatt*

11. Apostolul aparținea la „casa credinței”. Prin urmare, el se găsea în organizația teocratică a lui Iehova. Deoarece el era unul din cei doisprezece apostoli, avea o deosebită răspundere, ca un păstor peste turma de „oi” a lui Dumnezeu, și el era, în mod special, un ispravnic, care avea multe îndatoriri importante de îndeplinit. Ca ispravnic el purta răspunderea față de „casa sa a credinței” și față de toți aceia, care ar încerca să devină membri ai acesteia, împreună cu ei să le transmită tainele sau sfintele adevăruri tainice ale lui Dumnezeu. Cele patrusprezece epistole sau scrisori, pe care le-a scris Pavel și pe care le găsim noi, acum, în Biblie, conțin multe din aceste taine sfinte, care, pentru lume, înseamnă mistere. Aceste taine, însă, nu ni le-a transmis el în scris, ci de asemenea, și predica cu gura și întrucât el, după cum ne spune el, a pus mărturie atât în „public” cât și din „casă în casă”. Ca un ispravnic care împărțea sfintele taine ale lui Dumnezeu și care se purta ca un serv al lui Christos Isus, Capul „casei credinței”, apostolul Pavel trebuia să fie un predicator, și recunoștea, ca atare, că el trebuia să se dovedească credincios și de încredere.

12. Dacă Pavel ar fi împărțit aceste taine divine, care i-ar fi adus câștig pământesc și considerațiune pentru persoana sa, în loc ca prin aceasta să fi fost protejate interesele Învățătorului său ceresc, astfel ar fi procedat el necredincios, în acest mod, el ar fi risipit, darul acordat lui de Iehova Dumnezeu, pentru că aceasta ar fi adus ocară asupra numelui lui Dumnezeu. Pavel a pretins a fi înzestrat pentru lucrarea de răspândire a mirosului plăcut a cunoștinței dătătoare de viață a acestor taine sfinte, combătea, însă ideea de a trage oarecari foloase comerciale sau avantaje financiare din lucrarea sa. Întrucât el susținea că serviciul său al evangheliei nu trebuie să fie o afacere, el a zis: „Cine este calificat pentru această sarcină? Eu sunt! Pentru eu nu sunt negustor ambulant cu mesajul lui Dumnezeu, cum ar fi majoritatea oamenilor, dar ca un om sincer, comandat de Dumnezeu și în prezența sa, în unire cu Christos am rosti mesajul său.” (2 Cor. 2:17, *An Amer. Trans.; Diaglott*). Aici, Pavel nu se recomandă pe el însuși, faptele sale și roadele acestora îl recomandă. El arată, cu toate acestea, că era gata să pășească înaintea lui Dumnezeu și să răspundă împotriva oricărei false acuzații care s-ar fi putut ridica împotriva lui. Nimenea nu putea să-l învinovățească pe drept că ar fi un ispravnic nedrept, necredincios; că ar fi procedat ca unul care-și uită datoria. Din acest motiv, Pavel putea să spună aceluia, cărora le-a scris: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Christos?” – 1 Cor. 4:16; 11:1, *Diaglott*

13. Porunca de a proceda în mod corespunzător ca ispravnic al lui Dumnezeu și al poporului Său, este dată tuturor creștinilor, apostolilor și altora. Ultima noastră ocazie, de a proceda în mod iubitor ca atare, este aici, și aceasta mai cu seamă, de când sfârșitul definitiv al acestei organizațiuni lumești rele este aici. Cuvintele lui Petru în acest sens, au cu totul o deosebită greutate pentru noi: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți statornici deci, rămâneți nepăsători și vă rugați. Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit. Dacă predică cineva, să vorbească Cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Christos”. – 1Pet. 4:7-11, *Moffatt*

14. Fiecare, care ocupă o poziție de supraveghere într-o grupă din „casa credinței”, trebuie să se străduiască să fie un exemplu în aceste lucruri, întrucât se cugetă că nu primește propriul său lucru, ci acela al lui Dumnezeu. În cunoștința că, în cele din urmă el trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu, Învățătorului său, și trebuie ca toate faptele și lucrările sale să le facă ca pentru

Dumnezeu, pentru că el iubește pe Dumnezeu și, plin de iubire, se îngrijește pentru ceea ce este a lui Dumnezeu. Înainte că el să fie pus într-un loc atât de plin de răspundere, trebuie ca să dea un raport de servicii, care să-l recomande. „Căci”, așa ne spune instrucțiunile de organizare la Tit 1:7-9, „supraveghetorul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană: nu încăpățânat, nici mândru, nici datat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav, ci să fie primitiv de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici”. – *Diaglott*

Isprăvnicia credincioasă răsplătită

15. Isus vorbește despre faptul cum procedează Dumnezeu cu aceia, care sunt ispravnici pentru El, iar pildele date nouă de Isus, nu sunt necorecte sau exagerate. Plata ispravnicului drept, înțelept și credincios, stă în directă opoziție cu aceea a ispravnicului nedrept, necinstit și nedemn de încredere, după ilustrația pe care ne-o dă Isus, cu privire la ceea ce trebuie să se întâmple la acest timp al venirii sale a doua și cu privire la ceea ce în realitate s-a întâmplat. Avertizându-ne că El vine în spirit și într-un ceas, care ne va fi necunoscut înainte de venirea Sa, El a zis: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpânul la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată avuția sa”. (Luca 12:42-44, *Diaglott*). Aici n-a fost prezis un om singuratic, care trăiește acum pe pământ, ci o întreagă turmă organizată a poporului consacrat al lui Dumnezeu, care este consacrată serviciului Său și cooperează împreună în unire pe întreg pământul, întocmai ca un singur om. Astfel, de mult timp a zis Dumnezeu acestei turme de consacrați: „Voi sunteți Martorii mei zice Iehova, și servul Meu pe care L-am ales: ... poporul pe care mi L-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele”. – Isa. 43:10, 21, *Am. Stan. Ver.*

16. Martorii lui Iehova de astăzi trebuie, deci, în mod unit, să servească pe Iehova, ca un ispravnic peste ceea ce Iehova i-a încredințat prin Mântuitorul nostru Isus Christos. Ei trebuie să fie credincioși lui Dumnezeu și să se lase conduși în aceasta de înțelepciunea cerească. Ei trebuie să se servească unii pe alții cu hrana spirituală, pe care o pregătește Dumnezeu prin organizația Sa teocratică. De asemenea ei trebuie s-o împartă aceasta „altor oi”, care, în prezent, sunt în rătăcire, deoarece au pierdut calea adevărului și dreptății, și pe care Păstorul cel bun trebuie să le găsească și să le strângă, în staulul Său teocratic. Martorii lui Iehova au ca teritoriu împărțit întreaga lume, unde ei trebuie să predice evanghelia Împărăției tuturor națiunilor. Iehova Dumnezeu i-a pus, prin Capul lor și prin Învățătorul lor Isus Christos, peste toate acestea. În mod necesar, ei sunt deosebiți de religioniștii creștinătății, deoarece lor le-a fost încredințat ceva, ce sistemele religioase ale creștinătății nu posedă. Religioniștii spun pe nedrept că martorii lui Iehova ar fi profeți falși, care ar purta în mod fals numele lor; totuși în ciuda acestor acuzațiuni din partea celor religioși, Iehova nu i-a dat afară din serviciul Său, n-a reținut de la ei adevărurile Sale biblice și nu le-a refuzat binecuvântările Sale în lucrarea lor de mărturie, nici nu i-a lăsat dușmanilor lor, pentru ca ei să fie cu totul apăsați și nimiciți de aceștia. Apostolul Pavel a mers drept înainte, nepăsându-i de acuze. Noi putem să facem același lucru, întrucât, prin faptele și lucrările noastre, pe care le îndeplinim în ascultare față de Dumnezeu punem mărturie despre credincioasa noastră isprăvnicie și, astfel, respingem falsele acuzațiuni ale dușmanului.

17. Să se observe, totuși, ceea ce după Cuvintele lui Isus, trebuie să se întâmple din nou, în zilele noastre, acelei turme, care se dovedește ca un ispravnic necredincios, neînțelept. Aceasta

corespunde cu ceea ce a ilustrat Isus în pilda Sa despre ispravnicul nedrept. După ce Isus vorbește despre plata, care va fi dată ispravnicului credincios și înțelept, El adaugă: „Dar dacă robul acela zice în inima lui: stăpânul meu zăbovește să vină; dacă va începe să bată pe slugi și pe slujnice, să mănânce, să bea și să se îmbete stăpânul robului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul în care nu știe, și-l va tăia în, bucăți; și soarta lui va fi soarta celor necredincioși în lucrul încredințat lor. Robul acela, care a știut voia stăpânului său, va fi bătut cu multe lovituri, dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri nevrednice de lovituri va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult”. – Luca 12:45-48, *Diaglott*

18. Această descriere profetică arată puterea și autoritatea, pe care le posedă ispravnicul casei peste împreună robi cu el și peste averea stăpânului său. Mai departe arată ea, cum, ispravnicul putea să întrebuinteze greșit privilegiile și împuternicirile sale, înainte ca stăpânul său, pe neașteptate, să-l tragă la răspundere. Creștinătatea pretinde a administra interesele lui Dumnezeu pe pământ și poporul ei și toate bunurile ei pământești a fi puse înaintea sa. Să privească, deci, în această oglindă a Cuvintelor divine. Dacă aceasta re-oglindește chipul ei, luminează într-un trecut de mai bine de 1600 de ani și, mai cu seamă, în istoria ei de la 1914 d.Cr, astfel poate ea însăși să recunoască din cuvintele lui Isus, ce soartă îi este hotărâtă din mâna stăpânului, pe care ea susține a-L servi.

Prevedere înțeleaptă

19. Ispravnicul nedrept din pildă a redus sumele, pe care stăpânul său le avea de primit de la datornicii săi. Pe când parabola n-a fost rostită înadins pentru scopul de a da o idee clară despre cărturarii și Fariseii iudei, precum și despre preoțimea religioasă a creștinătății, faptele arată, totuși, că toate aceste clase de oameni păcătoși față de cerințele lui Dumnezeu, care sunt băgați în datorii față de El, au amăgit pe oameni ca să nu se apropie de Dumnezeu. Aceasta au făcut ei; întrucât ei s-au datat la compromisuri cu această lume, pentru ca prin aceasta să dobândească favoare și avantaj de la oameni, dorind să fie o parte a acestei lumi și să umble mai departe pe căile acesteia. Să se observe cum ilustrează Isus aceasta în parabolă, în timp ce el spune mai departe: „Ispravnicul și-a zis: Ce am să fac dacă îmi ia stăpânul isprăvnicia? Să sap, nu pot; să cerșesc, mi-e rușine. Știu ce am să fac, pentru ca atunci când voi fi scos din isprăvnicie, ei să mă primească în casele lor. A chemat pe fiecare dintre datornicii stăpânului său, și a zis celui dintâi: Cât ești tu dator stăpânului meu? o sută de măsuri de untdelemn (ceea ce este apreciat la 3000 kg untdelemn), a răspuns el. Și i-a zis: ia-ți zapisul și șezi degrabă de scrie cincizeci. Apoi a zis altuia: Dar tu, cât ești dator? O sută de măsuri de grâu (apreciat la cca. 32 tone și jumătate grâu), a răspuns el. Și i-a zis: Ia-ți zapisul, și scrie, optzeci (rotund 26 tone).” – Luca 16:3-7, *Diaglott*

20. Deoarece ispravnicul era convins că va fi dat afară și că va avea să-și poarte de grijă, el a încercat, înainte de a da stăpânului său socoteala finală, să-și facă prieteni printre datornicii stăpânului său, pentru ca, pentru zilele viitoare, „să ceară milă”. El căuta un loc, unde ar putea să debarce liniștit. El a manifestat față de datornicii stăpânului său, acum, o anumită îndurare. Deoarece el administra afacerile financiare ale stăpânului său, el a lucrat în cadrul împuternicirii sale, când a schimbat și a scăzut sumele, pe care datornicii le aveau de plată. În loc să plătească în bani sau numerar, aceștia și-au compensat datoria lor în produs naturale, adică în lucruri prețioase, curente, ca untdelemn, unt sau grâu. Dacă ispravnicul a fost un econom nedrept, astfel, probabil că a încărcat în mod exagerat socotelile datornicilor stăpânului său, pentru a-și scoate din acestea

ceva și pentru sine. Dacă, el, acum, a redus debitările la suma normală sau corectă, stăpânul său nu suferi, astfel prin aceasta nici o pierdere, ci s-a adus venitul corect.

21. Oricum putea fi cazul, stăpânul a acceptat, totuși, conturile modificate, întrucât el a tolerat răspunderea ispravnicului, de a încasa astfel datoriile, după cum s-a înțeles cu datornicii. Dacă stăpânul lăsase să se modifice sumele înregistrate prima dată, ar fi ruinat astfel, câștigul egoist al ispravnicului, care se trăgea din reducerea datoriilor. Acum, însă după ce datoriile au fost stabilite la sume reduse, ispravnicul, care și-a făcut prieteni din datornici în acest mod, era un oaspete binevenit în casele lor; el nu trebuia să-și câștige cu greu întreținerea, întrucât ar fi întors pământul cu sapa sau, într-un mod înjositor, ar fi nevoit să cerșească. El a avut o prevedere înțeleaptă pentru viitor și întrebuințase Mamona, bogăția, comorile sau bunurile materiale pentru atingerea acestui avantaj. Ce om viclean era acesta!

22. În parabolă se spune mai departe: „Stăpânul lui a lăudat pe ispravnicul nedrept, pentru că lucruse înțelepțește. Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii”. (Luca 16:8). Unii cititori au cugetat, poate, că prin cuvintele „Domnul” sau „stăpânul”, s-ar înțelege Domnul Isus, ca și când El ar lăuda pe ispravnicul necinstit. Nu poate fi acesta cazul, însă, căci Christos Isus nu putea lăuda necinstea și nedreptatea ispravnicului. Cuvintele „stăpânul” se referă la Domnul sau la stăpânul ispravnicului. Ceea ce a făcut acest econom cu socotelile, pentru ca să găsească o întreținere în locuințele acestora, cu care s-a împrietenit el în acest fel, a venit la lumină cu ocazia cercetării socotelilor, și stăpânul său nu a putut să facă altceva decât să se minuneze de înțeleapta prevedere, cu care procedase ispravnicul în greaua sa situațiune. El a procedat după înțelepciunea cuvintelor din Proverbe 18:16, unde se spune: „darurile unui om îi fac loc, și-i deschid intrarea înaintea celor mari”. Mai departe după proverbul: „Omul darnic are mulți lingușitori, și toți sunt prieteni cu cel ce dă daruri. dar, cine are înțelepciune, își iubește sufletul” – Prov. 19:6, 8.

23. Această prevedere înțeleaptă, această capacitate de a proceda în chip practic, astfel încât ea însăși a acționat spre bine, a fost ceea ce laudă stăpânul ispravnicului. Această procedură înțeleaptă aducătoare de folos pentru persoana proprie, o ridicat-o Isus în mod special în evidență în parabola sa. Din această cauză, a adăugat Isus observația: „Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii.” (*Diaglott*). Sau, mai pe înțeles exprimat: „Căci fiii acestei lumi sunt, față de neamul lor, mai înțelepți decât fiii luminii”. – *Moffatt*

24. Oamenii acestei lumi procedează înțelept sau cu prevedere egoistă față de alte persoane lumești ale generației de astăzi. Ei tratează lucrurile din punctul de vedere al prevederii și se străduiesc să-și creeze un avantaj sau folos viitor, mai ales întrucât, prin fapte prietenoase, își fac mulți prieteni. Cine poate contesta că Statele Unite încearcă să trateze, cu ajutorul așa-numitului „Plan Marchall”, în relațiile lor cu națiunile euro-pene, care se găsesc în suferință, cu totul viclean, oarecum cu egoism vădit? Haosul și starea critică în economie, urmată de nefavorabilele prăbușiri politice, care, conform temerilor Americii, vor avea loc în Europa, dacă acest „Plan” nu va fi realizat, îmboldește Statele Unite să dea ajutor națiunilor lipsite. Aceasta o fac ele, pentru ca prin aceasta să-și asigure prieteni politici și, de asemenea pentru a preveni o depresiune și agitații politice, care în cazul unui faliment european, ar putea să aibă urmări chiar și în America. Prin urmare, Statele Unite au în vedere propriile lor interese, și aceasta le influențează și le duce pe calea, pe care și-o croiesc acum. Această procedură nu este neapărat necinstită și nedreaptă față de alții, cu toate că, în cele din urmă, ea poate duce la cele mai mari foloase, într-un chip egoist.

25. Acesta este sfatul înțelept dintr-un punct de vedere lumesc și este dictat din interes pentru binele propriu. Să procedeze „fiii lumii” mai puțin înțelept în lucrurile, cu care au ei de-a

face, și mai cu seamă având în vedere cunoștința, pe care o posed ei despre viitor? Sau cred ei ceea ce cunoștința le face de cunoscut, sau nu cred. Urmașii credincioși ai lui Isus Christos, sunt, din bune motive „fiii luminii”. Tatăl lor ceresc este Iehova Dumnezeu, despre care stă scris: „Dumnezeu e lumină, și în El nu este întunec”. El este „Tatăl luminilor” (1 Ioan 1:5; Iac. 1:17). De asemenea și Isus Christos, pe care ei îl urmează, este „Lumina lumii”, și El a făcut ca Lumina de la Dumnezeu, Tatăl, să strălucească asupra lor și-i scoate la iveală, așa dar, ca purtători ai acestei lumi cerești. Apostolul Său a zis către ei: „Odinioară erați întunec; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați, deci, ca niște copii ai luminii”. Ei trebuie să facă faptele luminii, întrucât produc roadele luminii lui Dumnezeu. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr.” (Ef. 5:8, 9, *Am. Stan. Ver.*) Fii lumii sunt în relații cu proprii lor semeni lumești. Fiii luminii, însă, trebuie să se ocupe de organizația luminii și să dea socoteală marelui izvor al luminii și canalului său, anume, Iehova Dumnezeu și Christos Isus. Așadar, ei trebuie să procedeze înțelept față de Dumnezeu și Christos. Dumnezeu și Christos au o plăcere dacă ei fac aceasta. Din acest motiv a vorbit Isus această parabolă despre ispravnic. Ei nu trebuie să manifeste mai puțină înțelepciune de cum o descoperă fiii acestei lumi, în felul lor, față de semenii lor. Fii luminii trebuie să fie „înțelepți ca șerpilor”, totuși, nu atât de primejdioși ca aceștia, iar dacă ei întrebuintează înțelepciunea corespunzător luminii, pe care o au, Dumnezeu îi va binecuvânta prin Isus Christos.

A-și face prieteni cu ajutorul Mamonei

26. Cum poate, deci, cineva, care urmează lumina Cuvântului lui Dumnezeu, să-și însușească în mod practic, diferitele puncte ale învățaturii din parabola ispravnicului? Însuși Isus arată aceasta în cuvintele sale imediat următoare: „Și eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor (Mamona) nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.” (Luca 16:9). Aici, o traducere modernă, care cuprinde mai bine limba greacă comună (*koine*), în care a fost scris textul, lasă să înțelegem mai corect cuvintele lui Isus, după cum urmează: „Și Eu vă zic: Întrebuintați Mamona, așa necinstită cum este ea, spre a vă face prieteni, pentru ca atunci când veți muri, ei să vă spună bun venit în locuințele veșnice”. (*Moffatt*). Traducătorul întrebuintează cuvintele „când veți muri”, în loc de „când veți cădea”. Aceasta ar arăta că noi ar trebui să ne cugetăm cu cine avem de-a face, după ce viața noastră în lumea prezentă s-a sfârșit. Majoritatea traducătorilor se referă la text, dar mai degrabă la refuzul mamonei sau bogățiilor și traduc, prin urmare, cuvintele lui Isus, după cum urmează: „Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul Mamonei nedreptății, pentru ca atunci când veți fi în lipsă ei să vă primească în corturile veșnice”. (*Am. Stan. Ver.*) . „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogăției câștigată cu sudoarea voastră, așa că, atunci când veți fi în lipsă ei să vă primească în locuințele veșnice.” – *An Amer. Trans.; Diaglott*.

27. Din aceasta vedem că prietenii, care merită a fi legate, nu sunt niște prietenii încheiate cu Mamona sau bogăția nedreaptă, necinstită, sau pe nedrept câștigată. Noi nu putem să servim lui Dumnezeu și Mamonei, zice Isus cu câteva versete mai târziu. (Luca 16:13). Iubirea de Mamona sau de bani, este o rădăcină a tuturor răutăților. (1Tim. 6:10). Noi nu putem, pentru aceea, să căutăm prietenia bogățiilor acestei lumi, a marilor proprietari sau a societăților de bunuri imobiliare. Noi trebuie să căutăm prietenia acelor, care ne pot da mai mult decât o proprietate pământască, anume, locuințe veșnice, o patrie durabilă. Cu acestea numai Iehova Dumnezeu, marele Ziditor al tuturor lucrurilor, și Isus Christos, Fiul său, ne pot furniza astfel de lucruri, iar

Isus a zis ucenicilor Săi: „Eu mă duc să vă pregătesc un loc”. Dacă noi dorim să trăim veșnic în fericire, atunci trebuie să ni-i facem prieteni, și pentru aceasta trebuie să întrebuițăm Mamona sau bogăția lumească, ce o posedăm în această viață.

28. Fariseii iubitori de bani au auzit pe Isus povestind această parabolă. Ei nu s-au hotărât să urmeze sfatul Său și să-și facă prieteni pe Proprietarii locuințelor veșnice, cu ajutorul Mamonei sau a bogăției lor pe nedrept câștigate. Ei și-au bătut joc de El, atunci, și i-au pricinuit, mai târziu, moartea Sa pe lemn, prin care ei s-au dovedit ca neprietenoși față de El și față de Dumnezeu, Tatăl Său. (Luca 16:14). Tânărul bogat, un nobil, care pretindea a fi un om onorabil și a spus că el a păzit poruncile lui Dumnezeu din tinerețe, nu era destul de înțelept și de prevăzător, spre a urma sfatul lui Isus. El nu era gata să întrebuițeze Mamona sau bogăția sa într-un mod, după cum l-a sfătuit Isus, spre a-și face prieteni pe Isus și pe Iehova Dumnezeu și spre a avea „o comoară în ceruri, căci avea multe bunuri”. Aceasta era o dovadă pentru Cuvintele lui Isus, după care „greu va intra un bogat în împărăția cerurilor”. (Mat. 19:16-24). Mamona tânărului i-a fost, prin aceasta, îndeosebi, spre nedreptate, întrucât și-a făcut un dumnezeu al său și nu era gata să cedeze iubirea pentru această bogăție, pentru ca el să poată iubi pe Dumnezeu, cu tot ce avea.

29. Chiar înainte ca Isus să rostească parabola despre ispravnicul nedrept, El a spus parabola despre fiul pierdut. Nici acest fiu nu manifestă înțelepciune sau precauțiune în întrebuițarea Mamonei, care consta din partea de moștenire din proprietatea tatălui său. Acel risipitor, preumbrește pe aceia care devin, astăzi „alte oi” ale Domnului. El a cheltuit banii săi printr-o viață risipitoare, desfrânată, cu care ocazie, firește și-a făcut prieteni, dar prieteni, care l-au părăsit, când era în lipsă sau când s-au terminat banii. El a recunoscut, în cele din urmă, că trebuia să se căiască de purtarea sa neînțeleaptă din trecut și să-și facă prieten pe milostivul său tată, pentru ca să găsească o patrie adevărată. (Luca 15:11-32). Compătimirea tatălui întâmpină pe risipitorul pocăit. Acesta, și nu o oarecare Mamonă, a procurat fiului pierdut o locuință la un adevărat prieten, pe care el niciodată nu-l va părăsi.

30. Zacheu, vameșul pocăit, care a ospătat pe Isus, în casa sa, a manifestat o corectă prevedere, inteligență și înțelepciune, întrucât a dat ascultare îndrumării lui Isus. Zacheu a stat înaintea Domnului, și i-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva, cu ceva, îi dau înapoi împătrit. Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam”. (Luca 19:1-10). Aceasta dovedește că Zacheu, prin modul în care a știut să umble cu Mamona sa, era hotărât să-și facă adevărați prieteni. Tot la fel și-au întrebuițat ucenicii din zilele Rusaliilor mijloacele lor, pentru ca, după sfatul lui Isus, să-și asigure prietenii veșnice. Citim: „Și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete. Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia”. Căci nu era niciunul dintre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.” Unul, care a făcut aceasta și care este mai cu seamă amintit cu numele, era Barnaba. – Fapte 2:41, 44, 45; 4:34-47.

Cum trebuie întrebuițată Mamona

31. Înseamnă, așadar, cuvântul, a-și face pe Iehova și pe Christos prieteni cu ajutorul Mamonei, că cineva le-ar putea cumpăra favoarea sau i-ar putea corupe? Procedează oare drept preoțimea Romano - Catholică și preoțimea altor religii, dacă favorizează bogății acestei lumi?

Nicidecum! Simon, vrăjitorul din Samaria, cugeta că el ar putea să cumpere favoarea lui Dumnezeu printr-u dar direct sau printr-o cumpărare comercială cu bani. El râvnea după putere peste alții, pentru ca să-i exploateze și să se poată înălța pe sine însuși. Când el a văzut, cum apostolii Ioan și Petru au dat credincioșilor botezați darul spiritului sfânt, întrucât și-au pus mâinile peste ei, (Simon) le-a dat bani și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească spiritul sfânt. Dar Petru a zis: Bani tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani!” (Fapte 8:9-20). Anania și nevasta lui, Safira, care s-au înțelese să mintă cu privire la vânzarea averii și cu privire la suma de bani, au procedat asemenea lui Simon, întrucât până acolo au mers, încât s-au cugetat că ar putea cumpăra favoarea lui Dumnezeu, ca mai mari donatori de bani și să se poată bucura de o mare faimă în biserică. (Fapte 5:1-10). Manevra lor, însă, n-a reușit.

32. Nici Simion, nici Anania și nici Safira, nu erau destul de inteligenți ca să recunoască că oferirea de bani, pentru a cumpăra ceva pentru un scop egoist, nu este primită de Dumnezeu sau nu ar putea fi un act de prietenie față de El. A cheltui bani, fără ca prin aceasta să se aducă un serviciu iubitor lui Dumnezeu niciodată nu ar putea cumpăra cineva prietenia lui Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să-i acorde împuternicire deosebită și o poziție în această viață. Felul și modul, cum a tratat Petru oferta lui Anania și Safira și de asemenea, aceea a lui Simon, arată căcu cu ajutorul unei directe afaceri de bani, noi nu putem să cumpărăm în organizația lui Dumnezeu nici un loc de mare influență, nici poziții de putere, nici daruri de minuni. Dacă aceasta nu ar fi așa, atunci cei săraci ar fi dezavantajați, și cei bogați ar putea să cumpere toate pozițiile de putere, privilegiile speciale și speranțele viitoare, precum și toate cele rezervate; Dumnezeu s-ar lăsa plătit! Aceasta, însă nu o face El, și ar fi de batjocură să se gândească așa ceva despre El, în legătură cu templul Său sau cu casa Sa de închinare. El zice: „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Iehova oștirilor”. (Hag 2:8). „Al meu este pământul și plinătatea lui” (Ps. 50:10-12). Și regele David s-a rugat către El: „Tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem”. – 1Cron.29:11, 14.

33. Noi nu putem îmbogăți pe Dumnezeu, întrucât i-am dat ceva, ceea ce deja îi aparține. El dorește iubirea și devotamentul nostru. Întrucât noi întrebuițăm banii noștri în serviciul Său, astfel cum prescrie El aceasta, manifestăm iubirea noastră față de El, și o atare întrebuițare a banilor este, pentru aceea, altceva decât cele ce s-au amintit mai sus. Nu întrucât am dat dovadă de egoism printr-o încercare de a obține pentru noi ceva de la El cu bani, ci întrucât în întrebuițarea bogăției noastre materiale - chiar dacă aceasta ar fi cât bănuțul văduvei -, dăm dovadă de o apreciere iubitoare și devotament față de Dumnezeu, chiar numai atât, în acest chip neegoist, noi ne dovedim bunăvoința noastră față de Iehova Dumnezeu și Christos Isus și ni-I facem prieteni.

34. Cum își putea bogatul tânăr nobil face prieteni, care să stăpânească locuințe veșnice, i-a spus Isus după cum urmează: „Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis Isus, du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi, vino și urmează-Mă.” (Mat. 19:21) Către Farisei Isus a zis: „Dați mai bine milostenie din lucrurile dinlăuntru, și atunci toate vor fi curate”. (Luca 11:39-41). Nu că ei ar fi putut da săracilor în mod direct daruri de bani, ci că ei ar fi trebuit să întrebuițeze banii, mai cu seamă, la răspândirea mesajului mântuirii printre săracii acestei lumi, pentru ca aceștia să poată câștiga, prin aceasta, bogăție durabilă. O astfel de procedură aduce drept plată locuințe veșnice la prietenii cerești. Isus arată spre aceasta în răspunsul său către Petru, care, pe atunci, a zis: „Iată că noi am lăsat tot, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?” Isus răspunse apostolilor Săi: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, în lumea nouă, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece seminții ale

lui Israel. Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică.” – Mat. 19:27-29 *Amer. Trans.*; Luca 18:28-30

35. Apostolul sfătuiește pe Timotei să recomande creștinilor bogați să urmeze această procedură, anume, să întrebuințeze bogăția prezentă sau Mamona în interesul câștigurilor durabile. El zice: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare, drept comoară, o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață”. (1 Tim. 6 :17-19, *Diaglott*). Înțelepciunea noastră constă, deci, în aceea, de a trata Mamona sau bogăția, nu ca stăpânul nostru, căruia îi servim ca niște sclavi, ci ca servul nostru, care ne poate fi folositor în lucrarea lui Dumnezeu, tot așa, cum a făcut aceasta căpitanul temător de Dumnezeu, Corneliu. – Fapte 10: 14; Luca 7:3-5.

36. Dacă noi examinăm chestiunea cu înțelepciune, din punctul de vedere al „fiilor luminii” atunci vedem următoarele: Noi nu trebuie, acum, să începem un comerț cu imobile, pentru ca să ne procurăm case și moșii, pe care să le întrebuințăm noi înșine și alții în lumea nouă, care va fi dincolo de bătălia Armagedonului. Chiar dacă această bătălie se apropie cu repeziciune, nu există, acum nici o necesitate, de a procura adăposturi ca „ferme de refugiu”, pentru ca creștinii să se retragă acolo, pentru a scăpa de greutățile, care vor înghiți lumea. Profetul Ieremia se găsea în închisoare, direct în orașul Ierusalim, când acesta a fost asediat de către Babilonieni; totuși, Iehova l-a ocrotit, atunci când orașul a căzut, și-l mântui de pieire. (Ier. 39:11-18). Deși Ieremia se găsea în mijlocul primejdiei, el avea ocrotirea Domnului și era, prin urmare, în ciuda oricărei aparențe exterioare, în adevărată siguranță. Prin urmare „ferme de refugiu” sau azile asemănătoare nu sunt necesare, atât timp cât rămânem credincioși în serviciul lui Dumnezeu, căci „pe acei credincioși îi păzește Iehova.” – Ps. 31:23, *Am. Stan. Ver.*

37. Deoarece noi recunoaștem că Iehova Dumnezeu și Christos Isus sunt aceia, care procură „locuințe veșnice”, astfel nu există nici o necesitate urgentă, de a clădi case, acum, și de a băga banii în ele, spre a pregăti adăposturi, unde credincioșii care au murit ar putea locui, și a căror reîntoarcere o așteptăm prin înviere. Dacă întrebuințăm credincios timpul nostru, puterea și bunurile materiale, pentru a face ceea ce poruncește Dumnezeu să facem astăzi, anume, să trimitem mesajul împărăției săracilor acestei lumi, atunci Domnul va purta deja de grijă pentru aceia pe care a promis El că-i va aduce înapoi din morți. Noi stăm la intrarea în lumea nouă, lumea dreptății, și cu această ocazie ne aducem aminte de vremea când poporul Israel a trecut peste Iordan în Pământul promis. Acolo a prevăzut Domnul Dumnezeu, case de locuit, da, locuințe, pe care dușmanii au trebuit să le lase libere. Moise a prezis aceasta prin cuvintele, pe care le-a rostit el cu puțin timp înainte ca Izraeliții să treacă peste Iordan: „Iehova, Dumnezeul tău, te va face să intri în țara pe care a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob, că ți-o va da. Vei stăpâni cetăți mari și bune pe care nu tu le-ai zidit, case pline de tot felul de bunuri, pe care nu tu le-ai umplut, puțuri de apă săpate, pa ceri nu tu le-ai săpat, vii și măslini, pe care nu tu le-ai sădit. Când vei mânca și te vei sătura, vezi să nu uiți pe Iehova”. (Deut. 6:10-12). În anii de mai târziu, Iosua a mărturisit că Domnul le-a dat astfel de lucruri. – Ios. 24:13

38. Despre bătălia Armagedonului și despre efectul ei pentru aceia, care acumulează case și moșii, dar nu se încred în Dumnezeu și în Mesia al Său, zice profetul Isaia: „Vai de cei ce înșiră casă lângă casă, și lipesc ogor lângă ogor, până nu mai rămâne loc, și locuiesc în mijlocul țării! Iată ce mi-a descoperit Iehova oștirilor: Hotărât, aceste multe case vor fi pustiite, aceste case mari

și frumoase nu vor mai fi locuite!” (Isa. 5:8, 9,25). Dacă ar fi necesar, Domnul Dumnezeu ar putea să predea spre moștenire aceluia, care vor supraviețui Armagedonul, precum și credincioșilor din vechime, pe care El îi învie din morți, casele și exploatarea devenite libere, pe care El le ia de la exploatarea acestora în bătălia Armagedonului. Martorii lui Iehova să folosească, acum, ceea ce au, în serviciu, ca predicatori ai evangheliei, iar pentru viitor mai departe, va purta Dumnezeu de grijă.

Adevăratele bunuri

39. Cugetându-ne la faptul că argintul, ca și aurul, aparțin lui Iehova și noi nu-L putem îmbogăți pe El prin contribuțiuni de sume financiare sau materiale, înțelegem că, jertfirea banilor pentru serviciul Său, este relativ, lucrul cel mai mic din ceea ce putem face. Isus arată aceasta, când adaugă parabolei Sale despre ispravnic următoarele cuvinte: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari: și cine este nedrept și în cele mari, deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile (Mamona) nedrepte, cine vă va încredința adevăratele *bogății*? Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?” (Luca 16:10-12). Să se observe că această comparație, pe care o face Isus între Mamona nedreptății și „adevăratele bunuri” nu sunt lucrurile materiale ale acestei lumi. Ele sunt bunurile cele durabile, anume, adevărul Împărăției și privilegiul de a servi ca un vestitor și răspânditor al adevărului, care aduce mântuire tuturor aceluia, care îl primesc și trăiesc corespunzător lui. Serviciul lui Dumnezeu pentru aceste „bunuri adevărate” stă mult deasupra folosinței sau exploatarea oricărui bogății materiale, pe care le-am putea avea. Natural, noi trebuie să fim credincioși în întrebuintărea unor astfel de bunuri în serviciul lui Dumnezeu, iar El ne încredințează bunurile mai înalte ale adevărului și serviciul continuu al acesteia. Dumnezeu procedează cu noi în armonie cu principiul că, dacă noi nu suntem credincioși în lucrurile mai mici, sau de cea mai mică importanță, nu ne vom dovedi, de asemenea, ca demni de încredere în acele care, sunt de mai mare valoare și mai mare importanță.

40. Predarea noastră lui Dumnezeu în serviciu ca un vestitor al Împărăției Sale, este mai de valoare și produce mai puternice rezultate decât dacă I-am face, pur și simplu, daruri în bani. Spiritul Său sfânt sau forța sa ce va activa în noi, este mai importantă și mai plină de putere, decât dacă am poseda bogății uriașe. Adevărul Împărăției și privilegiile predicării, care ne oferă posesiunea acestui adevăr, sunt mai de preț și ne impune mai multe răspunderi, decât dacă am socoti drept ale noastre bogățiile înșelătoare. Dumnezeu socotește consacrarea noastră iubitoare față de El ca de mai mare valoare și mai prețioasă.

41. Țineți în minte faptul, care reiese din întrebarea, care este pusă ispravnicilor creștini: „Ce lucru ai, să nu-l fi primit?” (1 Cor. 4:1, 2, 7) Ceea ce noi avem, aparține în realitate altuia, lui Iehova Dumnezeu, Marelui dător. Dacă noi în mod egoist întrebuintăm greșit, ceea ce ne încredințează El, acum pentru administrare prin Christos Isus, dacă noi, așadar, suntem de neîncredere și necredincioși în ceea ce este a altuia, cum sau pentru ce ne-ar întrebuinta El, ceea ce noi, ca copiii săi în noua lume a dreptății, am socoti ca fiind pe vecie al nostru? pe cine va îmbrăca Dumnezeu la înviere cu nemurire și le va da astfel viață în ei înșiși? Desigur nu membrilor bisericii Sale, care, pe pământ, s-au dovedit ca de neîncredere, în lucrurile, care mai cu seamă, de aceea nu sunt ale lui Dumnezeu, pentru că El ne-a răscumpărat prin jertfa de răscumpărare a Fiului Său. De asemenea, nu va asigura El viața veșnică în lumea nouă „altor oi” de astăzi, dacă ele se dovedesc necredincioase în întrebuintărea acestor lucruri, pe care li le-a încredințat El, la sfârșitul acestei lumi.

42. Împărăția lui Dumnezeu, care va fi guvernată prin Christos Isus, este întemeiată, acum, în cer, pentru ca ea să înlăture și să exproprieze această veche lume rea, egoistă, care se închină Mamonei ca dumnezeul ei. Rămășița unsă dorește să trăiască și să guverneze cu Christos în această împărăție. Însoțitorii ei pământești, „alte oi”, doresc să se bucure de o locuință veșnică pe un pământul perfect sub această împărăție cerească. Christos Isus, regele, ne spune cui va îngădui El să locuiască lângă El în acea lume nouă. El a fost preumbrit prin Regele David și prin cuvintele profetice ale lui David experimentăm noi, cine va trebui să locuiască lângă Christos, regele, în lumea nouă: „Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă Mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela Îmi va sluji, cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa Mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea Mea. În fiecare dimineață voi nimici pe cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea lui Iehova pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea.” (Ps. 101:6-8. *Am. Sta. Ver.*). Christos Isus, Regele, nu va voi să aibă în jurul Lui nici un iubitor fariseic de bani, căci pe unii ca aceștia îi urăște El și niciodată nu-i va primi în veșnicele Sale locuințe. – Luca 16:15.

43. Nu este momentul acum, întrucât Împărăția a sosit, să ne cugetăm la aceea, ca să ne facem prieteni pe cei mai buni și, de asemenea, să-l și păstrăm, întrucât întrebuițăm pentru aceasta tot ce ne stă la dispoziție? Nu este timpul, acum, întrucât lumea veche cu toate lucrurile ei trecătoare este dată afară și o nouă lume fără sfârșit ne stă înaintea, să procedăm cu o pricepută vedere? Regele Christos, Isus și Tatăl ceresc Iehova Dumnezeu, care I-a dat împărăția, stăpânesc locuințele veșnice. Fii înțelept! Nu servi mamonei, ci servește-le *lor*. Ei nu vor fi nedrepti, ca să uite serviciile tale iubitoare (Evr. 6:10) Făți-I prieteni veșnici și locuieste pentru totdeauna în locuințele veșnice pe care Ei ți le vor deschide cu un iubitor bun venit!

Întrebări pentru studiu

1. Pentru ce va rămâne pământul veșnic în picioare ?
- 2,3. Cine dintre oameni va câștiga locuințe cerești, și cum ?
4. Cum de a devenit, în ultimul timp, chestiunea caselor de locuit atât de actuală ?
5. Ce însemnătate a dat Isus chestiunii adăpostului, și cum așa ?
- 6-8.a) Ce parabolă a rostit El și ce împuternicire avea servul ? b) Ce era, deci, în realitate acel serv ?
- 9,10. Ce principiu se dovedește prin acea că ispravnicul a fost tras la socoteală ?
11. Cum trebuia Pavel să-și ducă la îndeplinire în serviciul său de ispravnic, și cum l-a îndeplinit el ?
12. Pentru ce nu putea să-l acuze nimeni că ar fi un ispravnic risipitor ?
- 13,14. Cum ar trebui să procedeze cu toții împreună, servii de grupă și alții ?
15. Cine trebuie să servească ca ispravnic, după prezicerea lui Isus la venirea Sa a doua ?
16. Cum trebuie martorii lui Iehova să servească, acum, în ciuda acuzațiilor ?
- 17,18. Ce arată parabola lui Isus despre servul necredincios ?
19. Cum a procedat ispravnicul nedrept cu datornicii stăpânului său ?
- 20,21. Întrucât a procedat ispravnicul cu viclenie ?
22. Cine l-a lăudat și în armonie cu care proverbe ?
23. Ce ridică Isus în evidență cu privire la el, și ce observațiune adaugă El acesteia ?
24. Cum procedează oamenii lumești cu înțelepciune cu semenii lor ?
25. Cum suntem noi, fii luminii și în ce mod trebuie să procedăm noi cu înțelepciune ?

26. Cum să ne însușim în mod practic învățătura după cuvintele lui Isus ?
27. Pe cine trebuie, mai ales, în mod înțelept să ni-I facem prieteni ?
- 28,29. Cum n-au scos la iveală tânărul bogat și fiul pierdut nici un fel de înțelepciune ?
30. Cum și-au făcut prieteni Zacheu și convertiții de la Rusalii ?
31. Care două cazuri citate, arată că Dumnezeu nu se lasă cumpărat ?
32. Ce reiese cu privire la Dumnezeu din felul cum a tratat Petru oferta lor ?
33. Cum putem să ne facem prieten pe Dumnezeu cu ajutorul Mamonei ?
34. În ce mod trebuie să dăm milostenie celor săraci, și ce răsplată ne este promisă pentru aceasta ?
35. Cum dovedește cineva înțelepciunea atunci când are de-a face cu bogății ?
36. Pentru ce să nu ne procurăm case și ferme, pentru ca să locuim în ele în decursul timpului Armagedonului ?
- 37,38. Pentru ce să nu zidim, acum, case pentru credincioșii care vor învia ?
39. Pentru ce sumele de bani sunt, relativ, lucrul cel mai mic cu care am putea contribui noi?
40. Ce este mai înalt decât posesiunea de bani sau decât contribuția în bani ?
41. În care caz nu ne va încredința Dumnezeu, ceea ce ar trebui să fie al nostru propriu ?
42. Pe cine va lăsa Regele să locuiască lângă Sine în lumea nouă ?
43. La ce e timpul acum să ne gândim și ce să facem ?

SALVARE DIN DEGENERAREA RASEI

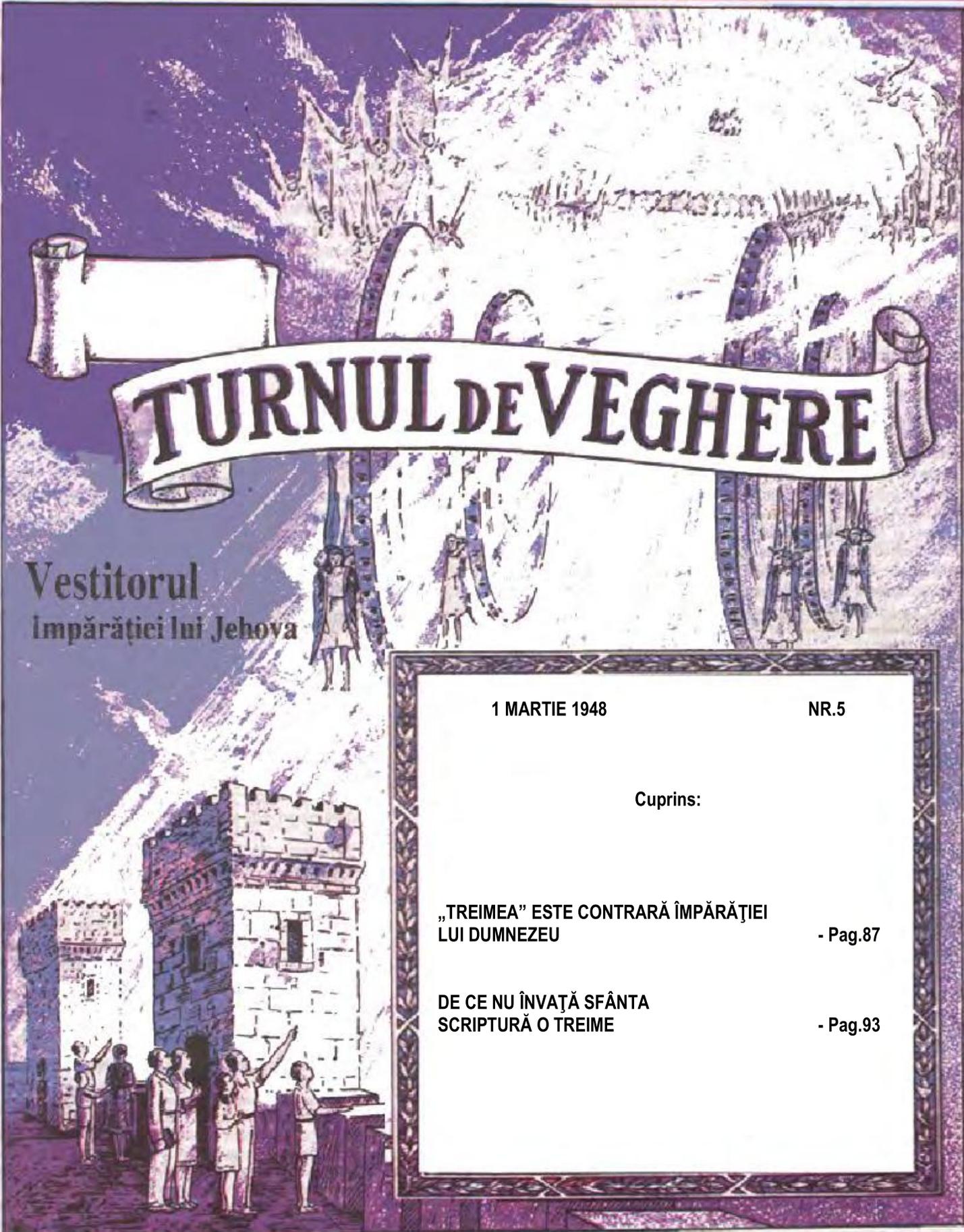
IEHOVA DUMNEZEU a lucrat de mii de ani la scopul său de a-și salva omenirea din degenerarea rasei. O astfel de salvare nu a fost necesară la începutul existenței omului. Dumnezeu a creat pe primul om perfect și i-a dat o femeie ca ajutor. Atât Adam cât și Eva erau perfecți în trup, fără durere și necaz; și erau cele mai frumoase creaturi din Eden. Ei s-au bucurat de dreptul la viață într-o casă perfectă, plină de animale și păsări frumoase, toate supuse stăpânirii omului. Cu o singură condiție exprimată Dumnezeu a dat aceste binecuvântări omului pentru ca el să se bucure veșnic; această condiție era ascultarea de legea lui Dumnezeu. Penalizarea încălcării a fost pierderea vieții și a dreptului la ea. Prima pereche de creaturi umane de pe pământ nu a ascultat, și și-a pierdut viața și drepturile la aceasta.

Deoarece primii părinți ai omenirii nu aveau dreptul la viață, fiecare copil născut în lume de atunci până acum s-a născut imperfect, nelegiuit, păcătos, dezaprobat în fața lui Dumnezeu, sub condamnare și, prin urmare, fără drept la viață. Viața care a trăit-o orice persoană de atunci a fost numai prin permisiunea divină; și toți cei care au murit au murit pe bună dreptate, pentru că numai o creatură perfectă are dreptul la viață. Sub inspirație, apostolul Pavel rezumă problema condamnării moștenite: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și moartea prin păcat, și astfel că moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuțit. - Rom. 5:12

Toată rasa umană, așadar, de la Adam până acum, fiind născută degenerată sau imperfectă, rezultă că, dacă cineva primește vreodată viață deplină și dreptul la viață, trebuie s-o primească prin Dătătorul de viață iubitor, Iehova Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut o prevedere pentru răscumpărarea omului de la moarte și pentru ridicarea lui din nou la condiția unei vieți perfecte, atunci ar veni timpul când nu ar mai exista nicio rasă umană pe pământ. Ne amintim că Adam a trăit 930 de ani; iar acum omul nu trăiește în medie nici jumătate de secol. Rasa a degenerat timp de secole, devenind mai slabă și mai slabă, și în cele din urmă toți vor ajunge în acea stare în care să nu poată transmite nici măcar scânteia vieții și pământul va fi depopulat de creaturi degenerate. De aici vedem dependența noastră totală

de Dumnezeu; iar Dumnezeu a luat măsuri în mod binevoitor pentru salvarea bărbaților, femeilor și copiilor supuși. În momentul primei neascultări și condamnări a lui Adam și Eva, aducătorul invizibil de nenorociri din spatele scenelor pământești a primit o condamnare la moarte, și anume, capul lui Satan urma să fie zdrobit până la moarte de Sămânța promisă, Isus Cristos. (Gen. 3:15) Judecata dreaptă a lui Dumnezeu împotriva lui Adam și Eva trebuia să rămână, dar El putea fi în concordanță cu dreptatea și să-și arate dragostea, oferind un răscumpărător pentru urmașii primei perechi umane. Acest lucru el l-a făcut. (Romani 5:15, 18) Persoanele care caută salvarea din degenerarea rasei trebuie să afle și să îndeplinească condițiile răscumpărării prin Cristos Isus.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

1 MARTIE 1948

NR.5

Cuprins:

„TREIMEA” ESTE CONTRARĂ ÎMPĂRĂȚIEI
LUI DUMNEZEU

- Pag.87

DE CE NU ÎNVAȚĂ SFÂNTA
SCRIPTURĂ O TREIME

- Pag.93

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Martie 1948

Nr. 5

„TREIMEA” ESTE CONTRARĂ ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

„Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn”. – Deuteronom 6:4, *Rom. Cath. Douay Version*

„IEHOVA, Dumnezeul nostru, este numai un Iehova! Și tu să iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. (Deut. 6:4, 5, *Am. Stan. Ver.*). Din acest motiv pe care l-a arătat Moise aici, nici el și nici profeții credincioși care au urmat după el până la Maleahi, n-au învățat o treime și n-au crezut în așa ceva. Națiunile păgâne au învățat în timpul lor diferite idei despre o treime sau trinitate, de pildă Babilonienii, Asirienii, Grecii, Chinezii, Hindușii și așa mai departe, dar nu națiunea aleasă a lui Iehova. Toți profeții Săi sfinți au înștiințat pe poporul Său ales, ca nu cumva să primească învățăturile religiei ale unor astfel de națiuni păgâne sau să facă un compromis cu ele. Motivul pentru aceasta a fost, că aceste învățături și aceea despre o așa numită „treime” au fost false. Erau „învățături de-ale demonilor” inspirate de demoni nelegiuți, care s-au împotrivit unui singur Dumnezeu viu și adevărat. Din acest motiv, apostolii lui Isus Christos au călcat pe urmele profeților credincioși, care au trăit înaintea lor, prin faptul că nici ei n-au învățat o „treime”, ci ceva de-a dreptul contrar acesteia.

2. Cuvântul grecesc *triás* a fost în uz încă înainte de Christos și anume în scrierile lui Platon, un filozof păgân din Atena, Grecia, care a trăit în secolul al 5-lea și al 4-lea înainte de Christos. Acest cuvânt, care înseamnă *numărul trei sau treime*, apare în opera lui Platon intitulată *Phadoc*, care conține un dialog despre cugetul nemuririi sufletului omului. Cuvântul *triás*, sau *treime*, nu apare în Sfintele Scripturi grecești, care au fost scrise de către apostolii și ucenicii lui Isus Christos; de la raportul Evangheliei lui Matei până la Apocalipsa lui Ioan nu se găsește. Cartea Faptelor Apostolilor s-a scris cam în anul 61 d.Cr, așadar, cam la 28 de ani după timpul lui Isus Christos, și totuși, ea nu conține nicăieri un raport că apostolii s-ar fi întrunit împreună și ar fi stabilit un crez, în care s-ar exprima credința lor într-un Dumnezeu din trei persoane, la care toate trei persoanele ar fi unul și același Dumnezeu, din aceeași substanță asemănătoare. Și toate trei ar fi asemenea una cu alta, în ceea ce privește existența, puterea și măreția lor. Ioan a fost ultimul apostol, care a rămas în viață. El și-a scris cele trei epistole și raportul Evangheliei sale și Apocalipsa în ultimul deceniu al primului secol după Christos, adică la mai mult ca 60 de ani după timpul lui Isus Christos. Și totuși, acest scriitor târziu n-a învățat și n-a manifestat ceva credință, că ar exista o treime de persoane care ar fi la fel în ceea ce privește rangul, puterea și ființa, care toate trei ar fi deosebite una de alta și totuși ar fi contopite toate trei într-un Dumnezeu.

3. Teofil din secolul al doilea, un aderent al lui Platon, care a fost episcop în Antiohia, Siria a introdus cuvântul *triás* cam în anul 180 d.Cr. în scrierile sale religioase. Către sfârșitul aceluiași

secol scriitorul latin Tertullian a tradus cuvântul *triás* în latinește, ceea ce înseamnă *treime* și astfel această noțiune a fost introdusă în scrierile religioase ale creștinătății. Acest Tertullian a fost primul, care a întrebuițat expresiunea latină *persona* sau *persoană*, ca să arate prin ea un individ cu particularități personale; și el vorbește despre Tatăl și despre Fiul și despre spiritul sfânt ca despre *tres personae* sau despre trei persoane dotate cu rațiune. În același timp Tertullian susține, că între ele ar exista unitatea de ființă (*unitas substantiae*), pentru că ele toate n-ar avea început ci ar exista dintr-un trecut veșnic. Așa putem noi vedea că învățătura, conform căreia Iehova Dumnezeu, Christos Isus și spiritul sfânt ar fi trei persoane într-un Dumnezeu sau un Dumnezeu întreit nu se trage din timpul apostolilor sau din primul secol. Ea se trage dintr-un timp de aproape o sută de ani mai târziu, ceea ce a fost destul de târziu pentru *apostazia* sau lepădarea de credință adevărată, despre care Pavel a zis că este în curs încă în zilele sale, pentru ca să împingă pe oameni departe de la adevăr și să-i ducă la învățăturile zăpăcitoare ale păgânismului. – 2Tes. 2:3-12.

4. În secolul al patrulea, adică în anul 325, a avut loc, în urma certe aprinse din cauza acestei învățături a treimii, sinodul religios de la Nicea. Acest sinod n-a fost prezidat de episcopul din Roma, ci de împăratul nebotezat Constantin care a prezidat ca pontifex maximus. Printr-o ordonanță a lui Pontifex Maximus Constantin, a fost rostită excomunicarea împotriva lui Arie, care s-a împotrivit învățăturii treimii, și împăratul și-a dat sprijinul crezului, care a fost stabilit de către cei ce-au mărturisit treimea sub Atanasie și a fost numit crezul *Nicean*. Acest crez a fost impus cu forța prin sabia împăratului ca obligatoriu pentru Imperiul Roman. Crezul nicean n-a fost făcut în latinește, ci în grecește; în el se spunea: Noi credem într-un Dumnezeu, Tatăl atotputernic, Creatorul tuturor celor văzute și nevăzute, și într-un Domn Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut din Tatăl, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut și nu făcut, din aceeași ființă cu Tatăl, de care au fost făcute toate, atât lucrurile în cer cât și lucrurile pe pământ... și în spiritul sfânt”. Crezul se termină cu blestemul acelora, care nu-l primesc. Noi îndrăznim să înfruntăm această anatemă!

5. Ziarul catolic (american) *The Register* și-a permis să publice în ediția sa locală din Denver, Colorado, Duminică, în 10 Octombrie 1943, încunoștințarea că poziția noastră „este de fapt o reînviere a arianismului”. Noi însă nu ne întoarcem la învățăturile unui Arie. Noi mergem mai departe înapoi, și anume la învățăturile apostolilor, și de aceea ne referim la Sfânta Scriptură însăși, care a existat cam cu trei sute de ani înainte de Arie. După o cercetare a ceea ce a zis și a făcut Isus și a ceea ce au zis și au făcut apostolii și ucenicii Săi, vom constata din prima sursă, dacă *ei* au învățat așa ceva confuz, nerațional și inexplicabil ca învățătura despre treime. Nimeni să nu ne abată de la această cercetare prin obiecțiunea, că treimea este un mister, pe care noi nu trebuie să-l explicăm sau să-l înțelegem. Lasă să procedăm cu rugăciune, așa cum au făcut creștinii din Berea cu privire la învățăturile apostolului Pavel. Despre ei este spus: „Au primit cuvântul [apostolic] cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa”. (Fapte 17:11). În felul acesta dăm peste ceea ce zice Cuvântul lui Dumnezeu despre subiectul acesta și nu urmăm tradițiile bătrânilor religioși pe care Isus Christos i-a condamnat. – Mat. 15:1-9.

6. Poate că se va părea, ca și cum ne-am întoarce înapoi la ceva învechit, când discutăm chestiunea dacă există o treime; la ceva ce aparține timpului, când o teologie veche, mușcărită, în creștinătate a condus cuvântul. Totuși, aceasta nu este așa. Nimic altceva n-ar putea fi mai actual, deoarece națiunile pământului se află în zbucium și partea văzută a lumii se desparte într-un bloc

apusean și unul răsăritean, în timp ce blocul răsăritean este condus de către aceia care tăgăduiesc existența lui Dumnezeu, a lui Iehova, și blocul apusean susține a crede într-o treime și prin urmare crede, că este sprijinit de o treime divină. În mijlocul acestei lupte egoiste pentru stăpânirea lumii a sosit pentru Dumnezeu adevărat și viu Iehova timpul, ca să se justifice pe sine însuși cu privire la întrebarea: cine este El și ce înseamnă poziția Sa adevărată și legitimă și puterea și autoritatea Sa în univers? Noi trăim în timpul împlinirii profeției următoare: „Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: Împărăția acestei lumi a devenit Împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său, Și El va împărăți în vecii vecilor... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți”. – Apoc. 11:15-18, Catholic Confraternity New Testament

7. Întrucât întrebarea domniei mondiale este pusă pe planul întâi ca în nici un timp din trecut, n-a existat niciodată mai înainte o situație în lume, în care ar fi fost mai potrivit, de a aduce dovada pentru adevărurile exprimate în psalmul 83 înaintea fiecăruia. „Dumnezeule, nu tăcea. Nu tăcea și nu te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă... Să fie rușinați... și să piară! Ca să știe că numai Tu, al cărui nume este IEHOVA, ești cel prea înalt pe tot pământul”. (Ps. 83:1, 2, 17, 18). Întrebarea suveranității este legată cu aceasta și trebuie decisă public, pentru că Moise a zis că există numai un Iehova și nu trei Iehova. Este deci Iehova mai presus de toți ca Dumnezeu cel mai înalt?

8. În timp ce blocul răsăritean condus de către comuniști tăgăduiește existența lui Iehova, blocul apusean al națiunilor declară solemn că Iehova nu este singur în suveranitatea Sa. Se susține că el o împarte împreună cu alte două persoane, despre care se spune că ele sunt Fiul, Isus Christos, și spiritul sfânt. Așa numitul „credeu Atanasian”, care a fost primit de către organizațiile religiei grecești, romane și protestante, conține susținerea tare următoare: „Și în această treime nu este nimic mai curând sau mai târziu nimic mai mare sau mai mic, ci toate trei persoanele sunt cu totul egale veșnic și de același fel, așa că prin toate, după cum s-a spus, este de adorat atât unitatea în treime, cât și treimea în unitate. Cine vrea să fie deci fericit, trebuie să cugete astfel despre treime”. Să lăsăm pe religioniști să spună astfel de lucruri, totuși, credința într-o „treime” nu va mântui națiunile apusene în Armaghedon, în care război merg atât blocul apusean cât și blocul răsăritean în împotrivire unită în contra împărăției lui Dumnezeu. Credința ei despre treime nu va mântui sistemele religiei creștinătății de sfârșitul ei de foc de sfârșitul unei „curve” care-i este pregătit de mâna stăpânitorilor mondiali scârbiți, cum este descris aceasta în Apocalips, capitolul 17, versetele 12-18. Nici un Dumnezeu întreit nu va veni în ajutorul religiei organizate cu tot crezul ei Atanasian, pentru că un astfel de Dumnezeu nu există.

Nu îndată

9. Cu ocazia întemeierii împărăției lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu a pus pe Fiul Său Isus Christos ca stăpânitor pe tron și îl binecuvântează prin aceasta. Aceasta este reprezentat în Apocalips 12:5 ca răpirea copilului de parte bărbătească nou născut „la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie”, unde ca rege va paște pe toate națiunile, blocul lor răsăritean și apusean, cu „toiag de fier”, ca să le zdrobească pe toate în războiul final al Armaghedonului. Că el este pus de Iehova

Dumnezeu pe tron, arată și cere că Christos Isus este supus lui Iehova și nu este asemenea lui. Cum așa? Să examinăm dovada scripturală pentru aceasta. Această dovadă urmează.

10. În Psalmul 21:1-6 David s-a referit profetic la Christos Isus și la învierea Sa din morți și urcarea Sa pe tron ca Rege. El zice: „Doamne Iehova, împăratul se bucură de ocrotirea puternică, pe care i-o dai Tu... Căci i-ai ieșit înainte cu binecuvântări de fericire”(Am. Stan. Ver.). De asemenea în Psalmul 45: 6, 7 se referă la urcarea pe tron a lui Christos ca Rege în ceruri, și apostolul Pavel citează aceste versete și spune în Evrei 1:8, 9: „Cu privire la Fiul zice El: „Tronul Tău este Dumnezeu pentru totdeauna și veșnic; și un sceptru de dreptate este sceptrul împărăției Tale. Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea: de aceea Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi!” (Am. Stan. Ver.; margin.) Îndreptați-vă acum atenția asupra faptului, că Iehova Dumnezeu este singurul, care dă aceste binecuvântări regale lui Christos Isus în ceruri! Acest fapt desființează crezul trinitar, conform căruia, nici o persoană nu este mai mare sau mai mică. Deoarece Christos Isus este binecuvântat în felul acesta de către Iehova, Dumnezeul Său, Iehova Dumnezeu, Cel ce binecuvântează, trebuie să fie mai mare și mai înalt decât acela, care este binecuvântat, pentru că apostolul Pavel explică regula: „Dar fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare” – Evrei 7:7, *Douay Version*

11. Poziția lui Christos Isus a supunerii în împărăția lui Dumnezeu este arătată în aceea, că el șade la dreapta lui Dumnezeu, a lui Iehova așadar nu la mijloc. Așa citim în Psalmul 110 :1: „Iehova a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi scăunel sub picioarele Tale!” (Am. Stan. Ver.). Pe acest text din Sfânta Scriptură apostolul Petru îl aplică la Christos Isus cel înviat.

12. Contrar lui Satan Diavolul, Isus Christos cel ridicat pe tron nu întrebuițează puterea Sa a împărăției, ca să se facă asemenea Celui prea înalt sau lui Dumnezeu. Înainte de a deveni om, n-a încercat să-și însușească locul și puterea lui Iehova prin uzurpare; noi citim despre aceasta: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Christos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși, n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor”. (Filip 2:5-7, *The Emphatic Diaglott*). Tot așa nici acum, când s-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu, nu va apuca nimic cu forța. Aceasta e dovedit prin aceea ce trebuie să aibă loc conform profeției la sfârșitul domniei Sale, după ce va fi nimicित pe toți dușmanii lui Iehova și ai omului. După ce apostolul Pavel a descris învierea lui Christos și apoi vorbește despre aceea, că El vine din nou spre a domni în împărăție, adaugă: „În urmă va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicित orice domnie, orice stăpânire, orice putere. Căci trebuie ca el să împărățească *până va pune pe toți vrăjmașii la picioarele Sale*. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicित, va fi moartea. Dumnezeu, *într-adevăr a pus totul sub picioarele Lui*. Dar când zice că *totul i-a fost supus*, se înțelege că în afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile îi vor fi suspuse atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. (1 Cor. 15:24-28, *Douay*). În loc deci, ca să încerce să pună pe Iehova Dumnezeu sub picioarele Sale și să-i uzurpe puterea, Christos Isus face o excepție față de Iehova Dumnezeu; și la sfârșitul domniei Sale se supune el însuși lui Iehova Dumnezeu și arată, că trinitatea „a fi asemenea lui Dumnezeu” este un neadevăr religios.

13. Nu folosește la nimic, dacă apărătorii treimii susțină că, Christos Isus se supune în împărăția lui Dumnezeu în cer numai pe cât privește natura Sa omenească, carnea și sângele Său;

pentru că sus în cer, în împărăția lui Dumnezeu, Christos Isus cel glorificat nu posedă o natură omenească. Nu noi ci apostolul Pavel spune după cum urmează: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu”, – 1 Cor. 15:50, *Douay*

14. În această legătură printr-un fapt remarcabil, conform Scripturii, este compromisă ideea religioasă, conform căreia, Tatăl, Fiul și „spiritul sfânt” ar fi trei persoane înzestrate cu rațiune și toate ar fi egale în rang, putere și existență veșnică. E vorba de faptul următor: În toate viziunile care sunt descrise în Apocalips, Iehova Dumnezeu este reprezentat șezând pe tron, iar cu privire la Isus Christos, Mielul lui Dumnezeu, este arătat, că stă în mijlocul tronului; dar nicăieri nu este arătat un „spirit sfânt”, care ar șede în sau pe tron la stânga lui Dumnezeu. Căutați în Apocalips fiecare pasaj despre tronul din cer, și nu veți găsi acolo nicăieri menționarea unui „spirit sfânt”. Pentru ce se face o omitere atât de ofensatoare, dacă există într-adevăr o treime de persoane divine egale în ființă, nedespărțite și inseparabile? Mai departe mulțimea mare de oameni, care se vede stând înaintea tronului și înaintea mielului, exclamă cuvintele: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” Pentru ce nu amintește ea nici un „spirit sfânt”, dacă acest spirit ar fi o persoană dotată cu rațiune într-o divinitate trinitară? Dacă această „mare gloată” ar crede în crezul Atanasian despre trei persoane egale în ființă, pentru ce trece cu vederea atunci așa numita a „treia persoană”, acest „spirit sfânt?” – Apoc. 7:9, 10, *Douay*

15. În Apocalips 5:6 este descris, cum Mielul lui Dumnezeu, înainte de a merge și a lua cartea pecetluită din mâna dreaptă a lui Dumnezeu, stă în mijloc înaintea tronului lui Dumnezeu. Apărătorii treimii să explice mai departe, cum se face că citim acolo cuvintele: „Un Miel stătea ca înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în toată lumea”. (*Douay*) Există oare șapte „duhuri sfinte” în loc de unul, prin care treimea ar fi lărgită la o „nouă într-o singură divinitate?” (Apoc. 4:5). În timpul când Ștefan cel credincios a fost omorât cu pietre, conform Faptelor Apostolilor 7: 55, 56 s-au întâmplat următoarele: „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (*Cath. Conf.*). Credinciosul Ștefan însă nu ne spune, că el a văzut stând sau șezând un „spirit sfânt” la stânga lui Iehova, prin care ar fi fost formată o „treime” inseparabilă. Să se observe de asemenea, că în descrierea vedeniei în care Daniel a văzut, cum la sfârșitul puterilor politice ale acestei lumi, Christos va fi ridicat pe tron, acest profet nu amintește nimic despre un „spirit sfânt”, care s-ar fi putut vedea undeva în apropiere. „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos... „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată”. – Dan 7:9-14, *Douay*

16. Acest „Fiu al omului”, adică Christos Isus, prin primirea puterii în cer și pe pământ nu devine atotputernic. După învierea Sa din morți, Isus Christos a declarat, că Tatăl și Dumnezeuul Său I-a dat Lui pentru lucrarea Sa viitoare toată puterea necesară în cer și pe pământ. (Mat. 28:18). Că aceasta nu L-a făcut pe El atotputernic, arată apostolul Ioan. El descrie sfârșitul acestei lumi și zice: „Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Cristosului Său. Și el va împărăți în vecii vecilor... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule Atotputernice, care ești, care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare,

și ai început să împărățești”. (Apoc. 11:15-17, *Douay*). Observați numai, că nu se amintește nimic despre un „duh sfânt”, care ar fi fost la Domnul, Dumnezeu Atotputernic, și la Cristosul Său. Observă în afară de asta, că nici aici și nici altundeva în Apocalips, Isus Christos nu este numit *Pantokrátor*-ul sau atotputernicul, și nici „duhul sfânt” nu este numit așa.

17. Iehova Dumnezeu, Tatăl, singur este *Pantokrátor*-ul sau Atotputernicul. El dă Fiului Său Isus Christos toată puterea și autoritatea, de care are lipsă în cer și pe pământ, ca să-și exercite oficiul regal. Împreună cu această putere sau autoritate, Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic dă Fiului Său, Isus Christos spiritul sfânt, care nu este nicidecum o a „treia persoană” ci puterea impersonală, nevăzută, activă, care pornește de la Iehova Dumnezeu. Apostolul Petru a explicat aceasta la Rusalii, când a zis: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martorii Lui. Și acum, odată ce s-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți”. (Fapte 2:32, 33, *Cath. Confrat.*). Mulțimea de popor ascultătoare, ea însăși n-a văzut pe spiritul Sfânt. Ea a văzut numai cum s-a manifestat el la Petru și ucenicii, care erau împreună cu el prin faptul că au vorbit în limbi, după ce flăcări de foc s-au așezat pe capetele lor, ceea ce a fost însoțit de vâjâitul ca al unui vânt puternic. – Fapte 2:1-4.

18. Întrucât Isus Christos a ajuns la regalitate în anul 1914, El a turnat acest spirit sau această putere activă din nou asupra rămășiței credincioase a urmașilor Săi de pe pământ, și aceasta în împlinirea finală a lui Ioel 2:28, 29. Prin puterea luminătoare a acestui spirit sfânt, care vine de la Dumnezeu prin Cristosul Său, vede această rămășiță acum pe Iehova Dumnezeu, pe Isus Christos și pe spiritul sfânt în raportul lor adevărat unul cu altul și recunoaște, că ei nu formează un Dumnezeu întreit, o treime. În felul acesta, privit din punctul de vedere al împărăției lui Dumnezeu, se arată, că așa zisa „treime” este o învățătură hulitoare, falsă. Cugetul ei fundamental este direct contrar împărăției lui Dumnezeu care va fi guvernată prin Christos Isus.

Întrebări pentru studiu:

1. Pentru ce n-au crezut profeții lui Dumnezeu și poporul Său într-o treime ?
- 2,3. Cum, când și de către cine a fost introdusă învățătura despre o treime de persoane ?
4. Cum a fost făcut crezul Nicean cu privire la treime ?
5. Cum combatem noi acuza falsă despre arianism ?
- 6,7. Pentru ce este acum absolut actual, de a discuta „treimea” ?
8. Pentru ce nu va salva pe națiuni credința în crezul Atanasian ?
- 9,10. Cum este combătută prin întemeierea împărăției egalitatea de rang ?
- 11,12. Cum arată Isus supunere în împărăție ?
13. Pentru ce nu este supus Isus numai în ceea ce privește natura sa omenească ?
- 14,15. Cum combat vedeniile despre tron treimea ?
16. Cum arată Daniel și Apocalipsul că Isus nu este egal în putere ?
17. Ce este spiritul sfânt în realitate ?
18. Ce vede rămășița acum cu privire la Tatăl, la Fiul și la spirit ?

De ce nu învață Sfânta Scriptură o treime

ISUS Christos a mărturisit tot mereu, că El stă sub Iehova Dumnezeu, și s-a purtat corespunzător. Întreaga Sfântă Scriptură pune mărturie despre locul Său de subordonare, adică sub Iehova Dumnezeu, Cel Mai Înalt. Isus a vorbit despre Sine ca despre unul, pe care L-a trimis Dumnezeu, Tatăl Său. În ultima Sa rugăciune, pe care a rostit-o în comunitate cu apostolii Săi credincioși, El a zis către Tatăl Său ceresc: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:3). Apostolul Ioan a auzit această rugăciune și ne spune: „Căci acela pe care l-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui [ceea ce nu însemnează că Tatăl nu păstrează nimic pentru Sine].” (Ioan 3:34, 35). Mai departe Isus a zis fariseilor care se gândeau la omor: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu : n-am venit de la Mine însumi, ci El m-a trimis”. Isus Christos a fost trimisul sau apostolul lui Dumnezeu, și în această calitate, El a fost „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre”. – Ioan 8:13, 39-42; Evrei 3:1.

2. Isus Christos nu s-a rușinat nicidecum să facă cunoscut faptul, că El este trimisul și deci mai mic ca Dumnezeu, Tatăl Său care L-a trimis. Când a spălat ucenicilor Săi picioarele, a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici trimisul mai mare decât cel ce l-a trimis”. (Ioan 13:16). „Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă”. (Luca 22:27). Ca cel trimis de Dumnezeu Isus n-a fost mai mare decât Tatăl Său, Cel ce L-a trimis, și nici n-a fost la fel de mare. Ioan Botezătorul a făcut cunoscut în public, că el este trimis ca să boteze, și astfel el a venit ca un slujitor, care a stat sub Dumnezeu. În conformitate cu aceasta, Ioan a botezat pe Fiul lui Dumnezeu în Iordan. (Ioan 1:32-34). Întocmai după cum Iehova Dumnezeu cu puterea Sa supremă peste Fiul Său Isus Christos a trimis pe acest Fiu pe pământ, așa a trimis și Isus Christos ca și Cap și maestru peste apostolii și ucenicii Săi pe aceștia, ca să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu. În rugăciune către Dumnezeu, către Tatăl Său, El a rostit cuvintele: „Cum m-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Neprihănitule Tată, lumea nu te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis” – Ioan 17:18, 25.

3. În treacăt este tot așa de dovedit că așa numitul „spirit sfânt” este mai mic ca Iehova Dumnezeu și Christos Isus. Cum așa? Pentru că Isus a zis ucenicilor Săi că tatăl ceresc va trimite spiritul sfânt ca mângâietor în numele lui Isus, și Isus a adăugat de la sine, că El va trimite acest spirit mângâietor de la Tatăl la ucenicii Săi credincioși. La Rusalii, a declarat Petru, că Isus a turnat asupra lor acest spirit ca mângâietor (Ioan 14:16; 15:26; Fapte 2:33). Acest „duh sfânt” n-a posedat nici o natură omenească, și, faptul că el este trimis de Dumnezeu prin Christos, dovedește că el este supus atât lui Dumnezeu cât și lui Christos. Nu se poate spune că spiritul sfânt este supus numai, în ceea ce privește natura sa omenească, pentru că el n-a posedat niciodată carne și sânge omenesc. Singur, acest fapt ar trebui să fie de-ajuns, ca să dărâme întreg șirul de idei al „treimii”, cu privire la egalitatea ființei unei persoane „spirit sfânt”.

4. Nimeni să nu-și ridice sprâncenele mirat, dacă noi spunem că Iehova Dumnezeu stă deasupra Fiului Său Isus Christos, să citiți la 1 Corinteni 11:3, unde apostolul scrie: „Dar vreau să știți că Christos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este

capul lui Christos”. În armonie cu faptul că Dumnezeu este cel ce stă deasupra Lui și capul Său, Isus a declarat, că El n-a venit ca să facă voia Sa proprie, ci ca să facă voia Tatălui Său, nu ca să vorbească cuvintele sau învățăturile Sale proprii, ci pe acelea ale Tatălui Său.

5. În armonie cu profețiile timpului vechi, Isus a zis El însuși că El este un slujitor al lui Dumnezeu și nu o persoană, care este egalul lui Dumnezeu. Câteva exprimări profetice ale lui Iehova despre Isus Christos, servul Său, sunt următoarele: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijin Alesul Meu, în care-și găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata și ostroavele vor nădăjdi în legea Lui”. „Prin cunoștința lui Robul Meu cel neprihănit va face neprihăniți pe mulți, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor”. „Iată Robul Meu va lucra înțelept.” (Isaia 42:1-4; 52:13; 53:11). Aceste profeții au fost aplicate de către ucenici la Isus, cum poate dovedi aceasta fiecare om, prin aceea că se referă la Matei 12:17-21 și Faptele Apostolilor 8:27-37. Ucenicii n-au necinstit pe Isus Christos prin aceea că L-au numit „rob” când au zis în rugăciunea generală în Ierusalim către Dumnezeu Domnul; „Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. În adevăr, împotriva Robului Tău cel sfânt, Isus pe care L-ai uns Tu s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău” – Fapte 4:26-28, *Cath. Confrat.*

6. Cu puțin timp înainte de rugăciunea de mai sus a zis Petru Iudeilor despre Isus Christos cel glorificat: „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeuul părinților noștri a proslăvit pe Robul Său, Isus. Dumnezeu după ce a ridicat pe Robul Său Isus L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale” (Fapte 3:13, 26, *Am. Stan. Ver.*). Că această servitute a lui Isus față de Dumnezeu arată poziția Sa mai joasă și subordonarea Sa sub Iehova Dumnezeu, reiese în mod sigur din regula făcută cunoscut de însuși Isus: „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul Său, nici robul mai presus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui, și robului să fie ca domnul lui”. Aceasta nu însemnează însă, că un serv spre a fi asemenea stăpânului său, va deveni ca persoană una cu el și în același timp este stăpânul său propriu. (Mat. 10:24, 25). Către sfârșitul vieții Sale pământești, Isus a accentuat poziția mai mică a servului față de stăpânul sau maestrul său, prin faptul că a zis ucenicilor Săi: „Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă m-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni, dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis”. (Ioan 15:20, 21). Întrucât robul stă sub stăpânul său, trebuie să sufere împreună cu stăpânul său.

A nu-și plăcea lui însuși

7. Ca un serv, un apostol și ucenic al lui Dumnezeu, al lui Iehova, al marelui învățător, Isus Christos a căutat să placă Tatălui ceresc, Dătătorului Său de viață. Prin acest mers, El a tăgăduit, că stă cu tatăl Său pe aceeași treaptă. Spre a plăcea Tatălui prin ascultarea perfectă până la moarte, Isus S-a subordonat, adică a permis să se întâmple, da El să fie înălțat de către dușmanii Săi pe un stâlp de chinuire. „Isus deci le-a zis: Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum m-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut”. (Ioan 8:28, 29). Să presupunem acum că Isus ar fi „a doua persoană” a unei treimi religioase care stă pe

aceeași treaptă ca părtașul ei, atunci El n-ar fi fost mai prejos decât oricare altul și ar fi avut libertatea de a-și plăcea Lui însuși. Totuși, acesta nu a fost cazul, deoarece pentru Isus a existat unul mai mare decât El însuși, căruia a trebuit să-l placă: Tatălui Său ceresc. În acest înțeles scrie apostolul: „Căci și Christos nu și-a plăcut lui însuși; ci după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine”. Acela, ale cărui ocări le-a purtat ca un serv, a fost separat și deosebit de El însuși, la fel după cum aproapele nostru creștin, cărora suntem îndemnați să le plăcem, sunt persoane deosebite de noi. Prin urmare, apostolul arată înspre Christos, care nu și-a plăcut Lui însuși, ci întrebuintează mersul Său ca un exemplu, pentru ca să ne spună: „Noi care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora” – Rom. 15:1-3.

8. Hotărât și clar destul pentru toți care nu sunt apărători ai treimii, a făcut cunoscut Isus, că Tatăl stă deasupra Fiului Său. În parabola în care compară pe urmașii Săi cu oi, Isus a zis: „Tatăl Meu care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna tatălui Meu”. (Ioan 10:29, *Am. Stan. Ver.*). Dacă Tatăl este atât de înalt peste toți, aceasta cuprinde că El este mai mare decât Fiul Său. Isus a spus aceasta ucenicilor Săi în următoarele cuvinte ce nu se pot înțelege greșit: „Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: Mă duc la tatăl; căci Tatăl este mai mare decât Mine”. (Ioan 14:28). Este adevărat că Isus a fost încă în corp de carne când a spus aceste cuvinte; dar El după botezul Său în Iordan a fost născut de spiritul lui Dumnezeu, și a spune că tatăl ar fi fost mai mare numai în ce privește corpul sau natura omenească a lui Isus, înseamnă a susține ceva fără dovadă. Dacă Isus a înțeles aici sub pronumele personal *Mine* corpul Său, atunci El a înțeles din același motiv, când a zis iudeilor „Mai înainte ca să se nască Avraam, sunt *Eu*”, că trupul lui Isus sau natura omenească a existat, înainte ca să fie Avraam. Aceasta ar însemna, că Isus încă înainte de venirea Sa pe pământ ar fi trăit în cer ca un om în carne. Dar firește că aceasta n-a fost cazul. – Ioan 8:58.

9. Prin aceea că Isus a acceptat natura omenească și a devenit om, vedem pe Isus, care a fost înjosit puțin sub îngerii din pricina suferinței morții (Evrei 2:9), după cum ne spune Scriptura. Apărătorii treimii susțin, că Isus s-a înapoiat în cer împreună cu carnea și oasele și sângele. Atunci ar trebui să admită de asemenea, că Isus Christos nu este numai pentru totdeauna mai pe jos decât tatăl Său ceresc, ci de asemenea ar fi înjosit puțin sub îngerii. În contradicție directă cu acest cuget argumentează Pavel în primul capitol al epistolei către Evrei, că „Isus Christos a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. (Evr. 1:3, 4). În armonie cu aceea, că Isus a ajuns mai presus de îngerii, zice Petru: „Prin învierea lui Christos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile”. Aceasta desigur nu însemnează, că trupul lui Isus, în care a atârnat pe lemn, a fost înălțat mai presus de îngerii, pentru că un astfel de cuget este contrar sfintei Scripturi conform Psalmului 8:4-8 și Evrei 2:9. Prin urmare, Sfânta Scriptură învață, că Isus nu și-a luat într-adevăr trupul în cer și nici n-a putut să-l ia pentru ca prin aceasta să se facă pentru totdeauna mai prejos decât îngerii. El a mers ca spirit glorios în cer. Petru spune aceasta clar: „Christos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate. El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh”. – 1Pet. 18, *Douay* 3:21, 22.

10. Întregă dovada Sfintei Scripturi este contrară părerii celor ce mărturisesc treimea; pentru că atunci când Isus a zis că tatăl Său este mai mare decât Fiul, El nu s-a referit la trupul

Său. El s-a referit la sine însuși ca persoană de sine stătătoare, și anume încă înainte de a fi venit pe acest pământ și a fi devenit om. N-a spus Isus de repetate ori că Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe El și că cel ce L-a trimis pe El este mai mare decât trimisul? Da, desigur; și când Dumnezeu a trimis pe Fiul, Fiul a fost încă în cer, prin urmare încă n-a fost un om din carne și sânge. Dumnezeu nu l-a trimis din Betleem sau din Nazaret ca om ci l-a trimis jos din cer ca Fiul Său. Prin faptul că Iehova Dumnezeu a trimis în felul acesta pe Isus din cer, a descoperit, că El este mai mare ca Fiul, pe care L-a trimis jos.

11. Pentru că Tatăl a fost mai mare decât Fiul, a putut spune Isus ucenicilor Săi, ca să se bucure. Pentru ce? Pentru că a trebuit să rezulte ceva mai mare din aceea, când va merge în interesul lor la Tatăl Său. Isus a îndeplinit multe minuni în puterea spiritului lui Dumnezeu, care s-a odihnit asupra Lui. Dacă El acum merge la Tatăl, la mai Marele, acesta a trebuit să realizeze pentru ucenici ceva mai mare. Prin urmare, El a zis în această cuvântare către ucenicii Săi: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl”, (Ioan 14:12). Dar unul ca acesta va face lucruri mai mari, pentru că Eu merg la Tatăl Meu, care este mai mare decât Mine, asta este ceea ce a înțeles Isus prin aceasta.

Isus are un Dumnezeu peste Sine

12. Întrucât Iehova singur este Cel Mai Înalt și Cel Atotputernic, El este pentru Fiul Său Isus Christos un Dumnezeu. Fiul, se închină prin urmare lui Iehova Dumnezeu. Îl adoră și îl slujește. În cele patruzeci de zile ale ispitirii în pustie, Satan Diavolul a venit la Isus și i-a promis toate împărățiile acestei lumi și gloria lor, dacă El se închină lui Satan. „Pleacă, Satano, i-a răspuns Isus. Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”. Isus a citat acolo textul scris în Deuteronomul 6:13: „Să te temi de Iehova, Dumnezeul tău, să-I slujești”(Am. Stan. Ver.). Isus a arătat prin urmare lui Satan Diavolul clar și limpede, că El este hotărât, ca să țină tare la închinarea lui Iehova, a Dumnezeului Său. (Mat. 4:8-10). Mai târziu a zis El femeii samaritene de la fântână, că El se închină lui Iehova. El i-a arătat deosebirea dintre El și poporul ei, Samaritenii, prin faptul că a zis: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la Iudei”. (Ioan 4:22) Isus nu se închină cumva la Sine însuși, ci se închină lui Dumnezeu.

13. În timp ce Fiul trăia încă în glorie cerească așadar înainte de a deveni om, El s-a închinat lui Iehova Celui Atotputernic și Celui Prea Înalt, ca Dumnezeului Său personal, înainte de a fi fost făcut ceva în întreg universul, Fiul s-a închinat Tatălui ca Dumnezeului Său. În Psalmul 22:1, 18 a fost spus dinainte, că Fiul pe pământ va spune într-o zi: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit, și pentru ce Te depărtezi, fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele: Își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea”. Când Fiul Isus Christos a atârnat pe stâlpul de chinuire, s-a împlinit această profeție: „Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: Eli, Eli Lama Sabactani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Mat. 27:46). Isus pe care fariseii și cărturarii l-au numit hulitor de Dumnezeu a recunoscut atunci pe Tatăl, Iehova ca „Dumnezeul Meu”. A treia zi după aceea, când Isus a fost înviat, El iarăși a recunoscut pe Iehova pe Tatăl ca Dumnezeul Său personal. El a zis către Maria Magdalena: „Du-te la frații Mei, și spune-le că mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul

Meu și Dumnezeu vostru”. Aceasta arată, că Isus n-a fost nici Iehova Dumnezeu și nici o „a doua persoană” într-un „Dumnezeu întreit”. La o săptămână mai târziu, El s-a întrupat în carne și s-a descoperit lui Toma, și acesta care s-a îndoit, a exclamat acum cu mirare: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Prin această exclamație Toma n-a spus că Isus a fost Iehova Dumnezeu. Pentru ce nu? Pentru că Isus spusese tocmai cu puțin timp înainte de aceea, că Iehova este Dumnezeu Său cât și Dumnezeul lui Toma; și apostolul Ioan care a scris exclamația lui Toma, spune imediat după aceea: „Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând să aveți viața în numele Lui”. – Ioan 20:31.

14. Întrucât Iehova este Dumnezeu Său, Isus Christos, Fiul, I-a putut servi ca marele preot al Său. Un mare preot se închină Dumnezeului, căruia îi aduce jertfă, întocmai cum a făcut aceasta Aaron, marele preot al lui Israel. Un mare preot nu este cu siguranță la fel de mare ca Dumnezeu, căruia i se închină, căruia îi servește și căruia îi aduce jertfă. Fiul n-a susținut a fi egal cu Tatăl, prin faptul că s-a pus pe Sine însuși în slujbă ca mare preot, ci El a așteptat după Tatăl Său, pentru ca acesta să-l pună în oficiu printr-un jurământ. Așa stă scris; „nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa, și Christos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis; „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Și cum zice iarăși într-alt loc: „Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec”. (Evrei 5:4-6). Deoarece Christos Isus trebuie să fie veșnic mare preot după rânduiala lui Melhisedec, El se închină în glorie cerească lui Iehova Dumnezeu veșnic ca Dumnezeu Său personal.

15. Spre mărturie că Iehova, Tatăl, este pentru Isus, Fiul, atotputernicul Dumnezeu, scrie apostolul Petru: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Christos din morți, la o nădejde vie”, (1Pet. 1:3, *Douay*). Și Pavel scrie: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos. Și mă rog de Dumnezeu Domnului nostru Isus, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui”. (Efes. 1:3, 17, *Douay*). În textul original grecesc este spus în 2Corinteni 1:3 exact la fel ca în pasajul citat de mai sus din Efeseni 1:3 prin urmare citim în traducerea *Douay* și *American Standard Version*: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri”. Ca dovadă pe mai departe pe lângă aceea că Iehova, Tatăl, este Dumnezeu, pe care Isus Christos Îl adoră ca pe Cel ce stă peste El, scrie apostolul Ioan cu privire la Isus: „Și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu Tatăl Său”. – Apoc. 1:6, *Am. Stan. Ver.*; de asemenea Apoc. 3:12.

Unitate, în ce privință?

16. Sprijinatorii treimii sunt gata repede să se sprijine pe textul din Ioan 10:30, pentru că Isus, Păstorul cel bun, zice acolo: „Eu și Tatăl una suntem”. (Ioan 10:30, *Douay*; *Am. Stan Ver.*). Dar unde este amintit un „spirit sfânt”? Nici o singură dată nu amintește Isus pe spiritul sfânt în parabola Sa despre Păstorul cel bun și oile Sale; și totuși e de lipsă de trei persoane pentru a forma treimea. Cuvintele lui Isus de aici ar putea vorbi cel mult pentru o doime. Dar să se observe că Isus n-a zis că El și Tatăl Său ar fi un Dumnezeu, spre a forma astfel un Dumnezeu compus din două

persoane. În întreaga parabolă, Isus n-a spus nimic pentru ca să sprijine așa ceva. Mai mult, El a ilustrat, că tatăl Său ceresc și El însuși urmăresc aceeași ocupație, interese și datorii comune și unul și același scop, cu care ocazie scopul lui Isus este legat din inimă cu cel al Tatălui Său. Isus ne învață că Tatăl I-a dat oile, și că prin urmare Iehova este Păstorul cel mare. Isus a fost „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”, cum s-a exprimat Ioan Botezătorul. Prin urmare Iehova a fost și pentru Isus un Păstor, și un păstor este mai mare decât oile sale. Iehova a permis, ca Isus să fie condus „ca mielul la tăiere”, unde a rămas mut și n-a plâns, la fel ca o „oaie înaintea celor ce o tund”. (Ioan 1:20, 36; Isa. 53:7). Astfel a vorbit David, păstorul și psalmistul, în Psalmul 23:1 în realitate profetic pentru Isus Christos când a zis: „Iehova este Păstorul Meu, nu voi duce lipsă de nimic”. – *Am. Stan. Ver.*

17. În parabolă, a zis Isus mai departe: „Eu sunt păstorul cel bun”. Prin aceasta El a arătat unitatea Sa cu Tatăl, pentru că El a stat la o lucrare comună cu Tatăl Său și a lucrat cu El spre o țință comună, spre salvarea veșnică a oilor. În armonie cu acest scop cum a zis Isus: „Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu care mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și tatăl una suntem” (Ioan 10:11, 14, 28-30). În urma acestora, Iudeii care ascultau, au tras iute concluzii false și s-au pregătit să-L omoare cu pietre, deoarece I-au zis: „Tu care ești un om, Te faci Dumnezeu”. Dar nici atunci Isus n-a susținut, că El este Iehova Dumnezeu. El a declarat simplu, că El este „Fiul lui Dumnezeu”, pe care Dumnezeu L-a sfințit și L-a trimis în lume. Isus a citit Psalmul 82:6 pentru a dovedi, căci cu ocazia aceasta n-a spus nimic hulitor. El a arătat că și alții sunt numiți „dumnezei”.

18. Isus a făcut lucrările Tatălui Său. El le-a făcut în numele Tatălui Său și ca reprezentantul văzut al aceluia, și aceasta a fost ceea ce L-a făcut pe El și pe Tatăl Său una. (Ioan 10:25, 37, 38). Acest a fi una n-a cerut, ca El să fie egal în ființă sau să fie de una și aceeași substanță ca și Tatăl. Cum devin una două persoane individuale separate și deosebite prin conlucrarea împreună și interese personale și aceleași scopuri, ne ilustrează apostolul Pavel prin cuvintele: „Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una”. Una în ființă sau substanță? Una în persoană? Una în ceea ce privește egalitatea în rang sau în putere? Nicidecum, ci una în lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta reiese clar din întreaga explicație a lui Pavel, unde citim: „Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu; prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; așa că nici cel ce sădește nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească, Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una”. – 1 Cor. 3:5-8.

19. Prin faptul că Pavel a sădit, Apolo a udat și Dumnezeu a făcut să crească, ei n-au devenit o treime, și nici Dumnezeu „întreit”. Pavel a fost un apostol al lui Christos, încă înainte ca Apolo să devină creștin, și el a posedat o răspundere mai mare și un post mai important în organizația lui Dumnezeu decât Apolo, și totuși, cei doi au fost una, pentru că ei au lucrat împreună în pace în organizația și serviciul lui Dumnezeu. Deoarece, în realitate, Dumnezeu a fost acela, care a dat rezultate prin ei, Pavel a vorbit de biserica din Corint, pe care doar el a întemeiat-o cu toate acestea ca despre lucrarea de țarină a lui *Dumnezeu*, clădirea lui *Dumnezeu*: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. – 1 Cor. 3:9, *Cath. Confrat.*

20. Că unitatea, care a existat între Fiul și Tatăl Său, a fost de felul acesta, a declarat-o Isus în ultima Sa rugăciune, pe care a rostit-o în comunitate cu apostolii Săi credincioși. El a zis: „Și

mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una cum, Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu m-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu m-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”. (Ioan 17:20-23, *Douay*). În această rugăciune pentru starea de a fi una Isus n-a amintit nici o singură dată un „spirit sfânt”. Nimeni nu va susține în mod rațional din rugăciunea lui Isus de aici, că El a rugat pe Iehova Dumnezeu, pe Tatăl, ca „treimea” să fie lărgită, pentru ca acești ucenici să devină o parte a Dumnezeului „din mai multe persoane”, și ca în locul treimii să rezulte o unitate multiplă a multor persoane într-un Dumnezeu și totuși toți să fie un Dumnezeu, toți egali în putere și slavă. Este de râs nu altceva; veți zice voi. Și totuși, credința într-o „treime” sau într-un „Dumnezeu întreit”, având în vedere rugăciunea lui Isus menționată mai sus, devine această absurditate.

„Un Dumnezeu”

21. Teologii catolici, instruiți, au astăzi o cunoștință mai bună, decât să se sprijină pe 1 Ioan 5:7, 8. În traducerea *Douay*, aceste versete sună: „Căci trei sunt care mărturisesc în Cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt. Și trei sunt care mărturisesc pe Pământ: Duhul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una”. Ei știu căci cuvintele „în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei sunt una. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ”, nu apar în manuscrisele grecești cele mai vechi care există, și anume în MS. Vatican Nr. 1209 și în MS. Sinaitic, care amândouă se trag din secolul al patrulea și în MS. Alexandrian din secolul al cincilea. Ei știu că aceste cuvinte nu apar în nici un manuscris grecesc, care este mai de mult decât secolul al cincilea. Fără îndoială, ele sunt o falsificare și un lucru intercalat neinspirat.

22. În nota marginală la 1 Ioan 5:7 Iezuiții declară și anume editorii Versiunii Westminster a Noului Testament, volumul 4 din 1931, pentru ce a lăsat să rămână aceste cuvinte în traducerea lor și spun, că de fapt după părerea a „aproape tuturor criticilor și a celor mai mulți scriitori catolici ai prezentului”, acele cuvinte despre treime nu se găsesc în textul original scris de apostolul Ioan, că însă editorilor romano-catolici nu le este permis să șteargă în vreo traducere cuvintele despre care se discută, pe care traducere o fac pentru întrebuințarea romano-catolicilor, numai dacă Papa publică alte dispoziții în chestiunea respectivă. Traducerea din anul 1943, pe care a făcut-o un comitet episcopal de la „Confraternity of Christian Doctrine”, conține un comentariu asemănător în nota sa marginală despre 1 Ioan 5:7.

23. Aici este locul de a spune, căci cuvintele îndoielnice nu stau nici în chiar Vulgata latină de Ieronim, care a fost făcută în secolul al patrulea și al cincilea după cum reiese aceasta din „Noul testament latinesc după ediția lui Sf. Ieronim” editat în 1911 de Wordsworth și Withe. Cuvintele nu apar în nici un manuscris latin, care s-a făcut înainte de secolul al nouălea. Un scriitor latin care nu este de o însemnătate că ar fi deschis drumuri noi, un anume Virgiliu din Thapsus, Africa de Nord, este primul, care citează textul către sfârșitul secolului al cincilea, așadar la mult timp după Ieronim. Traducerile moderne necatolice sunt destul de sincere, încât lasă afară cuvintele.

24. Toți apărătorii treimii se sprijină într-acestea, foarte mult pe Ioan 1:1, ca să-și sprijine cugetele, că Tatăl și Fiul precum și „spiritul sfânt” sunt un Dumnezeu, în ceea ce privește substanța și faptul de a fi sau a exista la fel în veci. Ei caută să explice în sensul de a alunga faptul,

că în acest verset apostolul Ioan însuși face o deosebire între cuvintele „Dumnezeu” și „Cuvântul”, prin faptul că atunci când se referă la Dumnezeu întrebuintează articolul hotărât (*ho* în grecește), dar lasă la o parte acest articol hotărât unde se referă la „Cuvântul” ca „Dumnezeu”. Sprijinatorii treimii trec cu vederea peste faptul, că aici în Ioan 1:1, este amintit numai Dumnezeu și Cuvântul și nici un „spirit sfânt”, nici o a „treia persoană” a treimii lor. De fapt, Ioan amintește spiritul sfânt numai mai târziu cu 31 de versete și anume în Ioan 1:32, 33 unde descrie, cum a fost botezat Isus cu spiritul sfânt, care spirit n-a fost reprezentat vizibil printr-o persoană ci printr-o pasăre, un porumbel. Vreau cumva sprijinatorii treimii să susțină că duhul sfânt este supus lui Dumnezeu numai sub forma sa trupească ca pasăre?

25. Ioan a știut bine, că Iehova Dumnezeu și Fiul Său, Cuvântul, au fost persoane individuale separate una de alta. În mod inteligent, el a lăsat la o parte articolul hotărât (*ho*) când s-a referit la Fiul, spre a arăta deosebirea. Prin urmare versetele din Ioan 1:1, 2 sună traduse corect: „Cuvântul a fost la început, și Cuvântul a fost la Dumnezeu, și Cuvântul a fost un Dumnezeu. Acest Cuvânt a fost la început la Dumnezeu”. Această traducere nu se trage de la noi; ea apare în „Noul Testament, într-o Versiune îmbunătățită compusă pe baza traducerii noi a Arhiepiscopului Newcome”. Acest William Newcome a fost până la moartea sa în anul 1800 arhiepiscop de Armagh și primat al Irlandei întregi. Exactitatea gramaticală a traducerii de mai sus poate fi verificată din nou de oricine, care posedă *The Emphatic Diaglott*, prin aceea că examinează textul grecesc al acesteia și traducerea engleză din cuvânt în cuvânt de sub acest text grecesc.

26. Apostolul Ioan a știut, căci „Cuvântul”, care a devenit Isus Christos, a fost creația lui Iehova, da, prima Sa creație. Cum așa? Pentru că Ioan și-a scris raportul Evangheliei sale, inclusiv Ioan 1:1, 2, cam în jurul anului 98 d.Chr., așadar *după* Apocalips sau Descoperirea, pe care l-a dat Isus Christos lui Ioan cam în anul 96 d.Chr. și în acest Apocalips a zis Isus Christos către Ioan: „Iată ce zice Cel ce este Amin. Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu” (Apoc. 3 : 14, *Cath. Confrat.*). Cu expresia din acest loc „începutul” nu se arată spre autor, ci spre prima din creația lui Dumnezeu, spre creația cu care a început Iehova Dumnezeu. Prin urmare, Ioan a introdus raportul Evangheliei sale cu cuvintele: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu [*ho, theós*] și cuvântul era Dumnezeu [*numai theós*]. El era la început cu Dumnezeu [*ho theós*]”. – Ioan 1:1, 2, *Douay Version*

27. „Cuvântul” sau Isus Christos a fost prima creație a lui Dumnezeu. Prin urmare când versetul următor spune: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”. (Ioan 1:3), atunci se înțelege prin aceasta, că toate CELELALTE au fost făcute prin El ca unealta sau servul lui Dumnezeu. Că aici se înțelege toate *celelalte*, se bazează pe același obicei biblic, pe care-l urmează și Ioan 12:44, unde de asemenea se înțeleg câteva cuvinte mai amănunțite neexprimate ca cuprinse în el. Ioan 12:44, sună: „Iar Isus a strigat: Cine crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine”. El a vrut să spună prin aceasta, că o persoană care crede în Isus, nu crede în El ci crede numai în Dumnezeu, care L-a trimis pe Isus ca servul Său. Deși traducerea din limba engleză nu se exprimă exact așa, totuși, Isus a înțeles că cineva nu crede NUMAI ÎN Isus, CI CREDE DE ASEMENEA și în acela, care L-a trimis pe Isus. Noi trebuie ca să privim cuvintele *numai* și de asemenea ca cuprinse în text, pentru a pricepe înțelesul adevărat din cuvintele lui Isus. Același lucru este adevărat cu privire la textul, unde a spus Isus mai departe: „Și oricine Mă primește pe Mine, nu mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine”. (Marcu 9:37). El a înțeles prin aceasta, că persoana aceea nu l-a primit numai *singur* pe

Isus, ci *de asemenea* și pe Dumnezeu, care l-a trimis pe Isus, cum dovedesc textele în Matei 10:40, Luca 9:48, Ioan 13:20. Tot la fel, deoarece Cuvântul a fost „la început” cu Dumnezeu, trebuie că a fost după acest început, așadar mai târziu, căci „Cuvântul”, a început să facă lucruri și anume pe toate *celelalte* lucruri, toate creațiile de mai târziu.

28. Ioan a trăit cu aproximativ 35 de ani mai mult decât apostolul Pavel. Cunoștea foarte bine scrierile lui Pavel, care circulau în acea vreme, mai ales scrisoarea lui Pavel către creștinii din Colose, care locuiau la aproape 160 de kilometri de Efes, locul unde se crede că a murit Ioan. Ioan știa că, în scrisoarea sa către Coloseni, Pavel vorbea despre Fiul lui Dumnezeu ca fiind creația și imaginea lui Dumnezeu, și nu despre Iehova Dumnezeu, Creatorul. Pavel a scris despre Fiul – „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creația, pentru că prin el au fost create toate celelalte lucruri [adică, toate *celelalte* lucruri în afară de el, întâiul-născut] din ceruri și de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie guvernări, fie autorități. Toate celelalte lucruri au fost create prin el și pentru el. De asemenea, el este înainte de toate celelalte lucruri [cu toate acestea, nu este înaintea Tatălui său ceresc], iar toate celelalte lucruri au fost aduse în existență prin el.” (Coloseni 1:15-17) Pentru că Atotputernicul Dumnezeu l-a creat întâi pe Fiul său, Cuvântul, fără colaborarea altei persoane, se spune despre Isus Cristos că este “Fiul său unic-născut” (Ioan 3:16, 18; 1:14, 18) Nici o altă creatură nu s-a bucurat de privilegiul de a fi creată direct și în exclusivitate de Iehova Dumnezeu, căci, după ce l-a creat pe Fiul său Cuvântul, unic-născut, Iehova l-a folosit drept colaborator la crearea tuturor celorlalte lucruri.

29. Se găsesc, în schimb, multe alte adevăruri Biblice care ne arată de ce Sfintele Scripturi nu ne învață nimic despre vreo anumită „trinitate”. Dar spațiul nu ne permite să enumerăm toate celelalte contexte Biblice. Totuși, puteți găsi dovezi suficiente în paragrafele precedente, care ne arată că „trinitatea” este o doctrină păgână fără baze scripturale, inventată de demonii care hulesc numele și înalta sa poziție. Pentru a discuta despre mai multe dovezi, vom aștepta următorul număr al *Turnului de Veghe*.

Întrebări pentru studiu:

1. Cum a fost Isus apostolul lui Iehova Dumnezeu?
2. Cum este combătută egalitatea de rang trinitară prin aceea, că Isus a fost trimis ?
3. Cum este dovedit de asemenea că spiritul sfânt nu este egal ca ființă ?
- 4,5. Cum este combătută treimea prin faptul că există un Cap și că există o servitute ?
6. Ce arată servitutea conform cuvintelor lui Isus ?
7. Cum și-a manifestat Isus subordonarea Sa, spre a plăcea unul altuia ?
8. Ce a spus Isus prin aceea ce a exprimat superioritatea Tatălui Său peste El ?
9. Cum a stat El odată sub îngeri, dar de ce nu pentru totdeauna ?
- 10,11. Ce dovedește că Dumnezeu nu numai cu privire la corpul din carne a lui Isus este mai mare ca Isus ?
12. Cum au arătat cuvintele lui Isus, că El se închină lui Iehova ?
13. Cum au arătat cuvintele lui Isus, că El are un Dumnezeu peste Sine ?
14. Ce reiese, privitor la acest punct, din faptul că Isus este un mare preot ?
15. Cum arată cuvintele apostolului, că Isus are un Dumnezeu ?
- 16,17. Ce a înțeles El cu cuvintele „Eu și Tatăl una suntem”?

- 18,19. Cum a ilustrat Pavel această stare de a fi una în 1 Corinteni 3:5-9 ?
20. Cum vedem noi din rugăciunea lui Isus, ce fel de a fi una se înțelege ?
- 21,22. Se pot sprijini teologii pe 1 Ioan 5:7 și pentru ce nu ?
23. Ce sprijin există în latină pentru 1 Ioan 5:7 ?
- 24,25. Pentru ce nu este în realitate Ioan 1:1,2 nici un sprijin pentru „treime” ?
26. Cum de a știut Ioan căci „Cuvântul”, Christos Isus a fost creat ?
27. Cum știm noi că Isus a creat toate celelalte lucruri?
28. Prin ce este Isus „Fiul unic-născut”?
29. De ce toate paragrafele precedente vorbesc ca despre “o treime”?

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. – Ioan 17:17.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

15 MARTIE 1948

NR.6

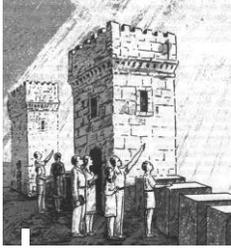
Cuprins:

„PENTRU CA SLUJBA EVANGHELIEI SĂ NU FIE
DEFĂIMATĂ” - Pag.105

EXODUL LA TEMPLU – 480 DE ANI - Pag.118

IEROBOAM II FOLOSEȘTE GREȘIT
PROSPERITATEA - Pag.122

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Martie 1948

Nr. 6

„Pentru ca slujba Evangheliei să nu fie defăimată”

„Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată”. – 2 Cor. 6:3.

IEHOVA nu este de învinovățit pentru faptul dacă o clasă de bărbați și femei, care, în general, sunt cunoscuți ca „servi ai lui Dumnezeu”, nu duc o viață în armonie cu acest nume, dar chiar îl necinstesc. Dacă sute de mii de bărbați și femei care-și asumă acest titlu de „serv al lui Dumnezeu” sau „serv ai Evangheliei”, chiar ei lucrează împotriva a ceea ce aceasta înseamnă și reprezintă, să nu surprindă pe cineva că valul ateismului și al unei nelegiuiri materialiste crește peste tot în țările creștinătății.

² Mulți oameni care nu sunt familiari cu Sfintele Scripturi, judecă că Dumnezeu ar fi așa după cum așa numiți „preoți” Îl reprezintă în cuvântările, învățăturile și prin viața lor. Servii religiei nu ar trebui să condamne poporul din pricina poziției și nelegiuirii sale materialiste și să-l învinovățească pentru lipsa de credință și devotament față de dreptate. Preoții religiilor creștinătății ar trebui ei înșiși să se cerceteze și să se examineze, dacă nu cumva chiar ei înșiși sunt răspunzători pe baza a ceea ce învață sau neglijează să învețe din pricina felului de procedură, atât în timp de război, cât și în timp de pace. Ei ar trebui să cerceteze spre a vedea ce parte de răspundere poartă ei pentru răspândirea nelegiuitului ateism. În ce măsură a putut să contribuie felul de procedură al preoțimii greco-ortodoxă la dorința după ateism și la creșterea ateismului în Rusia, marele zid de apărare al acelei ideologii? Și cum a contribuit învățătura și activitatea preoților romano-catolici în timp de război și în timp de pace, cât de departe a dus deci efectul practic al acestora, spre a dezgusta pe bărbați și pe femei, astfel încât, în Italia, Franța, Austria și Polonia, precum și în țările care, toate în decurs de sute de ani au fost ziduri de apărare romano-catolice, să treacă la ateism?

³ Bineînțeles că, mai cu seamă, cel mai mare contrar al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, este răspunzător pentru curentul ateist? Dacă, însă preoții religiilor creștinătății au urmat o procedură, care a avut drept efect că mari mulțimi de oameni trec la ateismul nelegiuit, astfel nu folosește la nimic, dacă preoții religiilor intonează un strigăt în gura mare și întreprind un „război sfânt” împotriva acestuia. Întrucât, ei continuă mai departe să învețe și să procedeze în același mod, preoții religiilor își încrucșează propriile lor mari străduințe cu această cruciadă. Ei nu vor avea niciodată reușită, ci marea primejdie pentru instituțiile lor religioase și pentru profesia lor de preot sau duhovnic va crește și, în cele din urmă, îi va învinge. Profeția Sfintelor Scripturi a prezis această întâmplare în mod exact în cuvintele: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri pline de primejdii. Căci oamenii vor fi iubitori de sine..., iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar făgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia... care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului, Dar

oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși”. (2 Tim. 3:1,2,4,5,7,13). Preoții religiilor întregii creștinătăți, care iubesc plăcerile și au o formă exterioară de evlavie, a cărei curs în viață este tăgăduit de puterea evlaviei, nu vor fi niciodată în stare să împiedice îndeplinirea profeției. Ei vor trebui să mănânce fructele amare ale faptelor lor fățarnice.

⁴ Întrebarea cu privire la „servii lui Dumnezeu” este, pentru aceea, în aceste vremuri pline de primejdie foarte importantă. Ea sună: Ce fel de „serv a lui Dumnezeu” ar trebui să aibă sau să dorească poporul? Trebuie să ne cugetăm la faptul că Diavolul are proprii săi servi, și aceștia înșeală poporul. Băgați de seamă, după Biblie, acești servi ai lui Satan Diavolul se numesc după nume sfinte, ca „apostoli” și „Christos”; Biblia spune după cum urmează: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac a fi apostoli ai lui Christos. Și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru, dar dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihăririi. Sfârșitul lor va fi după faptele lor”. (2 Cor. 11:13-15). Aceia, care iubesc adevărul și dreptatea, nu doresc astfel de servi, cu toată „forma lor exterioară de evlavie”. Adevăratul și viul Dumnezeu își are servii Săi adevărați; și unii ca aceștia sunt aceia, pe care toți oamenii doresc să-i aibă, care caută pe Dumnezeu și calea Sa, care duce la viață. Este foarte important ca cei cu cugetare cinstită să cunoască semnele biblice ale acestor adevărați și credincioși servi ai lui Dumnezeu, altfel nu primesc ajutorul, care-i conduce pe calea vieții veșnice în noua lume dreaptă. Sau, altfel, s-ar putea întâmpla, de asemenea, ca după ce-și vor fi deschis ochii față de înșelăciunea și fățarnicia religioniștilor, să nu știe încotro să meargă și, astfel să cadă victimă ateismului nelegiuit sau altei „doctrine” sau unei false ideologii a timpurilor noastre neliniștite.

Rigla de măsurat

⁵ Sfintele Scripturi ale Bibliei ne dau descrieri și exemple despre adevărații servi ai viului și adevăratului Dumnezeu, spre a ne arăta cum trebuie să fie servii lui Iehova. Nimeni nu poate, prin urmare, să se aștepte să cunoască adevărata stare de fapt cu privire la această clasă importantă și astfel să fie capabil să se apere de înșelăciune și inducere în eroare, dacă nu recurge direct la Cuvântul scris, inspirat al lui Dumnezeu, la Sfintele Scripturi. Acolo căutăm noi, așadar, explicația, pe care trebuie s-o urmărim aici.

⁶ Rigla de măsurat, cu care toți ceilalți, care pretind a fi servii lui Dumnezeu, trebuie să fie măsurăți din toate punctele de vedere, ne-o dă Isus Christos, căci El a fost și este cel mai înalt serv al lui Dumnezeu, și, pe când umbla pe pământ, El a chemat oameni să fie urmașii Săi. El este Marele Preot al lui Dumnezeu, nu pentru că El s-ar fi născut din familia lui Aaron Levitul, și astfel ar fi moștenit preoția de la Aaron, fratele lui Moise. Nu, ci El a fost făcut Mare Preot prin jurământul lui Dumnezeu, care este asemănat cu preotul și regele de altădată numit Melhisedec, care a domnit și și-a exercitat serviciul său de preot în vechiul oraș Salem. După cum zice apostolul Pavel despre Isus Christos: „Isus s-a făcut preot prin jurământul Celui ce i-a zis; „Domnul [Iehova] a jurat și nu se va căi: Tu ești preot în veac, după orânduiala lui Melhisedec”, prin chiar faptul acesta El s-a făcut chezașul unui legământ mai bun. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri”. (Evr. 7:21,22,26). Isus era, așadar, un Mare Preot al lui Dumnezeu mai bun decât Aaron.

⁷ Aaron era simplu Marele Preot al bunurilor pentru națiunea lui Israel și servea înaintea lui Iehova Dumnezeu în cortul sfânt al întâlnirii, care a fost ridicat de mâini omenești, adică de

Izraeliți. El era numai un preot muritor, deoarece el era un păcătos care stătea sub condamnarea la moarte. El nu putea să rămână pe vecie în serviciu, ci trebui să moară, iar urmașii săi trebuiră să-l urmeze în serviciul de preot. El jertfea pe altar animale, a căror sânge nu putea să șteargă în realitate păcatele oamenilor. Prin urmare, preoția lui Aaron în sfântul cort al întâlnirii putea numai să preumbrească și să simbolizeze serviciul unui preot mai mare viitor care, printr-o jertfă mai bună, posedă într-adevăr puterea să spele păcatele oamenilor. Apostolul Pavel ne ajută în această concluzie, căci, după ce a arătat cum preotul și regele Melhisedec de altădată a preumbrit pe adevăratul Mare Preot a lui Dumnezeu, Christos Isus, adaugă:

⁸ ”Punctul cel mai însemnat al celor spuse este ca avem un Mare Preot, care s-a așezat la dreapta scaunului de domnie al măririi în ceruri, ca slujitor [*leitourgos*] al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul, Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe... Dar acum Christos a căpătat o slujbă [*leitourgia*] cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune... Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta [materială]; și a intrat odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”. – Evr. 8:1-3,6; 9:11,12.

⁹ Apostolul întrebuințează în cuvintele sale despre Christos Isus, unde vorbește despre aceasta cu privire la Isus, folosindu-se de un cuvânt deosebit, anume, că Christos are un serviciu înaintea lui Dumnezeu mai minunat decât marele preot Aaron. Cuvântul *liturghie* își trage originea din aceasta și înseamnă executarea în mod public a îndatoririlor față de Dumnezeu, serviciu pentru popor, o activitate și o lucrare pentru binele general. Christos Isus a îndeplinit un astfel de serviciu public în interesul publicului sau al poporului, întrucât, și-a adus ca jertfă lui Iehova Dumnezeu viața Sa umană perfectă. Prin această jertfă pentru omenire în general, Christos Isus a devenit de fapt serv public al lui Dumnezeu, aceasta nu deoarece El a devenit un politician sau bărbat de stat al acestei lumi ci întrucât El a devenit Marele Preot al lui Iehova care a adus lui Iehova singura jertfă acceptabilă, care servește la ștergerea păcatelor oamenilor. Prin credință în jertfa Sa, oricine din multitudinea de oameni care aud vestea cea bună și primesc pe Isus ca pe Marele Preot pentru păcate hotărât de Dumnezeu, poate să câștige intrare la Dumnezeu, să fie eliberat de păcat și să fie adus în relația unui fiu a lui Dumnezeu. În mijlocul acestei lumi păcătoase și a încercărilor ei precum și a rezistenței ei împotriva dreptății, s-a menținut Isus într-un mod, în care serviciul Său nu putea fi defăimat sau criticat măcar. El a murit pe un stâlp ca un tâlhar, care a fost supus ocării și rușinii publice; totuși aceasta s-a întâmplat prin mâna dușmanilor Săi. Pe lângă aceasta, supunerea Sa fără împotrivire a lucrat până la moartea violentă prin mâna dușmanului în armonie cu scopul lui Dumnezeu, în conformitate cu care a murit El ca un nevinovat și, astfel, a trebuit să aducă lui Iehova Dumnezeu o jertfa perfectă. Chiar și dușmanii Săi declarați puteau să tragă foloase din jertfa Sa, dacă se căiau de fapta lor, dacă își recunoșteau vina și credeau în El.

¹⁰ După trei ani și jumătate de la botezul Său în Iordan, El și-a pus El viața Sa în moarte. Totuși, în decursul acestor ani, El a activat după voința lui Dumnezeu ca serv public al Evangheliei. Cum așa? Întrucât a activat ca un învățător al întregului popor, întrucât a predicat evanghelia împărăției lui Dumnezeu atât Iudeilor tăiați împrejur, cât și Samaritenilor. În deplinul înțeles al Cuvântului lui Dumnezeu, El a fost servul lui Dumnezeu pentru popor căci El nu s-a dedat la politică sau comerț, sau la așa numita „religie a Iudeilor”. El s-a devotat pe deplin vestirii Cuvântului lui Dumnezeu, care a fost însemnat de la profetul Moise până la Maleahi; și în lumina acelor Scripturi sfinte El a lămurit Iudeilor tăiați împrejur lucrurile împărăției lui Dumnezeu.

Deoarece El a vestit mesajul împărăției lui Dumnezeu aproape în mod exclusiv acestei națiuni a tăierii împrejur, El putea să fie numit „un slujitor (sau un serv public) al tăierii împrejur din pricina adevărului voinței lui Dumnezeu”, (Rom. 15:8). Cu toate acestea, înainte ca Christos Isus să fi plecat de pe pământ și să se fi întors în cer de unde a venit, El a dat, ca Cel înviat din morți, apostolilor și ucenicilor Săi instrucțiuni ca să răspândească mai departe mesajul împărăției în afara națiunii Iudeilor tăiați împrejur și să vestească evanghelia tuturor națiunilor păgâne netăiate împrejur, spre a face și din ele ucenici. Aceste instrucțiuni cu privire la o întindere în toată lumea a lucrării evangheliei le-a transmis-o deoarece aceasta era în armonie cu profețiile biblice, pe care el le predicase. Și ca serv public sau ca serv al evangheliei El a predicat nu numai în locuri publice, în templu, în sinagogi, sau afară sub cerul albastru al lui Dumnezeu, ci de asemenea și în locuințele particulare ale oamenilor. El a mers din casă în casă, spre a ajunge în contact cu oamenii pentru ca să le predice mai mult în mod direct, personal.

Servii lui Mesia

¹¹ În timp ce Isus, Mesia, servea astfel în mod public și se ocupa în mod exclusiv cu Cuvântul lui Dumnezeu, erau și alții care îl serveau în diferite feluri, pentru ca serviciul Său să nu fie împiedicat sau micșorat. Sunt de amintit diferite femei, care de multe ori însoțeau pe Isus și pe apostolii Săi în călătoriile lor și îndeplineau diferite servicii, pe care niște mâini femeiești le-ar putea oferi. Despre aceasta este scris: „Și mai erau și niște femei care fuseseră tămăduite de duhurile rele și de boli,... și multe altele, care-L ajutau cu ce aveau”. (Luca 8:2,3). Uneori mergeau chiar și apostolii și se îngrijeau de cumpărături, spre a procura cele necesare de mâncare, sau făceau pregătiri pentru întruniri. În legătură cu prilejul când Isus a predicat femeii samaritence la fântâna din Sihar, citim spre exemplu: „Căci ucenicii lui se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării”. (Ioan 4:8). În drumul Său spre Ierusalim a trimis El odată „înainte niște soli, care s-au dus și au intrat într-un sat al Samaritenilor, ca să-i pregătească un loc de găzduit”. (Luca 9:52). De asemenea, tocmai înainte de a sărbători ultimele Paște cu apostolii Săi și când a instituit cina de amintire pentru aducerea aminte a propriei Sale morți, el a trimis pe Petru și pe Ioan, și le-a zis: „Duceți-vă de pregătiți-ne Pastele, ca să mâncăm... Ei au plecat și au găsit așa cum spusese El. Și au pregătit paștele”. – Luca 22:8,13.

¹² Cu toate acestea, ei au mai servit lui Christos Isus, întrucât, în unire cu El, au predicat vestea de bucurie despre împărăția lui Dumnezeu și, în unele cazuri au pregătit terenul, pentru ca Isus, la venirea Sa mai târziu, printr-o mărturie pentru împărăție, să poată încorona lucrarea lor în acel loc. Astfel citim: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii, și să vindece bolile. Apoi i-a trimis să predice împărăția lui Dumnezeu... După aceea Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El. Și le-a zis: în orice casă veți intra, să ziceți întâi: Pacea să fie peste casa aceasta!” (Luca 9:1, 2;10:1-5). Așa i-a învățat El pe ei, pentru ca să poată servi pe Dumnezeu în mod public, pentru binele general al celor mulți.

¹³ Întrucât acești ucenici, femei și bărbați, așa au lucrat împreună cu Christos Isus, au activat ei ca servi ai lui Christos. Prin El, însă ei erau, în același timp, servi ai lui Dumnezeu, deoarece Christos Isus era reprezentantul uns al lui Dumnezeu. Profetul Moise, un tip al lui Christos Isus, mai marele Profet al lui Iehova, el însuși avea un serv, anume Iosua, despre care este scris: „Moise s-a sculat, împreună cu Iosua, servul său: și Moise s-a suit pe muntele lui Dumnezeu”. (Ex. 24:13). „După moartea lui Moise, servul DOMNULUI, DOMNUL a vorbit lui

Iosua, fiul lui Nun, servul lui Moise”, (Ios. 1:1). Iosua este desemnat slujitorul lui Moise, pentru că *servul* sau *servitorul* înseamnă același lucru. (Ex. 33:11; Num. 11:28). Tot la fel și profetul Ilie, care preumbrise pe Christos Isus la venirea Sa a doua, el însuși avea un serv, anume Elisei, despre care citim: „Apoi s-a sculat, a urmat pe Ilie, și a fost în slujba lui”. (1Regi 19:19-21) Și, pentru a ne arăta în ce mod a servit Elisei lui Ilie, este scris: „Unul din slujitorii împăratului lui Israel a răspuns: Este aici Elisei, fiul lui Safat, care turna apă pe mâinile lui Ilie (pentru a-și spăla mâinile)”. (2Regi 3:11). Mai citim, cum partea bărbătească din seminția lui Levi a fost pusă la dispoziția marelui preot Aaron, „ca să-i slujească”. (Num. 3:6; 18:1, 2). Deși Iosua, Elisei și Leviții sunt desemnați ca servi ai acestor bărbați diferiți, cu toate acestea, ei au adus serviciul lor ca lui Iehova Dumnezeu și erau, în primul rând, servi ai lui Dumnezeu, întrucât ei au servit în conformitate cu numirea Sa.

¹⁴ În mod asemănător, aceia care s-au alăturat lui Christos Isus în lucrarea Sa, au fost desemnați ca servii Săi. Apostolul Pavel a apreciat foarte mult privilegiul de a fi un astfel de serv. Prin urmare, când el a adus dovada pentru serviciul Său, a zis: „Sunt ei Evrei? Și eu sunt! Sunt ei Izraeliți? Și eu sunt? Sunt ei sămânța lui Avraam? Și eu sunt! Sunt ei servi ai lui Christos?... eu sunt și mai mult”. (2Cor. 11:22, 23). Conlucrătorilor și ajutoarelor sale le-a dat el același nume de cinste. Celor din adunarea din Colose el le-a vorbit cum au învățat evanghelia de la Epafras, și zise: „Cum ați învățat de la Epafras, prea iubitul nostru tovarăș de slujbă. El este un credincios slujitor al lui Christos pentru voi”. (Col. 1:7). Pavel a instruit și pe tânărul Timotei, cum trebuia să servească în biserică, întrucât i-a spus: „Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun serv a lui Christos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale buneii învățături, pe care ai urmat-o până acum”. (1Tim. 4:6). În același timp a numit Pavel pe Timotei un „serv al lui Dumnezeu și conlucrătorul, nostru în evanghelia lui Christos)” (1Tes. 3:2). Tot așa putem noi astăzi, în același timp, să fim servi ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, nu pentru că Dumnezeu și Christos ar fi două persoane de egală existență într-o treime sau într-un Dumnezeu în trei fețe, ci pentru că Christos Isus este principalul împuternicit al lui Dumnezeu. Prin urmare, noi putem să servim pe Dumnezeu prin Christos, care face acceptabile faptele noastre la Dumnezeu. Noi servim pe Dumnezeu, întrucât activăm sub Christos Isus, pe care L-a pus Dumnezeu Cap peste toți servii Săi. În fapt, nici o creatură pe pământ nu poate să aducă serviciul acceptabil lui Dumnezeu, decât numai prin Christos, Conducătorul nostru.

Restaurarea serviciului

¹⁵ În timpul secolului al IV -lea, din ordinul împăratului roman, creștinătatea a fost forțată să primească doctrina treimii. Poporul religios al imperiului, sub amenințarea forței polițiste și a sabiei statutului politic, a fost forțat să creadă în ea. Drept urmare acestui fapt, viul și adevăratul Dumnezeu Iehova a fost împins la o parte, și Fiul Sau Isus Christos a fost mai mult ținut înaintea ochilor oamenilor. Conducătorii religioși au neglijat cu totul pe Iehova, ca și când El ar fi legat în mod principal cu Iudeii disprețuiți, și ei au ridicat cu glas tare pretenția de a fi servii lui Christos a „doua persoană” a unui Dumnezeu în trei fețe, în călcarea poruncii lui Isus „pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl”, conducătorii religiilor creștinătății au dat mai multă cinste Fiului decât Tatălui. (Ioan 5:23). Poziția corectă, puterea și autoritatea Tatălui, a lui Iehova, a fost foarte mult disprețuită, și oamenii n-au înțeles, nici nu aveau în vedere în mod sincer că, înainte de toate, ei trebuiau să fie servii lui Iehova, tot așa după cum Fiul Său Isus Christos este un serv a lui Iehova, pe care noi trebuie să-L urmăm. Urmarea a fost că numele lui Iehova a fost lăsat

în umbră. Au exista mulți, care pretindeau a fi „apostolii lui Christos” și „servii lui Christos”; cu toate acestea, așa zicând, nici unul dintre ei nu pretindea de a fi servul lui Dumnezeu, al lui Iehova, și nici unul dintre ei nu L-a făcut de cunoscut poporului în realitate, nu L-a apreciat și nu L-a iubit.

¹⁶ Profețiile Bibliei au prezis că o astfel de cădere de la credința adevărată, desăvârșită și de la serviciul iubitor, care trebuie adus lui Dumnezeu prin Christos, va avea loc printre oameni, care pretind a fi creștini, Iehova Dumnezeu însă, nu s-a lăsat împins într-un colț. Profețiile Cuvântului Său scris au prezis un timp viitor, când din nou vor exista servi ai lui Dumnezeu pe pământ, care peste tot globul pământului, îl vor servi pe El. La această restatornicire va colabora spiritul Domnului Dumnezeu, căci profetia despre restatornicirea acestui serviciu urmează bine cunoscutei profetii, pe care Isus a citat-o din Isaia 61:1, 2 după cum urmează: „Spiritul Domnului, Iehova, este peste Mine, căci Iehova M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al lui Iehova și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru”.(Am. Stan. Ver.) Isus a aplicat această profetie la Sine însuși, după ce, la Iordan, unde a fost botezat, a fost uns cu spiritul sfânt al lui Iehova. El era cel mai înalt serv al evangheliei. El a făcut ca Iehova Dumnezeu să-și capete locul cuvenit Lui, atât în inimile, cât și în purtarea poporului Său consacrat. Urmașii Săi, care au primit ungera cu același spirit începând de la Rusalii, au devenit servi ai lui Iehova, deoarece ei au devenit servi ai lui Christos Isus și i-au urmat Lui.

¹⁷ În decursul veacurilor care au urmat morții apostolilor lui Christos și a servilor lor personali, serviciul pentru Iehova Dumnezeu a fost trecut cu vederea de către aceia, care erau cunoscuți ca urmași ai lui Christos. După aceste multe veacuri, aceasta nu este altceva decât o îndeplinire definitivă și deplină a profetiei că spiritul sfânt al lui Dumnezeu pentru restatornicirea serviciului pentru Iehova Dumnezeu a fost turnat. Întrucât profetia despre aceasta vorbește că are să fie restatornicită o organizație teocratică a poporului Său, și, întrucât ea mai amintește și reconstrucția și întinderea închinării lui Dumnezeu, ea zice către acești unși restatorniciți de astăzi: „Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetățile pustiite, rămase pustii din neam în neam. Străinii vor sta și vă vor paște turmele, și fiii străinului vor fi plugarii și vierii voștri. Dar voi vă veți numi preoți ai lui Iehova, și veți fi numiți *servi ai Dumnezeului nostru*”.

¹⁸ Această profetie din Isaia 61:4-6(Am. Stan. Ver.), nu a rămas neîmplinită în zilele noastre. Noi avem astfel de „servi ai Dumnezeului nostru”, care îndeplinesc serviciul preoțesc. Într-adevăr, aceștia nu sunt membri ai Ierarhiei religiei Vaticanului și nu sunt nici preoții altor organizații ai religiei creștinătății. Aceștia sunt membrii mici rămășițe, care, mai cu seamă de la 1918, de la sfârșitul primului război mondial, s-au străduit în mod sânguincios să învieze din nou cunoștința despre Iehova și să facă cunoscută printre națiuni lauda sa. Din pricina străduințelor lor răbdătoare și a credințioșiei lor pentru numele Său și pentru suveranitatea Sa universală, ei au suferit grele persecuții din partea religioniștilor creștinătății. Cine sunt ei? Rămășița unsă a martorilor lui Iehova. Și cine sunt acei „străini” și „fii ai străinului” care li se alătură lor la pașterea turmelor și la îndeplinirea lucrului productiv al aratului câmpiilor și al lucratului viilor? Ei sunt „marea mulțime” de oameni de bine consacrați, care au făcut o cauză comună cu rămășița unsă. Din pricina marii participări, pe care aceștia o au împreună cu rămășița, în a transforma într-o grădină înfloritoare în toate țările starea de pustiire și de părăsire a închinării lui Iehova pe pământ, această mare mulțime cu bună-voință sunt, de asemenea, numiți „martorii lui Iehova” – Apoc. 7:9-15.

Prin evanghelie, nu prin religii

¹⁹ Preoțimea religiei, în sutele de confesiuni ale creștinătății, au refuzat pe martorii lui Iehova și vestesc cu glas tare că ei nu ar fi ordinați de către ei și nu acceptă nici un fel de poziție recunoscută de la ei. Aceasta este cu totul în regulă! Este scriptural; căci adevărații servi ai lui Dumnezeu nu sunt instalați în serviciu de către oameni, nici de către vreun preot religios, ci de către Iehova Dumnezeu prin Christos Isus. Aceasta este ceea ce declara apostolul Pavel despre sine însuși. Studiile teologice, pe care le-a primit Pavel în timp ce ședea la picioarele Rabinului Gamaliel, nu l-au introdus în serviciul creștin. (Gal. 1:11-17). Evanghelia pentru care făcuse Pavel serviciu, nu era o evanghelie „a oamenilor”, și el n-a primit-o de la vreun om, ci ea i-a fost transmisă prin descoperirea lui Isus Christos. Apostolul zice: „Evanghelia al cărui serv am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui... să vestesc națiunilor bogățiile nepătrunse ale lui Christos”. – Ef. 3:6-8, *Am. Stan. Ver.* și de asemenea Col. 1:23.

²⁰ Pavel a servit această evanghelie curată a mântuirii. Prin aceasta, el a servit ca unealtă a lui Christos în lucrarea de împăcare a altor oameni cu Iehova Dumnezeu. Prin urmare, el a zis: „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, și ne-a încredințat slujba împăcării”. (2 Cor. 5:18). Întreg acest serviciu ajută pe cei credincioși la împărtășirea ca membri în biserică, care este trupul lui Christos, astfel încât apostolul vorbește despre sine ca despre un serv al bisericii, când spune: „... biserica al cărei serv am fost făcut eu”. – Col. 1:24, 25.

²¹ Așadar, noi vedem lămurit că apostolul Pavel nu era un serv al organizației iudaice, care lepădase pe Isus Christos. El nu era un serv al iudaismului sau al „religiei iudeilor”, cu tradițiile lor ale părinților religioși. (Gal. 1:13, 14.) Conținutul activității sale publice constituia evanghelia, așa după cum aceasta se baza pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu și după cum o predicase Isus Christos. Întocmai ca și Pavel tot așa lucrează astăzi martorii lui Iehova, despărțiți de toate organizațiile religiei Iudaismului și creștinătății. Ei nu sunt servii sutelor de religii, în contradicție una cu alta, ale creștinătății. Ei se înrolează întocmai ca Pavel, Timotei, Epafras și alți tineri, anume, ca „servi ai evangheliei”. Ei lucrează în mod exclusiv cu evanghelia. Această evanghelie și nu înțelepciunea și părerile omenești religioase, o învață ei în particular și o predică în mod public. În această evanghelie sunt ei instruiți; prin aceasta au fost îndrumați și zidiți în credința creștină. Faptul că ei sunt familiari cu această evanghelie adevărată și i se devotează, spre a face-o cunoscut altora, face din ei servi ai evangheliei. Ei leapădă tradițiile religioase ale creștinătății socotindu-le ca „povești băbești”.

²² Prin urmare, să ne străduim ca să ne ținem tare de cuvintele lui Pavel, pe care le-a adresat lui Timotei: „Fii un bun serv al lui Christos Isus, hrănindu-te cu cuvintele credinței și ale bunei învățături pe care ai urmat-o până acum. Ferește-te de basmele lumesti și băbești. Caută să fii evlavios”. (1 Tim. 4:6, 7, *Am. Stan. Ver.*). Noi știm foarte bine că trebuie să ne ținem de Scripturile inspirate ale Bibliei, spre a fi servi perfecți sau maturi ai lui Dumnezeu și ai evangheliei Sale în Christos. Aceste Scripturi trebuie să le studiem, spre a deveni înțelepți spre mântuire, și trebuie să le predicăm altora. Aceasta e ceea ce a spus apostolul lui Timotei: „... din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Christos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. – 2 Tim. 3:15-17.

²³ Dacă noi ne devotăm în mod exclusiv la aceasta, cum am putea noi să ne amestecăm în politica acestei lumi sau, mai cu seamă, să încercăm să dictăm ce să producă industria filmului sau ce să arate pe ecran cinematografele, sau cum am putea să mijlocim ca arbitri în certurile dintre muncă și capital? Aceasta nu o putem noi face. Aceste lucruri ale lumii prezente nu sunt cauza noastră. Noi nu putem să ne așezăm la spatele guvernatorului din Minnesota (USA), care, în Noiembrie trecut, cu ocazia sărbătoririi unei reforme, a spus în mod public: „Noi suntem personali răspunzători pentru atitudinea politică a democrației noastre. Dacă creștinii din Statele Unite nu vor ieși din indiferența lor față de guvern, atunci nu departe poate să fie timpul, când vor fi forțați să ia o hotărâre ca urmare a dezinteresării noastre... Ei trebuie să pășească înainte și, ca niciodată înainte în istoria națiunii noastre, să ia asupra lor datoria conducerii și serviciului în viața politică și cetățenească” – *New York Times*, 3 Noiembrie 1947.

²⁴ Ar satisface Christos Isus, Ar da ascultare un apostol ca Pavel acestui urgent îndemn și invitații de a se încurca în afacerile politice ale acestei țări, dacă ei ar fi, acum, personal, aici? Nu, aceasta n-ar face-o ei, dacă ei ar da atenție regulii de acțiune, pe care au urmat-o cu nouăsprezece sute de ani înainte, când erau pe pământ. Christos Isus nu a luat asupra Sa nici un fel de răspundere pentru atitudinea politică a vreunei națiuni, ci a spus în mod înțelept politicianului Pilat: „împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. (Ioan 18:36, *Moffatt*). Pavel a scris către Timotei: „Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Christos. Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste”. (2 Tim. 2:3,4). Atât Isus cât și Pavel, urmașul Său credincios, și-au ținut departe mâinile lor de la conducerea afacerilor acestei lumi și au rămas lângă serviciul pentru evanghelie. Noi nu am urma lui Christos Isus, ci am urma Papei în cetatea Vaticanului, dacă ne-am amesteca în politica diferitelor state ale acestei lumi. Nu de mult, la 30 Octombrie anul trecut, o știre a lui „Associated Press”, spune că Papa Pius XII, „ar fi tăgăduit că biserica și statul ar putea să fie cu totul despărțite”, mai departe că Papa ar fi zis „biserica și statul ar avea aceeași origine, anume originea divină și că amândouă ar poseda în stăpânirea lor pe aceeași oameni, aceleași demnități personale naturale și supranaturale”. (*New York Times*, 31 Octombrie 1947). Dacă Papa vorbește astfel, atunci el trece cu vederea faptul că la timpul când lui Isus Christos i-a fost oferită domnia peste toate statele politice ale acestei lumi, această ofertă nu a venit de la Iehova Dumnezeu, ci de la Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”, care i-a oferit-o lui Christos Isus cu condiția ca El să cadă cu fața la pământ înaintea lui și să i se închine.

²⁵ Deoarece Isus Christos era un serv al lui Dumnezeu, era consacrat serviciului evangheliei, a refuzat să intre în legământ cu Satan Diavolul în politică. Din pricina acestei nemișcate proceduri neutre a fost El dus la moarte în mod rușinos, în urma unei conspirații politice. Totuși, serviciul lui Isus nu poate fi defăimat ca înșelător. Dacă Papa care pretinde a fi reprezentantul lui Christos, ar fi dat instrucțiuni reprezentanților romano-catolici să urmeze exemplul lui Isus și să rămână lângă evanghelie, atunci monsigniorul Iosif Tiso nu ar fi preluat asupra lui funcția unui președinte al Slovaciei, când aceasta era un protectorat sub Adolf Hitler; nici n-ar fi luat parte la măcelărirea a mii de Iudei slovaci fără ajutor, în timp ce, în tot acest timp, stătea în bune relații cu Vaticanul, și, în cele din urmă, s-a îndreptat spre Hitler pentru ajutor militar, când aliații au împresurat forțele naziste. După aceea Tiso, a fost adus în fața judecății, a fost condamnat și a fost spânzurat la 18 aprilie 1947, ca tâlhar și colaboraționist cu nașiștii. Împrejurarea că el a fost un preot romano catolic, nu i-a adus nici grațierea, nici vreo scuză pentru crimele sale. Serviciul lui Tiso urma să fie blamat după faptele sale cunoscute, și dacă ziarul Vaticanului, „*Osservatore Romano*”, s-a exprimat în cuvintele următoare, n-a făcut altceva decât să trădeze simpatia lui nazi-fascistă: „Faptul că caracterul de preot al lui Tiso, care rămâne sfințit,

chiar dacă omul poate să fie vinovat, n-a fost respectat, este foarte dureros pentru toți credincioșii”. – New York Times, 20 Aprilie 1947.

²⁶ Să-și aducă aminte „*Osservatore Romano*” că Dumnezeu n-a ținut seamă de fiii preotului, Hofni și Fineas, când, deși în ciuda vinei lor ar fi fost sfinți, în timp ce, totuși, au călcat legea și au practicat curvie și tâlhărie. Cu toate că erau preoți și fii ai marelui preot Eli, Dumnezeu, a hotărât, totuși, moartea lor și a lăsat ca ei să fie nimiciți de Filistenii, fără întârziere, în timp ce activau în bătălie ca predicatori de campanie. (1 Sam. 2:34; 4:11). Dacă serviciul lor nu era chiar atât de rău, ca acela al lui Tiso, astfel, el trebuia, cu toate acestea, să fie blamat, deoarece el aduse mare oară asupra numelui lui Iehova Dumnezeu și defăima serviciul Său.

²⁷ În nici un caz n-ar trebui ca adevărații servi ai lui Dumnezeu, ai evangheliei Sale să întreprindă sau să activeze ca paznici al moralei statului sau al societății, nici să încerce să amestece pe Iehova Dumnezeu în stat. Noi nu putem prin legile oamenilor, să le insuflăm dreptate și moralitate. Nici măcar legea lui Moise nu a putut să introducă prin prescripțiunea legii, dreptatea în poporul ales al lui Dumnezeu, Israel. Acea lege teocratică putea doar să-i condamne pe unii ca aceștia, care în ochii lui Iehova, erau păcătoși de la naștere și de la natură și au nevoie de mântuire, o mântuire, care nu vine printr-o legislație politică, ci prin sângele lui Isus. Preoții romano-catolici, care încearcă să exercite o influență asupra legislației, spre a insufla poporului dreptatea lor romano-catolică, ajung prin procedura lor, ca prin mijlocirea legii să se aducă pe ei înșiși la putere, pentru a stăpâni comunitățile, catolicilor, protestanților și iudelor. Apostolul Pavel a avut o prea bună cunoștință, decât să încerce să activeze ca un paznic al moralei populației Romei și a altor țări pe care l-a vizitat el. Bisericii din Corint, care a avut de rezolvat un dezgustător caz de curvie, i-a zis: „Într-adevăr, ce am eu să judec și pe cei de afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară, dar, din mijlocul vostru pe răul acela”. – 1 Cor. 5:12, 13.

²⁸ Apostolul a spus dinainte că la sfârșitul acestei lumi, unde ne găsim acum, națiunile își vor fi atins starea lor de declin, astfel încât, vor fi timpuri foarte primejdioase, și, care nu se vor mai îmbunătăți mai mult. (2Tim. 3:1-13). Preoțimea creștinătății n-a reușit să ridice moralitatea poporului diferitelor state politice, și aceasta dovedește că ea merge, de la început, spre o luptă pierdută, deoarece nu una ca aceasta este chemarea unui adevărat serv al lui Dumnezeu. Da, adevărații servi ai Cuvântului Său nu trebuie să impună cuiva evanghelia mântuirii, și totuși, numai prin această evanghelie se poate ajunge la ceea ce în ochii lui Dumnezeu este, în realitate, dreptate și moralitate. Cum ar putea deci, servii religiei creștinătății să nădăjduiască a ridica moralitatea în statul politic și a poporului prin legiferarea unor legi neprihănite, dacă ei nici nu acceptă și nici nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu în Christos Isus? Nici nu pot ei să aibă vreo speranță. Martorii lui Iehova sunt bine instruiți în această evanghelie. Ei nu se lasă să fie induși în eroare, spre a se alătura preoțimii religiei în acest efort inutil, care nu are nici aprobarea lui Dumnezeu și nici sprijinul Său. Numai împărăția Sa, a cărei domnie este trecută în mâinile lui Christos Isus, va aduce o lume cu moralitate și neprihănire perfectă, o lume nouă și nu numai o lume veche cârpită.

O lucrare de ajutorare

²⁹ Ce s-ar fi întâmplat dacă sistemul de religie romano-catolic în decursul celor șaisprezece sute de ani, din zilele împăratului Constantin, ar fi încercat să introducă Sfânta Scriptură printre popor, Scripturi care, după cum zice Pavel, „pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire?” Ce

s-ar fi întâmplat dacă predicatorii romano-catolicismului, mai cu seamă de la descoperirea tiparului cu litere mișcătoare în veacul al cincisprezecelea, s-ar fi străduit să răspândească copii ale Bibliei printre popor? Ce s-ar fi întâmplat, dacă ei ar fi încercat să explice poporului aceste Sfinte Scripturi, în loc să-l hrănească cu filosofii păgâne și cu tradiții religioase ale oamenilor neinspirati? Atunci serviciul lor ar fi rămas liber de marea vină în legătură cu starea de astăzi a lucrurilor în creștinătate și națiunile ei. Să se țină seamă de ceea ce au făcut martorii lui Iehova în această privință numai de la 1919, în ciuda numărului lor mic, întrucât au răspândit mai mult de jumătate miliard de cărți, și broșuri despre Sfânta Scriptură, în plus sute de milioane de exemplare din această revistă, tractate gratuite și alte invitații la studiul Bibliei! Toate acestea, în ciuda puternicei rezistențe înfocate din partea religioniștilor romano-catolici și a altor cercuri religioase ale creștinătății. Al cui serviciu este de blamat, al lor sau al nostru?

³⁰ Astăzi, situația alimentară peste tot pe pământ este rea, fapt care trezește grave temeri atât în cercurile religioase cât și în cele politice și, de asemenea, și în cercurile comerciale, care sprijină preocuparea existentă. Mereu se aude că ateismul nelegiuit, datorită foamei, dezordinii și mizeriei omenești, prosperă. Din aceste motive, americanii din toate părțile sunt îndemnați să trimită articole alimentare în Europa apuseană, spre a o salva de spectrul îngrozitor al ateismului care înaintează, iar preoțimea religiei este mândră, străduindu-se să joace un rol principal la colectarea unor astfel de articole alimentare de trimis, și aceasta nu din motive pur umanitare, ci, foarte mult, din motive politice: spre a sprijini guvernele slabe politicește. Unii religioniști ca aceștia, ar putea să înțeleagă, acum, clar, cu toate acestea, - dacă n-au înțeles aceasta până acum - că nu simpla lipsă de hrană materială, de asemenea nu numai foametea de pâine constituie terenul hrănitor, pe care curentul ateist poate progresa, ci că temutul ateism progresează și mai mult, dacă domnește lipsa de hrană curată spirituală din Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Din pricina necredincioșiei preoțimii creștinătății ca servi ai lui Christos, care, cu toate acestea, pretinde a fi ca atare, există în întreaga lume tocmai o astfel de foamete după auzirea Cuvântului lui Iehova Dumnezeu. Clerul, care este răspunzător pentru aceasta, n-ar trebui să se simtă liber de blama din pricina progresului ateismului și a primejdiei lui crescândă pentru lume. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte și martorii Săi, care răspândesc cuvântul Său, sunt combătuți, s-a prezis în Amos 8:11: „Iată, vin zile, zice Domnul, Iehova, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor lui Iehova”. – *Am. Stan. Ver.*

³¹ Viziunea de la Domnul a dispărut, așadar, de la preoțime, și martorii lui Iehova sunt singurii care aduc adevărat ajutor popoarelor tuturor națiunilor. Aceia, care ascultă Cuvântul lui Iehova, pe care martorii Săi îl distribuie, primesc singura ocrotire durabilă în fața înaintării oricărei „doctrină” nelegiuite în viața lor. Aceasta combate net acuzația Ierarhiei romano-catolice că serviciul martorilor lui Iehova ar mijloci în ciuda oricărei pretenții a lor, în mod practic încurajarea ateismului. Această învinovățire neîntemeiată stă în relația de netăgăduit cu acuzațiile pe care națiștii în Germania lui Hitler le-au ridicat împotriva martorilor lui Iehova. Conform unei știri telegrafiată din Berlin, la 29 Iunie 1933, Herman Goring, premierul nazist al Prusiei, a asuprit pe martorii lui Iehova (sau *Studentii Bibliei*) sub pretextul că ar fi vorba de o „organizațiune revoluționară” și a zis că „sub mantaua cercetărilor științifice și biblice, această organizațiune internațională duce o propagandă agitatoare împotriva bisericii și a statului și, într-o măsură primejdioasă, ar ajuta la dizolvarea bolșevică a civilizației”, mai departe că această primejdie în ultimul timp a devenit mai mare, deoarece filiala germană a Societății Turnului de Veghere ar fi servit ca adăpost camuflat „elementelor comuniste și marxiste proscrise”. Aceasta se întâmpla cu

21 de zile înainte ca să fi fost semnat concordatul între Hitler și Pius XI, cu care ocazie, Franz von Papen a semnat pentru Germania, iar Cardinalul Pacelli, acum Pius XII, a semnat pentru Vatican.

³² Până acum Ierarhia romano-catolică din America, încă n-a ridicat acuzația că organizația martorilor lui Iehova ar fi un „adăpost camuflat”, o ascunzătoare pentru „elemente comuniste și marxiste proscrise”. Singur, viitorul va arăta, dacă Ierarhia americană va îndrăzni să afirme sau nu astfel de lucruri. Dacă o va face, atunci activitatea curajoasă, deschisă și publică a martorilor lui Iehova până la acel timp, când o astfel de acuzație va fi ridicată, va înfiera-o ca minciună. În nici un caz nu poate să fie defăimat serviciul evangheliei al martorilor lui Iehova pentru că ateismul progresează, așa zicând, în însăși curtea din fund a Vaticanului, în patria sa, Italia.

³³ Ajutorul în legătură cu foametea spirituală, pe care martorii lui Iehova îl aduc tuturor națiunilor, întrucât răspândesc cunoștința mântuitoare de viață a lui Iehova Dumnezeu și a împărăției Cristosului Său, este de mai mare însemnătate și valoare decât ajutorul material, pe care acțiunile politice, sociale, comerciale și religioase îl mijlocesc. Fără îndoială, viața veșnică în noua lume perfectă este de mai durabilă valoare și importanță decât viața și comoditățile trecătoare în această lume rea. Cu toate acestea, martorii lui Iehova au urmat exemplul fraților lor creștini din prima sută de ani, și în mod voluntar, au donat și lucruri materiale, spre a hrăni, îmbrăca și acoperi pe frații lor în necaz în Europa și în Orient. Tone după tone de articole de îmbrăcăminte și alimentare au trimis ei servilor credincioși ai lui Dumnezeu în diferite țări din Europa, în insulele Filipine și în Japonia. În decursul lunilor August și Septembrie a anului 1947, numai martorii din America au contribuit cu 104 mii dolari, pentru ca, prin organizațiunea (CARE)*, să poată fi trimise pachete cu articole alimentare la servii împreună cu ei în Germania și Austria. Această lucrare de ajutorare este o parte a serviciului lor al evangheliei; Sfânta Scriptură o desemnează ca un astfel de serviciu.

³⁴ Să se citească în Faptele Apostolilor 11:27-30, unde este prezisă o foamete mare în toată lumea, care a fost într-adevăr în zilele împăratului Claudiu. Ucenicii din Siria au întreprins o acțiune de ajutorare și au trimis cele adunate prin Pavel și Barnaba fraților lor creștini din Iudea, inclusiv Ierusalim. În Faptele Apostolilor 12:25 se raportează despre aceasta: „Barnaba și Saul, după ce și-au împlinit serviciul, s-au întors din Ierusalim”. Să se observe că această lucrare de ajutorare a fost numită „serviciu”. Apostolul Pavel vorbește în acest fel despre un astfel de ajutor în raportul său despre participarea sa la o acțiune de ajutorare cam doisprezece ani mai târziu (adică cam pe la anul 56 d.Chr.). El, care a servit ca supraveghetor peste ajutoarele din Europa, scrie: „Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare în serviciu pentru sfinți. Căci cei din Macedonia și Ahaia [Grecia] au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții, care sunt în Ierusalim. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei, pentru că, dacă națiunile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i servească [*leitourgien*] și ele cu bunurile lor pământești”. – Rom. 15:25-27.

³⁵ Martorii lui Iehova au dovedit același interes iubitor față de nevoile materiale ale fraților lor în decursul situației rele în prezenta epocă de după război, întrucât au cerut Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere să le fie de ajutor, pentru a face ceva în această privință. Pavel zice: „... și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtașania la această strângere de ajutoare pentru sfinți... Este de prisos să vă mai scriu cu privire la strângerea de ajutoare în serviciul pentru sfinți. Cunosc, într-adevăr bunăvoința voastră... Căci ajutorul dat prin aceste daruri, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să-1 slăvească pe Dumnezeu”. (2Cor. 8:4; 9:1,2,12,13). Pavel numește această lucrare de ajutorare un serviciu public (*liturgie*), cu toate ca el nu este

transmis creștinătății generale, ci este mărginit la servii lui Iehova în Christos. Tot așa nu e de blamat nici serviciul martorilor lui Iehova în această privință. Ei pot să fie convinși despre faptul că aceste împărtășiri pline de iubire a bunurilor lor cu servii împreună cu ei, care se găsesc în lipsă, este una din faptele, pe care Iehova Dumnezeu nu le va uita, fiindcă ei au făcut aceasta pentru numele Său; „deoarece voi ați ajutorat și ajuturați pe sfinți”. Apostolul ne îndeamnă să răbdăm în aceasta până la sfârșit. – Evr. 6:10, 11.

Să nu punem piedici în calea altora

³⁶ Nu mai e mult și acest timp deosebit al unui serviciu, care este un înalt privilegiu în ochii lui Dumnezeu, se va termina, după ce odată războiul final al Armagedonului va fi trecut. Cunoscând aceasta în această zi a mântuirii, noi suntem hotărâți să procedăm așa după cum a spus apostolul Pavel, anume, să „sfârșească cu bucurie calea și serviciul, pe care le-a primit de la Domnul Isus, ca să vestească evanghelia harului lui Dumnezeu.” (Fapte 20:24). Iuda a căzut din serviciul apostolic, și când Pavel a fost chemat din mila lui Dumnezeu prin Christos în acest serviciu, l-a luat asupra sa și a ținut la el cu toată tăria, ca la o comoară de neîntrecut a serviciului. El a zis: „De aceea, fiindcă avem serviciul acesta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboesală”. (Fapte 1:17, 25; 2Cor. 4:1). Pavel a sfârșit acest serviciu până la capăt. El nu a socotit încă nici o

-
* CARE - Cooperative for American Remittances to Europe (Cooperativă pentru remiterile americane spre Europa)

probă ca încercare definitivă a neprihănirii sale așa de mare, după care să fi putut lua lucrurile ușor și să înceteze serviciul. Nu; ci, când era a doua oară în temniță la Roma și se părea ca și când și-ar fi încheiat calea sa, a scris, cu toate acestea, lui Timotei, ca să-i aducă „cărțile, mai cu seamă cele din pergamente”. Deși prizonier, voia, totuși să lucreze mai departe, până când, la timpul hotărât al lui Dumnezeu, va veni sfârșitul pentru el. El putea să fie ținut ca prizonier, legat; dar nu putea însă, să fie adus în situația de a înceta cu predicarea. În cazul său s-a adevărit proverbul: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat” (2Tim. 4:13; 2:9). Acest exemplu credincios, pe care l-a dat Pavel, ne dă orice motiv să luăm în serios propriile sale cuvinte care le-a adresat direct lui Arhip: „Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o de la Domnul”, și cuvintele către Timotei: „dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”. – Col. 4:17; 2 Tim. 4:5.

³⁷ Cum am putea noi să așteptăm că apostolul ar da un alt îndemn, dacă el, despre propria sa părtășie în lucrarea Domnului, zis: „Eu cinstesc serviciul meu!” Aceasta a făcut-o el, întrucât l-a așezat pe primul loc, ca cel mai important în viața sa și a activat credincios în aceasta. (Rom. 11:13, *Am. Stan. Ver.*). Deoarece el în serviciul său pentru Iehova Dumnezeu, a urmat în mod conștiincios pe Isus Christos, putem să ne luăm de exemplu pe Pavel, ca apostol adevărat, cu siguranță mai degrabă decât pe preoții religiei creștinătății, care se dedau astăzi la compromisuri tulburătoare cu această lume. Darea sa de seamă arată că el n-a pus nimănui o piatră de poticnire în cale. Așadar serviciul său nu poate să fie nici defăimat, nici criticat. Acela, însă, al preoțimii creștinătății poate să fie criticat, dacă se compară cu Sfânta Scriptură. Prin serviciul lor

multe piedici au fost puse în cale, și anume nu numai ateștii cât și alții, au adus ocară nemărginită asupra numelui lui Iehova Dumnezeu.

³⁸ De asemenea și noi trebuie să veghem tot așa de zeloși întocmai ca și Pavel și ceilalți apostoli, precum și colaboratorii lor, asupra bunului nume al serviciului, pe care Dumnezeu ni l-a încredințat, spre a predica „această evanghelie a împărăției”. Noi vom încerca să ne ținem în legătura cu aceasta astfel, încât să nu punem nici o piedică în calea altora, care primesc evanghelia mântuirii. Negreșit, milioane de oameni s-au poticnit în poziția noastră față de salutul drapelului și față de punctul nostru de vedere al neutralității cu privire la războaiele dintre națiunile lumii lui Satan, totuși, aceasta nu este justificat, pentru ca cineva să se poticnească în aceste lucruri. Pentru ce nu? Pentru că în acest caz s-ar poticni cineva în faptul că noi ținem credincios la Cuvântul și ordinul lui Dumnezeu și la exemplul lui Christos. Aceasta ar putea să fie tot așa și în toate celelalte cazuri, în care s-ar poticni cineva, anume că aceia care se poticnesc, nu găsesc nici o altă vină în noi, afară numai de credințioșia noastră față de legea Dumnezeului nostru.

³⁹ Să nu dăm, așadar, nici un fel de ocazie de cădere nici în celelalte lucruri ale oamenilor, prin oarecare purtare egoistă, o lipsă de înfrânare în purtare față de chemarea noastră, sau întrucât am tremura în fața dușmanilor, sau am obosi și am părăsi lupta, ceea ce ar putea da prilej oamenilor să găsească lipsuri în serviciul nostru și să-l defaime. Deoarece, însă, noi suntem așa de aproape de Armagedon, sfârșitul final al acestei deosebite „zile a salvării”, să ne străduim, așadar să evităm pricinile de poticnire! Pentru ce n-am face tot atât de recomandabilă pe cât e posibil această evanghelie a mântuirii încredințată nouă, printr-o alergare neegoistă, printr-o consacrare credincioasă? În acest fel nu primim în zadar harul lui Dumnezeu acordat nouă. Așa spune aceasta apostolul: „Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi, prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți”. – 2 Cor. 6:1-9.

⁴⁰ Noi nu putem dovedi numirea noastră ca servi ai lucrării evangheliei prin purtarea unui guler special și a unei robe luxoase, pompoase, precum și prezentarea de titluri religioase, ca acelea pe care Ierarhia și Institutele teologice le acordă. Întocmai ca Pavel, însă, noi putem dovedi serviciul nostru creștin prin consacrarea noastră lui Dumnezeu și prin lucrarea de răspândire a evangheliei, precum și întrucât suntem altora spre ajutor, ca să găsească calea lui Dumnezeu a mântuirii prin Christos. Nu titlurile lingușitoare ale oamenilor sunt hotărâtoare. Rezultatul este acela, care hotărăște. Prin el prezentăm noi înaintea lui Dumnezeu conștiința oamenilor. Întrucât noi ne bucurăm de rezultatul pe care Dumnezeu ne-a permis să-l atingem până acum, să spunem împreună cu servul Său. „Mulțumesc lui Christos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui.” – 1 Tim. 1:12.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Având în vedere nelegiuirea mereu crescândă, cine ar trebui să fie privit direct în față?
3. Cum strică preoțimea religioasă cruciadele lor împotriva nelegiuirii?
4. Ce fel de servi ar trebui să aibă poporul și pentru ce?

- 5,6. Unde aflăm noi ceva cu privire la rigla de măsurat, care e valabilă pentru servii lui Dumnezeu, și cum?
- 7,8. Pentru ce era marele preot Aaron numai un timp, și-a cui tip?
9. În ce măsură era el un serv public, care execută un serviciu fără cusur?
10. Cum de era el servul public al lui Dumnezeu al tăierii împrejur?
- 11,12. Cum au servit pe Isus diferite persoane din pricina lucrărilor Sale?
13. Ce exemplu ne arată, pe cine serveau ei în primul rând?
14. Cum de suntem noi astăzi servi ai lui Dumnezeu, și de asemenea și ai lui Christos?
15. Cum de s-a dat mai multă atenție serviciului pentru Christos?
16. Despre ce era promisă, de asemenea, o restatornicire, și prin care putere?
- 17,18. Cum s-a împlinit în timpul nostru Isaia 61:4-6?
19. Prin cine sunt făcuți aceștia servi ai evangheliei, cum se arată aceasta în cazul lui Pavel?
20. Cum de era Pavel un serv al bisericii?
21. Despre ce suntem noi servi, și cu ce activăm noi?
22. Ce lepădăm noi, și la ce ținem noi tare spre a fi servi maturi?
- 23,24. a) În ce nu trebuie să ne amestecăm? b) Pentru ce nu trebuie chiar dacă ne-ar forța cineva la aceasta să ne amestecăm în afacerile politice?
- 25,26. a) Cum de era serviciul lui Isus fără cusur în această privință? b) Pentru ce nu trebuie să fie cruțați criminalii ca sfinți, dacă sunt preoți?
- 27,28. a) Pentru ce nu pot adevărații servi ai lui Dumnezeu să activeze ca paznici ai moralei publice? b) Pentru ce este aceasta o luptă dinainte pierdută dacă cineva încearcă să facă aceasta?
29. Al cui serviciu trebuie să fie defăimat deoarece prin el n-a fost răspândita Biblia?
30. Pentru ce există o foamete spirituală, și pentru ce progresează ateismul?
- 31,32. a) În fața a ce înălțăm noi un zid de apărare durabil? b) Care fapt înfierează ca minciună acuzația că noi am fi încurajat și apărât ateismul?
33. Ce fel de ajutoare, pe mai departe, în afară de cele spirituale, am dat în ultimul timp?
34. Unde numește Sfânta Scriptură această lucrare de ajutorare un serviciu?
35. Ce fel de serviciu este acesta și pentru ce nu suntem noi de defăimat?
36. Ce suntem noi hotărâți să facem, după exemplul lui Pavel?
37. Pentru ce este serviciul apostolului Pavel tipic și fără cusur?
38. La ce este poticnirea în legătură cu felul nostru de acțiune nejustificată și pentru ce?
39. Ce să facem spre a evita ca serviciul nostru să fie defăimat?
40. Cum dovedim noi serviciul nostru și ce aducem noi pentru aceasta?

EXODUL LA TEMPLU – 480 DE ANI

Manuscrisele evreiești existente ale cărții 1 Regi afirmă că, în cel de-al patru sute optzecilea an după exodul israeliților din Egipt, regele Solomon a început construcția templului lui Iehova. (1 Regi 6: 1, 37) Cei care contestă cifra 480 susțin că prin copierea acestei porțiuni a Bibliei (1 Regi 6: 1) un scrib a confundat caracterul evreiesc *he* (5) cu *daleth* (4), care în alfabetul ebraic modern sunt foarte asemănătoare în formă. (A se vedea *Emphatic Diaglott* și nota de subsol despre Faptele 13: 20.) Dacă este adevărat, atunci perioada de la exod până la punerea temeliei templului a fost de 580 ani în loc de 480 de ani. Susțin oare faptele o astfel de afirmație?

Manuscrisele evreiești existente ale Bibliei nu folosesc semne numerice în text, ci scriu cu litere toate numerele. (1) Chiar și papyrusul Nash din secolul al doilea înainte de Cristos scrie cu litere numerele

„al treilea”, „al patrulea”, „al șaptelea” „șase” și „unu”. (2) Mai mult, în inscripția ebraică Siloam, tăiată tocmai din interiorul intrării sudice a tunelului sau conductei pe care Ezechia (în secolul al optsprezecelea înainte de Cristos) a făcut-o să fie săpată de la izvorul Ghihonului până la bazinul Siloam, apar două numere, *trei* și *douăsprezece sute*; și ambele sunt scrise cu litere. (3) (2 Cron. 32:2-4; 2 Regi 20:20). Mai mult, piatra moabită, scrisă într-un dialect care diferă puțin de ebraica biblică și ridicată de Mesha, regele Moabului (2 Regi 1: 1, 3: 5), după moartea lui Ahab, regele lui Israel (919 î.Cr.), conține șapte numere (*treizeci, patruzeci, șapte mii, două sute, cincizeci, o sută și zece*), și toate sunt scrise cu litere. (4) În aceste inscripții nu se utilizează semne numerice. (1) Astfel se evită confuzia. Din acest motiv, numerele scrise cu litere nu pot fi confundate la 1 Regi 6: 1, deoarece patru (*'arba'*) și cinci (*hamesh*) nu sunt deloc similare în ebraică.

S-ar putea susține că unii scribi să fi folosit cifre pentru numere în copierea manuscriselor biblice și că toate aceste copii sunt pierdute. (5) Dar chiar dacă am lua în considerare argumentul că unii scribi au folosit cifre în textul Scripturilor Ebraice, rămâne totuși faptul că cifrele pentru 400 și pentru 500 nu puteau fi suficient de similare în formă pentru a fi confundate.

1. *The Jewish Encyclopedia*, Vol. IX (1905), p. 348.
2. Stanley A. Cook, "A Pre-Massoretic Biblical Papyrus," in the *Proceedings of the Society of Biblical Archaeology* (Jan., 1903).
3. *Encyclopedia Americana* (1942), Vol. 25, p. 10; *The Westminster Dictionary of the Bible* (1944), pp. 564, 565.
4. *The Westminster Dictionary of the Bible*, pp. 403, 404; *Enc. Am.* (1942), Vol. 19, p. 277.
5. *The Jewish Enc.*, Vol. IX, p. 348.

Acum se știe că vechii israeliți erau familiarizați cu cifre numerice, chiar înainte ca Ieremia să scrie 1 Regi la începutul secolului al VI-lea înainte de Cristos. Înainte de secolul nostru XX nu a fost găsită nici o inscripție evreiască care să conțină simboluri numerice. (1) Acum se cunosc mai multe astfel de inscripții. La Samaria, în timpul săpăturilor din anii 1908-1911 și 1931-1935, au fost descoperite zeci de cioburi sau ostracă (bucăți de oală de lut sparte) pe care au fost scrise în ebraică (între 844 până în 836 î.Cr.) scurte note sau conturi de ulei și vin primite de la al nouălea până la al șaptesprezecelea an al domniei lui Ieroboam al II-lea. Unele dintre numerele de pe aceste ostraca sunt scrise cu litere (*al nouălea, a zecea*) iar unele sunt scrise cu cifre (1, 2, 15, 17). (2). În orașul Lachis s-au găsit 21 de ostraca inscripționate. (18 în 1935 și 3 în 1938), care au fost scrisori trimise lui Ioas, un ofițer iudeu staționat la Lachis, de către un subordonat aflat la un avanpost militar. Toate, cu excepția uneia sau două din aceste scrisori, au fost scrise la începutul lui 608 î. Cr. Ostraconul 21 (și poate 19) au fost scrise înainte de domnia lui Zedechia (3). Prin urmare, toate 21 au fost scrise în timpul lui Ieremia.

Două dintre aceste scrisori conțin cifre, ostraconul 9 și ostraconul 19. Ostraconul 9 (găsit în 1935) recunoaște primirea a 115 lucruri sau persoane care au fost trimise de cineva. Scrisoarea spune: „Fie ca Iehova să-l facă pe stăpânul meu să audă vești de pace a trimis 115 ... Întoarceți cuvânt la servul vostru prin mâna lui Șelemia (care să spună) ce vom face mâine”. (4) Ostraconul 19 (găsit în 1938) conține o listă de nume și numerale (10,11, 50,15). (5) Aceste numerale sunt toate scrise cu cifre. Prin urmare, până în prezent, s-au găsit cifre evreiești (deși nu într-o compoziție literară formală) pentru următoarele cifre: 1, 2, 10, 11, 15, 17, 50, 115.

1. Mark Lidzbarski, *Handbuch der Nordsemitischen Epigraphik [Handbook of the North-Semitic Inscriptions]* (1898), p. 198.
2. G. A. Reisner, *Harvard Excavations at Samaria* (1924), Vol. I
3. *Bulletin of the American Schools of Oriental Research*, No. 80 (Dec., 1940); J. Finegan, *Light from the Ancient Past* (1946), pp. 161, 162.
4. W. F. Albright, "The Lachish Letters After Five Years," in the *Bull. of the Am. Sch. of Or. Res.*, No. 82 (April, 1941).
5. H. Torczyner, *The Lachish Ostraca* (1940), pp. 199, 200

Pentru 1 și 2, apare aceeași formă de cifre (bare simple, |, 11, sau /, //) în scrierea cuneiformă, (1) feniciană, egipteană, greaca antică, arameană și romană. Numărul 10 (A, A, x) se face la fel în feniciană (A) și, cu ușoară variație, în cuneiformă, aramaică, egipteană, greacă antică și latină. (2) Simbolul pentru 5 (i, t) este același într-o inscripție feniciană din secolul al III-lea sau al doilea înainte de Cristos și, cu o ușoară variație, în greaca antică (r). 11 este o combinație a semnelui pentru 10 și a semnelui pentru 1; semnul pentru 17 este o combinație de semne pentru 10, 5 și 2; semnul pentru 50 este un compus format din semnele pentru 5 și 10.

Semnul pentru 100 este un simbol asemănător cu forma veche a literelor *mem*. Sursa acestui simbol nu este clară, dar este interesant de observat că în acadiană semnul pentru 100 (*metu, meatu*), care a fost preluat de la sumerieni, a fost ulterior folosit ca simbol general pentru silaba *me*. Acest lucru a făcut să pară că simbolul pentru silaba *me* a servit ca abrevierea cuvântului *sută*. De aceea evreii au folosit simbolul *mem* ca cifră pentru *meah* (sută). În unele inscripții aramaice de la Elefantina, Egipt, scrise de evrei după captivitatea babiloniană, un *mem* scris neglijent este uneori folosit ca simbol pentru 100. În inscripțiile cuneiforme și aramaice din Egipt, pentru a exprima 400 simbolul pentru 4 ("] respectiv 11) a fost folosit împreună cu simbolul pentru 100, adică 4×100 . Dacă același principiu a fost urmat în ebraică (și avem dovezi că a fost urmat pentru a exprima 50), atunci nu ar putea exista nicio confundare a lui 400 cu 500, deoarece simbolul pentru 4 (| 111) nu putea fi confundat cu simbolul lui 5 (i). (3) Niciun alt sistem de cifre nu se găsește în ebraică înainte de Cristos.

NUMEROTAREA MONEDELOR

Prima dată când se găsește un sistem diferit de cifre numerice este pe monedele mării rebeliuni evreiești din anii 66-70. Aceste monede erau considerate odinioară a fi de pe vremea macabeilor, dar mai multe astfel de monede găsite în Palestina începând cu și după anul 1935 indică faptul că ele au fost inventate în timpul mării rebeliuni evreiești. „În monedele cu adevărat din perioada macabeilor cu inscripții ebraice numerele sunt scrise cu litere (5). Dar în acest sistem diferit, numerele sunt indicate prin intermediul literelor după ordinea în alfabet. Prima literă a alfabetului, *aleph*, este folosită pentru 1, a doua literă, *beth*, este folosită pentru 2, a treia literă, *gimel*, este folosită pentru 3, a patra literă, *daleth* este folosită pentru 4, a cincea literă, *he*, este folosită pentru 5, etc. Acest sistem este încă folosit în ebraică.

¹Caractere sub formă de pană folosite în scrierea acadiană în Babilonia, Asia

²ria, etc.

²*Lachish Ostraca*, pp. 176, 199, 202-204, 207, 208, 211, 212.

³Lidzbarski, *Altsemitische Texte* (1907), p. 36; *Lachish Ostraca*, pp. 203, 204.

* Millar Burrows, "Significant Recent Finds of Coins in Palestine," in *The Biblical Archaeologist*, Vol. VI, No. 2 (May, 1943).

⁵Narkiss, *Coins of Palestine* (1936)

Primele nouă litere ale alfabetului sunt folosite pentru numerele de la 1 la 9, a zecea literă este folosită pentru 10; a unsprezecea, *kaph*, (a) pentru 20; a doisprezecea, *lamed*, pentru 30; a treisprezecea, *mem*, pentru 40, etc. A nouăsprezecea literă, *qoph*, este folosită pentru 100, a douăzecea pentru 200, a douăzeci și una pentru 300, iar a douăzeci și doua pentru 400. Aceasta a epuizat literele în alfabetul ebraic, dar cinci din literele ebraice aveau o formă diferită când erau folosite la sfârșitul unui cuvânt, și la început acestea au fost folosite pentru sutele peste 400; de exemplul litera finală *kaph* reprezenta 500. Dar folosirea preferată a fost să indice 500 cu o combinație a lui *tau* și *qoph* (adică, 400+100). (1) În acest sistem 400 urma să fie o singură literă, în timp ce 500 urma să fie două litere. Nicio o posibilitate de confuzie aici. Chiar și atunci când litera finală *kaph* era folosită singură pentru 500, era greu să se confunde 400 cu 500 în formele în care au apărut între anii 66 d. Cr. și data celui mai vechi manuscris existent din 1 Regi 6:1. (2).

ORIGINEA SISTEMULUI ALFABETIC

De unde a provenit acest sistem alfabetic de cifre? Dintre grecii din Ionia din Asia Mică. Înainte de aceasta toți grecii, inclusiv ionienii din Asia Mică, au folosit sistemul antic grecesc (numit herodian, după gramaticianul Herodianos) (3). Chiar și după ce ionienii din Asia Mică au început să folosească sistemul alfabetic de notație numerică, grecii din Grecia au continuat să folosească numerele herodiane. Succesorii lui Alexandru cel Mare au făcut oficial sistemul alfabetic de notație numerică și, prin urmare, sistemul alfabetic a început să se răspândească în jurul anului 300 î.Cr., iar utilizarea cifrelor herodiane a încetat în jurul anului 150 î.Cr., cu excepția Greciei, mai ales în Atena, unde a rămas chiar în primul secol. (4) Acest lucru se referă numai la limba greacă. Nu există dovezi că acest sistem a fost adaptat la alfabetul ebraic până în primul secol al erei noastre comune. (5)

Acum, în ceea ce privește afirmația multor persoane că a patra literă a alfabetului ebraic, *daleth*, a fost folosită pentru 400, iar a cincea literă, *he*, a fost folosită pentru 500: nu există nici o înregistrare a unei astfel de utilizări înainte de Abraham Aben-Ezra, care s-a născut în jurul anului 1092 d.Cr. și a murit în 1167. El a folosit o astfel de schemă în scrierile sale matematice. (6) Dar există manuscrise existente ale tuturor Scripturilor Ebraice scrise înainte de nașterea lui Aben-Ezra. Din acest motiv, schema lui Aben-Ezra nu a putut afecta transmiterea textului biblic evreiesc.

Prin urmare, dacă scribii care au copiat 1 Împărați 6: 1 au scris cu litere cuvintele pentru *patru sute* sau au folosit semnele numerice actuale atunci, niciodată între scrierea lui Ieremia și cel mai recent manuscris evreu existent al acestuia apariția lui 500 și 400 nu ar putea fi atât de asemănătoare încât să fie confuză.

Publicația Turnului de Veghere intitulată „Adevărul vă va elibera”, pagina 150, spune cu privire la 1 Regi 6:1, 2 și 11:42 următoarele: „În textul original ebraic al acestor versete, numerele anilor sunt scrise cu litere în întregime. În primele secole după Cristos literele alfabetice au început să fie folosite ca simboluri ale numerelor, și apoi acestea au fost folosite pur și simplu pentru a numerota capitolele și versetele, dar NU să schimbe textul original ebraic.”

Un punct care susține cu fermitate această afirmație, și anume, că inițial numerele în textul biblic ebraic erau scrise cu litere sau transcrise complet este acesta: că apostolii lui Isus Cristos, care erau evrei, și colegii lor discipoli, au scris scripturile creștine de la Evanghelia lui Matei până la Revelația în limba greacă, și în aceste Scripturi Creștine Grecești ei au scris toate numerele cu litere în întregime, inclusiv numărul din Fapte 13:19, 20, care spune: „După ce a distrus șapte națiuni din țara Canaan, le-a dat țara lor ca moștenire, pentru aproximativ *patru sute cincizeci* de ani; și după aceste lucruri le-a dat judecători până la profetul Samuel”. (*Versiunea Standard Americană*). Ei au scris cu litere numerele în ciuda sistemului grecesc de numerotare cu litere alfabetice. Singura excepție la aceasta este la Revelația 13:8, care dă „numărul fiarei” ca...sau 666, care este un număr simbolic. Să ne amintim că Biblia este o singură Carte de la Geneza la Revelația, și prin urmare, este rațional și plauzibil ca stilul scrierii cu litere a numerelor în partea greacă a Bibliei să fie același cu cel din partea ebraică. Noi, așadar, acceptăm numărul 480 ca numărul de ani de la exodul din Egipt până la începutul construirii templului lui Solomon. – 1 Regi 6:1.

¹ *The Universal Jewish Encyclopedia*, Vol. 1 (1939), sub "Alfabet", subtitlu "V. Litere și Numere", p. 204.

² *The Universal Jewish Encyclopedia*, Vol. 1 (1939), under "Alphabet", p. 203; *Encyclopedia Judaica* (1928), Vol. 2, under "Alphabet".

³ David Diringer, *L'Alfabeto Nella Storia Della Civiltà* (1937), p. 721.

⁴ Friedrich Lubker, *Reallexikon des Klassischen Altertums [Encyclopedia of Classic Antiquity]* (1914), under "Zahlen", p. 1131.

⁵ *Lachish Ostraca*, pp. 207, 201.

⁶ *Ibid.*, p. 210

IEROBOAM II FOLOSEȘTE GREȘIT PROSPERITATEA

Într-o zi rece din 852 î. Cr., regele Ieroboam al lui Israel și curtenii săi l-au îngropat pe tatăl său mort, regele Ioas. (2 Regi 13:13; 14:16) Umezeala sezonului ploios a făcut ca să se simtă vântul rece. Chiar și plânsul bocitoarelor profesionale părea să intensifice frigul. În timp ce Ieroboam își târâia picioarele împreună cu procesiunea funerară, a observat că palatul odinioară mândru al predecesorilor săi regali, Omri și Ahab, avea o mare nevoie de reparații. Întreaga sa capitală, Samaria, a fost ruinată. Dar, se gândi el, este mai bine decât colibebele lui David. (Amos 9:11, *Moffatt*). El și-a adus aminte de pagubele pe care tatăl său le-a cauzat în orașul regal al lui Iuda la sud. (2 Regi 14:13) Dar din toată pradă pe care o luase tatăl său, tot ce rămăsese erau acei ostatici mizerabili. (2 Regi 14:14). Rafalele de vânt rece și umed l-au făcut să-și dea seama că nu era bine îmbrăcat. Privind la restul procesiunii, el a văzut că și veșmintele preoților din înălțimi au arătat multă uzură. Sărăcia împărăției sale minuscule l-a deranjat; Israelul a fost deposedat de tot, atât de necesitățile obișnuit, cât și de lux; într-adevăr, israeliții din partea Israelului eliberați de tatăl său nu o duceau mai bine decât cei din partea care nu a fost încă eliberată; necazul a fost foarte amar. (2 Regi 14: 26) Plăgile pe care Israel le sufereau erau ca cele ale Egiptului. - Amos 4:10

Ieroboam nu a continuat sărac lipit pământului. În conformitate cu Cuvântul lui Iehova Dumnezeu transmis prin profetul Iona, Cel Preaînalt, prin intermediul lui Ieroboam, a ajutat și a eliberat Israelul, restabilind teritoriul său de la intrarea Hamatului la nord până la Marea Moartă la sud. (2 Regi 14: 25-28) Ieroboam, mai degrabă decât să recunoască faptul că Iehova a restaurat această stăpânire pentru că nu era scopul Său de a șterge numele lui Israel de sub cer, a preferat să se laude că propria sa putere făcuse acest lucru : „Sunteți așa de mândri de Lo-Debar [în Galaad], credeți că ați capturat Karnaim [în Basan] prin puterea voastră”. (Amos 6:13, *Moffatt*). Marile cirezi și turme de oi, măgari, vite și cămile celor două și jumătate triburi trans-iordanice au pășunat de la Aroer pe râul Arnon din sud până la extremitatea nordică a Anti-Libanului de la nord, ajungând astfel la limita sudică a Hamatului. La răsărit, spre râul Eufrat, ele au pășunat până la deșert și au intrat în el când ploile de primăvară au făcut să crească pășunea în el. ”Fiii lui Ruben...a căror locuințe erau la Aroer au ajuns până la Nebo și Baal-Meon, și s-au întins spre est până la intrarea în pustiul de lângă fluviul Eufrat, - așa de numeroase erau vitele lor în Galaad. Fiii lui Gad, care erau în fața lor, locuiau în ținutul Basanului.... Ei au locuit în Galaad, în Basan și în localitățile care aparțineau de el, precum și pe toate pășunile Saronului, până la marginile lor. Membrii din jumătatea clanului lui Manase au locuit în țară, de la Basan până la Baal-Hermon și Senir.” Toți aceștia au fost „înscrși în registrele genealogice în timpul domniei...regelui Ieroboam al Israelului”. – 1 Cron. 5:21, 3, 8, 9, 11, 16, 23, 17, *Moffatt*.

Prada cuceririlor lui, tributul anual și comerțul rezultat au dus la acumularea de bogății în Samaria. Această bogăție Ieroboam nu a folosit-o pentru a-l onora și glorifica pe Iehova, ci pentru a promova închinarea falsă (vițeii de aur și chipurile altor dumnezei demoni, cum ar fi dumnezeul-stea Caivan), construcțiile exagerate și răsfățul senzual al său și al prietenilor spre oprimarea săracilor. – Amos 3:9, 10; 5:26; 2 Regi 14:24.

În Samaria Ieroboam admiră capitala sa reconstruită și se laudă deseori cu frumusețea ei. El și nobilii săi au reconstruit orașul pe dealul în formă de oval. Numeroasele sale cisterne umplute cu apă sclipitoare mențin orașul alimentat cu apă. (1 Regi 22:38). Prietenii lui lipsiți de scrupule și prosperi au construit conace somptuoase în Samaria și în alte orașe și în afara lor; pe dealuri și în văi au construit case frumoase de vară înconjurate de copaci răcoritori și grădini plăcute.

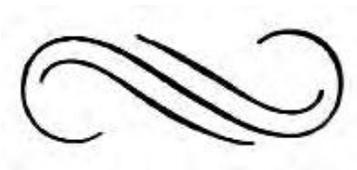
Ieroboam și-a lărgit palatul spre vest, și-a extins curtea exterioară și a plasat un turn dreptunghiular puternic în partea de sud pentru protecția sa. În timp ce se plimbă în noua curte pavată cu marmură și se uită spre vest între coloanele colonadei, vede apele mării Mediterane. Întorcându-se spre sud, vede depozitul despre care știe că conține notele sau conturile de ulei și vin pe care le primește ca venit regesc. Ah, acel vin pur de care se bucură el și prietenii lui atât de mult și acel ulei frumos care se simte așa de bine pe corp! (Amos 6:6, *Am. Stan. Ver.*). Ochii lui trec deasupra numeroaselor plăci de fildeș încrustate pe mobilierul și pereții palatului, plăci care descriu prin pictură lotus, crini, papirus, palmete, lei,

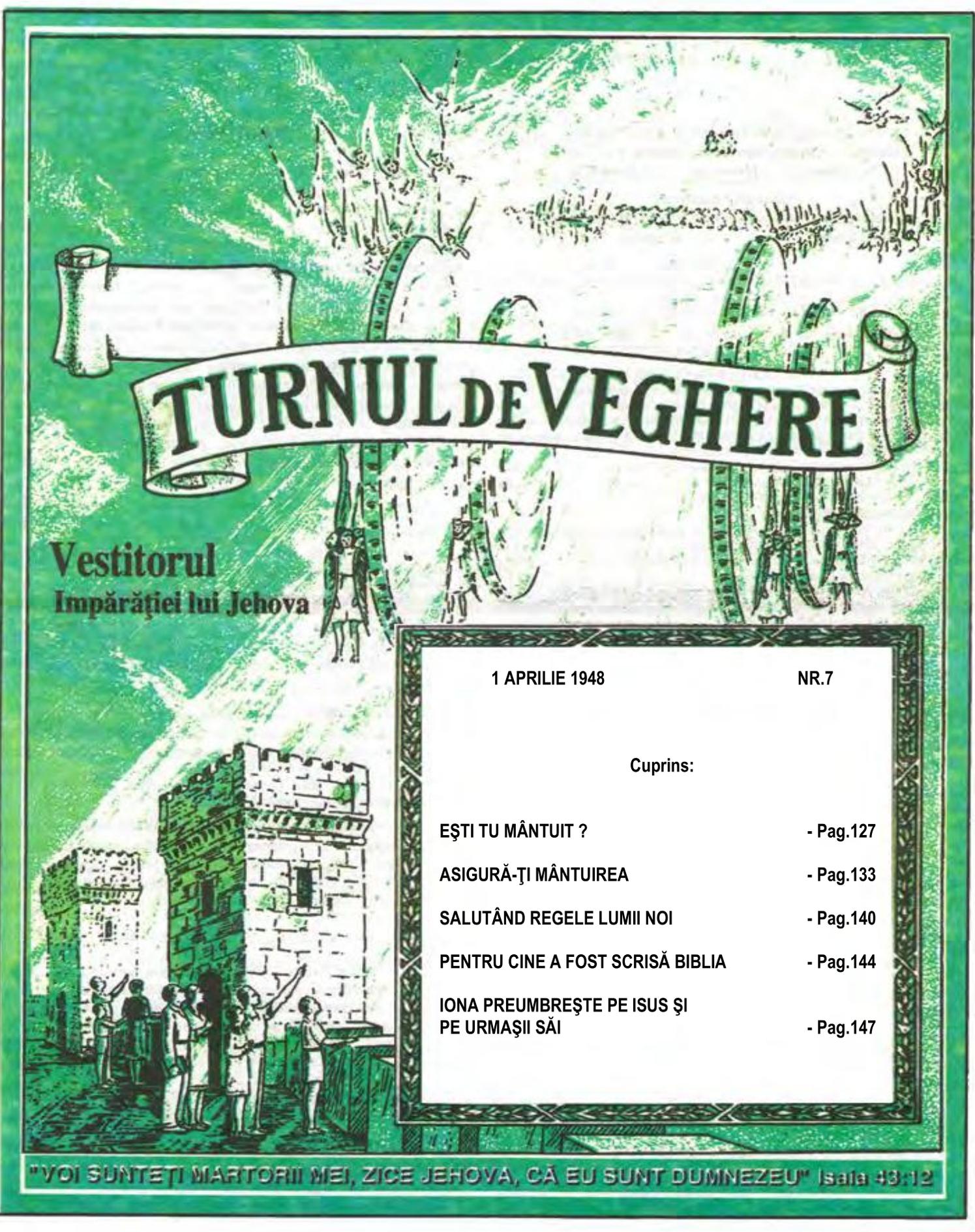
tauri, cerbi, figuri înaripate, figuri în formă umană, sfinxuri și figuri ale zeilor demoni ai Egiptului. El gândește cu mândrie: niciun palat din Egipt nu are mai multe panouri de fildeș împodobite artistic. - Amos 3:1

Mai târziu, regele primește un cuvânt de la Amația, preotul său principal de la sanctuarul regal de la Betel: „Amos conspiră împotriva voastră în mijlocul lui Israel și țara nu poate suporta ceea ce spune el. Așa zice el: Ieroboam o să moară de sabia și Israel o să meargă în exil, departe de țara lui.” Ieroboam privește pereții dubli masivi care înconjoară vârful plat al Samariei, apoi se uită la zidurile puternice de pe terasele de mijloc ale dealului Samariei și, mai departe, pe celelalte de pe versanții inferiori și, dincolo de valea fertilă verde din jurul dealului. El izbucnește într-un râs ironic și spune: 'Cât de ridicol să cred că eu și Israelul vom cădea! Apoi poruncește brusc: 'Amația spune aceluia visător să meargă acasă în Iuda și să-și ducă traiul acolo și să profetească; și niciodată să nu mai vină la Betel să profetească, deoarece există altarul regal, templul național'. (Amos 7: 10-13, *Moffatt*) Ieroboam se gândi în sine: Cât îl detest și urăsc pe Amos. Nu-l suport. (Amos 5:10). Apoi a mormăit: 'Așa cum Dumnezeu tău este viu, o Betel, așa nu voi lăsa ca iudeul Amos să păteze religia națională'. (Amos 8:14, *Am. Stan. Ver.*) Apoi s-a mângâiat spunând tare: „Nenorocirea nu ne va atinge niciodată, nu ne va prinde niciodată”. – Amos 9:10, *Moffatt*.

La un banchet în palatul regal, în cursul zilei, familia regală și nobilii invitați bogați și familiile lor s-au extins pe divanurile de lux, înveliți în fildeș, tolănindu-se pe pernele acoperite cu damasc de mătase. (Amos 3:12; 6: 4, *Moffatt și Roherham*). Femeile împodobite cu bijuterii spun soților lor cu părul lins: "Să bem vin!" (Amos 4: 1, *Moffatt*) În timp ce regele vorbește cu invitații săi și complimentează înțelepciunea afacerilor lor asupritoare (Amos 3:10; 8: 4-6), ei radiază de fericire și, cu o auto-neprihănire ostentativă, scot în evidență darurile pe care le-au dat de bunăvoie. Împăratul le face pe plac cu promisiunea de a face public darurile lor generoase. (Amos 4:5). Printre cei mai prosperi oaspeți ai săi sunt preoții și judecătorii care iau mită pe care el i-a numit. (Amos 5:12, *Moffatt*). Apoi, servitorii regali aduc „miel proaspăt și vițel îngrășat”. (Amos 6:4, *Moffatt*). Cum se bucură Ieroboam de lucrul acesta, de la prima îmbucătură apetisantă până la ultimul. Ieroboam și invitații săi beau vin din belșug în timp ce se distrează pe acompaniamentul lăutelor, lirelor și a altor instrumente muzicale pe care ei înșiși le-au inventat. Unii din ei chiar compun cântece pentru ei înșiși, iar alții dansează pe ritmurile muzicii. – Amos 6:5, 6, *Moffatt, An. Amer. Trans., Am. Stan. Ver.*

Cu toate că Iehova a favorizat foarte mult Israelul în timpul lui Ieroboam și i-a oferit multă prosperitate materială, Ieroboam și asociații săi nu au folosit-o spre onoarea și lauda lui Dumnezeu și în armonie cu voia Lui, ci au risipit-o pe închinarea la demoni și oprimarea celor drepti și nevoiași, judecata lui Iehova pentru Ieroboam după al patruzecilea și unu al domniei lui este: „El a făcut ce era rău în ochii lui Iehova”. – 2 Regi 14:23, 24, *Am. Stan. Ver.*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

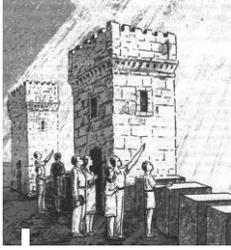
1 APRILIE 1948

NR.7

Cuprins:

EȘTI TU MÂNTUIT ?	- Pag.127
ASIGURĂ-ȚI MÂNTUIREA	- Pag.133
SALUTÂND REGELE LUMII NOI	- Pag.140
PENTRU CINE A FOST SCRISĂ BIBLIA	- Pag.144
IONA PREUMBREȘTE PE ISUS ȘI PE URMAȘII SĂI	- Pag.147

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Aprilie 1948

Nr. 7

EȘTI TU MÂNTUIT ?

Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit? – Fapte 16:30.

Iehova are răspunsul la întrebarea omului, „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?” Răspunsul Său înseamnă mai mult decât deținerea unei informații adevărate și demne de încredere cu privire la chestiune. El are răspunsul, deoarece este Singurul care poate furniza mijloacele prin care poate rezolva problema veche de șase mii de ani a salvării omenirii din toate necazurile care o apasă.

² Năzuințele și eforturile bărbaților și femeilor cu minte sănătoasă, arată că ei doresc să fie mântuiți pentru viață veșnică pe pământ, sub un nou sistem de lucruri, unde vor fi liberi de boală și durere, de nesiguranță și accidente, de moarte și războaie, de lipsa celor necesare vieții; liberi, de asemenea, și de falsele religii, de guvernele politice egoiste ale oamenilor imperfecti, precum și de dominația diavolească a puternicilor demoni nevăzuți. Astfel zis, ei doresc să fie mântuiți într-o lume nouă dreaptă, unde se vor bucura fiind copii ai lui Dumnezeu, Creatorul, Îl vor cunoaște, vor înțelege legile și scopurile Sale, Îl vor iubi și servi sub Guvernul Său teocratic, unde vor putea trăi în relații pașnice atât omul cât și animalul. Iehova Dumnezeu a cunoscut dinainte dorința bărbaților și femeilor cinstite după o asemenea mântuire; El a luat hotărâri în legătură cu aceasta, înainte ca să se fi născut vreun copil lui Adam și Evei, cei dintâi părinți ai omenirii.

³ Iehova Dumnezeu a hotărât această mântuire pentru omenire, nu numai pentru a-și manifesta iubirea și mila Sa, ci și pentru a demonstra că scopurile Sale nu pot fi anulate niciodată și că El deține dreptul la suveranitate peste întreg universul, inclusiv pământul nostru și are putere deplină pentru a-și exercita domnia universală. De aceea, imediat după ce Adam și Eva au făcut pasul greșit, prin faptul că nu L-au ascultat și au mers după adversarul lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu a zis acestui adversar: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Acesta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3:15). Acea declarație a scopului lui Iehova era o veste bună; ea era o evanghelie. Aceasta arăta înainte la justificarea finală a domniei Sale universale și, de asemenea, spre mântuirea completă a tuturor bărbaților ascultători și a femeilor ascultătoare de efectele producătoare de moarte ale păcatului lui Adam și Evei împotriva Făcătorului lor. Păcatul acestora nu era atât de neînsemnat după cât se părea. Acesta a adus asupra întregii omeniri domnia nelegiuită și rea a marelui Șarpe, Satan Diavolul și a tuturor îngerilor puternici a căror cădere a cauzat-o el. Păcatul a condus de asemenea la condamnarea la moarte a tuturor urmașilor lor care urmau încă să fie născuți și acesta a fost grăuntele din care au luat naștere și s-au înmulțit toate necazurile, relele și nelegiuirile.

⁴ Acum, prin toate semnele prezise în Cuvântul lui Dumnezeu și prin evenimentele mondiale care împlinesc acele preziceri, a sosit timpul, în cele din urmă, ca Dumnezeu să Își

justifice suveranitatea, prin războiul universal al Armagedonului împotriva puterii îndelung consolidate a Diavolului, eliberând astfel pământul nostru și întreg universul de acea organizație puternică a celui rău. Prin urmare, o glorioasă mântuire îi așteaptă pe toți aceia care acum caută mila și favoarea Atotputernicului Dumnezeu. Nu va fi lăsat nici un gol prin distrugerea organizației Diavolului, care a produs atâta nelegiuire în întregul univers și care a guvernat prost și a degradat omenirea. Dumnezeu a hotărât un guvern perfect, o împărăție a binecuvântării, pentru a înlocui guvernarea rea a Diavolului. Sămânța „femeii” Sale, care va zdrobi capul marelui Șarpe și care va distruge întreaga sămânță nelegiuită a Șarpelui, va domni ca Regele lui Iehova în acel guvern supraomenesc. El va justifica domnia universală a lui Iehova și va aduce mântuirea, de care au așa de mare nevoie toți oamenii de bine.

Marea întrebare personală

⁵ Având în vedere scopul Evangheliei lui Dumnezeu și Armagedonul care stă înaintea și care va aduce nimicire mondială, marea întrebare cu care se confruntă fiecare din noi este: „Sunt eu mântuit?” Aceasta este o chestiune de cel mai mare interes personal, deși lucrul de cea mai mare importanță este justificarea domniei universale a lui Iehova, deoarece domnia Sa este lucrul important pentru întreg universul, de o importanță mult mai mare decât omul de pe acest neînsemnat glob pământesc.

⁶ Ce ai răspunde tu, dacă ți s-ar pune întrebarea: „Ești tu mântuit?” Există sute de milioane de oameni în întreaga creștinătate, pe care sutele ei de sisteme religioase i-au lăsat aproape în ignoranță despre Iehova, Dumnezeul creațiunii. În afara creștinătății există încă și mai multe sute de milioane de așa numiți „păgâni” în țările „păgâne”. Dacă ei ar fi întrebați: „Ești tu mântuit?” și dacă în mod sincer ei ar dori mântuirea efectivă, reală, ar pune fără îndoială aceeași întrebare pe care a pus-o un grec păgân cu nouăsprezece sute de ani înainte, celor doi soli ai mântuirii: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?” (Fap. 16: 30). Cel ce a pus întrebarea aceasta, știa că trebuia să facă ceva pentru a fi mântuit. El tocmai a scăpat cu viață dintr-un cutremur de pământ, care a deschis toate ușile închisorii și a dezlegat lanțurile tuturor prizonierilor de sub supravegherea sa. Pe deasupra, dacă, în aceste împrejurări prizonierii ar fi scăpat, el ar fi fost făcut răspunzător pentru aceasta de autoritățile Imperiului Roman și ar fi fost pedepsit cu moartea. El nu mai socotea viața vrednică de a mai fi trăită, gândindu-se că prizonierii lui au scăpat. El era pe punctul să se sinucidă cu propria sabie, când apostolul Pavel a strigat la el din interiorul temniței să nu-și facă nici un rău, pentru că toți prizonierii erau încă acolo înăuntrul închisorii, în ciuda urmărilor cutremurului de pământ.

⁷ Pavel și însoțitorul său Sila a fost băgați la închisoare sub paza sa, pentru că au izgonit un demon dintr-o roabă, care se ținea după ei și striga către oameni: „Acești oameni sunt servii Dumnezeului Celui Prea Înalt, care ne arată calea mântuirii”. Stăpânii ei i-au aruncat pe Pavel și pe Sila în închisoare, pentru că au eliberat fata de sub obsesia demonului. Chiar înainte ca acel cutremur de pământ să zguduie închisoarea, la miezul nopții, Pavel și Sila „cântau laude lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau”. Foarte probabil că și temnicerul a auzit aceste cântări de laudă lui Iehova Dumnezeu (Fap. 16:16-30). Toate acestea au adus în atenția sa chestiunea mântuirii prin Dumnezeul Cel Prea Înalt și scăparea lui de cutremurul de pământ și de sinucidere l-au făcut acum să simtă în mod arzător necesitatea mântuirii. Oamenii care au fost întemnițați pentru predicarea mântuirii și care au cântat cântările mântuirii, precum și cei care l-au avertizat la timp să nu-și facă nici un rău, erau interesați în mântuirea sa. Fără îndoială că el a fost ocrotit

pentru mântuire și de aceea s-a grăbit să ajungă în celulă. Îngenunchind, el a întrebat pe acești servi ai Evangheliei, întemnițați pe nedrept: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?” Ce l-au sfătuit ei să facă pentru propria sa mântuire pe acest temnicer grec păgân din Filipi? Descoperind aceasta, noi putem obține informația necesară despre ce trebuie să facă fiecare dintre noi pentru a ajunge într-o stare de mântuire.

⁸ Darea de seamă ne spune mai departe: „Și ei au zis: Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta. Și i-au vestit Cuvântul Domnului atât lui, cât și celor din casa sa. Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat imediat, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat mult împreună cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu” (Fap. 16:31-34, *ASV*). Pentru ce i-au spus ei să creadă în Isus, pe care l-au numit *Domn* sau *Învățător*? Ei au făcut aceasta, deoarece acest Isus, Domnul și Învățătorul lor, era Sămânța „femeii” pe care Dumnezeu a prezis-o în trecutul îndepărtat, în grădina Edenului, al cărui călcâi trebuia să fie zdrobit, dar care se va vindeca și va zdrobi capul Șarpelui nelegiuit. În consecință, această Sămânță a „femeii” lui Dumnezeu era unealta sau agentul lui Iehova, prin care trebuia să fie adusă omenirii mântuire de Șarpe și de toată nelegiuirea sa. Prin urmare, era necesară credința în Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu va mântui pe aceia care nu cred în Sămânță, ci va nimici întreaga sămânță sau odrasle necredincioase și potrivnice ale Șarpelui.

⁹ Temnicerul păgân grec nu știa nimic despre aceasta, ci era foarte probabil un credincios al teoriei lui Platon despre nemurirea sufletului uman și, posibil, unul care credea în învățăturile lui Pitagora despre transmigratia sufletelor, potrivit cărora sufletele nemuritoare umane trec la moarte dintr-un trup în altul. Asemenea învățături păgâne ale lui Platon și Pitagora sunt în armonie cu învățăturile religioase ale Șarpelui, Satan Diavolul, când a zis în Eden Evei: „Hotărât că nu veți muri; căci Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el [din pomul oprit], vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Gen. 3:4,5). Astfel de învățături despre nemurire erau tot așa de neadevărate ca Satan Diavolul însuși și aceste învățături ale filozofilor păgâni erau, pur și simplu, închipuiri nedovedite care, în realitate, nu ofereau nici o speranță sau cale de mântuire. Atunci, cum a aflat temnicerul păgân ce trebuie să facă pentru a fi mântuit prin Sămânța „femeii” lui Dumnezeu? Darea de seamă scrisă arată că Pavel și Sila au vestit temnicerului și casei sale Cuvântul Domnului Dumnezeu Iehova. Ei au trebuit să-i spună ce arată Cuvântul scris al lui Iehova Dumnezeu, căci aceasta era singura carte care prezicea despre Sămânța lui Dumnezeu prin „femeia” Sa; ea identifica acea Sămânță și prezicea de asemenea ce va face aceasta. De aceea, temnicerul păgân și casa sa nu numai că au avut credință în Domnul Isus ca Sămânța „femeii”, ci au și crezut în Iehova Dumnezeu, Tatăl Sămânței și Marele Înfăptuitor al mântuirii prin acea Sămânță. Darea de seamă ne spune că temnicerul și casa sa s-au bucurat foarte mult, deoarece „au crezut în Dumnezeu”. Credința în Domnul Isus nu elimină credința în Iehova Dumnezeu, ci este legată inseparabil de ea. Da, deoarece chiar numele „Isus” înseamnă „mântuirea lui Iehova”.

¹⁰ Credința lor în Dumnezeu și în Domnul Isus nu însemna numai primirea unor anumite idei despre Dumnezeu și despre Isus în mințile lor, pe care să le considere ca fiind drepte. Credința însemna a se supune pe ei înșiși sau a se preda în devotament deplin lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Astfel, pentru a simboliza sau mărturisi în mod public această consacrare sau dedicare lui Dumnezeu prin Sămânța Sa, Domnul Isus, păgânul convertit și casa sa au fost botezați în apă. Botezul a fost făcut fie de apostolul Pavel, fie de Sila (1Cor. 1:13-17). Cufundarea în apă simboliza moartea lor față de ei înșiși și față de dumnezeii păgâni cărora li s-au închinat înainte.

Ridicarea lor din apă, pentru un nou mod de viață, simboliza că ei aveau să trăiască de atunci înainte pentru adevăratul și viul Dumnezeu, care le-a iertat păcatele prin Sămânța „femeii” Sale. În toate acestea, noi vedem pașii pe care noi, cei care căutăm mântuirea, trebuie să îi facem astăzi; anume, să ascultăm Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, să învățăm din acesta despre El și despre Sămânța Sa a mântuirii. Apoi, să exercităm credință în Dumnezeu și în îngrijirea Sa pentru mântuire prin Sămânță; iar după aceea, să simbolizăm această credință sau consacrare lui Dumnezeu prin botezul în apă.

Chemarea numelui divin

¹¹ Misionarii trimiși de creștinătate în așa-numitele țări „păgâne”, spun convertiților lor să creadă în Domnul Isus și vor fi mântuiți. Dar în învățătura lor despre Isus, ei omit informația cea mai importantă, și anume aceea despre Iehova Dumnezeu și despre justificarea suveranității Sale universale prin Sămânța Sa. Pentru a arăta că de cea mai mare importanță și inseparabilă de evanghelie este credința în Iehova Dumnezeu, ne vom referi la ceea ce a răspuns un alt apostol unora care întrebau despre mântuire. De această dată, cei care întrebau nu erau păgâni, ci iudei din același prim secol al erei noastre. Ziua când ei au pus întrebarea era ziua de Rusalii, în Ierusalim. În acea zi, apostolul Petru a fost vorbitorul, raportat în mod special în Biblie, și el a zis mulțimii de iudei și prozeliți care erau adunați înaintea lui: „Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații ticăloase!” (Fap. 2:40, *ASV*). Ce au propovăduit Petru și tovarășii săi apostoli mulțimii, pentru ca aceștia să asculte acel apel urgent de a se mântui pe ei înșiși? Au propovăduit ei numai pe „Isus, și pe El ca răstignit?” Au ignorat ei pe Iehova Dumnezeu? Pentru răspuns, să mergem la Fapte, capitolul 2.

¹² Ceea ce Petru și tovarășii săi vorbitori au predicat în acea zi era sub puterea și călăuzirea spiritului lui Iehova, deoarece acel spirit sau forță activă tocmai a fost revărsat de la El asupra lor. Acel spirit n-a venit de la Isus; el a venit prin Isus, dar a venit de la Iehova, și acest lucru l-au spus apostolii ascultătorilor lor. Sub puterea energizantă a spiritului sau forței active a lui Iehova, apostolii au transmis mesajul Său în limbile pe care toți străinii din auditoriu le-au putut înțelege. Pentru a explica această minune, Petru le-a spus că aceasta era împlinirea profeției. A cui profeție? În acest caz, profeția lui Iehova prin purtătorul Său de cuvânt, Ioel. Numele „Ioel” înseamnă „Iehova este Dumnezeu”, iar profeția citată de Petru la Fapte 2:16-21 se găsește la Ioel, capitolul 2, versetele 28-32, unde Ioel zice: „După aceea, voi turna spiritul Meu peste toată carnea; ...înainte de a veni ziua lui Iehova, ziua aceea mare și înfricoșătoare. Atunci, oricine va chema numele lui Iehova va fi mântuit” (Ioel 2:28-32, *ASV*). După citarea acestei profeții, Petru a continuat: „Bărbați izraeliți, ascultați cuvintele acestea: Pe Isus din Nazaret, om aprobat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința de mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat” – Fap. 2:22-24, *ASV*

¹³ Astfel, Petru a atras atenția mai întâi și în principal asupra lui Iehova Dumnezeu și le-a explicat Cuvântul Domnului Dumnezeu, Iehova. După aceea, el le-a predicat despre Isus din Nazaret, pe care conducătorii lor L-au omorât cu cincizeci și două de zile înainte. Nu, Petru și tovarășii săi apostoli nu L-au ignorat pe Iehova. Nici nu ar fi putut să facă aceasta, deoarece, după cum le-a spus Petru, Iehova Dumnezeu a fost Acela care a înviat din morți pe Isus, Sămânța cu călcâiul zdrobit, și L-a înălțat la ceruri la dreapta Sa. Acolo, Iehova Dumnezeu i-a dat lui Isus acest

spirit sfânt sau forță activă, iar în ziua Cincizecimii, Isus Cristos a început să toarne această forță spirituală peste urmașii Săi credincioși de pe pământ, botezându-i astfel cu acest spirit. Petru a zis: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința spiritului sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „DOMNUL [Iehova] a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea până voi face pe vrășmașii Tăi așternutul picioarelor Tale. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” – Fap. 2:25-36, *ASV*.

¹⁴ Mulți dintre acești iudei au recunoscut că au fost înșelați de vicleanul Șarpe, acționând ca sămânța lui nelegiuită, atunci când și-au dat consimțământul la cererea conducătorilor lor ca Isus să fie omorât, zdrobind în felul acesta călcâiul Sămânței „femeii” lui Dumnezeu. Dacă ar fi continuat să rămână împietriți și să consimtă la omorârea nelegiuită a Sămânței lui Iehova a mântuirii, aceasta ar fi adus asupra lor mânia lui Dumnezeu și o mare pedeapsă, anume, nimicirea. Dintre toți oamenii, ei aveau cea mai mare nevoie de mântuire. Astfel citim: „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: Fraților, ce să facem?” Care era acum, după spusele lui Petru, calea pe care trebuiau ei să meargă pentru a putea fi mântuiți? „Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul spiritului sfânt. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeu nostru. Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna, și zicea: Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații ticăloase” – Fap. 2:37-40, *ASV*.

¹⁵ Recunoaște-ți și voi că aici nu s-a făcut nici o excludere a lui Iehova Dumnezeu de la calea mântuirii. Ceea ce era necesar era mai mult decât numai botezul în apă în numele lui Isus Cristos. Petru arată că puterea acestei căi a mântuirii prin Isus Cristos nu ar fi fost deloc posibilă fără Iehova Dumnezeu. În conformitate cu aceasta, el a arătat cum Iehova a fost Acela care a înviat pe Isus din moarte și L-a înălțat la dreapta Sa în ceruri, pentru a fi Domnul și Cristosul nostru. În mod potrivit, Petru a citat profeția lui Ioel: „Oricine va chema numele lui Iehova va fi mântuit” – Fap. 2:21, Ioel 2:32, *ASV*.

¹⁶ Din cuvântarea inspirată a lui Petru, noi primim o descriere mai largă a căii mântuirii. Noi nu suntem mai puțin păcătoși înaintea lui Dumnezeu decât acei iudei care au susținut uciderea nemiloasă a lui Isus Cristos. De aceea, invitația lui Petru de a se „pocăi” ni se aplică nouă tuturor. Căindu-ne de purtarea noastră din trecut, noi trebuie acum să ne întoarcem la Isus Cristos, care ne-a fost propovăduit prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Noi nu ne putem apropia de Dumnezeu decât prin Isus Cristos, Sămânța sau Fiul Său, deoarece acestui Fiu I s-a zdrobit călcâiul și a murit pentru justificarea suveranității universale a lui Dumnezeu și pentru a furniza curățirea noastră de păcate. Astfel, noi trebuie să fim botezați „în numele lui Isus Cristos”, adică să avem credință și încredere în El, ca Sămânța lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Prin credința în El, Cel căruia I-a fost zdrobit călcâiul, noi primim de la Dumnezeu ștergerea sau iertarea păcatelor. Botezul în apă al celor 3.000 de suflete în ziua de Rusalii nu le-a procurat iertarea, ci era numai un semn al acestei iertări. Botezul în apă era în realitate o mărturisire publică a întoarcerii lor de la dușmănia față de Dumnezeu și Sămânța Sa și consacrarea sau dedicarea lor prin Sămânța pe care ei o numeau sau o mărturiseau acum a fi Isus. Prin El, ei au chemat Numele lui Iehova, pentru a putea fi mântuiți. Această chemare a însemnat nu numai strigarea la Iehova după ajutor și eliberare, ci și mărturisirea Lui în mod public altora, prin predicarea evangheliei Sale a mântuirii prin Isus, în felul acesta informând și pe alții despre Iehova Dumnezeu.

¹⁷ De la moartea lui Iacob, întemeietorul națiunii lor prin cei doisprezece fii ai săi, Iehova a fost în mod exclusiv Dumnezeu națiunii lui Israel. De acum înainte însă, dreptul de a-L chema pe El pentru mântuirea prin Sămânța Sa, nu mai trebuia să fie limitat la membrii naturali ai națiunii Israel. Profetia lui Iehova prin Ioel a spus: „ORICINE va chema Numele lui Iehova va fi mântuit”. Expresia extinsă „oricine” a deschis oricărui din rasa noastră ocazia de a chema, atât păgânului, cât și iudeului natural; dar acum, ei trebuiau să-L cheme prin Sămânța Sa, Isus din Nazaret, pe care Dumnezeu L-a înălțat din morți la dreapta Sa și L-a făcut să fie Domn și Cristos. Nici Iudeii și nici păgânii nu ar putea fi primiți de Dumnezeu, adică nu ar putea fi mântuiți, dacă nu ar recunoaște Sămânța Sa, pe Isus Cristos, pe care L-a numit să fie Regele lumii noi.

Credința în Sămânță

¹⁸ Credința în Sămânța lui Iehova, adică în Isus Cristos, este absolut necesară pentru mântuire. Petru a declarat acest fapt iudeilor mai târziu cu mai multă tărie și, de aceea, și nouă tuturor. Câteva zile mai târziu, în templul din Ierusalim, Petru a vindecat un cerșetor olog din naștere, zicând: „În numele lui Isus Cristos din Nazaret, ridică-te și umblă”. Petru a zis mulțimii care s-a adunat din cauza minunii: „Dumnezeul lui Avram, Isaac și Iacob, Dumnezeu părinților voștri [adică Iehova], a proslăvit pe Fiul său Isus, pe care voi l-ați dat în mâna lui Pilat și v-ați lepădat de El înaintea lui, cu toate că el era gata să-I dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Prințul vieții, pe care Dumnezeu l-a înviat din morți; noi suntem martori. Prin credința în numele lui Isus a întărit numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, după cum vedeți cu toții”. Apoi, Petru le-a spus să se pocăiască și să se întoarcă, pentru ca păcatele lor să fie șterse. El a declarat, de asemenea, că Isus Cristos era Profetul promis, asemenea lui Moise, precum și Sămânța lui Avram, în care toate familiile pământului aveau să fie binecuvântate – Fapte, capitolul 3; Deut. 18:15-18; Gen. 22:18.

¹⁹ Arestați pentru predicarea unor astfel de lucruri în templu, Petru și tovarășul său Ioan au fost aduși în fața Curții Supreme iudaice din Ierusalim. Întrebați de către Curte, „cu ce putere sau în al cui nume ați făcut voi lucrul acesta?”, Petru a răspuns sub puterea spiritului lui Dumnezeu: „Fiindcă suntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine, făcută unui om neputincios și suntem întrebați cum a fost vindecat [sau mântuit], să știți toți și să știe poporul lui Israel, că omul acesta stă în picioare înaintea voastră pe deplin sănătos, în numele lui Isus Cristos din Nazaret, pe care l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din morți. ...În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fap. 4:7-12). Iehova Dumnezeu este Acela, care a făcut numele lui Isus Cristos important, posedând putere de mântuire. Iehova n-a legat numele nici unei alte creaturi de cel al Seminței Sale, nici numele Mariei, nici cel al lui Mohamed. Petru a spus că nu este nici un alt nume sub cer dat oamenilor prin care putem fi mântuiți; și este contrar cuvintelor inspirate ale lui Petru să adăugăm alte nume necesare mântuirii. Prin urmare, toți aceia care caută mântuire veșnică, trebuie să cheme pe Iehova și trebuie să facă aceasta prin și în numele Seminței Sale, Isus Cristos.

²⁰ În numele lui Isus există putere de mântuire. Ca dovadă, omul pe care Petru l-a vindecat a fost *făcut sănătos* prin credința în numele Său. Numele lui Isus putea să exercite nu numai o vindecare fizică asupra trupului cuiva, ci ceva și mai bun, mântuirea veșnică a cuiva. Expresia *făcut sănătos* pe care a întrebuințat-o Petru, referindu-se la vindecarea fizică, este același cuvânt din textul original al Bibliei pe care l-a întrebuințat când a zis: „noi trebuie să fim mântuiți”.

Aceasta este adevărat, de asemenea, și cu privire la vindecările lui Isus. În ceea ce privește vindecarea femeii care s-a atins de El pentru a fi eliberată sau vindecată de scurgerea de sânge ce dura de doisprezece ani, citim: „Isus s-a întors, a văzut-o și i-a zis: Îndrăznește fiică! Credința ta te-a făcut sănătoasă [sau te-a mântuit]. Și femeia a fost făcută sănătoasă [sau mântuită] chiar în ceasul acela” – Mat. 9:21,22, *ASV*; de asemenea Mar. 5:34; Luca 8:48; 18:42.

²¹ Când Isus s-a dus să învie pe fiica lui Iair, care tocmai a fost declarată moartă, El a zis lui Iair: „Nu te teme; crede numai și ea va fi tămăduită [sau mântuită]” (Luca 8:50, *ASV*). Atunci când El a vindecat pe cei zece leproși și cel ce era samaritean s-a întors să-I mulțumească, Isus i-a zis: „Ridică-te și pleacă; credința ta te-a făcut sănătos [sau te-a mântuit]” (Luca 17:19, *ASV*). Prin credința în Isus ca Sămânța promisă a lui Iehova, aceștia au fost tămăduiți sau mântuiți de durerile lor, de scurgerea de sânge, de moarte, lepră și de orbire. Aceste vindecări trupești, care au fost făcute prin credința în Isus, ilustrează cum vei putea fi mântuit și tu, cu o mântuire veșnică prin credința în numele lui Isus Cristos, ca numele Semînței sau Fiului lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine are răspunsul la întrebarea: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?”
2. De ce și pentru ce doresc oamenii cu mintea sănătoasă să fie mântuiți?
3. Pentru ce a hotărât Dumnezeu mântuirea omenirii și cum?
4. Pentru ce fel de act a sosit acum timpul și prin ce mijloace?
- 5,6. Care este marea chestiune personală? Cum ar răspunde mulți păgâni la aceasta?
7. Pentru ce s-a îndreptat temnicerul cu întrebarea sa către Pavel și Sila?
8. De ce i-au spus ei să creadă în Domnul Isus?
9. Al cui cuvânt i s-a predicat și în cine a crezut el și ai săi?
10. Ce însemna credința și cum au simbolizat-o ei?
- 11,12. a) Pe Cine au ignorat misionarii creștinătății cu ocazia instruirii convertiților? b) Cum L-a înălțat Petru la Rusalii?
13. De ce nu L-a ignorat Petru pe Iehova Dumnezeu atunci?
14. Cum a răspuns Petru la întrebarea: „Ce să facem?”
- 15,16. Pentru ce trebuie cineva să se căiască, să fie botezat și să cheme numele lui Dumnezeu?
17. Pentru cine s-a deschis acum privilegiul de a chema numele lui Iehova? Prin cine?
18. Cum a arătat Petru mai târziu, că este absolut necesară credința în numele lui Isus?
19. Ce-a spus Petru Sinedriului iudaic cu privire la mântuire?
- 20,21. a) Ce se spunea despre cei vindecați de Isus? b) De aceea, ce ilustrează acele vindecări trupești prin numele Său?

ASIGURĂ-ȚI MÂNTUIREA

Există mulți religioniști în creștinătate, care mărturisesc a crede în Isus, dar au puțin respect pentru Iehova Dumnezeu, care L-a înviat pe Isus Cristos din morți și L-a înălțat la ceruri. Dacă cineva i-ar întreba: „Ești tu mântuit?”, ei ar răspunde în mod accentuat: „Da!” și ar da de înțeles celui ce i-a întrebat că ei vor merge cu siguranță la cer. Anumiți religioniști se bazează pe

cuvintele: „Dacă ești mântuit odată, ești mântuit pentru totdeauna”. Dar este aceasta ceea ce însuși Isus a învățat și ceea ce a învățat prin apostolii Săi? Cu siguranță, nu!

² Din articolul precedent am văzut că, pentru a ajunge pe calea mântuirii, trebuie să ne căim de calea noastră păcătoasă din trecut, trebuie să ne convertim sau să ne întoarcem de la această cale lumească și trebuie să facem așa, deoarece am auzit Cuvântul lui Dumnezeu și pentru că noi credem Cuvântul Său cu privire la calea mântuirii prin Isus Cristos. Apoi, ne devotăm sau ne consacrăm pe noi înșine Lui, prin Isus Cristos, din cauză că astfel credem în El și suntem botezați în apă, pentru a ne mărturisi în public credința și consacrarea noastră față de Iehova Dumnezeu.

³ Până la acest punct am îndeplinit cerințele lui Iehova, dar suntem noi acum mântuiți pe deplin, peste orice posibilitate de a pierde lupta și de a fi nimicți? Nu; nu mai mult decât oamenii pe care Isus și discipolii săi i-au vindecat sau i-au *mântuit* de bolile și suferințele lor sau chiar de moarte, dar care nu au fost încă mântuiți veșnic. Aceia care au făcut pașii menționați mai sus sunt, fără îndoială, într-o stare de mântuire, dar mântuirea lor nu este completă. Ei trebuie să rămână în acea stare de mântuire până ce vor trece proba finală, pentru ca această stare a mântuirii să devină veșnică. Ei trebuie să-și facă sigură mântuirea lor veșnică, prin continuarea îndeplinirii cerințelor lui Dumnezeu. Dacă nu, ei vor cădea din starea de mântuire și din favoarea lui Dumnezeu și vor fi găsiți potriviți numai pentru nimicire.

⁴ Să ascultăm cuvintele lui Isus cu privire la întrebarea cine este mântuit. Un tânăr conducător bogat L-a întrebat ce trebuia să facă pentru a fi mântuit, zicând: „Învățătorule, ce trebuie să fac pentru a moșteni viața veșnică?” Tânărul a mărturisit că a păzit cele zece porunci chiar din tinerețea lui. La acestea, Domnul nostru a zis: „Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă”. Refuzul tânărului bogat de a face așa, a dat naștere observației lui Isus: „Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea acului, decât pentru un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Aceia care ascultau, acum au întrebat: „Atunci, cine poate fi mântuit?” Isus a răspuns: „Lucrurile care sunt imposibile pentru oameni, sunt posibile pentru Dumnezeu”. Ceea ce tânărul domnitor bogat a refuzat să facă, Petru a mărturisit acum că făcuse, zicând: „Iată că noi am lăsat totul și te-am urmat”. Isus răspunde: „Adevărat vă spun că nu există nici un om care să-și fi lăsat casa, sau părinții, sau frații, sau nevasta, sau copiii pentru Împărăția lui Dumnezeu, care să nu primească mult mai mult în timpul prezent, iar în lumea viitoare viața veșnică”.

⁵ Aceasta n-a însemnat numai mântuire pentru viață în lumea nouă, ci mântuire pentru un tron în împărăția cerească împreună cu Isus Cristos, care înseamnă ceva mai mult decât viața veșnică pe pământul nostru, în viitoarea sa perfecțiune sub împărăția lui Dumnezeu. Cuvintele lui Isus de aici dovedesc că nu este suficient numai să ajungi într-o stare de mântuire, acum, prin facerea pașilor preliminari pentru aceasta. În afară de aceasta, noi trebuie să Îl urmăm, adică să demonstrăm că, de fapt, am lăsat totul, chiar și cele mai apropiate rude, case, pământuri și alte bogății și posesiuni pământești, pentru a-L urma pe El totdeauna, până va veni „lumea viitoare” – Luca 18:18-30.

⁶ Nu trebuie să existe o cale de întoarcere. Deoarece era în necunoștință, Petru a încercat să întoarcă pe Isus de pe calea care ducea la moartea Sa pe un stâlp de tortură, în afara Ierusalimului. Dar, Isus a refuzat să se întoarcă. Acest lucru ar fi însemnat o întoarcere înapoi spre nimicire. Astfel, El i-a zis lui Petru: „Înapoia mea, Satan; tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci tu nu gândești la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor”. Apoi, El a arătat regula de acțiune, pe care o urma, atunci când le-a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea

să-și scape viața [sau sufletul], o va pierde, dar oricine își va pierde viața [sau sufletul] pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde viața [sau sufletul]? Sau, ce ar da un om în schimb pentru viața sa [sau sufletul său]?” – Mat. 16:21-26, *ASV*.

⁷ Fără îndoială, cugetând că împărăția lui Isus era un guvern pământesc vizibil, Petru a încercat să-L convingă pe Isus să-și salveze viața Sa prezentă pământească. Dar, Isus știa că aranjamentul lui Iehova, așa cum era trasat pentru El în profeții, Îl conducea la moarte, ca dovadă a devotamentului Său nezdruncinat față de Dumnezeu. Lui trebuia să i se zdrobească călcâiul, ca Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. Isus știa că a încerca să-și mântuiască sau să-și scape viața Sa omenească, pe care a venit să o pună în moarte, însemna pierderea vieții Sale veșnice viitoare. La scurt timp după aceasta, El a fost spânzurat pe stâlpul de tortură, la Calvar, iar sămânța Șarpelui a încercat, în bătaie de joc, să provoace pe Isus să-și scape viața sau sufletul Său pământesc. Unii batjocoritori ziceau: „Mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă Tu ești fiul lui Dumnezeu, pogoară-te de pe cruce!” Preoții cei mai de seamă și conducătorii religioși ziceau: „Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu se poate mântui! Dacă este Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El!” (Mat. 27:39-42). Soldații care erau acolo de pază, ziceau: „Dacă ești Tu Împăratul Iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!” Unul dintre tâlharii răstigniți alături de El, Îl batjocorea și zicea: „Dacă Tu ești Cristosul, mântuiește-Te pe Tine și pe noi” (Luca 23:35-39). În ciuda acestor batjocori înțepătoare, Isus a refuzat să coboare de pe stâlpul de tortură. El își făcuse deja cunoscută misiunea atunci când a venit pe pământ, zicând: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El Însuși să slujească și să-Și dea viața [sau sufletul] ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:28). El a ținut credincios la acea misiune și Și-a vărsat sufletul Său într-o moarte amară – Isa. 53:12.

⁸ Procedând astfel, Isus și-a mântuit viața sau sufletul, dovedindu-se vrednic să primească de la Iehova răsplata pentru credincioșie. El a refuzat să se mântuiască pe Sine, preferând ca Dumnezeu să-L mântuiască pentru integritatea Sa neștirbită față de El. Atotputernicul Dumnezeu Iehova a mântuit pe Isus a treia zi, întrucât L-a înviat din morți la viață nemuritoare spirituală în cerurile cele mai înalte (Evr. 5:7). Așadar, prin aceasta, Isus a fost un exemplu pentru urmașii Săi. După ce am făcut toți pașii preliminari ai pocăinței, întoarcerii, consacării și botezului, lepădându-ne în felul acesta de noi înșine, trebuie să ne luăm stâlpul îndurării ocării și durerii pentru cauza dreptății și trebuie să-i urmăm Lui. Adică, noi trebuie să continuăm să-L urmăm cu răbdare până la sfârșit, suferind cum a suferit El și să nu căutăm să ne scăpăm viețile sau sufletele noastre pământești prezente. Dacă noi încercăm să ne scăpăm viețile, nu ne lepădăm de noi înșine și ne vom pierde viețile sau sufletele noastre viitoare, în lumea nouă guvernată de Împărăția lui Dumnezeu.

⁹ Isus a avertizat mai departe că o persoană consacrată s-ar putea întoarce de pe calea mântuirii, zicând: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62). Drept dovadă că un credincios care a fost mântuit de la cursul vieții sale condamnat de mai înainte, din lume, nu este complet mântuit, ci poate privi înapoi și poate să se predea înainte ca proba să fi trecut, Isus a zis: „Veți fi urâți din pricina numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Mat. 10:22). Noi trebuie să răbdăm până la sfârșitul cursului nostru pământesc pe calea mântuirii, înainte de a fi mântuiți definitiv, conform judecății lui Dumnezeu. Satan, înșelătorul este acela care înșală pe creștini să cugete că, odată ce au crezut în Domnul Isus, au fost botezați și au pășit pe calea vieții, ei vor fi mântuiți pentru totdeauna, fără nici o posibilitate de a pierde viața veșnică prin necredincioșie.

¹⁰ Necesitatea ca noi să fim statornici și să răbdăm în timp ce umblăm pe calea mântuirii prin această lume, devine tot mai pronunțată la acest sfârșit al lumii. În conformitate cu relatările celor trei Evanghelii referitoare la profeția lui Isus despre sfârșitul acestei lumi, El a prezis persecuții mondiale ale credincioșilor Săi urmași din partea națiunilor și popoarelor. În ciuda tuturor acestor lucruri, noi trebuie să ne facem sigură mântuirea veșnică. Pentru a ne încuraja să facem aceasta, El a zis: „Veți fi urâți de toți din pricina numelui Meu. Dar nici un fir de păr de pe capul vostru nu se va pierde. Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele” (Luca 21:17-19). Expresia „suflete” de aici se referă la viața viitoare în lumea nouă a dreptății a lui Dumnezeu. Noi trebuie încă să câștigăm această viață viitoare sau suflet, iar calea pentru a intra în posesia ei, este să ne dovedim vrednici de ea prin îndelunga noastră răbdare în serviciul lui Dumnezeu, indiferent de ura și persecuția din partea tuturor oamenilor și națiunilor.

¹¹ Păstrarea de către creștin a sufletului său prin îndelungă răbdare pentru Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos, înseamnă ceea ce a vrut să spună Isus în profeția cu privire la sfârșitul lumii, când a zis: „Veți fi urâți de toți pentru numele Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Mar. 13:13; Mat. 24:13). Noi trebuie să ne menținem credința până la sfârșitul încercării noastre în această lume; noi trebuie să ne menținem credințioșia față de Dumnezeu până la sfârșitul încercării noastre, pentru a ne face sigură mântuirea: „dobândind, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1Pet. 1:9). Cu siguranță că, dacă noi sperăm să vedem sfârșitul final al acestei lumi corupte a lui Satan în apropiata bătălie a Armagedonului, trebuie să răbdăm până la sfârșitul ei, pentru a ne dovedi vrednici să fim trecuți vii prin bătălie în viitoarea lume nouă dreaptă.

Exemple pentru avertizarea noastră

¹² Satan Diavolul a adus nimicirea lui Adam și Eva, întrucât i-a întors de la calea ascultării perfecte de Dumnezeu, care i-ar fi condus la viață veșnică în paradisul lor pământesc. Satan mai degrabă caută nimicirea întregii omeniri ce se coboară de la Adam, decât să-i vadă servind cu dragoste pe Dumnezeu și să câștige mântuire prin Sămânța „femeii” lui Iehova. Satan Diavolul are toată această lume sub stăpânirea sa. Dar, pentru satisfacția sa personală, el caută cu disperare să pricinuiască nimicirea acelor care, pocăindu-se, au părăsit această lume și s-au devotat lui Dumnezeu prin credință în Sămânța Sa promisă. Cunosând viclenia și planurile mârșave ale lui Satan, Iehova dă avertismente repetate în Cuvântul Său scris acelor care au început să meargă pe calea mântuirii. Prin intermediul reprezentanților politici și religioși, Satan încearcă să nimicească credința noastră în calea lui Iehova Dumnezeu a mântuirii prin Isus Cristos, Domnul și Regele nostru. Prin servul Său Iuda, Dumnezeu ne avertizează că este posibil ca aceia care au făcut primii pași ai mântuirii să fie înșelați de reprezentanții politici și religioși ai lui Satan și să părăsească pe Dumnezeu și pe Cristos, iar pedeapsa pentru o asemenea dezertare va fi nimicirea prin mâna lui Dumnezeu.

¹³ Lozinca religioasă „dacă ești mântuit odată, ești mântuit pentru totdeauna” este înșelătoare. Ea face pe creștin să cugete că el poate lua lucrurile ușor, poate deveni nepăsător și inactiv și prietenos cu această lume. Pentru a ne avertiza, Iuda, un discipol al lui Cristos, scrie: „Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți odată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că DOMNUL [Iehova], după ce a mântuit poporul din țara Egiptului, a nimicit pe cei ce n-au crezut” (Iuda 5). Deoarece mai multe milioane de izraeliți, împreună cu o mulțime amestecată de oameni de bine, au părăsit țara Egiptului și au trecut prin Marea Roșie, acesta n-a fost un semn

că toată această mare oștire va fi mântuită în Țara Promisă a Palestinei. Câți dintre cei care au fost eliberați din Egipt prin minunile lui Iehova au intrat în Țara Promisă, patruzeci de ani mai târziu? Dintre toți cei care aveau peste douăzeci de ani când au părăsit Egiptul, numai Iosua, Caleb, marele preot Eleazar și, poate și alți Leviți, au intrat în Țara Promisă (*Turnul de veghere*, 15 Decembrie 1943, pag. 382). Ei ar fi putut intra cu toții în Țara Promisă în cel de-al doilea an după părăsirea Egiptului, dar nu s-a întâmplat așa, deoarece le-a lipsit credința în Iehova Dumnezeu. Astfel, cu excepția celor de mai sus, cei necredincioși și răzvrățiți care aveau peste douăzeci de ani, au fost nimiciți în pustia de miazăzi a Țării Promise și aceasta, după cum observați, după ce toți au fost mântuiți din Egiptul care domina atunci această lume.

¹⁴ Făcându-și de cunoscut hotărârea de a-i nimici astfel, precum și motivul Său pentru aceasta, Iehova Dumnezeu a zis către credinciosul Moise: „Până când Mă va provoca poporul acesta? Până când nu vor crede ei în Mine, cu toate minunile pe care le-am făcut în mijlocul lor? Cu siguranță că toți aceia care au văzut gloria Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și totuși M-au ispitit de zece ori și n-au ascultat de glasul Meu, nu vor vedea țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da, nici unul dintre cei ce M-au provocat n-o vor vedea” – Num. 14:11,22,23.

¹⁵ Apostolul Pavel a avertizat comunitățile creștine din timpul său, ca să nu se lase înșelați de Diavol și să nu slăbească din cauza lipsei de credință și ascultare față de Iehova Dumnezeu. Pavel știa că Iuda Iscarioteanul a fost botezat și a fost făcut unul din cei doisprezece apostoli ai lui Isus și, prin urmare, era mântuit într-o anumită măsură și totuși, Iuda a căzut datorită egoismului, prin care Satan Diavolul l-a făcut să trădeze pe Isus. Iuda a căzut în nimicire veșnică. Indiferent dacă cititorii noștri sunt de acord că Pavel a luat locul lui Iuda, ca al doisprezecelea apostol sau nu, cu toate acestea, Pavel a fost un apostol al lui Isus. El se găsea într-o stare de mântuire și nu vroia să aibă soarta lui Iuda. El știa că mântuirea sa finală pentru toată eternitatea depindea de credința și devotamentul său statornic față de Dumnezeu. Faptul că era un apostol, nu-i garanta lui Pavel că el ar fi fost mântuit în cele din urmă, chiar și dacă ar fi fost nepăsător, tot așa de puțin cum nici apostolatul lui Iuda nu i-a garantat acestuia mântuirea finală.

¹⁶ Pentru acest motiv, apostolul Pavel a văzut că era necesar să se păstreze totdeauna sub control, supus Cuvântului lui Dumnezeu și conducerii spiritului lui Dumnezeu și să nu permită trupului său de carne, precum și dorințelor sale egoiste să-l învingă. Prin mila lui Dumnezeu, el a încercat să-și țină trupul în stăpânire, în armonie cu voința și serviciul lui Dumnezeu, deoarece dacă nu ar fi făcut aceasta, ar fi devenit un lepădat, chiar dacă el propovăduise la atâția și a scris mai multe cărți ale Bibliei. El și-a adus aminte de exemplul avertisment al izraeliților care au fost mântuiți din Egipt, care este un simbol al acestei lumi. Toți acei izraeliți au trecut împreună prin Marea Roșie, având norul ocrotitor al lui Dumnezeu deasupra lor și apele mării ridicate în formă de ziduri pe ambele părți, fiind botezați prin aceasta în ascultare de Moise, conducătorul vizibil al lui Dumnezeu ales pentru ei. Ei au mâncat cu toți aceeași hrană furnizată prin mijloace spirituale, mai ales mana care a căzut în mod miraculos în decursul celor patruzeci de ani de pribegie. „Hrană din cer”, „pâinea celor puternici” este numită mana în Psalmul 78:24,25 (*ASV*). De asemenea, toți acei izraeliți au băut aceeași apă care a fost furnizată prin mijloace spirituale, întrucât puterea lui Iehova a fost cea care, cel puțin cu două ocazii, a deschis o stâncă pentru a face să curgă apele dătătoare de viață. Prima dată când puterea lui Dumnezeu a deschis o stâncă, pentru a furniza apă, a fost la Refidim, în pustia Sin, în cea de-a doua lună după ce au părăsit Egiptul. A doua oară când este raportat că apa a fost procurată dintr-o stâncă a fost la Cades, spre

sfârșitul celor patruzeci de ani de pribegie; așa s-a întâmplat că ei au avut apă de băut, furnizată în mod spiritual, de la începutul până la sfârșitul lungii lor călătorii – Ex. 17:6; Num. 20:11.

¹⁷ Dar, chiar dacă ei s-au împărtășit cu toții de asemenea favoruri de la Dumnezeu, care au fost spre mântuirea lor, au intrat toți în „țara promisă în care curge lapte și miere?” Dacă au fost toți mântuiți odată de cea dintâi putere mondială, Egiptul, a însemnat aceasta că ei au fost mântuiți cu toții și în Țara Promisă? Pavel a cunoscut răspunsul scriptural. El și-a aplicat lui însuși avertismentul și i-a făcut atenți și pe frații săi, ca nu cumva, din lipsă de stăpânire de sine, să cadă în aceleași ispite ca acei izraeliți, iar în felul acesta, să piardă ocazia pentru mântuirea veșnică. Pavel scrie:

¹⁸ „De aceea eu alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg; mă lupt, dar nu ca unul care lovește în vânt; ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat. Fraților, n-aș dori să nu știți că părinții noștri au fost TOȚI sub nor, TOȚI au trecut prin mare, TOȚI au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; și TOȚI au mâncat aceeași mâncare spirituală, și TOȚI au băut aceeași băutură spirituală, căci au băut dintr-o stâncă spirituală ce venea după ei; și stânca era Cristos. Totuși, MAJORITATEA n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. [Dar pentru ce au pierit după ce au fost mântuiți din Egipt? Ce ne arată exemplul lor nouă, cei care am fost mântuiți din antitipicul Egipt, această lume, sub Mai Marele Moise, Isus Cristos?] Și aceste lucruri au fost exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele, așa cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, așa cum au fost unii dintre ei, după cum este scris: Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-a sculat să joace. Să nu curvim, cum au făcut unii dintre, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii dintre ei, care au pierit prin șerpi. Să nu murmurăți, cum au murmurat unii dintre ei, care au fost nimiciți de nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru a ne avertiza pe noi, cei peste care a venit sfârșitul veacurilor. De aceea, cel care crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” – 1Cor. 9:26, 27; 10:1-12, *ASV*.

¹⁹ După toate semnele din această lume, Egiptul anti-tipic, noi ne aflăm la sfârșitul sistemelor de lucruri care au marcat această lume. De aceea, exemplele de avertizare menționate mai sus au fost scrise în special pentru avertizarea noastră. Bine facem dacă ne amintim că sutele de mii de izraeliți de sub Moise, care au fost mântuiți din Egipt, au inclus o mare „mulțime amestecată” de neizraeliți, oameni de bine. Pe când se găseau în pustie, această mulțime amestecată a fost cea care a ațâțat pe izraeliți să se plângă de lipsa de carne, astfel încât Iehova a aprovizionat tabăra cu o mulțime de prepelițe, care le erau suficiente pentru cel puțin o lună de zile. În consecință, avertismentul exemplelor înregistrate în Scriptură este pentru avertizarea „mulțimii mari” de oameni de bine de astăzi, precum și pentru puținii membri rămași ai Israelului spiritual – Num. 11:4.

²⁰ Atât această rămășiță spirituală, cât și mulțimea de oameni de bine de naționalități amestecate au fost mântuiți acum de această lume „care în mod spiritual se numește ... Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru” (Apoc. 11:8). În ascultare de Iehova Dumnezeu, noi ne-am rupt de ea, alegând să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, decât de oameni. Dar, cu trupul suntem încă în această lume, deși nu suntem o parte a ei. Astfel, aceleași ispite continuă să vină și asupra noastră, așa cum au venit asupra izraeliților în pustie. Ce fel de ispite? Acelea înșirate de apostol, și anume: pofta după lucruri rele; idolatrie împreună cu mâncare, băutură și joc; curvie; ispitirea sau punerea la încercare a lui Iehova Dumnezeu; murmurare. În această lume a ispitei, un creștin n-ar trebui să cugete că stă tare pe picioare, ci trebuie totdeauna să fie cu băgare de seamă,

păzindu-și stăpânirea de sine, pentru a nu fi înșelat de lumea lui Satan, să nu cadă în nimicire și, astfel, să nu câștige niciodată viitoarele binecuvântări ale lumii noi promise de Iehova Dumnezeu.

Un Mântuitor, mai ales pentru credincioși

²¹ Noi toți suntem oameni simpli, bărbați și femei, așa cum erau și izraeliții și mulțimea amestecată în călătoria prin pustie. Prin urmare, și noi putem fi ușor atinși de aceleași ispite, pe care Satan Diavolul le-a adus asupra lor. Cu siguranță că alte ispite ne stau înaintea, ispite ce sunt comune tuturor oamenilor, inclusiv acelor izraeliți și mulțimii amestecate; de aceea, nici unul dintre noi nu poate să-și permită să devină nepăsător și indiferent. Totuși, noi nu trebuie să ne descurajăm și să ne temem că nu am putea trece cu succes prin această perioadă de probă. După ce a avertizat cu privire la căderea pricinuită de încrederea în sine, Pavel a adăugat: „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și calea de scăpare, ca s-o puteți răbda. De aceea, prea iubiții mei, fugiți de idolatrie” (1Cor. 10:13,14, *ASV*). Scopul lui Dumnezeu în legătură cu mântuirea din Egipt a izraeliților și a mulțimii amestecate nu a fost să-i nimicească în pustie; scopul Său a fost să-i elibereze și să-i conducă la odihna promisă în „țara în care curge lapte și miere”. În mod asemănător, scopul pentru care Dumnezeu ne mântuiește de această lume prin Isus Cristos, nu este acela ca, după un timp oarecare, să ne nimicească în mânia Sa; scopul Său este ca noi să putem câștiga mântuirea finală glorioasă în lumea nouă dreaptă care va fi fără sfârșit. Pavel zice: „Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, ... și să avem drept coif nădejdea mântuirii. Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Cristos”. „Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire” (1Tes. 5:8,9; 2Tes. 2:13). Prin câștigarea mântuirii veșnice, noi ne împărtășim în justificarea numelui lui Dumnezeu.

²² Dacă acum ni s-ar pune întrebarea: „Ești tu mântuit?”, noi putem să răspundem: „Până acum, da!” Noi suntem într-o stare de mântuire, pe calea mântuirii. Dar noi trebuie încă să ne facem sigură mântuirea pentru toată eternitatea, rezistând pe calea mântuirii, până când vom primi premiul binecuvântat. Mântuirea noastră veșnică este condiționată de credința, ascultarea și credincioșia noastră continuă față de Dumnezeu, în timp ce umblăm pe urmele lui Isus Cristos. Ceea ce a făcut pe izraeliți și pe mulțimea amestecată, care au fost mântuiți odată din Egipt, să fie învinși, înainte de a intra în odihna lui Dumnezeu în Țara Promisă, a fost lipsa de credință în Dumnezeu. Ei n-au reușit să creadă în El pe tot parcursul călătoriei prin pustie. Credința și nădejdea însemna ascultare față de El. Acum, la sfârșitul acestei lumi, când premiul este atât de aproape, să nu permitem să fim învinși datorită neascultării și părăsirii serviciului nostru, deoarece nu ne păstrăm încrederea în Dumnezeu până vom câștiga premiul mântuirii veșnice. Să ținem tare la credința noastră! În această credință în Dumnezeu și Cristos, să continuăm să-L ascultăm, să lucrăm și să luptăm în serviciul Său, urmând exemplul apostolului care a scris: „Noi muncim și ne luptăm, pentru că ne-am pus nădejde în Dumnezeul cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, anume al celor care cred” (1Tim. 4:10, *ASV*). Dumnezeu ne va mântui în primul rând pe noi, care acum suntem într-o stare de mântuire, pentru mântuirea veșnică de care s-a îngrijit, dacă ne dovedim până la sfârșit credința în El și în Sămânța Sa, Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine spune: „Dacă ești mântuit odată, ești mântuit pentru totdeauna”; este adevărat lucrul acesta?
2. Ce trebuie să facem ca să ajungem pe calea mântuirii?
3. Pentru ce nu suntem încă mântuiți peste posibilitatea de a cădea în viitor?
4. Prin cine este posibilă mântuirea și ce trebuie părăsit?
5. De ce a arătat Isus că este nevoie, în afară de pașii preliminari?
6. Ce a spus Isus când Petru se străduia să-L convingă să se întoarcă de la calea care ducea la moarte?
7. Cum a refuzat Isus să-și mântuiască viața când era batjocorit? Pentru ce?
8. Cum a fost Isus un exemplu pentru noi, prin aceea că nu și-a mântuit viața?
9. Ce reiese din necesitatea de a nu privi înapoi, ci de a răbda până la sfârșit?
10. Ce sunt sufletele noastre pe care încercăm să le păstrăm și cum facem aceasta?
11. Până când trebuie să răbdăm și ce însușiri trebuie să aibă răbdarea noastră?
12. A cui nimicire o caută Satan cu disperare și cum?
13. Despre ce ne amintește Iuda, pentru a ne avertiza împotriva nepăsării?
14. Pentru ce a nimicit Iehova pe acei izraeliți?
15. A cui soartă nu dorea Pavel să o aibă, în ciuda apostolatului său?
16. Ce încerca el să controleze, aducându-și aminte de experiențele cui?
- 17,18. a) În cele din urmă, eliberarea lor comună din Egipt a avut ca rezultat mântuirea lor comună în Palestina? b) Cum au fost ei exemple?
- 19,20. a) Pentru avertizarea cui au fost scrise acele exemple? b) De ce nu îndrăznim noi să cugetăm că stăm așa de tari, încât n-am putea cădea?
21. De ce nu trebuie noi să ne descurajăm de teama căderii?
22. Cum va fi Dumnezeu Mântuitorul, mai ales al celor credincioși?

SALUTÂND REGELE LUMII NOI

Lui Ioan, pe atunci un serv în vârstă al Regelui uns Isus Cristos, i s-a dat o viziune referitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Printr-un înger, Regele i-a descoperit credinciosului Ioan ce se va întâmpla în zilele noastre, iar Ioan a făcut o înregistrare a acestor lucruri, cunoscută sub numele de Apocalipsa sau Descoperirea. Așa arată Apocalips 1:1-3. Ioan a văzut multe lucruri simbolice și, ca un martor credincios al lui Iehova Dumnezeu, el i-a simbolizat sau reprezentat pe urmașii credincioși ai lui Cristos din zilele noastre, rămășița bisericii lui Dumnezeu. Acea viziune venită de la Dumnezeu prin Isus Cristos, i-a descoperit lui Ioan că biserica lui Dumnezeu este formată din Isus Cristos, Capul și 144.000 de urmași credincioși și adevărați. Ei sunt arătați ca izraeliți spirituali în Apocalips 7:4-8 și 14:1,3. În Apocalips, capitolele 1 și 3, Isus Cristos, Marele Preot este înfățișat la templul lui Dumnezeu, iar în împlinirea profeției, Isus Cristos a început să adune la Sine pe membrii bisericii lui Dumnezeu, după sosirea Sa la templu în anul 1918.

Viziunea îi descoperă apoi lui Ioan multe alte persoane care vin la Domnul Dumnezeu. Înțelegând că aceștia nu sunt izraeliți spirituali, Ioan întreabă cine sunt ei. I se răspunde că aceștia sunt o mulțime mare care va apărea la timpul hotărât de Dumnezeu și se vor alătura izraeliților spirituali în închinarea lui Iehova Dumnezeu la templul Său. Ioan descrie astfel

viziunea sa: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mulțime mare, pe care nu putea să o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de palmier în mâini” – Apoc. 7:9.

Să reținem acest lucru: „mulțimea mare” vine din orice națiune, din orice norod, din orice seminție și din orice limbă. Totuși, ei sunt puțini în comparație cu populația totală a pământului. Ei toți sunt cu bunăvoință față de Dumnezeu și văd că religia acestei lumi este produsul Diavolului, pe care îl folosește pentru a înșela și a-i întoarce pe oameni de la Iehova și Împărăția Sa. Ei înțeleg că mântuirea nu poate veni prin asocierea cu nici una dintre organizațiile religioase ale creștinătății, deoarece „mântuirea vine de la Iehova” (Ps. 3:8, *ASV*). Acești credincioși se întorc la Dumnezeu și Cristos Regele și Îi servesc. Hainele albe cu care sunt îmbrăcați îi identifică simbolic drept iubitori ai curăției și dreptății. Ei sunt arătați de asemenea ca având ramuri de palmier în mâini, pe care le-au fluturat în timp ce L-au salutat pe Unsul lui Iehova și spun: „Salutăm pe Cristos Regele și Justificatorul lui Iehova!” Orice creatură care Îl iubește și Îl servește pe Iehova Dumnezeu se alătură cântării de laudă a Numelui Său (Apoc. 7:10-12). Acea viziune simbolică arată că servii credincioși ai lui Dumnezeu din zilele noastre, asemenea lui Ioan la bătrânețe, nu au putut identifica mulțimea mare, până când membrii rămășiței celor 144.000 nu au fost adunați de Domnul la templul Său și luminați de El, ajungând astfel în deplină unitate cu Cristos (Efes. 4:12,13). În anul 1935, clasei „servului credincios” al lui Dumnezeu de pe pământ i s-a permis pentru prima dată să identifice mulțimea mare din Apocalips 7.

Aceasta este în armonie cu experiența lui Ioan, care scrie: „Și unul dintre bătrâni a luat cuvântul și a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” „Doamne, i-am răspuns, tu știi. Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-L slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce stă pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apoc. 7:13-17). Astfel, „mulțimea mare” este identificată clar ca fiind alcătuită din persoane cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu și ca „alte oi” ale Păstorului cel Bun, Isus Cristos (Ioan 10:16). Deoarece apreciază privilegiul de a se devota pe ei înșiși lui Cristos Regele și de a-L servi totdeauna, spre lauda Dumnezeului Cel Prea Înalt, lor le sunt șterse lacrimile cauzate de răutatea lumii.

Deoarece mulțimea de la templu era mare și ei sunt prezentați că fluturau ramuri de palmier în timp ce salutau pe Regele uns al lui Iehova, aceasta ne îndreaptă atenția spre „sărbătoarea corturilor”. Aceasta era o sărbătoare de șapte zile, iar izraeliților le-a fost poruncit s-o observe în luna a șaptea „când își strângeau de pe câmp roadele”, motiv pentru care a mai fost numită și „sărbătoarea secerișului” (Exod 23:16, Lev. 23:39). Alte scripturi au numit-o „sărbătoarea lui Iehova”, deoarece aceasta prefigura o sărbătoare de bucurie în justificarea numelui lui Iehova. Fiind o sărbătoare a „secerișului”, împlinirea sa din zilele noastre are loc la timpul când Domnul Isus îi adună pe aleșii Săi în starea de unitate a templului, iar apoi începe să adune la Sine și pe „alte oi” ale Sale, ce alcătuiesc „mulțimea mare”. Astfel, împlinirea anti-tipică a sărbătorii secerișului ilustrează strângerea acestei „mulțimi mari”. Această sărbătoare este acum în curs de împlinire.

Acum nouăsprezece secole, în timpul sărbătorii secerișului sau „sărbătorii corturilor”, Isus a arătat diferența clară dintre religioniștii iudei, care stăteau de partea tatălui lor, Diavolul și iudeii cu o inimă sinceră care stăteau de partea lui Isus (Ioan 8:43,44). Iudeii religioși nu numai că L-au respins pe Isus, dar au căutat să Îl omoare. Mulți oameni de rând credeau în El, iar Isus i-a asigurat că vor fi făcuți liberi dacă vor continua pe calea adevărului (Ioan 8:31, 32,36). Prin asocierea cu sărbătoarea secerișului, Isus a dovedit, în concluzie, că El a împlinit-o la scară mică, dar bineînțeles că împlinirea sa completă începe acum, în timp ce rămășița este pe pământ și este adunată de Domnul în starea templului. Ca Funcționarul Principal al Tatălui Său, Isus a strigat cu îndrăzneală către popor la sfârșitul sărbătorii secerișului: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7:2,14,37). Acum, Domnul Isus se află la templu în spirit și le spune celor care vor alcătui „alte oi” ale Sale: „Iehova este în Templul Său cel Sfânt; tot pământul să tacă înaintea lui!” – Hab. 2:20, *ASV*.

La sărbătoarea secerișului, participanții fluturau ramuri de palmier și trebuiau să locuiască în corturi, adică în locuințe temporare, ceea ce le amintea de cele pe care izraeliții le-au folosit în timpul călătoriei de patruzeci de ani prin pustie. Simbolic, aceasta înseamnă că oamenii care sunt strânși acum la Domnul, adică „turma mică” a lui Cristos și „alte oi” ale Sale, nu sunt o parte a acestei lumi rele asupra căreia Satan își exercită puterea, ci sunt pentru împărăția lui Dumnezeu, locuind temporar în lumea prezentă și așteptând instaurarea lumii noi permanente. Ei nu se pleacă în fața oamenilor și lucrurilor făcute de aceștia și nu se închină lor, ci supunerea, închinarea și devotamentul lor sunt îndreptate în totalitate spre Iehova Dumnezeu și împărăția Sa. Ei îi recunosc pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos ca „Înaltele Stăpâniri” cărora trebuie să li se supună și refuză să facă vreun compromis cu oricare parte a organizației lumii lui Satan – Rom. 13:1-4.

Asocierea cu frații Săi

Cortul închinării din pustie, construit de oameni sub îndrumarea lui Moise și la porunca lui Iehova, avea doar o singură curte în care aveau acces toți oamenii, în anumite momente (Lev. 1:1-9). Același lucru a fost valabil și în cazul templului de mai târziu din Ierusalim. După distrugerea acestuia, profetul Ezechiel a avut o viziune a unui mare templu sau organizație, în care toți cei adunați se vor închina lui Iehova Dumnezeu după instaurarea împărăției Sale prin Isus Cristos, adică de la și după anul 1914. În acea viziune, mulțimea de închinători este descrisă că se afla în „curtea din afară”. În această curte se aflau atât preoții, cât și oameni obișnuiți care se închinau lui Iehova Dumnezeu. Aceasta este o altă ilustrare profetică a „mulțimii mari” adunată înaintea tronului lui Dumnezeu, care se închină Lui și Cristosului Său, după venirea lui Cristos la templu ca reprezentantul sau mesagerul lui Iehova Dumnezeu – Ezec. 40:17; 46:3,9, 21-24.

În împlinirea în mic a profeției din Maleahi cu privire la venirea mesagerului lui Iehova la templu, Isus Cristos a venit la templul din Ierusalim în primăvara anului 33 d.C. În drum spre templu, Isus a mers călare pe un măgar spre Ierusalim, prezentându-se iudeilor ca Regele lor. Dumnezeu a prezis aceste lucruri prin profetul Său din vechime (Zah. 9:9; Mat. 21:5). Mulțimi mari de oameni obișnuiți îl salutau pe Isus în timp ce intra în Ierusalim, fluturând ramuri de palmier și zicând: „Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!” (Mat. 21:8,9; Ps. 118:26). Cu acest eveniment a fost făcut un alt tablou profetic, ce prevestea venirea lui Isus Cristos Regele în puterea activă a împărăției Sale, la timpul când adună la Sine pe „alte oi” ale Sale, care

alcătuiesc „mulțimea mare”. De aceea, la Apocalips 7:9, citat mai sus, mulțimea mare este arătată că flutură ramuri de palmier și strigă laude lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos, atribuindu-le toată ocrotirea și mântuirea.

Aceasta conduce exact la împlinirea parabolei lui Isus despre oi și capre, profecie care se referă la sfârșitul acestei lumi. În anul 1914, Isus Cristos a fost întronat ca rege al lumii noi (Mat. 24:3-14). Trei ani și jumătate mai târziu (anul 1918), El a apărut la templul lui Iehova Dumnezeu și a adunat la Sine pe credincioasa „turmă mică”, însărcinând rămășița lor de pe pământ să propovăduiască „această evanghelie a împărăției”. În felul acesta este marcat începutul judecării națiunilor, cu privire la care parabola spune: „Toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui” – Mat. 25:31-33.

Se disting astfel două clase de persoane. O clasă foarte egoistă care îi asuprește pe alții și persecută pe cei care servesc pe Dumnezeu, este desemnată sub simbolul „capre”. Membrii celeilalte clase, care sunt binevoitori cu poporul lui Dumnezeu și iubesc dreptatea, sunt numiți „oi”. Aceștia fac bine celor care Îl servesc pe Iehova ca martorii Săi. Aceste persoane cu bunăvoință sunt „alte oi” ale Păstorului cel Bun, pe care El le adună acum la Sine. Declarația lui Isus cu privire la aceste două clase arată contrastul puternic dintre cei extrem de egoiști și cruzi, pe de o parte și persoanele cu bunăvoință, pe de altă parte. Profecția-parabolă este acum în curs de împlinire și și-a început împlinirea de la venirea Mesagerului lui Iehova la templu în 1918. În această perioadă, rămășița „turmei mici” a lui Cristos, martorii unși ai lui Iehova, au mers dintr-un loc în altul, ascultând porunca Sa, spunând oamenilor că împărăția cerurilor este aici și că singurul mijloc de salvare și binecuvântare veșnică va fi găsit de cei care se întorc la Regele lui Iehova, Isus Cristos și care Îl susțin cu credincioșie. De asemenea, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, acești martori avertizează asupra dezastrului iminent care va veni peste această lume în bătălia Armagedonului. Prin urmare, acesta este un timp foarte primejdios, deoarece Armagedonul este foarte aproape.

Toate națiunile și mai ales conducătorii lor, văd că ceva teribil stă să cadă asupra acestei lumi. Neștiind ce este și neavând credință în Iehova și în Cuvântul Său, acești conducători se grăbesc să ceară sfatul Ierarhiei Romano - Catolice și papei, pentru a se consola și pentru a-și potoli temerile. În ultimul timp acest lucru a luat amploare, iar diverse oficialități din multe națiuni, politicieni, reprezentanți ai armatei, administratori, editori, ziariști, juriști, fac o escală specială sau un pelerinaj în cetatea Vaticanului. Autoritatea Ierarhiei Romano - Catolice constituie liderul religios de pe pământ și este cel mai înverșunat dușman al martorilor lui Iehova, deoarece acești martori vestesc Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos. Ierarhia susține într-un mod egoist și fals că Papa va conduce lumea ca parte spirituală a unui guvern omenesc creat în mod arbitrar. Prin urmare, această organizație religioasă este reprezentantul principal al Diavolului de pe pământ. Diavolul folosește Ierarhia și aliații săi pentru a persecuta pe Domnul, reprezentat de martorii Săi și pentru a înjosi împărăția Sa și pe toți cei care o sprijină. Este bine știut de toată lumea că Ierarhia Romano - Catholică și aliații săi persecută acum cu înverșunare și se împotrivesc adevăraților urmași ai lui Isus Cristos, care sunt martori ai lui Iehova și ai împărăției Sale. Ierarhia și organizațiile religioase aliate sunt desemnați de Domnul Isus ca și „capre”. Cuvintele Sale de incriminare împotriva „caprelor” sunt: „Am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau”. „Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut” (Mat. 25:42,45). Isus declară

astfel că orice se face urmașilor Săi credincioși, El socotește ca fiind făcut Lui însuși și le notează astfel.

Totuși, astăzi oamenii cu bunăvoință de pe pământ doresc să vadă că se face ce este drept și astfel refuză să mai aibă de-a face cu persecutarea martorilor lui Iehova. Mulți astfel de oameni se află sub conducerea Ierarhiei Romano - Catolice, deoarece sunt asociați de mult timp cu această organizație religioasă. Văzând nedreptatea îngrămădită de Ierarhie asupra martorilor lui Iehova din provincia Quebec, Canada, și de pretutindeni, aceste persoane cu bunăvoință față de Domnul Dumnezeu părăsesc această organizație politico-religioasă și Îl caută pe Dumnezeu și serviciul Său drept. Ei observă faptele rele făcute în numele religiei și patriotismului; văzând că martorii lui Iehova sunt pașnici și fac bine oamenilor așa cum le-a poruncit Dumnezeu, ducând mesajul de mângâiere sufletelor întristate, persoanele cu bunăvoință se folosesc de orice ocazie pentru a face bine adevăraților imitatori ai lui Isus Cristos, martorii lui Iehova.

Atunci când membrii rămășiței credincioase vin la ei cu mesajul Împărăției, aceste persoane cu bunăvoință, indiferent dacă sunt catolici, protestanți sau în afara organizațiilor religioase, se poartă prietenos cu martorii și se îngrijesc de necesitățile lor, iar Isus Cristos, Judecătorul, desemnează pe aceste persoane ca „oi”. El le spune, conform parabolei profetice care acum își găsește împlinirea: „Am fost flămând, și Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și Mi-ați dat să beau; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine”. Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?” Drept răspuns, Regele le va zice: „Adevărat vă spun, că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Mat. 25:35-40). Aceasta arată că ei fac parte dintre cei care Îl salută pe Regele uns în mod divin al lumii noi. În apropiata bătălie a Armagedonului, sfârșitul „caprelor” va însemna nimicirea împreună cu organizația lui Satan, în timp ce „oile” cu bunăvoință vor primi de la Rege ocrotire în bătălie și mântuire veșnică în lumea nouă viitoare.

*În ziua aceea se va zice: Iată, acesta este Dumnezeul nostru; noi L-am așteptat,
...ne vom veseli și ne vom bucura de mântuirea Lui – Isaia 25:9, ASV .*

PENTRU CINE A FOST SCRISĂ BIBLIA

Avea cineva Biblia înainte de secolul al XVI-lea î.Cr.? Nu, deoarece profetul Moise care a trăit în acel secol, a început să scrie primele cinci cărți ale sfintei Biblii în anul 1513 î.Cr. și a făcut aceasta la porunca lui Dumnezeu, care i s-a descoperit sub numele de „Iehova”. Mai înainte de acea vreme, Dumnezeu a comunicat cu oamenii Săi credincioși de pe pământ prin intermediul îngerilor Săi din ceruri (vezi Geneza 18:1-33 și 19:1,15). Dar lui Moise, Dumnezeu i-a vorbit într-un mod special, instruindu-l cu privire la lucrurile pe care trebuia să le facă pentru a-i conduce pe izraeliți, poporul lui Moise, afară din țara de robie a Egiptului. Chiar înainte ca izraeliții să părăsească Egiptul, Iehova Dumnezeu a făcut un legământ cu ei, folosindu-l pe Moise ca vorbitor

și mijlocitor în acest scop. În a treia lună de la părăsirea Egiptului, izraeliții au ajuns pe Muntele Sinai din Arabia, iar acolo Dumnezeu a confirmat acel legământ prin manifestări speciale, remarcabil fiind faptul că le-a dat legea Sa fundamentală, care includea cele zece porunci. Prin intermediul lui Moise, El le-a dat mai multe reguli și porunci. El a poruncit lui Moise ce să scrie, iar profetul a scris așa cum i s-a poruncit. El l-a inspirat pe Moise să scrie întreaga istorie și legile conținute în primele cinci cărți ale Bibliei.

Înregistrarea lui Moise arată că Iehova Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, că a creat globul nostru pământesc pentru a fi locuit de oameni, instruindu-l pe primul om cu privire la ceea ce trebuia să facă pentru a-și păstra integritatea față de Dumnezeu, păstrându-și în felul acesta poziția potrivită. Dar după crearea omului, a venit în existență Diavolul prin rebeliunea puternicei creaturi spirituale, heruvimul Lucifer, care a fost urmat de o ceată de creaturi îngerești. Această hoardă de îngeri răi, conduși de Satan Diavolul, a asaltat de atunci omenirea pentru a o întoarce de la Dumnezeu și pentru a o nimici. De aceea, Dumnezeu a dat oamenilor ascultători propriul Său Cuvânt pentru a se împotrivi Diavolului, ca aceștia să poată fi călăuziți pe calea cea dreaptă. Dumnezeu a făcut acest lucru pentru o anumită perioadă de timp prin îngerii sau mesagerii Săi cerești. Apoi, la timpul Său potrivit, El a făcut ca servii Săi credincioși să scrie sub inspirație mesajul Său adresat omenirii. Această Înregistrare scrisă se numește Biblia. De atunci încoace Dumnezeu o păstrează pentru folosul celor care doresc să știe ce este drept. Moise a fost devotat pe deplin Domnului Dumnezeu, iar El l-a ales să scrie cele cinci cărți numite „Pentateuhul”. După aceea, alți servi credincioși ai lui Dumnezeu au scris părți ale Bibliei, așa cum au fost inspirați de Iehova și li s-a poruncit. David, unul dintre acești servi credincioși, a spus despre sine: „Spiritul lui Iehova vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea” (2Sam. 23:2, *ASV*). Petru, unul dintre ultimii scriitori ai Bibliei, a scris: „Nici o profeție n-a venit vreodată prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind mânați de spiritul sfânt” – 2Pet. 1:21, *ASV*.

Unii oameni spun: „Eu nu cred că există un Dumnezeu Atotputernic, așa că nu cred în Biblie”. Asemenea oameni nu văd și nu înțeleg adevărul și sunt total ignoranți față de relația omului cu Dumnezeu. Diavolul a orbit mintal pe mulți oameni. El a făcut aceasta pentru ca adevărul lui Dumnezeu să nu strălucească în mințile lor (2Cor. 4:4). Un om sănătos și chibzuit, numai uitându-se în jurul lui și observând lucrurile existente, înțelege că există un Mare Creator, care a făcut toate lucrurile ce se văd și care se descoperă ca Atotputernicul Dumnezeu. O persoană care nu crede în Cuvântul Creatorului, n-ar putea înțelege niciodată adevărul și trebuie să rămână în întuneric. Biblia nu a fost scrisă pentru acea persoană. În Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu seriozitate” (Evr. 11:6). Omul care spune că nu există un Creator este nebun; și dacă se pune singur în clasa nebunilor, el arată că se află complet sub controlul Diavolului, deoarece Diavolul este un rebel și un potrivnic al lui Dumnezeu – Ps. 14:1.

Dumnezeu nu îi forțează pe oameni să creadă adevărul din Cuvântul Său. El le pune adevărul înaintea și permite fiecăruia să-și manifeste propria dorință, să îl accepte sau nu. Dumnezeu este lumină, vorbind la modul figurat, și „se învelește cu lumină” (1Ioan 1:5; Ps. 104:2). Lumina Sa a adevărului nu este dată celor care îl servesc pe Diavol. Acest lucru este arătat prin faptul că îngerii răi sunt întemnițați în întuneric mental. „Lumina este semănată pentru cei neprihăniți” (Ps. 97:11). Omul care se bucură de legea lui Dumnezeu și care se străduiește să meargă pe calea cea dreaptă, este un om care umblă în lumină și care este binecuvântat – Ps. 1:1,2.

Biblia nu a fost scrisă pentru nebuni, nici această revistă nu este publicată pentru nebuni. Biblia, despre care se discută în această revistă, a fost scrisă și a fost dată oamenilor care se lasă învățați, pentru ajutorul și călăuzirea lor, pentru ca aceste persoane cu bunăvoință să poată fi sfătuiți pe deplin cu privire la calea cea dreaptă pe care trebuie să meargă, să poată sta de partea lui Dumnezeu, refuzând să servească Diavolului. Pavel, scriitorul multor cărți ale Bibliei, spune: „Toată Scriptura este dată prin inspirație de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2Tim. 3:16,17). Sfintele Scripturi conțin Cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărat și este călăuză potrivită pentru persoanele care doresc să cunoască și să facă ceea ce este drept. Unul dintre scriitorii Psalmilor scrie: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. Cuvântul Tău este adevărat de la început; judecățile Tale drepte țin pe vecie. Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel care găsește o mare pradă. Urăsc și nu pot suferi minciuna; dar iubesc Legea Ta” – Ps. 119:105, 160,162,163.

Când a fost pe pământ, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a mărturisit cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu scris în Biblie, spunând: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Să nu își închipuie cineva că este suficientă numai o simplă posedare a Bibliei sau o citire ocazională a versetelor ei pentru a fi înțelept. Mulți spun: „Eu am Biblia și cunosc învățăturile ei”. Cu toate acestea, ei se află de fapt într-o mare ignoranță cu privire la conținutul și înțelegerea Bibliei. Biblia este cel mai mare depozit de cunoștință și înțelepciune. Omul care dorește să cunoască adevărul trebuie să studieze Biblia, acest studiu să îl arate ca fiind aprobat de Dumnezeu, nefiindu-i rușine să recunoască în fața tuturor că toate lucrurile bune vin de la Atotputernicul Dumnezeu (2Tim. 2:15). O persoană care se lasă învățată are o dorință sinceră de a învăța și ea va primi cu smerenie orice corecție din partea lui Dumnezeu. Dacă un astfel de om merge pe calea numită de Dumnezeu, atunci cu siguranță el va învăța; după cum este scris: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa. Toate cărările DOMNULUI sunt îndurare și adevăr pentru cei ce păzesc legământul și mărturiile Lui” – Ps. 25:9,10.

Toți clericii religioși, într-un fel sau altul, tăgăduiesc Biblia prin învățăturile lor. De ce? Pentru că în realitate ei nu sunt „oamenii lui Dumnezeu”, ci sunt de partea Diavolului și o parte a acestei lumi a Diavolului. Toți „înalții critici” fac parte din această clasă. Asemenea oameni se consideră înțelepți în propria lor minte, doresc să strălucească înaintea altor oameni din această lume, să primească onoarea și laudele care îi aparțin în mod potrivit Atotputernicului Dumnezeu. Astfel, ei se arată ca fiind în tovărășia Diavolului. Înțelepciunea pe care ei o posedă este lumească, iar despre lipsa de valoare acestei înțelepciuni noi citim: „Căci este scris: Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul lumii acesteia? N-a prosti Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii” – 1Cor. 1:19,20,25.

Părerea unui om nu are valoare, dacă este contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă oamenii urmează învățăturile lumești, vor rămâne cu siguranță în întunericul lumii. Toți oamenii sunt imperfecti din naștere, dar cei sinceri cresc în cunoștință și înțelepciune numai atunci când caută să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Din acest motiv, omul care tăgăduiește Biblia ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu este un nebun, indiferent dacă este un preot sau un gunoier. A te încrede în părerea nefondată a omului este nebunie și duce la nimicire sigură. „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Ps. 146:3). Dar învățând și urmând plin de încredere îndrumarea lui Dumnezeu, aceasta duce la viață și fericire în apropiata lume nouă. „Încrede-te în

DOMNUL din toată inima Ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate cărările tale, și El îți va netezi cărările” (Prov. 3:5,6). Dacă cineva dorește să cunoască adevărul, atunci el trebuie să dovedească și să susțină toate lucrurile prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărat și să țină tare la ceea ce este în armonie cu acest cuvânt (1Tes. 5:21). Biblia a fost scrisă pentru ca această persoană să procedeze așa cum este arătat mai sus, mai ales acum la acest sfârșit al lumii: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, ... „a fost scris pentru avertizarea noastră și pentru noi, cei peste care a venit sfârșitul veacurilor” – Rom. 15:4; 1Cor. 10:11.

IONA PREUMBREȘTE PE ISUS ȘI PE URMAȘII SĂI

Iehova a zis profetului izraelit Iona, fiul lui Amitai, în secolul al IX-lea î.C.: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” (Iona 1:1,2; 2Regi 14:25; Ios. 19:10,13). Iona a fost foarte surprins de porunca primită. El se gândea: „Să merg la acel popor păgân! De ce? Ei nu sunt nici devotați lui Dumnezeu, nici nu au intrat într-un legământ solemn cu El, așa cum am făcut noi, izraeliții! Pentru ce să ne batem capul cu ei acum? Cei din Ninive ar putea considera avertismentul meu ca o amenințare din partea Israelului și ar putea veni aici să ne asuprească. Și chiar dacă aș merge și i-aș avertiza, știu ce Dumnezeu îndurător este Iehova, cât este de milos și plin de bunătate! Dacă voi merge să le spun acelor niniviteni că Iehova îi va nimici, și apoi Lui i se face milă de ei, se înduioșează și nu mai aduce asupra lor nici un rău, eu voi fi obiectul de batjocură al acestei cetăți mari. Nu, nu mă voi duce! Voi fugi la Iafō și voi naviga în direcția opusă, la Tars, dincolo de Marea cea Mare. Așa voi face. Nu mă voi face de răs!” – Iona 4:2.

Iona s-a coborât la Iafō pe coasta mediteraneană și a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit prețul călătoriei și s-a suit la bord, pentru a merge cu echipajul la Tars (Iona 1:3). După ce au pornit pe mare, el s-a simțit obosit, a coborât în cabina sa și a adormit (Iona 1:5). Următorul lucru de care el își amintește este că a fost trezit de căpitanul neliniștit, care i-a spus: „Ce dormi? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că El se va gândi la noi și ne va salva” (Iona 1:6, *Moffat*). Iona s-a frecat la ochi, a clipit din ei și s-a ridicat, dar când a încercat să meargă era cât pe ce să cadă, din cauza mișcării corăbiei (Iona 1:4). Când a ajuns la locul unde se afla echipajul, i-a auzit pe marinari spunându-și unul altuia: „Veniți să tragem la sorti, ca să știm din pricina cui a venit peste noi această nenorocire!” (Iona 1:7, *AAT*). Iona a fost de față când s-a tras la sorti și sortul a căzut pe el. Atunci ei l-au întrebat: „Spune-ne de ce a venit peste noi această nenorocire? Ce meserie ai și de unde vii? Care îți este țara și din ce popor ești?” (Iona 1:8, *AAT*). Iona le-a spus că era evreu; că se închina lui „Iehova, Dumnezeul cerurilor, care a făcut marea și uscatul”; că furtuna dezastruoasă a venit asupra lor din cauză că el a fugit la Tars de prezența lui Iehova Dumnezeu, în loc să-I asculte porunca să ducă mesajul Său la Ninive (Iona 1:9,10, *ASV*). Ei au răspuns: „Ce ai făcut?... Ce trebuie să facem cu tine, ca să se liniștească marea? (căci marea era din ce în ce mai înfuriată)” (Iona 1:10,11, *Moffat*). „Apoi el le-a spus: Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din cauza mea vine peste voi această mare furtună” (Iona 1:12, *AAV*). Oamenii au hotărât să încerce să ducă corabia spre uscat, așa că ei vâsleau mai tare. Dar, văzând că nu reușeau, căci marea se învolbura din ce în ce mai mult împotriva lor, au hotărât să îl arunce pe Iona în mare (Iona 1:13). Iona a urcat cu ei pe punte. El a observat că încărcătura, care a fost pe punte atunci când a urcat în corabie, a dispărut (Iona 1:5). Înainte de a-l lua pe Iona, oamenii au spus: „Te implorăm, O, Iehova, nu ne lăsa să pierim din

pricina vieții omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, O, Iehova, faci așa cum Ți place!” (Iona 1:14, *ASV*). Iona și-a ținut răsuflarea în timp ce corăbierii l-au ridicat și l-au aruncat peste bord (Iona 1:15). El își ținea încă respirația când s-a scufundat în marea furtunoasă. Pe măsură ce apa mării îl acoperea, el se gândea că a fost lepădat dinaintea lui Iehova, și se întreba cum ar mai putea vedea vreodată templul Său cel sfânt. Iona s-a rugat la Iehova pentru ajutor, în timp ce era pe cale de a-și pierde cunoștința. Apoi a simțit cum alunecă pe un canal cald, moale și lipicios. A încercat să respire și a văzut că poate. Apoi a alunecat într-o cavitate mai largă, tot moale și caldă. Și-a recăpătat cunoștința și a început să-și dea la o parte algele de pe cap. Mirosul de pește l-a convins că se afla în pânțelele unui pește uriaș (Iona 1:17). În timp ce se afla în pânțelele peștelui, Iona s-a gândit la ceea ce s-a întâmplat până atunci și a hotărât că trebuie să ducă la îndeplinire porunca lui Iehova de a propovădui celor din Ninive, dacă scăpa cu viață. De aceea, el s-a rugat lui Iehova astfel: „În strâmtorarea mea, am chemat pe Iehova și m-a ascultat; din mijlocul Șeolului am strigat și mi-ai auzit glasul. Și totuși mă aruncaseși în adânc, în inima mării și râurile de apă mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine. Ziceam: Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt. Apele m-au acoperit până aproape să îmi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu. M-am pogorât până la temeliile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie; dar Tu m-ai scos viu din groapă, O, Iehova, Dumnezeul Meu! Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Iehova și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt. Cei ce se lipesc de idoli deșertți îndepărtează îndurarea de la ei. Eu însă Ți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea este a lui Iehova” (Iona 2:1-9, *ASV*). După ce a cugetat, s-a rugat și a dormit, s-a simțit tras înapoi prin canalul pe care venise, și în cele din urmă a fost vărsat afară pe uscat – Iona 2:10.

Iona a mulțumit lui Dumnezeu pentru eliberarea sa. „Cuvântul lui Iehova a vorbit a doua oară lui Iona, astfel: Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și propovăduiește acolo ce-ți voi porunci” (Iona 3:1,2, *ASV*). Iona s-a ridicat și a pornit către Ninive (Iona 3:3). A întrebat pe primul om pe care l-a întâlnit ce zi este, și atunci a realizat că stătuse în pânțelele peștelui timp de trei zile (Iona 1:17). A traversat Eufratul pe la capătul de est, a călătorit spre est prin nordul Mesopotamiei, și într-un final a ajuns la râul Tigru și la Ninive. Iona a intrat în Ninive așa cum i-a poruncit Iehova Dumnezeu și a strigat că peste patruzeci de zile cetatea Ninive va cădea (Iona 3:4). A doua zi, a fost surprins să vadă că ninivitenii se îmbrăcaseră în saci, chiar și mai marii cetății (Iona 3:5). A fost și mai surprins să audă prin Ninive următorul strigăt: „Din ordinul împăratului și a nobililor săi! Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc. Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să cheme în mod serios pe Dumnezeu. Toți trebuie să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența de care le sunt pline mâinile. Cine știe dacă Dumnezeu nu se va îndupleca și se va întoarce de la mânia Lui aprinsă ca să ne salveze?” (Iona 3:7-9, *Moffatt*). Iona a aflat că atunci când știrea despre propovăduirea lui „a ajuns la împăratul din Ninive, el s-a ridicat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și a șezut în cenușă”, apoi a trimis afară vestitori cu proclamația sa regală – Iona 3:6,7, *Moffatt*.

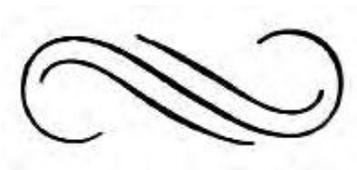
Când Iona a aflat că Dumnezeu s-a înduplecat și „a hotărât să nu-i pedepsească pe cei din Ninive așa cum a spus”, datorită credinței și umilinței arătate de niniviteni, Iona a fost foarte ofensat și s-a mâniat (Iona 3:10; 4:1, *Moffatt*). Se gândea că, dacă Ninive nu va fi nimic, el va fi batjocorit și își va pierde reputația sa de profet; așa că „s-a rugat lui Iehova și a zis: Ah! Iehova, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai de aceea m-am grăbit să fug la Tars; căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, încet la mânie și plin de bunătate iubitoare și că

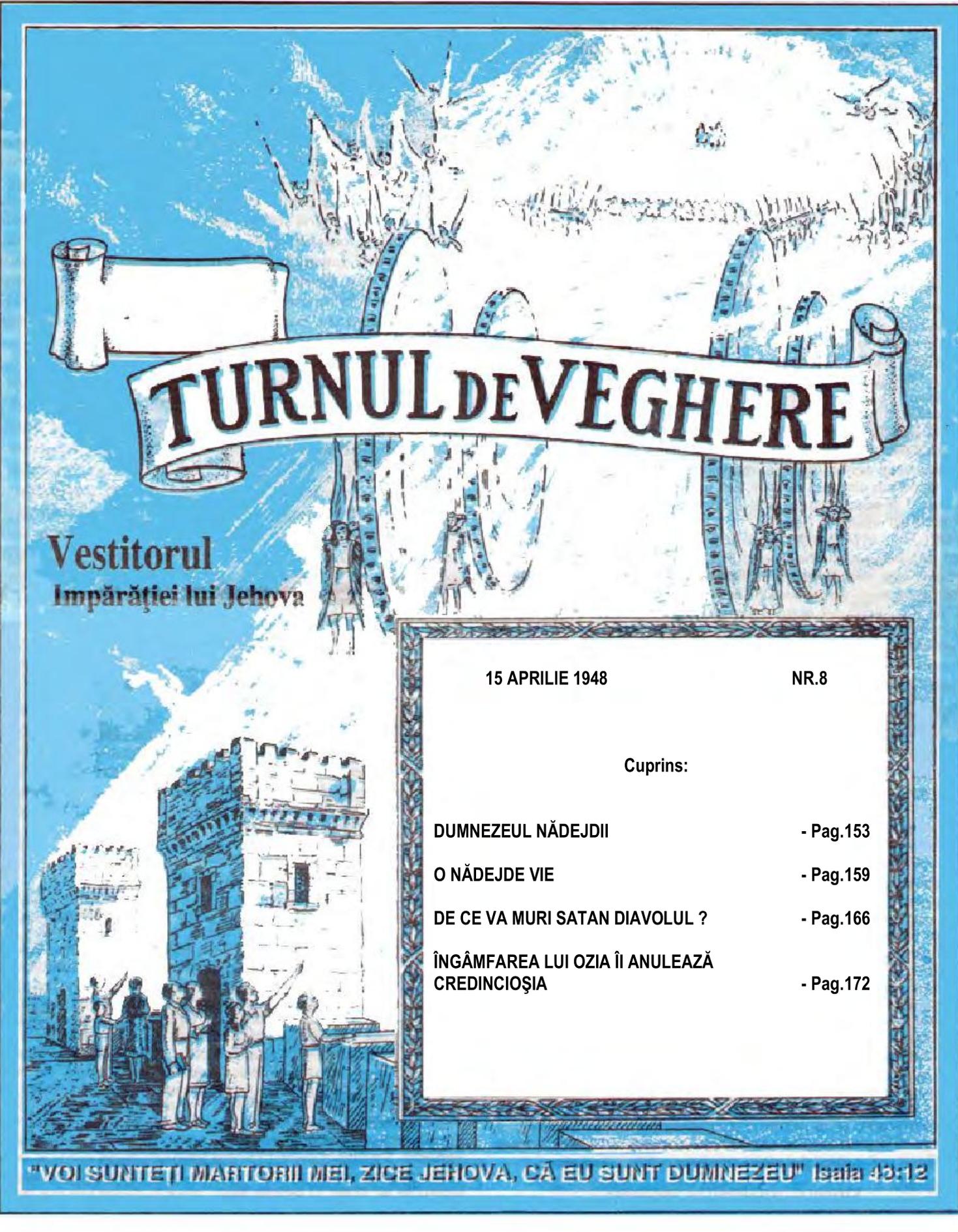
te căiești de rău. Acum, O, Iehova, te implor, ia-mi viața; căci este mai bine pentru mine să mor decât să trăiesc!” (Iona 4:2,3, *ASV*). Iar Iehova i-a zis: „Bine faci tu de te mânii?” (Iona 4:4, *Moffatt*). După aceasta, Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsărit de aceasta, la umbra unui curcubete care a răsărit peste noapte. El s-a bucurat foarte mult de umbra răcoroasă a aceluia curcubete – Iona 4:5,6.

A doua zi dimineată, Iona s-a trezit la răsăritul soarelui și a văzut cum curcubetele începuse să se usuce. Apoi a început să sufle un vânt arzător de la răsărit. Soarele s-a ridicat și dogorea peste capul lui Iona, până când acesta a rămas fără putere și și-a dorit să moară: „Mai bine să mor decât să trăiesc!” a strigat el. „Atunci Dumnezeu l-a întrebat pe Iona: Bine faci tu de te mânii din pricina acestui curcubete?” „Da, sunt supărat de moarte” – a spus el (Iona 4:7-9, *Moffatt*). Atunci Iehova i-a spus: „Ție îți este milă de curcubetele acesta care nu te-a costat nici o trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Eu să nu cruț pe Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite?” – Iona 4:10,11.

Așa cum s-a căit mai înainte, în timp ce era în mare, Iona s-a căit din nou și a trăit să scrie această carte care îi poartă numele în Biblie. Iona ar fi putut afla direct prin inspirație de la Iehova că pe corăbieri „i-a apucat o mare frică de Iehova; că ei l-au adus o jertfă și l-au făcut juruințe”, sau ar fi putut afla direct de la ei la o adunare a templului sau în vreun alt loc – Iona 1:16, *ASV*.

Iehova l-a folosit pe Iona în experiențele narate pentru a-L prefigura pe Isus (Mat. 12:41) și pe urmașii Săi credincioși; de exemplu, atunci când Iona a stat în pântecul peștelui timp de trei zile sau când a fost aruncat viu pe uscat, el l-a reprezentat pe Domnul Isus, care a stat în mormânt timp de trei zile și apoi a fost înviat, ceea ce a reprezentat o garanție a învierii ninivitenilor care s-au căit și a tuturor celorlalți din morminte. Însuși Isus a spus: „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului” (Mat. 12:40). Când Iona a răspuns întrebărilor corăbierilor păgâni, el i-a reprezentat pe urmașii lui Isus, martorii lui Iehova, care răspund întrebărilor venite din partea oamenilor cu bunăvoință față de Dumnezeu. Propovăduirea lui Iona către ninivitenii care au ascultat mesajul lui Dumnezeu și s-au căit, simbolizează lucrarea de propovăduire a martorilor lui Iehova la aceia din creștinătate care sunt cu bunăvoință față de Dumnezeu și care dau atenție mesajului venit de la Dumnezeu, proclamat de martorii Săi. Prin trimiterea lui Iona la locuitorii orașului păgân Ninive, scopul lui Iehova Dumnezeu a fost evident de a le arăta evreilor lipsa lor de credință și smerenie. Cărtirea lui Iona cu privire la mila arătată de Dumnezeu ninivitenilor căiți, prefigurează pe unii care încep să Îl servească pe Domnul, dar mai apoi murmurează și se plâng că Dumnezeu își extinde favoarea și la alții. Martorii lui Iehova se bucură astăzi, când văd miile de oameni cu bunăvoință față de Dumnezeu care arată credință și smerenie și primesc favoarea Sa.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

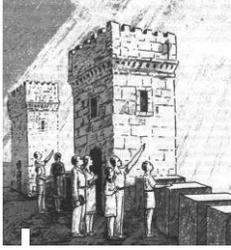
15 APRILIE 1948

NR.8

Cuprins:

DUMNEZEUL NĂDEJDII	- Pag.153
O NĂDEJDE VIE	- Pag.159
DE CE VA MURI SATAN DIAVOLUL ?	- Pag.166
ÎNGÂMFAREA LUI OZIA ÎI ANULEAZĂ
CREDINCIOȘIA	- Pag.172

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Aprilie 1948

Nr. 8

DUMNEZEUL NĂDEJDII

„Dumnezeul nădejdiei să vă umple de toată bucuria și pacea pe care le dă credința”. – Romani 15:13.

IEHOVA este „Dumnezeul nădejdiei”. Cu aproape 6.000 de ani în urmă, când a luat naștere cauza fundamentală a situației mondiale tulburi de astăzi, a apărut necesitatea unei nădejdi pentru întreaga omenire viitoare. Din mila Sa, Iehova Dumnezeu a dat această speranță în acea vreme încă de timpuriu.

² Prima pereche de oameni din grădina Edenului, Adam și Eva, urma să fie condamnată la moarte pentru că s-a răsculat împotriva legii Creatorului și Domnitorului lor, Iehova Dumnezeu. Adam, ca un om perfect creat de Dumnezeu, și-a primit viața de la Dumnezeu și era un „fiu al lui Dumnezeu”. Propriul Cuvânt al lui Dumnezeu vorbește despre el ca fiind un astfel de fiu (Luca 3:38). Înaintea acestei creaturi de carne și sânge nu a fost pusă nici o speranță cerească, îngerească, spirituală. Ea era pământească și de aceea, era din pământ. Atât timp cât el continua în nevinovăție și ascultare față de Dumnezeu, El i-a pus înainte speranța vieții veșnice într-un paradis pământesc. Numai în ziua în care ar fi călcat legea simplă a Creatorului său și s-ar fi răzvrătit, ar fi murit: „Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2:17). Când a fost pronunțată sentința împotriva lui Adam și a soției sale, Iehova Dumnezeu a spus omului că el nu va muri imediat în acea zi de 24 de ore, ci va lucra mult timp și din greu pământul din afara grădinii Edenului, până când se va întoarce în țărâna din care a fost luat. Aceasta însemna că el avea să fie tatăl rasei umane și trebuia să devină tatăl rasei, deoarece Dumnezeu a spus femeii sale că ea va deveni mama multor copii; ea va concepe mulți copii, însă cu multă durere. – Gen. 3:16-19.

³ Nici o rasă umană perfectă nu avea să vină acum în existență. În schimb, părinților care au fost izgoșiți din familia lui Dumnezeu, datorită neascultării păcătoase, li se va naște o rasă păcătoasă, imperfectă, degenerată și muribundă. Astfel, cuvântul lui Dumnezeu descrie rezultatul chestiunii: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” – Rom. 5:12.

⁴ Atunci, pentru ce a permis Iehova Dumnezeu ca Adam și Eva să trăiască timp de sute de ani, să nască copii și astfel să vină în existență rasa noastră de oameni? Condamnarea lui Dumnezeu stătea asupra lui Adam și Eva. Prin legile eredității pe care le-a stabilit Dumnezeu, toți urmașii lor, întreaga creațiune umană, de la naștere înainte, vor fi supuși deșertăciunii sau slăbiciunii și corupției umane, înclinațiilor spre perversitate, nebunie și deșertăciune nefolositoare. Toate plăcerile existenței vor dispărea din cauza morții sigure a imperfectei creaturi umane condamnate. Până în ziua de astăzi, de aproape șase mii de ani de la nașterea celui dintâi copil

uman, omenirea n-a fost în stare să scape de această „deșertăciune” prin eforturi omenești. Întrucât Atotputernicul Dumnezeu Iehova a permis nașterea creaturilor umane în asemenea condiții, El a supus întreaga creațiune umană unei astfel de „deșertăciuni”, fără ca noi să fi dorit aceasta. Dar pentru ce? Nu a fost aceasta o nedreptate pentru noi toți, amăgindu-ne cu o scurtă gustare a existenței în asemenea condiții deșarte? Nicidecum! Aceasta a fost o îndurare nespusă pentru noi toți. Dumnezeu n-a nimicuit imediat pe Adam și Eva, când erau fără copii, ci în mod milostiv, a permis să fie născută creațiunea umană, supusă tuturor acestor „deșertăciuni”, din pricina prețioasei speranțe pe care El a pus-o înaintea tuturor creaturilor umane.

⁵ Unul dintre scriitori inspirați ai lui Iehova ne atrage atenția la aceasta într-o scrisoare către adunarea creștină din Roma. El zice: „Eu consider că suferințele din timpul prezent nu sunt vrednice să fie comparate cu slava care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și creațiunea așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci creațiunea a fost supusă deșertăciunii nu din voia sa, ci din pricina celui ce a supus-o, în speranța că și ea va fi eliberată din robia stricăciunii, pentru a avea parte de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar noi știm că până în ziua de azi, toată creațiunea suspină și se trudește. ...Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți; dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde; căci cine nădăjduiește la ceea ce vede? Dar dacă nădăjduim la ceea ce nu vedem, atunci o așteptăm cu răbdare” – Rom. 8:18-25, *ASV*.

⁶ Cu siguranță că noi nu am fost supuși acestei deșertăciuni după propria noastră voie. Primii noștri părinți, Adam și Eva, au căzut de la perfecțiune în mod neascultător și s-au depărtat de la familia copiilor lui Dumnezeu. Noi nu avem nimic de a face cu aceasta. Din voia părinților noștri am fost născuți în această deșertăciune și nici unul dintre noi n-am fost născuți ca și copiii ai lui Dumnezeu. Atunci, cum a supus Dumnezeu deșertăciunii întreaga noastră creațiune umană, dar într-o nădejde prin care putem fi mântuiți? Și când? Cuvântul Său ne răspunde. El a supus creațiunea noastră umană în nădejdea a ceea ce a spus că va face acolo, în grădina Eden, chiar înainte de a condamna pe Adam și Eva la muncă grea, naștere dureroasă de copii și moarte. Înainte de a condamna pe Adam și Eva, Iehova Dumnezeu, ca Judecător, s-a adresat lui Satan Diavolul, care s-a folosit de șarpele amăgitor pentru a îndemna pe Eva și Adam la neascultare față de Dumnezeu, producătoare de moarte. Iehova a zis Diavolului, reprezentat de șarpe: „Țărână vei mânca în toate zilele vieții tale. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3:14,15, *ASV*). Acea declarație împotriva aceluia Șarpe vechi, Satan Diavolul, cuprindea o mare nădejde, o nădejde pozitivă, că marele inițiator al răutății și toți aceia care îl urmează, vor fi nimiciți printr-un eliberator.

⁷ Era pentru prima dată când Iehova Dumnezeu a vorbit Evei și lui Adam despre nașterea de copii, după ce El s-a făcut de cunoscut ca „Dumnezeul nădejzii”, condamnând pe Satan Diavolul prin acele cuvinte. Dacă n-ar fi fost această nădejde a mântuirii, n-ar fi fost de nici un folos să se nască din Adam și Eva creațiunea umană. Dacă n-ar fi fost această nădejde a eliberării prin Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, Atotputernicul Dumnezeu n-ar fi permis perechii umane neascultătoare să trăiască mai departe și să dea naștere creațiunii umane supusă deșertăciunii prezente. Dar nădejdea pe care El a pus-o înainte în mila Sa, merita osteneala pentru acei bărbați și femei care urmau să se nască, care vor crede în ea, vor ține seama de ea și vor câștiga mântuirea prin ea. A fost mai bine ca ei să fie supuși deșertăciunilor un număr de ani din această viață, sub domnia Diavolului, decât să nu fi venit în existență de loc. Aceasta a deschis o ocazie minunată, iar supunerea față de deșertăciune nu este vrednică să fie comparată cu viitoarea binecuvântare și glorie, pe care nădejdea lui Dumnezeu ar face-o posibilă pentru ei, ca fii liberi ai lui Dumnezeu.

Cel uns să fie nădejdea noastră

⁸ De îndată ce Iehova Dumnezeu a anunțat Sămânța „femeii” Sale, acea Sămânță promisă a devenit Acela pe care El l-a numit să fie singura speranță a întregii omeniri care se va naște. Această Sămânță singură va fi instrumentul sau servul lui Dumnezeu care va elibera creațiunea umană de „deșertăciunea” la care a fost supusă prin descendența din păcătoșii condamnați Adam și Eva. Această Sămânță sau Odraslă va veni prin „femeia” lui Dumnezeu, de aceea va fi Fiul lui Dumnezeu. Atotputernicul Dumnezeu, Tatăl, Îl va naște și Îi va da putere să zdrobească capul Șarpelui, Satan Diavolul, după ce va suferi o mușcătură la călcâi din partea aceluia Șarpe vechi. Deoarece promisiunea din Eden a venit de la Iehova Dumnezeu și împlinirea finală a acesteia depinde de El, Iehova este „Dumnezeul nădejdi” și este, în primul rând, nădejdea întregii creațiuni umane după eliberarea de robia deșartă a stricăciunii în glorioasa libertate durabilă a fiilor lui Dumnezeu. De aceea, din zilele lui Abel, cel de-al doilea fiu al lui Adam și Eva, Iehova Dumnezeu a fost nădejdea tuturor celor ce cred, bărbați și femei credincioase – Ier. 14:7,8 și 50:7, *ASV*

⁹ Promisiunea lui Iehova de a se îngriji de o Sămânță prin „femeia” Sa a fost o promisiune de a întemeia un guvern drept cu Sămânța ca Regele lui. Timp de sute de ani, strămoșii națiunii lui Israel priveau la Iehova în speranța că El va aduce Sămânța regală. Printre strămoșii credincioși a fost și Avraam în secolul al XX-lea î.Chr. și în zilele lui, Iehova Dumnezeu i-a dat dovada că El nu a uitat și nu s-a depărtat de promisiunea Sa edenică de a ridica o Sămânță regală a eliberării. Când Avraam avea 75 de ani, Dumnezeu l-a adus în țara Palestinei și a promis să-i dea acestui Avraam fără copii o sămânță, căruia El îi va da țara (Gen. 12:7). Avraam era cu douăzeci și patru de ani mai bătrân, dar încă nu avea nici o sămânță prin femeia sa, soția sa Sara. El continua încă să țină tare la promisiunea sau legământul lui Iehova că sămânța sa va fi asemenea stelelor cerului (Gen. 15:1-5). Apostolul Pavel zice despre Avraam: „Nădăjduind, împotriva oricărei nădejdi, el a crezut până la sfârșit că putea deveni tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: *Așa va fi sămânța ta*. Și fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său îmbătrânit (avea aproape 100 de ani), nici la faptul că Sara nu mai putea avea copii; totuși, privind spre promisiunea lui Dumnezeu, lui nu i-a slăbit credința, ci întărit prin credință, a dat slavă lui Dumnezeu, fiind pe deplin încredințat că ceea ce El a promis poate să și împlinească” - Rom. 4:18-21, *ASV*.

¹⁰ La vârsta de 100 de ani, Avraam deveni tatăl unui fiu prin femeia sa Sara, anume, Isaac. Cu ani mai târziu, când Isaac era un tânăr puternic, Iehova Dumnezeu a prefigurat că Seminței „femeii” Sale trebuia să-i fie zdrobit călcâiul de către Șarpe și să moară de o moarte de jertfă. În acel timp, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să jertfească pe fiul său iubit Isaac pe un altar pe Muntele Moria, aproape de Ierusalim. Avraam s-a dus pe Muntele Moria spre a face aceasta, fără să-și piardă credința în promisiunea lui Dumnezeu cu privire la Sămânță. Pentru ce? Pentru că Avraam credea în puterea lui Dumnezeu de a învia morții. Apostolul Pavel scrie din nou despre credința lui Avraam și zice: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise promisiunile cu bucurie, aducea ca jertfă pe singurul lui fiu! El, căruia i se spusese: *În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!* Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți: și drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi” (Evr. 11:17-19, *ASV*). După ce îngerul lui Iehova l-a oprit pe Avraam de la jertfirea lui Isaac și a pregătit în schimb un berbec pentru altar, Iehova a zis lui Avraam: „Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei; toate națiunile vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Gen. 22:17,18). Acest legământ sau promisiune solemnă a

dovedit nu numai că Dumnezeu ținea tare la promisiunea Sa edenică originală cu privire la Sămânța femeii, ci că Sămânța va veni prin linia de urmași a lui Avraam. Când Avraam a primit înapoi pe fiul său Isaac, ca din moarte de jertfă, aceasta a ilustrat cum va învia Dumnezeu din morți pe propriul Său Fiu, după rănirea la călcâi.

¹¹ Deoarece a fost promis că toate națiunile și familiile pământului vor fi binecuvântate în Sămânța „femeii”, Sămânța lui Avraam, această Sămânță este Acela pe care Iehova Dumnezeu L-a uns, în care toate națiunile trebuie să nădăjduiască, inclusiv cele de astăzi. Cine este această Sămânță a nădejzii? Ea este un urmaș al lui Avraam prin regele David din Ierusalim. Pentru acest motiv El este numit „Fiul lui David” și este moștenitorul tronului și împărăției veșnice, pe care Iehova a prezis că o va întemeia pe linia regală a lui David (2Sam. 7:12-17). N-a fost lăsat ca politicienii nelegiuți și preoții lumești religioși să identifice cine este această Sămânță a „femeii”, această Sămânță a lui Avraam și Fiu al lui David. Vorbind unei mulțimi de evrei în templul din Ierusalim, apostolul Petru, sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, a identificat Sămânța ca fiind Isus Cristos și zice: „Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții voștri, când a zis lui Avraam: *Toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.* După ce L-a înviat pe Servul Său, Dumnezeu L-a trimis mai întâi la voi ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale” (Fap. 3:25,26, *ASV*). La câțiva ani după aceea, Pavel a scris sub inspirație: „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. El nu zice: Și semințelor, ca și când ar fi mai multe [semințe], ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și Seminței tale, care este Cristos” (Gal. 3:16, *ASV*). Nu este loc pentru nesiguranță: Isus Cristos, Fiul lui David, care era fiul lui Iese, este Sămânța pentru binecuvântarea tuturor națiunilor și în care toate națiunile trebuie să nădăjduiască.

Servul ales

¹² Atunci, bineînțeles că Isus Cristos era Acela pe care Iehova Dumnezeu L-a avut în vedere, când a zis prin profetul Său Isaia: „Iată Servul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu în care-și găsește plăcere sufletul Meu: Eu am pus spiritul Meu peste El; El va aduce națiunilor dreptatea. ...El va aduce dreptatea după adevăr. El nu va da greș, nici nu Se va descuraja, până nu va așeza dreptatea pe pământ; și ostroavele vor aștepta legea Lui” (Isa. 42:1-4, *ASV*). Orice interpretare particulară, omenească, a acestei profeții este evitată atunci când ne întoarcem la darea de seamă inspirată a apostolului Matei, care vorbește despre multe minuni de-ale lui Isus, de vindecarea de bolnavi și suferinzi și apoi zice: „El îi vindeca pe toți și le porunca să nu-L facă de cunoscut; ca să se împlinească ce a fost vestit prin proorocul Isaia, care zice: Iată Servul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune spiritul Meu peste El și va declara națiunilor judecata... până va face să biruie judecata. Și națiunile vor nădăjdui în numele Lui” – Mat. 12:15-21, *ASV*.

¹³ Pavel a fost un apostol al nădejzii și vorbea despre sine ca „Pavel, un apostol al lui Isus Cristos, prin porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și a Domnului Isus Cristos, care este nădejdea noastră” (1Tim. 1:1). Pentru ca toate națiunile să-L poată face pe Isus Cristos nădejdea lor, Pavel a mers să propovăduiască printre națiunile păgâne. Pentru a sprijini predicarea sa la acești neiuidei, el a citat un număr de profeții ale Bibliei și a adăugat-o pe cea a lui Isaia 11:10, zicând: „Din nou Isaia zice: *Din Iese va ieși o Rădăcină, care se va scula să domnească peste națiuni; și neamurile vor nădăjdui în El.* Dumnezeu nădejzii să vă umple cu toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea spiritului sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Rom.

15:12,13, *ASV*). Evident, preoțimea religioasă a creștinătății nu ascultă porunca lui Dumnezeu prin Isaia, nici nu urmează exemplul apostolului Pavel. În această criză mondială, ea declară că Națiunile Unite sau un alt înlocuitor făcut de oameni, ar fi speranța lumii, în locul Împărăției lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Sămânța „femeii” Sale. Iehova Dumnezeu nu va umple pe astfel de religioniști cu toată bucuria și pacea, nici nu-i va face să fie tari în nădejde, deoarece ei nu cred în Servul uns al lui Iehova, „nădejdea noastră”.

Învierea Seminței

¹⁴ Când a fost pe pământ, Isus Cristos nu era supus deșertăciunii alături de restul creațiunii umane și nu avea nevoie să fie eliberat de ea. Aceasta se datora faptului că El nu și-a primit viața de la Adam, ci era Fiul lui Dumnezeu din ceruri, iar viața Sa cerească a fost transferată în pântecele unei fecioare, urmașă a regelui David. Întrucât viața Sa era de la Dumnezeu, nici o condamnare, păcat, stricăciune și moarte nu s-au legat de Isus prin naștere din fecioara evreică, ci a crescut devenind un bărbat matur în perfecțiune. În felul acesta, El a putut să se aducă pe sine ca o jertfă perfectă pe altarul lui Dumnezeu în ajutorul omenirii și astfel să devină un adevărat Mare Preot pentru Iehova Dumnezeu. De aceea, cuvântul lui Dumnezeu zice despre El: „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri; care ... S-a adus jertfă pe Sine însuși” (Evr. 7:26,27). Acest fapt vital face cu atât mai necesar ca noi să ne punem nădejdea în El. Numai prin El noi putem să fim eliberați de deșertăciunea și robia la care suntem supuși din naștere.

¹⁵ Fiul lui Dumnezeu a venit jos și a devenit un om perfect, pentru că El putea să guste moartea ca o jertfă și să justifice promisiunea lui Dumnezeu în ce privește Sămânța și să șteargă din existență întreaga lucrare nelegiuită a aceluia Șarpe vechi, Satan Diavolul, prin zdrobirea capului Șarpelui. Toți cei din creațiunea umană care urmau să devină copii ai lui Dumnezeu, erau părtași cărnii și sângelui și pentru a-i elibera din robia stricăciunii morții, Fiul lui Dumnezeu trebuia să devină de asemenea carne și sânge, dar nesupus deșertăciunii și stricăciunii. Moartea Sa trebuia să se datoreze nu robiei morții și stricăciunii moștenite de omenire, ci faptului de a I se fi zdrobit călcâiul de către Șarpe pentru integritatea Sa credincioasă față de Dumnezeu. Pentru a fi o moarte de jertfă pentru răscumpărarea omenirii înrobite, moartea Sa trebuia să fie aceea a unui om perfect, nevinovat, acceptată de Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne explică aceasta, zicând: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte [pentru fiecare om] să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam” (Evr. 2:14-16). Lui Satan Diavolul i s-a permis să întrebuițeze puterea spre a persecuta și pricinui moartea aceluia care s-au întors la Dumnezeu. Pentru acest motiv, de frica unei astfel de morți din partea Diavolului, mulți bărbați și femei au fost ținuți în robia păcatului și a Diavolului. Dar acum, prin moartea Sa de jertfă, Isus poate să anuleze moartea pricinuită oamenilor de către Diavol, deoarece El poate să-i învie din morți.

¹⁶ Isus nu se temea de moarte din partea Diavolului și a seminței sale nelegiuite; dar, în ascultare de promisiunea lui Iehova din Eden, El a permis să-I fie zdrobit călcâiul de către Șarpe. El știa că Șarpele, Satan Diavolul, putea să omoare sau să pricinuiască numai moartea trupului uman, dar nu avea nici o putere peste viața sau sufletul Său viitor. El se temea de Atotputernicul Dumnezeu, care putea să-L învie din moarte. Pentru ca Dumnezeu să aibă plăcerea de a face

aceasta, Isus a rămas nevinovat și credincios lui Dumnezeu până la moartea crudă din partea seminței lui Satan. Dar, chiar prin moartea Sa, El s-a dovedit vrednic să fie Sămânța biruitoare a „femeii” lui Dumnezeu, pentru a nimici Șarpele nelegiuit, Diavolul, care întotdeauna a întrebuițat greșit puterea morții. Isus Cristos, Sămânța, va nimici cu totul moartea pe care Diavolul a adus-o de-a lungul secolelor asupra celor care au ales serviciul liber al lui Dumnezeu. Datorită acestei puteri care va anula puterea Diavolului, Isus Cristos, Sămânța, eliberează acum mulți bărbați și multe femei, care din cauza fricii de puterea diavolească a morții, erau în robie față de el și față de păcat tot timpul vieții lor. Aceștia se bucură acum de libertatea copiilor lui Dumnezeu.

¹⁷ Destinul lui Isus, ca zdrobitor al capului Șarpelui, depindea de puterea de înviere a lui Iehova Dumnezeu, Tatăl Său. O mică rămășiță a iudeilor din zilele lui Isus și-a pus nădejdea în El, ca servul ales al lui Dumnezeu, care avea să stabilească Împărăția lui Dumnezeu și să elibereze națiunea Sa aleasă Israel. Dar când Isus a murit pe stâlpul de tortură, părăsit în aparență de Dumnezeu și zdrobit la călcâi de Șarpe, părea ca și cum toată speranța acestei rămășițe de iudei credincioși ar fi fost sfărâmată. În a treia zi de la moartea și înmormântarea Sa, ucenicii Săi au zis: „Preoții cei mai de seamă și conducătorii noștri L-au dat să fie condamnat la moarte și L-au răstignit. Dar noi sperăm că El este Acela care va răscumpăra pe Israel” (Luca 24:20,21, *ASV*). Dar când Isus li s-a descoperit ca înviat din morți a treia zi, nădejdea lor a devenit din nou vie. Ea a devenit o „nădejde vie”. Dar ei încă aveau nevoie să fie îndrumați cu privire la ce să aștepte și pe ce să-și consolideze dorința lor. Când apostolul Nathanael L-a întâlnit pentru prima dată pe Isus, el I-a zis: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Regele lui Israel”; și până atunci, apostolii aveau în minte națiunea pământească a Israelului natural. De aceea, în ziua a patruzecia după învierea lui Isus, chiar înainte de înălțarea Sa la cer, ei „L-au întrebat, zicând: Doamne, în vremea aceasta ai de gând să restatornicești împărăția lui Israel?” (Ioan 1:49; Fapte 1:6, *ASV*). După înălțarea Sa la cer, atunci au realizat ei că El nu va fi un rege pământesc peste Israel. Numai un Rege ceresc la dreapta lui Dumnezeu ar putea zdrobi capul puternicului Șarpe suprauman. Faptul că Iehova a înviat pe Isus ca o persoană-spirit nemuritoare, a făcut posibil ca Isus să fie Rege la dreapta lui Dumnezeu, pentru a face aceasta.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Când a apărut necesitatea unei nădejdi pentru întreaga omenire și pentru ce?
- 3,4. La ce a permis Dumnezeu să fie supusă omenirea născută și de ce?
- 5,6. Cum a supus Dumnezeu omenirea, fără voia noastră, în speranță însă?
7. Cu ce nu este vrednică să se compare supunerea noastră deșertăciunii?
8. Pe cine a uns „Dumnezeul nădejdi” ca singura speranță a omenirii?
9. De ce a fost Avraam obligat să creadă în nădejde, chiar împotriva oricărei nădejdi?
10. Pentru ce Sămânța trebuia să fie a lui Avraam și să fie înviată din moarte?
11. Pe cine au identificat Petru și Pavel a fi Sămânța lui Avraam?
12. Cum știm noi în al cui nume trebuie să nădăjduiască națiunile?
13. Pentru ce a propovăduit Pavel, cu un bun sprijin, printre națiunile păgâne?
14. De ce poate Isus, ca Mare Preot, să ne elibereze de deșertăciune și robie?
- 15,16. a) Ce fel de moarte trebuie să existe, pentru a nimici pe Satan? b) Cum eliberează Isus pe oameni de robia fricii, la care au fost supuși toată viața?
17. De ce putere depindea destinul lui Isus, ca „nădejdea noastră”?

O NĂDEJDE VIE

¹ Ce s-a întâmplat cu nădejdea corectă a discipolilor Săi credincioși de pe pământ, după învierea și înălțarea lui Isus la cer ca o creatură spirituală glorificată? Și este aceasta speranța pe care pot s-o nutrească toți oamenii de bine de astăzi, nouăsprezece sute de ani mai târziu? Scriind creștinilor din primul secol, apostolul Petru zice: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou pentru o nădejde vie, prin învierea lui Isus Cristos din morți și pentru o moștenire care nu poate putrezi, neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi; voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită în vremurile din urmă. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la descoperirea lui Isus Cristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1Pet. 1:3-9, *ASV*). Pentru o „nădejde vie” au fost născuți din nou prin Dumnezeu cei dintâi membri ai adunării creștine, iar învierea lui Isus Cristos din starea morții a avut o legătură importantă cu aceasta.

² Cuvintele lui Petru lămuresc foarte mult faptul că nădejdea vie este aceea a vieții veșnice în cer, pentru adunarea creștină credincioasă a urmașilor lui Isus. Mântuirea sufletelor lor, cu care urma să le fie răsplătită credința, nu era pentru viață pe un pământ al paradisiului, ci pentru viață în cer. În ceruri, zice Petru, este păstrată pentru ei acea moștenire nesupusă putrezirii, neîntinată și neveștejită; tot în cer s-a dus Isus Cristos după învierea Sa. Acesta este motivul pentru care ei nu L-au mai văzut și tot acesta este motivul pentru care credincioșii de mai târziu nu L-au văzut niciodată, nici măcar în carne. El nu mai este carne și sânge, un om perfect, deoarece „carnea și sângele nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu” și nici un om nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască – 1Cor. 15:50; Ioan 6:46; Ex. 33:20.

³ Petru ne spune lămurit că Isus nu a fost înviat ca o creatură umană, așa cum a fost altădată. În aceeași scrisoare, Petru scrie: „Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, cel neprihănit pentru cei nelegiuți, ca să ne poată aduce la Dumnezeu; a fost omorât [cum?] în trup, dar a fost înviat [cum?] în spirit, în care s-a dus să propovăduiască spiritelor din închisoare” (1Pet. 3:18,19, *ASV*; *Douay*). În consecință, Isus Cristos nu este un Rege omenesc, ci un Rege ceresc, un Rege-spirit, întocmai după cum Iehova Dumnezeu este spirit și este un Suveran-spirit peste întreg universul. Isus a zis: „Dumnezeu este spirit”. La învierea Sa din morți, Isus a devenit glorios asemenea lui Dumnezeu, Tatăl Său, „întipărirea Ființei Lui” și „a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri” (Ioan 4:24; Evr. 1:3,4). Fiind mai puternic decât îngerii din ceruri, Isus Cristos cel glorificat, este cu mult mai puternic decât Șarpele, Satan Diavolul și poate să-l zdrobească atât pe el, cât și pe toți demonii săi, nimicindu-i. (Mat. 28:18). El va și face aceasta.

⁴ Împărăția Seminței „femeii” lui Dumnezeu, la care noi putem spera după promisiunea edenică a lui Dumnezeu, este o împărăție cerească. Speranța credincioasei adunări a urmașilor lui Cristos este aceea de a fi asociați cu El în această împărăție. În armonie cu această speranță, ei se țin departe de politica guvernelor acestei lumi și „caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa”, așa cum i-a învățat Isus în predica Sa de pe Munte (Mat. 6:33). Petru ne spune că, atunci când Isus s-a înălțat la cer, s-a împlinit Psalmul 110:1, care zice: „Iehova a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale” (Fap. 2:32-36;

Ps. 110:1. *ASV*). De aceea, Isus a pus o speranță cerească înaintea urmașilor Săi biruitori, când a zis în Apocalips către apostolul Ioan: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” - Apoc. 3:21.

⁵ A nutri speranța pentru un loc cu Isus Cristos în Împărăția Sa cerească este un privilegiu limitat, pentru că aceeași Apocalipsa dezvăluie că numai 144.000 de biruitori credincioși vor fi întronați cu El în Împărăție, Împărăție care este simbolizată prin Muntele Sion, unde Regele David a domnit cândva. Apocalips 14:1,3 sună: „Iată că Mielul [Isus cel jertfit] stătea pe Muntele Sionului; și împreună cu El stăteau 144.000, care aveau scris pe frunte numele Său și numele Tatălui Său. Și cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, ... și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei 144.000, care au fost răscumpărați de pe pământ”.

Cum sunt născuți din nou pentru aceasta

⁶ Petru spune aleșilor lui Dumnezeu sau celor aleși pentru Împărăție, că Dumnezeu Tatăl i-a născut din nou la această nădejde vie prin învierea lui Isus din morți. Nu învierea lui Isus este aceea prin care moștenitorii împreună cu El în Împărăție sunt născuți din nou la nădejdea vie. Iehova Dumnezeu, Dătătorul de viață este Acela care naște, dă viață sau devine Tatăl copiilor spirituali pentru Împărăția cerească. Dar învierea Fiului Său Isus Cristos era o bază pentru El ca să nască astfel de copii spirituali. Cum așa? Deoarece prin înviere, Sămânța zdrobită a „femeii” lui Dumnezeu a fost adus înapoi la viață și a putut să se înalțe la ceruri și să stea la dreapta lui Dumnezeu. De asemenea, El putea astfel să apară în prezența lui Dumnezeu, ca Marele Său Preot și putea să prezinte lui Dumnezeu valoarea sau meritul jertfei umane pe care El a depus-o. Prin această jertfă El putea să răscumpere pe urmașii Săi devotați din „robia stricăciunii” și a „deșertăciunii”, la care au fost supuși prin păcătosul Adam (Evr. 9:24). Într-un puternic argument către împreună moștenitorii lui Cristos în Împărăție, apostolul scrie: „Și dacă n-a înviat Cristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și prin urmare și cei ce au adormit în Cristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Cristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Cristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Cristos” (1Cor. 15:17-22). Creștinii credincioși, prin urmare, au nădejde în Isus Cristos nu numai în această viață, ci și în Împărăția promisă.

⁷ Nu prin învierea lui Cristos însuși, ci din cauza acelei învieri Dumnezeu Tatăl îi naște din nou pe moștenitorii unei nădejdi vii cerești. În aceeași primă scrisoare a sa către moștenitorii cerești, Petru arată un alt lucru plin de putere care stabilește chestiunea nașterii lor din nou. El este Cuvântul lui Dumnezeu din zilele Edenului încoace. Petru zice acestor copii spirituali ai lui Dumnezeu: „Iubiți-vă cu căldură unii pe alții din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Și acesta este cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie. Lepădați dar orice răutate, orice viclenie, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și ca niște copii născuți de curând, să doriți laptele spiritual și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1Pet. 1:22 până la 2:2, *ASV*) Acel „lapte” este din Cuvântul lui Dumnezeu.

⁸ Pentru a deveni moștenitori ai unei moșteniri nesupuse putrezirii, păstrată în ceruri alături de Isus Cristos Regele, este necesar ca cei 144.000 să fie născuți din nou prin Dumnezeu, Tatăl. Pentru ce să fie născuți din nou? Deoarece ei, ca să începem cu aceasta, au fost născuți prin Adam, iar

Adam nu putea să nască pe cineva pentru moștenirea cerească, spirituală. Adam era din acest pământ, pământesc și el avea numai perspective pământești, umane, pusă înainte de către Dumnezeu, Creatorul său. Prin naștere naturală, copiii lui Adam nu se pot ridica pe scara vieții mai mult decât tatăl lor. Mai mult decât atât, atunci când Adam a dat naștere la copii prin soția sa Eva, aceasta s-a întâmplat după ce amândoi au păcătuit, au ajuns sub sentință divină și au căzut de la perfecțiunea umană în degradare. Prin Adam, moartea a venit asupra întregii omeniri. Toți urmașii săi au fost născuți pentru o existență muritoare, în robia stricăciunii și supuși deșertăciunii. Pentru ca ei să fie mântuiți ca suflete umane pentru viață veșnică, mai întâi era necesar să fie răscumpărați din condamnare și moarte printr-o jertfă de răscumpărare; pentru a furniza acest lucru, Fiul lui Dumnezeu „s-a făcut trup”, „a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii” (Ioan 1:14; Evr. 2:9, Ps. 8:4,5). Dar, pentru ca cei 144.000 de urmași condamnați ai lui Adam să devină moștenitori ai Împărăției cerești împreună cu Isus Cristos, „făcut acum cu atât mai presus de îngeri”, ei trebuiau nu numai să fie răscumpărați, ci să fie și născuți printr-un tată diferit de Adam, un tată ceresc care poate să dea viață spirituală și o moștenire spirituală în ceruri. În acest scop, Iehova Dumnezeu, Tatăl lui Isus Cristos, i-a născut din nou, adoptându-i astfel ca moștenitorii Săi – Gal. 4:4-7.

⁹ Acești 144.000 de credincioși creștini se consacră lui Dumnezeu și se străduiesc să calce pe urmele lui Isus până la moarte. Starea lor de născuți din nou este cea care îi face copiii spirituali ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Săi cu o speranță cerească. După cum Isus, Răscumpărătorul lor, a intrat în moștenirea cerească, lăsând la o parte existența Sa umană, pământească și a fost înviat din morți, tot așa se întâmplă și cu cei 144.000. Ei trebuie să intre în moștenirea lor de sus, renunțând la viața pământească și fiind înviați din moarte la viață în ceruri la timpul când Împărăția lui Dumnezeu este întemeiată cu Sămânța „femeii” Sale pe tron. Apoi, acești copiii spirituali ai lui Dumnezeu vor fi descoperiți sau făcuți de cunoscut în puterea cerească împreună cu Isus. După această descoperire, vor fi revărsate binecuvântări pământești peste toate națiunile și familiile pământului, peste întreaga creațiune umană. De aceea, Dumnezeu a inspirat pe apostolul Pavel să scrie aceste cuvinte celor 144.000:

¹⁰ „Însuși spiritul mărturisește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos; dacă suferim cu adevărat împreună cu El, vom fi și glorificați împreună cu El. Căci eu consider că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu slava viitoare care are să fie descoperită față de noi. Într-adevăr, și creațiunea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci creațiunea a fost supusă deșertăciunii (nu de bună voie, ci din pricina celui ce a supus-o) în speranța că și ea va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a avea parte de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de astăzi, toată creațiunea suspină și se trudește. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale spiritului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea [adoptia], adică răscumpărarea trupului nostru. Căci noi am fost mântuiți prin nădejde” – Rom. 8:16-24, *Emphatic Diaglott*.

¹¹ Petru vorbește despre cei 144.000 de moșteniri ai Împărăției ca „fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin cuvântul lui Dumnezeu”. Sămânța procreației prin care Adam a născut rasa noastră umană, era o sămânță care poate putrezi, putrezire sau stricăciune care acționează prin păcat și poartă cu ea condamnarea la moarte. Dar când Dumnezeu Tatăl naște pe credincioșii consacrați din omenire pentru a fi copii sau fii spirituali, El îi naște din nou printr-o sămânță care nu poate putrezi. Adică, El îi readuce la viață prin mijloace de dat viață și existență care nu putrezesc, anume, prin puterea spiritului sau a

forței Sale active. Pentru a putea vedea și intra în Împărăția cerească a lui Dumnezeu, ei trebuie să fie născuți din nou sau readuși la viață prin spiritul sau forța Sa activă. Isus a spus lui Nicodim: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu... Dacă nu se naște cineva din apă și spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din spirit este spirit” (Ioan 3:3-6). Prin faptul că li se dă astfel un început în viața spirituală, în timp ce se află încă pe pământ în trupurile lor de carne care pot putrezi, dar continuând credincioși până la moarte, ei vor fi pe deplin născuți de spirit prin înviere. Apoi, trupul celor 144.000 de urmași credincioși ai lui Isus Cristos „va fi schimbat... morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. Așa scrie apostolul Pavel celor 144.000 de membri ai trupului, la 1Corinteni 15:51-53.

„Prin Cuvânt”

¹² Petru zice că Dumnezeu naște din nou pe cei 144.000 la o nădejde vie „prin învierea lui Isus Cristos din morți”. El mai zice că ei sunt născuți din nou dintr-o sămânță care nu poate putrezi, „prin cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. „Acesta”, zice el, „este cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” (1Pet. 1:3,23,25). Dumnezeu, Tatăl, îi naște din nou prin spiritul Său sau forța activă, dar această naștere trebuie să fie în legătură cu Cuvântul Său care a fost scris, care dăinuiește și este propovăduit până în ziua de astăzi.

¹³ Pentru ca cei 144.000 să-și păstreze legătura cu Dumnezeu, ei trebuie să câștige o cunoștință din cuvântul Său al Evangheliei sau veștii bune. Acest cuvânt al Evangheliei trebuie să le fie propovăduit sau prezentat, pentru ca ei să poată cunoaște scopurile lui Dumnezeu prin Sămânța „femeii” Sale și pentru a putea cunoaște glorioasa ocazie cerească pe care El o pune înaintea celor 144.000 de creaturi din omenire. Cuvântul lui Dumnezeu este acela care descoperă nădejdea cerească; și numai prin cunoașterea cuvântului Său ei ar putea să aibă o astfel de nădejde formată în inimi, după ce au făcut primii pași spre ceea ce cere Dumnezeu. După cum scrie Pavel la Romani 15:4: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”(*ASV*). De aceea, pentru ca cei 144.000 să fie născuți din nou pentru nădejdea vie, cerească, era necesar ca Dumnezeu, Tatăl, să trimită cuvântul Său, precum și spiritul Său. Din această cauză, noi putem să înțelegem declarația lui Iacob către cei 144.000 ai lui Dumnezeu: „El din voia Lui ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui” – Iac. 1:18, Ioan 6:63.

¹⁴ În Sfintele Scripturi, cuvântul lui Dumnezeu este ilustrat prin apa curată, din cauza puterii de curățire a acestuia. În armonie cu aceasta, Pavel scrie: „Cum a iubit și Cristos biserica și s-a dat pe sine pentru ea, ca s-o sfințească după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin cuvânt” (Efes. 5:25,26). „Râul curat al apei vieții”, din care sunt invitați să „ia apa vieții fără plată” toți cei ce însetează și doresc aceasta, se referă fără îndoială la cuvântul descoperit al lui Dumnezeu (Apoc. 22:17). Nu apa botezului, ci apa cuvântului descoperit al lui Dumnezeu a fost aceea pe care a avut-o Isus în vedere, când a zis: „Dacă nu se naște cineva din apă și din spirit, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu”. Botezul în apa literală este numai un act de o clipă, dar cei 144.000 au nevoie de cuvântul curățitor al lui Dumnezeu, precum și de spiritul Său, în toată calea lor pământească până la moarte. Dacă spiritul și cuvântul lui Dumnezeu rămân în cei 144.000, atunci Sămânța Sa rămâne în ei și nu se vor deda la practicarea păcatului cu voia, după cum este scris: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu

poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu” (1Ioan 3:9,10). Ei duc o viață curată cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu și a cuvântului Său purificator. Nădejdea lor, bazată pe cuvântul lui Dumnezeu, nu este numai o practică mintală, ci este una activă, o forță motivantă în viețile lor, o nădejde purificatoare. De aceea, este scris către cei 144.000: „Dar știm că atunci când se va arăta El vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum el [Domnul Dumnezeu] este pur” – 1Ioan 3:2,3.

Nădejde pentru cei din afara celor 144.000

¹⁵ În paginile 22 și 23 ale *Cărții anuale a Martorilor lui Iehova* pe anul 1948, ni se spune că în decursul anului de serviciu 1947, o medie de 181.071 de martori sau servi ai Evangheliei au ieșit pe teren în fiecare lună a anului, propovăduind veștile bune ale Împărăției „în public și din casă în casă”; de fapt, într-una din luni, au ieșit, în toată lumea, 207.552 de vestitori. Să ne reamintim acum că numai 144.000 sunt aceia care vor fi împreună moștenitorii lui Isus Cristos în Împărăția cerească; de asemenea, că Iehova Dumnezeu i-a născut, pregătit și încercat pe aceștia în decursul celor nouăsprezece secole trecute, astfel că astăzi, numai o rămășiță ar putea fi folosită pentru a completa numărul membrilor împreună moștenitori cu Isus. Evident, nu toți cei 207.552 de vestitori ai Evangheliei menționați mai sus sau cei 181.071 de vestitori care lucrează lunar, ar putea câștiga Împărăția sau să fie aspiranți la ea și să găsească un loc liber în ea, pentru că acești credincioși de astăzi depășesc cu mult numărul dinainte hotărât al celor 144.000. Ce-i de făcut atunci? Sunt acești mai bine de două sute de mii de astăzi destinați să fie înlăturați, fiind lăsată numai mica rămășiță cerută pentru Împărăție? Nu; pentru că profeția arată că numărul acestora va crește în anii care vin, spre a ajunge la un număr care încă nu este cunoscut sau prezis. Ei bine, atunci să fie descurajată marea majoritate a acestor sute de mii de vestitori ai Evangheliei în speranța lor, întrucât nu reușesc să câștige intrarea în Împărăția cerească? Nu; nici unul din afara rămășiței credincioase nu va fi descurajat în speranțele sale în legătură cu apropiata lume nouă a dreptății. Să lămurim chestiunea!

¹⁶ Ei bine, duminică, 6 Aprilie 1947, la celebrarea comemorării morții lui Cristos, au luat parte un total de 339.125 persoane, în toată lumea, dar numai 26.745 s-au împărtășit din emblemele Comemorării, spre a mărturisi că ei erau membri ai rămășiței născute de spirit a moștenitorilor Împărăției. Aceasta înseamnă că mai puțin decât a douăsprezecea parte din totalul asistenței la cina memorabilă au mărturisit a fi aspiranți la Împărăție sau nutreau speranța de a o câștiga prin credincioșie până la moarte. În decursul aceleiași luni, aprilie, erau 201.009 vestitori ai Evangheliei afară pe teren în toată lumea, în comparație cu cei 26.745 care s-au împărtășit din emblemele Comemorării. Așadar, ce fel de nădejde avem noi rezervată pentru cei mai mult de 174.000 de alți vestitori ai Evangheliei? Cuvântul lui Dumnezeu, cu care El a format nădejdea Împărăției în inimile și mințile celor 144.000, arată speranța pământească pusă înaintea acestor „alte oi”.

¹⁷ Să ne întoarcem la Apocalipsa, capitolul 7. Acolo, Isus Cristos, printr-un înger, a dat o descoperire apostolului Ioan cu privire la această „mulțime mare”, a căror speranță este viață veșnică în Paradisul pe care Împărăția lui Dumnezeu îl va restatornici pe pământ. Mai întâi, îngerul lui Cristos dă lui Ioan o viziune în care îi arată că cei 144.000 de izraeliți spirituali sunt pecetluiți pentru Împărăție. Imediat după această viziune a clasei Împărăției, Ioan zice: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de

domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului... Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie a lui Dumnezeu și-L slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie [anume, Dumnezeu] își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul [Isus cel jertfit, Păstorul cel Bun] care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” – Apoc. 7:9-17.

¹⁸ Mulțimea de oameni de bine de astăzi, care deja întrece ca număr întreaga limită a clasei Împărăției, aparține „mulțimii mari” descrisă mai sus a „altor oi” ale lui Dumnezeu. Ei și-au făcut apariția la timpul hotărât în împlinirea viziunii de mai sus. De fapt, în mod rațional, timpul hotărât ca ei să apară era atunci când numărul complet al celor 144.000 avea să fie ales și pecetluit și numai o mică rămășiță din acel număr rămânea pe acest pământ. Deoarece această rămășiță trebuia să completeze clasa Împărăției, acesta era unul dintre multele semne din zilele noastre care arată că Împărăția lui Dumnezeu prin Sămânța Sa a „femeii” a fost întemeiată și că sfârșitul final al vechii lumi a lui Satan este aproape.

¹⁹ În consecință, va fi dată o mare și importantă mărturie mondială cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, dar aceasta va fi o lucrare mai mare decât a putut să facă însăși rămășița Împărăției pe pământ, în împlinirea lui Matei 24:14. De aceea, Păstorul cel Bun adună această „mulțime mare” de „alte oi” într-un staul în legătură cu rămășița, pentru ca să se împărtășească cu aceasta de minunatele privilegii ale mărturiei Împărăției (Ioan 10:16). Prin împărtășirea în lucrarea de mărturie, „mulțimea mare” a salutat pe Iehova Dumnezeu pe tronul Său al suveranității universale și de asemenea pe Regele Său domnitor, Mielul Isus Cristos; și ei au strigat că nădejdea mântuirii lor în acest timp de mare necaz nu se bizuiește pe nici o instituție făcută de oameni, ci numai pe Iehova Dumnezeu și pe Mielul Său iubit, Isus Cristos. Prin consacrarea lor lui Dumnezeu și prin proclamarea Împărăției Seminței „femeii” Sale, ei sunt ilustrați că au o poziție favorabilă înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, servindu-L zi și noapte în templul Său, în unitate cu rămășița spirituală. Dacă vor continua credincioși până în războiul final al Armagedonului, mulți din „mulțimea mare” vor fi ocrotiți și vor supraviețui acestui sfârșit al lumii, pentru a intra în binecuvântările pământești ale dreptei lumi noi, fără să moară. Aceia care mor credincioși înainte, vor fi apoi înviați la viață veșnică pe pământ sub domnia de o mie de ani a lui Cristos –Ioan 5:28,29.

Cunoaște-ți nădejdea

²⁰ Cum știe o persoană consacrată lui Dumnezeu, astăzi, dacă face parte din rămășița Împărăției sau din „mulțimea mare” a „altor oi” cu un destin pământesc? Aceasta nu este o chestiune de simțământ. Ea este o chestiune de nădejde, o chestiune a mărturiei lui Dumnezeu față de o persoană, prin cuvântul Său descoperit. Cei ce fac parte din rămășiță știu că ei sunt aspiranți la Împărăție, deoarece ei au împlinit cerințele preliminare din cuvântul lui Dumnezeu. El i-a născut prin spiritul sau prin forța Sa activă, spre a fi copiii Săi spirituali și prin cuvântul Său, pe care li l-a descoperit, ei știu care este speranța lor. În armonie cu „nădejdea lor vie” a vieții veșnice în Împărăția cerească, din mințile și dorințele lor au ieșit toate perspectivele vieții veșnice pe pământ sub Împărăție. Ei privesc înainte cu încredere la timpul când Cristos îi

primește într-un loc împreună cu El pe tron, întrucât îi învie din morți (Tit. 3:7;2:13). Ei își mărturisesc cu încredere nădejdea la toți aceia care îi întrebă de „nădejdea, care este în ei”, dar fac aceasta cu umilință și cu teamă, ca nu cumva să se dovedească necredincioși și nevrednici, înainte ca premiul să fie câștigat –1Pet. 3:15.

²¹ Prin același semn, anume prin nădejdea pusă înaintea lor în cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, mulțimea prezentă a „altor oi” știe ce să aștepte și este plină de bucurie și susținută de nădejdea vie a vieții veșnice pe pământ sub Împărăția Sa. S-a întâmplat în anul 1935 că Iehova Dumnezeu, prin Sămânța Sa, Isus Cristos, a descoperit consacraților Săi de pe pământ că „mulțimea mare” din Apocalipsa capitolul 7 este o clasă umană, care are înainte o veșnicie pământească sub Împărăția lui Isus Cristos împreună cu cei 144.000 ai Săi (vezi articolul „Mulțimea mare” din numerele *Turnului de veghere* din 1 și 15 august 1935). În anul de serviciu următor acestuia (anume, din Septembrie 1935 până în Septembrie 1936) existau în Statele Unite numai 25.435 de persoane care s-au împărtășit la Comemorare din pâine și vin din totalul de 35.172 de participanți. Aceasta arată că marea majoritate a celor din Statele Unite de la celebrarea Comemorării de anul trecut (10.795 care s-au împărtășit, din 105.897 participanți) au primit nădejdea pământească a „mulțimii mari” a „altor oi”. De la anul 1918, când s-a sfârșit primul război mondial, au fost date din când în când fulgere ale adevărului cu privire la clasa pământească, care este strânsă acum pentru viață fără sfârșit în locuința paradisiului de pe pământ. Dar mai ales acest fulger al adevărului din anul 1935 cu privire la Apoc. 7:9-17, clarifică viziunea. Acesta arunca o lumină mai clară asupra nădejzii pământești pentru această mulțime de servi consacrați ai lui Dumnezeu și Cristos. Aceștia au salutat-o cu bucurie, ca pe nădejdea pe care Iehova Dumnezeu le-a pus-o înainte pentru mângâierea, bucuria și susținerea tăriei lor.

²² Nădejdea mulțimii mari este o nădejde din cuvântul lui Dumnezeu, luminată de puterea descoperitoare a spiritului lui Dumnezeu. Și, după cum zice Psalmistul de patru ori în Psalmul 119, tot așa zic și ei: „Nădăjduiesc în cuvântul Tău” (Ps. 119:74,81,114,147 și 130:5). Ei cunosc timpurile în care noi trăim. Ei știu că acesta este timpul trecerii de la vechea lume a lui Satan Diavolul la lumea nouă a Seminței lui Iehova a „femeii” Sale. Ei știu că toți cei din rămășița spirituală vor trece în curând în realizarea nădejzii lor cerești, că Isus Cristos, Sămânța, va zdrobi capul Șarpelui în Armagedon și va introduce mulțimea mare credincioasă în privilegiile plăcute ale pământului curățit în lumea dreaptă fără sfârșit. Aceasta este nădejdea lor adevărată. Cu un bun motiv, ei țin tare la ea, în așteptarea deplinei ei realizări la timpul hotărât al lui Dumnezeu.

²³ Rămășița spirituală împreună cu „mulțimea mare” a „altor oi” mărturisesc acum, în mod public, pretutindeni, că Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt singurii în care creațiunea care suspină își poate pune nădejdea. Prin mărturisirea lor continuă peste tot pământul, ei duc cuvântul descoperit al lui Dumnezeu la mulți alții. În felul acesta, alți oameni de bine primesc acum și vor continua să primească adevărata nădejde că Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos este singurul instrument guvernamental prin care toate dorințele noastre scumpe, fie cerești sau pământești, vor fi cu siguranță realizate, spre veșnica noastră satisfacție, cu toată recunoștința pentru Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce zice Petru că au fost născuți creștinii? Prin ce?
2. Unde urmează, așadar, să se realizeze nădejdea lor și pentru ce?

3. Cum a fost înviat Isus și făcut mai presus decât cine?
4. Ce fel de tron trebuie să fie acela pe care l-a promis Isus creștinilor?
5. Câți vor câștiga acel tron? Cum știm noi aceasta?
6. Cum se întâmplă că Dumnezeu îi naște prin învierea lui Cristos?
7. Prin ce trebuie să fie născuți din nou sau readuși la viață cei 144.000?
- 8,9. Cum intră ei în moștenirea cerească? Ce urmează?
10. Pentru ce și din ce Sămânță îi naște Dumnezeu din nou?
- 11,12. În afară de spirit, prin ce altceva îi naște El și pentru ce?
13. Ce este apa și spiritul prin care sunt ei născuți?
14. Cum rămâne sămânța lui Dumnezeu în ei? Cu ce efect?
15. Ce întrebări ridică numărul publicat de 207.532 de propovăduitori ai Evangheliei?
16. Câți oameni din lumea întreagă au nădejde să fie membri în Împărăție?
17. Unde este prezisă această turmă mare pământească și cum este descrisă?
- 18,19. a) De ce a fost acela timpul potrivit ca ei să-și facă apariția? b) Cum stau ei înaintea tronului de domnie al lui Dumnezeu și Îl servesc în templul Său?
20. Cum știu cei din rămășița care este speranța lor?
21. Cum își cunosc cei din „mulțimea mare” speranța?
22. De ce nădejdea lor este una adevărată, la care ei țin tare?
23. Ce fel de nădejde împart rămășița și mulțimea mare la alții și cum fac acest lucru ?

DE CE VA MURI SATAN DIAVOLUL ?

Lăcomia lui Satan Diavolul a condus la înfăptuirea celei mai mari și mai odioase crime din toate timpurile. Rezultatul acesteia a fost defăimarea numelui mare al lui Iehova, precum și mizerie și moarte asupra rasei umane. Au trecut atât de mulți ani de la înfăptuirea acelei crime și așa de subtil și-a acoperit acest criminal viclean metodele sale murdare, încât astăzi este dificil în general pentru oameni să înțeleagă și să-și dea seama de enormitatea crimei. Numai acele persoane cu bunăvoință față de Dumnezeu, care doresc să cunoască și să facă ce este drept, înțeleg pe deplin acest lucru.

A fi lacom înseamnă a avea o dorință exagerată de a poseda ceea ce aparține altuia și a se lăsa în voia ei. Lăcomia înseamnă o dorință incorectă după câștig și hotărârea de a obține acel lucru dorit prin jefuire sau alte mijloace nedrepte și incorecte. Ea este rezultatul egoismului extrem. Creatura care dorește în mod incorect să posede ceea ce aparține altuia sau care în eforturile sale de a-și satisface dorința sa exagerată recurge la înșelătorie, jefuire sau alte metode nedrepte, descoperă în felul acesta o inimă plină de răutate, care este înclinată în mod fatal spre a păgubi pe alții.

Să adunăm faptele care sunt în legătură cu înfăptuirea acelei crime, pe care le dezvăluie Sfintele Scripturi. Ele sunt următoarele: În exercitarea puterii nelimitate a lui Dumnezeu, a înțelepciunii Sale perfecte și a iubirii Lui nemărginite, El a creat *cerurile*, alcătuite din întâiul Său Fiu născut și alte spirite cunoscute ca: heruvimi, serafimi, îngeri, puteri și stăpâniri cerești, toate arătând gloria lui Dumnezeu. „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu; și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El”, spune Psalmul 19:1,2. Dumnezeu a creat de asemenea pământul, apoi a venit timpul Său hotărât ca să creeze pe om pentru a moșteni pământul. Pentru ca omenirea să poată avea un loc

plăcut unde să locuiască, Dumnezeu a transformat o porțiune a pământului într-un adevărat paradis pe care l-a numit „Eden”. Din elementele pământului Dumnezeu a creat o creatură perfectă numită Adam sau „om”, l-a făcut o creatură vie, care se mișcă, înzestrată cu inteligență. Dumnezeu l-a pus pe acest om în locuința sa perfectă din Eden și l-a instruit cu privire la legea divină și pedeapsa care rezulta din călcarea acelei legi. Dumnezeu a creat și a dat omului un ajutor, o femeie perfectă și a înzestrat acea pereche perfectă cu abilitatea și puterea de a aduce în existență copii. Dacă omul ar fi ascultat în mod credincios legea lui Dumnezeu, pământul urma să fie locuința sa pentru veșnicie și s-ar fi bucurat de abundență – Geneza capitolul 1 și 2.

În limbajul psalmistului, omul „a fost făcut în chip minunat”. Dumnezeu a creat pe om și psalmistul spune lui Dumnezeu: „Minunate sunt lucrările Tale” (Ps. 139:14). Omul perfect era încununarea sau partea superioară a creațiunii pământești a lui Dumnezeu. Pe tărâmul invizibil sau ceresc al lui Iehova exista o creatură-spirit, căreia profetia lui Isaia îi aplică numele de „Lucifer”; Dumnezeu a făcut pe Lucifer suveran invizibil peste om. El este de asemenea cel pe care îl are în vedere profetia lui Ezechiel, unde Dumnezeu i-a spus: „Erai un heruvim ocrotitor uns cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare” – Ezec. 28:14.

Termenul *heruvim* înseamnă una dintre creaturile unse ale lui Dumnezeu însărcinată cu responsabilitate peste o anumită parte a organizației Sale. Descrierea lui Lucifer, „heruvim uns ocrotitor”, arată clar poziția înaltă pe care el o ocupa. Dumnezeu l-a numit și l-a făcut să ocupe acea poziție înaltă pe „muntele” sau organizația universală a lui Dumnezeu. Profetia lui Ezechiel arată că Lucifer a fost însărcinat cu responsabilitate în Eden, peste omul perfect și locuința acestui om perfect, spunând: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe; cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta pregătite pentru ziua când ai fost făcut” (Ezec. 28:13). Referitor la „acoperirea” lui Lucifer cu smarald, onix și aur, este interesant să observăm că Geneza 2:10-12 spune despre Eden: „Un râu ieșea din Eden și uda grădina; de acolo se împărțea și se făceau patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur; aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion [perle] și piatră de onix [smarald]”. Din descrierea simbolică reiese că Lucifer era o creatură minunată și înfățișarea sa era glorioasă: „Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ezec. 28:15). Aceasta arată că Lucifer a fost perfect și a continuat astfel până când a devenit nelegiuit, adică rebel împotriva lui Dumnezeu.

Atunci când Lucifer a devenit pervers, stricat și nelegiuit, Dumnezeu i-a schimbat numele și de atunci înainte el este denumit în Scripturi cu patru nume: *Șarpe*, care înseamnă Înșelător; *Satan*, care înseamnă Împotrivor; *Balaur*, care înseamnă Înghițitor; și *Diavol*, care înseamnă Defăimător. În timp ce era perfect, Lucifer era un dumnezeu peste lumea care includea și pământul; acesta este motivul pentru care el era un puternic, iar acea poziție nu i-a fost luată imediat după ce a devenit nelegiuit. De secole, el este „dumnezeul” sau domnitorul invizibil al lumii pe care el a făcut-o nelegiuită ca pe sine însuși; ca dovadă, vezi cuvintele lui Isus din Ioan 12:31 și 14:30.

Cum și-a început el viața criminală

Având acces în curțile cerești, Lucifer a văzut gloria și splendoarea Atotputernicului Dumnezeu Iehova și a observat cum întreaga creațiune se închina acestui Dumnezeu Cel Prea

Înalt. Știind că era suveran peste om, precum și căpetenie peste oștirea creaturilor îngerești, Lucifer a râvnit să posede închinarea, lauda și onoarea care aparțineau lui Iehova Dumnezeu și pe care I-o atribuiau toate creaturile drepte. Dorința lui Lucifer a fost exagerată și excesivă, de aceea el a devenit lacom. El a încetat să-și mai iubească Creatorul, pe Atotputernicul Dumnezeu. El a devenit nelegiuit, un călcător al legii lui Dumnezeu. Acest lucru este dovedit de cuvintele care arată ambiția necugetată din inima lui, cuvinte care au fost înregistrate cu mult timp după ce el a înfăptuit marea crimă: „Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiu al dimineții! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt. Dar ai fost aruncat în locuința morților [*Sheol* în ebraică, însemnând starea morții] în adâncimea mormântului” (Isa. 14:12-15). Lăcomia a fost cea care a condus la marea lui crimă și ea a pus stăpânire pe întreaga lui organizație, pe care Biblia o simbolizează sub numele de Babilon, așa cum citim despre ea la Ieremia 51:13: „Tu care locuiești lângă ape mari și care ai vistierii nemărginite, ți-a venit sfârșitul și *lăcomia* ta a ajuns la capăt”.

Acum, referitor la responsabilitatea pământească a lui Lucifer, adică omul, Iehova Dumnezeu a cerut ascultare deplină din partea omului perfect Adam. Observați că Dumnezeu n-a cerut din partea omului un lucru foarte greu, ca de pildă să mute un munte, ci i-a cerut să se abțină de la mâncarea unui anumit fruct ce creștea în Eden. El l-a informat pe om că neascultarea va avea ca rezultat moartea sa. „Căci în ziua în care vei mânca din el”, l-a avertizat Dumnezeu, „vei muri negreșit” (Gen. 2:17). Nu era dificil ca Adam să respecte legea lui Dumnezeu și să fie ascultător. Răul nu consta în fruct, ci crima sa a stat în neascultarea de legea lui Dumnezeu.

Fiind suveranul uns al omului, Lucifer cunoștea datoria acestuia față de Dumnezeu, iar datoria lui era să păzească interesele omului. Crima sa, ca și la toți ceilalți, a început în mintea sa, atunci când a râvnit la ceea ce aparține în mod potrivit lui Iehova Dumnezeu. Pentru a-și îndeplini dorința invidioasă, Lucifer a recurs la minciună și înșelătorie; deoarece a făcut așa, el este numit „Șarpe”, care înseamnă Înșelător (Apoc. 20:1-3). Cuvintele din Geneza 3:1, „Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului”, reflectă bine că el era șiret, abil, rău și înșelător. El gândea că dacă Dumnezeu nu-l pedepsea pe om cu moartea pentru violarea legii Sale, aceasta dovedea pe Dumnezeu ca mincinos; iar aceasta distrugea încrederea creaturilor în Creator. Dacă Dumnezeu îl omora pe Adam pentru violarea legii Sale, aceasta dovedea că Dumnezeu nu putea să pună un om perfect pe pământ care să-I rămână credincios și în același fel această cale distrugea încrederea creaturilor în Creator. Rezultatul era că Diavolul ar fi obținut adorare de la creaturi, împreună cu lauda care aparține în mod potrivit lui Iehova.

Pentru a-și realiza planul său nelegiuit, Satan Șarpele s-a apropiat de Eva și i-a zis: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”; din acest motiv nu mâncați fructul cel bun? Eva i-a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor... dar din rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți”. Fără îndoială că Satan și-a bătut joc de credința simplă a Evei. „Atunci șarpele a zis femeii: Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca dumnezeii, cunoscând binele și răul” (Gen. 3:1-5). Acele cuvinte ale lui Satan au fost o minciună intenționată, gândită dinainte, iar sub influența acelei minciuni Eva a violat legea lui Dumnezeu. Satan a înșelat-o pe femeie și prin ea și-a realizat dorința, aceea de a o întoarce de la Iehova. Atunci a apărut Adam, Eva i-a spus ce s-a întâmplat, iar Adam a „mâncat” și el din fructul interzis. Aceasta arată că Adam n-a iubit pe Dumnezeu, deoarece el a fost

neascultător în mod voluntar (1Tim. 2:14). El n-a iubit-o nici pe Eva, căci dacă ar fi iubit-o, el ar fi căutat fața lui Dumnezeu, ar fi cerut să fie iertată, văzând că ea a fost neascultătoare fără consimțământul lui și prin înșelătorie. Adam știa că Eva ar fi fost separată de el, dacă el rămânea neclintit lângă Dumnezeu și cu încăpățănare a dorit să o păstreze pentru propria sa plăcere.

Adam și Eva au fost condamnați la moarte și dați afară din Eden, iar acest lucru a fost drept (Gen. 3:19-24). Acea minciună nelegiuită și acel act înșelător al lui Satan a adus moartea asupra omenirii, motiv pentru care Isus a spus despre Satan că „el de la început a fost un criminal și un mincinos”. De atunci și până în zilele noastre, toate persoanele care recurg la minciuni pentru a-și îndeplini scopul lor incorect sunt instrumente ale Diavolului, care este tatăl minciunilor și al mincinoșilor – Ioan 8:44.

În Eden hrana era perfectă și ar fi susținut pentru totdeauna viața umană a celor ascultători. În afara Edenului, hrana produsă pe pământ nu era pe deplin susținătoare de viață. Adam și Eva au fost dați afară din Eden, iar moartea a venit progresiv asupra lor, până când au murit. În decursul anilor de degradare li s-au născut copii, iar părinții fiind păcătoși nu puteau să aducă în existență copii perfecți; de aceea, fiecare persoană născută în această lume, natural este născută ca un păcătos și la timpul potrivit trebuie să moară (Rom. 5:12; Ps. 51:5). Satan Diavolul este răspunzător de toată boala, necazul, sărăcia și suferința și de toate crimele care s-au abătut asupra rasei umane din zilele Edenului până acum. Toate persoanele care își permit în mod intenționat și premeditat să ia o cale de acțiune care face pe alții să sufere boală, sau să fie sărăciți și asupriți, sunt instrumente ale Diavolului.

În timpul când Dumnezeu a condamnat pe Adam la moarte, El a înaintat și judecata morții împotriva lui Satan. Sentința morții este declarată simbolic la Geneza 3:15 și este explicată în amănunt la Isaia 14:14-20 și Ezechiel 28:18,19. Atunci, de ce a permis Dumnezeu ca Satan Diavolul să trăiască toate aceste secole și de ce i-a permis să cauzeze oamenilor atât de multă suferință? Răspunsul concis este că Satan a declarat în mod lăudăros că era capabil să facă pe toți oamenii să se întoarcă de la Dumnezeu și să-L blesteme, iar Dumnezeu i-a dat ocazia să-și dovedească provocarea lăudăroasă și în același timp a oferit omului ocazia să-și dovedească integritatea față de Dumnezeu și adevărul sa la stăpânirea universală a lui Iehova.

Satan l-a spus în mod lăudăros lui Iehova Dumnezeu că atunci când vor fi puși la probă severă, toți oamenii vor renunța la suveranitatea Sa și Îl vor blestema. Dacă Dumnezeu l-ar fi nimicit pe Satan imediat, fără să-i dea ocazia să-și dovedească acuzația lăudăroasă, ar fi existat îndoială pentru totdeauna în mințile unor creaturi, dacă Satan a spus sau nu adevărul. Pentru a dovedi aceste puncte, în Scripturi este înregistrată o dramă profetică referitoare la omul bun Iov și la Diavol. Iov era un om înclinat spre dreptate. Satan a declarat că îl va face pe Iov să blesteme pe Dumnezeu. Dumnezeu a acceptat provocarea Diavolului și proba a înaintat pentru a dovedi dacă un om va rămâne sau nu credincios lui Dumnezeu, sub o încercare aspră. În mod necesar, proba a implicat chestiunea supremației sau suveranității lui Dumnezeu. Aceasta a dat o ocazie tuturor creaturilor inteligente să aleagă între Dumnezeu și Diavol. De aceea, hotărârea lui Iehova Dumnezeu a fost că El va permite lui Satan Diavolul să trăiască o anumită perioadă de timp, perioadă în care proba va merge înainte, iar la sfârșitul acestui timp, Iehova îl va nimici. Așa a fost și cazul Faraonului Egiptului, care era pe pământ un puternic reprezentant oficial al lui Satan Diavolul; de aceea, el a fost folosit pentru a juca un rol, prevestind că era scopul lui Dumnezeu de a-i permite lui Satan Diavolul să trăiască pentru un timp. De aceea Moise, profetul lui Iehova, i-a zis lui Faraon: „Acum, mi-aș fi putut întinde mâna și te-aș fi lovit cu ciumă pe tine și poporul tău, așa încât ai fi fost șters de pe fața pământului; dar acesta este motivul pentru care te-am cruțat: ca

să-ți arăt puterea Mea și faima Mea să fie vestită peste tot pământul” (Ex. 9:15,16, *AAT*). Satan a auzit de asemenea acest lucru.

Bineînțeles că proba a început de fapt cu primii copii ai lui Adam și ea va continua și se va încheia în bătălia Armagedonului, în care Satan Diavolul și demonii lui vor muri. În același timp, Dumnezeu aduce adevărul în atenția omului pentru a-i da acestuia ocazia să aleagă pe cine va servi, fie pe Dumnezeu, fie pe Diavol. Cain, cel dintâi fiu al lui Adam și al Evei a ales să urmeze pe Diavol și a pierdut. Abel a ales partea mai bună, anume să servească pe Dumnezeu și a primit aprobarea lui Dumnezeu. Mâniat, Satan Diavolul l-a făcut pe Cain să-l ucidă pe fratele său Abel – Evr. 11:4-40.

Toate persoanele chibzuite, care astăzi ascultă adevărul, vor observa cu ușurință că Satan Diavolul este marele împotrivor al lui Dumnezeu și cel mai mare dușman al omului. Toate persoanele cu bunăvoință față de Dumnezeu vor lua acum calea de acțiune pe care a luat-o credinciosul Abel. Făcând așa, ei vor trăi. Ceilalți vor urma calea de acțiune pe care a luat-o Cain, vor muri și vor rămâne morți pe vecie. În timpurile trecute, aproape toate persoanele au murit în ignoranță sau fără o cunoștință a adevărului; dar astăzi, adevărul Împărăției întemeiate a lui Dumnezeu sub Cristos este răspândit în lung și-n lat. Acum a sosit ziua când toate creaturile de pe pământ care aud adevărul trebuie să aleagă pe cine vor servi. Acele persoane care se dovedesc a fi cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu vor alege să-L servească și vor câștiga viață veșnică în lumea nouă a dreptății.

RĂDĂCINA A TOT FELUL DE RELE

Rădăcina mortală care produce tot felul de rele a fost plantată în multe inimi omenești acum nouăsprezece secole, în zilele apostolului care a rostit expresia de mai sus. Și totuși, odată cu înmulțirea populației globului și sub presiunea stărilor de lucruri existente începând cu primul război mondial, această rădăcină amară este astăzi plantată în mult mai multe inimi. După mai bine de șaisprezece secole de existență a creștinătății, spiritul egoismului este nestăpânit peste tot pământul; și dacă apostolul Pavel ar trăi astăzi pe pământ în creștinătate, el încă ar putea scrie așa cum a făcut-o atunci:

„Disputele oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr, care cred că evlavia este un mijloc de câștig. Dar evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig; căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea; dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, vom fi mulțumiți. Dar cei ce doresc să se îmbogățească cad în ispită, în cursă și în multe pofte păgubitoare și nesăbuite, care conduc pe oameni în nimicire și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele [sau rădăcina tuturor relelor]; și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” – 1Tim. 6:5-10, *ASV*. și margin.

După ce face declarația de mai sus, apostolul îi spune celui căruia îi scrie: „Dar tu, omul lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri”. Acest îndemn se aplică astăzi cu mai multă putere. Apostolul avertizează toate persoanele care doresc acum să placă lui Dumnezeu și care vor găsi refugiu complet la El în acest timp de necaz care s-a abătut asupra lumii, că ele trebuie să se separe de toți cei care sunt mânați de o dorință după câștig egoist. Nu contează dacă această dorință egoistă este după strângerea de bogății și putere pământească sau după un câștig care vine din onoarea, aplauzele sau aprobarea oamenilor, pentru a-l face pe cel care le obține să

strălucească printre oameni. Apostolul accentuează că cei care se mărturisesc a fi creștini adevărați și care doresc să primească aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să se separe de toți ceilalți care urmăresc o cale egoistă. Marii conducători religioși ai creștinătății, cu papa în capul listei, au obținut mari câștiguri de bogăție și putere politică și socială lumească prin practicarea religiei lor, dar apostolul Pavel respinge pretenția egoistă că un asemenea câștig material lumesc este o dovadă a evlaviei și că adevărata evlavie este o cale de a obține un astfel de câștig.

În adevărata evlavie nu există dorința după câștig egoist și acolo unde există evlavie adevărată, rădăcina tuturor relelor nu este plantată în inimă. Apostolul spune: „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1Tim. 6:6). Dacă persoana a obținut o asemenea evlavie însoțită de mulțumirea pe care i-o dă Dumnezeu, această persoană a câștigat într-adevăr ceva. „Evlavia” înseamnă a fi devotat în întregime și pe deplin cauzei Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. Isus a avut o asemenea evlavie și a spus ce trebuia să se facă în acest sfârșit primejdios al lumii: „Această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, pentru a sluji de mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24:14). Scopul acestei Împărății este să justifice pe Iehova Dumnezeu ca pe Suveranul de drept al pământului nostru și al întregului univers, apoi să binecuvânteze pe toți bărbații și femeile cu bunăvoință de pe pământ. Dacă o persoană cu bunăvoință se consacră în ascultare de porunca lui Dumnezeu pentru a justifica numele și suveranitatea Dumnezeului Celui Prea Înalt, dacă el face aceasta într-un mod neegoist și este mulțumit cu ceea ce îi dă Domnul Dumnezeu, atunci el se află în posesia unui mare câștig. De ce? Deoarece la astfel de persoane Dumnezeu promite refugiu complet în acest sfârșit al lumii și în cele din urmă o împărțășire în binecuvântările vieții veșnice în lumea nouă dreaptă. Aceste persoane au găsit secretul fericirii și se pot bucura de pacea inimii și a minții în timpul agitației acestei lumi. Rădăcina tuturor relelor nu găsește teren pentru a se dezvolta în inimile lor.

Atunci ce este rădăcina tuturor relelor? Scriitorul inspirat răspunde: „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”. Cuvântul „tuturor” de aici are și semnificația de „tot felul de” și poate fi tradus corect astfel din originalul grecesc pe care l-a scris apostolul Pavel. De aceea, *Versiunea Americană Standard (ASV)* redă 1Timotei 6:10 în felul acesta: „Iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele”. *Emphatic Diaglott* spune: „O rădăcină a tot felul de rele este iubirea de bani”. *Banii* sunt cei care satisfac dorința după câștig personal egoist și iubirea lor este rădăcina a tot felul de rele. Dorința după câștig personal sau bani este o ispită și o cursă și, așa cum spune apostolul, adeseori are ca rezultat nimicirea.

Atunci când o persoană se consacră lui Dumnezeu prin Isus Cristos și apoi i se încredințează un loc în serviciul lui Dumnezeu, el a primit o mare favoare din mâna lui Dumnezeu. Această persoană se află acum într-un legământ de a face voia lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că el trebuie să-și folosească aptitudinile în serviciul Dumnezeului Celui Prea Înalt. Cu toate acestea, dacă el este mânat de o dorință egoistă pentru un mai mare confort personal, pentru el însuși sau pentru alții și dacă pentru a-și realiza această dorință părăsește serviciul Domnului și se lansează în afaceri sau planuri lumești pentru a obține un câștig pământesc, el merge drept în cursa dușmanului, iar aceasta poate atrage după sine propria lui nimicire. Ceea ce se află la rădăcina tuturor relelor și are ca rezultat răul pentru cei care au pornit odată pe calea servirii lui Dumnezeu, este această „iubire de bani”, adică dorința după câștig egoist, indiferent de ce fel poate fi acest câștig.

A rămâne credincioși Domnului Dumnezeu și Cristosului Său înseamnă că noi trebuie să rămânem neclintiți, fericiți și mulțumiți în serviciul lui Dumnezeu și să nu luăm o cale contrară pentru a satisface o anumită dorință egoistă.

ÎNGÂMFAREA LUI OZIA ÎI ANULEAZĂ CREDINCIOȘIA

La vârsta de treizeci de ani, în al cincisprezecelea an al domniei sale în Iuda (anul 812 î.Cr.), Ozia (sau Azaria) a primit fără părere de rău vestea morții lui Ieroboam al doilea, împăratul lui Israel. Ozia s-a întors înapoi cu 26 de ani, gândindu-se la o altă moarte. El avea numai patru ani atunci, dar își mai putea aminti hohotele celor care-l plângeau și tristețea mamei sale Iecolia, la moartea tatălui său Amația. Mai târziu, el a aflat că împotriva tatălui său a fost uneltită o conspirație la Ierusalim; că tatăl său a fugit de conspiratori, dar aceștia l-au ajuns la Lachis și acolo l-au omorât; că trupul tatălui său a fost adus la Ierusalim pe șaua unui cal – 2Împ. 14:20, 29; 15:2.

El și-a amintit cum la ceva timp după moartea tatălui său, credinciosul Zaharia s-a ocupat de instruirea sa și l-a educat în frica de Dumnezeu. El și-a mai amintit că după aproape șapte ani (anul 830 î.Cr.), Zaharia împreună cu el s-au bucurat că Osea a început să profetească în Israel; că aproape patru ani mai târziu, poporul lui l-a făcut împărat pe când avea numai șaisprezece ani – 2Cron. 26:5, 1; Osea 1:1; 2Împ. 14:21; 15:1.

El își mai aducea aminte că atunci când a urcat pe tron, o parte de șase sute de picioare din zidul Ierusalimului era încă în ruină, de când Ioas, tatăl lui Ieroboam l-a învins pe tatăl său Amația și a dus pe iudei ostatici în Samaria. Numai gândul acesta îl făcea pe Ozia să se cutremure. Dar apoi Ozia se gândea la modul minunat prin care Dumnezeu l-a făcut să prospere, deoarece el a căutat pe Iehova. El își amintea de activitatea din Ierusalim de la începutul domniei sale, pe când lucrătorii reparau zidurile și zideau turnuri pe poarta unghiului, pe poarta văii și la colțurile cetății; că Iehova a binecuvântat pe meșterii care au inventat mașini care să arunce săgeți și pietre mari. El își amintea cum dregătorul său Maaseia a organizat armata la cererea sa sub conducerea căpeteniei sale Hanania, înrolând 307.500 trupe bine instruite și echipate corespunzător. El își amintea cum a mărsăluit acea armată spre vestul Ierusalimului până în Filistia, acolo unde Dumnezeu l-a ajutat în lupta sa împotriva filistenilor. Lui îi venea în minte cum a dărâmat zidurile puternicelor cetăți filistene: Gat, la aproape 26 mile sud-vest de Ierusalim; Iabne, la aproape 28 mile nord-vest de Ierusalim; Asdod, la aproape 31 mile vest de Ierusalim, pe o colină mică ridicată pe o câmpie fertilă la aproape două mile est de Mediterană. El a întemeiat colonii iudee în toată țara filistenilor pe care a cucerit-o. Apoi, el a atacat arabii din peninsula sinaitică, care au ocupat jumătatea de sud-vest a teritoriului repartizat lui Simeon. După aceea, el a atacat pe maoniți la sud-est de Iuda și a rezidit Elatul la capătul brațului estic al mării Roșii. El a pus în ordine instalațiile de purificare ale cuprului și fierului construite inițial de Solomon și a întemeiat acolo o colonie de iudei. Aceștia au dezvoltat o mare activitate industrială – 2Împ. 14:13,14,22; 16:6; 2Cron. 25:23,24; 26:2-14.

Înainte și după moartea lui Ieroboam, Ozia se interesa de culturile și turmele poporului lui Dumnezeu. Pe măsură ce Iehova îi înmulțea turmele în zonele de șes și în podișurile din centrul țării, el zidea turnuri întărite și săpa multe fântâni în pustie și în pășunile necultivate. Îi plăcea foarte mult agricultura, încuraja cultivarea pământului și a viței de vie în regiunile muntoase și la Carmel.

Iehova continua să-l întărească și să-l facă să prospere; și faima lui s-a extins nu numai spre sud până în Egipt, ci și spre est, căci Amon îi plătea tribut – 2Cron. 26:10,8.

În anul 799 î.Chr. Iehova l-a binecuvântat pe Ozia cu rodul trupului său. Bucuria sa din acel an a fost desăvârșită atunci când soția sa Ierușa, fiica dreptului Țadoc, i-a născut un fiu. Impresionat de perfecțiunea lui Iehova în acordarea binecuvântărilor, el și-a numit fiul Iotam, care înseamnă „Iehova este perfect”. Pe măsură ce Iotam creștea, Ozia se bucura crescându-l și educându-l în cunoștința lui Iehova – 2Cron. 26:23.

Pe măsură ce anii treceau, „faima lui Ozia s-a întins până departe, căci a fost ajutat în chip minunat, până ce a ajuns foarte puternic”. După ce a ajuns puternic, el împreună cu suita sa au mers spre sud într-una din inspecțiile lui obișnuite, în acea parte a domeniului său – 2Cron. 26:15.

Mai întâi, el inspectează fermele și viile din munții lui Iuda. Pe drum, el se oprește la Bethleem, locul său de naștere, la aproape 5 mile de Ierusalim. De acolo, se îndreaptă spre est în pustie, pentru a inspecta turnurile pe care le-a construit acolo. Apoi, după ce se întoarce la Bethleem, continuă să călătorească spre sud către Hebron, prima capitală a strămoșului său David. De acolo el își continuă inspecția spre sud, coborând până în munții lui Iuda, plecând spre pustia Beer-Șeba.

Întorcându-se spre sud-est de la Beer-Șeba, el inspectează cirezile și turmele, turnurile și fântânile săpate în piatră. Apoi, coborând panta Akrabimului, el merge spre fierbintele rift Araba aflat sub nivelul mării. Mergând la sud de Araba, el își inspectează minele de fier și de cupru. Pe drumul pe care merge el, trec spre sud caravane cu minereuri de fier și de cupru, iar alte caravane pline de încărcătură trec spre nord. La limita de sud a riftului Araba, el ajunge la Elat, lângă marea Roșie. El își inspectează instalațiile de purificare. Vânturile fierbinți care i-au ars spatele tot drumul în partea de jos a riftului Araba întrețin tirajul furnalelor, folosite pentru topirea fierului și cuprului. El își vede slujitorii din Elat ducând metalul purificat în casele iudeilor pe care el i-a așezat acolo. El vizitează casele și îi vede pe meșterii iscusiți cum transformă cuprul în forme frumoase, cum fac alte articole pentru a le trimite în partea de nord în Iuda și pentru export în sud, în Arabia și țările de dincolo. El merge spre ținutul de jos pentru a inspecta cheiurile de descărcare și le găsește pline de mirodenii, aur și mățasuri ce tocmai au fost descărcate din corăbii. După ce își încheie inspecția din Elat, el a urcat spre sud-vest pe drumul spre Kades.

Ozia și suita sa a descoperit că este ușor să urmeze acest drum, deoarece multele călătorii care s-au făcut pe el au transformat suprafața stâncoasă într-o fâșie netedă. Ozia călătorește în sus și în jos de-a lungul pustiului podiș fierbinte cu canioanele lui, până când ajunge la oaza din Kades. El se oprește la primul din izvoarele ei, căci existau patru izvoare mici ce izvorau dintr-o stâncă, iar acolo bea apa dulce din Cades-Barnea. El admiră repede iarba și puștii copaci ce creșteau acolo, apoi urcă în partea de nord și se îndreaptă aproape cinci mile spre nord-vest, pentru a inspecta ținutul Hezronului, iar apoi coboară spre o altă oază. Cale de o milă el urmărește oaza pe partea de vest, apoi ajunge la izvorul abundent ce țâșnea din stâncă. Ochii lui se desfătează la vederea acestor bogății, salcâmi, plante de apă, arbuști. La mică distanță de izvor îl întâlnește pe cel care îl reprezenta la oază, de la care primește un raport. Împreună cu el, Ozia inspectează turnul fortificat din Adar, pe care l-a zidit acolo cu mulți ani înainte, pentru a păzi drumurile spre Beer-Șeba, Elat și Egipt și pentru a-și proteja turmele și culturile. Acesta este într-adevăr un mic fort de aproape 200 de picioare de la est la vest și de 130 de picioare de la nord la sud, cu opt turnuri, câte unul în fiecare colț și câte unul în mijlocul fiecărei laturi. Pe zidurile înalte de zece picioare nu se află nici o fereastră, ușă sau alte orificii, dar deasupra zidului și în interior sunt camere mici. După ce inspectează fortul, Ozia coboară spre oaza ce se lărgește întruna, plină de salcâmi, iarbă, lanuri de cereale și mult nisip, iar în cele din urmă, traversând Karka pe partea stângă, iese din micul ținut

fertil al oazei, unde pasc turmele. El se oprește acum la un mic adăpost de piatră în formă de cerc al păstorilor, apoi la unul în formă de pătrat, toate având acoperiș din ierburi sau bucăți de pânză din păr de capră. El inspectează uneltele păstorilor și din întâmplare găsește una de bronz, care este purtată mai mult ca ornament decât pentru utilizare. El observă că majoritatea produselor de olărit sunt lucrate manual foarte fin și dificil, vopsite în roșu pe exterior și cu negru sau gri pe interior. Din când în când, observă câte un mare vas proaspăt, făcut de roata olarului. În câmpia deschisă el ajunge la câteva trestii ce creșteau de-a lungul râului leneș alimentat de izvorul Azmon ce ieșea din pământ (Iosua 15:3,4). Lângă râu el vede cercuri de pietre ce marcau mormintele păstorilor. Înainte să părăsească oaza, Ozia i-a cerut secretarului său Jeiel să noteze ce alte lucruri erau necesare fortului și restului oazei. Apoi, plin de sine, își ia rămas bun de la locuitorii oazei și se întoarce spre nord pe drumul spre Beer-Șeba. Merge prin câmpie, prin regiunea dealurilor pustii și prin canioanele nisipoase. În cele din urmă ajunge la Beer-Șeba, aproape la 50 de mile spre nord de Kades.

Din Beer-Șeba el coboară în câmpia Filistiei și inspectează lanurile de cereale, sicomorii și măslinii, turmele și cirezile și coloniile iudee. După ce ajunge în Lod, situat între *shephelah*-ul din Iuda și cel al lui Israel (Sharon), el se întoarce spre sud-est și merge la Ierusalim, la o depărtare de aproape 25 mile – 1Cron. 27:28; 8:12.

Când se încheie călătoria sa în partea de sud, merge la palatul său, face o baie și se întinde pe un divan plin de perne. El gândește despre sine: „Toți supușii mei mă onorează și se socotesc norocoși că au un asemenea împărat înțelept și măreț, ce se îngrijește ca un tată iubitor de fiecare nevoie a lor. Ei au prosperat mult datorită conducerii mele competente și favorabile. Toate căpeteniile îmi sunt devotate. Mi s-a dus faima în lung și în lat. Ce împărat dinaintea mea a avut vreodată mașini care să arunce pietre și săgeți? Ce înaintaș de-al meu a avut turme și cirezi mai mari decât mine, ferme sau vii mai roditoare? Sunt plin de putere. Ce altceva trebuie să mai fac, ce n-am mai făcut până acum? Ceva ce n-am făcut deja? Ah, mi-a venit o idee! N-am ars încă niciodată tămâie în Sfânta, să aducă un miros plăcut înaintea lui Iehova. Știu că poporul meu ar fi impresionat dacă ar afla că împăratul lor atotștiutor a intrat în templu și a adus un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu. Chiar acest lucru voi face la următoarea adunare din templu”.

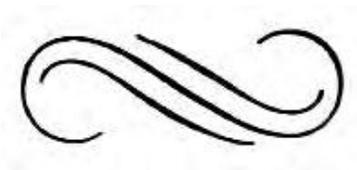
La următoarea adunare a templului, Ozia și-a pus hainele împărătești și a mers în templul lui Iehova, a trecut de poarta curții interioare, a trecut de marea de aramă din stânga și de altarul de bronz din dreapta, a urcat scările templului, printre stâlpii de bronz, Iachin și Boaz, prin încăperea și ușile de aur ale templului – și iată-l în interiorul Sfintei de aur a templului. Satisfacția îi umple sufletul. Se simte mare și important. Se oprește pentru un moment lângă altarul de aur al tămâierii pentru a se fâli cu această nouă realizare a sa. Reveria sa este întreruptă de zgomotul pașilor din spatele lui. El se întoarce pentru a vedea cine are îndrăzneala să intre în timp ce el oficiază slujba acolo. Îl vede pe marele preot Azaria, urmat de o duzină de sub-preoți năpustindu-se asupra lui și îl aude spunând: „Nu este treaba ta, Ozia, să arzi tămâie pentru Iehova; aceasta este treaba preoților, a urmașilor lui Aron, care s-au consacrat să ardă tămâie”. La început Ozia împietrește, apoi el se înfurie, pe măsură ce Azaria continuă: „Ieși afară din sanctuar, deoarece îndeplinești acest serviciu în mod necredincios, iar aceasta nu te va onora înaintea lui Iehova Dumnezeu”. Furia lui Ozia explodează odată cu aceasta și se dezlănțuie împotriva preoților. Dar, pe când se dezlănțuia astfel, observă cum toate fețele îl privesc dintr-o dată cu groază. Ei nu par să audă nici un cuvânt din ce le spune el. Ei se uită fix la fruntea lui. Ozia se oprește și se gândește: „Ce au văzut acești nebuni”? Încearcă să-și ridice sprâncenele dar simte o amorțeală la frunte. Asta era – LEPRĂ. Preoții s-au strâns în jurul lui și simte cum îl împing spre ușă. Pe măsură ce-și dă seama că Iehova l-a lovit cu lepră se grăbește să iasă afară din proprie inițiativă. Acum, el dorește cu înfocare să fie singur și

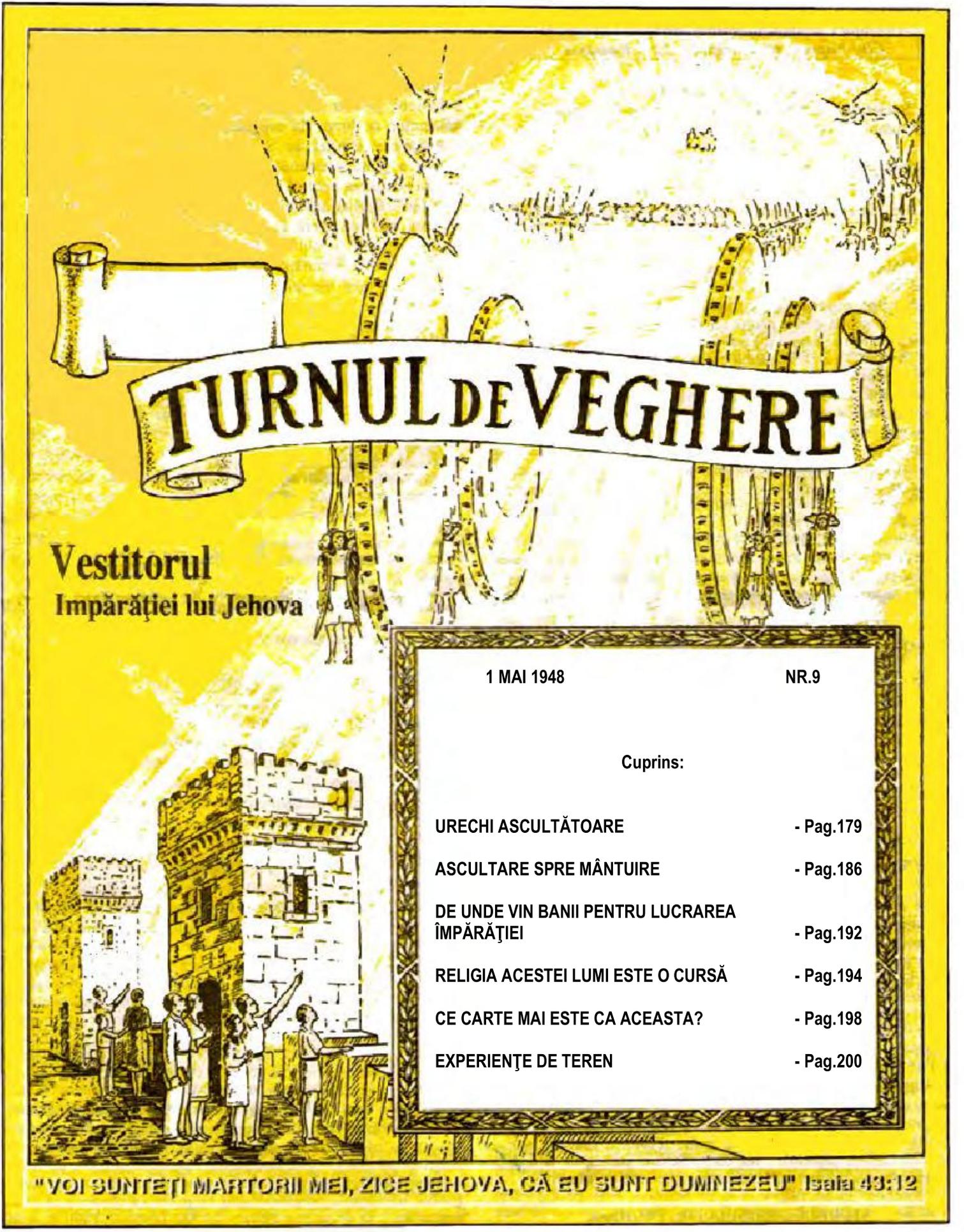
neobservat. Aleargă prin mulțime, își smulge hainele împărătești, își răvășește părul, își acoperă mustața și strigă cu amărăciune: „Necurat, *necurat!*” Prin minte îi trec toți leproșii pe care i-a văzut; petele albe uscate de pe pielea lor; bășicile de pe trupuri; neputința lor; unghiile de la mâini și picioare asemenea ghearelor; durerea lor continuă; duhoarea; moartea și căderea extremităților; paralizia finală a feței, mâinilor și picioarelor; apoi – moartea! – Lev. 13:14.

„Împăratul Ozia a rămas un lepros până în ziua morții sale și a trăit izolat ca un lepros, exclus din templul lui Iehova” – 2Cron. 26:21, *Moffatt*.

Domnul a înregistrat în cuvântul Său fapta necredincioasă a lui Ozia ca un simbol al necredincioșiei creștinătății. Exact așa cum Ozia a devenit mândru și atât de impresionat de propria importanță, încât s-a considerat superior legii lui Dumnezeu ce guverna templul și a comis un păcat cu voia ce a adus asupra lui lepra incurabilă, tot așa creștinătatea refuză să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și nu ascultă de Iehova în mod intenționat; de aceea nu va fi vindecată niciodată de starea ei păcătoasă necurată simbolizată de lepra, ci va nimici de Iehova Dumnezeu în Armagedon – 2Cron. 26:16; Prov. 16:18; Deut. 17:12; Num. 15:30.

„Teama de Iehova este începutul cunoștinței; dar nebunii disprețuiesc înțelepciunea și instruirea”
– Proverbe 1:7, *ASV*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 MAI 1948

NR.9

Cuprins:

URECHI ASCULTĂTOARE	- Pag.179
ASCULTARE SPRE MÂNTUIRE	- Pag.186
DE UNDE VIN BANII PENTRU LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI	- Pag.192
RELIGIA ACESTEI LUMI ESTE O CURSĂ	- Pag.194
CE CARTE MAI ESTE CA ACEASTA?	- Pag.198
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.200

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Mai 1948

Nr. 9

URECHI ASCULTĂTOARE

„Cine dintre voi, însă, va pleca urechea la aceste lucruri? Cine va lua aminte și va asculta pentru viitor?” – Isaia 42:23.

IEHOVA pune astăzi la încercare urechile tuturor națiunilor, pentru a le găsi pe acelea care ascultă. El face aceasta prin intermediul mesajului neobișnuit pe care îl trimite. Deoarece Creatorul a înzestrat pe om cu urechi pentru a auzi, acum, când El trimite mesajul Său tuturor națiunilor, cei care nu ascultă nu se pot scuza. Tuturor acelorora în ale căror urechi răsună acest mesaj le este oferită libertatea de a-i da ascultare și de a acționa în armonie cu el, sau de a refuza să asculte. Trăim într-un timp în care au loc schimbări uimitoare în întreaga lume. Acesta este „viitorul” despre care a scris profetul lui Iehova cu mii de ani în urmă. Este timpul când omenirea are mare nevoie de un domnitor drept al lumii, iar Iehova Dumnezeu, ca Suveran al universului, a ridicat pe Reprezentantul Său Principal în poziția de Rege domnitor peste întreg pământul nostru. Chestiunea importantă care se ridică pentru fiecare dintre cei care vin în contact cu mesajul divin este: „Care dintre voi va pleca urechea la aceste lucruri? Cine va lua aminte și va asculta pentru viitor?” (Isa. 42:23, *ASV*). Cine va lua în serios vestea bună și va acționa în armonie cu ea? Cine va cerceta și va dovedi faptul că Dumnezeu L-a pus într-adevăr să domnească pe Domnitorul Său uns al lumii noi a dreptății? Cine va crede că mesajul Său al veștii bune se va împlini negreșit sub domnia acestui Domnitor perfect? Testarea urechilor prin acest mesaj important este în curs!

² Proverbul următor are un înțeles literal: „Urechea ascultătoare și ochiul care vede, și pe una și pe celălalt, Iehova le-a făcut” (Prov. 20:12, *ASV*). Dar auzul și văzul pot fi exercitate și într-un sens spiritual și același Creator face posibilă funcționarea spirituală a acestora. Astăzi, Creatorul își trimite mesajul cu privire la Împărăția Sa către ținuturi și popoare din afara creștinătății, în India, Pakistan, China, în țările orientale, africane și insulare. Ca rezultat, milioane de urechi care în trecut erau surde, din cauză că nu au auzit mesajul Împărăției, vibrează acum la auzirea veștilor dătătoare de viață. Ascultarea lor duce la viață.

³ A avea o ureche ascultătoare dată de Iehova Dumnezeu, înseamnă a avea o ureche ascultătoare pentru Cuvântul lui Dumnezeu scris sau proclamat. Înseamnă să ai un simț al auzului dispus să asculte ce spune Cuvântul Său, pentru a-i înțelege sensul și apoi a-l accepta ca atare. A apleca urechea presupune să avem credință, să iubim dreptatea, să fim smeriți și sinceri. Izraeliților din vechime le-a fost predicat și scris Cuvântul lui Dumnezeu, dar pentru majoritatea lor aceasta nu a folosit la nimic, chiar dacă urechile lor vibrau de sunetul cuvântului. De ce? Acest lucru s-a întâmplat din cauza lipsei de credință. Vorbind celor care au ascultat vestea bună sau Evanghelia, apostolul Pavel a spus: „Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor, cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna” despre care a vorbit El” (Evr. 4:2,3). Pentru a accepta Evanghelia și a acționa în conformitate cu ea, noi trebuie să avem credință în

Cel care o trimite, Iehova Dumnezeu și în Mesia, Fiul Său, Isus Cristos, pe care L-a numit să fie Domnitorul lumii noi a dreptății. Noi trebuie să credem în scopurile iubitoare ale lui Iehova cu privire la noi și în dreptatea Sa. Noi trebuie să credem în capacitatea Sa deplină de a împlini tot ceea ce spune în Cuvântul Său. Trebuie să credem că El ne va răsplăti dacă acceptăm Cuvântul Lui și acționăm în conformitate cu el. În felul acesta noi arătăm credință – Evr. 11:6.

⁴ În afară de credință, pentru a avea o ureche ascultătoare de Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să iubim dreptatea. Cuvântul Său arată care este dreptatea lui Dumnezeu. El ne spune că Iehova Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor, Păstrătorul a tot ce este bun și drept și Distrugătorul a tot ce este rău. El are putere deplină asupra tuturor lucrurilor pe care le-a creat. În dreptatea și bunătatea Sa iubitoare, El a stabilit legi perfecte pentru creaturile Sale. El a dat legi și porunci simple primului om și primei femei, Adam și Eva. El a acționat cu dreptate atunci când i-a condamnat la moarte pentru neascultare și când a declarat că Satan Diavolul și toată sămânța sa stricată vor fi nimiciți la sfârșit de Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, propriul Său Fiu, Isus Cristos. Dumnezeu n-a arătat numai dragoste și îndurare, ci și o iubire a dreptății, atunci când a trimis din ceruri pe Fiul Său iubit, ca o jertfă de răscumpărare pentru omenirea imperfectă și muribundă. Ca expresie a suveranității Sale drepte asupra întregului Univers, El l-a numit pe Fiul Său credincios ca Rege al lumii noi, pentru eliberarea și binecuvântarea tuturor celor care Îl ascultă. Nimeni nu poate găsi ceva nedrept în toate aceste lucruri făcute de Dumnezeu.

⁵ De aceea, se cere o iubire a dreptății pentru a întoarce o ureche ascultătoare spre aceste adevăruri conținute în cuvântul lui Dumnezeu. De obicei, religioniștii orientali găsesc învățătura despre jertfa de răscumpărare prin Isus Cristos ca fiind „cuvinte grele” și întreabă: „Cine poate asculta așa ceva?”. Dar acum, mulți dintre ei își dezvoltă iubirea pentru dreptate și își întorc urechile de la religia demonilor, spunându-I lui Isus: „Doamne, la cine [altcineva] să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și suntem siguri că Tu ești Cristosul, Sfântul lui Dumnezeu” – Ioan 6:60, 68, 69.

Pentru a asculta este necesară smerenia

⁶ Pe lângă credință și iubirea dreptății, a avea o ureche ascultătoare pentru Cuvântul lui Dumnezeu necesită să fim smeriți, să dorim să fim învățați și corecți, să dorim să ni se arate ce este drept și adevărat. Cel mai ignorant om poate fi mândru și oamenii mândri se bazează pe ei înșiși pentru mântuire sau se agață de ideile religioase pe care le-au învățat mai înainte. Deoarece se încred în demoni sau în învățători umani, ei nu sunt suficient de smeriți să admită că aceștia sunt greșiți la fel ca și ei. De aceea, ei resping mesajul de mântuire trimis de Dumnezeu. Ei fac acest lucru din mândrie, spre propria lor nimicire. Arătând nevoia de a fi smerit pentru a primi cuvântul Său, Dumnezeu a spus evreilor din Ierusalimul amenințat cu nimicirea: „Ascultați și luați aminte! Nu fiți mândri, căci Iehova vorbește!” (Ier. 13:15, *ASV*). Pentru a ilustra atitudinea potrivită, anume, de smerenie și dorința de a asculta, Biblia vorbește de aplecarea urechii spre Dumnezeu, nu de a o întoarce de la El. O persoană care are numai o singură ureche bună, în general își va întoarce acea ureche sensibilă spre oricine i se adresează. Și noi trebuie să facem la fel dacă dorim să reținem ceea ce ne învață Dumnezeu. Iehova Dumnezeu spune celor care L-au urmat pe Regele Său Isus Cristos și au devenit mireasa Sa, pentru a sta alături de El pe tronul Lui ceresc: „Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofți frumusețea” (Ps. 45:10,11). În același fel se adresează Iehova, prin gura profetului Său, tuturor celor care doresc să devină poporul Său binecuvântat: „Ascultă, poporul

meu, învățăturile mele! Îmi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi” (Ps. 78:1,2). Pentru a ne apleca urechea în felul acesta, este nevoie de smerenie.

⁷ O persoană care înțelege că este incapabilă să se salveze singură sau să obțină mântuire printr-un alt om, nu va respinge într-un mod arogant mesajul lui Dumnezeu, tocmai pentru că acesta vorbește despre răscumpărarea noastră prin jertfa de răscumpărare a lui Cristos. Nimeni nu poate să tăgăduiască cu sinceritate Cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „Nu există nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (Ecl. 7:20), „Ei se încred în avuțiile lor și se laudă cu bogăția lor cea mare. Dar nici un om nu poate să se răscumpere sau să dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare, deoarece răscumpărarea lor este prea scumpă, ca ei să continue să trăiască veșnic, fără să vadă mormântul” (Ps. 49:6-9, *AAT*). De aceea, întreaga omenire plătește plata păcatului, care este moartea; și nimeni nu poate să scape de condamnarea la moarte prin mijloace proprii, pentru că toți sunt păcătoși. Păcatul lor este nevindecabil prin mijloace omenesti.

⁸ De aceea, starea de păcat în care se află omenirea este simbolizată în Biblie prin plaga leprei. În Orient sunt zeci de mii de oameni care suferă de lepră, însă întreaga omenire este din naștere infectată cu lepra păcatului, cauzatoare de moarte. Pentru a demonstra că toți oamenii trebuie să-și aplece o ureche smerită și credincioasă către mesajul de răscumpărare, prin sângele jertfit al lui Cristos, legea lui Iehova Dumnezeu s-a îngrijit de curățirea unui izraelit, pe care El l-a vindecat de lepră. Așa cum este descris în Levitic, capitolul 14, leprosul vindecat a arătat credință într-o jertfă de ispășire care trebuia oferită de preot la templu. Citim: „Preotul să ia din sângele jertfei de ispășire; să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curăță, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui și pe degetul cel mare de la piciorul drept” (Lev. 14:14,25). Astfel, oricine dorește să se salveze din starea de păcat și moarte trebuie să își aplece o ureche ascultătoare, urechea sa dreaptă, spre mesajul de răscumpărare.

⁹ Marele Răscumpărător, Isus Cristos, este Mare Preot al lui Dumnezeu. Atunci când a fost pe pământ ca om, a vindecat mulți leproși (Mat. 11:4,5; Mar. 1:40-45; Luca 17:11-19). Ca preot jertfitor, Isus a fost prefigurată de marele preot al lui Dumnezeu pentru națiunea evreilor, Aaron. În ziua în care Aaron a fost instalat în funcție ca mare preot, iar cei patru fii ai săi ca subpreoți, a fost oferită o jertfă de ispășire numită „berbecule consacrate”, care a simbolizat propria jertfă umană a lui Isus. Sângele său a fost pus pe urechea dreaptă a celor cinci preoți. Cu privire la aceasta, Iehova Dumnezeu a poruncit lui Moise, fratele lui Aaron: „Să iei apoi pe celălalt berbec; și Aaron și fiii lui să-și pună mâinile pe capul berbecului. Să junghii berbecule; să iei din sângele lui, să pui pe vârful urechii drepte a lui Aaron și pe vârful urechii drepte a fiilor lui, pe degetul cel mare al mâinii lor drepte și pe degetul cel mare al piciorului lor drept, iar celălalt sânge să-l stropești pe altar de jur împrejur” (Ex. 29:19,20; Lev. 8:22-24). În armonie cu acest tablou profetic, pentru a deveni Mare Preot al lui Dumnezeu, Isus a trebuit să asculte cu credincioșie instrucțiunile și aranjamentele lui Dumnezeu făcute pentru ca El să-și ofere viața umană ca jertfă de răscumpărare pentru întreaga omenire.

¹⁰ Tot la fel și cei care doresc să devină membrii preoției regale a lui Cristos, trebuie să calce pe urmele Lui până la moarte. Chiar de la început, ei trebuie să prezinte o ureche ascultătoare față de mesajul lui Dumnezeu cu privire la puterea sângelui vărsat al lui Cristos de a-i curăța de păcat și de a-i face potriviți pentru a fi preoții Săi sub Preotul Principal, Isus Cristos. Ei trebuie să asculte cuvintele pe care Isus, Fiul omului, le-a rostit cu doi ani înainte de moartea Sa de jertfă, spunând: „Voi ascultați bine ce vă spun: Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor!” (Luca 9:44). Aceste cuvinte trebuie să fie păstrate pentru totdeauna în inimile noastre.

Urechi care doresc să fie gădilate

¹¹ Astăzi, majoritatea oamenilor, chiar și cei din interiorul creștinătății, au urechi care doresc să fie gădilate, în locul unor urechi ascultătoare. Acest fapt ne asigură că trăim în primejdioasele timpuri din urmă, despre care Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează, spunând: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ei vor avea urechi care vor dori să fie gădilate de lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite”. Dorința lor este să audă învățători care să le gădile dorințele egoiste, care să-i învețe în armonie cu planurile politice și lucrurile populare acestei lumi, care nu cer pocăința sinceră și o schimbare a stilului de viață potrivit cu Biblia. Asemenea urechi preferă să fie gădilate cu istorisiri închipuite, ca: doctrina „purgatoriului”, unificarea politicii cu religia, nemuirea umană, etc., care contrazic adevărul pur din cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul este pentru urechile lor prea dur pentru a putea a fi suferit, deoarece nu este popular. El nu este în armonie cu știința și religia populară și ei nu doresc să fie făcuți liberi de obiceiurile lor păcătoase din această lume, care le oferă plăcere. De aceea, acum există o mulțime de învățători de istorisiri închipuite sau povești, care umplu creștinătatea și păgânătatea cu doctrinele lor contrare cuvântului lui Dumnezeu al adevărului. Pentru a contracara această stare de lucruri, Dumnezeu îndeamnă pe servul Său să predice continuu adevărul, spunând: „Vestește cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățătura” – 2Tim. 4:2-4, *ASV*.

¹² Astăzi, mai mult decât oricând, noi trebuie să ascultăm sfatul pe care l-a dat Învățătorul nostru credincios, Isus Cristos, atunci când a spus: „Dacă are cineva urechi de auzit, să audă. (...) Luați seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura: și vi se va da și mai mult. Căci celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are” (Mar. 4:23-25). Noi trebuie să fim atenți la ce auzim și la ce ascultăm, pentru a nu fi înșelați și duși pe o cale greșită, spre nimicire. Bazându-ne pe profeția împlinită a Bibliei, putem spune cu curaj că trăim la sfârșitul acestei lumi vechi, egoiste, asupritoare și condusă de demoni. Ceea ce a prezis Isus cu privire la sfârșitul acestei lumi, noi vedem împlinindu-se: o națiune se ridică împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății, foamete, ciumă, cutremure de pământ, însoțite de o neliniște internațională. Referindu-se la acest timp al sfârșitului și la alte viitoare pericole, Isus a profețit: „Atunci, dacă vă va spune cineva: „Iată, Cristosul este aici, sau acolo, să nu-l credeți. Căci se vor scula cristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte” (Mat. 24:7,8,23-25). Chiar așa, acum este un timp de mari dezamăgiri cu privire la cea mai controversată chestiune de discuție, Împărăția lui Dumnezeu prin Cristosul Său, Regele Isus; de aceea, noi trebuie să veghem și să nu ascultăm de acei înșelători egoiști.

¹³ Într-adevăr, nimeni nu susține astăzi că este Isus Cristos în persoană. Dar pe de altă parte, mulți oameni și organizații pretind că sunt capabile să îndeplinească lucrarea Împărăției, pe care Dumnezeu a încredințat-o adevăratului Său Cristos. Ei își asumă locul lui Isus Cristos. Ei au ca scop să facă inutilă domnia lui Cristos, deoarece pretind că pot și că vor crea o lume mai bună și mai plăcută. Da, ei spun că vor institui o pace durabilă și vor face ca oamenii să trăiască până la vârsta lui Metusala, vor uni toate popoarele și națiunile sub un singur guvern, ce va avea ca rezultat dreptate pentru toți și toți oamenii vor fi frați. De fapt, ei spun: „Iată, Cristosul vostru este aici! Sau: Iată, Mesia al vostru este acolo! Națiunile Unite, ori o lume federală, sau un guvern mondial federal vor face lucrarea lui Cristos, în locul Lui”. Într-un articol despre răspândirea

comunismului în America Latină, „*Latin American News Letter*” nr. 26, din februarie 1948, scrie: „Caracterul MESIANIC al comunismului este acela care îi dă puterea dinamică să poruncească supunere. (...) El a umplut vidul cauzat de eșecul religiei organizate” (pag. 2, parag. 3). Totuși, Ierarhia religioasă de la Vatican continuă să prezinte pe papa ca pe vicarul sau viceregele lui Cristos, la care trebuie să vină cu supunere toate popoarele și toate națiunile în aceste timpuri amenințătoare, pentru ca binecuvântările domniei lui Mesia să se realizeze. Vorbind ca „vicerege al lui Cristos”, papa a îndemnat femeile catolice, în mod repetat, după terminarea celui de-al doilea război mondial, să intre în politică și să voteze politicienii pe care îi sprijineau papa și ierarhia sa.

¹⁴ Ne aflăm în anul 1948 și papa Pius al XII-lea este forțat să-și aducă aminte că anul acesta se aniversează 100 de ani de la anul 1848, când Europa a fost marcată de mari revoluții politice, care au urmat publicării „Manifestului comunist” al lui Karl Marx. În cele din urmă, insurecția a pătruns și în Roma, iar în 24 noiembrie 1848, papa Pius al IX-lea s-a deghizat și a fugit din Roma la Gaeta, lângă Napoli, de unde a emis proteste împotriva guvernării temporare din Roma. În aceste zile, este foarte probabil că domnitorii totalitari comuniști speră să marcheze acest an centenar din 1948 prin revoluții sau lovituri de stat, similare cu cea din Cehoslovacia. Fără îndoială că în sufletul lui papa Pius al XII-lea stă ascunsă teama că și în acest an istoria se poate repeta și va trebui să fugă din cetatea Vaticanului. În aprilie 1850, papa Pius al IX-lea s-a întors la Roma înconjurat de baionetele armatei franceze, dar în 1948 se fac eforturi ca securitatea papei să fie asigurată de armata Statelor Unite.

¹⁵ În primăvara anului 1948, clerul de la Vatican s-a implicat pe față în alegerile din Italia. Desigur, ei au negat faptul real că acesta era un amestec al sistemului lor religios în politică, contrar concordatului pe care Vaticanul l-a încheiat cu guvernul politic condus de Mussolini. Potrivit unor telegrame trimise ziarului *New York Times* de un binecunoscut corespondent, datele 12 februarie 1948, clerul de la Vatican a sfătuit pe toți italienii catolici să voteze acele partide politice care cred că vor garanta interesele romano-catolice, sau cel puțin nu le vor dăuna. Punctul de vedere al Vaticanului este că aceasta nu este activitate politică, deoarece se limitează la apărarea propriilor interese religioase, recunoscute de statul italian însuși; de asemenea, că procedând în felul acesta, ea nu încalcă acordul cu Italia, care interzice clerului activitatea politică. Într-o telegramă a aceluiși corespondent trimisă la *New York Times*, data 16 februarie, Ierarhia, cu acordul Vaticanului, a emis o pastorală, îndemnând clerul și laicii să acționeze pentru a preveni o victorie a dușmanilor lor la alegerile naționale din aprilie. Scrisoarea spune: „Aceasta este vremea acțiunii [catolicilor] (...) Trebuie să ne întărim, să ieșim din biserică și s-o apărăm. (...) Totuși, dacă acestei acțiuni i se răspunde cu violență, trebuie să fim pregătiți să folosim forța literală, capabilă să apere libertatea”. Corespondentul numea această declarație „un ordin clar de luptă fizică împotriva oponentilor politici”, pentru a preveni victoria lor. Cu alte cuvinte, folosiți violența!

¹⁶ Călugărițele și alți religioși ce au urechi care le place să fie gădilate, vor asculta aceste ordine papale de amestec în lupta politică, pentru a sprijini unul din guvernele acestei lumi. Astfel, ei vor lua parte la controversele interne ale acestei lumi, care îl are ca Dumnezeu și prinț pe Satan Diavolul, așa cum spune Biblia (2Cor. 4:4; Ioan 12:31; 14:30). Dar ce se întâmplă cu cei care au urechi care ascultă ceea ce spune Însuși Isus Cristos? Aceștia vor asculta de El și vor da atenție cuvintelor auzite. Ei aud Scriptura, care le spune: „Căci urechea deosebește cuvintele, cum gustă cerul gurii bucatele” (Iov 34:2; 12:11). Dumnezeu a creat structura urechii în așa fel încât poate să distingă o mare varietate de sunete și poate detecta adevărul din sunete sau voci. Ea trebuie să

testeze cuvintele pentru a vedea dacă au sunetul adevărului, care vine de la Sursa demnă de încredere. Ea trebuie să asculte vocea adevăraților păstori și trebuie să le răspundă numai lor.

Ascultarea de păstori

¹⁷ Oile credincioase spun: „Iehova este un Dumnezeu mare, este un Împărat mare mai presus de toți dumnezeii. Căci El este Dumnezeul nostru și noi suntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuiește mâna Lui”. (Ps. 95:3,7, *ASV*). Ei dau atenție cuvântului Său și nu păstorilor religioși falși. Marele lor Păstor l-a numit pe Isus, Fiul Său, să fie Păstorul cel Bun, care își dă viața pentru oile Sale; și Isus spune: „El își cheamă oile pe nume și le scoate afară din staul. După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după El, pentru că îi cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:3-5,27). Oile de astăzi recunosc pe Isus ca Păstorul cel Bun. Ca și cum ar avea urechile atinse de sânge, ei mărturisesc că Isus și-a dat viața pentru ei și că Iehova Dumnezeu L-a uns pentru a fi noul Rege al pământului, pentru a da oamenilor viața veșnică. Pe măsură ce își întorc urechile de la acei „străini” înșelători, acei păstori religioși, ei aud declarația Păstorului cel Bun prin care arată adevărata poziție pe care o au oile Sale în această lume, atunci când a spus politicianului roman Pilat din Pont: „Împărăția Mea nu este o împărăție a acestei lumi. Dacă Împărăția Mea ar fi o împărăție a lumii acesteia, oamenii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar Împărăția Mea nu are o asemenea origine” (Ioan 18:36, *AAT*). Ca un Bun Păstor, el a spus oilor Sale, inclusiv apostolului Petru: „Voi nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din mijlocul lumii” – Ioan 15:19.

¹⁸ Așa se explică de ce în trecut oile Sale au refuzat să stea de partea guvernelor politice ale acestei lumi. Ele nu urmează pe pastorii Ierarhiei, ci pe Păstorul cel Bun, care le spune să nu se amestece în politică. Ele își amintesc profeția îngerului scrisă de Daniel, cu privire la „timpul sfârșitului”. Așa cum a fost profețit, oile văd cele două mari combinații politice, desemnate ca „împăratul de la miazăzi” și „împăratul de la miazănoapte”, care își dispută dominația asupra lumii. Ele văd de asemenea că Regele lui Iehova, pe care profeția îl numește „marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului Tău”, a fost pus pe tron (Dan. 11:27 până la 12:1). Oile care au urechi ascultătoare sunt absolut neutre față de lupta dintre „împăratul de la miazăzi” și „împăratul de la miazănoapte”. Păstorul cel Bun le-a învățat că nu este responsabilitatea lor să salveze această lume de comunismul ateu. Ambii „împărați” sunt din această lume, din organizația lui Satan, și nu este obligația creștină a oilor să salveze o parte a acestei lumi de cealaltă parte a ei. Pentru a-L urma pe Păstor, oile trebuie să se păstreze nepătate de această lume pângărită, politică, comercială și religioasă și trebuie să fie în întregime de partea Împărăției lui Dumnezeu și a Prințului Său, care ocrotește pe copiii poporului lui Dumnezeu.

¹⁹ Oile știu că adevăratul Cristos va distruge pe cei doi „împărați” în bătălia Armagedonului. Așa că ei încearcă să promoveze interesele împărăției lui Cristos și nu pe cele ale vreunui partid lumesc politico-religios. Făcând acest lucru, ei se păzesc de cristoșii falși și de falșii profeți politico-religioși care au apărut și care îi păcălesc pe oameni cu minuni.

²⁰ De asemenea, în aceste vremuri periculoase, oile veghează împotriva celor care caută să provoace dezbinări în turma Domnului. Ele își amintesc cuvintele apostolului Pavel, adresate supraveghetorilor turmei lui Dumnezeu, prin care îi avertizează despre timpurile ce aveau să vină și care au și venit. Pavel spunea: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța

lucruri stricacioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați” (Fap. 20:28-31). Acești așa-ziși conducători și cei care cauzează dezbinări, acționează într-un mod ipocrit, folosind cuvinte ce sună plăcut în ureche. Tot apostolul Pavel spune oilor să-și întoarcă urechea de la acești tulburători vicleni ai păcii și unității turmei lui Dumnezeu. El ne roagă fierbinte prin aceste cuvinte: „Vă îndemn, fraților, însemnați-i pe cei ce fac dezbinări și tulburare, contrar învățaturii pe care ați primit-o și ferțiți-vă de ei. Căci astfel de oameni nu servesc lui Cristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșeală inimile celor lesne crezători” (Rom. 16;17,18, *ASV*). În același mod a amăgit șarpele pe Eva, în grădina Edenului și de atunci nu a mai fost pace pe pământ. Cei care își deschid urechea spre aceste amăgiri, așa cum a făcut Eva, vor accepta un alt Cristos, un alt spirit, o altă Evanghelie, în locul celei adevărate (2 Cor. 11:3,4). Dar oile credincioase știu că nu au aflat adevărul dând ascultare oamenilor care se împotrivesc lucrării Domnului și care încearcă să distrugă organizația Sa vizibilă, care în cele din urmă ies din organizație și încearcă să îi determine și pe alții să-i urmeze. Ele au aflat adevărul prin oile care au rămas credincioase în turma Păstorului cel Bun și care caută să promoveze pacea și unitatea.

²¹ Conducătorii acestei lumi, care ascultă minciunile Șarpelui cu privire la Dumnezeu și scopul Său, nu trebuie să fie surprinși de răspândirea răutății în timpul stăpânirii lor. Este scris: „Când cel ce stăpânește dă ascultare cuvintelor mincinoase, toți slujitorii săi sunt niște răi” (Prov. 29:12). Dacă domnitorii, împărații și judecătorii acestei lumi ar fi fost înțelepți și ar fi dat ascultare instrucțiunilor drepte din Cuvântul lui Dumnezeu, s-ar fi cruțat de mânia divină și de nimicire. Dar ei au ales în schimb să asculte de clerul religios și de aceea vor pieri în Armagedon (Ps. 2:8-12; Ier. 27:14-17). Când acești domnitori și judecători poruncesc oilor lui Cristos să facă ceea ce este contrar glasului Marelui Păstor, Iehova Dumnezeu, ele răspund cu cuvintele apostolului: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fap. 4:19,20). Indiferent ce cred domnitorii și judecătorii, oile știu de al cui glas să asculte.

Întrebări pentru studiu

1. Cum și de ce pune Iehova astăzi la încercare urechile tuturor națiunilor?
2. Din ce cauză multe urechi ce odată erau surde, acum aud?
3. De ce este nevoie pentru a avea o ureche ascultătoare?
- 4,5. De ce trebuie să iubim dreptatea pentru a avea o ureche ascultătoare?
6. Ce altceva se cere pentru a avea o ureche ascultătoare și de ce?
7. De ce nu trebuie să ne întoarcem urechea de la mesajul răscumpărării?
8. Când a fost curățit un lepros? De ce a fost urechea lui unsă cu sânge?
- 9,10. De ce a fost unsă cu sânge urechea marelui preot și a subpreoților?
11. Ce fel de urechi au astăzi majoritatea oamenilor și de ce?
12. De ce trebuie să fim atenți la ce auzim, mai ales în aceste timpuri?
13. Cum au apărut cristoșii falși ca să înșele?
- 14,15. Cum a arătat Ierarhia din Vatican temeri politice?
16. Ce vor face urechile ascultătoare, contrar celor care le place să fie gădilate?
17. Ce spun și ce fac oile credincioase?
- 18,19. Ce mod de conduită urmează oile față de această lume?
20. Împotriva cui veghează oile din turmă și de ce?
21. Când refuză ele să asculte de domnitorii lumii?

ASCULTARE SPRE MÂNTUIRE

¹ Omul înțelept privește înainte. El dorește să scape de nimicire în bătălia Armagedonului și să se bucure de viață veșnică în lumea nouă a dreptății. Astfel, el își deschide urechile spre cunoștință, adică spre informația care vine de la Izvorul adevărat, Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. „Inima celui prudent dobândește știința și urechea înțeleptului caută știința” (Prov. 18:15). El este prudent și înțelept, deoarece cunoștința pe care o dobândește înseamnă protecție și binecuvântare în timpul prezent și viață în lumea ce va veni. El știe că Satan Diavolul a înșelat această lume veche; de aceea, el nu se răzvrătește împotriva cunoștinței care vine de la Domnul Dumnezeu, numai pentru că aceasta îi arată unde a greșit și îl mustră. Omul înțelept își dă seama că toate acestea îi sunt necesare pentru a-l călăuzi pe calea vieții. El nu-și disprețuiește interesele vieții, ci dorește în mod sincer să trăiască veșnic, iar aceasta spre gloria lui Dumnezeu. De aceea, el acceptă cu smerenie ceea ce aude și rămâne înțelept: „Urechea care ia aminte la învățăturile care duc la viață, locuiește în mijlocul înțelepților. Cel care leapădă certarea își disprețuiește sufletul, dar cel ce ascultă mustrarea capătă pricepere” (Prov. 15:31,32). El înțelege mai bine care sunt cerințele pentru câștigarea vieții veșnice.

² Persoana care are pricepere nu va disprețui mustrarea, nu se va supăra pe cel care îl mustră și nu îl va evita plin de resentimente. Cel care aduce mustrare de la Domnul Dumnezeu, conform cuvântului Său, trebuie să fie prețuit și privit ca o bijuterie de către persoana muștrată. El este prețios, iar persoana ascultătoare îl va considera ca pe o podoabă pentru urechea sa, ca pe o frumoasă verigă de aur. „Ca o verigă de aur și o podoabă de aur curat, așa este înțeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare” (Prov. 25:12). Să primim, așadar, mustrarea lui Dumnezeu prin cuvântul Său și prin organizația Sa.

³ Pentru ca urechile noastre să fie într-adevăr ascultătoare, noi trebuie să încercăm în mod sincer să punem în practică ceea ce am auzit. Urechea ascultătoare este cea care aude. Ascultarea nu înseamnă numai perceperea sunetelor, pentru ca mai apoi să nu le dăm atenție. Ascultarea presupune păstrarea sau respectarea cuvintelor rostite. Deoarece domnitorii și poporul au refuzat să asculte cu supunere cuvântul lui Dumnezeu, nimicirea a venit asupra cetății favorizate a Ierusalimului și a templului său, atât în secolul al VII-lea î.Cr., cât și în anul 70 (A.D.). De aceea, pedeapsa sa a fost ilustrată în parte prin femeia căreia i-au fost tăiate urechile, deoarece nu le-a folosit pentru Dumnezeu (Ier. 25:3,4,17,18; 44:4-6; Neem. 9:30; Ezec. 23:25). Din același motiv va veni și distrugerea creștinătății moderne, deoarece ea s-a comportat ca și cum ar fi fost surdă față de mesajul lui Iehova, vestit prin martorii Săi. Soarta ei, în contrast cu cea a oilor care ascultă cu supunere vocea Păstorului cel Bun, este ilustrată de Isus în punctul culminant al predicii Sale de pe munte. El a vorbit despre cei care Îl cheamă „Doamne, Doamne”, dar nu fac ceea ce spune El. El a spus:

⁴ „De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie pe stâncă. Însă orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare” – Mat. 7:21-27.

⁵ Oamenii care aud, dar nu pun în practică lucrurile învățate, nu doresc să le mai audă, deoarece nu le pasă să audă că trebuie să asculte de Dumnezeu și să respecte cuvintele Fiului Său. Creștinătatea se află exact în această situație. De aceea, bătălia Armagedonului va demonstra creștinătății că ea se află zidită pe nisipurile Babilonului și ale Romei și nici măcar sistemul ei religios romano-catolic, împreună cu papa, nu va fi găsit zidit pe stânca mântuirii care nu se clatină. Creștinătatea, împreună cu sutele sale de religii ce se află în dezacord, mărturisește cu voce tare că se închină lui Dumnezeu și că luptă împotriva comuniștilor ateï. Cu toate acestea, ea nu ascultă mesajul Împărăției lui Dumnezeu și nu se pune, în mod ascultător, de partea Împărăției Sale sub Cristos. Ea aduce o mulțime de jertfe religioase, inclusiv oameni, pe care ea îi oferă cu regularitate pe altarul războaielor carnale dintre așa-numitele ei națiuni „creștine”, dar cuvintele lui Dumnezeu către regele Saul al Israelului i se aplică: „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca și ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvântul DOMNULUI [Iehova], te leapădă și el ca împărat” (1Sam. 15:22,23; Ier. 7:22-24). Împărăția creștinătății sau poziția sa predominantă pe acest pământ mai are puțin de trăit, până la Armagedon. Deoarece ea nu dă nici o atenție legii lui Iehova, toți cei care se roagă pentru pace și prosperitate au urechi surde față de Dumnezeu și El nu-și va schimba scopul de a o nimici în Armagedon. Nu degeaba Cuvântul Său spune: „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă” – Prov. 28:9.

⁶ Spre deosebire de creștinătate și sistemele ei religioase, o persoană care are urechi ascultătoare nu-și va întoarce urechea de la Dumnezeu după ce aude ce trebuie să facă, apoi să uite serviciul lui Dumnezeu și să meargă pe calea acestei lumi, deoarece este mai plăcută pentru carnea depravată. Ea își ține urechea aplecată spre Dumnezeu pentru a primi mai multă instruire și pentru a ști mai bine cum să fie plăcută Domnului Dumnezeu. Ea nu numai că se adresează lui Iehova Dumnezeu cu Domnul sau Stăpânul său, dar și acționează în mod ascultător ca servul lui Iehova, refuză să se întoarcă de la serviciul Său și să-și caute propria libertate. Ea este asemenea servului descris în legea lui Moise. Acest serv își iubea stăpânul atât de mult, încât a refuzat să fie eliberat atunci când a venit cel de-al șaptelea an, anul eliberării. Ce trebuia să se facă în această situație? Legea spunea: „Dacă robul tău îți va zice: ‘Nu vreau să ies de la tine’, – pentru că te iubește pe tine și pe casa ta, și se simte bine la tine, – atunci să iei o sulă și să-i găurești urechea de ușă, și să-ți fie rob pentru totdeauna. Tot așa să faci și cu roaba ta” (Deut. 15:12-17; Ex.21:1-6). Propriul Fiu al lui Iehova Dumnezeu, Isus Cristos, a fost un serv care și-a iubit atât de mult Tatăl ceresc, încât a refuzat să părăsească serviciul Lui, chiar dacă Satan Diavolul și demonii săi au încercat pe toate căile să-L forțeze să renunțe. Chiar oferirea Sa ca jertfă în serviciul lui Dumnezeu și pentru răscumpărarea omenirii, nu L-a făcut pe Isus să abandoneze serviciul Stăpânului Său ceresc. El a continuat să-și aplece urechea pătată de sânge către Dumnezeul și Tatăl Său și a lăsat să fie străpunsă sau găurită, pentru a arăta că este servul lui Iehova pentru totdeauna, de bună voie.

⁷ De aceea, profeția pe care apostolul Pavel a aplicat-o la Isus, a prezis cuvintele lui Isus în timp ce se apropia de botezul Său în apă: „Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire. Atunci am zis: ‘Iată-mă că vin’! – în sulul cărții este scris despre mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea ta este în fundul inimii mele” (Ps. 40:6-8; Evrei 10:5-9). Pentru o asemenea ascultare și devotament neclintit față de Dumnezeul și Tatăl Său, Isus a fost făcut Servul Principal al lui Iehova, deoarece El este demn de încredere pe deplin, din pricina iubirii Sale pentru Dumnezeu.

Cei care ascultă primesc mai mult

⁸ Cei care au urechi pentru a asculta mesajul și instrucțiunile divine nu își întorc spatele când află conținutul mesajului și felul instrucțiunilor, ci sunt nerăbdători să audă mai mult. Ei doresc să obțină mai multe asemenea instrucțiuni, pentru a-și îmbunătăți serviciul printr-o cunoștință îmbogățită. Ei au promisiunea că vor primi într-adevăr mai mult pentru dorința inimii lor. Pentru a le arăta beneficiile ascultării și dorinței de a afla mai mult și de a asculta, Isus a spus: „Luați seama dar la felul cum ascultați; căci celui ce are i se va da; dar celui ce n-are i se va lua și ce i se pare că are” (Luca 8:18). „Vouă, care ascultați, vă va fi dat mai mult. Căci celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are” (Mar. 4:24,25). În mod sigur, dacă ei au urechi ascultătoare, dacă apreciază și doresc să crească în cunoștință și în continuare să servească mai mult pe Iehova Dumnezeu, vor veni mereu la izvorul de informație și Iehova nu va eșua niciodată să le dea cunoștință suplimentară. Ei vor studia Biblia, Cuvântul Său, în particular; vor asculta predicarea Cuvântului Său; vor merge la adunări și la studiu și vor vorbi cu frații din Cuvântul Său; vor merge la organizația Sa teocratică de sub conducerea lui Isus Cristos, ca la canalul Său și vor profita de orice mijloace și îngrijiri făcute pentru a crește în cunoștință, înțelepciune, pricepere și în abilitatea de a servi pe Dumnezeu. Credincios promisiunii Sale prin Cristos, Iehova le va da mai mult. Având urechi ascultătoare, ei vor căuta mai mult și vor primi mai mult.

⁹ Inima este cea care ține urechea deschisă pentru a primi mai mult. Prin ureche, inima sau mintea primește mai multă informație, mai multă luminare și instruire. Așa se întâmpla mai ales în timpurile Bibliei, când se făceau foarte greu și într-un timp îndelungat copii ale acesteia, ea nefiind completă. Atunci, cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu depindea în mare măsură de citirea sa cu voce tare sau de predicarea sa. Chiar și în zilele noastre, sunt milioane de oameni care nu știu să citească, iar alții care pot citi, nu aleg să facă astfel, ci preferă să asculte. Între inimă și ureche există o legătură strânsă, motiv pentru care înțeleptul spune: „Apleacă-ți INIMA spre instruire și URECHILE spre cuvintele cunoștinței” (Prov. 23:12; 18:15). Multă informație pătrunde în inimă prin intermediul urechilor, informație care trebuie receptată potrivit înainte de a da roade. Isus a ilustrat aceasta în pilda semănătorului care și-a semănat sămânța și o parte din sămânță a căzut pe pământ bun. Explicând parabola, Isus spunea: „Iată ce înseamnă această pildă: Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. ... cea care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac roade în răbdare. Luați seama, dar, la felul cum ascultați” (Luca 8:11,15,18). Dacă starea bună și sinceră a inimii nu ține deschise și sensibile căile noastre auditive pentru Cuvântul divin, urechile noastre vor fi greoaie, ca și cum am fi tari de urechi. Mesajul divin nu va fi recepționat, iar inimile noastre nu vor da roade.

Ascultarea înseamnă mântuire

¹⁰ Ascultarea, care înseamnă nu numai auzirea în sens literal, ci ascultarea, chiar și pentru o persoană surdă în mod literal, înseamnă mântuirea noastră pentru viață. Declarând această regulă de acțiune, Dumnezeu le spune celor cărora le trimite mesajul Său: „Ascultați și sufletul vostru va trăi” (Isa. 55:3). Desigur, aceasta înseamnă mult mai mult decât simpla auzire a sunetului mesajului. Aceasta înseamnă a primi mesajul, a-l accepta, a crede în el și a acționa în conformitate cu el în mod ascultător. Cei care ascultă în acest fel nu vor avea sufletele nimicite de Iehova

Dumnezeu, Cel care poate să ucidă și sufletul și trupul în gheenă (Mat. 10:28, *ASV*, margin.). Sufletele lor vor trăi veșnic în lumea nouă.

¹¹ Atunci, înseamnă că toți aceia din omenire care vor câștiga mântuirea veșnică trebuie să asculte vestea cea bună a Împărăției lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Răscumpărătorul și trebuie să li se dea ocazia de a acționa în armonie cu această veste. Ascultarea lor în supunere, cu credință sau încredere, trebuie să preceadă mântuirea, fără nici o excepție. După cum este scris: „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia! Dar nu toți au ascultat Evanghelia. Căci [Isaia] zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră? Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Rom. 10:13-17). La toți cei care vor fi mântuiți în cele din urmă, trebuie mai întâi să vină mesajul mântuirii, fie pe cale auditivă, prin nervul auditiv, fie vizual, prin pagini tipărite sau prin limbajul semnelor. Toți cei care prezintă mesajul prin cuvinte rostite sau tipărite, sunt „vestitori” sau proclamatori. După aceasta, depinde numai de persoana căreia i-a fost prezentat mesajul, dacă îl acceptă într-o inimă bună și sinceră, cu umilință, cu credință și ascultare.

¹² Așadar, este clar cât de importantă este lucrarea de vestire. Predicarea duce la auzire, iar auzirea la mântuire. De aceea, nici o altă activitate de pe acest pământ nu este mai importantă pentru omenire decât predicarea, indiferent cum pot privi înțelepții lumesti chestiunea. Deșteptii acestei lumi pot considera predicarea o pierdere de vreme, care nu îmbunătățește cu nimic viața oamenilor, nu poate salva lumea de un al treilea război mondial, și deci este o nebunie. Dar tocmai acești deștepti vor pieri din cauza ignoranței lor față de adevăr. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. (...) N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Căci nebunia lui Dumnezeu [așa cum o numesc oamenii] este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii” (1Cor. 1:18,20,21,25). Ca răspuns la nevoia oamenilor de a auzi vestea mântuirii, Iehova Dumnezeu a trimis vestitori pe teren; iar persoanele care au auzit mai întâi, au crezut și au ascultat, sunt cele cărora El le poruncește și le trimite să vestească, fiind ei înșiși convinși de veștile pe care le aduc.

¹³ Inima sinceră și bună care primește mesajul trebuie să dea roade și aceste roade pot fi obținute doar prin predicare. Mesajul mântuirii pe care-l primește ascultătorul trebuie să meargă de la urechi la inimă și apoi pe buze. Acest circuit al mișcării este arătat într-un proverb care spune: „Pleacă-ți URECHEA și ascultă cuvintele înțelepților, îndreaptă-ți INIMA spre cunoștința Mea. Căci este un lucru plăcut dacă le păstrezi înlăuntrul tău; astfel, ele îți vor fi potrivite pe BUZE” (Prov. 22:17,18). Cuvintele mesajului mântuirii trebuie să fie așadar pe buzele ascultătorului, așa încât el să le poată rosti în repetate rânduri, cu orice ocazie potrivită. Vestiți, vestiți, vestiți, ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, nouă celor care ascultăm. Isus a spus: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor. Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul” – Mat. 10:27,28; Luca 12:3-5.

¹⁴ Este un lucru înțelept ca cel care aude să propovăduiască. Repetarea adâncește imprimarea cuvintelor auzite, iar cel care a auzit nu permite uitarea acestor lucruri și astfel să fie

pedepsit ca o persoană neascultătoare (Evr. 2:1-5). Deoarece este înțelept să vestești Cuvântul mântuitor al lui Dumnezeu, înțelepciunea este simbolizată printr-o persoană care propovăduiește mesajul lui Dumnezeu „afară”, „pe străzi”, „unde este zarva mai mare, la porți, în cetate”. Această înțelepciune personificată spune: „Cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău” (Prov. 1:20-33). Noi trebuie să ducem mesajul în limbajul pe care oamenii îl înțeleg, în limba lor, la nivelul lor de inteligență, pentru ca sunetul mesajului să poată fi pe înțelesul lor.

¹⁵ Să folosim argumentul apostolului: „Chiar și lucrurile neînsuflețite, care dau un sunet, fie un fluier sau o alăută, dacă nu dau sunete deslușite, cine va cunoaște că se cântă cu fluierul sau cu alăuta? Și dacă trâmbița dă un sunet nesigur, cine se va pregăti de luptă? Tot așa și voi, dacă nu roștiți cu limba o vorbire care să fie ușor înțeleasă, cum se va ști ce spuneți? Atunci, parcă ați vorbi în vânt. Sunt atât de multe feluri de sunete în lume, totuși, nici unul din ele nu este fără semnificație. Dar dacă nu cunosc însemnătatea sunetului, voi fi un străin pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește, va fi un străin pentru mine” (1 Cor. 14:7-11, *ASV*). Deci, dacă nu dorim să semănăm cu niște străini pentru cei cărora le predicăm, trebuie să le punem mărturie în limba pe care ei o înțeleg și în termenii cu care sunt obișnuiți. În caz contrar, rezultatul nu va fi mai bun decât dacă am vorbi în vânt.

Ascultând invitația de a predica

¹⁶ Situația în care se află lumea astăzi ne cere să predicăm și vom fi binecuvântați dacă acceptăm și ne conformăm invitației. Atunci când apostolul Pavel a avut o vedenie în timpul nopții, în timp ce se afla în Asia Mică, iar „acolo stătea un om din Macedonia și l-a rugat, zicând: Vino în Macedonia și ajută-ne!” el a răspuns invitației cu promptitudine, ca și când ar fi venit direct de la Domnul. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Pavel nu ar fi răspuns invitației și ar fi plecat în Europa să îi ajute pe europeni? Evenimentele ulterioare înregistrate în cartea Faptelor dezvăluie privilegiile binecuvântate pe care le-ar fi pierdut (Fap. 16:9,10; Prov. 21:13). La fel se va întâmpla și cu noi astăzi, dacă nu acceptăm invitația de a ieși pe teren pentru a predica oamenilor.

¹⁷ Invitația de a predica vine din statele, ținuturile, provinciile și teritoriile unde este nevoie de vestitori ai Împărăției. Dar, mai mult decât atât, porunca ne vine de la Dumnezeu: „Scoate afară poporul cel orb, care are ochi, și pe surzii, care au urechi... lasă-i să asculte și să zică: „Adevărat!”, „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova” (Isa. 43:8-10, *ASV*). Da! Să audă toți oamenii, din toate națiunile, din toate neamurile, din toate limbile! Într-adevăr, mulți vor refuza să asculte. De altfel, nici nu trebuie să ne așteptăm la altceva, deoarece ei nu L-au ascultat nici pe Isus, însuși Fiul lui Dumnezeu; iar El a spus: „Servul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă m-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15:20). Nu indiferența generală a oamenilor este cea care hotărăște ce trebuie să facem, ci porunca divină. Și la acest sfârșit al lumii, când creștinătatea urmează să fie distrusă așa cum a fost și Ierusalimul în secolul al VII-lea î.Cr., porunca lui Dumnezeu ne este adresată nouă, așa cum a fost adresată și lui Ezechiel: „Așa vorbește Domnul Iehova! Fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, (căci sunt o casă rebelă), vor ști totuși că în mijlocul lor a fost un prooroc. Tu să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta” – Ezec. 2:4,5,7, *ASV*.

¹⁸ Persoanele nebune vor refuza să asculte, iar în ceea ce privește cum trebuie să ne comportăm în continuare cu ele, proverbul spune: „Nu vorbi la urechile unui nebun; căci el va disprețui înțelepciunea cuvintelor tale” (Prov. 23:9). Așadar, atunci când o persoană se comportă

ca un nebun sau ca o „capră” și nu dorește să asculte în mod intenționat, nu vom pierde timpul cu ea, ci vom merge să căutam oile care au urechi ascultătoare. În cele din urmă, cei care nu vor să asculte trebuie și vor fi făcuți să știe și să înțeleagă că un profet, care face parte din societatea de vestitori ai lui Iehova, a fost între ei cu mesajul adevărat al mântuirii, așa că ei nu au nici o scuză și Iehova Dumnezeu este îndreptățit fără vină și nu poate fi acuzat de neglijență.

¹⁹ Dacă răspundem în mod iubitor invitației și ascultăm porunca divină de a merge afară și a predica, vom face ca multe urechi ce erau surde până cum, să audă. Iehova Dumnezeu este Cel care deschide într-adevăr urechile lor surde, deoarece El este Cel care ne trimite, El este cel care ne echipează cu mesajul spre a propovădui. Potrivit faptelor, acum este ziua aceea, când are loc împlinirea în mare a profeției: „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea. Cei smeriți se vor bucura tot mai mult în Iehova și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel”. „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie” (Isa. 29:18,19 și 35:5,6, *ASV*). De aceea, limbile care până acum erau mute și tăcute cu desăvârșire în ce privește laudele lui Dumnezeu, cântă acum de bucurie laudele Sale, deoarece urechile surde odinioară s-au deschis în cele din urmă pentru auzirea mesajului dus de vestitorii Săi.

²⁰ Binecuvântate sunt, într-adevăr, urechile ascultătoare de astăzi! Binecuvântate sunt urechile noastre, deoarece ascultă ceea ce Dumnezeu face posibil să auzim astăzi, lucruri neînțelese de urechi omeneste de la începutul lumii, lucruri pe care împărații și oamenii dreți din vechime nu le-au auzit (Isa. 64:4; 1Cor. 2:9,10; Mat.13:16,17). Aceasta se datorează faptului că El a întemeiat acum în ceruri guvernul promis al Fiului Său iubit, Isus Cristos, Răscumpărătorul nostru. Când a fost pe pământ, Fiul a vestit Împărăția, permițând oamenilor să audă și astfel a deschis multe urechi în mod spiritual, punând Evanghelia înăuntrul lor, nu numai atingându-le cu degetele Sale (Marcu 7:32-35). Într-una din ocaziile când El predica, „o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: Binecuvântat este pântecele care Te-a purtat, și sânul care L-ai supt! Și El a răspuns: Binecuvântat este mai degrabă cel care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-l păzește!” (Luca 11:27,28, *ASV*). Da, privilegiul fecioarei Maria de a fi mama umană a Fiului lui Dumnezeu, născut ca om, a fost într-adevăr o binecuvântare. Dar Isus a vorbit de o binecuvântare care o depășește pe aceea de a fi mama Fiului uman al lui Dumnezeu. Aceasta este binecuvântarea tuturor acelor ale căror urechi ascultă Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, care îl păzesc în mod înțelept și îl vestesc și altor urechi.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Cum câștigăm cunoștință și de ce acceptăm mustrarea?
- 3,4. a) Ce înseamnă de fapt a avea o ureche ascultătoare? b) Cum a arătat Isus răsplata pentru cei care au și pentru cei care nu au o astfel de ureche?
5. De ce rugăciunile creștinătății nu sunt ascultate de Dumnezeu?
- 6,7. a) Cum se potrivește tabloul străpunerii urechii cu o sulă, cu urechile ascultătoare? b) Cum s-a aplicat aceasta la Isus?
8. De ce și cum primesc mai mult cei cu urechi ascultătoare?
9. Unde ajunge informația din ureche și cu ce rezultat?
10. Ce fel de ascultare conduce la viață în lumea nouă?
11. Prin urmare, ce precede mântuirea, fără nici o excepție?
12. Așadar, pe cine trimite Dumnezeu pe teren și de ce?
13. Cum ajunge inima să aducă roade?

14. De ce este înțelept ca cel care ascultă să predice?
15. În ce limbă și în ce termeni trebuie să predicăm?
- 16, 17. a) La ce ne invită situația actuală a lumii? b) Din ce alt motiv puternic trebuie să permitem oamenilor să audă?
18. Cum trebuie să ne comportăm cu nebunii care nu ascultă și de ce?
19. Ce relatări arată că urechile, care erau surde până acum, aud?
20. Astăzi, cum sunt binecuvântați în mod excepțional cei cu urechi ascultătoare?

DE UNDE VIN BANII PENTRU LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Dacă Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere ar fi o organizație comercială, oamenii nu și-ar mai pune întrebarea: „De unde vin toți banii pentru societatea aceasta?” Dar din cauză că Societatea nu urmează metoda organizațiilor religioase ale creștinătății de a face colecte de bani sau de a lua zeciuială, această întrebare este pusă frecvent.

Societatea are un scop dumnezeiesc, scop care a fost clar exprimat în statutul recunoscut în 1884: „Scopul pentru care este constituită organizația este răspândirea adevărurilor Bibliei în diferite limbi, prin publicarea de tratate, broșuri, pliante și alte documente religioase, și prin folosirea altor mijloace legale, pe care Comitetul său de directori, constituit legal, le va considera potrivite pentru promovarea scopului declarat”.

Chiar de la constituirea Societății, încă dinaintea constituirii sale legale din anul 1884 pentru lucrarea menționată mai sus, persoanele consacrate lui Dumnezeu au recunoscut că, deoarece această lucrare este a lui Dumnezeu, El se va îngriji regulat pentru ca aceasta să continue. Până în acest an, Iehova Dumnezeu a furnizat această îngrijire minunată. Cum? Prin donatori voluntari, nesiliți de nimeni, benevoli. Oamenii au fost mișcați de iubirea pentru Dumnezeu și Cuvântul Său și prin Spiritul Său, au contribuit cu ceea ce au avut din timpul, eforturile, abilitatea și banii lor, la răspândirea mesajului despre mântuirea omului prin Împărăția lui Dumnezeu. Multele privilegii de a sprijini lucrarea de mărturie din lumea întreagă pentru Împărăția lui Dumnezeu, au fost însușite voluntar și cu dragă inimă și numai spiritul lui Dumnezeu conduce o persoană să procedeze astfel. În tot acest timp, Domnul Dumnezeu a permis ca bărbații și femeile să contribuie, de bunăvoie, cu bani sau bunuri materiale, pentru a sprijini lucrarea Sa de pe pământ. Dacă nu ar fi fost așa, atunci nici văduva nu ar fi aruncat cei doi bănuți ai săi, ultimii pe care îi avea, în vistierie, ceea ce L-a făcut pe Isus să spună că ea a donat mai mult decât toți ceilalți (Luca 21:1-4). „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu!” (2Cor. 9:7). Astfel, banii au venit de la mii de bărbați și femei, de toate vârstele, din toate părțile pământului, de la cei care au dorit să se împărtășească în a ajuta Societatea ca o organizație pentru promovarea educației biblice printre oameni, fără nici un profit financiar pentru ei înșiși, pentru Societate sau pentru oricare dintre cei aflați în legătură cu Societatea.

Procedând astfel, asemenea donatori acționează în mod înțelept și prevăzător, privind dincolo de această lume prezentă nesigură, spre apropiata lume nouă a vieții veșnice, a păcii și abundenței. Cu bani sau alte lucruri materiale, sau „mamona”, așa cum le numește Isus în Luca 16:9, ei își fac prieteni pe Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, și speră ca prin Ei să-și câștige locuințe veșnice în lumea nouă, iar acolo să Îi servească pentru totdeauna.

Este plăcerea *Turnului de veghere* de a avea multe mii de cititori noi. Ne face plăcere să aducem informații tuturor cititorilor noștri, vechi sau noi, cu privire la expansiunea prezentă a închinării adevărate a lui Dumnezeu pe pământ. *Turnul de veghere* este publicat în douăzeci și două de limbi, dar Societatea acționează prin mai mult de șaiszeci de filiale și are depozite de literatură în peste nouăzeci de țări. La aceasta se adaugă cei 500 de misionari trimiși în străinătate, absolvenți ai Școlii Biblice Galaad, pe care Societatea îi sprijină financiar, în afară de alte sute de misionari locali, vestitori speciali sau servi pentru frați. De asemenea, milioane de exemplare de literatură sunt distribuite anual, absolut gratuit, celor care doresc să le primească. Iar lucrarea nu este nici pe departe încheiată, ci noi privim înainte și ne pregătim pentru o lucrare mult mai mare, de a duce veștile mântuitoare ale Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos la sute de milioane de oameni din toată lumea.

De aceea, atunci când persoanele sincere întreabă adesea, cum este susținută o lucrare de asemenea dimensiuni, este evident că nu există nici un câștig material pentru servii de pe teren pentru că publică mesajul și nici pentru Societate. Este adevărat că se contribuie cu bani pentru tipărirea literaturii, dar donațiile în bani primite atunci când publicațiile tipărite ale Societății sunt plasate oamenilor, sunt folosite pentru tipărirea și distribuirea mai multor ajutoare pentru studiul Bibliei; dar aceste donații în bani sunt insuficiente pentru continuarea lucrării mondiale a Societății. Contribuțiile în bani, pe lângă contribuțiile pentru literatură, finanțează lucrarea noastră din toate țările. Toate aceste lucruri se întâmplă mulțumită harului lui Iehova Dumnezeu. Acest lucru nu este un secret; pentru că *Turnul de veghere* l-a spus în mod repetat încă de la organizarea Societății. În fiecare an, numărul din 1 mai al acestei reviste, într-un articol ca și acesta, conturează aranjamentul donațiilor, cunoscut în general ca „Buna speranță”.

Societatea, în armonie cu principiul său de funcționare menționat mai sus, nu cere niciodată bani, nu „face colecte” niciodată, nu se ia după caracteristica religiei lumești, cerșind. Acest articol nu este o solicitare de bani, ci numai reamintește privilegiul deschis cititorilor. Multe persoane se bucură când citesc despre ce s-a realizat afară, pe teren, de către misionari străini sau locali. Și lor le-ar place să se angajeze în serviciul lucrării din străinătate și să se alăture celor care duc Evanghelia până la marginile pământului; dar, din cauza stării sănătății sau a obligațiilor pe care le au în orașul sau țara în care locuiesc, ei nu se pot bucura de acest privilegiu. Totuși, ei doresc ca expansiunea lucrării să nu rămână în urmă sau să se restrângă; de aceea, ei doresc cu sinceritate să ajute lucrarea prin contribuții financiare către Societate. Contribuțiile la „Fondul Bunei Speranțe” le oferă ocazia să facă acest lucru. Prin acest „Fond al Bunei Speranțe”, Societatea este ajutată foarte mult, fiind informată dinainte de numărul donatorilor ce speră să doneze în cursul următoarelor 12 luni ce încep acum. Asemenea informații dau Societății posibilitatea să anticipeze limita până la care poate cheltui în anul viitor.

Planificarea dinainte a sumei pe care o putem oferi este în armonie cu sfatul referitor la donații din 1Corinteni 16:2. Așadar, se sugerează ca după ce primiți acest număr al *Turnului de veghere*, să trimiteți Societății o carte poștală sau o scrisoare, păstrând o copie pentru voi, care să vă amintească cu ce sumă sperați să contribuiți. Tot ce trebuie să scrieți este:

Din mila Domnului, sper că voi putea contribui la lucrarea de vestire a Împărăției lui Iehova în cursul anului următor cu suma de _____, pe care o voi dona în sumele și la perioadele de timp pe care le voi considera potrivite, în funcție de situația mea materială.

Semnat _____.

Trimiteți cartea poștală sau scrisoarea către:
Watch Tower Bible and Tract Society
Treasurer's Office
124 Columbia Heights
Brooklyn 2, New York.

Cei care locuiesc în afara Statelor Unite și care doresc să contribuie în felul de mai sus pentru anul următor, trebuie să trimită scrisorile la Biroul Societății din țara unde trăiesc.

Poate că anumite persoane nu doresc să se supună unui astfel de aranjament voluntar, considerând că s-ar obliga pe ei înșiși. Ei preferă să-și trimită contribuțiile către Societate oricând, în funcție de posibilitățile lor. În asemenea cazuri, ei trebuie să își trimită toate donațiile către Societate, la adresa de mai sus, chiar dacă nu au anunțat biroul din Brooklyn în avans.

Dorința voastră și a noastră este ca prin această organizație să se facă voia lui Dumnezeu. De aceea, noi cerem prin rugăciune ca El să ne călăuzească, astfel încât toate donațiile primite să fie folosite în cel mai eficient mod pentru vestirea Împărăției, până va veni sfârșitul și va fi întemeiată lumea nouă – Mat. 24:14.

RELIGIA ACESTEI LUMI ESTE O CURSĂ

În Cuvântul Său sacru, Biblia, Dumnezeu dă instrucțiuni poporului Său, cu privire la cursele pregătite pentru ei de acele spirite invizibile viclene, demonii. În timpurile vechi, El a arătat poporului Său tipic ales, izraeliților, care este singura cale de scăpare din capcanele demonilor, spre locul de siguranță. Declarația inspirată din Proverbe 29:25 este răspunsul exact: „Frica de om duce în cursă; dar cei care își pun încrederea în Iehova vor fi în siguranță” (ASV). Din motive mai puternice, acest avertisment și această instruire de la Iehova Dumnezeu se aplică astăzi tuturor celor care s-au consacrat pentru a face voia Sa. De ce? Deoarece toți demonii au fost aruncați jos din ceruri pe pământ și ei știu că se apropie cu repeziciune timpul când va avea loc conflictul final dintre organizația universală a lui Iehova și organizația Diavolului, din care ei, demonii, sunt o parte. Sub conducerea lui Satan Diavolul, demonul principal, ei acționează cu disperare pentru a prinde în cursă pe cei consacrați și pentru a-i arunca în nimicire veșnică – Apoc. 12:7-12.

De la Geneza la Apocalips, Sfânta Scriptură avertizează mereu despre influența și puterea pe care demonii o au asupra oamenilor. Numeroasele metode subtile folosite pentru a prinde oamenii în cursă sunt dezvăluite de aceste Scripturi date „omului lui Dumnezeu”, ca el să poată fi perfect echipat să servească dreptatea. Numai cei care Îl iubesc pe Iehova Dumnezeu și care Îl servesc prin Cristos în spirit și adevăr, vor da astăzi atenție unui astfel de avertisment. De aceea, aceste adevăruri sunt publicate pentru folosul acestora.

Religia acestei lumi, în multe ei forme și varietăți, a fost dintotdeauna mijlocul principal de a face pe oameni să cedeze influenței altor oameni. Persoanele religioase se tem de așa-numiții „pastori”, preoți sau conducători ai sistemului lor religios și de aceea ascultă instrucțiunile acestor oameni, iar în felul acesta, demonii care susțin această religie, îi prind în cursă pe cei creduli. Persoana respectivă se teme că nu va primi aprobarea oamenilor, în special aprobarea conducătorilor religioși, iar din pricina acestei temeri ea este condusă în cursa dușmanului. Asupra tuturor celor care doresc să facă parte din poporul lui Dumnezeu, acest mare adevăr trebuie să fie

bine imprimat: singurul loc de siguranță este lângă Domnul Dumnezeu Iehova și numai cei care se încred în El și doresc cu seriozitate să se supună Lui în ascultare, pot fi în siguranță în aceste zile rele. Fiecare consacrat trebuie să evite în mod silitor influența seducătoare a creaturilor. Oricine dorește să aibă aprobarea lui Dumnezeu trebuie să aibă grijă să nu se încreadă în oameni, deoarece oamenii sunt imperfecti și predispuși la influența demonilor. Urmați pe oameni numai dacă aceștia Îl urmează pe Salvatorul Isus Cristos. „Cel care își pune încrederea în Iehova va fi în siguranță”, sau așa cum arată nota marginală: „Cel care își pune încrederea în Iehova va fi înălțat”. Aceasta înseamnă nu numai siguranță, ci și faptul că cel credincios va fi înălțat. De exemplu: creștinii consacrați, născuți de spiritul lui Dumnezeu, vor fi înălțați împreună cu Isus Cristos în ceruri, doar cu condiția să aibă încredere totală în Iehova și să îi asculte poruncile. Toți creștinii vor primi aprobarea lui Iehova prin Cristos și vor merge pe calea spre viață, respectând aceeași condiție. Temeți-vă de Iehova Dumnezeu; căutați aprobarea Lui, nu aprobarea oamenilor! – Isa. 8:13.

Creștinismul arătat în Biblie și religia acestei lumi sunt două lucruri separate și distincte. Cei doi termeni se află în contradicție completă unul cu celălalt. Cei care practică religia lumii sunt numeroși. Adevărații creștini sunt puțini la număr în zilele acestea. Se va dovedi că religioniștii se află sub influența și puterea demonilor, indiferent dacă sunt conștienți de aceasta sau nu. Diavolul și hoarda sa de demoni asociați luptă cu îndârjire împotriva adevăraților creștini, și oricine încearcă să Îl urmeze pe Iehova Dumnezeu trebuie să fie în permanență treaz și activ în devotamentul său față de Atotputernicul Dumnezeu. Tot timpul să ținem minte că există numai un singur loc de siguranță și acela este în organizația teocratică a lui Iehova Dumnezeu, peste care Iehova L-a pus pe Isus Cristos ca membru principal sau capul organizației. Această organizație protejează pe toți cei care fug la Dumnezeu în aceste timpuri. Ei trebuie să se încreadă pe deplin în Iehova Dumnezeu și să se devoteze teocrației Sale grandioase, organizația Sa capitală, Sion.

Iată aici o scurtă referință asupra faptelor din zilele noastre, care va arăta cât sunt de afundați în întuneric religioniștii acestei lumi. La Apocalips 7:4-8 și 14:1,3 Biblia arată clar că vor exista doar 144.000 de consacrați, creștini născuți de spirit, care vor fi înălțați împreună cu Isus Cristos și că ceilalți oameni de bine, care vor fi cruțați în timpul viitoarei bătălii a Armagedonului, vor fi puțini în comparație cu numărul mare de oameni care trăiesc astăzi pe pământ. *Almanahul Lumii* pentru anul 1948, publicat la New York, prezintă următoarele cifre privind „Populația religioasă a lumii”: 329.775.663 romano-catolici; 127.629.986 ortodocși; 137.945.530 protestanți; în total 592.406.542 așa-numiți „creștini”. Apoi, mai sunt 15.753.638 evrei și 220.978.848 musulmani și 1.318.914.254 din alte religii; în total 1.555.546.740 „necreștini”. Prin urmare, numărul total al religioniștilor lumii este de 2.150.959.919, ceea ce reprezintă practic populația pământului. Aceste cifre furnizate de publicația respectivă ar conduce la concluzia că există milioane de „creștini”. Potrivit Bibliei, asemenea cifre în legătură cu adevărații creștini nu sunt exacte. Ele sunt corecte poate, dacă se referă la religioniștii creștinătății. Din milioanele de oameni considerați „creștini”, doar un număr foarte mic se încred cu adevărat în Dumnezeu și în Isus Cristos. Religioniștii lumești au căzut în cursa dușmanului și se încred în oameni.

Profeția Bibliei, acum în curs de împlinire, dovedește în mod izbitor că într-un timp foarte scurt autenticitatea pretenției acestor religioniști va fi supusă unui test final. Acesta este timpul crucial pentru cei care sunt consacrați și născuți de spiritul lui Dumnezeu. Testul crucial aplicat creștinătății va demonstra că majoritatea dintre cei care formează „creștinătatea” sunt cu totul lipsiți de credință în Dumnezeu și se împotrivesc marelui Guvern teocratic, al cărui Cap și Rege este Isus Cristos. Marea masă a persoanelor considerate „creștine” tăgăduiesc de fapt pe

Dumnezeu și Cristos prin faptele lor, sau chiar prin cuvintele lor și, de frica oamenilor, ei se închină statului, mai ales în forma sa totalitară și prin urmare fac voia „dumnezeului acestei lumi”, Satan Diavolul, și demonilor al căror „prinț” este el. În viitoarea bătălie a Armagedonului, Iehova Dumnezeu Își va împlini „actul Său nemaiauzit”, prin care așa-numita „religie organizată” a creștinătății va fi nimicită cu desăvârșire.

Acestea sunt timpuri periculoase, așa cum le arată Scriptura și așa cum le susțin și faptele. Starea creștinătății înainte de Armagedon este arătată la 2Timotei 3:1-5: „Să știi că în zilele din urmă vor veni timpuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne-iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia”. Această profecție se aplică în special în timpul prezent, dincolo de orice contradicție; referitor la punctul culminant, versetele 12 și 13 spun: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Isus Cristos, vor fi prigoșiți. Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși” – 2Tim. 3:12,13.

Din anul 1918, când s-a încheiat primul război mondial și mai ales din 1933, când Hitler a venit la putere în Germania și a încheiat un concordat cu Pius al XI-lea, persecutarea celor devotați lui Iehova Dumnezeu și Împărăției sale a crescut într-una, iar oamenii răi, în special religioniștii creștinătății, au devenit mai stricați. Fiind ei înșiși înșelați de demoni, au înșelat și continuă să înșele pe mulți alții. În ciuda rezultatului celui de-al doilea război mondial, nazismul și fascismul nu au dispărut, iar comunismul se răspândește; conducătorii religioși asociați cu aceștia au stabilit în timpul războiului mondial un record care nu poate fi șters. Aceasta n-a fost una din acțiunile creștine, ci masele de oameni aflate sub conducerea liderilor religioși lumești și a conducătorilor politici au persecutat pe susținătorii credincioși ai guvernului teocratic al lui Iehova. Astăzi este necesar ca poporul devotat al lui Dumnezeu să aibă clar în minte scripturile anterioare și faptele în împlinirea lor, pentru a putea scăpa de cursele demonilor vicleni.

Toate persoanele care gândesc pot vedea clar cum s-au deteriorat din rău în mai rău condițiile existente pe pământ în ultimul deceniu, astfel că astăzi, preoțimea religioasă declară deschis că „Europa nu mai este creștină și va fi nevoie să treacă cel puțin două generații de *efort creștin sever* pentru a eradica forțele anticreștine existente”; de fapt, unii preoți pretind că lumea este „nereligioasă” astăzi mai mult ca oricând în era creștină (raportat în *New York Times*, 1947). Groaznica stare de lucruri din zilele noastre a fost prefigurată acum nouăsprezece veacuri când Isus era prezent în carne. După ce a vestit continuu adevărul în susul și în josul țării, timp de trei ani și jumătate, doar un număr foarte mic de evrei s-au întors la El, prin credință. Acum, Isus Cristos este prezent în Împărăție, fiind întronat în anul 1914; și puțini sunt cei care Îi sunt devotați pe deplin ca Rege și Conducător. Cu privire la aceste timpuri, Isus a spus: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). Faptele fizice din zilele prezente se potrivesc perfect cu declarațiile profetice ale lui Isus. Toate persoanele care doresc să trăiască trebuie să vegheze la această situație și să descopere cauza pericolelor timpului prezent, precum și singura cale de scăpare în siguranță. Aveți credință în Dumnezeu!

Cauza, potrivit Scripturilor

Un studiu sincer și fără prejudecată al Sfintelor Scripturi și al faptelor recunoscute va dovedi, spre satisfacția persoanelor sincere, că influența și puterea pe care demonii o au asupra

oamenilor este principala cauză a acestor timpuri periculoase; că Satan, „prințul demonilor”, grăbește întreaga lume, asemenea unui râu care curge cu repeziciune, în moartea veșnică, așa cum este simbolizat de râul Iordan din Palestina ce se varsă în Marea Moartă. Demonii au folosit religia lor pentru a instaura această stare de lucruri înfricoșătoare și prin intermediul acestei închinări false au înșelat pe mulți oameni și continuă încă să o facă și să îi îndepărteze de Dumnezeu. Sub influența demonilor, liderii instituțiilor religioase au fost făcuți să creadă că religia creștinătății și creștinismul arătat în Biblie sunt unul și același lucru, când de fapt religia creștinătății este dușmanul deschis și violent al tuturor creștinilor adevărați. Religia creștinătății și practicile ei sunt rezultatul puterii și influenței demonilor. Creștinismul susține adevărul și ascultarea deplină de legea Atotputernicului Dumnezeu. Religia lumii înseamnă închinare la demoni. Creștinismul este închinarea lui Iehova Dumnezeu în spirit și adevăr. Persoanele sincere trebuie să chibzuiască serios la poruncile Lui împotriva demonismului, deoarece acestea se aplică cu mai multă putere la toți cei care astăzi caută calea dreptății.

Din timpul lui Nimrod și până în zilele noastre, toate națiunile păgâne au practicat închinarea la demoni și au oferit jertfe dracilor (1Cor. 10:20). Izraeliții, singura națiune și popor ales de Iehova Dumnezeu, erau într-un mare pericol de a cădea în religia demonilor. De aceea, El a poruncit izraeliților să evite demonismul, folosind cuvinte clare. El a poruncit poporului Său tipic să-I ofere ca jertfe anumite animale, jertfe ce trebuiau oferite în modul în care El le-a poruncit. Acele jertfe au constituit tablouri profetice care au prezis jertfa supremă a lui Isus Cristos. Pentru a batjocori pe Dumnezeu și a face pe oameni să se poticnească și să se depărteze de Dumnezeu, religia demonilor a cerut practicantilor săi să aducă jertfe de animale demonilor sau dracilor. În anumite perioade, poporul lui Israel a căzut sub influența demonilor. Legea pe care Dumnezeu le-a dat-o, arăta clar că jertfirea animalelor pentru demoni era zadarnică și viola „legământul veșnic” cu privire la sânge (Gen. 9:5-17). Cei care ofereau astfel de jertfe demonilor erau pedepsiți cu moartea. De aceea, Iehova Dumnezeu a dat porunci precise izraeliților, după cum urmează:

„Să nu-și mai aducă jertfele lor la demonii cu care curvesc. Aceasta va fi o lege veșnică pentru ei și pentru urmașii lor. Să le spui dar: Dacă un om din casa lui Israel, sau dintre străinii care locuiesc în mijlocul lor, aduce o ardere de tot sau o altă jertfă, și n-o aduce la ușa cortului întâlnirii, ca s-o aducă jertfă DOMNULUI, omul acela să fie nimicit din poporul lui” – Lev. 17:7-9.

Iehova Dumnezeu a avertizat în mod clar pe izraeliți că religia practică de păgâni va fi o cursă pentru ei. Religioniștii serveau demonilor și reprezentau o amenințare pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu. De aceea, El a poruncit poporului Său, cu privire la păgâni sau închinătorii la demoni: „Să nimicești toate popoarele pe care ți le va da în mână DOMNUL, Dumnezeul tău; să nu arunci nici o privire de milă spre ele, și să nu slujești dumnezeilor lor, *căci aceasta va fi o cursă pentru tine*. Poate că vei zice în inima ta: Neamurile acestea sunt mai mari la număr decât mine; cum voi putea să le izgonesc? Să nu te temi de ele. Adu-ți aminte ce a făcut DOMNUL, Dumnezeul tău, lui Faraon și întregului Egipt; adu-ți aminte de marile încercări pe care ți le-au văzut ochii, de minunile și semnele, de mâna tare și de brațul întins cu care te-a scos DOMNUL, Dumnezeul tău. Așa va face DOMNUL Dumnezeul tău tuturor popoarelor de care te temi” – Deut. 7:16-19.

Izraeliții nu au dat atenție avertismentului lui Dumnezeu cu privire la religie sau la închinarea la demoni. Dumnezeu a ales pe izraeliți din pricina numelui Său, și din cauza necredincioșiei lor, pentru că au cedat influenței demonilor, Dumnezeu Iehova le-a spus: „Eu v-am

ales numai pe voi dintre toate familiile pământului; de aceea, vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre” – Amos 3:2.

Biblia arată clar că nelegiuirile pentru care Dumnezeu a pedepsit poporul Israel au fost idolatria sau închinarea la demoni, pe care le practicau popoarele păgâne. „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt idoli” (1Cron. 16:26; Ps. 96:5; 97:7). Psalmul 106:35-41 spune: „Ci [izraeliții] s-au amestecat cu neamurile, și au învățat faptele lor, au servit idolilor lor, care au fost *o cursă* pentru ei. Și-au jertfit fiii și fiicele dracilor, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan; și țara a fost pătată de sânge [încălcând astfel legământul veșnic]. S-au pângărit prin faptele lor, s-au desfrânat prin faptele lor. Atunci DOMNUL s-a aprins de mânie împotriva poporului Său, și a urât moștenirea Lui. I-a dat în mâinile neamurilor, cei ce îi urau au stăpânit peste ei”. Iar apostolul Pavel scrie: „Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășire cu dracii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor” – 1Cor. 10:20,21.

Scripturile citate anterior arată clar că religia acestei lumi este o cursă împotriva căreia ne avertizează cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, ele arată că un religionist nu poate fi un creștin adevărat, decât dacă părăsește cu totul religia demonilor și se devotază necondiționat lui Dumnezeu și lui Isus Cristos și Le servește cu ascultare, păzindu-se nepătat de lume.

CE CARTE MAI ESTE CA ACEASTA?

Oamenii o numesc „Sfânta Biblie” sau „Sfintele Scripturi” și ea este de obicei legată într-o singură carte; cei mai mulți dintre oameni citesc această „Carte” în una din cele 1.068 de traduceri diferite din originalele în ebraică, aramaică și greaca obișnuită, în care a fost scrisă la început, iar acum sunt limbi moarte. În realitate sunt 66 de cărți, scrise de 35 de oameni. Lucrul remarcabil este că toți acești oameni, poate cu excepția doctorului Luca din Asia Mică, făceau parte din aceeași națiune. Toate cele 66 de cărți nu se despart. Presupoșii „înalți” critici, au pretins că există contradicții în această Carte, în puncte minore, dar nici una dintre cele 66 de cărți nu contrazice o altă carte sau pe celelalte 65 luate împreună.

Dacă o examinăm mai departe, scrierea acestei Cărți se dovedește a fi minunată. Aici se regăsesc cuvinte scrise de regi, de guvernatori, de poeți, preoți, oameni de stat, păstori, pescari, agricultori, muzicieni, colectori de taxe, doctori, constructori de corturi, oameni învățați în înțelepciunea Egiptului, sau exilați educați în școlile idolatrului Babilon, sau repatriați instruiți la picioarele rabinilor în țara Palestinei. Oameni bogați, oameni săraci, oameni de stat, predicatori, căpitani de armată, legiuitori, judecători, leviți și neleviți, da, oameni de toate rangurile și din toate clasele sociale, se regăsesc în scrierea acestei cărți complexe a secolelor. Nici o altă carte de pe pământ nu se aseamănă cu ea în ceea ce privește scrierea.

Cât despre varietatea conținutului, ce carte extraordinară este! Ea este plină de legi, reguli de conduită, profeții, poezie, istorie din vremuri mai vechi decât orice altă istorie, genealogie, științe sanitare, economie. Conține scrieri în diverse stiluri, și totuși este armonioasă ca întreg, fiecare parte având rolul său în întreg. Să presupunem că am lua 35 de oameni din poporul american, de exemplu, și i-am pune să scrie o carte despre economia politică sau despre soarta Americii, oameni pe care îi despart două sute de ani de existența națională a acestui popor, oameni

luați din diferite straturi sociale, pentru a corespunde cu scriitorii Bibliei. În continuare, să presupunem că am lua cele 66 de cărți scrise ale lor și le-am uni într-una singură, pentru a încerca să introducem această compoziție într-o școală publică, colegiu sau universitate, pentru a preda economia politică americană sau importanța istorică a Americii. Ce director de universitate sau facultate ar accepta un asemenea amestec de scrieri ca ajutor de predare studenților, a acestui subiect particular? Nimeni nu ar accepta, deoarece această carte compusă, scrisă de oameni neinspirati, nu ar fi în armonie cu ea însăși.

A fost nevoie de mai mult de șaisprezece secole pentru ca întreaga Biblie să fie scrisă, începând cu anul 1513 î.Cr. până în anul 98 d.Cr.; iar pescarul care a scris cărțile de încheiere ale Bibliei nu a avut nici un contact direct cu păstorul care a început scrierea acesteia. Cei treizeci și cinci de oameni au fost răspândiți de-a lungul a mai mult de șaisprezece veacuri de istorie, aflați în mijlocul a numeroase schimbări de guvernare a poporului lor și a unor atacuri extreme asupra națiunii lor. Și totuși, dacă punem toate scrierile lor împreună, ele alcătuiesc o carte armonioasă, ce arată un scop neclintit, călăuzitor, de la prima pagină până la ultima. Ca un întreg, ea este mai veche de optsprezece veacuri, dar cu toate acestea, este cea mai populară carte de pe pământ. Cum au reușit acești oameni separați unul de altul, să creeze o asemenea operă literară? Alte cărți scrise de oamenii acestei lumi își pierd popularitatea după câțiva ani sau sunt îngropate sub alte cărți care continuă să fie scrise; dar Biblia a supraviețuit de-a lungul secolelor și rămâne în fruntea celor mai grandioase cugete; prezicerile sale despre lucrurile viitoare întrec toate descoperirile istoriei umane și se dovedesc infailibile.

Să presupunem că acei 35 de oameni ar intra, unul după altul, în sediul stației de radio WBBR din Staten Island, New York. Oamenii nu s-au cunoscut niciodată direct unul cu altul, unul vine din Maine, altul din Washington, altul din Florida, un altul din California și alții din diverse state ale Uniunii. De asemenea, să presupunem că fiecare aduce câte o componentă electronică, cu un design mai mult sau mai puțin complex. Fiecare nou venit atașează componenta adusă la celelalte, pentru ca în final să construiască un transmițător radio cu o putere de 5.000 de wați sau mai mult, pentru a emite adevărurile Bibliei către oameni. Tu ai putea pune întrebarea: cum au reușit acești oameni din toate acele țări diferite, fără să se fi cunoscut sau să se fi văzut vreodată personal, să creeze un asemenea sistem compus din atâtea componente, perfect reglat și operațional, pentru a transmite prin radio programe educative de cel mai mare interes și de cea mai mare necesitate? La această întrebare, operatorul radio ți-ar răspunde: „Este ușor de explicat. Un inginer a proiectat întregul ansamblu de transmisie, a făcut schițe, a dat indicații și le-a repartizat fiecăruia; astfel, fiecare dintre cei 35 de oameni a urmat planul pentru partea sa și astfel, produsele muncii lor asistate s-au potrivit perfect în momentul în care au fost încheiate și asamblate. O singură minte a proiectat, a îndrumat și a supravegheat întreaga operațiune, chiar dacă au fost mai mulți colaboratori”.

Același lucru s-a întâmplat cu Biblia. Ea a provenit din multe regiuni, a fost scrisă de oameni din diverse clase sociale, răspândiți de-a lungul a șaisprezece secole; totuși, cele șaiszeci și șase de părți ale sale se potrivesc una cu alta și alcătuiesc un întreg minunat și armonios pentru educarea omenirii pentru viața veșnică. Cum a fost produsă această minune? O singură minte, cea a lui Dumnezeu, a inspirat întreaga Carte prin spiritul sau forța Sa activă. Așa afirmă și Pavel, făuritorul de corturi, la 2Timotei 3:15-17, și pescarul Petru la 2Petru 1:19-21.

EXPERIENȚE DE TEREN

„Turnul de veghere” dă speranță

O misionară care vorbea despre laudele lui Iehova în Insulele Carraibe din Jamaica, nu a permis nici măcar bolii să o împiedice să facă acest lucru, ci continuă să proclame laudele Sale în spital, spre binele celorlalți pacienți. Ea spune:

„Fiind nevoită să fac tratament în spitalul Kingston Government, am hotărât să răscumpăr timpul. Am făcut aceasta aducând cu mine o servietă cu 40 de exemplare dintr-un recent număr al *Turnului de veghere*. După ce am pus mărturie doctorului meu, i-am cerut permisiunea să duc vestea și celor din secția sa. El a spus: „Du-te; nu le va strica și le va face poate mult bine”. El a acceptat un exemplar din *Treziți-vă!*, iar eu am mers mai departe. Mi-a mers foarte bine și chiar am terminat revistele. Am fost chemată apoi să-mi iau tratamentul, dar și atunci am vorbit despre Împărăție, iar asistenta mi-a pus multe întrebări.

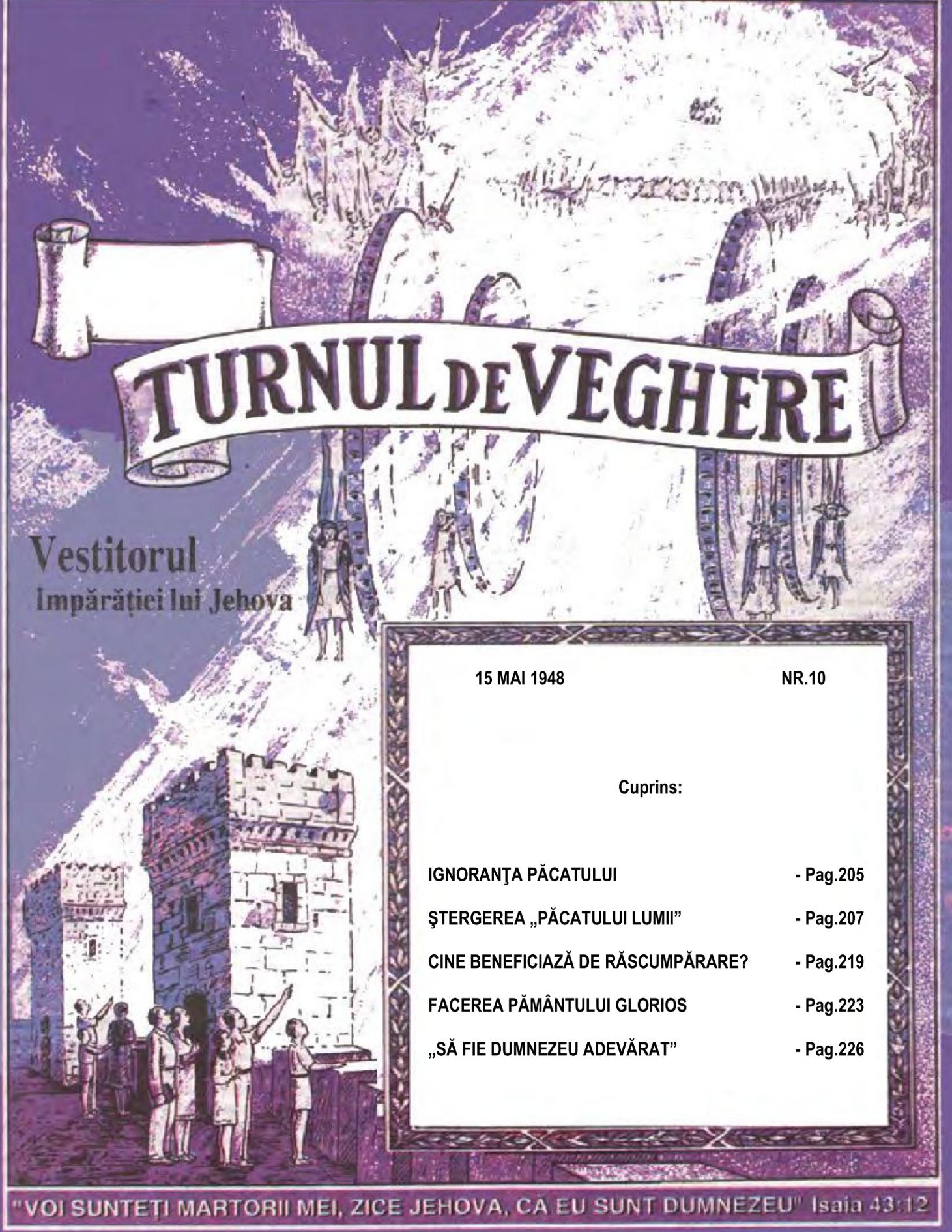
La întoarcere, am vizitat opt persoane, dintre care patru sunt foarte interesate. Una dintre ele a întrebat: „Martorii lui Iehova nu cred că noi avem un suflet?” M-am așezat pe pat, am folosit Biblia ei și i-am explicat. După ce am terminat, am observat că ne-au înconjurat alți pacienți, printre care o femeie care nu avea voie să se ridice din pat. O asistentă a intrat și a întrebat-o: „De ce stai în picioare și nu ești în pat?” Ea i-a răspuns: „Doamna vorbea din Biblie și nu o puteam auzi din patul meu”. Asistenta mi-a zâmbit și mi-a spus: „Îi ajutați să se facă bine mai repede. Îmi puteți da și mie o revistă?” A venit și doctorul și mi-a spus: „Pacienții sunt într-o dispoziție mai bună de când i-ai vizitat tu. Oriunde mă uit în secție, toată lumea citește *Turnul de veghere*”. Apoi mi-a spus că i-a plăcut *Treziți-vă!* și a întrebat dacă pot să îi dau cel mai recent număr. I-am explicat că acela era ultimul număr, dar că îi voi duce un exemplar de îndată ce apare alt număr. El mi-a făcut cunoștință cu sora șefă. I-am dat și ei un exemplar din *Turnul de veghere*. Am avut o conversație și cu ea și mi-a dat voie să merg și în alte secții, adăugând: „Când termini, voi obține pentru tine permisiunea să mergi în partea publică, unde sunt tratați și femeii și bărbați”. I-am mulțumit și am mers acasă, simțindu-mă foarte fericită. Mulțumesc lui Iehova că am putut fi tratată pentru a-mi recăpăta sănătatea și în același timp că am putut să fiu folosită pentru a aduce speranță acestor sărmani nefericiți. Iehova se îngrijește de toți cei care Îl iubesc”.

Preotul fără Biblie

Un martor al lui Iehova din Jaffa, Palestina ne relatează: „Ierarhia ortodoxă din Jaffa duce o campanie de ură împotriva martorilor lui Iehova, afirmând că aceștia nu cred în Isus Cristos și sunt propagandiști iudei. În scurta mea vizită în Palestina, l-am întâlnit pe mai marele preoților din ierarhia bisericii ortodoxe, la locul de muncă al fratelui meu. El mi-a spus într-un mod viclean: „Ce crezi tu despre Isus Cristos? Este El un om ca și mine?” Eu i-am răspuns: „Unde îți este Evanghelia, domnule predicator?” El a țipat: „Spune-mi cu cuvintele tale!” I-am răspuns: „Cât timp Isus Cristos a trăit pe pământ în carne, a fost o creatură umană perfectă fără păcat”. Am citat din Evrei 2:9,14 și i-am cerut să-mi explice cum a fost făcut Isus asemenea unui nou-născut și cum a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, iar pentru că a suferit moartea a fost încununat cu glorie și onoare, și prin harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru fiecare om. Preotul a citat

atunci Ioan 1:1, dar eu am replicat spunând că acel cuvânt *dumnezeu* nu este Atotputernicul Dumnezeu, cel Prea Înalt, deoarece Isus a mărturisit că „Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28). Preotul a continuat să țipe: „Nu mă voi înjosi pe mine sau demnitatea mea ca să discut Scripturile cu tine”. Un important om de afaceri prezent acolo, i-a spus preotului să se ducă să își ia Biblia și să discute Scripturile într-un mod creștinesc. Preotul a devenit și mai mânios și a spus: „Iată de ce nu am venit în vizită la oamenii tăi; pentru că erai tu acolo”. Eu i-am spus: „Preotule, unde îți este Biblia? Vii la mine să vorbești din Scripturi fără o Biblie? Consider că aceasta este o purtare rușinoasă din partea ta. Ca preot, este datoria ta să înveți pe alții din Biblie și nu să recurgi la țipete, gândind că așa îți vei atinge scopul”. Auzind aceste cuvinte, preotul a plecat. Mulți oameni de bine, ortodocși sau de alte confesiuni au fost impresionați de această întâmplare, mai ales când au văzut purtarea acestui preot. Multe persoane de bine au venit să ceară hrana susținătoare de viață, au fost hrăniți și au plecat laudând pe Iehova Dumnezeu”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

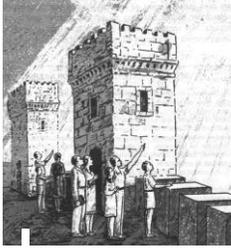
15 MAI 1948

NR.10

Cuprins:

IGNORANȚA PĂCATULUI	- Pag.205
ȘTERGEREA „PĂCATULUI LUMII”	- Pag.207
CINE BENEFICIAZĂ DE RĂSCUMPĂRARE?	- Pag.219
FACEREA PĂMÂNTULUI GLORIOS	- Pag.223
„SĂ FIE DUMNEZEU ADEVĂRAT”	- Pag.226

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Mai 1948

Nr. 10

IGNORANȚA PĂCATULUI

„El Însuși este o jertfă de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” – 1 Ioan 2:2, *AAT*.

IEHOVA Dumnezeu vede această lume altfel de cum se vede ea însăși. El știe ce este rău în ea și ce stă la baza necazului ei. Toată omenirea trece printr-un necaz care este comun tuturor națiunilor; prin urmare, în zilele noastre ne găsim într-o stare de dureri și nenorociri mondiale. Timp de multe secole, El a lăsat națiunile să continue în ignoranța lor în ceea ce privește originea necazului, urmându-și formele de închinare religioasă alese. Dar, la timpul Său potrivit, El a început să trimită tuturor națiunilor adevărul, nu numai cu privire la starea lor obișnuită de boală, suferință, bătrânețe și moarte, dar și despre calea mângâierii de care S-a îngrijit în mod iubitor. Adevărul Său este simplu și clar, deoarece vorbirea simplă și exactă este de cel mai mare folos pentru cei care au nevoie de ajutor. Adevărul Său se potrivește absolut cu faptele, fapte pe care El le cunoaște cel mai bine și acesta nu arată părtinire nici unei națiuni, nici unei seminții, nici unei familii și nici unei rase. Adevărul Său a fost scris pentru a fi studiat de toți oamenii și ne face de cunoscut în mod deschis că necazul comun care ne afectează pe toți este păcatul. El, adevărul, arată că toată omenirea se află sub păcat și că Dumnezeu a furnizat singurul și suficientul remediu pentru aceasta. Ca și Creator al omenirii, El este Marele Medic și poate examina cu exactitate cauza necazului omenirii și de asemenea, poate prescrie singurul leac universal pentru ea. El a făcut acest lucru și mulți oameni beneficiază acum de pe urma rețetei Sale.

² Nici un pacient aflat pe patul morții nu ar trebui să se răzvrătească împotriva remediei pe care i-l prescrie medicul care-i cunoaște situația, care îi spune care este suferința sa adevărată și cunoaște care este modul de vindecare. Nu, dacă pacientul dorește să se vindece și să trăiască în sănătate și în fericire. Pentru persoanele din multe națiuni poate suna neplăcut că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, declară că boala comună a omenirii este păcatul. Pentru multe persoane din diferite religii cuvântul *păcat* poate suna neobișnuit, un cuvânt nou, care nu a apărut în religia lor. Să luăm ca exemplu budiștii, care reprezintă astăzi 6% din populația globului. Religia lor, budismul, a fost înființată în al șaselea secol înaintea erei noastre. Ea s-a ridicat ca un fel de protest împotriva hinduismului, apoi a devenit majoritară în estul Indiei și s-a răspândit dincolo de granițele Indiei, în multe țări din Asia și din Pacific, dar a suferit câteva schimbări în contact cu religiile locale pe care le-a întâlnit în acele regiuni. În India, s-a amestecat cu hinduismul, astfel încât acolo se găsesc în prezent doar câțiva budiști și papa budist se află acum în Lhasa, Tibet.

³ Încercând să explice de ce nici un om nu este liber de suferință și necaz, budismul învață că existența noastră ca oameni se explică printr-o lege naturală, iar pentru ca noi să avem o existență personală inteligentă înseamnă un chin, și omul obișnuit de pe pământ este la fel de nenorocit ca și cel rău pentru că este material. Budismul are și „Cele Cinci Porunci” ale sale: să nu ucizi nici o creatură vie, să nu furi, să nu comiți adulter, să nu minți, să nu bârfești sau să juri și să

eviți beția. Există alte cinci porunci pentru cei care se dedică pe ei înșiși unei vieți religioase, pentru a dobândi cel mai înalt nivel în religia lor, *nirvana* sau o încetare a existenței.

⁴ Pentru budiști nu există un legiuitor suprem cu autoritate, în ciuda acestor porunci. Prin urmare, încălcarea acestor porunci nu înseamnă păcat și nu aduce cu sine nici o vinovăție. Așadar, nu este cerută o pocăință. Dacă ne păgubim pe noi înșine și prin faptele noastre nu păgubim pe nimeni, nu am făcut nici o greșală; și dacă numai noi suntem afectați de faptele noastre, nimeni nu are dreptul să ne considere călcători de lege. În sistemul religios budist nici o faptă nu este păcat; ideea de păcat este necunoscută. Pur și simplu este cazul unei fapte rele care produce un rezultat rău și din acest motiv ele ar trebui evitate, nu pentru că faptele rele ar fi păcate, ci ca și când am evita o substanță stricată care produce un miros neplăcut. Aceste fapte sunt rele numai dacă păgubesc o altă persoană. Dar dacă ele păgubesc numai persoana în cauză, nu contează, pentru că fiecare persoană este stăpână pe sine și nu este responsabilă în fața nici unui legiuitor suprem. Astfel, nu va fi nici o crimă ca o soție să comită adulter, dacă soțul ei budist este de acord, deoarece se crede că nu s-a făcut nici o greșală față de soț. Nu există nici un păcat, ci este o răutate față de ceilalți și asemenea răutate produce fructe ca și o plantă sau un copac.

⁵ Anumiți budiști se închină demonilor în speranța de a primi ajutor supranatural, pentru că ei cred că demonii există ca orice altceva și dacă demonii sunt tratați cu bunătate, ar putea fi folositori budiștilor ca orice alți aliați prietenoși. În același fel, papa Pius al XI-lea a declarat că el ar face afaceri cu însuși Satan Diavolul dacă sistemul religios catolic ar trage foloase din aceasta. Pentru budiști, o asemenea închinare la demoni nu este un păcat, așa cum nici pentru papă nu a părut a fi un păcat să cadă la învoială cu Satan Diavolul. Tradiția spune că apostolul Toma a pătruns în India în primul secol al erei creștine. Dacă ar fi așa, el ar fi trebuit să se lupte cu crezurile budiste.

⁶ În acel prim secol, apostolul Pavel a stat în Areopagul din Atena, Grecia, și s-a adresat unor filozofi, așa-numiți „epicurieni” și „stoici”. Pentru acești oameni, *păcatul* nu însemna cu nimic mai mult decât pentru budiști. Epicurienii credeau că lumea nu a fost creată de o Ființă Supremă, Dumnezeu, ci a rezultat prin posibilitatea de împreunare a atomilor, singura materie eternă și neschimbătoare; că nu există nici o răsplată și nici o pedeapsă pentru faptele oamenilor după moarte; că singura plăcere este acum binele suprem, de fapt singurul bine, pentru că moartea le sfârșește pe toate. Pe de altă parte, stoicii recunoșteau că a existat un cap suveran peste întreg universul și susțineau că lumea era guvernată de legi. Dar că nu exista nici un îndemn să te supui acelor legi și nici o pedeapsă care să te rețină de la încălcarea lor, exceptând rezultatele care ar decurge din comportarea noastră, dacă respectăm aceste legi. Cu toate că stoicii credeau într-un suflet separat de trup, ei nu credeau în supraviețuirea lui îndelungată după moartea trupului, nici în nemurirea lui.

⁷ Așadar, atunci când Pavel vorbea acelor filozofi epicurieni și stoici și îi îndemna să se pocăiască de modul lor de viață ignorant din trecut, el le aducea o idee nouă, spunând: „Dumnezeu nu ține seama de timpurile de ignoranță și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți” (Fapte 17:30, 31, *AAT*). Să nu ne mire faptul că unii au zâmbit batjocoritor la auzul acestei idei despre pocăința de păcat, exact așa cum fac unii în zilele noastre, când aud vorbindu-se despre *păcat*. Timp de mii de ani, marea parte a omenirii nu a știut ce este *păcatul*. Tu știi ce este? În orice caz, articolul următor este edificator.

ȘTERGEREA „PĂCATULUI LUMII”

¹ Ce este „păcatul?” În Biblie găsim două răspunsuri scurte: „Oricine comite păcat, încalcă legea; păcatul este neascultarea legii”. „Orice nelegiuire este păcat” – 1 Ioan 3:4; 5:17, *AAT*.

² Legea la care se face aici referire este legea Creatorului, Iehova Dumnezeu, Legiuitorul Suprem. El a fixat legi de acțiune sau legi de conduită pentru întreaga creațiune. Calea Sa este calea cea dreaptă; și dacă urmarea unei căi diferite aduce cu sine rezultate dureroase, aceasta se datorează faptului că este o cale greșită. Aceasta înseamnă o violare a legii și voinței lui Dumnezeu, de aceea este ceva rău, o ofensă împotriva Legiuitorului Suprem. Persoanele care calcă legea nu numai că au de suferit, ci acestea dau greș în a face voia Legiuitorului cel drept, ceea ce înseamnă neascultare de legea Sa, iar El o numește *păcat**. În limba greacă, în care apostolul Pavel s-a adresat epicurienilor și stoicilor din Atena, cuvântul folosit pentru *păcat* însemna la origine *a greși*, ca de exemplu, a greși calea. Apoi, el a ajuns să însemne a eșua să faci ceva, a da greș în scopul cuiva, a nu ține seama de sfatul cuiva, a merge pe o cale greșită. Acum, Pavel era evreu și în partea Bibliei din care el cita, scrisă în limba ebraică, cuvântul pentru *păcat* însemna la origine *a da greș*, *a eșua*. De exemplu, în Judecători 20:16 citim: „În tot poporul acesta erau șapte sute de oameni aleși care nu se slujeau de mâna dreaptă; toți aceștia puteau să arunce o piatră cu praștia și să ochească un fir de păr și nu *dădeau greș*”. De asemenea, Proverbe 19:2 arată: „Nu este bine să acționezi înainte de a gândi; cine se pripește, *dă greș*” (*Moffatt*); Proverbe 8:36: „Dar cel ce *nu ține seama* de mine [înțelepciunea] *dă greș*, toți cei ce Mă urăsc iubesc moartea” (*AAT*). Prin urmare, a păcătui înseamnă a nu ține seama de voința și legea lui Dumnezeu, ci a da greș în a împlini voia și legea Sa. Deoarece voia și legea lui Dumnezeu sunt drepte și perfecte, păcatul Îi este neplăcut și trebuie adusă pedeapsa.

³ La Romani 8:3 citim că: „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământescă”. Atunci când Iehova Dumnezeu a creat primul om din care ne tragem cu toții, El l-a creat perfect, fără să-i lipsească vreuna din calitățile sale. Dar pentru a arăta cât de diferit este astăzi Iehova Dumnezeu de omenire, este scris: „Lucrările lui sunt desăvârșite; căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat. Ei s-au stricat; Netebnicia copiilor Lui este rușinea lor! Neam îndărătnic și stricat!” (Deut. 32:4, 5). Aceasta îl dovedește mincinos pe marele adversar al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, care spune că întreaga materie este rea în ea însăși și tot ce există în trupurile materiale umane este nenorocit și rău în sine. El spune că începutul omenirii poate fi judecat după condiția noastră decăzută prezentă. Dar Dumnezeu nu a dat omenirii un astfel de început. Atunci când El a încheiat lucrarea de pregătire a pământului, care urma să fie locuința omului, Dumnezeu n-a spus că acest pământ era rău. Din contră, înregistrarea despre creare spune: „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” (Gen. 1:31). În loc să-i fie dat omului un început nenorocit, în mizerie și într-o stare muribundă, cu un suflet care să trans-migreze de la vreun animal mort, pește, pasăre sau insectă, înregistrarea despre creare ne spune: „Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață; și omul A DEVENIT UN SUFLET VIU. Iehova Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l făcuse” – Gen. 2:7, 8, *ASV*.

⁴ Observați că Iehova Dumnezeu nu i-a dat primului om un suflet trans-migrat, ci că, prin puterea de creare a lui Dumnezeu, omul „a devenit un suflet viu”. Mai mult decât atât, în loc să hotărască omului un început cu o existență plină de mizerie și suferință, ce nu putea fi evitată, Dumnezeu l-a pus pe Adam în grădina Edenului; iar acest nume, „Eden”, înseamnă „plăcere”,

„încântare”. După aceasta, Dumnezeu i-a dat omului o soție, făcută dintr-o parte a trupului său. Ea era un suflet uman perfect, așa cum era și bărbatul ei Adam, fiind privilegiată să se împărtășească alături de el de plăcerile și încântarea din grădina Edenului. În această grădină ei ar fi putut să trăiască veșnic într-o fericire ideală, împreună cu toți copiii lor, pe care i-ar fi putut aduce pe acest pământ ca suflete umane perfecte. În acest sens, Dumnezeu le-a dat binecuvântarea Sa, și nu condamnarea. „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis:

* În limba engleză, cuvântul *păcat* [*sin*] derivă din cuvântul latin *sons* care înseamnă *el a fost cel care, adevărata persoană, vinovatul sau criminalul*.

„Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Gen 1:28). Toate acestea demonstrează netemeinicia minciunii religioase potrivit căreia Dumnezeu n-a putut crea nimic bun pe acest pământ, ci numai creaturi imperfecte, mizerabile și nenorocite, că întreaga lume materială este o dezvoltare a răului și cel mai bun lucru pe care îl putem face este să încercăm să scăpăm de ea pentru totdeauna. Dumnezeu condamnă păcatul care a venit în existență în firea pământească și din acest motiv, în lumea nouă, el va popula acest pământ cu oameni neprihăniți, inocenți și perfecți. El nu va încuviința ca alt fel de oameni să locuiască veșnic pe acest pământ. De aceea, El va șterge „păcatul lumii”.

Cum a intrat păcatul în lume

⁵ Ca și Creator, Iehova Dumnezeu era Legiuitorul de drept al omului și El i-a explicat acestuia cum acționa legea Sa. Chiar din cuvintele legii Sale adresate omului, Dumnezeu a arătat că omul încă nu a cunoscut și nu a experimentat păcatul; deoarece este scris: „Iehova Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2:16, 17, *ASV*). Dacă omul n-ar fi mâncat niciodată din pomul cunoștinței binelui și răului, și n-ar fi arătat în felul acesta neascultare față de Legiuitorul său divin, cu siguranță că el n-ar fi murit niciodată. El ar fi trăit veșnic și ar fi fost capabil să se îngrijească de grădina Edenului, acel paradis pământesc al plăcerii. Acest pământ nu era un loc rău, din care omul să își dorească să scape; de aceea, Dumnezeu nu i-a făcut nici o promisiune omului că dacă ar fi fost credincios și ascultător pentru o anumită perioadă de timp, atunci Dumnezeu l-ar fi eliberat de pe acest pământ și l-ar fi luat în cer, pentru a duce acolo o existență imaterială ca spirit. Ceea ce Dumnezeu a pus înaintea omului era fie viață veșnică pe pământ, fie moartea, moartea sigură în ziua în care acesta nu asculta de Legiuitorul lui și astfel păcătuia, eșua în facerea voinței divine și dădea greș în ce privea ascultarea perfectă de Iehova Dumnezeu. Deoarece sufletele umane perfecte, Adam și Eva, își datorau existența lui Dumnezeu, El avea dreptul să ceară ascultare perfectă de la ei și să-i pedepsească dacă acționau ilegal sau păcătuiau, privându-i de acea existență fericită.

⁶ Astăzi, noi nu vedem rasa umană împărțită într-o parte perfectă și neprihănită și o altă parte imperfectă și păcătoasă, ci toți membrii rasei noastre sunt departe de perfecțiune, afundați în păcat și sub o domnie sau conducere a morții. Toate acestea arată că primii noștri părinți au păcătuit și au făcut aceasta înainte să se nască vreunul din copiii lor, așa că toți urmașii lor până în ziua de astăzi au moștenit consecințele fărâdelegii lor, a neascultării de lege, a păcatului. Aceasta este exact ceea ce spune Biblia că s-a întâmplat: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat

moartea; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit” – Rom. 5:12.

⁷ Adam și Eva nu puteau spune că își făceau rău numai lor înșiși dacă mâncau în mod ilegal din fructul interzis și că nu făceau nici un rău și nimeni nu putea spune că erau nelegiuți. În primul rând, ei călcau legea lui Dumnezeu, nearătând iubire față de Dumnezeu și aduceau ocară pe numele Lui, când de fapt erau datori să arate față de Dumnezeu o iubire perfectă, deoarece tot ceea ce aveau se datora Lui. În al doilea rând, ei îi nenoroceau pe toți copiii care urmau să li se nască, aducând asupra lor o condamnare la o existență imperfectă și muribundă. De aceea, este scris: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23). Omul decăzut de astăzi nu este slava perfectă a lui Dumnezeu, așa cum a fost la început Adam în Eden. În timpul acela, într-adevăr acest lucru era perfect adevărat: „Bărbatul (...) este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului” (1Cor. 11:7). Omul a fost făcut de Dumnezeu. Femeia a fost făcută pentru bărbat; atunci când Eva, femeia perfectă, era alături de bărbatul ei perfect Adam, ea era o slavă pentru el, o podoabă potrivită, o creatură plăcută, carne din carnea lui și os din oasele sale, una cu el, completarea lui. Dar astăzi, ce diferit stau lucrurile! Aceasta se datorează faptului că toți oamenii au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, Creatorul.

⁸ Cine a fost principalul vinovat pentru acest început al păcatului omenesc? Cuvântul lui Dumnezeu răspunde că Satan Diavolul, „prințul demonilor”. Această creatură, care odată era un fiu ceresc al lui Dumnezeu, a început să-și dorească ceva egoist, contrar voinței lui Dumnezeu. De aceea, el s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, Tatăl său, și a fost primul din întreg universul care a început păcatul. Citim: „Cine păcătuiește este de la Diavolul, căci Diavolul a păcătuit de la început. (...) Cain (...) era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite” (1Ioan 3:8,12). Când Adam și Eva au călcat legea lui Dumnezeu, au devenit ai Diavolului, deoarece au cedat ispitelor sale mincinoase și egoiste. Cain, primul lor fiu născut în afara Edenului, a fost de asemenea al Diavolului atunci când și-a ucis fratele, pe Abel, deoarece Abel avea credință în Dumnezeu și încerca să-i fie plăcut Lui. Înainte ca fiul lui Adam, Cain, săucidă diavolește pe Abel, Dumnezeu a amintit lui Cain păcatul lui Adam și al Evei: „Și Iehova i-a zis lui Cain: Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci binele, vei fi bine primit; dar dacă nu faci binele, jertfa pentru păcat așteaptă [la ușă]” (Gen. 4:6, 7, traducerea lui Young și cea a lui Rotherham). Cain n-a recunoscut că păcatul părinților săi Adam și Eva necesita o jertfă potrivită pentru ca efectele lui rele să fie îndepărtate. Abel a sacrificat un animal din turma sa, i-a vărsat sângele și a fost bine primit de Dumnezeu. Și Cain ar fi putut lua un astfel de animal ca o jertfă tipică de păcat și ar fi putut face întocmai ca Abel. O asemenea sacrificare a unui animal prefigura mijlocul prin care Dumnezeu va șterge păcatul lumii.

Păcatul nu este imputat acolo unde nu este o lege

⁹ Legea dată lui Adam în Eden nu s-a aplicat nici unuia dintre copiii săi, deoarece după nelegiuirea sa din Eden, el și soția sa au fost scoși afară și au fost împiedicați să se mai atingă de vreunul din pomii din grădină. Nu există nici o înregistrare că Dumnezeu a făcut vreo declarație omenirii cu privire la ce este păcatul până în timpul potopului universal din zilele lui Noe, la 1.656 de ani de la crearea omului. Deși nu exista nici o lege declarată care să arate care erau păcatele omului din afara Edenului, totuși, toți urmașii lui Adam erau păcătoși de la naștere. Toți au venit pe acest pământ imperfect, s-au depărtat de slava lui Dumnezeu și au dat greș în ceea ce privește

ascultarea perfectă de El. Enoh a arătat că ei erau păcătoși, atunci când a profețit împotriva lor și i-a avertizat pe oameni despre venirea unei zile de judecată, când omenirea va trebui să dea socoteală lui Dumnezeu (Gen. 5:18-24; Jud. 14:15). Deoarece nu era dată nici o lege care să arate clar ce dorea Dumnezeu să facă omenirea și care să pronunțe pedepse pentru neascultarea ei, Dumnezeu nu l-a executat pe Cain pentru uciderea lui Abel. Dumnezeu l-a lăsat pe Cain să trăiască în continuare, dar sub un blestem și cu nimicirea în față. Cu toate acestea, la 857 de ani după ce a izbucnit potopul, Dumnezeu a dat izraeliților, poporului Său ales, un cod scris sau o colecție ordonată de legi; El le-a dat prin profetul Său Moise. Bineînțeles că înainte de aceasta existau coduri de legi făcute de oameni, cum a fost Codul lui Hammurabi, regele Babilonului, 1792-1750 î. C. Dar nu exista un cod de legi dat de Dumnezeu, care să impute sau să țină cont de anumite păcate pentru cei ce făceau răul. Tocmai de aceea, toți oamenii erau păcătoși din punctul de vedere al lui Dumnezeu, toți fiind născuți din păcătoșii Adam și Eva.

¹⁰ Pentru a sprijini ce s-a spus mai sus, citim: „Căci înainte de lege [dată prin Moise], păcatul era în lume. Dar păcatul nu este imputat câtă vreme nu este o lege. Totuși, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu au păcătuit printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană închipuitoare a Celui ce avea să vină” (Rom. 5:13, 14, *ASV*). În felul acesta, omenirea în general, în afara izraeliților, a fost lăsată în ignoranță despre ce este păcatul, iar aceasta explică de ce s-au ridicat diferitele religii ale lumii care nu iau în considerare păcatul, nu pot explica cum a apărut el în lume, care este pedeapsa pentru păcat și cum s-a îngrijit Dumnezeu pentru a-l șterge din univers.

¹¹ La început a existat o lume fără păcat și scopul lui Dumnezeu este să aibă o lume nouă neprihănită, în care omenirea să trăiască veșnic într-o stare fericită. El a descoperit într-un mod deosebit că acesta era scopul Său la 427 de ani după marele potop din zilele lui Noe. Aceasta s-a întâmplat în zilele lui Avraam, care a murit cu aproape cincizeci de ani înainte de domnia regelui Hammurabi în Babilon. Deoarece Avraam a avut o credință de nezdruncinat în Dumnezeu, el a fost numit „prietenu lui Dumnezeu”. De aceea, Dumnezeu l-a ales să fie canalul prin care avea să fie adusă binecuvântarea veșnică pentru omenire. Darea de seamă arată că în timp ce Avraam se afla încă în cetatea Ur, în sudul Babilonului, „Iehova a zis lui Avram: Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta; ... și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Gen. 12:1-3, *ASV*). Această promisiune divină făcută lui Avraam este cunoscută în mod obișnuit ca legământul făcut cu Avraam sau legământul avraamic. Câțiva ani mai târziu, când Avraam a arătat că era gata să-și jertfească fiul iubit, pe Isaac, ascultând porunca lui Dumnezeu, Iehova a vorbit mai amănunțit despre acest legământ avraamic și a zis: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului” (Gen. 22:18). Printre altele, această binecuvântare însemna că Dumnezeu îi va îndreptăți sau îi va declara liberi de păcate pe oamenii din toate națiunile care vor arăta credință în El, asemenea lui Avraam.

¹² Comentând scriptura aceasta, apostolul Pavel spune: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe națiuni prin credință, a vestit mai dinainte lui Avram această veste bună – *Toate națiunile vor fi binecuvântate în tine*. Așa că cei ce sunt ai credinței sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios” – Gal. 3:8, 9, *Rotherham*.

¹³ Dar, înainte să poată veni peste oricare dintre națiuni această binecuvântare a dreptății prin credința în Dumnezeu, omenirea trebuia să înțeleagă că toți oamenii sunt păcătoși înaintea lui Dumnezeu, incapabili să se curețe singuri de păcat și să scape prin puteri proprii de efectele păcatului, pe care l-au moștenit de la Adam. Pentru a descoperi oamenilor acest fapt într-un mod

convingător, Iehova a adus pe descendenții lui Avraam, națiunea lui Israel, la muntele Sinai din Arabia. Acolo, El le-a dat legea Sa prin profetul Moise. Partea fundamentală a acestei legi erau cele „Zece Porunci” pe care îngerul lui Iehova le-a rostit de pe muntele Sinai în auzul tuturor celor care erau adunați acolo (Exod capitoul 20). În timp ce le dădea legea, Iehova și-a manifestat Dumnezeirea prin semne și sunete înfricoșătoare și dreptul Său de a spune ce este păcatul. Primele patru din cele Zece Porunci îndreaptă atenția către Dumnezeirea Sa și cereau izraeliților să I se închine Lui și nu dumnezeilor falși, care nu au creat nici cerul și nici pământul.

¹⁴ Simplul fapt că Dumnezeu a dat izraeliților această lege, le aducea la cunoștință că erau păcătoși. Referindu-se la lege, apostolul Pavel spune: „Noi știm că Legea este bună dacă cineva o întrebuițează bine, căci știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigașii de tată și ucigașii de mamă, pentru ucigașii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru oricine este împotriva învățaturii sănătoase” – 1Tim. 1:8-10.

¹⁵ Izraeliții au devenit mândri că aveau o astfel de lege dată de Dumnezeu și au ajuns să creadă că se puteau face singuri drepti prin ținerea acelei legi. Ei n-au dat nici o atenție pedepselor cu care Dumnezeu îi pedepsea, deoarece au călcat acea lege în repetate rânduri. Cu toate acestea, cei sinceri și smeriți au văzut că starea lor decăzută nu le permitea să țină acea lege, că erau născuți în păcat la fel ca întreaga omenire, că aveau nevoie să se căiască de păcatele lor și numai la Dumnezeu trebuiau să caute scăparea din starea de păcat și efectele lui rele. Această scăpare trebuia să vină prin Sămânța promisă lui Avraam, în care urmau să fie binecuvântate toate familiile pământului. Scopul pe care l-a avut Dumnezeu când a dat izraeliților legea prin Moise a fost să-i facă să realizeze starea de păcat în care se aflau, necesitatea de a se căi de el, precum și necesitatea unui Mântuitor. Legea urma să le arate călcările lor de lege și să arate spre viitoarea Sămânță a lui Avraam, care este Isus Cristos. După ce li s-a dat această lege care arăta ce este păcatul, atunci acesta le putea fi imputat.

¹⁶ Pentru a dovedi acest lucru, apostolul Pavel ne explică de ce legea lui Moise a fost adăugată promisiunii pe care Iehova i-a făcut-o lui Avraam cu privire la Sămânța în care urmau să fie binecuvântate toate familiile pământului. Pavel scrie: „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avram și seminței lui. Nu zice și [semințelor] (ca și când ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: și Seminței tale, adică Cristos. Atunci, pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină Sămânța careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor” (Gal. 3:16, 19). Sau să cităm o traducere mai modernă: „Atunci, ce putem spune despre Lege? Ea a fost o adăugire ulterioară, menită să arate păcatele, până când avea să vină descendentul căruia îi fusese făcută promisiunea și a fost dată prin îngeri, printr-un intermediar” (Gal. 3:19, *AAT; Moffatt*). Această lege scotea în evidență păcatele, arătând care erau acestea, cine erau călcătorii de lege și îi făcea să realizeze că erau păcătoși. „Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala” – Rom. 5:20.

¹⁷ Psalmistul David, regele Ierusalimului, a fost născut sub legea lui Moise și să nu mire pe nimeni faptul că el a scris chiar despre propriul său popor: „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. O! de ar porni din Sion izbăvirea lui Israel! (Ps. 14:3, 7). Secole mai târziu, Pavel a fost născut sub aceeași lege și să nu stârnească uimire că el a scris: „După cum este scris: Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Știm însă, că tot ce spune Legea spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și TOATĂ LUMEA [atât iudeii cât și neamurile] să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin

faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”. „Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege” (Rom. 3:10,19,20; 7:7). Păcatul n-a fost cunoscut prin Codul lui Hammurabi, nici prin legea poruncilor lui Buda, nici prin vreunul din codurile de legi ale națiunilor din prezent. Omul nu învață din nici una din aceste legi despre starea sa decăzută înaintea lui Dumnezeu și despre necesitatea de a se întoarce la Dumnezeu prin pocăință, pentru a fi salvat prin Sămânța Sa a promisiunii. Dar prin legea lui Moise, atât izraeliților sau iudeilor, cât și națiunilor păgâne, le-a fost arătat că sunt păcătoși înaintea lui Iehova Dumnezeu. „Toți cei ce au păcătuit fără Lege, vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege, vor fi judecați după lege; (...) neamurile (...) n-au lege” – Rom. 2:12, 14.

¹⁸ Cuvântul lui Dumnezeu spune că toată lumea, iudeii și neamurile, sunt vinovați înaintea Lui. Nimeni nu este drept în el însuși și nu se poate îndreptăți singur înaintea lui Dumnezeu. Această stare n-o exclude nici chiar pe fecioara evreică ce a devenit mama umană a lui Isus. Nu există nici o scriptură inspirată care să arate că Maria a fost „concepută fără păcat”, pentru a putea da naștere lui Isus. Ea a fost născută sub legea lui Moise. Ea a trebuit să fie botezată cu botezul lui Ioan pentru iertarea păcatelor, așa cum au fost botezați apostolul Petru și alți izraeliți. Fără să o excludă pe Maria, Romani 3:23 spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” – Mar. 1:4; Ioan 3:22, 23.

Cel neprihănit șterge păcatul

¹⁹ Numai un singur om născut din femeie a fost născut fără păcat. El este Sămânța promisă a lui Avraam, anume Isus Cristos. El a fost născut sfânt și fără pată, nu pentru că mama lui ar fi fost astfel. El a fost născut astfel, deoarece a fost conceput de un Tată perfect, fără păcat, de Iehova Dumnezeu. Acolo unde reproducerea are loc prin doi părinți, sămânța vieții provine de la tată și fecundează ovulul în mamă, formându-se apoi corpul copilului. Omul Isus Cristos n-a primit viața umană de la păcătosul Adam, ci a primit numai un trup uman prin urmașa lui Adam, Maria. Viața lui Isus a venit de la Iehova Dumnezeu, Cel Sfânt. Înainte de nașterea Sa ca om pe pământ, pentru a deveni Isus, acest Fiu al lui Dumnezeu era singurul și cel dintâi Fiu născut al lui Dumnezeu și de aceea a fost cu Tatăl Său la începutul creației. Prin mijlocirea Fiului Său iubit, Iehova Dumnezeu a creat toate celelalte lucruri (Ioan 1:1-3; Col. 1:15-18; Apoc. 3:14). La timpul potrivit al lui Dumnezeu, când trebuia să se nască Sămânța lui Avraam, viața umană perfectă a Fiului a fost transferată din cer în mitra fecioarei iudaice Maria. Pentru a putea fi născut de ea, El a trebuit să-și lase la o parte toată gloria și poziția cerească (Filip. 2:5-8). Mama Sa umană era născută sub legea lui Moise, lege care o arăta pe ea, ca și pe toți izraeliții ca păcătoși; de aceea, este scris: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea” (Gal. 4:4,5, *ASV*). Deși a fost născut sub legea lui Moise, Isus n-a fost condamnat de acea lege, deoarece El a fost singurul om care a ținut-o în mod perfect.

²⁰ Perfecțiunea lui Isus era absolut necesară, dacă El urma să acționeze pentru ștergerea păcatului lumii. La vârsta matură de treizeci de ani, El a venit la Ioan Botezătorul care cufunda în râul Iordan pe iudeii ce se pocăiau. Nu că Iordanul ar fi fost un așa-numit „râu sfânt”, ale cărui ape aveau puteri purificatoare; ci pentru că râul era suficient de adânc ca oamenii să fie cufundați în el, pentru a simboliza cum mureau ei față de păcatele din trecut și cum se hotărau ca de acum înainte să urmeze o viață în ascultare de voia lui Dumnezeu. De fapt, păcatele lor nu erau curățite printr-un astfel de botez în apă. Era necesar ceva mult mai convingător, iar acest lucru a fost furnizat de

omul perfect Isus. Atunci când El a venit la Ioan, nu a venit ca un păcătos pocăit. El a venit ca unul care se consacra să înceapă o cale a jertfei, ce urma să se încheie cu moartea Sa ca om. Jertfele de animale, ca cele de tauri și țapi, au fost oferite până atunci pe altarul templului din Ierusalim, dar în realitate acestea nu făceau față dreptății și nu aveau suficientă putere pentru a șterge păcatele omenirii, omul fiind superior taurilor și țapilor. De aceea, când Isus a venit la Ioan pentru a-și simboliza botezul în moarte, El a împlinit profeția din Psalmul 40:6-8.

²¹ Apostolul Pavel îndreaptă atenția spre această împlinire, zicând despre Isus: „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. De aceea, când intră în lume, El zice: Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos [a taurilor sau a țapilor], ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă, (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!” – Evr. 10: 4-7.† *ASV*

²² Că Isus a fost primit de Dumnezeu ca o jertfă pentru ștergerea păcatelor, a fost dovedit, deoarece imediat după ce a ieșit din apele Iordanului, s-a auzit din cer vocea lui Dumnezeu: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea”. Faptul că spiritul lui Dumnezeu sau forța Sa activă invizibilă a venit atunci peste Isus, fiind însoțită de un semn exterior vizibil, a dovedit că Dumnezeu L-a născut din nou, nu pentru a deveni iar om, prin pânțele Mariei, ci prin spiritul Său, pentru a deveni un Fiu spiritual al lui Dumnezeu, iar la timpul potrivit, Isus trebuia să se întoarcă în cer alături de Tatăl Său (Mat. 3:13-17). După patruzeci de zile de la botezul Său, Isus s-a întors la Ioan. Ioan, care a văzut și a auzit aceste lucruri, a arătat spre Isus și a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29-36). Ioan vorbea despre Isus ca despre Mielul de sacrificiu, Mielul pe care Dumnezeu l-a trimis din cer pentru a șterge păcatul lumii, deoarece omul Isus Cristos era nevinovat și fără pată. Isus a fost prefigurat ca un astfel de Miel de sacrificiu cu mii de ani înainte, prin mielul pe care l-a oferit Abel pe altar, în afara grădinii Edenului.

²³ Isus a văzut ipocrizia religioasă a multor iudei nepocăiți și le-a demascat-o înaintea celorlalți oameni. El a arătat că aceștia aveau spiritul criminal al lui Cain și asemenea lui, erau copiii celui rău, Satan Diavolul. De ciudă, ei L-au acuzat pe Isus că era născut din păcat, că era o corcitură de samaritean și că avea drac. Dar, deoarece Își cunoștea propria origine și dreptatea Sa perfectă, Isus le-a zis: „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:41-49, *ASV*). În loc să-L acuze de păcat, în cel mai mic lucru, discipolii Săi au arătat perfecțiunea și nevinovăția lui nepătată. Scriind acelor care își aveau păcatele șterse prin credința în jertfa lui Isus, apostolul Petru a spus: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și când era chinuit nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire” – 1Pet. 1:18, 19 și 2:22-24 *ASV*

²⁴ Pentru că a oferit lui Dumnezeu o jertfă plăcută, propria Sa viață umană perfectă, Isus Cristos a devenit Marele Preot al lui Dumnezeu pentru rasa umană decăzută, înstrăinată de Dumnezeu prin păcat. Datorită perfecțiunii Sale, El a fost pentru noi un Mare Preot potrivit, iar acest fapt ni-l mărturisește apostolul Pavel: „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia; sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când s-a adus jertfă pe Sine însuși” (Evrei 7:26, 27, *AAT*). Același scriitor mărturisește mai departe despre nevinovăția și perfecțiunea

lui Isus ca jertfă pentru păcat, zicând: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut jertfă pentru păcat în apărarea noastră, ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El” – 2Cor. 5:20, 21, *The Emphatic Diaglott*.

²⁵ Multe alte scripturi ar putea fi citate pentru a întări dovada că Isus Cristos a fost perfect și fără pată în carne. Să se țină seama că prin propriul Său trup uman, Isus a dovedit mincinoasă pretenția budistă potrivit căreia întreaga materie este rea și nenorocită în ea însăși și starea ideală trebuie să fie separată de ceea ce este material. Ca om perfect, Isus n-a fost sub condamnarea morții, pentru păcatul propriu sau al lui Adam; El putea să trăiască veșnic pe pământ ca om perfect; în timp ce toți ceilalți oameni ar fi murit, numai El singur ar fi supraviețuit, ca o creatură umană nevinovată și necondamnată. Isus n-a venit pe pământ pentru un asemenea scop. El a venit pentru a se dovedi demn de a fi Sămânța lui Avraam pentru justificarea lui Iehova Dumnezeu și pentru binecuvântarea tuturor națiunilor pământului. El a venit pentru a se jertfi ca o jertfă umană. El a spus: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:28). „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi” (Ioan 10:10,11, *ASV*). Isus a făcut așa.

²⁶ Când a fost pe pământ, Isus nu i-a ocolit pe păcătoși, ca și când aceștia ar fi fost o clasă proscrisă, nevrednică, a căror simplă atingere L-ar fi pângărit și I-ar fi stricat jertfa. Nu, ci El s-a asociat cu ei pentru a-i face buni. Dacă ar fi dorit să evite asocierea cu păcătoșii, El n-ar fi trebuit să vină pe pământ, în primul rând pentru a se face asemenea oamenilor, care erau carne păcătoasă. El ar fi rămas în cer alături de Dumnezeu, Tatăl Său cel sfânt. Atunci, cum s-ar fi împlinit scopul lui Dumnezeu cu privire la Sămânța lui Avraam? Așadar, asemenea unui mare doctor, El a venit și a cercetat familia umană în starea ei bolnavă, pentru a furniza remediul și pentru a o vindeca. După cum este scris: „Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice că Isus Cristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” (1Tim. 1:15). Contactul cu oamenii decăzuți nu L-a pângărit, așa cum credeau fariseii despre ei înșiși (Luca 7:37-39). Din contră, atunci când cei bolnavi se atingeau de El, având credință în puterea Lui, din El ieșea o putere care-i vindeca; așa cum citim: „Și tot norodul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere care-i vindeca pe toți” (Luca 6:19). De aceea, astăzi oamenii din toate națiunile se pot apropia de El, cu credință, pentru a fi vindecați de păcat.

Puterea de a ierta

²⁷ Deoarece El a fost Marele Preot acceptat de Dumnezeu, care a intrat într-un legământ cu Dumnezeu, prin care s-a oferit pe Sine ca jertfă pentru păcatul lumii, Isus putea să ierte păcate pe pământ. De exemplu, un om paralizat a fost adus înaintea lui Isus cu pat cu tot. Când Isus a văzut credința celor care l-au adus, a zis celui paralizat: „Fiule, păcatele îți sunt iertate”. Anumiți cărturari religioși au obiectat împotriva acestei declarații, zicând: „Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește. Cine poate să ierte păcatele, decât numai Dumnezeu?” Neînțelegând puterile pe care Isus le deține ca Mare Preot al lui Dumnezeu, învățătorii religioși pun astăzi aceeași întrebare: „Cine poate să ierte păcatele, decât numai Dumnezeu?” Trăgând concluzii greșite, ei învață despre o „treime” și spun că Isus a fost însuși Dumnezeu. Numai faptul că Isus a spus omului paralizat că păcatele îi erau iertate i-a făcut pe acei cărturari religioși să se îndoiască dacă puterea lui Isus de a ierta păcate era reală; și astfel, Isus le-a dat dovada autorității Sale de a ierta, primită de la Dumnezeu. El le-a zis: „Ce este mai ușor: să zici acestui paralizic: „Păcatele îți sunt iertate” sau

„Scoală-te, ridică-ți patul și umblă”? Dar, ca să știți că Fiul omului are autoritate să ierte păcatele pe pământ, s-a întors către omul bolnav și a zis: Îți poruncesc – scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă!” După care, omul a făcut așa (Marcu 2:3-12, *AAT*). Într-un alt caz, Isus a iertat păcatele unei femei cu reputație proastă – Luca 7:47-49.

²⁸ Astăzi, unii preoți religioși ai creștinătății pretind că au puterea de a ierta păcatele. Ei își bazează pretenția pe cuvintele lui Isus adresate lui Petru: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”. De asemenea, în ziua când a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu, fiind eliberat de moartea de martir, Isus a zis apostolilor Săi credincioși: „Primiți spiritul sfânt; celor cărora le veți ierta păcatele, vor fi iertate și celor cărora le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20:22, 23, *ASV*; Mat. 16:19). Clerul romano-catolic spune că a câștigat puterea de a ierta păcatele, deoarece ei sunt, așa cum pretind singuri, succesorii apostolilor și au puterile lor.

²⁹ Dar, lăsând la o parte ceea ce pretind, ei n-au dovedit niciodată că păcatele pe care le-au pronunțat iertate au fost într-adevăr iertate. Isus a spus că este la fel de ușor să vindeci boala, ca și atunci când spui: „Păcatele îți sunt iertate”. Atunci când El ierta păcatele, vindeca. În același fel, apostolii, cărora El le-a dat autoritate să ierte păcate, au făcut vindecări prin puterea lui Dumnezeu. Acum, să dovedească toți acești preoți romano-catolici că pot ierta păcate, cu toate puterile pe care pretind în mod lăudăros că le au, vindecând pe loc pe cei cărora spun că le-au iertat păcatele, de bolile care-i chinuiesc. Isus spunea că este la fel de ușor pentru cineva să facă acest lucru, cum este pentru cel *într-adevăr* autorizat să ierte păcate. Dacă acești preoți religioși ai creștinătății nu pot face vindecări așa de ușor (și ei chiar nu pot face așa ceva), atunci pretenția lor ce inspiră venerație se dovedește a fi o înșelătorie ce dezonorează pe Dumnezeu. Aceasta este o înșelătorie ca și pretenția lor că sunt capabili să elibereze din suferințele purgatoriului sufletele umane după moarte, deoarece „purgatoriul” nu-și găsește nici un loc în Sfânta Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Plata păcatului este moartea” și „este un păcat care duce la moarte”, nu în chinul purgatoriului sau în chinul veșnic, într-un iad de foc literal (Rom. 6:23; 1 Ioan 5:16). „Sufletul care păcătuiește acela va muri” – Ezech. 18:4, 20.

³⁰ Când a fost pe pământ, Isus avea autoritate să ierte păcate. El are o astfel de autoritate într-o măsură mai mare acum, de când și-a jertfit viața umană, a fost înviat din morți, a fost înălțat la cer și a apărut în prezența lui Dumnezeu pentru a prezenta acolo meritul sau valoarea cu putere de răscumpărare a jertfei Sale umane. „Căci Cristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. (...) pe când acum, la sfârșitul veacurilor, s-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evr. 9:24-26). Când a fost pe pământ, El vindeca pe oamenii ale căror păcate le ierta. La fel și acum, atunci când îi iartă de păcate, din ceruri, pe cei credincioși, El i-ar putea face pe loc perfecți în carne, potrivit cu starea lor iertată și cu dorința lor sinceră după dreptate. Dar El nu face așa, deoarece aceluia pe care Dumnezeu îi acceptă prin Marele Său Preot, ca membrii în adevărata adunare creștină, li se atribuie neprihănirea prin dreptatea lui Cristos. Ei sunt socotiți drepti prin credință; ei sunt „îndreptățiți prin credință” prin sângele jertfei Marelui Preot și prin harul lui Dumnezeu (Rom. 5:1,9,15-21). Numai pe acest temei, acest corp credincios de urmași poate fi acceptat de Dumnezeul sfințeniei și își pot jertfi viața în serviciul lui Dumnezeu, imitându-L pe Isus Cristos, ca ei să poată trăi și domni alături de El în Împărăția Sa cerească – 2Tim. 2:11,12.

Al acestei lumi rele prezente sau al lumii noi?

³¹ Isus Cristos a venit în puterea activă a Împărăției în anul 1914 A.D. El este Sămânța lui Avraam, în care vor fi binecuvântate toate familiile și națiunile acestui pământ. Apostolul Ioan spune corpului de urmași al lui Cristos: „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1Ioan 2:2, *AAT*). Ei bine, dacă acum El domnește în putere și este „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, înseamnă aceasta că Regele Isus Cristos va cruța această lume veche care merge înainte pe calea păcatului și răutății? O va cruța El, deoarece i-a șters păcatele prin jertfa Lui? Și dacă El îi șterge păcatul, o va vindeca de relele ei, o va îndrepta și curăța pentru a ține veșnic? Bineînțeles că nu! Scripturile citate mai sus n-ar putea însemna acest lucru, deoarece atât Isus Cristos, cât și alți profeți inspirați ai lui Dumnezeu, au prezis sfârșitul acestei lumi într-un timp de nimicire, așa cum ea n-a mai cunoscut niciodată înainte. Isus însuși va împlini scriptura care arată acest lucru, atunci când va deveni Regele activ și va sfărâma toate națiunile în bucăți, ca pe vasul unui olar; El a promis corpului Său de urmași, care se vor afla în cer alături de El, că se vor împărtăși în sfărâmarea în bucăți a sistemelor rele ale acestei lumi stricate (Ps. 2:8,9; Apoc. 2:26,27). În ciuda întregii lucrări de propovăduire făcută de martorii lui Iehova cu privire la această Împărăție întemeiată de la anul 1914 A.D., această lume a politicii, comerțului și religiei organizate continuă să respingă Împărăția Sa, în favoarea dominației lumești. Jertfa Sa nu șterge un astfel de păcat. El nu este o jertfă pentru păcat pentru cei care păcătuiesc cu voia, opunându-se scopului lui Dumnezeu și nu iartă un astfel de păcat al acestei lumi rele.

³² Această lume rea este dominată de sistemul organizat al puterii Diavolului, pe care Sfânta Biblie îl numește „Babilon”. Pentru Babilon și națiunile asociate cu el nu există iertare și nici jertfă pentru păcat. În Apocalips, Isus spune apostolului Ioan despre Babilon: „Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărății pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei. (...) Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămadit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. (...) Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu care a judecat-o este tare” (Apoc. 18:3-8). Ce zadarnică va fi binecuvântarea papei Pius al XII-lea făcută la încheierea cuvântării sale cu ocazia „Învierii”, duminică 28 martie 1948, adresată „cetății Romei și lumii” (*urbi et orbi*)! Asemenea binecuvântare nu va cruța Roma și restul acestei lumi rele de sfârșitul dezastruos pe care Biblia îl prezice pentru ele.

³³ Papii, care pretind că sunt vicari sau viceregi ai Mielului lui Dumnezeu, au chemat pe Isus să domnească pe acest pământ, odată cu începutul „domniei” lor în Roma, aproximativ în anul 800, în zilele împăratului Carol cel Mare, mai bine zis cu 1.114 ani înainte de anul 1914 A. D. Actualul papă din cetatea Vaticanului este adăugat pe lista sfinților. Temându-se de alegerile naționale care urmau să se țină în Italia, în luna aprilie a anului 1948, papa s-a adresat preoților de parohii pe 10 martie 1948 și le-a zis: „Este datoria și dreptul vostru să atrageți atenția credincioșilor la importanța extraordinară a alegerilor care vor urma și la responsabilitatea morală a tuturor celor care au drept de vot”. El a mai spus că era „datoria tuturor, atât a bărbaților cât și a femeilor care au drept de vot, să participe la alegeri. Oricine se abține de la vot, mai ales din cauza lașității sau a comodității, comite un păcat grav – un păcat de moarte. Fiecare trebuie să voteze potrivit cu ceea ce-i dictează conștiința. Este evident dar, că glasul conștiinței îndeamnă pe fiecare catolic sincer să-și dea votul acelor candidați sau listelor electorale...” (*New York Times*, 11 martie 1948). În astfel de termeni, papa,

care pretinde că vorbește în numele lui Isus Cristos, declară că este un păcat foarte grav, „un păcat de moarte”, dacă un creștin nu ia parte la alegerile politice și nu votează, adică nu votează pentru politicienii catolici sau pentru politicienii pe care îi aprobă Vaticanul. Cu toate acestea, acest vicar ce pretinde că vorbește în numele lui Cristos, nu citează nici o scriptură care să conțină cuvintele lui Cristos pentru a dovedi că acest act este un păcat de moarte. El nu face acest lucru, deoarece nu poate.

³⁴ Mai degrabă decât să fie un păcat a nu vota, acest act este contrar adevăratelor principii creștine însemnate în Sfânta Biblie inspirată, în ceea ce privește amestecul în afacerile politice ale acestei lumi. De aceea, persoanele a căror conștiință creștină a fost călăuzită de Biblie și nu de clerul creștinătății, s-au abținut să voteze pe politicienii din oricare partide candidate la alegeri. Apostolul Pavel, când a scris lui Timotei, tovarășul său de lucru, zicea: „Comportă-te în lucrare ca un bun ostaș al lui Isus Cristos. Nici unul care servește ca un ostaș al lui Dumnezeu nu se amestecă în afacerile lumesti, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste” (2Tim. 2:3,4, *Catholic Confrat.*). Când a spus creștinilor să părăsească acest Babilon lumesc, același apostol a scris: „De aceea, ‘Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic’. Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinare a cărnii și a spiritului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2Cor. 6:17 până la 7:1, *ibidem*). Arătând în continuare separarea adevăraților creștini de sistemele acestei lumi, același apostol scrie: „Domnul nostru Isus Cristos (...) s-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne salveze din răutatea acestei lumi prezente, după voia Dumnezeului și Tatălui nostru” (Gal. 1:3,4, *ibidem*). Cuvintele lui Pavel sunt în armonie cu cuvintele adresate de Isus însuși urmașilor Săi: „Voi nu sunteți din lume, pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii” – Ioan 15:19.

³⁵ Atunci când un adevărat creștin conștiincios nu votează pentru oamenii pe care clerul creștinătății spune că trebuie să-i voteze, aceasta nu înseamnă că el votează în mod indirect partidele politice din opoziție. Este o minciună religioasă să spui că un creștin este obligat să aleagă sau să voteze pentru răul cel mai mic și să lucreze la îmbunătățirea lui. Creștinii nu aleg între două rele răul cel mai mic, deoarece amândouă relele aparțin acestei lumi și el nu alege să fie responsabil de prelungirea nici unuia dintre ele. Apostolul Pavel, care a înțeles ce era păcatul prin cele Zece Porunci, i-a spus în continuare lui Timotei: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă; și să nu te faci părtaș păcatelor altora; pe tine însuși păzește-te curat!” (1Tim. 5:22, *ibidem*). Potrivit acestei reguli, creștinii Bibliei au refuzat să-și pună mâinile în semn de aprobare peste vreun politician al lumii acesteia. În felul acesta, ei au refuzat să fie responsabili de păcatele acestora; de exemplu, cele comise ulterior de Hitler sau Mussolini. Cei care urmează cu credincioșie instrucțiunile lui Cristos se păzesc curați de această lume, deoarece El i-a ales din ea și ei nu mai sunt o parte a lumii. Ei sunt pentru lumea nouă, lumea lui Dumnezeu a dreptății.

³⁶ Acești creștini nu se află sub obligația de a vota sau de a alege între două rele și astfel să devină responsabili de păcatele altor oameni împotriva Împărăției lui Dumnezeu și împotriva poporului Său. Prin căința lor față de păcat și prin consacrarea pe care au făcut-o lui Dumnezeu prin Cristos, ei ascultă de Dumnezeu și se roagă pentru venirea Împărăției Sale: „Să vină Împărăția Ta!” În loc să voteze pentru vreun partid politic al oamenilor păcătoși din această lume, care luptă împotriva Împărăției lui Dumnezeu, ei au ales odată și pentru totdeauna un Rege ceresc, pe Isus Cristos. În cazul acesta, într-adevăr, „Regele nu poate da greș”. Noi ne-am dat votul acestui Domnitor și Guvernator fără păcat, al cărui guvern va fi lipsit de păcat sau asuprire, dar care va

nimici toate relele acestei lumi și va binecuvânta pe oameni, eliberându-i de păcate, de pedeapsa morții și de inițiatorul păcatului, Diavolul. Numele Regelui nostru este *Isus*, deoarece pe toți aceia care vor deveni poporul Său sau supușii Săi, El îi va mântui de păcatele lor.

³⁷ „Păcatul lumii” pentru care acest Rege s-a jertfit odată pentru a-l șterge, nu este păcatul acestei lumi, al cărui dumnezeu și domnitor invizibil este Satan Diavolul. Lumea lui va fi nimicită în curând, pentru păcatele sale de neiertat împotriva suveranității universale a lui Iehova și a Împărăției Sale prin Isus Cristos. Păcatul lumii ce poate fi iertat și care va fi șters de Mielul lui Dumnezeu este păcatul tuturor aceluia care vor câștiga viață în lumea nouă a dreptății.

³⁸ Creștinii credincioși care sunt aprobați acum de Dumnezeu pentru a primi un loc în Împărăția cerească alături de Isus Cristos, obțin ștergerea păcatelor prin credința în jertfa Lui. La moarte, trupurile lor păcătoase de carne sunt înlăturate. La învierea din moarte, ei sunt îmbrăcați cu trupuri spirituale perfecte, pentru a putea sta alături de Isus Cristos pe scaunul Său de domnie. Ei vor domni cu El în ceruri, când Isus va binecuvânta toate familiile pământului, în timpul grandioasei Sale domnii de o mie de ani.

³⁹ În lumea nouă care va începe cu domnia de o mie de ani, toți cei de pe pământ care se vor auto-preda lui Cristos ca supuși ai Săi, vor avea păcatele șterse. Zeci de mii de oameni de bine învățați acum ce este păcatul, se căiesc și se întorc la Mielul lui Dumnezeu pentru ștergerea lui. Milioane dintre aceia care se află în morminte vor auzi vocea regală a Mielului, vor ieși afară din ele și se vor împărtăși de oportunitatea de a le fi șterse păcatele prin jertfa Sa. Cei care vor refuza să facă acest lucru vor muri în păcatele lor și vor fi nimiciți pentru totdeauna – Ioan 5:28, 29; 8:23, 24.

⁴⁰ Toate persoanele care vor primi darul vieții veșnice pe pământ în acea lume nouă, trebuie să se căiască, să se întoarcă de la calea de acțiune a acestei lumi prezente și să ajungă la o stare de neprihănire în carne. Toate păcatele pe care ei le-au făcut din cauza condiției moștenite de la Adam le vor fi iertate, deoarece ei cer iertare prin jertfa Mielului. Mielul le va da iertarea lui Dumnezeu prin faptul că-i va vindeca treptat, în timpul domniei de o mie de ani, iar în cele din urmă, îi va aduce la o stare umană absolut perfectă, neprihănirea perfectă în carne. În această stare, dacă ei aleg să rămână credincioși voinței lui Dumnezeu pentru totdeauna, își vor câștiga îndreptățirea la viață veșnică în paradisul restatornicit de pe pământ. Deoarece „plata păcatului este moartea”, noi știm că atunci păcatul lumii va fi șters în întregime, pentru că despre această lume nouă binecuvântată, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” – Apoc. 21:4,5.

Întrebări pentru studiu

- 1, 2. Ce este păcatul? Ce înseamnă cuvântul *păcat*?
3. Deoarece condamnă păcatul, ce fel de început a dat Dumnezeu omului?
4. De ce începutul și destinul omului n-a fost plin de suferință și condamnat?
5. Cum a arătat legea lui Dumnezeu că Adam era fără păcat; dar în ce privește pământul?
- 6, 7. De ce a păcătuit toată omenirea și s-a lipsit de slava lui Dumnezeu?
8. Cine a promovat păcatul? Ce prefigura jertfa pentru păcat?
9. De ce, în afara grădinii Edenului, păcatul nu a fost imputat până în timpul lui Moise?
- 10, 11. Cum i-a arătat Dumnezeu lui Avraam scopul Său de a avea o lume curată?
- 12, 13. De ce și cum a arătat Dumnezeu izraeliților că erau păcătoși?
- 14, 15. De ce a adăugat Dumnezeu legea mozaică la legământul avraamic?

- 16, 17. Cum arăta legea lui Moise că toată lumea era vinovată înaintea lui Dumnezeu?
- 18, 19. Cum a fost născut Isus un om perfect, deși a fost născut sub legea lui Moise?
- 20, 21. Cum a împlinit Isus Psalmul 40:6-8 când a venit la botez?
22. Cum au dovedit Dumnezeu și Ioan că Isus era potrivit pentru o asemenea jertfă?
23. Cum și-a dovedit Isus nevinovăția? Cum a dovedit Petru nevinovăția lui Isus?
24. De ce Isus Cristos este potrivit să fie un Mare Preot pentru noi, înaintea lui Dumnezeu?
25. Care sunt principalele motive pentru care Isus a venit pe pământ ca om?
26. De ce nu i-a ocolit Isus pe păcătoși? De ce n-a fost nevoie să-i ocolească?
27. De ce putea Isus să ierte păcatele și cum a dovedit aceasta?
- 28, 29. De ce pretind preoții catolici că au o asemenea putere, dar cum se dovedește falsă pretenția lor?
30. De ce nu-i face acum Isus perfecți în carne pe cei cărora le iartă păcatele?
31. Va ierta El această lume stricată? De ce nu?
32. Ce spune Apocalips 18:3-8 cu privire la păcatele Babilonului modern?
33. De ce și cum a înfierat papa pe cei care nu merg la vot ca păcătoși?
34. De ce n-au ascultat creștinii instrucțiunile de vot ale clerului?
35. În felul acesta, cum se păzesc ei nepătați de păcatul lumii?
36. Ce fel de guvern și domnitor au ales ei?
37. Care este „păcatul lumii” care va fi ridicat sau șters?
38. Cum este șters păcatul adunării creștine?
- 39, 40. Cum vor fi șterse păcatele omenirii în lumea nouă?

CINE BENEFICIAZĂ DE RĂSCUMPĂRARE?

Mântuitorul tuturor oamenilor este Iehova Dumnezeu. „Noi ne încredem în Dumnezeul cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, și mai ales al celor credincioși” (1Tim. 4:10). El s-a îngrijit și a descoperit omului temelia sigură pentru speranța mântuirii. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Cristos” (1Cor. 3:11). „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” – Fap. 4:11,12.

De ce a pus Dumnezeu o temelie pentru mântuirea oamenilor păcătoși? Răspunsul este: pentru justificarea numelui Său sfânt. Provocarea lui Satan a ridicat o chestiune de discuție asupra numelui lui Dumnezeu. Oamenii imperfecti care vor fi vindecați de neputințele moștenite de la Adam și care își vor dovedi integritatea față de Dumnezeu, vor fi o justificare a suveranității și numelui lui Iehova, combătând astfel provocarea lui Satan și arătându-l ca mincinos. Judecata lui Dumnezeu împotriva păcătosului Adam a fost dreaptă. Ea trebuie să rămână așa pentru totdeauna. Urmașii lui Adam sunt păcătoși datorită păcatului moștenit. De aceea, Dumnezeu a putut să permită unei alte persoane să răscumpere pe urmașii lui Adam; iar acei oameni care vor „crede”, exercitând credință în Dumnezeu și în răscumpărător, care se vor auto-preda în ascultare lui Dumnezeu și își vor menține credința și integritatea față de El până la sfârșit, vor fi o justificare a numelui lui Dumnezeu. Dumnezeu a arătat îndurare față de omul păcătos, punând temelia pentru mântuirea omului. Cum a fost pusă temelia pentru mântuirea omului? Prin faptul că a permis omului Isus să

aducă prețul necesar pentru răscumpărarea omenirii, adică să răscumpere pe urmașii lui Adam și să plătească acel preț de răscumpărare pentru eliberarea acestora din robie.

Ce preț a fost cerut pentru răscumpărarea omenirii? Viața unei creaturi umane perfecte. Legea lui Dumnezeu cere viață pentru viață, așa cum este declarat la Deuteronomul 19:21. Atunci când Adam a păcătuit, călcând cu voia legea lui Dumnezeu, el era un om perfect, iar legea lui Dumnezeu cerea ca acea viață umană perfectă să moară (Gen. 2:17). Pentru răscumpărarea urmașilor lui Adam nu se cerea nici mai mult nici mai puțin decât o viață umană perfectă. Viața unui înger nu putea furniza un preț echivalent, deoarece un înger este superior omului. Deoarece toți urmașii lui Adam sunt imperfecti prin moștenire, nici unul dintre ei nu putea aduce prețul de răscumpărare necesar, iar Psalmul 49:7 declară acest fapt. Fiind imperfecti, toți oamenii ar putea trăi pe pământ numai foarte puțină vreme, iar apoi ar muri, și ei ar rămâne morți pe veci, dacă Dumnezeu nu ar fi făcut îngrijiri ca aceștia să aibă viață.

Ce s-a făcut pentru eliberarea omului din moarte și pentru mântuirea sa pentru viață? Răspunsul la această întrebare îl găsim la Evrei 2:9, anume: „Noi vedem pe Isus, care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, încununat cu slavă și cinste din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți”. Deoarece Isus face voia lui Dumnezeu întotdeauna, trebuie să fi existat o înțelegere între Dumnezeu și Fiul Său iubit, ca acesta să devină omul Isus, „mai prejos decât îngerii”, apoi să sufere moartea, dovedind în felul acesta credincioșie față de Dumnezeu, chiar până la o moarte înjositoare, iar prin moartea Lui să furnizeze prețul de răscumpărare necesar pentru mântuirea omului din moarte. În ceruri, Fiul era cunoscut cu numele de „Cuvântul”, „Cuvântul lui Dumnezeu” și acest Cuvânt a fost cu Iehova Dumnezeu la început și sub îndrumarea lui Dumnezeu a contribuit la realizarea scopului lui Iehova. El a fost purtătorul de cuvânt al lui Iehova Dumnezeu; El era un spirit. Prin puterea miraculoasă a Atotputernicului Dumnezeu, o fecioară a fost făcută să conceapă și să dea naștere copilului de parte bărbătească Isus – Mat. 1:18-23.

La Ioan 1:1-3, citim în Noua Traducere a arhiepiscopului Newcome (revizuită în anul 1808): „La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era un dumnezeu. Acest *Cuvânt* a fost la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce s-a făcut nu s-a făcut fără El”. Acum nouăsprezece secole a venit timpul să înceapă punerea temeliei pentru mântuirea omului și Dumnezeu a făcut Cuvântul să devină om. „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de bunătate și adevăr; și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului Fiul născut din Tatăl” (Ioan 1:14, *Newcome*). Apostolul Pavel spune acest lucru astfel: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut din femeie, născut sub lege” (Gal. 4:4). Luca ne mai spune: „Și copilul creștea și se întărea în spirit; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El” – Luca 2:40.

Când omul Isus a împlinit treizeci de ani, s-a prezentat înaintea lui Dumnezeu, consacându-se complet printr-o învoială de a face voia lui Dumnezeu. El a simbolizat această consacrare prin cufundarea Lui în râul Iordan (Luca 3:21-23; Ps. 40:7,8; Mat. 3:16,17). Isus era atunci un om perfect ce posedă toate calitățile necesare pentru furnizarea prețului de răscumpărare pentru omul păcătos. A existat atunci o înțelegere între Isus și Tatăl Său, Iehova Dumnezeu, că El trebuia să moară ca om? Răspunsul se găsește la Ioan 10:15,17,18: „Așa cum Mă cunoaște Tatăl pe Mine, tot așa cunosc și Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele”. „Tatăl Mă iubește pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl”.

Se pare că de la început a fost o înțelegere între Tată și Fiu, ca Isus să devină om, să sufere împotrivire, înjosire și batjocură, dar peste toate acestea, să-și dovedească integritatea față de Dumnezeu, să moară ca un păcătos, dovedindu-și credincioșia, apoi să fie înviat din morți și să primească viață din nou. Aceasta însemna că, prin moartea Sa, Isus nu-și pierdea viața sau dreptul la ea, așa cum s-a întâmplat cu Adam. Isus și-a dat viața și a primit din nou viață în deplină înțelegere cu porunca pe care a primit-o de la Iehova Dumnezeu; Isus a fost cu totul de acord să asculte această poruncă. Ducând la bun sfârșit această înțelegere, Dumnezeu l-a înviat din morți pe Isus și I-a dat viață ca spirit. Ca dovadă a acestui fapt, citim la 1Petru 3:18; Fapte 3:26; 1Corinteni 15:3,4,20.

Deoarece Isus nu și-a pierdut dreptul la viața Sa umană, El posedă încă acel drept atunci când a fost înviat din morți. Acel drept la viață umană constituie prețul de răscumpărare pentru omul păcătos. Atunci când Dumnezeu L-a înviat din morți pe Isus, El L-a investit cu toată puterea în cer și pe pământ; aceasta înseamnă că Dumnezeu L-a făcut pe Isus Cristos Funcționarul Său superior, echipat pe deplin cu toată puterea și autoritatea necesară pentru a duce la îndeplinire scopul lui Iehova, atât în cer cât și pe pământ (Mat. 28:18; Filip. 2:9-11). Atunci când Isus a fost înălțat la cer, acolo El I-a prezentat lui Dumnezeu valoarea vieții Sale umane; acest lucru valoros, care era echivalentul a ceea ce a pierdut Adam prin neascultare, a fost primit de Iehova Dumnezeu ca jertfa lui Isus pentru păcat, adică prețul de răscumpărare oferit și prezentat de Isus în folosul oamenilor păcătoși. Dumnezeu a făcut ca lucrul acesta să fie prefigurat prin jertfa adusă la tabernacolul sfânt, construit de Moise în pustie. Potrivit cărții Levitic, capitolul șaisprezece, în tabloul tipic lucrurile decurgeau astfel:

În ziua anuală a ispășirii era adus în curtea tabernacolului și ucis acolo un taur fără cusur (care simboliza pe omul Isus). Curtea tabernacolului simboliza pământul. Sângele acestui taur, ce simboliza puterea de viață a lui Isus vărsată ca o jertfă pentru păcat, era apoi dus de preotul tipic în Sfânta Sfintelor tabernacolului și se stropea cu el înaintea locului îndurării (Isa. 53:10; Lev. 16:14). Sfânta Sfintelor din tabernacol simboliza însuși cerul, acolo unde a apărut Isus, a prezentat și a oferit acel lucru valoros, dreptul Său la viață umană, ca preț de răscumpărare pentru urmașii lui Adam (Evr. 9:3-25). Jertfa oferită la tabernacolul din pustie o dată pe an, în ziua tipică a ispășirii, prefigura sau simboliza lucrarea lui Isus de a se jertfi pe Sine, adică de a-Și da viața umană ca preț de răscumpărare pentru om. De aceea, noi citim:

„Și după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoții care fac slujbele, intră totdeauna în partea dintâi a cortului. Dar în partea a doua [Sfânta Sfintelor] intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului”. „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Cristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca Să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în locul prea sfânt, cu un sânge care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” – Evr. 9:6,7,23-26.

Astfel, se vede că Isus Cristos, Marele Preot al lui Dumnezeu, a înviat ca o creatură spirituală atunci când a apărut în cer, a prezentat și a oferit lui Iehova lucrul de valoare pe care îl posedă, adică dreptul Său la viață umană, ca preț de răscumpărare pentru om. Această jertfă a fost acceptată de Iehova, iar Isus Cristos a devenit proprietarul tuturor urmașilor lui Adam *care se*

supun de bună voie legilor lui Iehova ce guvernează mântuirea. În felul acesta, Dumnezeu a pus temelie prin Isus Cristos pentru mântuirea omului și nu există nici un alt mijloc posibil pentru mântuire.

Însemnătatea acestui fapt

Sângele omului Isus este prețul de răscumpărare pentru om. Așa cum declară Dumnezeu în legea Sa: „Viața trupului este în sânge; (...) viața oricărui trup stă în sângele lui care este în el” (Lev. 17:11,14). Așadar, sângele omului Isus este acel lucru valoros prin care El a răscumpărat omenirea păcătoasă. Cuvintele românești *preț de răscumpărare*, *a răscumpăra*, *răscumpărat* și *răscumpărare* sunt folosite adesea în Biblie, dar nu înseamnă întotdeauna exact același lucru. Ne va fi de ajutor dacă ne îndreptăm atenția spre diferitele cuvinte grecești din care este tradus cuvântul *răscumpărare*. Așa cum știm, acea parte a Bibliei scrisă de urmașii inspirați ai lui Isus Cristos și care este numită în mod obișnuit „Noul Testament” este tradusă din limba greacă în limba noastră modernă; există diferite cuvinte grecești traduse cu *răscumpărare*. O scurtă examinare a acestor cuvinte va face capabili pe toți cititorii *Turnului de veghere* să înțeleagă despre ce este vorba.

John Parkhurst, M.A., este o binecunoscută autoritate în limba greacă. Lexiconul său greco-englez (1769) spune următoarele cu privire la „răscumpărare”: „*Antilytron* provine din *anti* [însemnând] în schimb sau corespondent; și *lytron*, răscumpărare – o răscumpărare, preț de răscumpărare, sau mai degrabă un corespondent al răscumpărării. ‘Acesta semnifică în mod potrivit un preț prin care prizonierii sunt răscumpărați de la dușmani; și acel fel de schimb prin care viața unuia este răscumpărată cu a altuia’ [Hyperius]. Aristotel folosește verbul *antilytro* pentru răscumpărarea unei vieți cu o altă viață”.

Comparația de cuvinte *lytron anti* apare la Matei 20:28 și Marcu 10:45. Dar cuvântul *antilytron* apare numai o singură dată în Scripturile Grecești în versetul următor: „Care s-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare [*antilytron*] pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită; pentru care eu am fost numit propovăduitor și apostol”. Așa redă 1Timotei 2:6,7, versiunea *Emphatic Diaglott*; dar Parkhurst îl traduce astfel: „Care s-a dat pe Sine însuși ca un corespondent al răscumpărării”. Versetul acesta nu spune sau nu vrea să însemne că Adam a fost sau este răscumpărat, ci vrea să spună că perfecțiunea umană posedată cândva de el a fost răscumpărată sau redobândită pentru urmașii lui Adam, care au fost împiedicați să primească această viață și dreptul la ea, deoarece Adam a păcătuit înainte de nașterea lor. (Perfecțiunea umană aducea cu sine dreptul la viață, iar această viață împreună cu dreptul la ea au fost pierdute de Adam din cauza neascultării sale voluntare, înainte ca el să dea naștere la copii). Aceia dintre urmașii lui Adam care acceptă îngrijirea făcută de Dumnezeu pentru răscumpărarea lor și care se supun regulilor fixate de Dumnezeu cu privire la această îngrijire, sunt privilegiați să beneficieze de prețul de răscumpărare. Prin propriul Său sânge, Isus a răscumpărat sau a redobândit viața și dreptul la viață umană pentru aceia dintre urmașii lui Adam care sunt mântuiți.

Atunci, înseamnă că aceasta este însemnătatea evidentă a versetului din 1Timotei 2:3-6: că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la o înțelegere exactă a adevărului și să se supună îngrijirilor Sale hotărâte și neschimbătoare. Versetele spun: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru; care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți [folosindu-se de prețul de răscumpărare, deoarece Dumnezeu este nepărtinitor] și [apoi] să vină la cunoștința [exactă] a adevărului [pentru ca ei să poată continua să umble pe calea cea dreaptă].

Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos; care s-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți [toți care vor fi mântuiți], faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită”. După ce a menționat această îngrijire îndurătoare pe care Dumnezeu a făcut-o pentru mântuirea oamenilor, apostolul adaugă: „Pentru care eu am fost numit propovăduitor și apostol” – versetul 7.

După voia lui Dumnezeu, Tatăl Său, omul Isus a schimbat perfecțiunea Sa umană și dreptul la viață ca om într-un lucru valoros, cu suficientă putere de răscumpărare, pentru a răscumpăra sau a redobândi toate drepturile pe care Adam le-a pierdut prin neascultare pentru el însuși și pe care urmașii lui le-au pierdut din pricina păcatului lui Adam. Aceasta nu înseamnă că Adam a fost răscumpărat, ci că toate drepturile pe care Adam le-a posedat cândva au fost răscumpărate.

N-a fost voința lui Dumnezeu să-L trimită pe Isus pe pământ pentru a-și da viața ca preț de răscumpărare și să rămână mort pe vecie, pentru ca Adam și urmașii lui să poată trăi veșnic; ci voința lui Dumnezeu a fost ca omul Isus să-și dea viața ca om, iar apoi să primească din nou viață; ca dovadă, Isus a spus: „Tatăl mă iubește pentru că Îmi dau viața ca iarăși s-o iau. Aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl” (Ioan 10:17,18). Ceea ce Isus a luat înapoi sau a primit este viața sau existența, nu ca om, ci ca spirit. În acel timp, când Isus a fost înviat ca spirit, El deținea încă dreptul la viață ca om perfect, deoarece nu și-a pierdut acel drept. Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți ca spirit; deoarece Isus posedă încă acel drept la viață ca om perfect, El a plătit lui Iehova Dumnezeu prețul necesar cu acel lucru valoros. În felul acesta, El a devenit proprietarul urmașilor lui Adam care n-au păcătuit cu voia, așa cum a făcut Adam și care, la timpul potrivit, vor trage foloase de pe urma valorii acelui preț de răscumpărare. Atunci Isus va putea să elibereze pe urmașii lui Adam din robia păcatului și a morții, care a venit asupra lor datorită păcatului lui Adam. Din această cauză, dreptul la viață al urmașilor lui Adam nu a fost recunoscut. Aceasta înseamnă că jertfa de răscumpărare va fi folosită de cei demni dintre urmașii lui Adam; iar prin „cei demni” înțelegem pe aceia care vor urma legile lui Dumnezeu.

Cine va hotărî care sunt cei demni dintre urmașii lui Adam? Isus Cristos va hotărî acest lucru, deoarece El acționează cu autoritate deplină de la Iehova Dumnezeu. Isus Cristos este „Părintele Veșniciei”, ceea ce înseamnă că El este un dătător al vieții (Isa. 9:6). Ca părinte, El are puterea și autoritatea de a aduce la viață creaturile care au murit și poate să dea viață la toți aceia care dorește, potrivit voinței lui Iehova Dumnezeu. El poate să dea viață numai acelorora pentru care Adam a pierdut dreptul la viață. Deoarece Adam a pierdut dreptul la viață pentru întreaga omenire, Isus Cristos poate să dea viață oamenilor, și anume acelorora - și numai acelorora - dintre urmașii lui Adam care împlinesc legile cerute de Iehova Dumnezeu. Deoarece El iubește dreptatea, Isus nu va dori să devină Părintele Veșniciei pentru cei rebeli și nelegiuiți cu voia, care nu se pocăiesc. El va deveni Părintele Veșniciei pentru toți oamenii care exercită credință și doresc să devină copiii Lui, legați de El pentru totdeauna prin jertfa de răscumpărare pe care Isus a dat-o în mod iubitor. De dragul lor.

FACEREA PĂMÂNTULUI GLORIOS

Cu mii de ani înainte ca Creatorul să facă pe om, El a creat locuința omului, pământul. Atunci când a început să pregătească pământul, El avea în vedere omul perfect. „Căci așa zice Iehova care a creat cerurile [înaintea pământului nostru], Dumnezeul care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit,

I-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit; Eu sunt Iehova și nu este altul”. Așa vorbește Creatorul în profetia Sa adresată omului, din Isaia 45:18, *ASV*

Pe pământ, Dumnezeu a adus numai grădina Eden într-o stare desăvârșită și a pus pe omul perfect în ea. Ca dovadă că restul pământului din afara grădinii nu era desăvârșit, Dumnezeu a dat omului însărcinarea de a supune tot pământul. Atunci când Dumnezeu l-a alungat pe om din grădină din cauza păcatului, El a spus omului cu privire la partea pământului ce nu era adusă la desăvârșire: „Blestemat este acum pământul din pricina ta; cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp” (Gen. 3:17,18, *ASV*). De atunci încolo, omul imperfect din afara Edenului s-a apucat de lucru pentru binele său, în încercarea de a cultiva și înfrumuseța pământul. Unele părți ale pământului au fost înfrumusețate, dar majoritatea lui este încă sterp, neroditor și multe părți sunt devastate de războaie. La origine, omul trebuia să supună pământul treptat.

De când Isus Cristos a fost înviat din morți și înălțat la ceruri, marele eveniment pe care adevărații studenți ai Bibliei l-au așteptat a fost cea de-a doua venire a Lui și domnia Sa de o mie de ani. Acum faptele arată că El domnește la dreapta lui Iehova Dumnezeu, care spune: „Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul așternutul picioarelor Mele” (Isa. 66:1). Prin Împărăție, voia lui Dumnezeu urmează să fie făcută și pe pământ, după cum în ceruri. Este scris: „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu”, și acest pământ va declara gloria Lui, deoarece este așternutul picioarelor Sale. Sugerând acest lucru, Iehova Dumnezeu spune la Isaia 60:13: „Voi face glorios locul unde se odihnesc picioarele Mele”. Grădina originală a Edenului era perfectă și glorioasă și darea de seamă despre creare arată că în această grădină creșteau tot felul de plante care erau plăcute la vedere și bune de mâncat. Dacă primul om își dovedea loialitatea și ascultarea față de Iehova în mod perfect, fără îndoială că Dumnezeu i-ar fi arătat cum să înfrumusețeze pământul, deoarece la Geneza 1:28 este scris că Iehova a spus omului și femeii: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l”. Aceasta înseamnă că Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu o cunoștință exactă despre ce avea de făcut, precum și cu mijloacele de a îndeplini acel lucru. Dacă omul ar fi urmat această cale de acțiune și urmașii lui ar fi rămas într-o armonie perfectă cu Dumnezeu, atunci, în decursul timpului, pământul ar fi fost supus pe deplin și făcut glorios, ca așternut al picioarelor lui Dumnezeu, iar omul perfect ar fi avut un rol în aceasta. Dar acum, profetia lui Dumnezeu vorbește despre oamenii „care prăpădesc pământul” și arată scopul Său de a-i nimici pe aceștia în scurt timp, în bătălia Armagedonului – Apoc. 11:18.

Omul a pierdut toate privilegiile și binecuvântările menționate mai înainte, datorită propriului său păcat. Toți copiii lui s-au născut în păcat și au fost zămisliti în nelegiuire și prin moștenire, toți se trag din imperfectul Adam. Ei n-au reușit să ducă la îndeplinire însărcinarea dată omului perfect în Eden. Dacă Iehova Dumnezeu și-a exprimat scopul de a face așternutul pământesc al picioarelor Sale un loc glorios, El va împlini acest lucru prin instrumentul Său ales, Isus Cristos, în timpul domniei de o mie de ani. La 1Corinteni 15:45,47 este arătat că cel de-al doilea Adam, Isus Cristos, este Acela pe care Iehova L-a investit cu toată puterea și autoritatea, atât în cer cât și pe pământ, pentru a împlini scopurile Sale. Iehova Dumnezeu L-a făcut pe Fiul Său iubit „moștenitorul tuturor lucrurilor”, care cuprind și pământul. El L-a făcut Funcționarul Superior care va împlini voința divină, ceea ce include și transformarea pământului nostru într-un loc glorios.

Cu mai mult de nouăsprezece secole în urmă, Isus Cristos, prin propriul Său sânge vărsat, a procurat răscumpărarea pentru omenirea credincioasă. Acum, El va veni în glorie și putere pentru a izbăvi pe oamenii de bine și pentru a-i face omului o locuință glorioasă pe pământ. Există o regulă,

fără excepție, că atunci când se dorește construirea unui edificiu nou și frumos, tot terenul este curățit mai întâi de construcțiile vechi care nu mai sunt potrivite. Înainte ca Iehova Dumnezeu să înveșmânteze pământul în frumusețe și glorie, prin Isus Cristos, Regele Său, mai întâi El va distruge și îndepărta în întregime structura stricată pe care a ridicat-o Satan și servii lui și care, pentru toate persoanele care iubesc dreptatea, se dezvoltă asemenea unei construcții hidoase și dizgrațioase. Marea bătălie a Armagedonului, care stă în fața noastră, va curăța pământul, pentru a face loc instalării noului aranjament minunat și glorios de pe pământ, pentru binele veșnic al omului și pentru onoarea lui Dumnezeu.

Cel de-al doilea război mondial, precum și necazurile care au urmat, au făcut ca milioane de morți să ajungă în mormintele aducătoare de durere. Omul face eforturi speciale pentru a face aceste locuri să arate cât mai plăcut; dar aceste monumente amintesc de cei morți și fac din cimitir un loc al tristeții. Pentru mângâierea oamenilor de bine sună acum cuvintele lui Isus, pline de speranță: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele” (Ioan 5:28, 29). Cu siguranță că această promisiune a lui Isus se va împlini, deoarece El a întărit-o, zicând, după propria Lui înviere din mormânt: „Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Amin. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” – Apoc. 1:18.

Investit cu putere și autoritate să deschidă mormintele și să readucă la viață pe cei aflați acolo, Isus va învia și va ridica din păcat și moarte pe toți cei ascultători și-i va face să se bucure din inimă. În legătură cu cerurile noi în care El va domni, citim: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată că Eu fac toate lucrurile noi” – Apoc. 21:4,5.

Ce se va întâmpla cu fiarele sălbatice de pe pământ? De multă vreme ele sunt dușmanii de moarte ai omului și au prădat pe oameni, deoarece Satan le-a făcut să acționeze astfel. La origine, toate fiarele câmpului și păsările cerului au fost sub supravegherea omului perfect; atunci când omul a ascultat de Satan și s-a răsculat împotriva lui Iehova Dumnezeu, cel rău a întors fiarele împotriva omului pentru a sfida pe Dumnezeu. Sub domnia lui Isus Cristos, Iehova va face o înțelegere cu fiarele pământului și păsările cerului și va stabili pacea între ele și om. Că El poate să facă acest lucru și îl va și face, este arătat de promisiunea Sa scrisă la Osea 2:18: „În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târătoarele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război și-i voi face să locuiască în liniște”.

Stările de lucruri care vor exista atunci vor fi exact așa cum spune profetul Isaia (11:6-9): „Atunci lupul va locui împreună cu mielul și leopardul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună; și le va mâna un copilaș. (...) pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii și copilul înțârcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca fundul mării de apele care îl acoperă”.

Mai mult decât atât, spinii și mărăcinii care se găsesc pe pământ, precum și bolile și dăunătorii pe care Satan Diavolul le trimite peste culturile oamenilor, nu vor mai exista în timpul domniei lui Cristos, iar această promisiune divină se găsește la Isaia 55:13: „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul mărăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru DOMNUL [Iehova], un semn veșnic, nepieritor”. Atunci pământul va fi liber de plăgi și dăunători, va da recolte bogate și oamenii se vor bucura.

Ceea ce Iehova Dumnezeu a realizat cândva în Palestina, în împlinirea profeției din Ezechiel 36:34,35, El va împlini pe întreg pământul sub Împărăție, anume: „Țara pustii va fi lucrată iarăși, de unde până aici era pustie în ochii tuturor trecătorilor. Și se va spune atunci: Țara aceasta pustii a ajuns ca o grădină a Edenului și cetățile acestea dărâmate, care erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite”. Oamenii de bine se vor bucura când vor vedea lucrul mâinilor lui Dumnezeu și nu vor căuta să profaneze așternutul pământesc al picioarelor Sale. Cei credincioși și recunoscători își vor da silința să înfrumusețeze așternutul picioarelor Sale pentru totdeauna, arătând o ascultare iubitoare.

„SĂ FIE DUMNEZEU ADEVĂRAT”

Cu ajutorul cărților TURNULUI DE VEGHERE și a explicațiilor orale pline de răbdare, martorii lui Iehova îi conduc pe oamenii de bine spre Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, și îi ajută să o înțeleagă. De exemplu: unul dintre martorii lui Iehova, un serv al lui Dumnezeu din Biloxi, Mississippi, în timpul unei vizite pe care o făcea oamenilor la casele lor cu mesajul Împărăției lui Dumnezeu în formă tipărită, a ajuns la o femeie care spunea că era catolică și nu-i era permis să citească Biblia sau alt fel de literatură biblică, cu excepția celor catolice. Chiar și după ce a fost asigurată că literatura ce îi era prezentată cita din Biblia catolică Douay, precum și din alte traduceri ale Bibliei, ea a refuzat totuși să accepte altă literatură, cu excepția unui exemplar din *Veștile Împărăției*. După ce l-a citit, ea a observat că ceea ce spunea acest exemplar era total diferit de ceea ce a fost învățată. Când același serv al lui Dumnezeu a vizitat-o din nou și i-a oferit ajutorul biblic „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, ea l-a primit. Servul i-a arătat că ea putea să citească citatele din Biblie care se găseau în carte, căutând în Biblia ei scripturile la care se referea aceasta. Femeia i-a răspuns că nici ea și nici familia ei nu au posedat vreodată o Biblie. Ea i-a spus martorului lui Iehova că în „țara sa de origine” preotul umbla mile întregi pentru a confisca Biblia de la vreunul din membrii turmei sale. Acest comportament a uimit-o. Martorul lui Iehova s-a oferit să-i aducă femeii o Biblie. Câteva săptămâni mai târziu, ea a cerut două Biblii, una pentru sine și alta pentru mama ei.

Un alt serv al lui Dumnezeu din Modesto, California, a vizitat o tânără gospodină la casa acesteia, ce se afla la zece mile de oraș și i-a lăsat un exemplar al cărții „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. După o săptămână, martorul lui Iehova a vizitat-o din nou. De data aceasta era și soțul acasă și amândoi au fost de acord ca servul să vină în acea săptămână, sâmbătă, a pentru a-i ajuta să studieze Biblia. Sâmbătă, când servul i-a vizitat, cuplul avea o listă de întrebări, pe care acesta le-a explicat timp de o oră și jumătate. Au fost așa de mulțumiți de răspunsurile scripturale pe care le-au primit, încât chiar atunci s-au hotărât să se întâlnească cu martorii lui Iehova la Sala Împărăției în ziua următoare, deși ei aveau o fermă și trei copii mici de îngrijit. Cei doi au continuat să se întâlnească la Sala Împărăției cu martorii lui Iehova, iar servul care i-a vizitat prima dată a continuat să conducă un studiu săptămânal din Biblie la ei acasă. La trei luni după ce au primit pentru prima dată cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, ei au început să ducă Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și altora, atât în lucrarea stradală, făcută la colțul străzii, cât și din casă în casă – Fapte 20:20.

Aceste experiențe arată că serviciul neegoist al martorilor lui Iehova îi face capabili și pe alții să experimenteze bucuria înțelegerii și servirii lui Dumnezeu în mod acceptabil.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

1 Iunie 1948

NR.11

Cuprins:

**CERCETAREA SPIRITELOR ÎN CRIZA
MONDIALĂ**

- Pag.229

ACȚIUNILE SPIRITULUI SFÂNT

- Pag.232

**ÎNCERCAREA DE CATOLICIZARE
A CREȘTINISMULUI**

- Pag.244

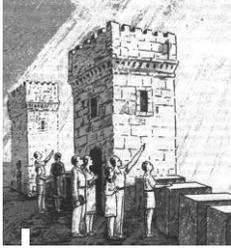
AMOS PROFEȚEȘTE ÎN MIJLOCUL OPOZIȚIEI

- Pag.247

EXPERIENȚE DE PE TEREN

- Pag.250

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Iunie 1948

Nr. 11

CERCETAREA SPIRITELOR ÎN CRIZA MONDIALĂ

„Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui spirit; ci cercetați spiritele, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți profeți falși” – 1Ioan 4:1.

IEHOVA Dumnezeu a prevăzut cu mii de ani înainte criza finală în care se găsește lumea astăzi. Oamenii au ajuns la o răscruce de drumuri și pentru a-i avertiza, El a prezis ieșirea spiritelor falsității, care îi vor întoarce pe oamenii nepăsători pe calea care duce la nimicire, împreună cu această lume, în teribila catastrofă a Armaghedonului. Cu un limbaj simbolic exact, El a descris pentru noi situația lumii aflată în continuă schimbare, prin următoarele cuvinte din Apocalipsa, ultima carte a Sfințelor Scripturi: „Al șaselea [înger] și-a vărsat potirul lui peste râul cel mare Eufrat și apele lui au secăt, ca să fie pregătită calea împăraților din răsărit. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura profetului fals trei spirite necurate, asemenea broaștelor. Acestea sunt spirite de demoni, care fac minuni și care se duc la regii din întreaga lume, ca să-i strângă pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. ...Astfel, ele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon” – Apoc. 16:12-16, *AAT*.

² Timp de un sfert de secol, studenții conștiincioși, beneficiind de lumina profețiilor împlinite, au înțeles că balaurul menționat mai sus simbolizează organizația nelegiuită a lui Satan Diavolul, „prințul demonilor”*. Fiara sălbatică simbolizează organizația vizibilă de pe pământ a Diavolului, care s-a ridicat din abisul mării omenirii; iar profetul mincinos simbolizează partea remarcabilă a acestei organizații vizibile, care face previziuni înșelătoare despre lucrurile viitoare, cu scopul de a ține omenirea sub control. Gura este unul din organele vorbirii. Ceea ce iese din gură reprezintă o declarație, precizie sau învățătură. Ceea ce iese afară din gură trebuie să fie inspirat de cineva. Întrebarea este: cine le-a inspirat? Cuvântul lui Dumnezeu declară fără teamă că ceea ce iese din gura balaurului, din gura fiarei și din gura profetului fals este inspirat de demoni, al căror prinț este Satan Diavolul. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește de acești demoni ca fiind necurați, prin urmare și ceea ce este inspirat de ei este necurat. În Scripturi, broaștele sunt animale necurate, pe care poporul ales al lui Dumnezeu nu avea voie să le mănânce; și în mod foarte potrivit, spiritele sau mesajele care ies din gura balaurului, din gura fiarei și din gura profetului fals sunt reprezentate de „trei spirite necurate, care semănau cu niște broaște”, identificate ca fiind „spirite de demoni, care fac minuni”. Uimiți, regii și conducătorii de pe întreg pământul ascultă orăcăielile lor, apoi înregimentează întreaga populație și o conduc pe drumul care duce la Armaghedon.

³ Aceste spirite nu au ieșit de la Dumnezeu, ci de la demoni și înșală atât conducătorii, cât și poporul, să se înroleze în luptă deschisă cu Iehova Dumnezeu. Rasa umană, sub conducătorii și regii săi înșelați, nu are nici cea mai mică șansă de victorie în această luptă, deoarece ea este o bătălie împotriva Dumnezeului Cel Atotputernic, al cărui timp a sosit pentru instalarea

* Vezi *Turnul de veghere* din 1ianuarie 1921, pag. 12-15 și din 1 martie 1925, pag.68-70.

Guvernului Său al unei lumi noi a dreptății. Cu excepția unei minorități de bărbați și femei care cercetează spiritele și dovedesc că acestea sunt spirite necurate de demoni, refuzând să le urmeze, marea majoritate a oamenilor este condusă cu repeziciune de către conducătorii săi în Armagedon, unde vor fi nimiciți prin mâna Atotputernicului Dumnezeu. Numai pentru faptul că primii care urmează aceste spirite sunt conducătorii lumii, aceasta nu înseamnă că spiritele sunt bune și că vin de la Dumnezeu. Chiar dacă liderii lumii refuză să creadă aceasta, spiritele demonilor sunt cele care îi influențează să lupte și să se grăbească pe calea lor nebună. În această criză mondială, conducătorii au cedat demonilor în opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu, iar acum, oamenii trebuie să cerceteze toate spiritele în mod individual, pentru a vedea dacă sunt sau nu de la Dumnezeu. Apoi, indiferent de cine sau cât de mulți aleg să urmeze spiritele demonilor, spre nimicire, cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și Împărăția Sa a vieții trebuie să aleagă să urmeze doar spiritul Său.

⁴ Toți iubitorii dreptății sunt îndemnați de cuvântul lui Dumnezeu să cerceteze spiritele. „Prea iubiților”, se spune, „să nu dați crezare oricărui spirit; ci cercetați spiritele dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți profeti falși” (1Ioan 4:1). Să nu ne imaginăm că „spiritele” care trebuie să fie cercetate sunt persoane spirite invizibile, căci, dacă ar fi așa, atunci cum am putea să le vedem și să le auzim pentru a le putea cerceta? Mai degrabă, prin cuvântul „spirite” trebuie să se înțeleagă mesajele sau declarațiile care au în spatele lor o inspirație invizibilă. De aceea, Apocalipsa 16:13 simbolizează aceste spirite ca ieșind din gură.

⁵ De exemplu, dacă un guvern totalitar emite o anumită declarație spre a fi publicată de toate ziarele din țară, acest mesaj nu este unul liber și independent, ci se spune despre el că este o „declarație inspirată”. Examinând cu atenție declarația și cercetând învățăturile și principiile sale, putem ajunge la sursa nevăzută care a inspirat-o atât pe ea, cât și publicarea sa. În același mod, la 1Ioan 4:1 cuvântul *spirite* înseamnă mesajele sau declarațiile care circulă pe pământ prin „profeti” sau purtători de cuvânt și care au în spatele lor o sursă de inspirație, fie Dumnezeu, fie demonii împotriviți de sub conducerea lui Satan Diavolul. De aceea, *An American Translation*, redă 1Ioan 4:1 în felul următor: „Dragi prieteni, să nu credeți orice declarație inspirată, ci cercetați declarațiile pentru a vedea dacă vin de la Dumnezeu; căci mulți profeti falși au ieșit în lume”. Demonii inspiră declarațiile care îi conduc pe oameni în opoziție față de Dumnezeu și astfel, spre nimicire. Prin urmare, viața ta depinde de ascultarea acestei porunci avertisment de a cerceta spiritele acum!

⁶ Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre Satan Diavolul ca despre „prințul demonilor” și „dumnezeul acestei lumi”, iar Isus îl numea „prințul acestei lumi” (Mat. 12:24-27; *ASV*, 2Cor. 4:4; Ioan 12:31). Așa că, atunci când cercetezi o vorbire care declară că Iehova nu este Dumnezeu și nu are drept de suveranitate asupra pământului nostru, că El nu poate pune pe pământ bărbați și femei care să-I rămână adevărați și credincioși sub presiunea acestei crize mondiale, să fii sigur de acest lucru: o astfel de declarație este inspirată de „prințul demonilor” și este ieșită din gura organizației balaurului, a Diavolului. Atunci când cercetezi o declarație care susține că guvernele făcute de oameni ale acestei lumi înlocuiesc pe Isus Christos Regele, că sunt numite să guverneze acest pământ pentru totdeauna, în modul lor imperfect, pentru a ține sub control marea omenirii, poți fi sigur că o asemenea declarație este inspirată de demoni și că a ieșit din gura organizației vizibile a lui Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”. Când cercetezi declarațiile combinației politice anglo-americane, care afirmă că civilizația noastră este cea mai bună pentru omenire și că

Națiunile Unite reprezintă singura speranță a omenirii, capabilă să instaureze o pace și dreptate durabilă, precum și fraternitatea universală, poți fi sigur că o asemenea profecie este inspirată de demoni și este ieșită din gura „profetului mincinos”. Nici unul din cele trei „spirite” nu vine de la Dumnezeu, pentru că nici unul din aceste spirite sau declarații inspirate nu este în armonie cu spiritul sau declarația inspirată de la Dumnezeu. Cercetarea lor prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu dovedește aceasta.

⁷ În ceea ce privește modul de cercetare, apostolul Ioan spune: „Spiritul lui Dumnezeu să-l cunoașteți după aceasta: orice spirit care mărturisește că Isus Christos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice spirit care nu mărturisește că Isus Cristos a venit în trup, nu este de la Dumnezeu; ci acesta este spiritul Anticristului, de a cărui venire ați auzit; deja el este în lume acum” (1Ioan 4:2,3). Încă o dată, traducerea modernă prezintă însemnătatea cuvintelor apostolului într-un mod rațional, ușor de înțeles și scriptural, după cum urmează: „Puteți cunoaște spiritul lui Dumnezeu după aceasta: toate declarațiile inspirate care recunosc că Isus Christos a venit în formă umană, vin de la Dumnezeu; și orice declarație inspirată care nu îl recunoaște pe Isus, nu vine de la Dumnezeu; ea este inspirația Anticristului. Voi ați auzit de venirea lui și iată că el este deja în lume” – 1Ioan 4:2,3, *An Amer. Trans.*

⁸ În timpurile apostolilor, acum nouăsprezece secole, exista o declarație de inspirație anticreștină care nega că Isus a venit pe pământ ca om, că a suferit, a murit și a fost înviat din morți. Tot la fel și acum, în acest secol, există o aceeași declarație de inspirație anticreștină, când oamenii acestei lumi spun că Isus Christos nu trebuie să vină ca Rege pentru a conduce pământul; ci că politicienii, împreună cu clerul, ca sfătuitoarii lor spirituali, pot governa pământul pentru ei înșiși, că ceea ce ce avem nevoie nu este Isus Christos în puterea Împărăției sale drepte, ci mai degrabă o organizație a Națiunilor Unite, o Lume Federală sau un Guvern Mondial Federal făcut de oameni. Conducătorii creștinătății sunt primii care fac asemenea declarații, dar faptul că fac parte din creștinătate nu înseamnă că aceste declarații sunt creștine, că sunt inspirate de spiritul lui Dumnezeu și nu pot fi de inspirație demonică. Prin ce fel de test putem ști sigur că acestea sunt de la anticrist și nu sunt inspirate de spiritul lui Dumnezeu? Prin cercetarea acestor declarații cu ceea ce învață Biblia. De ce cu Biblia? Pentru că Biblia a fost scrisă prin spiritul lui Iehova Dumnezeu, așa că orice lucru contrar învățăturilor Bibliei va fi contrar spiritului lui Dumnezeu.

⁹ Apostolul Petru arată rolul esențial pe care l-a avut spiritul lui Dumnezeu la scrierea Bibliei, spunând: „Nici o profecie din Scriptură nu are o interpretare particulară. Căci nici o profecie n-a venit vreodată prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind mișcați de spiritul sfânt” (2Pet. 1:20,21, *ASV*). Toți cei care folosesc Biblia ca piatră de încercare a spiritelor se vor proteja împotriva înșelătoriei și își vor apăra interesele lor veșnice.

Întrebări pentru studiu

1. Cum ne-a avertizat Dumnezeu despre spiritele care îi conduc pe oameni spre Armagedon?
2. Ce simbolizează balaurul, fiara, profetul fals și broaștele?
3. Cine urmează astfel de spirite și cine nu le urmează? De ce?
- 4,5. Ce sunt spiritele pe care trebuie să le cercetăm? De ce trebuie să le cercetăm?
6. Cum sunt dovedite cele trei spirite asemănătoare broaștelor ca nefiind de la Dumnezeu?

- 7,8. Cum dovedim noi astăzi care sunt spiritele anticristului?
9. Care sunt beneficiile folosirii Bibliei ca piatră de încercare?

ACȚIUNILE SPIRITULUI SFÂNT

¹ În numerele anterioare ale *Turnului de veghere* s-a dovedit într-o anumită măsură, cu Biblia, că *spiritul sfânt* care i-a mișcat pe scriitorii Bibliei nu este o persoană. El nu este cea de-a „treia persoană” a unei „treimi” religioase, ci este forța activă invizibilă a Atotputernicului Dumnezeu; această forță activă sau energie vine de la Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos*. Pentru a demonstra acest lucru, este necesar să cercetăm sau să testăm spiritul, inspirația doctrinei „treimii”, pentru a vedea dacă este de la Dumnezeu sau de la demoni. Cercetând doctrina contrară Cuvântului lui Dumnezeu, aceasta s-a dovedit a fi inspirată de demoni, anti-creștină și contrară lui Dumnezeu. Cu toate acestea, mulți vor întreba: „Dacă spiritul sfânt nu este o persoană inteligentă, ci este forța activă invizibilă a lui Dumnezeu, folosită de El pentru a-I face voia, atunci de ce vorbește Biblia despre spiritul sfânt că aude, vorbește, învață, mijlocește și face alte acțiuni caracteristice unei persoane?” De aceea, pentru a-i ajuta pe cititorii care sunt încă nelămuriți cu privire la aceste expresii din Biblie referitoare la spirit, vom lua în considerare textele din Scriptură implicate.

² Nu poate fi adus ca dovadă nici măcar un singur text care să spună că spiritul sfânt este Dumnezeu, ci multe texte din Scripturi arată că spiritul sfânt este asociat cu Dumnezeu, că vine de la El și duce la îndeplinire voința Sa. Isus a spus: „Dumnezeu este un spirit; și cine I se închină, trebuie să I se închine în spirit și adevăr” (Ioan 4:24). Aceasta înseamnă că Dumnezeu este o Persoană nevăzută, activă și puternică, și nu o persoană materială, asemenea nouă, oamenilor. Dar aceasta nu este același lucru cu a spune că „spiritul sfânt este Dumnezeu și este una cu Dumnezeu, având aceeași substanță, egal în putere și glorie cu Dumnezeu”, așa cum pretind trinitarienii, în mod nescriptural. Trinitarienii pun împreună două scripturi și spun că acestea două împreună dovedesc că spiritul sfânt este Iehova Dumnezeu. Concluzia trasă de trinitarieni denaturează restul Bibliei și creează o confuzie și contradicție lipsită de sens în această Carte armonioasă și rațională. Fără a forța sau denatura Scripturile, ceea ce Biblia spune cu privire la acțiunile spiritului sfânt al lui Dumnezeu poate fi explicat în mod rațional, în armonie cu celelalte scripturi. Acum, să cercetăm aceste lucruri.

Mângâietor

³ Cu câteva ore înainte de a muri pe stâlp, Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, a promis că va trimite discipolilor Săi spiritul sfânt, după ce va fi înviat din morți. El a vorbit despre acest spirit ca despre „mângâietor, ajutor, apărător”. După *An American Translation*, El a spus: „Eu voi cere Tatălui și El vă va da un alt Ajutor pentru a fi mereu cu voi. Acesta este Spiritul Adevărului. Lumea nu poate obține acest Spirit, deoarece ea nu-l vede și nu-l recunoaște; voi îl recunoașteți, deoarece rămâne cu voi și este înlăuntrul vostru”. „V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi, dar Ajutorul, adică Spiritul sfânt pe care-l va trimite Tatăl în locul Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. „Când va veni Ajutorul pe care-l voi trimite de la Tatăl – Spiritul adevărului, care vine de la Tatăl – El va mărturisi despre Mine. Și voi de

asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început”. „Dacă nu mă duc Eu, Ajutorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimite. Când El va veni, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți primi; dar când va veni Spiritul adevărului, el vă va călăuzi în tot adevărul; căci el nu va vorbi de la el, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” – Ioan 14:16,17,25,26; 15:26,27; 16:7,8, 12-15; de asemenea *Rotherham*.

⁴ Dacă spiritul sfânt ar fi cea de-a treia persoană a unei „treimi”, egal în putere și glorie cu Isus, de ce nu a putut veni la discipolii lui Isus decât după plecarea Sa? Și de ce ar trebui spiritul sfânt să aștepte să fie *trimis* de Isus? Motivul este că spiritul sfânt nu este o astfel de persoană

*Vezi *Turnul de veghere* din 15 iunie 1944, pag. 179-187; din 15 august 1944, pag. 247-252; și din 1 martie 1948, pag. 67-76).

egală în putere cu Isus, ci este forța activă invizibilă care vine de la Dumnezeu. În același discurs, Isus a spus: „Servul nu este mai mare decât domnul său, nici cel trimis nu este mai mare decât cel ce l-a trimis”. Aceasta dovedește că spiritul sfânt, care este trimis, nu este egal cu Isus, Cel care l-a trimis (Ioan 13:16). Deoarece această forță activă, invizibilă și sfântă era o mângâiere, un ajutor și un sprijin pentru discipoli, Isus a vorbit despre el ca despre un „mângâietor”, „ajutor”, „apărător”. În textul în limba greacă al Bibliei, cuvântul pentru „mângâietor”, „ajutor” sau „apărător” este de gen masculin și de aceea Isus s-a referit la el prin pronumele personal de gen masculin „el”. Totuși, în textul din limba greacă, cuvântul pentru „spirit” este de gen neutru și de aceea Biblia vorbește despre spiritul sfânt ca „acesta”.

⁵ După învierea și ridicarea Sa la cer, Isus nu a mai trebuit să fie personal sau trupește cu discipolii Săi; de aceea, prin intermediul acestei forțe active invizibile proiectată din cer asupra discipolilor Săi, El i-a putut ajuta, instrui și călăuzi. Acum, nouă ne este mai ușor să înțelegem cum a putut El să realizeze acest lucru de la o asemenea distanță, de la dreapta Tatălui Său din cer, deoarece ne aflăm în era atomică, când se folosește transmisia radio-tv, undele radar, descoperirea radiațiilor cosmice provenite din surse necunoscute din spațiu, exploatarea energiei atomice. Toate aceste progrese moderne ne descoperă cum pot fi dirijate minunatele forțe nevăzute de către mintea experților, care știu cum să le controleze și care dispun de mijloacele sau echipamentul necesar pentru aceasta. Ceea ce realizează omul în aceste domenii nu se poate compara însă cu toată puterea pe care Isus o are în cer și pe pământ de la învierea Sa – Mat. 28:18.

⁶ Să ne amintim ce a spus Isus discipolilor Săi despre spiritul sfânt, mângâietorul, pe măsură ce luăm în considerare acțiunile lui, descrise pentru noi în cartea Faptele apostolilor. Atunci când a vorbit despre venirea spiritului sfânt ca mângâietor, Isus n-a vorbit despre el ca despre o persoană, ci ca despre o forță sau energie activă. El a spus: „Voi trimite peste voi promisiunea Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate [Ierusalim] până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”. „Ci voi veți primi o putere, când se va pogorî spiritul sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori” (Luca 24:49 și Fapte 1:8, *ASV*). În mod similar, atunci când discipolul Luca vorbește despre pogorârea spiritului sfânt peste discipolii care așteptau la Ierusalim în ziua Cincizecimii, îl descrie mai degrabă ca pe o energie, decât ca pe o persoană. Observați limbajul din relatarea lui: „Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi asemănătoare focului au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-a așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți au fost umpluți cu spirit sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da spiritul să

vorbească” (Fap. 2:1-4, *The Emphatic Diaglott; Rotherham*). Explicând mai târziu ce s-a întâmplat, Petru accentuează ideea că spiritul sfânt este mai degrabă o putere, decât o persoană. El spune: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martorii Lui. De aceea, după ce a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl promisiunea spiritului sfânt, El a revărsat ce vedeți și auziți” – Fap. 2:32,33, *Diaglott*.

⁷ Orice idee că spiritul sfânt este o persoană corporală inteligentă, „cea de-a treia persoană a mult binecuvântatei treimi”, face ridicol limbajul lui Luca și Petru. Încercați să vă imaginați, cu toată seriozitatea, o persoană corporală împărțindu-se și dându-se bucată cu bucată fiecăruia din cei o sută douăzeci de discipoli, care s-ar fi umplut astfel cu această persoană corporală. Gândiți-vă cu toată seriozitatea cum a primit Isus de la Tatăl Său ceresc această „persoană” - spirit sfânt, pentru ca mai apoi să îl toarne sau să îl reverse ca pe un foc lichid asupra celor o sută douăzeci de femei și bărbați, pentru a-i umple cu el. ‘Revărsarea’ este modul de exprimare folosit de Dumnezeu la Ioel 2:28,29, profeția pe care a citat-o Petru în ziua Cincizecimii.

⁸ Umplerea cu spiritul sfânt nu urma să fie limitată la primii o sută douăzeci, ci așa cum a spus Petru mulțimii dinaintea lui: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie cufundat în numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; și voi veți primi darul spiritului sfânt. Căci promisiunea aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru TOȚI care sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru” (Fap. 2:16-18,38,39, *Diaglott*). Numărul scriptural de 144.000 de membri care alcătuiesc adunarea creștină completă sau „trupul lui Cristos”, toți primesc acest spirit și sunt îndemnați: „Nu vă îmbătați cu vin, aceasta este abuz; ci fiți plini de spirit”. „Noi toți am fost botezați de un singur spirit, într-un singur trup, fie că suntem Iudei, fie neamuri, fie că suntem robi, fie slobozi; și toți am fost făcuți să bem dintr-un singur spirit [am fost umpluți cu un singur spirit]” – Efes. 5:18; 1Cor. 12:13, *An Amer. Trans*.

⁹ Toate acestea nu se potrivesc unei persoane corporale inteligente, deoarece ar fi irațional și de neînțeles. Dar atunci când înțelegem faptul că spiritul sfânt al lui Dumnezeu este forța Sa activă invizibilă, prin care El poate acționa asupra materiei și minții și prin care își face voia, atunci limbajul devine simplu și pe înțelesul nostru. Aceasta face logic faptul că adunarea creștină, „trupul lui Cristos” al celor 144.000 de membri, este templul lui Dumnezeu. A fi un asemenea templu nu înseamnă că Dumnezeu locuiește personal sau trupește în trupurile de carne ale membrilor acestui templu spiritual, deoarece aceasta ar însemna nimicire. Iehova Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” (Exod 33:20). Dacă simpla privire a lui Dumnezeu însemna nimicire pentru o creatură umană, atunci cum ar putea un om să Îl aibă în el pe Dumnezeu, în mod literal, și să trăiască? Omul nu ar putea să trăiască. Aceasta nu ar fi în conformitate cu ceea ce a spus Ștefan: „Solomon I-a zidit o casă. Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești, așa cum zice profetul: „Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?” Iar Pavel a spus: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini” (Fap. 7:47-50; 17:24). Prin urmare, modul în care Dumnezeul Cel Prea Înalt locuiește în adunarea creștină, ca templul Său, este prin intermediul spiritului Său sfânt, forța Sa activă, care este devotată scopurilor Sale sfinte. În consecință, noi citim următoarele:

¹⁰ „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă pângărește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, iar templul sunteți voi” (1Cor. 3:16,17). Acestei clase a

templului, care este „trupul lui Cristos”, îi sunt adresate următoarele cuvinte: „Nu știți că trupul vostru este templul spiritului sfânt, care este în voi, și pe care îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. De aceea, gloriificați pe Dumnezeu în trupul vostru” (1Cor. 6:19,20, *ASV*). „Voi sunteți zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Cristos. Prin El, fiecare parte a clădirii este strâns unită și crește ca să fie un templu sfânt prin relația lui cu Domnul, iar voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș pentru Dumnezeu, PRIN SPIRIT” (Efes. 2:20-22, *AAT*). „Nici un om n-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu locuiește în noi și dragostea Lui este perfectă în noi. În felul acesta cunoaștem că locuim în El și El în noi, deoarece ne-a dat din spiritul Său” – 1Ioan 4:12,13.

¹¹ Comparați aceste citate din Scriptură și puneți-le împreună; nici o persoană sinceră nu poate susține că aceste texte spun că spiritul sfânt este Dumnezeu, un Dumnezeu personal. Întregul argument al acestor scripturi arată că Dumnezeu nu locuiește în mod direct, literal, în adunarea creștină, care este templul Său, ci prin umplerea lor cu spiritul Său sfânt, energia Sa invizibilă. În felul acesta este adevărat că „de fapt, Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă și voința și înfăptuirea, după bunăvoința Sa” – Filip. 2:13, *Diaglott*.

Vorbește, aude, învață, amintește

¹² Relatarea lui Luca cu privire la cei o sută douăzeci de discipoli din ziua Cincizecimii, spune că „spiritul le dădea glas” pentru a vorbi în limbi străine (Fap. 2:4). Dumnezeu, prin Isus Cristos aflat la dreapta Sa, a revărsat spiritul Său asupra lor. El l-a transmis asupra lor, făcându-i să vorbească în fraze străine, după cum o stație de emisie radio poate face ca difuzoarele aparatelor radio din milioane de locuințe să redea cuvinte, muzică și sunete, atunci când sunt în funcțiune și sunt acordate pe frecvența stației radio, aflată la mulți kilometri depărtare. Ce prind energiile sau impulsurile electrice de la stația radio, cu alte cuvinte, orice „aud” ele de la stație, duc mai departe spre aparatele radio, făcându-le să vorbească în consecință. În mod asemănător, orice „aude” spiritul lui Dumnezeu, el vorbește aceste lucruri discipolilor, le arată lucrurile care vor veni și le amintește ce a spus și ce a făcut Isus. Apoi, acești discipoli asupra cărora lucrează spiritul sfânt vorbesc lucrurile pe care spiritul le-a *auzit* sau le-a cules de la Dumnezeu. Ei vorbesc profeții sau ceea ce îi învață spiritul. Spiritul sau forța activă care emană de la Dumnezeu este mijlocul de transmisie, prin care El transmite învățătura, profeția sau capacitatea de a vorbi în limbi străine către servii săi receptivi și ascultători de pe pământ. Așa cum impulsurile electrice ce pleacă de la o stație radio-tv pot transmite și proiecta un film pe un ecran al unui televizor aflat la mare distanță, tot așa și spiritul lui Dumnezeu poate mult mai ușor să producă o viziune înaintea ochilor profeților Săi de pe pământ.

¹³ În multe texte, Scripturile arată acțiunea spiritului sau forței active a lui Dumnezeu în felul acesta. Petru spune: „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura *spusă de spiritul sfânt* mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuza celor ce au prins pe Isus” (Fap. 1:16). Despre vorbirea spiritului prin David, Isus a spus: „Cum atunci David, prin spirit [sau prin inspirație], Îl numește Domn, când zice: „DOMNUL a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrășmașii Tăi sub picioarele Tale?” (Mat. 22:43,44, *Diaglott*). „Căci David însuși, prin spiritul sfânt, a zis: „Iehova a zis Domnului Meu: ‘Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrășmașii Tăi sub picioarele Tale!’ Deci chiar David Îl numește Domn” (Mar. 12:36,37, *Diaglott*). Și discipolii lui Isus au declarat că spiritul lui Dumnezeu a vorbit prin David, căci ei s-

au rugat lui Dumnezeu astfel: „Tu ai zis prin spiritul sfânt, prin gura părintelui nostru David, servul Tău: ‘Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce își imaginează popoarele lucruri deșerte?’ (Fap. 4:25, *ASV*). Chiar David confirmă că Dumnezeu l-a mișcat să vorbească în mod profetic, prin spiritul Său sfânt, căci David a mărturisit: „Spiritul lui Iehova vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea. Dumnezeul lui Israel a vorbit, Stânca lui Israel mi-a vorbit” (2Sam. 23:2,3, *ASV*). Spiritul sfânt nu vorbea el însuși, ca și când ar fi fost o persoană, ci această forță activă a lui Dumnezeu vorbea prin persoana inteligentă asupra căreia acționa. Astfel, prin spiritul Său, Dumnezeu a vorbit prin asemenea persoană inspirată.

¹⁴ Apostolul Pavel îndreaptă atenția spre aceeași metodă de acțiune a spiritului. Referitor la vizita pe care iudeii i-au făcut-o în timp ce Pavel era prizonier în Roma, citim: „Atunci când ei nu s-au înțeles unii cu alții, au plecat acasă, iar Pavel n-a adăugat decât aceste vorbe: Bine *a vorbit spiritul sfânt* prin profetul Isaia către părinții voștri, când a zis: ‘Du-te la poporul acesta, și zi-i: Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege’ (Fap. 28:25,26, *ASV*). În această epistolă către evrei, Pavel citează din Psalmul 95:7-11 și spune: „De aceea, așa cum *zice spiritul sfânt*: ‘Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit... Ei nu vor intra în odihna Mea!’ (Evrei 3:7-11, *ASV*). Cine a scris Psalmul 95, noi nu știm. De aceea, nu putem spune că în Psalmul 95 spiritul a vorbit prin cutare sau cutare. Ideea principală este că psalmistul a fost inspirat să vorbească prin spiritul lui Dumnezeu și Pavel explică aceasta spunând: „cum *zice spiritul sfânt*”. Adevăratul vorbitor despre intrarea în odihnă este Iehova Dumnezeu, dar El a folosit spiritul Său sfânt pentru a Se exprima prin scriitorul anonim al Psalmului 95.

¹⁵ Încă o dată, pentru a arăta că omul nu vorbea din mintea sa, ci sub inspirație divină, Pavel citează profeția lui Ieremia și spune: „De asemenea, și *spiritul sfânt* ne *confirmă* lucrul acesta, căci după ce *a zis*: ‘Acesta este legământul pe care-l voi face cu ei; După acele zile, *zice Domnul*, voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor’, [acesta adaugă] ‘Și nu Îmi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor’ (Evr. 10:15-17, *Diaglott*). Prin spiritul Său, Dumnezeu l-a inspirat și pe profetul Moise să pregătească ceremoniile de la tabernacolul sacru. De aceea, Pavel spune: „*Prin aceasta, spiritul sfânt făcea de cunoscut* că drumul spre locul prea sfânt nu era încă deschis, câtă vreme sta în picioare primul tabernacol” – Evr. 9:8, *ASV*.

¹⁶ Atât Ieremia, cât și Moise au vorbit și au acționat sub puterea spiritului sfânt și astfel, Pavel atribuie spiritului inspirația profețiilor lor, și nu oamenilor. Spiritul a venit de la Iehova Dumnezeu. El a fost revărsat asupra lui Moise și asupra lui Ieremia. Aceasta făcea ca, în realitate Iehova Dumnezeu să fie Cel care profețea. Profeția lui Ieremia ne spune că de fapt Iehova promitea noul legământ. Dar, în nici un caz, cuvintele lui Pavel despre Moise și Ieremia nu ne impun să spunem că spiritul sfânt este Iehova Dumnezeu și că Pavel susține formula trinitariană „Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, trei persoane într-un singur Dumnezeu”.

¹⁷ În timp ce erau judecați în fața Sinedriului iudeu sau Curtea Supremă din Ierusalim, Petru și tovarășii săi apostoli au folosit un limbaj asemănător cu cel al lui Pavel în ceea ce privește spiritul sfânt, atunci când au spus: „Noi suntem martori ai acestor lucruri – ca și spiritul sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor care Îi dau ascultare” (Fap. 5:32, *Rotherham; AAT; Moffatt*). Petru, apostolii și spiritul sfânt au fost martori. Petru și ceilalți apostoli erau persoane inteligente. Dar, pentru că se spune că spiritul sfânt este un martor alături de acei oameni, aceasta nu reclamă concluzia că și spiritul sfânt este o persoană, așa cum nici asocierea spiritului cu Ieremia sau cu alți profeți nu l-a făcut să fie o persoană inteligentă. Petru și tovarășii săi au mărturisit despre Isus, dar ei au spus Sinedriului că mărturiseau aceste lucruri sub puterea spiritului lui Dumnezeu și în felul

acesta spiritul sfânt era cu ei în mărturisirea acestor lucruri. Dumnezeu i-a sprijinit prin spiritul Său în tot ce mărturiseau. Așa că Sinedriul a trebuit să accepte aceasta.

Spirit, apă și sânge

¹⁸ Ioan, care era împreună cu Petru în fața Sinedriului, spune despre Isus: „Acesta este Cel care a venit cu apă și sânge – Isus Unsul – nu numai cu apă, ci cu apă și sânge; și spiritul este cel ce mărturisește lucrul acesta, deoarece spiritul este adevărul. Căci trei sunt care mărturisesc: spiritul, apa și sângele; și aceștia trei sunt una [sau sunt martori ai unui singur lucru]. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare; căci aceasta este mărturia lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său” (1 Ioan 5:6-9, *Diaglott; Rotherham*). Nici un om întreg la minte nu va susține că apa și sângele sunt două persoane, doar pentru că s-a spus că ele mărturisesc sau pun mărturie. Apa și sângele sunt la fel de impersonale ca și spiritul sfânt. Ioan nu spune că spiritul este o persoană sau este Dumnezeu, ci că „este adevărul”. Iehova Dumnezeu L-a uns pe Isus cu spirit sfânt; deoarece Dumnezeu a folosit spiritul ca să-L ungă pe Isus, aceasta dovedește că spiritul nu este o persoană. Acesta este forța activă a lui Dumnezeu, prin care L-a aprobat pe Isus ca Fiul al Său și L-a însărcinat să acționeze ca Mesia sau Cristos – Fap. 10:38.

¹⁹ În lumina altor texte, *apa* cu care a venit Isus nu se referă la apa în care a fost botezat, nici la apa care a ieșit când I-a fost străpunsă coasta, ci se referă la Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-a predicat Isus (Efes. 5:26). *Sângele* arată spre moartea Sa ca o jertfă umană. *Spiritul* a fost energia invizibilă cu care El a fost uns. Atunci, care era lucrul asupra căruia toate acestea trei au căzut de acord și despre care au mărturisit împreună? Apa, sângele și spiritul erau de acord mărturisind că „Isus este Fiul lui Dumnezeu”. Spiritul cu care a fost uns Isus venea de la Tatăl Său. Așa stând lucrurile, înseamnă că Dumnezeu era Cel care, prin intermediul spiritului Său, mărturisea despre Fiul Său Isus Cristos. Sângele pe care l-a avut Isus în organismul Său pe pământ, a mărturisit că El era Fiul lui Dumnezeu, deoarece nașterea Sa ca om nu a avut loc prin zămislirea omului, ci prin puterea dătătoare de viață a lui Iehova Dumnezeu. O mare parte a Cuvântului lui Dumnezeu a fost scrisă înainte de nașterea umană a lui Isus și tot acest Cuvânt al lui Dumnezeu a mărturisit, de asemenea, că Isus Cristos va fi Fiul lui Dumnezeu.

²⁰ În ziua Cincizecimii, Isus cel glorificat în ceruri a început să reverse spiritul sfânt asupra discipolilor săi de pe pământ. Atunci s-a împlinit profeția lui Isus, așa cum citim la Ioan 7:37-39: „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: ‘Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura’. (Spunea cuvintele acestea despre spiritul pe care aveau să-l primească cei ce vor crede în El; căci Duhul Sfânt nu fusese încă dat, fiindcă Isus nu fusese încă glorificat)”. Cuvintele lui Isus despre spiritul sfânt nu învață nici pe departe că spiritul sfânt este o persoană corporală, chiar dacă traducătorii *Versiunii Regele Iacob* au redat același cuvânt grecesc *pneuma* mai întâi prin *spirit* și apoi prin *duh*, în același verset (39).

²¹ Arătând încă o dată că spiritul nu este o persoană, ci este o forță activă de la Dumnezeu, Cel Sfânt, Ioan vorbește despre acest spirit revărsat ca despre o miruire sau o ungere. El spune că această ungere îi învață pe cei care o au. Observați: „Dar voi aveți o ungere [*chrisma*, în greacă] de la Cel sfânt și știți toate lucrurile. Cât despre voi, ungerea [*chrisma*] pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea [*chrisma*] Lui, care vă învață despre toate lucrurile, este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat aceasta. Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem

îndrăzneală și să nu fim rușinați la venirea Lui” (1 Ioan 2:20,27,28, *ASV*). Dumnezeu Cel sfânt este Acela care i-a uns cu spiritul Său prin Isus Cristos și astfel, Dumnezeu este Acela care i-a învățat și îi învață prin spiritul ungerii Sale. Pentru a continua să primească asemenea învățături prin spiritul Său, creștinii trebuie să rămână în Dumnezeu, în unitate cu El. Atunci, El nu își va îndepărta spiritul de la ei. Spiritul nu trebuie să fie o persoană inteligentă corporală pentru ca ei să fie învățați astfel, ci ei trebuie să învețe orice le trimite Dumnezeu prin unda purtătoare a spiritului Său. – Vezi 1 Sam. 16:13,14 și 18:12.

Judecă, avertizează

²² Trinitarienii folosesc cuvintele lui Petru din Fapte capitolul 5, pentru a-și susține învățătura lor că spiritul sfânt este Dumnezeu și un membru personal al unei „treimi”. Să citim la Fapte 5:3,4,9,10: „Dar Petru i-a zis: Anania, pentru ce ți-a umplut Satan inima ca să minți pe spiritul sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vroiai cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu”. Mai târziu, după ce Anania a murit din cauza minciunii sale, Safira, soția lui, a venit înaintea lui Petru, susținându-și soțul în minciună. Citim: „Atunci Petru i-a zis: Cum de v-ați înțeles între voi să ispitiți spiritul Domnului? Iată, picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor lua și pe tine. Ea a căzut îndată la picioarele lui și și-a dat duhul [sau a murit]” (*ASV; Rotherham*). Petru a fost uns și umplut de spirit sfânt. Aceasta l-a înzestrat cu puterea de a descoperi nelegiuirea. De aceea, atunci când Anania și Safira l-au mințit pe Petru, ei au mințit de fapt spiritul sfânt dinlăuntru lui Petru și ispитеau puterea spiritului din el. Mai mult decât atât, deoarece acel spirit venea de la Dumnezeu și El era Judecătorul lor, Anania și soția lui Îl mințeau pe Dumnezeu. Ochii Săi depășesc posibilitățile televiziunii și aleargă încolo și-ncoace peste tot pământul, privindu-i pe cei răi și pe cei buni (Prov. 15:3). Nu există nici un fundament scriptural pentru a găsi nonsensul trinitarian în cuvintele lui Petru, pentru a le răstălmăci spre a susține că spiritul sfânt este o persoană.

²³ Dacă am urma raționamentul trinitarian, am fi siliți să credem că spiritul sfânt este un înger. Cum așa? Comparând versetele 26, 29 și 39 din Fapte, capitolul opt. Filip evangelistul tocmai terminase o bună lucrare de predicare în Samaria și citim că: „îngerul Domnului i-a vorbit lui Filip și i-a zis: Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu”. Dând ascultare poruncii îngerului lui Dumnezeu, Filip s-a întâlnit cu un car în care un famen citea profeția lui Isaia. Citim: „Atunci *spiritul i-a zis* lui Filip: Du-te și ajunge carul acesta!” După ce Filip l-a ajuns pe famen și i-a predicat acestuia despre Isus Cristos, famenul a fost botezat, apoi, după cum citim, „când au ieșit afară din apă, spiritul Domnului a răpit pe Filip și famenul nu l-a mai văzut” (Fap. 8:26,29,39). În primul caz, se spune că îngerul Domnului a vorbit direct lui Filip. În cel de-al doilea caz, când este scris că „spiritul i-a zis lui Filip”, nu este arătat dacă aceasta a avut loc printr-un înger vizibil sau invizibil sau printr-o comunicare spirituală directă.

²⁴ Un caz asemănător a avut loc în zilele judecătorilor, în Israel, când un înger al Domnului s-a arătat lui Ghedeon, i-a transmis mesajul divin și apoi a dispărut. Cuprins de teamă, Ghedeon a zis: „Vai de mine, Doamne Iehova! Am văzut pe îngerul lui Iehova față în față. Și Iehova i-a zis: Fii pe pace, nu te teme, căci nu vei muri” (Jud. 6:22,23, *ASV*). După dispariția îngerului, Iehova i-a vorbit în mod pașnic lui Ghedeon, fie prin înger, din starea invizibilă a îngerului, fie direct prin forța Sa activă, spiritul sfânt. La fel și în cazul lui Filip. Când spiritul i-a spus lui Filip să se urce în

carul famenului, acesta ar fi putut fi îngerul nevăzut care vorbea prin puterea spiritului lui Dumnezeu. Această înțelegere înlătură orice necesitate de a personifica spiritul sau de a spune că spiritul este un înger. După ce famenul a fost botezat, spiritul lui Iehova „a răpit pe Filip”, nu transportându-l literal prin aer, ci trimițându-l rapid și fără întârziere spre Asdod.

²⁵ Dacă luăm în considerare modul în care Dumnezeu a tratat cu Ghedeon și cu Filip, aceasta ne ajută să înțelegem modul în care El a tratat cu alții, ca de exemplu, cu Petru și cu adunarea din Antiohia, în Siria. La aproximativ douăzeci și unu de ore de la arătarea îngerului lui Dumnezeu lui Corneliu din Cezarea, la Marea Mediterană, a avut loc o acțiune a spiritului asupra lui Petru, aflat în cetatea Iope de pe țărmul mării, la aproximativ treizeci de mile depărtare de Cezarea. Prin puteri asemănătoare televiziunii și telecomunicațiilor, Atotputernicul Dumnezeu a făcut ca Petru să aibă o vedenie și să audă un glas care poruncește. În timp ce Petru medita la însemnătatea acestor lucruri, au sosit trei oameni de-ai lui Corneliu din Cezarea.

²⁶ Citim: „Pe când se gândea Petru la vedenia aceea, *spiritul i-a zis*: Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te și du-te cu ei fără șovăire, căci Eu *i-am trimis*” (Fap. 10:3,19,20; 11:13). Însă Fapte 10:3-7, arată că îngerul Domnului i-a spus lui Corneliu să trimită pe cei trei oameni la Petru. Așadar, atunci când spiritul i-a spus lui Petru să meargă cu ei, fără îndoială că Dumnezeu și-a pus spiritul asupra aceluiași înger și l-a folosit pentru a-l instrui pe Petru ce să facă. Când Petru a spus mai târziu fraților săi la Ierusalim: „*spiritul mi-a poruncit* să plec cu ei, fără șovăire”, putem fi siguri că el nu se gândea la spiritul sfânt ca la un membru personal al unei „divinități” trinitariene. În timp ce Petru continua să vorbească din Biblie familiei lui Corneliu, a adăugat: „Și cum am început să vorbesc, spiritul sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, cum a zis: Ioan a botezat într-adevăr cu apă, dar voi veți fi botezați cu spiritul sfânt” (Fap. 11:12,15,16 *ASV*, margin.). „Spiritul sfânt s-a coborât peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul spiritului sfânt s-a revărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu” (Fap. 10:44-46, *ASV*). Cum putea Petru să se gândească în mod rațional la spiritul sfânt ca la o persoană corporală, și astfel să fie turnat peste toată casa lui Corneliu, ca un dar, cum se toarnă untdelemnul? El nu ar fi putut gândi astfel.

²⁷ În ceea ce privește adunarea din Antiohia, timp de mai mult de un an Pavel și Barnaba s-au alăturat acelei grupe și au servit ca învățători (Fap. 11:22-26). Relatarea ne spune: „În biserica din Antiohia erau profeți și învățători, Barnaba, ... și Saul. Pe când serveau Domnului și posteau, *spiritul sfânt a zis*: Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat... Așa că, fiind *trimiși de spiritul sfânt*, s-au coborât la Seleucia” (Fap. 13:1-4, *ASV*). Versetul 9 vorbește despre „Saul, care se mai numește și Pavel, fiind plin de spiritul sfânt”. Nu se specifică ce modalitate a folosit spiritul sfânt aici pentru a da instrucțiuni lui Pavel și lui Barnaba. Ar fi putut fi un înger din cer, ca atunci când au fost trimiși cei trei oameni de la Corneliu la Petru; sau ar fi putut fi un profet al adunării din Antiohia. Profetul Agab ar fi putut vorbi sub puterea spiritului sfânt, căci citim: „În zilele acelea au venit niște profeți din Ierusalim la Antiohia. Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a făcut de cunoscut prin spirit, că va fi o foamete mare în toată lumea; așa s-a întâmplat în zilele lui Claudiu Cezar” (Fap. 11:27,28). În consecință, din moment ce porunca de a trimite pe Pavel și Barnaba ca misionari a fost dată sub puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu, acești doi oameni au fost trimiși, într-adevăr, prin spiritul sfânt, chiar dacă spiritul nu este o persoană.

²⁸ Pentru a le aminti ascultătorilor săi că vorbea sub puterea spiritului lui Dumnezeu, profetul Agab a spus că nu vorbea el însuși, ci spiritul sfânt era cel care vorbea. Atunci când Pavel

și Luca au ajuns la Cezarea, au avut loc următoarele: „Un anume profet, numit Agab, s-a pogorât din Iudeea, și a venit la noi. A luat brâul lui Pavel, și-a legat picioarele și mâinile și a zis: *Iată ce zice spiritul sfânt*: Așa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul care îi aparține acest brâu, și-l vor da în mâinile Neamurilor” (Fap. 21:10,11, *ASV*). La acest fel de comunicări prin profeți inspirați de spiritul sfânt s-a referit Pavel, atunci când le-a zis prezbiterilor adunării din Efes: „Și acum, iată că, împins de spirit, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai *spiritul Sfânt mă înștiințează* din cetate în cetate, *spunându-mi* necazurile care mă așteaptă” (Fap. 20:22,23, *ASV*). În sprijinul înțelegerii acestei chestiuni, Luca ne spune ce s-a întâmplat când Pavel a ajuns la Tir: „Acolo am găsit discipoli și am rămas șapte zile; aceștia îi ziceau lui Pavel, prin spirit, că n-ar trebui să se suie la Ierusalim” (Fap. 21:4). Întâlnirea lui Pavel cu Agab a urmat la scurt timp după aceasta. Toate aceste lucruri arată cum spiritul sfânt, deși nu este o persoană, ci numai forța activă divină, poate vorbi, poate înștiința și poate avertiza.

Numește, interzice, hotărăște

²⁹ Cu ocazia întâlnirii lui Pavel cu prezbiterii din Efes mai sus menționați, el le-a spus: „Luați seama la voi înșivă și la toată turma peste care *v-a numit spiritul sfânt* supraveghetori, – ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele scumpului Său” (Fap. 20:28, *Rotherham; Diaglott*). Cu mai mult de doi ani și jumătate înainte, Pavel a botezat doisprezece credincioși la Efes și în felul acesta a ajutat la înființarea unei adunări în acel oraș. Timp de doi ani și trei luni, el a predicat și a învățat în Efes. În alte orașe, Pavel și Barnaba au numit frați maturi în poziții de serviciu în cadrul adunării, iar Pavel i-a scris lui Timotei și lui Tit să numească frați maturi în poziții de supraveghetor și ajutor în cadrul adunărilor de care ei se îngrijeau (Fap. 14:23; 1Tim. 3:1-14; Tit 1:5-9). Pavel era un membru al corporației guvernatoare a bisericii secolului întâi și era umplut cu spiritul sfânt. Dacă el sau o altă persoană autorizată numea supraveghetori în adunarea din Efes, atunci cu adevărat se putea spune că „spiritul sfânt *v-a numit* supraveghetori”. Toate numirile făcute de oameni erau făcute sub puterea spiritului sfânt și lui trebuie să i se recunoască meritul, nu instrumentelor umane prin care a lucrat.

³⁰ Domnul Dumnezeu și-a exercitat foarte mult spiritul sau forța Sa activă asupra apostolului Pavel, pentru a-i conduce deplasările, declarațiile și scrierile. În cel de-al doilea său tur misionar, el era înclinat să meargă mai întâi în provincia Asiei a cărei capitală era Efes și apoi să se întoarcă spre est către provincia Bitinia, dar aici a intervenit Atotputernicul Dumnezeu prin spiritul Său. Noi citim despre Pavel, Sila și Timotei: „Fiindcă *le-a fost interzis de spiritul sfânt* să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei; ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar *spiritul lui Isus nu i-a lăsat*; trecând prin Misia au ajuns la Troa”. La Troa, Pavel a avut noaptea o viziune, prin care era îndrumat să se întoarcă cu lucrarea sa misionară spre vest, în Europa. „După această viziune a lui, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, înțelegând că Dumnezeu ne chemase să le vestim și lor Evanghelia” (Fap. 16:6-10, *ASV*). Nu sunt oferite detalii privind modul în care spiritul sfânt a interzis acelui grup misionar să predice Evanghelia în provincia Asiei, nepermițându-le să meargă în provincia Bitinia. Asemenea detalii ne-ar fi putut ajuta să înțelegem modul în care a acționat spiritul lui Dumnezeu pentru a interzice și a preveni, dar totuși, relatarea acțiunii spiritului în alte cazuri ne ajută să înțelegem fără să cădem în cursa trinitariană. Ca și în alte cazuri, spiritul a fost liber să acționeze prin îngerii, viziuni sau profeți umani, sau direct, fără intermediari. Acea viziune care îl îndruma

pe Pavel să se îndrepte spre Europa a fost prin spirit. Deci, prin spirit Dumnezeu l-a chemat spre vest.

³¹ Cu ceva timp înaintea acestei viziuni, Pavel și Barnaba, întorși acasă din primul lor tur misionar, au plecat la Ierusalim pentru a participa la o conferință împreună cu apostolii și frații maturi de acolo. Pentru a scoate din încurcătură adunarea cu privire la chestiunea circumciziei credincioșilor dintre neamuri, discipolul Iacov a citat scrierea inspirată a profetului de la Amos 9:11,12 (*Versiunea Septuaginta*) și a spus: „Simon [Petru] a arătat cum mai întâi Dumnezeu a cercetat pe Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor pentru Numele Său. Și cu faptul acesta sunt de acord cuvintele profetilor, după cum este scris: După aceea, Mă voi întoarce, ... pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face toate aceste lucruri” (Fap. 15:14-17). Văzând că Dumnezeu a turnat spiritul Său asupra Neamurilor, fără ca ele să fie mai întâi circumcise și văzând că aceasta era în împlinirea profeției, adunarea a hotărât să nu ceară Neamurilor să fie circumcise, scriindu-le următoarea scrisoare: „*A părut potrivit pentru spiritul sfânt și pentru noi, să nu mai punem peste voi nici o altă sarcină, decât aceste lucruri necesare: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie*” (Fap. 15:28,29, *ASV*). Dacă spiritul sfânt nu a fost o persoană inteligentă, cum a putut acest lucru să fie considerat potrivit pentru spirit, precum și pentru adunarea specială a creștinilor? Cum au putut să decidă chestiunea un asemenea spirit impersonal și acei creștini?

³² În acest mod: Petru, Pavel și Barnaba și-au făcut lucrarea printre neamuri prin puterea spiritului lui Dumnezeu. Pentru a le sprijini lucrarea, discipolul Iacob, sub călăuzirea spiritului sfânt, a citat Amos 9:11,12. Profetul Amos, a cărui profeție se împlinea, a vorbit și a scris așa cum a fost mișcat de spiritul lui Dumnezeu. În consecință, devenea clar ceea ce era bun și potrivit în lumina acestor lucrări ale spiritului sfânt, iar spiritul a ajutat la luarea deciziei. Adunarea creștină nu a luat acea hotărâre de una singură, fără să țină seama de ceea ce arăta spiritul sfânt că era voia lui Dumnezeu. Acei creștini participanți la adunare puteau spune foarte bine despre lucrurile misterioase ale lui Dumnezeu: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin spirit; căci spiritul cercetează toate lucrurile, da, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu... nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de spiritul lui Dumnezeu. Și noi am primit ... spiritul care este de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat cu generozitate. Noi vorbim despre ele nu prin cuvinte învățate din înțelepciunea omului, ci cu cuvinte învățate de spirit; combinând lucrurile spirituale cu cuvinte spirituale” (1Cor. 2:10-13, *ASV*). Asemenea lor, noi putem învăța lucruri folositoare din modul în care acționează spiritul.

Mărturisește, mijlocește

³³ Acum, noi suntem pregătiți să înțelegem cum mărturisește spiritul sfânt care sunt copiii spirituali ai lui Dumnezeu și cum mijlocește pentru ei. Sub inspirația spiritului, Pavel scrie: „*Spiritul însuși mărturisește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Cristos; dacă într-adevăr suferim împreună, vom fi și glorificați împreună cu El...* dar și noi, care avem cele dintâi roade ale spiritului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, – adică răscumpărarea trupului nostru. Căci prin speranță am fost mântuiți; ... Tot astfel și *spiritul ne ajută* în slăbiciunea noastră; căci nu știm pentru ce să ne rugăm; dar *spiritul însuși mijlocește* pentru noi cu suspine negărite și Cel ce cercetează inimile știe care este *cugetul spiritului*; pentru

că *el mijlocește* pentru sfinți, după voia lui Dumnezeu” – Rom. 8:16,17,23-27, *Diaglott; Rotherham*.

³⁴ Dumnezeu i-a uns cu spiritul Său pe acei creștini pe care i-a născut pentru a fi copiii Săi, împreună moștenitori cu Cristos. Această ungere sau miruire îi învață, așa cum s-a explicat mai sus; prin lucrurile pe care acesta le descoperă din Cuvântul scris al lui Dumnezeu, mărturisește că ei sunt copii spirituali ai lui Dumnezeu. În paginile cuvântului scris al lui Dumnezeu spiritul arată clar că Sămânța promisă a lui Avram în care vor fi binecuvântate toate națiunile este Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. De asemenea, cei care devin urmașii Săi, sunt adoptați de Dumnezeu pentru a fi moștenitori cu sămânța Isus Cristos, și astfel sunt făcuți fii ai lui Dumnezeu (Gal. 3:8,16,27-29). Prin cuvântul Său scris descoperit, Dumnezeu pune înaintea acestor fii speranța de a fi împreună cu Isus în Împărăția cerească. Tot cuvântul scris al lui Dumnezeu a fost produs sub inspirația spiritului Său (2Tim. 3:15-17); prin acest Cuvânt, spiritul sfânt mărturisește acestor creștini că ei sunt copii născuți ai lui Dumnezeu. De asemenea, prin acțiunile spiritului din viețile lor, ca și cele din viața lui Petru, Pavel și a altor discipoli, spiritul mărturisește încă o dată că ei sunt fii ai lui Dumnezeu.

³⁵ Datorită imperfecțiunilor lor trupești, a slăbiciunilor și a înclinațiilor spre păcat, acești creștini suspină și oftează înlăuntrul lor, deoarece doresc să fie liberi de păcat și să facă voia lui Dumnezeu într-un mod perfect. Dar speranța pe care a însămânțat-o Dumnezeu în inimile lor, prin spiritul Său, îi ajută să reziste și să nu se lase copleșiți de descurajare. Astfel, spiritul ne ajută în slăbiciunile și infirmitățile noastre, contrabalansând efectul pe care acestea îl au asupra noastră. Suspinele și gemetele din interiorul nostru rămân adesea neexprimate, nedecarate, deoarece nu înțelegem situația în care ne aflăm și nu știm ce să exprimăm. Vrem să ne rugăm, dar nu știm exact pentru ce să ne rugăm în anumite împrejurări și numai gemetele și suspinele nu ne ajută. Aici spiritul mijlocește pentru noi; aceasta nu înseamnă, bineînțeles, că spiritul este o persoană care trebuie să exprime suspinele și gemetele în locul nostru.

³⁶ Atunci, cum mijlocește spiritul? Spiritul mijlocește astfel: Dumnezeu a prevăzut și a prezis experiențele noastre ca adunare creștină. În Cuvântul Său, care este inspirat prin spiritul Său, El a prezis că noi vom ajunge în anumite împrejurări. Prin același Cuvânt inspirat de spirit El a făcut să fie înregistrate rugăciuni profetice, potrivite cu situațiile noastre. El a făcut să fie înregistrate profeții care preziceau cum să ieșim din aceste situații și să continuăm în serviciul Său. Dacă noi nu înțelegem profețiile și rugăciunile profetice, nu știm cu exactitate cum să ne exprimăm și lucrul exact pentru care să ne rugăm. Dacă noi înțelegem profețiile și scopurile imediate ale lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm exact pentru acestea. Dumnezeu își cunoaște vremurile și soroacele, știe ce a fost scris în Cuvântul Său prin spiritul Său și cunoaște cum și când se aplică la noi aceste lucruri scrise. El cunoaște care este cugetul spiritului sau care este însemnătatea acelor profeții și rugăciuni inspirate de spirit, și lasă ca acestea să mijlocească pentru noi. El le acceptă ca fiind lucrurile pe care ne-ar place să le cerem sau pentru care să ne rugăm și în consecință, le împlinește. După aceasta, prin puterea spiritului Său ne descoperă cum s-au împlinit aceste profeții față de noi și înțelegem că acestea erau exact lucrurile pentru care ar fi trebuit să ne rugăm, dacă am fi știut și am fi înțeles. Rămășița creștinilor credincioși poate recunoaște acest fapt în mod deosebit, începând din anul 1918.

³⁷ Luând în considerare toate aceste lucruri, Cuvântul lui Dumnezeu este în armonie cu el însuși în privința spiritului sfânt. Prin Cuvântul Său, noi cercetăm spiritele sau declarațiile inspirate ale acestor vremuri, pentru a dovedi dacă ele sunt de la Dumnezeu sau de la demoni. Am dovedit că declarațiile religioase cu privire la o „treime” sunt inspirate de demoni aflați sub Satan,

prințul lor. Pe de altă parte, am dovedit că spiritul Său sfânt este forța sau energia activă invizibilă prin care Atotputernicul Dumnezeu își face voia Sa. Cu ajutorul primit din articolele prezentate mai sus, putem fi informați mai bine despre modul cum putem cerceta spiritele, în viitor, pentru a putea dovedi și accepta numai ce este de la Dumnezeu prin Cristos.

Întrebări pentru studiu

1. Ce s-a dovedit prin cercetarea doctrinei „treimii”?
2. Cum arată trinitarienii, într-un mod fals, că spiritul sfânt este Dumnezeu?
3. Ce a spus Isus despre spiritul sfânt în ultimul Său discurs?
4. De ce s-a referit Isus la acest spirit sfânt cu ajutorul pronumelui *el*?
5. Ce ne ajută astăzi să înțelegem cum folosește Isus spiritul?
6. Cum se referă Isus, Luca și Petru la coborârea spiritului?
- 7,8. Cum face doctrina treimii limbajul lor ridicol?
- 9-11. a) De ce Dumnezeu nu locuiește literal în biserică, ca într-un templu? b) Cum locuiește Dumnezeu în aceasta și cu ce rezultat?
12. Cum putem ilustra că spiritul aude și vorbește?
13. De ce a vorbit regele David profetic?
14. De ce spune Pavel că spiritul a vorbit prin Isaia și Psalmul 95?
- 15,16. Citând din profețiile lor, de ce se referă Pavel mai degrabă la spiritul sfânt, decât la Ieremia și Moise?
17. De ce a declarat Petru că spiritul a mărturisit înaintea Sinedriului?
- 18,19. a) De ce mărturisirea spiritului cu apa și sângele nu l-a făcut să fie o persoană? b) Ce mărturisesc în deplină armonie toate acestea trei?
20. Când și cum s-a împlinit Ioan 7:37-39?
21. Cum dovedește 1 Ioan 2:20,27,28 că spiritul nu este o persoană?
22. De ce nu reiese din Fapte 5:3,4,9,10 că spiritul este o persoană?
- 23, 24. De ce Fapte 8:26,29,39 nu arată că spiritul este un înger?
- 25, 26. De ce nu arată Fapte 10 că spiritul sfânt este o persoană?
27. Cum a vorbit spiritul pentru a-i trimite pe Pavel și Barnaba?
28. Cum i-a mărturisit spiritul lui Pavel despre vizitarea Ierusalimului?
29. Cum a numit spiritul supraveghetori în biserica din Efes?
30. Cum a interzis și a împiedicat spiritul acțiunile lui Pavel?
- 31,32. Ce a scris Neamurilor adunarea specială din Ierusalim?
33. Pentru cine mărturisește spiritul și de ce mijlocește pentru ei?
34. Cum mărturisește spiritul că ei sunt fii ai lui Dumnezeu?
35. Cum îi ajută spiritul în slăbiciunile și imperfecțiunile lor?
36. Cum mijlocește spiritul, știind că Dumnezeu cunoaște cugetul acestuia?
37. În concluzie, ce a dovedit cercetarea noastră cu privire la treime și la spirit?

ÎNCERCAREA DE CATOLICIZARE A CREȘTINISMULUI

Distincția de a fi locul unde a fost folosit pentru prima dată numele de „creștin” îi revine cetății siriene Antiohia, și nu cetății păgâne a Romei. Discipolul Luca, însoțitorul apostolului Pavel, scrie la Fapte 11:26: „Iar discipolii au fost numiți creștini pentru prima dată în Antiohia”. Aceasta se întâmpla aproximativ în anul 41 A.D. Clerul romano-catolic susține că apostolul Petru și-a scris prima epistolă aproximativ în anul 48 A.D.; dar există motive să credem că el a scris-o între anii 61 și 65 A.D. În această scrisoare adresată fraților săi din provinciile Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, el arată că numele „creștin”, pe care îl folosește la 1Petru 4:16, era nepopular și că s-a răspândit din Antiohia în toate acele provincii, de asemenea și în Babilon și Mesopotamia, de unde Petru și-a scris prima epistolă. De la cuvântul „creștin” se trage numele de „creștinism”.

Sistemul religios romano-catolic este cel care îl numește pe Petru ca primul lui papă, iar crezurile și practicile sale le numește ca fiind „religia creștină”. Acest sistem al religiei care se numește el însuși „catolic” și istoria eforturilor sale religioase, arată cum au încercat să catolicizeze adevăratul creștinism, astfel încât creștinismul este înțeles total greșit astăzi. Indiferent dacă liderii religioși romano-catolici au avut creștinismul adevărat, este evident, chiar prin mărturisirea propriului lor cler, că acești conducători de început au căzut în religia demonilor, fiind ei înșiși înșelați, iar din poziția lor de lideri au înșelat pe mulți alții, astfel că astăzi sute de milioane de oameni sunt înșelați. Ceea ce se spune în acest articol nu are ca scop ridiculizarea romano-catolicilor sinceri din zilele noastre. Scopul este ca oamenii sinceri din organizația romano-catolică să vadă și să aprecieze poziția periculoasă în care au fost aduși de preoții sau liderii lor, în aceste zile când Sfintele Scripturi arată că spiritele demonilor merg la regii sau conducătorii întregului pământ pentru a-i aduna pe ei și supușii lor în războiul universal al Armagedonului (Apoc. 16:14-16). Cei care practică religia demonilor din ignoranță, se expun pericolului de a fi conduși de acești demoni în războiul final al Armagedonului, spre propria nimicire.

Domnul Dumnezeu poruncește în mod clar că cei care Îl servesc trebuie să Îl servească în spirit și în adevăr și trebuie să evite orice formă de închinare la demoni sau religie a demonilor. Biblia folosită mai cu seamă de romano-catolicii de limbă engleză este așa-numita „Versiune Douay”, din această versiune fiind citate următoarele versete din Scriptură, pentru a arăta că liderii romano-catolici nu au nici un motiv să fie ignoranți cu privire la poruncile lui Dumnezeu referitoare la demonism. În cele zece porunci, Domnul Dumnezeu spune: „Să nu ai dumnezei străini afară de mine. Să nu-ți faci vreun lucru cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu le adori și să nu le servești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu puternic și gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc, și arăt îndurare până la a mia generație a celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exod 20:3-6, după *Versiunea Douay*). Dacă noi nu păzim această poruncă, înseamnă că nu Îl iubim pe Domnul Dumnezeu, Tatăl Mântuitorului nostru Isus Cristos.

Pe lângă poruncile de mai sus, observați de asemenea și următorul citat din *Versiunea Catolică*: „Să nu vă duceți la vrăjitori [care cheamă spiritele, cei care practică religia demonilor], să nu întrebați nimic pe ghicitori, ca să nu vă pângăriți cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (Lev. 19:31). „Îmi voi întoarce fața de la acel suflet care va merge după magi și ghicitori, ca să comită curvie spirituală cu ei, și-L voi nimici din mijlocul poporului lui” (Lev. 20:6). „Dacă există

vreun bărbat sau o femeie în care există un spirit de vrăjitor sau de ghicitor și cheamă pe cei morți, să fie omorâți cu pietre; sângele lor să cadă asupra lor” (Lev. 20:27). „Să nu se găsească printre voi nimeni care să-și jertfească fiul sau fiica; nimeni care să se sfătuiască cu ghicitori, care să respecte vise sau semne, nici vreun vrăjitor, sau vreunul care să se sfătuiască cu spirite vrăjitoarești [sau spirite oraculare], sau prezicători ai viitorului, sau dintre cei care caută să afle adevărul de la morți. Căci Domnul Dumnezeu detestă toate aceste lucruri și din pricina acestor urâciuni va nimici El pe aceste neamuri dinaintea ta” (Deut. 18:10-12). Domnul Dumnezeu nu-și schimbă atitudinea față de aceste lucruri referitoare la închinarea la demoni, ci încă li se opune și le condamnă. În nici una din scrierile Sale inspirate scrise de apostolii și discipolii creștini, El nu a spus că acești închinători la demoni au posedat prototipuri sau modele perfecte, sau reprezentări primitive ale marilor adevăruri spirituale și de aceea noi putem adopta emblemele, ritualurile și ceremoniile lor demonice și le putem combina cu creștinismul.

Condamnați de propriile lor guri

Cu toate acestea, sistemul religios romano-catolic face chiar aceste lucruri, așa cum este recunoscut de propriile lor autorități. Să luăm de exemplu, pe renumitul Cardinal John Newman, care este cunoscut mai cu seamă pentru cântecul său religios „Condu-ne, luminează blândă”. John Newman a părăsit organizația religioasă anglicană și a devenit un romano-catolic, iar în anul 1879, papa Leo al XIII-lea l-a făcut cardinal. Aceasta a avut loc după ce Newman a scris o carte în apărarea ierarhiei romano-catolice, intitulată „*Un eseu despre evoluția doctrinei creștine*”, pentru a încerca să armonizeze adoptarea închinării la demoni a catolicismului cu creștinismul. Cităm din capitolul 8 al acestei publicații apărută în Londra, Anglia, la editura Pickering & Company în 1881, pentru a arăta argumentul catolicismului că el poate asimila demonismul fără să afecteze creștinismul, așa cum toiagul lui Aaron, care a fost prefăcut într-un șarpe prin puterea lui Dumnezeu, a înghițit toiegele magilor din Egipt, care au fost prefăcute în șerpi prin puterea demonilor. În acest argument, Jerome și alte autorități catolice, ignoră faptul că toiagul-șarpe al lui Aaron a înghițit toiegele-șerpi ale magilor nu pentru a le asimila și a deveni demonizat, ci pentru a le distruge și a arăta că Dumnezeu li se opunea și le era superior (Ex. 7:8-13). Această acțiune nu a fost un tablou profetic despre modul în care creștinismul va încorpora religia demonilor, fără să devină demonizat.

Totuși, cardinalul Newman, numind catolicismul său roman adoptat cu numele de „creștin”, continuă să arate raționamentul nescriptural prin care demonismul interzis a fost adoptat în organizația religioasă și astfel, milioane de închinători la demoni au fost considerați presupuși „convertiți”. În subtitlul „Putere de asimilare”, *Eseul* cardinalului Newman spune la pagina 371: „Încrezându-se în puterea creștinismului de a se împotrivi contaminării cu rău și de a transforma instrumentele și anexele ÎNCHINĂRII LA DEMONI pentru o utilizare evanghelică, și simțind că aceste utilizări au venit la origine din descoperiri primitive și din instinctul naturii, deși acestea au fost corupte; că ei trebuiau să inventeze ceea ce aveau nevoie, dacă nu foloseau ceea ce descoperiseră; mai mult decât atât, că ei posedau chiar prototipuri din care păgânismul încercase umbrele; conducătorii bisericii [romano-catolice] din timpurile vechi erau pregătiți, când s-ar fi ivit ocazia, să adopte, să imite sau să confirme existența ritualurilor și obiceiurilor populației, precum și filozofia clasei educate”.

La pagina 373 a *Eseului* său, cardinalului Newman numește anume unele din „instrumentele și anexele închinării la demoni”, amintite mai sus, atunci când scrie următoarele:

„Folosirea templelor, acestea fiind dedicate unor anumiți sfinți și împodobite la diferite ocazii cu crenguțe de copaci; tămâie, candelă și lumânări; jertfe oferite pentru vindecare; apa sfințită, aziluri, sărbători și anotimpuri, folosirea calendarelor, procesiuni, binecuvântări pe câmpii; veșminte preoțești, tonsura, inelul în căsătorie; venind către est, icoane de o dată mai târzie, poate chiar cântecul religios ecleziastic și [cântarea] Kyrie Eleison, toate sunt de origine păgână și sfințite prin adoptarea lor în Biserică [romano-catolică]”. Cardinalul Newman ar putea menționa și adoptarea doctrinei „treimii”, a doctrinei „nemuririi sufletului uman” și alte doctrine de origine păgână. Dar acest cleric învățat a spus suficient, astfel că, din mărturia lui, nu mai este nici o îndoială că ceremoniile practicate de sistemul religios romano-catolic își au originea de la demonii înșelători; că asemenea practici și ceremonii au fost duse mai departe de Roma păgână și adoptate de organizația religioasă romano-catolică. Cardinalul Newman încearcă să illustreze acestea ca fiind „evoluția doctrinei creștine”, dar în realitate, el o arată ca fiind denaturarea cauzatoare de moarte a doctrinei creștine. Bineînțeles că aceasta nu poate fi numită „religia pură” sau „religia curată și nepătată înaintea lui Dumnezeu” – Iac. 1:27, *Versiunea Douay*.

Să luăm o altă publicație romano-catolică autorizată, cartea *Credința părinților noștri*, scrisă de cardinalul american James Cardinal Gibbons, carte care este foarte populară în cercurile americane. În această carte, cardinalul dă o anumită explicație doctrinei romano-catolice a „purgatoriului” și apoi, pentru a-și susține interpretarea sa ispititoare a Scripturilor, el spune: „Această interpretare nu este a mea. Ea este vocea unanimă a Părinților Creștinătății”. Observați că acest cardinal nu spune că ea este vocea apostolilor lui Isus Cristos. Cardinalul acceptă interpretarea particulară a așa-numiților „părinți ai creștinătății” și în felul acesta dă la o parte scrierea inspirată a apostolului Petru, și anume: „Să înțelegi, mai întâi de toate, că nici o profeție din scripturi nu are o interpretare particulară. Căci nici o profeție n-a venit vreodată prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit inspirați de Duhul Sfânt” – 2Pet. 1:20,21, *Versiunea Douay*.

Apostolul Petru nu a învățat despre nici o doctrină a „purgatoriului” și nici vreunul din tovarășii lui apostoli. Întreaga Biblie, de la Geneza la Apocalipsa, contrazice categoric doctrina „purgatoriului”, așa cum este ea învățată de organizația romano-catolică și copiată din religia budistă. Aceasta este dovada convingătoare că asemenea doctrină își are originea de la demonii a căror religie este condamnată de Domnul Dumnezeu în Cuvântul Său. Această doctrină romano-catolică (și nu creștină) a „purgatoriului” este, în esență, următoarea: „Că omul posedă un suflet nemuritor; că la timpul descompunerii trupului, la moarte, moare doar trupul, dar acest suflet trăiește veșnic; că sufletul celui rău suferă chinul veșnic în adâncimile iadului; că toate sufletele romano-catolice își petrec o perioadă de timp nedeterminată în purgatoriu, care este un presupus loc intermediar între cer și adâncimile iadului; că sufletul uman este conștient în purgatoriu, dar cu totul neputincios de a se ajuta singur, deși se poate încă ruga pentru persoanele vii de pe pământ; că acest suflet poate fi salvat în decursul timpului nu prin propriile rugăciuni, ci prin rugăciunile oamenilor de pe pământ” – *Vezi Credința părinților noștri*, capitolul 16.

Artistul Doré, inspirându-se din descrierile poetului italian Dante, din poemul său „Purgatoriul”, a realizat multe picturi cu scopul de a reprezenta „purgatoriul”, iar în urmă cu câțiva ani industria filmului a realizat un film de groază bazat pe poemul lui Dante, pentru a fi prezentat pe ecran. Dar asemenea descrieri poetice și artistice și asemenea imagini ar fi putut fi inventate numai de mintea unui om aflat sub puterea și influența demonilor, și nu sub influența Sfințelor Scripturi, Biblia. Scripturile sacre ale Bibliei arată clar că doctrina chinurilor din purgatoriu a sufletului uman după moarte și-a avut originea de la „prințul demonilor”, Satan Diavolul. Acestea

ne spun despre minciuna lui Satan adresată Evei în Eden, atunci când i-a spus: „Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca dumnezeii, cunoscând binele și răul” (Gen. 3:1-5). Această declarație a făcut-o Satan ca răspuns la replica Evei adresată lui, că Domnul Dumnezeu, Creatorul, poruncise lui Adam și soției sale să nu mănânce din fructul oprit. Satan l-a contrazis atunci pe Dumnezeu, act care l-a făcut un mincinos, spunându-i Evei că atunci când va mânca, în neascultare față de Dumnezeu, ea va deveni asemenea „dumnezeilor” și nu va muri. Cedarea Evei în fața acelei minciuni, cu speranța că ea și soțul ei ar putea deveni „asemenea dumnezeilor”, a constituit începutul religiei demonilor printre creaturile umane. Rezultatul real al cedării la contrazicerea lui Satan a fost că, la scurt timp, Adam și Eva au fost condamnați la moarte și în mai puțin de o mie de ani ei au murit și s-au întors în țărâna pământului din care au fost luați. În Scripturi este arătat clar că Satan Diavolul a cauzat moartea lor prin aceste mijloace religioase – Rom. 5:12, Ioan 8:44.

Satan, „prințul demonilor”, este adversarul lui Iehova Dumnezeu. Biblia conține cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, cuvânt care este adevărul (Ioan 17:17, Ps. 119:105). Orice doctrină învățată de oameni, care contrazice Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, este o minciună și asemenea doctrină sau minciună își are originea de la adversarul Satan Diavolul și de la demonii săi asociați. Doctrinile și practicile sistemului religios catolic sunt contrazise în mod clar de Biblie. Aceasta este mai ales adevărat în ce privește pe cele referitoare la „purgatoriu”; la întâietatea papei; la morții care sunt mai vii ca oricând; la rugăciunile pentru cei morți; la doctrina și pretenția că adevărata biserică a lui Dumnezeu este întemeiată pe Petru; la apa sfințită; la chipuri și venerarea celor canonizați ca „sfinți” și la multe alte doctrine, ritualuri și practici. Aceste lucruri, privite prin prisma cuvântului curat, scris al lui Dumnezeu, dovedesc că religia romano-catolică este demonism. Din păcate, prin asemenea practicare a demonismului sub numele fals de „creștinism”, mulți oameni creduli sunt conduși chiar în cursa Diavolului și în cele din urmă în nimicirea care îi așteaptă pe toți demonii nelegiuiți și înșelători și pe prințul lor. Cei care caută salvarea pe care o oferă Dumnezeu prin Isus Cristos, vor rămâne în mod credincios lângă Cuvântul Său pur al adevărului și se vor împotrivi încercării religioase de catolicizare a creștinismului.

AMOS PROFETEȘTE ÎN MIJLOCUL OPOZIȚIEI

Amos își păștea turmele între fortăreața Tecoa, din munții lui Iuda și Marea Sărată. În singurătatea sa, el medita adesea la legea și profețiile lui Iehova și nu obosea niciodată să privească la creația lui Iehova din cer și de pe pământ. El se gândea adesea la națiunile înconjurătoare, Damasc, Filistia, Tir, Edom, Amon și Moab și la împotrivirea și cruzimea lor față de poporul care purta numele lui Iehova. Îi era greu să se gândească cum însuși iubitul său ținut al Iudeii nu a fost întotdeauna devotat în întregime închinării lui Iehova, ci a respins adesea legea Sa și a căzut în închinarea la idoli; dar acum regele Ozia domnea în Iuda și el ținea cu tărie la legea lui Dumnezeu. Cât de diferite erau împrejurările în Israelul din nord!

Ieroboam, regele Israelului, a extins granițele regatului spre limitele cele mai nordice pe care le-a promis Dumnezeu cu mult timp în urmă; ținutul era roditor și prosper, dar conducătorul și supușii erau corupți, se închinau la viței de aur în locul lui Iehova și încălcau dreptatea și decența de dragul satisfacției personale. Toate aceste lucruri îl mâhneau pe Amos.

El găsește mângâiere gândindu-se la Iehova și la închinarea Lui în Casa Sa din Ierusalim. Apoi, aproximativ în jurul anului 811 î.Chr., Amos aude într-o viziune vocea lui Iehova tunând din

templul Său de pe Muntele Sion, cu un tunet mai puternic decât răcnetul tuturor leilor pe care el i-a auzit vreodată. El vede pășunile distruse și chiar parcul grădină de pe culmea Carmelului uscat. Când înțelege ceea ce spune Iehova, Amos își dă seama că aceasta este o declarație de judecată împotriva națiunilor înconjurătoare și împotriva lui Iuda și Israel: „Din pricina multelor crime ale Damascului nu Mă voi îndupleca, căci au zdrobit și torturat Gileadul; de aceea, voi arunca flăcările războiului peste casa lui Hazael, pentru a mistui palatele lui Ben-Hadad; voi sfărâma zăvoarele Damascului, ... Voi trimite flăcările războiului peste zidurile Gazei [Filistia] pentru a-i mistui palatele, voi nimici cu desăvârșire pe căpeteniile Asdodului și pe cel ce ține sceptrul regal din Ascalon; voi lovi Ecronul până când va pieri ultimul dintre filistenii – ... Voi arunca flăcările războiului asupra zidurilor Tirului, pentru a-i mistui palatele ... Voi arunca flăcările războiului peste Teman [Edomiți], pentru a-i mistui palatele Boțrei ... Voi pune foc zidurilor Rabei, pentru a-i arde palatele, în mijlocul strigătelor de război din ziua bătăliei, în mijlocul furtunii din ziua vijeliei, până când regele lor va fi dus în exil, el împreună cu căpeteniile sale – ... Voi arunca flăcările războiului peste Moab, pentru a mistui palatele Cheriotului, în mijlocul strigătelor de război și a sunetelor de trâmbițe; voi nimici cu desăvârșire pe regele lor și voi ucide pe toate căpeteniile lui împreună cu el – ... Voi arunca flăcările războiului peste Iuda, pentru a mistui palatele Ierusalimului...”

„Din pricina multelor crime ale Israelului nu Mă voi îndupleca, căci ei vând pe cei sinceri pe bani, pe cei nevoiași pe o pereche de încălțăminte, ei calcă în picioare pe cei săraci ca pe țărână și chinuiesc sufletele smerite; ... profetilor le-ați interzis să mai profetească. Acum, iată că vă voi face să vă prăbușiți cum se prăbușește carul încărcat cu snopi; așa că fuga nu va mai fi iute, cel puternic nu se va putea sluji de tăria lui, războinicul nu va scăpa viu, arcașul nu va mai sta pe picioare, cel iute de picioare nu va scăpa teafăr, călărețul nu va scăpa și chiar cei mai viteji vor fugi în pielea goală în ziua aceea” – Amos 1:2 – 2:16, *Moffat*.

Abia ce se încheiase viziunea și Amos își revenea din uimire, când el Îl aude pe Iehova spunându-i: „Du-te și profetește poporului Meu Israel!” (Amos 7:15). Amos a ascultat imediat; el și-a încredințat turmele unui alt păstor și s-a îndreptat spre nord, a trecut de Betlem și de Ierusalim, spre ținutul Israelului și acolo a început să profetească:

„Ascultați cuvântul acesta, pe care-l rostește Iehova împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din țara Egiptului, atunci când am zis: Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului; de aceea vă voi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre” (Amos 3:1,2, *ASV*). Nici nu a început să profetească bine, că preoții din Israel au început să se împotrivescă predicării lui în acel loc. Dar Amos, deoarece a auzit pe Iehova vorbind, știa că proclamarea aceluia mesaj era inevitabilă, asemenea fiorului de frică la auzul răcnetului unui leu și că nici un om nu-l putea opri; așa că a spus: „Leul răcnește; cine nu se va teme [sau înfiora]? Domnul Iehova vorbește; cine poate să nu profetească?” (Amos 3:8, *ASV*, *Moffat*). Chiar după multă predicare Amos vede că izraeliții nu se întorc la Iehova, ci continuă închinarea lor falsă la Betel și Ghilgal; așa că el le transmite mesajul lui Dumnezeu atrăgându-le atenția asupra acestuia și apoi le dă avertismentul solemn al lui Dumnezeu: „De aceea îți voi face astfel, Israele; și fiindcă îți voi face astfel, pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul Tău, O, Israele! Căci iată că Cel care a întocmit munții, a făcut vântul și spune omului care-i sunt gândurile; Cel care prefăce zorile în întuneric și calcă pe înălțimile pământului – Iehova, Dumnezeul oștirilor, este Numele Lui” – Amos 4:12,13, *ASV*.

În ciuda opoziției crescânde, Amos continuă să declare cu îndrăzneală mesajul lui Dumnezeu către Israel. El vede clar că ei îl urăsc deoarece le spune adevărul care îi demască. Deși

ei îi spun că ar fi mai înțelept din partea lui să tacă în acele timpuri și că lucrurile se vor aranja oricum, Amos continuă să-și împlinească însărcinarea dată de Dumnezeu de a predica – Amos 5:10,13,15; 16:1-14.

În viziune, Amos Îl vede pe Iehova trimițând lăcuste pentru a distruge culturile. La rugămintea lui Amos, Iehova se înduplecă. Apoi, Amos vede pe Iehova trimițând foc pentru a mistui pământul și marea; dar Iehova cedează din nou rugăminții lui Amos și se înduplecă (Amos 7:1-6). În viziune, Amos Îl vede apoi pe Domnul stând lângă un zid, cu o cumpănă în mână și îl aude pe Iehova spunând: „Ce vezi, Amos?” Amos răspunde: „O cumpănă”. Apoi Domnul spune: „Cu o cumpănă îmi voi proba poporul și niciodată nu-l voi mai ierta, ci înălțimile lui Isaac vor fi pustiite, sfintele locașuri ale lui Israel vor fi ruinate și voi ataca cu sabia casa lui Ieroboam” – Amos 7: 7-9, *Moffat*.

După aceea, Amos declară întreaga viziune la Betel. Când încheie, el îl vede pe preotul din Betel, Amația, grăbindu-se spre locuința sa. Amos a aflat mai târziu că Amația i-a scris regelui Ieroboam, acuzându-l pe Amos de conspirație împotriva regelui. Înarmat cu autoritatea răspunsului regelui, Amația îi spune lui Amos: „Visătorule, pleacă în Iuda și câștigă-ți acolo existența; fă pe profetul acolo, dar nu mai profetiți niciodată la Betel, căci acesta este locașul regal, templul național” (Amos 7:12,13, *Moffat*). L-au intimidat aceste vorbe pe Amos? A încetat el să mai profetească în Israel și s-a întors în Iuda? Din contră, el a devenit mai hotărât ca niciodată să continue să predice în Israel, teritoriul pe care i-l încredințase Dumnezeu și i-a răspuns plin de îndrăzneală lui Amația: „Eu nu eram nici profet, nici unul din fiii profetilor; ci eram păstor și strângător de smochine; Iehova m-a luat de la turmă și mi-a zis: Du-te și profetește poporului Meu Israel! De aceea, ascultă acum Cuvântul lui Iehova, tu care zici: Nu mai profetiți împotriva lui Israel și nu-ți mai arunca cuvântul împotriva casei lui Isaac! De aceea, așa zice Iehova: Nevasta ta va fi o curvă în cetate, fiii și fiicele tale vor cădea loviți de sabie, ogorul tău va fi împărțit cu frânghia de măsurat; și tu însuși vei muri într-un ținut necurat, și Israel va fi dus în captivitate departe de țara lui!” – Amos 7:14-17, *ASV*, margin.

Iehova răsplătește hotărârea și curajul lui Amos cu încă o viziune. Amos vede un coș cu fructe coapte și Îl aude pe Iehova zicând: „Ce vezi, Amos?” Amos răspunde: „Un coș cu fructe coapte”. Iehova îi spune: „Așa este pregătită pieirea pentru poporul Meu Israel; nu-l voi mai ierta niciodată. Imnurile templului se vor schimba în gemete, peste tot vor fi aruncate cadavre peste cadavre” (Amos 8:1-3, *Moffat*). Amos vorbește Israelului despre această viziune și continuă: „Ascultați lucrul acesta, voi care ați înghiți pe cei nevoiași și îi faceți pe cei săraci din țară să se prăbușească, zicând: Când va trece luna nouă, ca să vindem grânele și Sabatul ca să deschidem grânarele, să micșorăm efa și să mărim siclul [prețul] și să înșelăm la cântar? Ca să putem cumpăra pe cei săraci pe argint și pe nevoiași pe o pereche de încălțăminte, și să vindem resturile în loc de grâu? Iehova a jurat pe slava lui Iacov: Cu siguranță că nu voi uita niciodată vreuna din faptele lor! Să nu se cutremure țara din pricina aceasta și să nu plângă toți locuitorii ei? – Amos 8:4-8, *ASV*.

Văzând nepăsarea totală a poporului față de cuvintele lui Dumnezeu și fiind martor la ocară pe care o aduceau asupra numelui lui Dumnezeu, Amos tânjește după vremea când Iehova își va curăța Numele și Cuvântul Său. Iehova îi apare lui Amos într-o viziune și îl asigură încă o dată de nimicirea completă și inevitabilă pe care o va aduce asupra potrivnicilor Săi: „Pe ultimii rămași Îi voi ucide cu sabia; așa că nici unul din ei nu va fugi, și nici unul din cei ce vor fugi nu va scăpa. De ar pătrunde chiar până în Sheol, și de acolo îi va smulge mâna Mea; de s-ar sui chiar în cer, și de acolo îi voi doborî. De s-ar ascunde chiar pe vârful Carmelului, și acolo îi voi căuta și-i voi lua; de s-ar ascunde de privirile Mele chiar în fundul mării, și acolo voi porunci

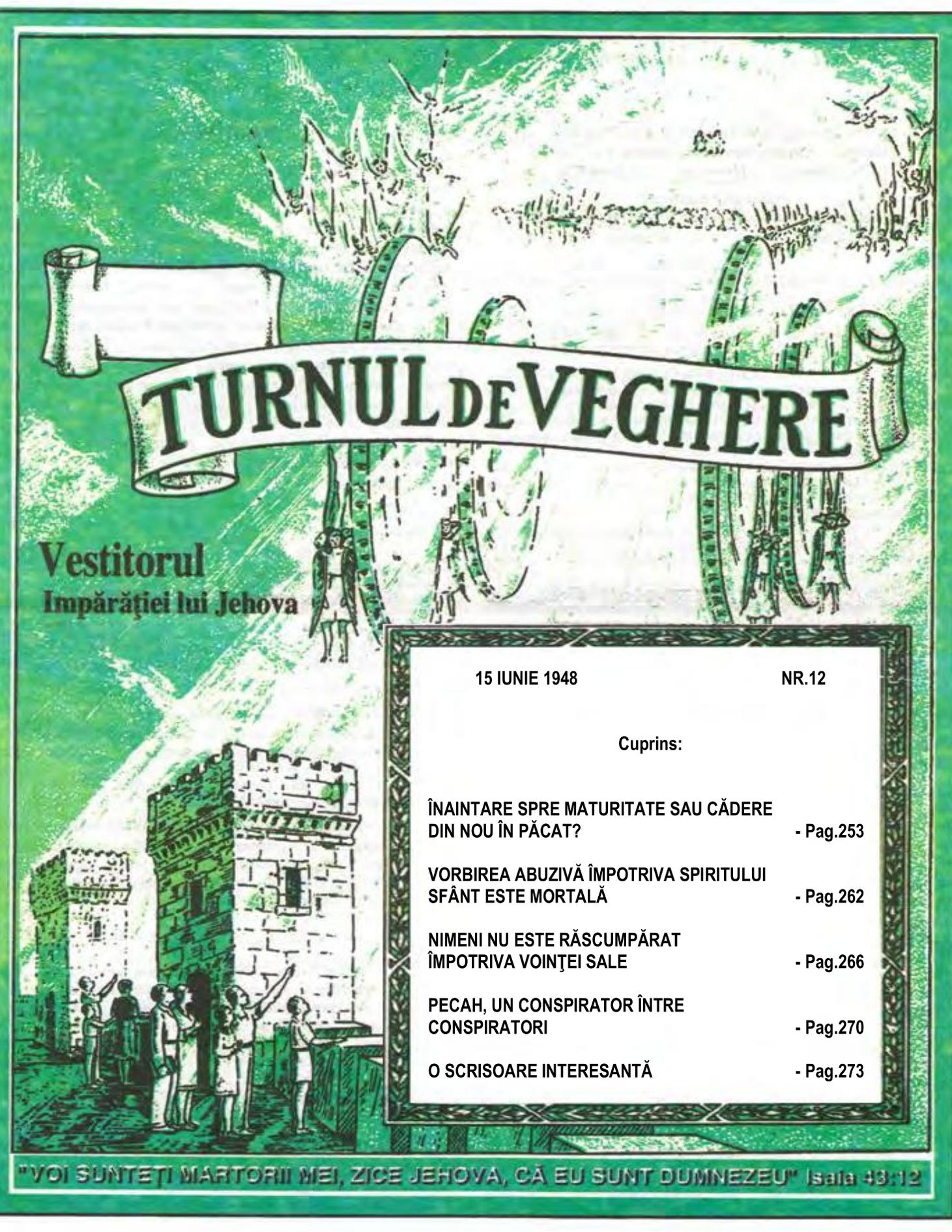
șarpelui să muște. De ar merge în captivitate chiar înaintea vrășmașilor lor, și acolo voi porunci sabiei și aceasta îi va ucide; voi pune astfel ochii pe ei ca să le fac rău, nu bine. Căci Domnul, Iehova al oștirilor este Cel care atinge pământul și acesta se topește, și toți locuitorii lui vor plânge” – Amos 9:1-5, *ASV*.

Apoi, după fermitatea lui Amos în descărcarea de această sarcină de judecată nefavorabilă, Iehova îi dă un mesaj de mângâiere și speranță cu privire la eliberarea din captivitate a poporului care poartă numele Său și cu privire la prosperitatea lor ulterioară: „În ziua aceea voi ridica din căderea lui tabernacolul lui David și îi voi drege spărturile; îi voi ridica ruinele și-l voi zidi ca în zilele de odinioară; ca ei să stăpânească rămășița Edomului și toate națiunile peste care a fost chemat Numele Meu, zice Iehova, care va împlini aceste lucruri. Iată vin zile, zice Iehova, când plugarul va depăși secerătorul și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța; din munți va picura vin dulce și va curge de pe toate dealurile. Voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Iehova Dumnezeuul tău” – Amos 9:11-15, *ASV*.

Așa cum Amos s-a bizuit pe Dumnezeu și nu a permis să îl intimideze nimic, ci a continuat să profețească cu îndrăzneală în mijlocul celei mai mari împotriviri a Israelului, tot așa și martorii lui Iehova de astăzi continuă să declare creștinătății judecata nefavorabilă a lui Iehova, în ciuda tuturor persecuțiilor și împotrivirilor pe care creștinătatea le poate aduce asupra lor, deoarece martorii lui Iehova știu că Iehova le-a poruncit să predice; ei au experimentat deja sprijinul Său infailibil.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

„În timp ce eram angajat în lucrarea din casă în casă în teritoriul meu din oraș, am avut o experiență pe care am considerat-o interesantă pentru a v-o relata, deoarece are legătură cu Quebecul. I-am făcut o vizită domnului --- M.P., C.C.F., în acea circumscripție electorală. El a fost foarte cordial, m-a invitat în casă și a deschis el însuși discuția cu privire la situația din Quebec, stând de vorbă ceva timp despre aceasta. El a spus că era destul de conștient de starea rea de lucruri din Quebec, de faptul că nu avem o democrație reală și că situația este explozivă din punct de vedere politic. Respectivul domn m-a informat că C.C.F. pregătea un proiect de lege care să garanteze libertatea de închinare, care urma să fie introdus în următoarea sesiune parlamentară. A recunoscut că martorii lui Iehova făceau o lucrare educațională vitală în Quebec și că toată Canada ar beneficia de pe urma aducerii problemei în instanță. De asemenea, și-a exprimat speranța că ne vom continua lupta până la sfârșit și că ei ne vor susține. Aceasta a deschis o ocazie excelentă pentru încă o mărturie. I-am prezentat literatura, el acceptând broșura *Prințul păcii* și pliantul *Ura arzătoare a Quebecului*, iar după ce s-a uitat pe un exemplar din *Treziți-vă!* și-a exprimat dorința de a se abona pentru un an. El a mai spus că nu înțelegea de ce noi nu votăm, că avem multe în comun, dar folosim metode diferite. Aici, mai mult ca în alte părți, a fost stârnit un mare interes prin distribuirea de pliante și prin publicitatea din presă. Mulți și-au exprimat indignarea și disprețul în legătură cu Quebecul”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IUNIE 1948

NR.12

Cuprins:

- ÎNAINȚARE SPRE MATURITATE SAU CĂDERE
DIN NOU ÎN PĂCAT? - Pag.253
- VORBIREA ABUZIVĂ ÎMPOTRIVA SPIRITULUI
SFÂNT ESTE MORTALĂ - Pag.262
- NIMENI NU ESTE RĂSCUMPĂRAT
ÎMPOTRIVA VOINȚEI SALE - Pag.266
- PECAH, UN CONSPIRATOR ÎNTRE
CONSPIRATORI - Pag.270
- O SCRISOARE INTERESANTĂ - Pag.273

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Iunie 1948

Nr. 12

ÎNAINȚARE SPRE MATURITATE SAU CĂDERE DIN NOU ÎN PĂCAT?

„Să înaintăm spre perfecțiune, fără să mai punem din nou temelii”. – Evrei 6:1.

IEHOVA Dumnezeu are multe să ne descopere cu privire la Împărăția Sa, sub care voia Sa se va face și pe pământ, ca și în cer. Timp de mai bine de patru mii de ani, El a făcut să fie rostite și înregistrate profeții, sub inspirație, cu privire la acea Împărăție. Așadar, s-a vorbit și s-a scris mult cu privire la acest subiect care necesită lămurire. Multe profeții s-au împlinit în zilele noastre și multe urmează încă să se îplinească. În decursul miilor de ani trecuți, cunoștința a înaintat și problema era să se țină pasul cu ea. Mai ales în acest secol este o chestiune de importanță vitală a ține pasul cu împlinirea profeției și cu descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu. Toate semnele arată că am ajuns la „timpul sfârșitului” națiunilor, perioadă când noi trebuie să alergăm cu sârguință încoace și încolo prin paginile Sfintei Biblii, pentru ca înțelegerea și cunoștința noastră despre conținutului ei să crească. Profeția divină din Daniel 12:4 spune că multe lucruri vor fi pecetluite, ascunse cunoștinței omenești, până în prezentul „timp al sfârșitului”. Întrucât timpul potrivit a sosit, acum este privilegiul nostru să mergem la adevărata sursă de informație și să ne împărtășim de creșterea prezisă a cunoștinței. Este cel mai înțelept lucru să facem aceasta, deoarece este sigur că dacă refuzăm cu voia să ținem pasul cu înaintarea cunoștinței, vor urma consecințe foarte triste pentru noi. Nu numai că rămânem în urmă și devenim înapoiți, ci este posibil ca ignoranța, mai ales ignoranța cu voia, să ne ducă la păcate serioase. Împotrivirea oamenilor la a învăța a dus la un păcat îngrozitor.

² Nimic nu este de mai mare importanță decât Împărăția lui Dumnezeu. Ea merită studiul nostru și nimic nu este de o valoare mai mare decât o cunoștință exactă despre ea. Aproximativ în anul 61 A.D., un mare predicator a scris evreilor, care s-au interesat de ultimele descoperiri cu privire la Împărăție. Acest predicator, apostolul Pavel, le-a scris despre Fiul înălțat al lui Dumnezeu, care a fost chemat și ales de Dumnezeu ca să fie Rege. Iehova Dumnezeu i-a promis printr-un jurământ acea poziție regală. El nu era numai un Rege, ci de asemenea și un Mare Preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. În această privință, El era asemenea lui Melhisedec, regele Salemului, în al douăzecilea secol î.Chr., care era un preot pe tronul său. Melhisedec, de fapt a prefigurat pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos și astfel, Dumnezeu, prin jurământul Său, L-a făcut pe Fiul Său un mare preot în felul lui Melhisedec sau „după ordinul lui Melhisedec”. Pavel avea multe de spus despre acest mare rege și preot tipic și existau multe lucruri dificile care trebuiau să fie explicate despre el, pentru a înțelege însemnătatea sa profetică. Dar evreii erau atât de în urmă cu învățatul, încât aceasta l-a făcut pe apostolul Pavel să amâne o interpretare cu privire la Melhisedec, pentru a arunca mai multă lumină asupra Împărăției lui Dumnezeu.

³ Bine motivat, apostolul a scris: „...Melhisedec. Despre care avem multe lucruri de spus și grele de interpretat, văzând că ați devenit tari de urechi. Căci în ce privește timpul, voi trebuia

să fiți învățători, dar aveți iarăși nevoie ca cineva să vă învețe cunoștințele elementare ale principiilor de bază din profețiile lui Dumnezeu; ați ajuns până acolo să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine se împărtășește numai cu lapte, nu are experiența cuvântului despre neprihănire; căci este un copil. Dar hrana tare este pentru oamenii maturi, aceia care au judecata deprinsă prin întrebuintare să discearnă binele și răul” (Evr. 5:10-14 *ASV*). Dacă acei evrei și-ar fi ascuțit urechile și ar fi fost mai dornici să învețe și să înțeleagă în timpul când li s-a dat ocazia, ei ar fi putut predica și învăța pe alții. Nu ar fi fost necesar ca apostolul Pavel să-i învețe și să întrebuinteze metode care sunt folosite la instruirea copiilor mici. În loc să-i hrănească cu hrană lichidă, Pavel i-ar fi hrănit cu hrană tare din Scripturile Ebraice inspirate, potrivită pentru creștinii maturi. În loc să fie asemenea pruncilor sau copiilor, care nu pot să vorbească și astfel să dea informație altora, ei ar fi fost în stare să învețe și să explice altora care caută cunoștință Cuvântul drept al lui Dumnezeu. Problema lor era că nu erau experimentați în mânăuirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu l-au cercetat și n-au meditat asupra lui după cele mai bune metode de studiu. Ei nu și-au deschis mințile și nu și-au întrebuintat puterile lor mintale spre a vedea diferența pronunțată dintre adevăr și eroare, dintre bine și rău.

⁴ Nu este voia lui Dumnezeu ca noi să rămânem copii în cunoștință. A rămâne copii în această lume nelegiuită, pentru noi este un dezavantaj. Aceasta ne face total incapabili de a ne apăra împotriva înșelătoriilor servilor celui rău; ne face complet nefolositori pentru răspândirea cunoștinței din Cuvântul lui Dumnezeu și altora. Este o necesitate urgentă să creștem în cunoștință. Cuvântul lui Dumnezeu n-a fost scris pentru copii, deși persoanele care sunt copii în cunoștință pot fi învățate din Cuvântul Său de învățători răbdători. Bazele cunoștinței adevărului se află în Cuvântul Său scris. Dar odată ce am pus bazele cunoștinței noastre, adică odată ce am dovedit care sunt aceste baze, atunci n-ar trebui să le tot punem în mod repetat și astfel să nu ajungem nicăieri cu zidirea în măreața structură a unei cunoștințe și înțelegeri depline din scopul lui Dumnezeu al mântuirii. Dacă noi continuăm să ne împărtășim numai din laptele adevărilor de bază, aceasta va împiedica dezvoltarea noastră mintală și vom rămâne copii în cunoștință, care pot fi legănați încolo și înapoi de servii Diavolului. Ca prunci, noi nu ne putem bucura de cea mai mare parte a Cuvântului lui Dumnezeu, pe care El l-a scris pentru instruirea noastră completă în ceea ce este drept și pentru protecția noastră împotriva a ceea ce este amăgitor și vătămător.

⁵ Este scopul lui Dumnezeu ca, sub Împărăția Regelui Său prefigurat prin Melhisedec, toți aceia care atunci vor fi copii și prunci să crească până la deplina maturitate a trupului și a minții, pentru ca astfel pământul paradisului să poată fi pe vecie plin de bărbați și femei mature, perfecți în cunoștință, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Nu mai puțin este voia lui Dumnezeu ca toți acei creștini care trăiesc acum pe pământ să înainteze în cunoștință, până la acea deplinătate care se potrivește oamenilor lui Dumnezeu, capabili să-L servească în mod acceptabil. În armonie cu aceasta, apostolul Pavel continuă să spună: „De aceea, lăsând învățătura primelor principii ale lui Cristos, să ne grăbim spre perfecțiune, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică. Și vom face lucrul acesta, dacă Dumnezeu va permite” (Evr. 6:1-3, *ASV*). Dacă noi nu facem ceea ce zice apostolul aici, nu putem să înțelegem situația încurcată din lume de astăzi sau să rezolvăm chestiuni dificile de care ne lovim peste tot; nu putem să luăm hotărâri drepte care au aprobarea lui Dumnezeu; nu putem să ne păzim să nu fim deviați în robia acestei lumi vechi.

Cădere de la credință

⁶ Dacă noi nu înaintăm dincolo de cele dintâi principii ale lui Cristos, ci zăbovim copilărește cu punerea temeliei adevărilor despre pocăință, credință, botez, naștere prin spirit, înviere, judecată etc., suntem în pericol. Ce fel de pericol? Pericolul unei căderi din nou în păcat.

⁷ O persoană care este copil în cunoștință este slabă în această privință și poate cădea din nou cu ușurință. Ea are o anumită responsabilitate pentru că, deși este un copilaș în cunoștința lui Cristos, a primit cel puțin o anumită luminare. Ea vede o parte din lumina Cuvântului lui Dumnezeu și se află pe calea de a vedea și mai multe lucruri glorioase prin ea. Pentru a vedea așa ceva ea nu trebuie să se oprească, ci să înainteze în lumină până la punctul culminant al unui strălucitor miez al zilei. Dacă refuză să progreseze, aceasta denotă o anumită rea voință din partea sa. Ea nu dorește să-și ia asupra sa responsabilitățile care vin odată cu o mai mare lumină și cu deplina cunoștință despre voia și scopul lui Dumnezeu. Ea este asemenea celui care trece de perioada copilăriei, dar vrea să-și păstreze mai departe jucăriile, lipsa de grijă și de responsabilitate a copilăriei, răzvrătindu-se împotriva asumării responsabilităților și datoriilor grele ale oamenilor maturi. Noi însă să nu fim așa, ci să facem așa cum a făcut Pavel, care a zis: „Căci cunoaștem în parte și profetăm în parte; dar când va veni ce este perfect, ceea ce este în parte se va sfârși. Când eram copil vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; acum, când am devenit om mare, am părăsit lucrurile copilărești” – 1Cor. 13:9-11, *ASV*.

⁸ Dacă noi, în chip copilăresc, continuăm să ținem la cunoștința în parte, la lucrurile elementare din Cuvântul lui Dumnezeu și ne împotrivim să înaintăm spre perfecțiunea cunoștinței, în timp aceasta poate avea ca rezultat ceva mai rău decât oprirea. O asemenea încăpățănare egoistă se poate sfârși cu căderea de la credință. Fie că-i place cuiva sau nu, el rămâne din ce în ce mai mult în urmă față de lumina care înaintează. Astfel, el poate să ajungă într-o stare din care nu mai poate fi recuperat și care înseamnă nimicire pentru el. Apostolul avertizează împotriva acestui fapt. De ce zice el că, dacă Dumnezeu ne permite să progresăm în cunoștință, dezvăluind însemnătatea Scripturilor, noi să facem așa? Pavel răspunde: „Căci este imposibil ca cei care au fost luminați odată și au gustat din darul ceresc, și s-au făcut părtași [spiritului] sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile lumii viitoare și care totuși au căzut de la credință, să fie reînnoiți și aduși la pocăință; fiindcă ei răstignesc iarăși pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L expun batjocurii” (Evr. 6:4-6). O astfel de cădere duce într-o stare fără speranță. Pentru ce? Pentru că aceasta este rezultatul propriei alegeri a cuiva, deși știe foarte bine ce trebuie să facă, deci este responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce face.

⁹ Mai înainte de toate, acesta a venit la lumina care strălucește de la Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. El a ieșit, așadar, din întunericul religios al acestei lumi prezente. Făcând aceasta, el a trebuit să se căiască de calea sa păcătoasă lumească, și să se întoarcă de pe ea. În lumină, el vede ceea ce face. El se află sub obligația de a face ce este drept, în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu. El a început să guste din darul ceresc. Ce este acest dar? Acest dar nu este numai Isus Cristos, Fiul iubit pe care Dumnezeu L-a dat pentru ca toți cei ce cred în El să poată avea viață veșnică. Acesta este mai degrabă ceea ce are apostolul în minte când zice: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2Cor. 9:15). Acest dar este suma tuturor bunătăților pe care ni le-a dat Dumnezeu prin Cristos, iar cel pocăit, care a fost convertit din lume, a început să guste din el. El a fost botezat în apă, spre a mărturisi deschis că a făcut o deplină consacrare față de Dumnezeu prin Cristos, care a murit pentru el.

¹⁰ În zilele lui Pavel, apostolii își puneau mâinile peste aceia care erau botezați în apă în prezența vreunui din cei doisprezece. Ei deveneau apoi părtași ai spiritului sfânt, pentru că, prin punerea mâinilor apostolilor asupra lor, darurile spiritului sfânt erau împărțite credincioșilor botezați (Fap. 19:1-7; 8:14-19). Aceasta însemna că Dumnezeu accepta consacrarea lor, îi năștea prin spiritul Său dătător de viață și îi adopta ca și copiii Săi spirituali, pentru a deveni împreună-moștenitori cu Cristos în Împărăția Sa a lumii noi. Dumnezeu împarte încă spiritul Său acelor pe care îi acceptă.

¹¹ Până să primească o împărțire în spiritul sfânt, persoana consacrată s-a hrănit din Cuvântul lui Dumnezeu, mai întâi cu laptele adevărilor simple sau cele dintâi principii. Acum, el este gata pentru hrana tare a adevărilor mai înaintate. Odată cu spiritul, el primește o înțelegere pătrunzătoare din Cuvântul lui Dumnezeu. Spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu are puteri de clarificare și cu ajutorul acestuia sunt cercetate și descoperite înțelegerii noastre lucrurile mai adânci ale lui Dumnezeu (1Cor. 2:10). În felul acesta, persoana consacrată, născută de spirit, gustă din plin ce bun este Cuvântul lui Dumnezeu și recunoaște cât de superior este acesta tuturor învățăturilor religioase și propagandei politice a acestei lumi vechi. El gustă puterile care nu sunt o parte a acestei lumi și care nu își au originea în această lume. Aceste puteri se pogoară de la Dumnezeu prin Regele Său Isus Cristos. Regele a spus că Împărăția Sa nu aparține acestei lumi, ci era din lumea nouă pe care Dumnezeu a promis că o va întemeia. Dumnezeu și Cristosul Său sunt amândoi asociați cu lumea nouă, lume care va veni după ce lumea rea prezentă va fi nimicită. Prin urmare, puterile din care se împărțese persoana consacrată luminată sunt puterile lumii viitoare. Deoarece Împărăția aparține lumii viitoare, atunci, dacă o persoană a fost făcută un predicator și un ambasador - învățător al acestei Împărății, prin ungera cu spiritul lui Dumnezeu, aceasta este o putere a lumii viitoare. Aceasta este o împuternicire a celui consacrat de a acționa ca predicator, învățător și serv pentru Dumnezeu și Regele lumii noi. De asemenea, el se bucură de organizația poporului lui Dumnezeu, care nu este organizat după această lume, ci teocratic. În toate aceste cazuri, cel în cauză gustă din ceva asemenea lumii noi. Dar, atenție! El poate cădea de la toate aceste lucruri mărețe.

¹² Ce se întâmplă dacă cineva, care a ajuns atât de departe în privilegiile sale, cade de la credință? Aceasta nu se întâmplă din cauză că Dumnezeu ar fi neglijat să-i dea cele necesare pentru a înainta și a ajunge mai aproape de perfecțiune. El nu cade nici din cauză că nu cunoaște adevărurile de bază cu privire la credința în Dumnezeu și în Fiul lui Dumnezeu. El știe că Isus Cristos a murit pentru a se dovedi demn de tron în Împărăția lui Dumnezeu și, de asemenea, pentru a răscumpăra omenirea din păcatul și moartea moștenite de la primul om Adam. El a apreciat odată toate aceste lucruri și prin calea sa de acțiune schimbată a mărturisit că ele sunt adevărate și drepte. Așadar, acum, prin căderea de la privilegiile sale luminate, el trece cu voia de partea acelor care l-au răstignit pe lemn pe Isus, la Golgota. El trece de partea acelor care l-au respins pe Isus ca Rege și care și-au bătut joc de cuvintele Sale, au îngrădădit hulă asupra Lui și l-au expus disprețului public. El consimte acum la josnicul lor tratament față de Isus. Astfel, pentru sine, el răstignește pe Isus și aduce ocară asupra Lui. Lumea, care observă căderea sa de la credință, vede că el îl leapădă pe Cristos Regele, pe care s-a străduit altădată să-L urmeze. Acesta batjocorește pe Cristos în ochii lumii.

¹³ Când a devenit creștin, el s-a pocăit, deoarece a fost în întunericul acestei lumi și a văzut că era un păcătos pentru care Fiul lui Dumnezeu a murit. Atunci el nu putea fi tras la răspundere pentru starea sa păcătoasă, deoarece a moștenit-o de la Adam. El se putea căi de acel păcat și putea fi iertat prin jertfa lui Cristos. Dar acum păcatul lui de a se întoarce în lume cu bună știință și de a

se alătura ei în a lepăda pe Fiul lui Dumnezeu nu putea fi pus pe seama lui Adam. Aceasta este propria sa alegere sau preferință. Atunci, cum s-ar putea căi el de aceasta? El nu face lucrul acesta orbește, în întuneric, ci după ce a fost luminat. Din acest motiv este imposibil să fie adus din nou la pocăință și păcatul lui este de neiertat, deoarece acesta nu poate să fie acoperit de jertfa ispășitoare de păcat a lui Isus Cristos. Prin propria sa hotărâre, el pironeste acum pe Isus Cristos pe lemn nu ca pe o jertfă de răscumpărare, ci ca pe un criminal, așa cum a înfierat lumea pe Cristos.

Starea pe loc – fatală

¹⁴ Întorcându-ne înapoi, când a început căderea din nou în păcat a unuia ca acesta? Atunci când el n-a mai dorit să continue să facă progresul convenit în lumină și să aducă roadele luminii. El a permis egoismului să se strecoare puțin câte puțin și, nevoind să-și asume responsabilitatea unei lumini mai mari și să fie folosit mai departe pentru reflectarea luminii, el stă pe loc. Dar el observă că lumina care înaintază nu se oprește odată cu el. Nici cei credincioși, care umblă în lumină, nu stau pe loc. Și astfel, el rămâne în urmă. Aceasta face ca lui să-i fie mai greu să-i ajungă din urmă și înaintarea organizației luminii fără el îl face să simtă durere și apoi amărăciune. Deoarece el nu vrea să-l mustre conștiința de sentimentul responsabilității față de Dumnezeu pentru îndurările și favorurile din trecut, el găsește că ar fi mult mai confortabil pentru sine să se asocieze cu lumea, care nu simte nici o responsabilitate față de Dumnezeu. Iehova Dumnezeu, Isus Cristos și organizația luminii au avut mult de lucru cu un astfel de necredincios, dar acum el nu mai aduce roadă bună ca răspuns la asemenea bunătate, ci aduce roade la fel ca restul lumii. Cu toate acestea, el este mai vinovat decât lumea, pentru că de la el se așteptau lucruri mai bune. El este blestemat. Sfârșitul lui nu poate fi decât nimicirea. El este asemenea păcătosului căruia i-a fost dată o ocazie deplină timp de o sută de ani. Sub noul legământ al lui Dumnezeu, „cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos”. El nu va muri ca un copil în cunoștință și experiență – Isa. 65:20.

¹⁵ Agricultorii care cultivă pământul numai pentru ca acesta, mai târziu, să le aducă spini și măracini, vor aprinde un astfel de pământ și-l vor pârjoli cu foc. Pe persoana luminată care cade din nou, o așteaptă o nimicire asemănătoare. Apostolul zice: „Pământul care absoarbe ploaia ce cade adesea pe el și dă naștere la vegetație pentru folosința celor care îl cultivă, primește binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar dacă dă spini și măracini, este nefolositor și aproape blestemat, iar în cele din urmă va fi ars”. Dacă unii cititori ai *Turnului de veghere* au devenit nepăsători și indiferenți, noi nu publicăm lucrurile de mai sus spre a-i descuraja, ci dorim să ne exprimăm speranța unor lucruri mai bune pe care le așteptăm de la ei, de aici înainte. Întocmai ca și apostolul, noi zicem: „Dar în ce vă privește pe voi, iubiți prieteni, chiar dacă spunem aceasta, suntem siguri de lucruri mai bune, care făgăduiesc mântuirea” (Evr. 6:7-9 AAT). Lucrul pe care ei trebuie să-l facă imediat este să-și adune puterile, să-și reînnoiască eforturile spre a merge înainte în lumină și serviciul ei și să nu piardă răsplata cea bună pentru tot ceea ce au făcut în trecut, căzând acum din nou.

Păcătuire cu voia

¹⁶ Să ne amintim într-una că noi trăim în timpul când minunatul aranjament al lui Dumnezeu pentru abolirea completă a păcatului și a morții de pe pământ, își atinge grandiosul său punct culminant. Noi trăim în timpul noului Său legământ. Vechiul legământ al legii,

mijlocit prin Moise, a încetat odată cu moartea lui Isus Cristos, Marele Preot preumbrit prin Melhisedec, care s-a prezentat pe Sine ca jertfă pentru păcatele noastre. Prin vechiul legământ al legii mozaice, națiunea Israel era separată de lume ca poporul lui Iehova; dar, acum, prin noul legământ încheiat prin noul mijlocitor, Isus Cristos, este ales din toate națiunile un popor, spre a fi un popor pentru numele lui Iehova (Fap. 15:14). Noul legământ a fost pus în vigoare prin sângele jertfei care ridică într-adevăr păcatele umane, anume jertfa vieții umane perfecte a lui Isus Cristos, Mijlocitorul și Marele Preot. Dovada că astfel de păcate au fost într-adevăr ridicate, constă în faptul că Dumnezeu nu-și mai aduce aminte de ele și repetarea jertfei nu este necesară. Pentru acest motiv, în termenii noului legământ, Dumnezeu a putut să zică: „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor; și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor” – Evr. 10:16-18.

¹⁷ Acțiunea acestui legământ nou, de alegere a unui popor pentru numele lui Iehova, are loc înainte ca El să întemeieze lumea nouă a dreptății. Când Împărăția lui Dumnezeu va aduce această lume nouă, ea nu va cădea niciodată în nedreptate, deoarece Împărăția nu-i va permite să facă aceasta și oamenii de bine de pe pământ care o apreciază nu vor părăsi dreptatea acelei lumi. Tot așa, atunci când Dumnezeu înlătură păcatele poporului pentru numele Său, prin jertfa noului legământ, El le șterge și le uită păcatele, în ideea că cei iertați se vor ține de dreptate și nu vor cădea din nou în păcat. Și pe bună dreptate; căci dacă scopul nostru n-a fost să continuăm în dreptate, ci intenționăm să ne întoarcem la practicarea păcatului după o vreme, pentru ce a trebuit să mai părăsim calea păcătoasă a acestei lumi? Dar pentru că am înțeles să părăsim păcatul pentru totdeauna și deoarece am experimentat iertarea divină a păcatelor prin jertfa Marelui nostru Preot, atunci n-ar trebui să căutăm să găsim plăcere în practicarea din nou a păcatului.

¹⁸ Dar păcatul este rafinat și noi suntem înconjurați de o lume aflată sub conducerea marelui inițiator al păcatului, Satan Diavolul. Din această pricină, noi trebuie să veghem întotdeauna pentru ca păcatul să nu devină din nou o practică sau o cale de acțiune regulată în viețile noastre. În acest scop, noi nu ne putem permite să ne oprim și să dăm înapoi, ci trebuie să progresăm în dreptate. Progresul, și nu starea pe loc, este cel mai bun mijloc de a ne împotrivi căderii din nou în păcat.

¹⁹ Noi nu trebuie să punem piedici fraților și surorilor noastre creștine în înaintarea lor în dreptate, ci toți împreună, ca unul singur, trebuie să mergem înainte spre ținta perfecțiunii. Noi trăim în ziua Domnului Dumnezeu, și Isus Cristos, Regele și Marele Preot după ordinul lui Melhisedec, strânge împreună pe rămășița credincioasei Sale „turme mici” în unitate, înlăuntrul staulului. Mai cu seamă de la anul 1935, El strânge împreună cu această rămășiță și o mare mulțime de „alte oi”, pentru a se bucura de viață veșnică pe pământ, sub Împărăție. Noi nu vom face nimic spre a împiedica sau a ne împotrivi acestei lucrări de strângere, pe care Regele o face prin îngerii Săi (Mat. 24:31; Mar. 13:27; Luca 17:37). În zilele lui Isus, Ierusalimul s-a împotrivit străngerii împreună a copiilor lui de către Isus și pentru aceasta a fost nimicit, iar oamenii lui au fost împrăștiați până la marginile pământului (Mat. 23:37,38). Aceeași soartă, sau mai rea, va lovi creștinătatea. Prin urmare, noi acționăm înțelept dacă ajutăm la lucrarea de strângere a lui Cristos și la lucrarea de unificare. Pentru a face aceasta, noi trebuie să ne gândim cu iubire la „oile” pe care Cristos le-a strâns împreună. Noi trebuie să ne întâlnim cu ei și să-i încurajăm să iubească pe Dumnezeu, îndeplinind lucrările Lui bune. Noi trebuie să îi ajutăm să-și mărturisească deschis, fără șovăire, credința și speranța, ieșind cu ei pentru a pune mărturie despre Împărăția lui Dumnezeu.

²⁰ Afară de această cale de acțiune credincioasă și înțeleaptă, nu există nici o altă alternativă, decât aceea a căderii din nou în păcat și aceasta prin proprie alegere, deci cu voia. Urmarea unei astfel de căderi din nou în păcat va fi răzbunarea divină împotriva noastră, pentru dezertarea din aranjamentul drept al lui Dumnezeu. Răzbunarea Sa este aproape, pentru că ziua Domnului Dumnezeu este aici și bătălia finală a Armagedonului este acum inevitabilă. Apostolul ne îndeamnă: „Să ne păstrăm speranța pe care o mărturisim fără șovăire (căci ne putem bizui pe Cel ce ne-a făcut Promisiunea); să ne gândim cum să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune, să nu încetăm a ne întâlni împreună, cum au unii obicei, ci să ne sfătuim unii pe alții – cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie. Căci, dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o perspectivă îngrozitoare a condamnării, a acelei mâni arzătoare care va mistui pe dușmanii lui Dumnezeu. Oricine călca legea lui Moise era omorât fără milă pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră credeți că va fi pedeapsa celui ce a nesocotit pe Fiul lui Dumnezeu, care a profanat sângele legământului cu care a fost sfințit și care a batjocorit spiritul harului? Noi știm cine a zis: A Mea este răzbunarea. Eu voi răsplăti; și în altă parte: Domnul va judeca pe poporul Său. Este un lucru îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” – Evr. 10:23-31, *Moffatt*.

²¹ Noi știm ce este păcatul. Legea lui Moise a adus cunoștința despre ce este păcatul pentru creaturile umane, mai ales pentru evrei; cu siguranță că și ei, ca și tot restul omenirii, au devenit vinovați înaintea lui Dumnezeu. Prin poruncile Sale, care scoteau în evidență ceea ce era rău, Dumnezeu a arătat cât de neplăcut și nesuferit Îi era păcatul: „pentru ca păcatul să se arate din cale afară de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă”. De ce era din cale afară de păcătos? Deoarece păcatul nu este numai rău în sine însuși, ci este o violare a legii divine și displace lui Dumnezeu (Rom. 7:13; 3:19, 20). Condamnarea păcatului de către El s-a manifestat prin faptul că L-a dat pe Fiul Său iubit să moară ca o jertfă umană, pentru a ridica păcatul lumii și a face posibil ca bărbații și femeile să trăiască în dreptate în lumea nouă. Sângele jertfei Sale sfințește sau curăță de păcat pe cei credincioși. Această jertfă a fost oferită pentru aceia care au moștenit o stare păcătoasă de la Adam și care, mai întâi de toate, nu știau ce era păcatul, fiind născuți în păcat fără apărare și sub pedeapsa morții. Această jertfă nu a fost oferită pentru cei luminați, păcătoși cu voia. Ea a fost oferită pentru aceia care doreau să părăsească păcatul și să fie ușurați de povara condamnării divine a păcatului și a pedepsei lui, moartea.

²² De aceea, Iehova Dumnezeu a aranjat ca sângele jertfei lui Isus să facă valid și activ un nou legământ. Vechea lege mozaică i-a condamnat pe oameni și le-a arătat că toți erau păcătoși. Mai mult decât atât, jertfele de animale aduse în legătură cu aceasta nu puteau să înlăture păcatele oamenilor, care sunt superiori acestor jertfe de animale. Dar acum, sângele noului legământ este suficient de puternic pentru a curăți păcatele și pentru a sfinți sau purifica pe credincioșii creștini; și astfel, Dumnezeu promite să nu-și mai aducă aminte de păcatele celor iertați. Pentru a furniza un astfel de sânge sfințitor, Dumnezeu nu a cruțat pe Fiul Său Preaiubit, Isus Cristos, ci L-a dat să acționeze ca Mare Preot și Mijlocitor al noului legământ, cu o jertfă umană. Prin această acțiune, El a manifestat într-adevăr „spiritul harului”. Aceasta vrea să spună că lucrul care a inspirat sau a motivat această întregă îngrijire a fost harul sau bunătatea-iubitoare nemeritată a lui Dumnezeu. Întregul aranjament inspirat era expresia îndurării lui Dumnezeu. Adevărul despre toate acestea îl găsim în Cuvântul Său scris, singurul din care primim cunoștință despre toate acestea și suntem luminați.

²³ Întregul scop al harului lui Dumnezeu este ca să ne elibereze de păcat și de neputințele lui și să ne pună în serviciul Său drept pentru justificarea numelui Său. În consecință, dacă cineva a

câștigat o cunoștință despre adevărul de mai sus din Cuvântul lui Dumnezeu și ascultă de el, apreciind spiritul harului care l-a inspirat, el păcătuiește cu voia dacă, după un anumit timp, se întoarce înapoi în lume și la o practicare regulată a păcatului. Acum el apucă pe o cale a păcatului după propria sa alegere liberă, și nu pentru faptul că a fost născut în păcat, prin descendență de la Adam. Prin sângele noului legământ, el a fost făcut liber de neputințele care s-au abătut asupra lui din pricina păcatului lui Adam; astfel, Adam nu este responsabil de noua cale în păcat pe care cineva o urmează cu voia.

²⁴ Jertfa Marelui Preot al lui Dumnezeu a fost oferită pentru păcat și condamnare, care a pus stăpânire pe noi din pricina păcatului original al lui Adam. Ea nu a fost oferită pentru nici unul dintre cei care umblă cu voia pe calea păcatului și foloasele ei n-ar putea acoperi asemenea nelegiuire intenționată. Cum ar putea face una ca aceasta? Iată de ce n-ar putea face aceasta: chiar păcătosul cu voia, cel luminat, nu mai dorește folosul unei astfel de jertfe. El calcă în picioare pe Fiul jertfit al lui Dumnezeu, întocmai ca pe sarea care și-a pierdut gustul și este aruncată, ne mai având nici o valoare sau după cum porcii calcă în picioare mărgăritare prețioase. Păcătosul nu mai prețuiește sfințirea sau curățirea de păcat, care a rezultat pentru el prin sângele Fiului lui Dumnezeu. Acum, el îl socotește ca ceva obișnuit, ordinar, nesfânt, cu nimic mai bun decât sângele unui om imperfect, păcătos. De asemenea, el nu se mai simte legat de noul legământ, potrivit căruia ar trebui să servească ca un martor al lui Iehova, ca un membru al poporului pentru numele Său, ales și separat de națiunile lumesti. Harul sau favoarea nemeritată a lui Dumnezeu nu mai sunt apreciate de păcătosul cu voia, ci acum le leapădă; astfel, el batjocorește și insultă, lipsit de respect, spiritul harului pe care Iehova Dumnezeu i l-a arătat personal. Pentru un astfel de păcătos vrednic de disprețuit nu mai este disponibilă nici o jertfă a unui Răscumpărător pentru folosul acestuia. Mai mult decât atât, el nu dorește sau nu se roagă pentru răscumpărare. El dorește să continue în păcat. Dacă el a lepădat în mod ofensator cea mai grațioasă îngrijire a lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nici un alt aranjament nu ar putea să-i placă, deoarece nu există un aranjament mai grațios ca al lui Dumnezeu.

„Cu cât mai aspră pedeapsă”

²⁵ Atunci, ce o așteaptă pe persoana care alege cu voia păcatul? La ce se poate aștepta ea, cu teamă, după cunoștința sa de mai înainte din Cuvântul lui Dumnezeu? Nu la un chin veșnic într-un iaz de foc supravegheat de drăcușori, ci la o nimicire violentă, nimicire ca prin foc, și aceasta prin Dumnezeu, care este un foc mistuitor împotriva întregii nelegiuiri (Evr. 12:29). Acum, păcătosul cu voia nu mai are un Mijlocitor între el și Dumnezeu, care să-l apere și să se îngrijească pentru el de îndurare divină. El l-a călcat în picioare pe Mijlocitor și a făcut fără valoare sângele cu care Mijlocitorul a validat legământul. Foloasele de care s-a bucurat altădată sub noul legământ erau mai mari și mai reale decât acelea sub legământul legii tipice a lui Moise; prin urmare, el este mult mai răspunzător; insulta sa față de Dumnezeul îndurării este mai mare; gravitatea păcatului său este mai mare. El nu merită nici o milă. Pedeapsa sa trebuie să fie mai mare decât aceea a oricărui călcător al legământului legii lui Moise. Atunci, cum primește el o pedeapsă mai aspră sau mai grea? În sensul că el nu va apare înaintea vreunui tribunal omenesc, ca sub legea lui Moise, unde doi sau trei martori mărturiseau împotriva unuia ca acesta. Deoarece a lepădat pe „singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni”, el cade în mâinile Viului Dumnezeu, ca să fie judecat și apoi executat cu nimicirea veșnică. Nu există nici o scăpare pentru el de la acest sfârșit înfricoșător.

²⁶ În timp ce ne cutremurăm de îngrozitorul sfârșit al acestui păcătos cu voia, să ținem minte cum a început acesta. Cum? Prin starea pe loc, din anumite motive egoiste, și prin refuzul său de a înainta spre maturitate și perfecțiune, pe calea dreptății. El pierde dorința de a primi mai multă cunoștință despre scopul îndurător al lui Dumnezeu. El nu caută să-și asume mai multă responsabilitate pentru cunoștința suplimentară sau să continue să fie responsabil pentru ceea ce cunoaște deja și de care se bucură. El nu mai manifestă credință în Dumnezeu, nu-L mai iubește nici pe El, nici adevărul și dreptatea care Îl reprezintă. El se trage înapoi. La început, retragerea sa poate fi așa de neînsemnată, încât pare o simplă oprire, dar ea se pune în mișcare, capătă viteză și își ia avânt odată cu stăruința lui pe această cale. În cele din urmă, el nu se mai poate opri și se afundă într-o stare disperată sub condamnarea la nimicire. Fiind conștienți de aceasta, cât de hotărât ar trebui să ne decidem să nu facem acea oprire cu care începe căderea de la credință, mai ales acum, când ziua Domnului Dumnezeu a venit peste noi și Solul Său al legământului, Isus Cristos, este în templu pentru a executa judecata!

²⁷ Vorbind pentru noi înșine în timp ce ne exprimăm propria hotărâre fermă, noi repetăm cuvintele mântuitoare de viață ale apostolului. El citează mai întâi cuvintele lui Iehova din Habacuc 2:4 (LXX): „Cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el”; apoi el ne spune: „Dar noi nu suntem din aceia care dau înapoi spre pierzare, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului” (Evr. 10:38,39, *ASV*). După ce a arătat astfel necesitatea credinței și după ce a exprimat hotărârea noastră de a arăta credință, apostolul dedică apoi capitolul al unsprezecelea al epistolei sale unei emoționante relatări despre faptele credinței făcute de oamenii din vechime, de la Abel până la Ioan Botezătorul, toți primind mărturia de la Dumnezeu că I-au fost plăcuți pentru credința lor. Imediat după aceea, începând cu primul verset al capitolului doisprezece, apostolul continuă să ne îndemne, zicând: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evr. 12:1). Așadar, nici o oprire pentru noi, deoarece va urma pericolul căderii din nou în păcat! Dar dând la o parte păcatul lipsei de credință, care ne înfășoară așa de lesne și toate celelalte piedici, care stau în calea progresului nostru, să înaintăm spre maturitate. Să ne grăbim spre perfecțiune, arătând îndelungă răbdare în decursul lungii alergări și să ne străduim să depunem cele mai mari eforturi posibile pentru a primi premiul pentru credința neclintită, mântuirea veșnică a sufletelor noastre în lumea nouă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum putem noi acum să creștem în cunoștință și pentru ce trebuie să facem aceasta?
2. Cu privire la care rege-preot avea Pavel multe de spus și pentru ce?
3. Cum erau evreii, căroră le-a scris Pavel, întocmai ca niște copii și de ce?
- 4,5. Pentru ce nu este voia lui Dumnezeu ca noi să rămânem copii în cunoștință?
6. Care este pericolul dacă noi nu trecem de cele dintâi principii?
7. De ce refuză să înainteze în lumină o persoană luminată?
8. Ce ni se poate întâmpla dacă ne oprim în ce privește cunoștința?
9. Cum a gustat cel luminat din darul ceresc?
10. Cum devine cineva părtaș al spiritului sfânt?
11. Cum gustă apoi unul ca acesta Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile lumii noi?
12. Pentru ce căderea sa este o chestiune voită?

13. De ce nu poate el să fie reînnoit prin pocăință?
- 14,15. a) Pentru ce devine el blestemat și care este sfârșitul său? b) Ce speranță dorim să exprimăm pentru cei nepăsători și indiferenți?
16. Ale cui păcate le uită Dumnezeu sub noul legământ și de ce?
17. Pentru ce n-ar trebui cei iertați să caute să practice din nou păcatul?
18. De ce trebuie să veghem împotriva păcatului și cum putem face aceasta cel mai bine?
19. De ce nu trebuie să părăsim adunarea noastră?
20. Ce perspectivă există pentru cel care cade din nou în păcat, cu voia?
21. De ce sunt sfințiți cei credincioși și prin ce?
22. Cum a fost manifestat „spiritul harului” și prin cine?
23. Cine este responsabil dacă cineva se întoarce de la un astfel de har și păcătuiește?
24. De ce nu mai rămâne nici o jertfă pentru el? Ce insultă el?
25. La ce se poate aștepta el, cu teamă, și de ce?
- 26,27. a) Cum a început retragerea sa și care este sfârșitul ei? b) Care este, atunci, hotărârea noastră, având în vedere ce sfârșit?

Vai de mine, dacă nu predic evanghelia! – 1 Corinteni 9:16.

VORBIREA ABUZIVĂ ÎMPOTRIVA SPIRITULUI SFÂNT ESTE MORTALĂ

În toate timpurile, păcătoșii au manifestat lipsă de dorință de a învăța mai mult și de a înainta în cunoștință, deoarece aceasta ne arată calea dreaptă pe care trebuie să mergem. Încăpățânarea lor răuvoitoare de a ajunge la o cunoștință și înțelegere mai clară a condus invariabil la un păcat mai mare. În zilele „omului Isus Cristos” pe pământ, fariseii religioși, saducheii, cărturarii și învățătorii legii erau priviți ca o clasă a oamenilor învățați, ca oameni înțelepți, oameni care dețineau cheile cunoștinței. Ei îi disprețuiau pe pescarii galileeni Petru și Ioan, ca fiind „oameni neînvățați și ignoranți”. Deoarece Isus nu a frecventat școlile lor rabinice din Ierusalim, ei nu-L considerau o autoritate în învățătură. Ei Îi contraziceau învățătura și Îi prezentau fals lucrările. Care era motivul? Motivul era că ei nu doreau să învețe mai mult, progresând spre maturitatea cunoștinței adevărului. De ce nu doreau aceasta? Pentru că ei nu iubeau adevărul și nu doreau să fie conduși la anumite concluzii adevărate, anume că ei erau învățători greșiți ai tradițiilor oamenilor, iar Isus era Mesia, un Învățător uns trimis de Dumnezeu. Isus le-a arătat clar cum împotrivirea lor față de cunoștință conducea în păcat și cât de serios era păcatul lor de acest fel.

² Cu o ocazie, Isus le-a zis: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva spiritului nu va fi iertată. Oricine va rosti un cuvânt împotriva Fiului omului, acest lucru îi va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva spiritului sfânt, acest lucru nu îi va fi iertat nici în lumea aceasta, nici în cea care va veni” (Mat. 12:31,32, *ASV*). Cum au păcătuit ei împotriva spiritului sfânt? Și de ce puteau ei vorbi împotriva lui Isus și să fie iertați și totuși, nu erau iertați dacă vorbeau împotriva spiritului sfânt? Este spiritul sfânt mai mare sau mai sfânt decât Isus? Cum vine aceasta?

³ Altă dată, conducătorii religioși au vorbit împotriva lui Isus, Fiul omului. Atunci putea exista o oarecare scuză pentru aceasta, deoarece ei puteau fi ignoranți despre adevăratele fapte cu privire la El, care împlineau profețiile ce Îl identificau ca Mesia cel promis. A fost profețit că

Mesia sau Cristos se va naște în Betleemul lui Iuda, iar Isus era cunoscut ca Nazarineanul sau „Isus din Nazaret” și aceasta a creat o prejudecată împotriva Lui, deoarece Nazaretul era un oraș disprețuit al Galileii. Din acest motiv, ei puteau fi iertați pentru ceea ce spuneau în ignoranță despre adevărul cu privire la originea lui Isus.

⁴ Spre exemplu, Saul din Tars a fost un fariseu foarte convins, care a vorbit și a acționat împotriva Fiului omului, și totuși el a devenit apostolul Pavel. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Ca apostol, el ne spune: „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuia să fac multe lucruri împotriva numelui lui Isus din Nazaret și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, după ce am primit autoritate de la preoții cei mai de seamă și când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. Îi pedepseam adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. Fiind extrem de furios împotriva lor, îi persecutam chiar și în cetățile străine” (Fap. 26:9-11, *ASV*). Pe ce bază a putut fi iertat acest mare persecutor? Ca apostol, el explică: „Înainte eram un hulitor, un persecutor și un batjocoritor. Cu toate acestea, am căpătat îndurare, pentru că făceam aceste lucruri din ignoranță, în necredință; și harul Domnului nostru s-a înmulțit foarte mult împreună cu credința și dragostea, care este în Isus Cristos. Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice că Isus Cristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1Tim. 1:13-15, *ASV*). În ciuda tuturor păcatelor pe care le-a săvârșit împotriva Fiului omului și care l-au făcut să apară ca „cel dintâi” dintre păcătoși, groaznicul persecutor nu se afla într-o stare din care să nu se poată pocăi.

⁵ Pocăința a fost posibilă pentru Saul din Tars, deoarece el nu s-a împotrivit cunoștinței adevărului. El dorea să învețe și să progreseze în lumină. De aceea, el este un exemplu pentru alți păcătoși care au săvârșit păcate grele împotriva lui Isus Cristos, pentru a le putea fi arătată calea lor greșită, să se poată căi și să meargă pe calea cea dreaptă. Așa cum zicea Pavel: „Dumnezeu a avut milă față de mine, pentru ca în cazul meu, fiind cel dintâi, Isus Cristos să-și poată arăta răbdarea Lui perfectă, ca un exemplu pentru aceia care vor crede în El mai târziu, și să capete viață veșnică” (1Tim. 1:16, *AAT*). Apostolul Petru a oferit speranța pocăinței pentru mulți izraeliți păcătoși, zicând: „Și acum, fraților, știu că din ignoranță ați făcut aceasta, așa cum au făcut și conducătorii voștri”. Mulți dintre cei ignoranți s-au pocăit și au învățat adevărul – Fap. 3:17, *ASV*.

⁶ Cu toate acestea, când fariseii au zis: „Acest om nu scoate demoni decât prin Belzebub, prințul demonilor”, pentru ce era acesta un păcat și hulă împotriva spiritului sfânt? Pentru că Isus tocmai vindecase un om posedat de demoni, care a fost orb și mut și a făcut aceasta prin puterea spiritului lui Dumnezeu. Atunci când Isus a ieșit din apa botezului, din Iordan, Dumnezeu revărsase spiritul sfânt asupra Lui, ungându-L și umplându-L cu acest spirit sau forță activă (Luca 3:21,22; 4:1). Era clar pentru toți oamenii sinceri că El era plin cu o putere pe care oamenii de rând nu o posedau și faptul că era umplut cu aceasta a fost dovedit prin miraculoasa vindecare pe care a săvârșit-o asupra omului demonizat, orb și mut. Fiind o faptă bună împotriva demonului necurat și asupritor din om, aceasta dovedea că puterea de vindecare din Isus era spiritul sfânt, o forță activă pentru bine, spre gloria lui Dumnezeu. De aceea, Isus a spus fariseilor hulitori: „Dacă Eu scot demonii cu ajutorul lui Belzebub, fiii voștri cu cine îi scot? De aceea, ei vor fi judecătorii voștri. Dar dacă eu scot demonii prin *spiritul lui Dumnezeu*, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi” – Mat. 12:27,28, *ASV*.

⁷ Fariseii credeau în îngeri și demoni, precum și în spiritul sau forță activă a lui Dumnezeu. Din când în când, fiii lor scoteau demoni și fariseii erau gata să pretindă că fiii lor dădeau afară astfel de demoni prin spiritul lui Dumnezeu. Dar când a apărut Isus care, de asemenea, scotea

demonii și săvârșea multe alte vindecări în timp ce predica Împărăția lui Dumnezeu, acei farisei vorbeau de rău puterea care era în Isus și o atribuiău lui Satan, prințul demonilor. Pentru ce admiteau ei că în cazul fiilor lor puterea era sfântă, iar în cazul lui Isus nu? Pentru ce? Ei bine, pentru că ei nu vroiau să recunoască, nici în particular, nici în public, adevărul că Isus era Fiul lui Dumnezeu și Mesia cel promis. Ei s-au împotrivit concluziei adevărate la care i-ar fi condus lucrările lui Isus, la care ei erau martori oculari. Prea multe lucruri egoiste erau în joc pentru ei.

⁸ Isus n-a insistat ca ei să creadă în El numai din cauza a ceea ce era El ca om. El era pregătit să se vorbească împotriva Lui ca Fiu al omului. Dar El a insistat ca ei să accepte mărturia spiritului lui Dumnezeu care lucra prin El: „Căci lucrările pe care Tatăl Mi le-a dat să le sfârșesc, aceleași lucrări pe care le fac Eu mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis”. „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți lucrările acestea, ca să puteți ști și să credeți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl” (Ioan 5:36; 10:37,38). Când ei au refuzat să-L creadă pentru astfel de lucrări, pe care nici un alt om nu le făcuse vreodată și când au zis că puterea cu care săvârșea asemenea lucrări bune neobișnuite era de la Belzebub, prințul demonilor, atunci au păcătuit. Păcatul și hula împotriva spiritului sfânt sunt vorbirile insultătoare, păcătoase și defăimătoare împotriva manifestării deschise a puterii lui Dumnezeu. Conducătorii religioși, vinovați de aceasta, păcătuiau cu voia din motive egoiste, deoarece ei păcătuiau împotriva faptelor clare pe care le vedeau și le cunoșteau. În mod voluntar, ei nu doreau să accepte mărturia spiritului lui Dumnezeu care lucra în servul lui Dumnezeu. Bine le-a zis Ștefan mai târziu: „Oameni îndărătnici, netăiați împrejur în inimă și în urechi! Voi întotdeauna vă împotriviți spiritului sfânt; cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi” (Fap. 7:51, *ASV*). Ei se împotriveau manifestării spiritului lui Dumnezeu, deoarece aceasta ducea la o cale de gândire și acțiune care nu era în armonie cu scopurile lor egoiste.

⁹ Această caracteristică voită a păcatului lor era cea care îl făcea să fie de neiertat, deoarece aceasta îi făcea incapabili să învețe, neputând fi corecți, împotrivindu-se îngrijirii lui Dumnezeu pentru iertare. De aceea, ei erau „vinovați de un păcat veșnic; căci ei spuneau: are un spirit necurat” (Mar. 3:29,30, *ASV*). Păcatul lor era un „păcat veșnic”, unul fără sfârșit, deoarece rămânea pentru totdeauna împotriva lor. N-a existat nici o iertare pentru acesta, deoarece n-a existat nici o jertfă de ispășire pentru el, „nici în lumea aceasta, nici în lumea care va veni”. Aceasta nu înseamnă că acei hulitori nelegiuți împotriva spiritului sfânt vor ieși afară, prin înviere, în lumea nouă. Și chiar dacă ar ieși, ar afla cum chiar și în acea lume ei n-ar putea fi iertați. Nu, acei hulitori au mers în Gheena nimicirii, din care nu există înviere, deoarece păcatul lor al hulei rămâne împotriva lor pentru totdeauna. Este evident atunci că Isus a vrut să spună că, chiar și în lumea nouă, cu toată manifestarea spiritului lui Dumnezeu aflat în acțiune sub Împărăție, vor exista bărbați și femei care vor huli sau vor vorbi insultător împotriva spiritului exercitat atunci de Regele Isus Cristos. Aceasta se va întâmpla mai ales la sfârșitul domniei Sale de o mie de ani, când Satan Diavolul va fi dezlegat pentru proba finală a locuitorilor pământului. Aceia care săvârșesc atunci păcatul hulei în ce privește spiritul lui Dumnezeu, nu vor fi iertați nici în acea lume. Un astfel de păcat este de neiertat în orice timp și aduce nimicire – Apoc. 20:7-10.

Păcatul care duce la moarte

¹⁰ Din toate cele de mai sus este clar că există o deosebire ce trebuie făcută cu privire la păcate. Apostolul Ioan definește păcatul, zicând: „Orice nelegiuire este păcat” și, în continuare adaugă: „Dar este un păcat care nu duce la moarte” (1Ioan 5:17). Păcatul este păcat, dar există

diferite caracteristici sau aspecte ale păcatului. De exemplu, Romani 6:23 zice: „Plata păcatului este moartea”; atunci cum poate exista „un păcat care nu duce la moarte”? În felul acesta: dacă păcătosul nu păcătuiește cu voia, ci se căiește de păcatul său și se întoarce la Dumnezeu, pentru a beneficia de jertfa de ispășire a lui Cristos, păcatul său poate fi iertat. El poate fi scăpat de la nimicire, răscumpărat, eliberat de moartea pe care, altfel, păcatul o va aduce asupra lui ca pedeapsă. Cu toate acestea, noi n-ar trebui să luăm păcatul în mod ușuratic, deoarece într-adevăr există „un păcat care duce la moarte” și rugăciunile altora pentru persoanele care săvârșesc acest păcat nu le vor folosi la nimic. Ioan scrie: „Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Există un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela. Orice nelegiuire este păcat; și [totuși] este un păcat care nu duce la moarte. Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește; ci cel născut din Dumnezeu îl păzește și cel rău nu se atinge de el [sau nu-l prinde]. Noi știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău” – Ioan 5:16-19, *ASV*.

¹¹ Să observe fiecare că Ioan nu spune că există un păcat care duce la suferințe în purgatoriu sau la chinul veșnic într-un foc nestins și pucioasă. Extrema este moartea, însemnând aici anihilarea sau nimicirea, despre care Apocalipsa 2:11 și 20:14 vorbește ca despre „moartea a doua”. Acesta este păcatul cu voia, pentru care nu există nici o iertare, nici acum, nici în lumea viitoare. Nu există nici o jertfă ispășitoare de păcat pregătită pentru el, jertfa Marelui Preot acoperind numai acele păcate care se datorează stării noastre decăzute, imperfecte și slabe moștenite de la Adam. Acesta este păcatul săvârșit de cineva după propria alegere, după ce a venit la cunoștința adevărului. El este păcatul săvârșit de cel care a fost luminat și a gustat din bunătatea lui Dumnezeu, care nu simte nici o căință și care nu imploră iertare, deoarece știe bine ce face. Acesta este păcatul săvârșit de cineva cu ochii larg deschiși la acțiunea de netăgăduit a spiritului sfânt sau a forței active a lui Dumnezeu. El este de neiertat; și cum ar putea răspunde Dumnezeu la rugăciunea unuia ca acesta, pentru a i se ierta un asemenea păcat? Așadar, nu vă rugați pentru cineva care este vinovat de un asemenea păcat. Așa i-a spus Dumnezeu lui Ieremia din vechiul Iuda: „Tu, însă, nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei și nu stăruie pe lângă Mine, căci nu te voi asculta!” (Ier. 7:16). Din același motiv, noi nu ne unim acum cu preoțimea religioasă, rugându-ne pentru Babilonul modern ale cărui păcate au ajuns până la cer, nici pentru creștinătatea religioasă. De ce nu ne rugăm? Deoarece atât Babilonul, cât și creștinătatea, resping mesajul Împărăției pe care martorii lui Iehova îl proclamă de la anul 1919 A.D. înainte, prin puterea spiritului revărsat al lui Dumnezeu și în ciuda celei mai brutale persecuții din partea conducătorilor și a fanaticilor religioși. Soarta Babilonului și a creștinătății este pecetluită – Apoc. 18:1-5.

¹² Pentru frații care păcătuiesc datorită slăbiciunilor, dar care se căiesc, caută iertare și ne cer să ne rugăm pentru ei ca să fie ajutați să-și revină, prin mila divină, dintr-un asemenea păcat, noi ne vom ruga. Ca răspuns la căința lor și la rugăciunea noastră prin Isus Cristos, Dumnezeu va salva de la moarte pe asemenea păcătoși. El va da viață tuturor acelor care nu săvârșesc păcatul care duce la moartea a doua, la nimicire. Dacă noi nu urmăm o cale a păcatului de dragul lui, ci căutăm să facem dreptate, Dumnezeu ne va păzi. Cel Rău, Satan Diavolul, nu va putea să pună stăpânire asupra noastră, deși deseori ne atacă și ne ispitește. Întreaga lume zace deja în strânsoarea puternică a celui rău, dar noi suntem ai lui Dumnezeu și rămânem în El. Din acest motiv, Celui Rău i-ar plăcea să ne prindă strâns în mrejele sale, amăgindu-ne să ne întoarcem de la lumina și bunătatea lui Dumnezeu și apoi să urmăm cu voia practicarea păcatului pentru

satisfacerea poftelor noastre. Dar, prin harul divin, noi nu vom cădea din nou în păcat. Aceasta ar însemna păcat care duce la moartea a doua. Alegerea noastră hotărâtă este să înaintăm cu fermitate în adevăr și dreptate, spre glorioasa perfecțiune.

Întrebări pentru studiu

1. Unde a condus lipsa dorinței de a înainta în cunoștință? De ce?
2. Ce a spus Isus despre hula împotriva spiritului sfânt?
- 3,4. Pentru ce ar putea fi iertată vorbirea împotriva Fiului omului?
5. Ce ilustrează cazul lui Saul din Tars?
6. De ce păcatul fariseilor era unul împotriva spiritului sfânt?
7. Așadar, de ce păcătuiau ei cu voia?
8. Pe ce bază i-a invitat Isus să creadă în El? Din ce motiv au refuzat ei?
9. a) În ce fel păcatul lor era un „păcat veșnic”? b) Ce a vrut Isus să spună atunci când a zis că acesta era de neiertat în lumea viitoare?
10. De ce trebuie să facem o deosebire cu privire la păcate?
11. Ce este „păcatul care duce la moarte” și de ce să nu ne rugăm pentru el?
12. a) De ce ne putem ruga pentru aceia care nu săvârșesc păcat de moarte? b) Ce trebuie să facem ca Dumnezeu să ne păzească și de cine ne va păzi?

NIMENI NU ESTE RĂSCUMPĂRAT ÎMPOTRIVA VOINȚEI SALE

Unul dintre adevărurile fundamentale declarate în prețioasa Biblie este cel scris la 1 Timotei 2:3-6, unde citim: „Este drept să facem lucrul acesta și plăcut înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie salvați și să ajungă să cunoască adevărul. Căci există numai un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni – omul Isus Cristos, care s-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți oamenii. Acesta este faptul ce trebuia mărturisit la timpul potrivit” (după traducerea modernă *AAT*). În paranteză fie spus, această importantă declarație a adevărului demonstrează netemeinicia doctrinei religioase a unei „treimi”, deoarece se spune în mod clar că Dumnezeu este o persoană, iar Isus Cristos este o altă persoană cu totul separată și distinctă de El. Apostolul Pavel, care a scris cuvintele citate mai sus, spune despre mijlocitori sau mediatori: „Dar mediatorul nu este mediatorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur”. Sau, într-o exprimare modernă: „Un mijlocitor implică mai mult decât o parte, în timp ce Dumnezeu este unul singur” (Gal. 3:20, *AV și AAT*). Prin urmare, Dumnezeu și Isus Cristos nu sunt o singură Persoană, una în substanță, căci cum ar fi putut Dumnezeu să mijlocească pentru Sine însuși? Dar Dumnezeu este o singură persoană sau parte, iar Isus Cristos este o altă parte, separată și distinctă, care acționează ca mijlocitor sau mediator între Dumnezeu și omul păcătos.

Meditează la aceste cuvinte importante: „Omul Isus Cristos, care s-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți oamenii”. În timp ce vei face lucrul acesta, probabil că te vei întreba: „Prețul de răscumpărare al lui Isus nu are ca rezultat un folos veșnic pentru toți oamenii, indiferent de voința lor? Din moment ce Scriptura spune că Isus Cristos s-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți, nu este aceasta o garanție că întreaga rasă umană trebuie să

beneficieze pe deplin de jertfa de răscumpărare a lui Cristos sau de prețul de răscumpărare?” Răspunsul nostru este: nu, o asemenea concluzie nu este corectă. O parte din rasa umană, urmașii primului om Adam, sunt răi cu voia și aceștia nu beneficiază de pe urma prețului de răscumpărare. Dar dacă unii dintre aceștia se supun legilor lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare, ei pot deveni drepti și apoi vor beneficia de prețul de răscumpărare. Să observăm cum este exprimat acest punct de vedere în propriile cuvinte ale lui Isus, la Ioan 17:2,3: „După cum Tu, [Tată ceresc] I-ai dat putere peste toată carnea, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu”. Atunci când Isus se ruga cu aceste cuvinte Tatălui Său ceresc, Tatăl I-a dat numai o mică rămășiță de discipoli credincioși. Acestora intenționa Isus să le dea viață veșnică și tuturor acelor pe care Îi va mai da Dumnezeu.

Potrivit rugăciunii de mai sus, acele persoane care refuză să Îi cunoască pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos nu pot primi viața veșnică. Mulți oameni cărora le este prezentat adevărul și cărora le este arătată îngrijirea lui Dumnezeu pentru mântuire spre viață veșnică, refuză cu dispreț acest adevăr. În esență, ei spun: ‘Nu sunt deloc interesat. Sunt satisfăcut de ceea ce am’. Care este motivul pentru care ar fi de așteptat ca Adam să primească viață în noua lume a dreptății? El a fost un păcătos cu voia în Eden, în ciuda perfecțiunii sale. Tot astfel, nu există nici un motiv ca vreunul din urmașii săi care refuză cu încăpățănare să audă despre îngrijirea lui Dumnezeu pentru viață, să se aștepte să primească viață.

Dacă Adam ar beneficia de pe urma jertfei de răscumpărare, aceasta ar însemna că judecata lui Dumnezeu din Eden împotriva lui Adam nu a fost dreaptă; în timp ce Psalmul 89:14 spune clar: ‘Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie’. A da tuturor urmașilor lui Adam beneficiul jertfei de răscumpărare, când mulți dintre aceștia refuză disprețitor îngrijirea lui Dumnezeu, nu corespunde deloc cu scopul Său exprimat în Sfintele Scripturi. Scriptura citată mai sus, de la 1Timotei 2:5, care spune că Isus Cristos s-a dat ca preț de răscumpărare pentru TOȚI, confirmă că „Dumnezeu nu este părtinitor”, așa cum a declarat Petru către păgânul Corneliu, la Fapte 10:34. De aceea, răscumpărarea este pentru folosul tuturor celor care se conformează voinței sau legii lui Dumnezeu. Deoarece există numai un singur Dumnezeu Atotputernic, „al cărui nume este Iehova”, există doar un singur Mijlocitor între El și oameni, și anume Cel pe care El l-a numit, „omul Isus Cristos”, pentru că și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru toți oamenii, fără să se uite la persoane. Expresia „toți oamenii” înseamnă toți aceia care vor fi salvați de Dumnezeu, deoarece se supun cerințelor stabilite de El. Nu există nici o autoritate care să spună că jertfa de răscumpărare acționează în mod automat în folosul tuturor.

Faptul că Biblia originală a fost scrisă în ebraica, aramaica și greaca veche constituie un fel de dezavantaj pentru noi. Astfel, atunci când discutăm despre răscumpărare, trebuie să ne oprim asupra cuvântului grecesc *agoradzo*. Din dicționare aflăm că acest cuvânt grecesc de mai sus vine din *agora*, care înseamnă „piața orașului” sau „târg”, cuvânt care se trage la rândul său din verbul grecesc *ageiro*, care înseamnă „a aduna”, în ce privește piața orașului. Să ne amintim că atunci când Pavel se afla în capitala Greciei, Atena, obișnuia să discute „în piață, în fiecare zi, cu aceia pe care îi întâlnea” (Fap. 17:17). Deci, acest verb grecesc *agoradzo* înseamnă literal a merge la piață, prin urmare, a cumpăra și a răscumpăra ceea ce este vândut. De exemplu, sclavii erau cumpărați și vânduți la piață și verbul *agoradzo* este folosit corect când este vorba despre ei. Să vedem acum folosirea în Scripturi a cuvântului.

La Matei 13:44 citim: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără

[*agoradzo*] țarina aceea”. Mulți care au încercat să interpreteze Scripturile au spus că prin cuvântul „țarină” folosit în versetul acesta este simbolizată întreaga rasă umană, cei răi și toți ceilalți. Bineînțeles că acest cuget este greșit. Să observăm că versetul Scripturii spune: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă”. Cea care este cumpărată este Împărăția cerurilor. Cu siguranță, Împărăția cerurilor nu reprezintă întreaga rasă umană. Și Împărăția cerului nu este ascunsă în mijlocul păcătoasei familii umane. Împărăția cerului este comoara *ascunsă* și aceasta este cea cumpărată. Ea este comoara ascunsă în organizația universală a lui Dumnezeu, organizație care este sfântă și nicidecum păcătoasă. „Împărăția cerului” este taina ascunsă despre care se vorbește la Efeseni 1:20-23 și 5:32. „Taina ținută ascunsă din veșnicii și din toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui” (Col. 1:26). Predându-se în deplină ascultare voinței Tatălui Său, Isus Cristos a devenit moștenitorul tuturor lucrurilor, inclusiv al tainei ascunse, Împărăția cerului. Așa citim la Evrei 1:2 și Romani 8:16,17.

Dumnezeu i-a făcut de cunoscut lui Isus Cristos scopul Său de a avea o organizație capitală peste universul Său, anume Guvernul Său, „Împărăția cerului”, care a fost o taină timp de multe veacuri, ținută ascunsă de toți ceilalți din universul lui Dumnezeu până la timpul Său hotărât pentru a o descoperi. Atunci când Isus a aflat despre aceasta, și-a vândut tot pentru a deveni Moștenitorul ei și Capul Împărăției. Nu viața Sa umană dată ca preț de răscumpărare pentru omenire a fost cea care a cumpărat această comoară a Împărăției cerului, ci renunțarea Sa la tot, inclusiv la viața umană, cu scopul de a-și păstra integritatea și credincioșia față de Dumnezeu, sub cele mai mari dificultăți, chiar până la o moarte rușinoasă. El a făcut aceasta pentru acea țarină și pentru comoara sa ascunsă. Suferința lui Isus nu a avut nimic de-a face cu răscumpărarea omenirii. Viața sa umană a fost prețul plătit pentru ea. Dar prin suferința Sa a învățat să asculte de Dumnezeu, Și-a dovedit integritatea și credincioșia față de El și a devenit moștenitorul lui Dumnezeu al tuturor lucrurilor din Univers și în același timp, moștenitor al Împărăției cerului – vezi Evrei 5:8,9.

Să vedem acum o altă întrebuintare în Scripturi a verbului grecesc *agoradzo*, care se traduce „cumpărat”, anume la Matei 13:45,46: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără”. Această parabolă are aceeași semnificație ca cea din versetul precedent (44), citat mai sus. Cele două parabole iau în considerare trupul urmașilor lui Cristos, deoarece ei vor forma o parte a Împărăției cerului. Dacă răscumpărarea sau cumpărarea menționată aici cu privire la Împărăția cerului s-ar referi la prețul de răscumpărare pentru omenire, atunci membrii creștini ai trupului lui Cristos nu ar avea nici o parte în aceasta, deoarece ei nu au nici o parte în răscumpărarea rasei umane. Faptul că membrii trupului lui Cristos au o parte în Împărăție este adevărat dincolo de orice îndoială, așa cum va fi dovedit de versetele citite la Romani 8:16,17 și Apocalipsa 1:6 și 20:4. Aceia care Îl urmează cu credincioșie pe Isus Cristos și devin o parte a Împărăției cerului sunt cumpărați mai întâi prin sângele prețios al lui Isus Cristos, înainte de a începe să fie făcuți o parte a Împărăției. Așa ne asigură 1Petru 1:18,19.

Acordul de a fi cumpărați

La 1Corinteni 6:19,20 este scris: „Nu știți că trupul vostru este Templul [spiritului] sfânt, care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru”. Acest text se referă doar la creștinii unși, ca la cei care sunt cumpărați și făcuți „trupul lui Cristos”. Acest text nu

poate fi interpretat să însemne că împreună cu acești creștini răscumpești va fi cumpărat automat fiecare membru al familiei umane, nelegiuit sau nu. Ar putea fi cumpărat și i s-ar putea reda libertatea unui sclav care refuză să-și asculte stăpânul? Să luăm cazul lui Iosif în Egipt și înțelegerea pe care a făcut-o el, în calitate de prim ministru, cu poporul. Mai întâi, poporul a venit la Iosif și a cerut să fie cumpărat, înainte ca Iosif să-i cumpere pentru Faraon. Aceasta este o ilustrație a cumpărării și răscumpeștii acelora din rasa umană care vin la Isus Cristos pentru a fi cumpărați (Gen. 47:19-23). Acei discipoli care devin membri ai „trupului lui Cristos” vin mai întâi la Isus și se învoiesc să facă voia lui Isus și a Tatălui. Apoi, ei beneficiază de prețul Său de răscumpeștire, devin ai Săi și nu-și mai aparțin lor înșiși. Ei sunt servii sau robii Săi, fiind obligați de atunci înainte să-I facă voia și să-I asculte poruncile. Ei NU AU FOST RĂSCUMPEȘTI ÎMPOTRIVA VOINȚEI LOR, deoarece au dorit să fie răscumpești sau cumpărați. În această privință legea lui Dumnezeu este aceeași în toate timpurile.

Indiferent dacă o persoană este chemată de Domnul Dumnezeu și îi este oferită viața în spirit în cer sau speranța sa este una de viață pe pământul paradis, procedura cu privire la răscumpeștire este exact aceeași. Pentru aceasta, să luăm în considerare un alt text referitor la cei din „turma mică”, cărora Tatăl ceresc le dă cu plăcere Împărăția: „Căci robul chemat în Domnul este un slobozit al Domnului. Tot așa, cel slobozit, care a fost chemat, este un rob al lui Cristos. Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor” (1Cor. 7:22,23). Aceste persoane nu au fost chemate până când ele nu s-au predat mai întâi, în consacrare, de a face voia lui Dumnezeu și apoi a acționat asupra lor cumpărarea sau prețul de răscumpeștire, au fost cumpărați și Domnul a devenit stăpânul lor. Fiind acceptați în Domnul, ei devin servii Săi, pentru că au fost de acord să fie cumpărați de bună voie și nesiliți de nimeni, în condițiile stabilite de Domnul. Ei s-au vândut Regelui Isus Cristos, în loc să se vândă Diavolului – 1Regi 21:20,25.

Cei răi nu sunt răscumpești, pentru că ei nu consimt să facă aceasta mai întâi. Unii dintre cei care au consimțit să fie răscumpești s-au întors după aceea în robia lumească și au renunțat la răscumpeștirea inițială. Niciodată nu va mai avea loc o răscumpeștire a acestora, deoarece Isus Cristos nu va mai muri; prin urmare, pe aceștia îi mai așteaptă doar nimicirea. Apostolul Petru spune: „În popor s-au ridicat și profeți mincinoși [în vechiul Israel], cum și între voi vor fi învățători mincinoși [creștini], care vor strecura pe furis erezii nimicitoare [sau vor introduce grupări distructive], se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpeștit și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică” (2Pet. 2:1). Unii ca aceștia au fost mai întâi cumpărați, dar apoi au devenit răi, tăgăduind pe Domnul și valoarea sângelui Său prin care au fost cumpărați când s-au consacrat lui Dumnezeu. Pentru unii ca aceștia nu mai există salvare. Scripturile arată clar acest lucru la Evrei 6:4-10 și 10:26-29.

Biblia se referă la creștinii maturi și credincioși ca la frați bătrâni, care sunt cumpărați sau răscumpești dintre oameni pentru viață spirituală în ceruri. La Apocalipsa 5:9 ne este spus: „Și ei [membrii trupului lui Cristos simbolizați de cei douăzeci și patru de bătrâni] cântau o cântare nouă și ziceau: Vrednic ești Tu [Isus Cristos] să iei cartea și să-i rupi pecetea; căci ai fost junghiat și ne-ai răscumpeștit pentru Dumnezeu prin sângele Tău, din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și din orice națiune”. Această scriptură nu s-ar putea aplica celor răi, deoarece ei nu sunt răscumpești pentru Dumnezeu. Limbajul acestei scripturi arată clar că nimeni nu este răscumpeștit în mod automat, pentru că „bătrânii” au fost răscumpești, așa cum se spune, „din orice seminție, din orice limbă, din orice norod și din orice națiune”. Astfel, nu toți au fost răscumpești, ceea ce arată că nu toți au îndeplinit cerințele sau au fost aleși.

Membrii „trupului lui Cristos” sunt cei răscumpeăriți, așa cum se arată și în Apocalipsa 14:3,4: „Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei 144.000, care fuseseră răscumpeăriți de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpeăriți dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel”.

Faptul că aceștia au fost „răscumpeăriți *dintre* oameni” argumentează că nu toți oamenii au fost răscumpeăriți în mod automat. Membrii trupului lui Cristos, cei 144.000, mai întâi s-au consacrat, fiind de acord să facă voia lui Dumnezeu, prin urmare au cerut să fie cumpărați. Scopul și îngrijirea lui Dumnezeu este răscumpearea oamenilor, fără discriminare în ceea ce privește naționalitatea, culoarea pielii sau limba vorbită, ci toți cei care sunt răscumpeăriți trebuie mai întâi să aibă credință în Dumnezeu și în Isus Cristos și apoi să se consacre cu totul să facă voia lui Dumnezeu. Această regulă se aplică tuturor celor care vor câștiga în final viață veșnică. Alții vor câștiga viață veșnică pe pământul paradisi. Membrii „trupului lui Cristos” sunt „cele dintâi roade” pentru Dumnezeu și Mielul Său Isus Cristos. Aceasta dovedește că vor mai exista și alții care vor vedea privilegiul de a fi răscumpeăriți și care se vor folosi bucuroși de acesta, exercitând de bună voie credință în Dumnezeu și Cristos, pe care și-o vor dovedi prin consacrarea lor deplină lui Dumnezeu pentru a-I face voia pentru totdeauna. Nimeni nu va fi răscumpearat împotriva voinței sale.

PECAH, UN CONSPIRATOR ÎNTRE CONSPIRATORI

Pecah era un bărbat tânăr când s-a sfârșit perioada de 22 de ani fără rege a Israelului, în anul 789 î.Cr. În acel an, Zaharia, stră-strănepotul lui Iehu, a fost pus pe tronul lui Israel (2Regi 9:14; 15:8). Pecah și restul Israelului se puteau aștepta foarte bine la o schimbare în familia domnitoare a Israelului după Zaharia, deoarece toată lumea știa de profeția adresată strămoșului său Iehu: „Fiii tăi vor sta pe tronul lui Israel până la a patra generație” (2Regi 10:30; 15:12; Amos 7:9). Dar Pecah cu greu s-ar fi putut aștepta ca schimbarea să vină atât de curând cum a venit. „Șalum, fiul lui Iabeș, a conspirat împotriva lui [Zaharia], l-a atacat în Ibleam și l-a omorât [la șase luni după întronarea lui] și a devenit împărat în locul lui” – 2Regi 14:29; 15:8-13, *AAT*.

Pecah a văzut cum conspirația lui Șalum nu l-a dus nicăieri, pentru că, numai o lună mai târziu, Șalum a fost el însuși învins și ucis – 2Regi 15:10,13-15.

Ucigașul și succesorul lui Șalum era din vechea capitală regală a Israelului, Tirța. „Menahem, fiul lui Gadi, s-a suit din Tirța și a venit la Samaria, a lovit în Samaria pe Șalum, fiul lui Iabeș și l-a omorât; și, în locul lui, a domnit el” (2Regi 15:14). Când orașul Tifsah, aflat la aproape trei mile și jumătate nord-vest de Tirța, a refuzat să-i deschidă porțile, „Menahem a nimicit Tifsahul și pe toți care erau acolo, cu ținutul acestuia dinspre Tirța; pentru că nu-i i-au deschiseseră porțile, de aceea i-a nimicit; și a spintecat pânțelele tuturor femeilor însărcinate de acolo” (2Regi 15:16, *ASV*). Aproximativ în acel timp, Tiglat-Pileser, un funcționar asirian, a uzurpat tronul Asiriei și a început să extindă granițele imperiului asirian. Când el a pornit spre vest, în Siria și s-a întors către sud spre Israel, regele Menahem a hotărât să i se supună și să-și continue domnia peste Israel ca un tributar al Asiriei. Pentru a obține argintul necesar pentru tribut, „Menahem a evaluat toată bogăția bărbaților lui Israel, luând aproape cincizeci de sicli de argint de la fiecare”. El a plătit invadatorului suma colectată de mai bine de cincizeci de mii de sicli de argint. „Astfel că regele asirian s-a întors înapoi, în loc să rămână în țară”. Regatul sirian al

Damascului, aflat la nord de Israel, a devenit de asemenea tributar Asiriei. Menahem a murit în 779 î.Chr., după ce a domnit zece ani (2Regi 15:17-22, *Moffatt*). Probabil că în acel timp Peah și-a început deja cariera militară.

Pecahia, fiul lui Menahem, care a început să domnească peste Israel în Samaria în anul 777 î.Chr, l-a făcut pe Peah căpitan în armata sa. După ce Peahia a domnit doi ani, „Peah, fiul lui Remalia, a conspirat împotriva lui și împreună cu cincizeci de oameni din Gilead i-a dat o lovitură în Samaria, înăuntrul fortăreței palatului regal; după ce l-a omorât, Peah a domnit în locul lui” – 2Regi 15:22-26, *Moffatt*.

Peah a continuat politica predecesorilor săi: „el a făcut ceea ce era rău în ochii lui Iehova; nu s-a lepădat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, prin care a făcut pe Israel să păcătuiască” (2Regi 15:27,28, *ASV*). Adică el s-a închinat vițelilor de aur de la Betel și Dan, în loc să se închine lui Iehova la templul Său din Ierusalim. Când Peah a ajuns pe tron, la sud, Iuda prospera sub domnia lui Iotam, al cărui tată, regele Ozia, murea de lepră; de fapt, el a murit chiar în primul an de domnie al lui Peah. În cel de-al doilea an de domnie al lui Peah, Iotam și-a început domnia singur peste Iuda și a supus Edomul, Amonul și cetățile filistene pe care le-a luat tatăl său Ozia. La nord-est, Damascul era un puternic regat sirian, condus de Rețin.

În anul 759 î.Cr., Peah a aflat că Iotam s-a asociat cu fiul său Ahaz pe tron. Gândindu-se că această acțiune arăta apropierea morții lui Iotam și amintindu-și că a ocupat tronul lui Israel printr-o conspirație, Peah a plănuit să preia controlul Iudeii prin conspirație. El l-a invitat pe regele Rețin al Siriei să i se alăture în conspirație. Împreună, ei au complotat să instaureze un regim marionetă în Iuda, zicând: „Să ne suim împotriva lui Iuda, s-o azvârlim în panică, să facem o schismă în ea în interesul nostru și să-l punem pe fiul lui Tabeel ca rege” (Isa. 7:6, *AAT*). Cât i-a păsat lui Peah de legământul lui Iehova cu David (strămoșul lui Ahaz), care promitea împărăția urmașilor săi? El a infiltrat o coloană a cincina în Iuda care să îi sprijine conspirația. Imediat după moartea lui Iotam, a intrat în acțiune confederația siriano-israelită.

Rețin a trimis o armată spre sud, spre importantul port al lui Iuda la Marea Roșie, Elatul, a pus stăpânire pe el, i-a mutat pe locuitorii săi iudei în Damasc, ca prizonieri, și i-a înlocuit cu sirieni (2Regi 16:6; 2Cron. 28:5). În același timp, armatele israelite și siriene mășăluiau spre Ierusalim. Bătălia a început și „Peah, fiul lui Remalia, a ucis într-o singură zi în Iuda o sută douăzeci de mii de oameni, toți bărbați viteji; deoarece ei au părăsit pe Iehova, Dumnezeuul părinților lor. Zicri, un bărbat puternic din Efraim, a ucis pe Maaseia, fiul regelui, pe Azricam, căpetenia casei regale și pe Elcana, care era al doilea după rege”. Mai mult decât atât, izraeliții au capturat dintre frații lor 200.000 de femei și copii și o mare pradă” (2Cron. 28:6-8, *ASV*). După bătălie, Peah, întors în palatul său din Samaria, sărbătorea succesul armatelor confederației și aștepta sosirea prizonierilor și a prăzii. Un sol rapid venit din sud îi aduce vestea că „inima lui Ahaz și inima poporului său a tremurat cum se clatină de vânt copacii din pădure” (Isa. 7:2, *ASV*). El se felicita, gândind: ‘Încă o victorie sau două ca aceasta și toată Iuda va fi sub controlul meu’; dar Peah s-a supărat când și-a dat seama că prada întârzia mult. Apoi îi este raportat și motivul acestei întârzieri: Oded, un profet al lui Iehova din Samaria, „a ieșit înaintea oștirii care venea spre Samaria și le-a zis: Priviți, din cauză că Iehova, Dumnezeuul părinților voștri, s-a mâniat pe Iuda, El i-a dat în mâinile voastre și voi i-ați ucis cu o furie care a ajuns până la cer. Și acum aveți de gând să luați ca robi și roabe pentru voi, pe copiii din Iuda și din Ierusalim; dar nelegiuirile voastre nu sunt împotriva lui Iehova, Dumnezeuul vostru? Prin urmare, ascultați-mă și trimiteți înapoi prizonierii pe care i-ați luat captivi dintre frații voștri; căci mânia aprinsă a lui Iehova este peste voi! Atunci, unul dintre căpeteniile fiilor lui Efraim, Azaria, fiul lui Iohanah, Berechia, fiul lui

Meşilemot, Ezechia, fiul lui Şalum, şi Amasa, fiul lui Hadlai, s-au ridicat împotriva celor ce veneau de la război şi le-au zis: Să nu aduceţi încoace prizonierii; căci, aveţi de gând să mai aduceţi asupra noastră o nelegiuire împotriva lui Iehova, pentru a adăuga la păcatele noastre şi nelegiuirea noastră; căci nelegiuirea noastră este mare şi mânia aprinsă este împotriva lui Israel. Aşa că ostaşii au lăsat prizonierii şi prada înaintea căpeteniilor şi înaintea întregii adunări. Şi bărbaţii care au fost numiţi s-au ridicat, au luat pe prizonieri, au îmbrăcat cu prada pe toţi cei ce erau goi printre ei, i-au îmbrăcat şi i-au încălţat, le-au dat să mănânce şi să bea, i-au uns, i-au pus pe măgari pe toţi cei osteniţi dintre ei şi i-au adus la Ierihon, cetatea palmierilor, la fraţii lor; apoi ei s-au întors la Samaria” (2Cron. 28:9-15, *ASV*). Pechah era furios. Se gândea că proprii săi prinţi l-au sabotat! Dar nu era încă înfrânt; cu ajutorul armatelor aliate ale Israelului şi Siriei, el era sigur că această conspiraţie va avea succes.

Pechah a fost mângâiat curând de vestea că edomiţii au atacat Iuda la sud-est, au învins-o şi au luat prizonieri. El gândea cu satisfacţie în sinea lui: ‘Nici un profet al lui Iehova nu a intervenit’. Apoi a primit mai multe ştiri plăcute: „Filistenii năvăliseră în cetăţile din câmpie [*shephelah*] şi în partea de sud [*negeb*] a lui Iuda şi au capturat Bet-Şemeşul, Aialonul, Ghederotul, Soco cu cetăţile ei, Timna cu cetăţile ei, Ghimzo şi cetăţile ei şi locuiau acolo” (2Cron. 28:17,18, *AAT*). Pechah era fericit că Iuda a fost atât de înjosită. Dar următorul raport pe care l-a primit de la agenţii săi din Iuda l-a făcut să aibă ceva presimţiri rele. El a fost informat că Ahaz a luat argintul şi aurul pe care l-a găsit în templul din Ierusalim şi în vistieriile palatului regal şi le-a trimis regelui Asiriei – 2Regi 16:8.

Pechah nu a trebuit să aştepte prea mult pentru a afla motivul pentru care Ahaz a trimis argintul şi aurul lui Tiglat-Pileser. Împăratul asirian a măşăluii cu armatele sale spre vest, a asediat Damascul şi a invadat Israelul. Asirienii au lovit mai întâi Israelul în cetatea Iion, aflată în partea cea mai de nord; apoi au străbătut sudul, au atacat şi capturat Abel-Bet-Maaca, Ianoah, Chedeş şi Haţor. După aceea, duşmanul a traversat Iordanul spre est şi a luat tot Galaaadul. Armatele victorioase şi-au desăvârşit apoi lucrarea cucerind restului Galileei, Neftali şi coasta mării până la Gaza în Filistia. Ei au deportat izraeliţi din tot teritoriul cucerit – 2Regi 15:29; 1Cron. 5:26.

Următorul raport pe care el l-a primit a fost că Damascul a căzut şi regatul Siriei a fost împărţit în patru provincii asiriene; că fostul teritoriu al Israelului de dincolo de Iordan a fost împărţit în două provincii asiriene, Hauran şi Galaad (sau, dincolo de Iordan), că teritoriul Israelului aflat la nord de Samaria a fost făcut provincie a Galileei cu reşedinţa la Meghido şi tot teritoriul de coastă al Israelului era acum provincia asiriană numită Dor (sau Drumul Mării); că Ahaz plecase la Damasc să se întâlnească cu Tiglat-Pileser. Apoi, informatorul său s-a oprit şi cu şovăială i-a spus că aliatul său Reţin a fost ucis (Ezec. 47:16; Isa. 9:1; 2Regi 16:9,10). Pechah nu a avut prea mult timp să se întrebe care va fi soarta sa, căci îl vede pe Osea venind asupra lui cu sabia scoasă. Îndată acea sabie îi întrerupe gândurile pentru totdeauna. Pechah a câştigat tronul prin propria conspiraţie criminală; dar l-a pierdut prin conspiraţia criminală a altuia – 2Regi 15:30.

Aşa cum Pechah din Israel şi Reţin din Siria au stabilit o conspiraţie internaţională împotriva legământului pentru Împărăţie făcut de Iehova cu David, tot la fel şi astăzi, naţiunile lumesti se unesc într-o conspiraţie împotriva legământului pentru Împărăţie făcut de Iehova cu Fiul lui David, Regele uns al lui Iehova, Isus Cristos. Aşa cum Pechah şi Reţin au fost nimiciţi fără să-şi realizeze scopurile, Cuvântul lui Iehova asigură pe poporul Său astăzi că, în acelaşi mod va fi înfrântă în totalitate şi nimicită actuala conspiraţie mondială împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos: „Nu numiţi conspiraţie tot ce numeşte

poporul acesta conspirație; și nu vă temeți de ce se tem ei, nici nu vă îngroziți! Iehova al oștirilor, pe El să-L sfințiți; de El să vă temeți și să vă îngroziți. Și El va fi un locaș sfânt” (Isa. 8:12-14, *ASV*). El le spune conspiratorilor: „Aliați-vă, popoare, și veți fi sfărâmate în bucăți” – Isa. 8:9.

O SCRISOARE INTERESANTĂ

Dragă frate,

Scrisoarea ta din 27 martie, adresată lui C.J.W. – la adresa noastră, ne-a fost trimisă de el, ca fiind mai potrivită pentru noi. Apreciem că citești *Turnul de veghere* într-un mod critic, folosind toată cunoștința și informația de care dispui; sugestiile oferite au aprecierea noastră plină de respect.

Chestiunea în discuție este articolul din numărul din 15 Martie 1948 al *Turnului de veghere*, sub titlul „De la Exod până la Templu – 480 de ani”, ce expune informația pe care noi am strâns-o din cele mai recente surse. Nu este momentul să intrăm în discuție cu privire la tabelele cronologice pe care le propui, ci chestiunea principală este cea privind numeralele și Cuvântul scris al lui Dumnezeu; de aceea, ne vom opri în primul rând asupra paginii 5 din scrisoarea ta.

Tu ne atragi atenția asupra traducerii lui Ferrar Fenton din Fapte 13:19,20, în care el redă prepoziția grecească *metà* prin „concomitent cu”, astfel citim: „După ce a cucerit șapte națiuni din țara Canaanului, el le-a încredințat stăpânirea țării, pentru aproape 450 de ani; *concomitent cu* aceste evenimente, el le-a dat judecători, până la sfârșitul vieții lui Samuel. Atunci ei au cerut un rege”. Se poate să fie adevărat, după cum spui tu, că această prepoziție *metà* a fost tradusă „cu” în 346 de locuri în „Noul Testament”. Dar trebuie să-ți amintești că prepoziția *metà* determină două cazuri: genitiv și acuzativ; atunci când determină genitivul înseamnă „cu”, dar când determină acuzativul înseamnă „după”. În textul de mai sus, în Fapte 13:20, prepoziția *metà* determină cazul acuzativ, de aceea înseamnă „după”, și nu „corespunzător cu”. În acest verset, apare cunoscuta expresie grecească *metà tauta*, care apare de patru ori în Fapte, scrisă de Luca și de cinci ori în Evanghelia după Luca. Cercetând aceste cazuri în traducerea lui Fenton, observăm în aceste nouă situații, anume, Fapte 7:7; 13:20; 15:16; 18:1 și Luca 5:27; 10:1; 12:4; 17:8; 18:4, că el redă *metà* cu „după” în toate cazurile, cu excepția singurului verset din Fapte 13:20. Aici, el se găsește într-o dificultate în ce privește cronologia acceptată până în vremea lui, de aceea își schimbă modul obișnuit de a traduce *metà* cu acuzativul, pentru a armoniza anumite aspecte cronologice, probabil în concordanță cu *Versiunea Siriană* a versetului. Fenton nu are o adevărată bază textuală pentru a face acest lucru, deoarece această expresie obișnuită *metà tauta* apare și în *Versiunea Septuaginta* grecească a Scripturilor Ebraice, unde aceasta înseamnă tot „după aceasta (sau după aceea)”; de exemplu, în Exod 5:1 este tradus cu „după aceea”. Prin urmare, este foarte clar că traducerea lui Fenton din Fapte 13:20 este neobișnuită și n-are nici o greutate în a determina dacă perioada judecătorilor care au domnit odată peste Israel a fost de 450 de ani și nu mai puțin, așa cum este explicat în paginile 131, 132 ale cărții „*Echipat pentru orice lucrare bună*”.

În ce privește textul grecesc din Apocalipsa, este adevărat, așa cum afirmi și tu, că în textul grecesc din *The Emphatic Diaglott* găsim litere din alfabetul grecesc în locul numerelor din Apocalipsa 13:18, pentru a reprezenta numărul simbolic „666”; dar și la Apocalipsa 7:5-8

găsim literele alfabetului *ib* în locul numărului 12, apărând de doisprezece ori. Totuși, acest text grecesc nu este ca cel din vechiul Manuscris Vatican 1209 din secolul al IV-lea, ci, așa cum este explicat la nota de subsol din *Diaglott*, textul este asemenea celui dintr-un alt manuscris, Vatican 1160, din secolul al XI-lea. De asemenea, în Versiunea California din 1930 la care te referi, se observă din traducerea făcută deasupra textului grecesc că au fost folosite literele alfabetului în locul numerelor, într-un manuscris Vatican ce conține Apocalipsa; dar acest manuscris din urmă nu este vechiul Vatican MS 1209, care nu conține Apocalipsa, ci este manuscrisul No. 2066, înregistrat în general ca 046. Acest manuscris din urmă este de asemenea un text vechi, din secolul al VIII-lea, scris cu majuscule puțin înclinate.

Ceea ce spunea în ultimul paragraf articolul *Turnului de veghere* menționat mai sus, referitor la numere, se bazează pe texte mai apropiate de timpurile apostolice decât MSS. No. 1160 și 2066 (046). Acesta se bazează pe MS. Vatican 1209 și MS. Sinaitic, ambele din secolul al IV-lea și MS. Alexandrin din secolul al V-lea, în care sunt scrise numere, excepție fiind cazul numărului simbolic din Apocalipsa 13:18, unde sunt folosite simboluri ale alfabetului pentru numărul 666. După cum știi, MS. Vatican 1209 nu conține Apocalipsa, dar conține *Versiunea Septuaginta* grecească a vechilor Scripturi Ebraice. În această traducere din ebraică, textul grecesc al manuscrisului Vatican 1209 transcrie numere, chiar și în cartea Numeri. Acest stil din MS. Vatican 1209 arată ce s-ar fi întâmplat cu numerele dacă acest manuscris ar fi conținut Apocalipsa.

Gramatica Noului Testament grecesc din anul 1929 de J.H. Moulton, arată la pagina 171, că în MS. Beza (D) din secolul al VI-lea, erau folosite cifrele și adaugă într-o notă de subsol: „Frecvența ridicată a acestui stil de scriere din MS. D sugerează PROBABILITATEA că manuscrisele foloseau mai degrabă simboluri decât cuvinte, pentru a exprima numere”. Apoi, se referă la un fragment de papyrus datând de la sfârșitul secolului al III-lea sau începutul secolului al IV-lea, dar, așa cum spune Dr. F. Kenyon despre acest fragment de papyrus (P¹), acesta „este scris într-un stil mult prea stângaci și neexperimentat pentru a avea o valoare paleografică” (*Paleografia papyrusurilor grecești*, pagina 109, nota). Acesta reprezintă tipul de „Nou Testament” folosit de oamenii săraci în secolul al III-lea sau al IV-lea. Fragmentul de papyrus (P⁴⁷) din Apocalipsa 9:10 până la 17:2 datează cam din aceeași perioadă și este scris în același stil stângaci; acesta conține obișnuitele prescurtări pentru numele sacre și abrevieri pentru numerale. Totuși, așa cum arată Gramatica dr. J.H. Moulton, manuscrisele pe papyrus dau un adevărat sprijin pentru scrierea sau transcrierea numerelor și, după cum spune el (la pagina 173), „În Noul Testament nu sunt reprezentate operații aritmetice”. Prin urmare, nu era necesară folosirea cifrelor în Scripturile grecești creștine sau „Noul Testament”. În cartea *Lumină din vechiul est*, Adolf Deissmann scrie despre „limbajul Noului Testament” și subliniază faptul că printre cuvintele presupuse a fi în greaca „biblică” și nu în greaca de toate zilele, a existat o serie de numere transcrise (pagina 77, parag. 1, nota de subsol 1).

În final, cităm din epuizanta lucrare de 1.454 de pagini a dr. A. T. Robertson din 1923, intitulată „Gramatica Noului Testament grecesc în lumina cercetărilor istorice”. În discuția despre numerale, aceasta spune (la pagina 283): „Ca regulă, în manuscrisele Noului Testament, în loc să fie folosite numai simboluri, sunt transcrise și numere”.

Este adevărat, așa cum arată scrisoarea ta, că noi nu știm sigur dacă „apostolii și discipolii lor credincioși au scris toate numerele cu litere, deoarece nu avem cunoștință dacă scrierilor lor originale mai există”. Dar ceea ce s-a spus în *Turnul de veghere* se bazează pe indicațiile unor manuscrise foarte respectate și care se bucură de autoritate, foarte vechi, ca MS. Vatican 1209, Sinaitic și Alexandrin. Așadar, după cum vedem, situația cere toleranță asupra părerilor privind

chestiunea prezentată, în timp ce căutăm să aflăm în care parte înclină balanța autorității și apoi să ne conformăm, chiar dacă aceasta contrazice punctele de vedere avute mai înainte.

Apreciind sinceritatea și interesul tău viu, rămânem
Cu credincioșie ai tăi în serviciul Împărăției,

Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere.

Notă: Există un set de papirusuri cunoscute ca „Papirusurile biblice ale lui John H. Scheide”, care datează de la sfârșitul secolului al II-lea sau începutul secolului al III-lea. Acestea conțin Ezechiel 19:12 până la 39:29 (cu câteva lipsuri), în limba greacă și sunt păstrate acum la Universitatea Princeton din Princeton, New Jersey. În aceste papirusuri care datează atât de demult, numeralele din text sunt scrise în întregime, iar cifrele nu sunt folosite. Paginile sunt singurele care sunt numerotate cu litere din alfabetul grecesc, folosite ca numerale. Acest lucru confirmă ceea ce s-a spus în scrisoarea de mai sus referitor la obișnuința ca numerele să fie scrise sau transcrise în întregime în cuprinsul textului biblic.

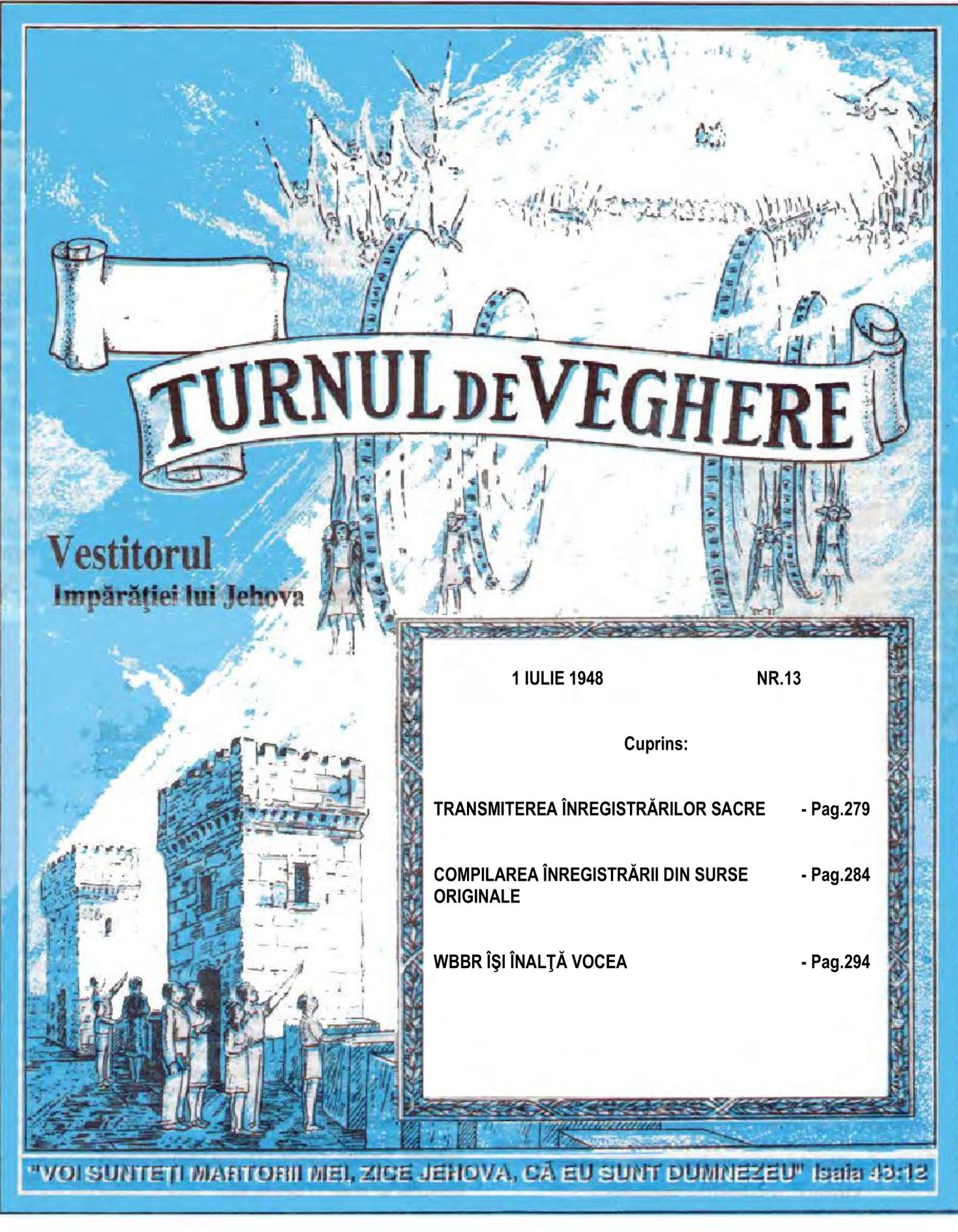
EXPERIENȚE DE TEREN

ÎMPĂRTĂȘIREA VEȘTILOR BUNE

Aflarea veștilor bune despre Împărăția lui Dumnezeu îi face pe oamenii cu inima sinceră să dorească să împărtășească și altora aceste vești, așa cum arată următoarea experiență din Missouri:

„În timp ce mă aflam în lucrarea de mărturie i-am dat unei doamne cartea ‘*Să fie Dumnezeu adevărat*’. Ea mi-a dat numele și adresa ei și mai târziu i-am făcut o vizită. Soțul ei era împotriva, așa că ea mi-a cerut numele și adresa și a spus că va veni să mă vadă atunci când va putea. Într-o dimineață de sâmbătă, în timp ce serveam micul dejun, ea a bătut la ușa noastră. Am invitat-o să bea o cană de ceai împreună cu noi și a acceptat. A spus că avea să îmi dea câteva cereri de abonamente la revista *Treziți-vă!* pentru câțiva prieteni de-ai ei. Am fost foarte surprinsă când mi-a înmănat o foaie de hârtie cu doisprezece nume și adrese pe ea. A spus că a găsit un carnet de cecuri, l-a returnat posesorului și a primit o recompensă pentru aceasta. S-a gândit că acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea face cu acei bani”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 IULIE 1948

NR.13

Cuprins:

TRANSMITEREA ÎNREGISTRĂRILOR SACRE - Pag.279

COMPILAREA ÎNREGISTRĂRII DIN SURSE
ORIGINALE - Pag.284

WBBR ÎȘI ÎNALȚĂ VOCEA - Pag.294

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Iulie 1948

Nr. 13

TRANSMITEREA ÎNREGISTRĂRILOR SACRE

„Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistolele noastre” – 2Tesaloniceni 2:15, *Am Stan. Ver.*

IEHOVA Dumnezeu a înzestrat pe creatura Sa, omul, cu abilitatea de a scrie. Făcând semne pe anumite materiale, cum ar fi: lutul, piatra, lemnul, pieile de animale sau hârtia, omul a putut indica sunetele vorbirii. În felul acesta, au putut fi înregistrate pentru a fi citite în viitor, nu numai cuvintele rostite, ci și gândurile nerostite, ideile și mesajele.

² Fiind darul Său, Dumnezeu a văzut arta scrierii ca fiind folositoare pentru scopul Său bun. Sfânta Biblie Îl descoperă pe El și scopul Său cu privire la omenire, iar Dumnezeu a făcut ca acestea să fie scrise, pentru ca cei care caută viață și fericire veșnică să poată obține informația și instrucțiunea necesară. Scrierea Cuvântului Său sfânt din timp în timp, a produs toate cărțile inspirate ale Scripturilor sacre, căci „scripturi” înseamnă „scrieri”. În această Înregistrare sacră citim despre poruncile pe care El le-a dat anumitor oameni pentru a scrie partea lor din aceasta. Prima poruncă de acest fel înregistrată a fost cea dată profetului Moise, după faimoasa bătălie de la Refidim, când „DOMNUL a zis lui Moise: Scrie aceasta ca o aducere aminte într-o carte” (Ex. 17:14). Aceasta se întâmpla în 1513 î.Cr. Dar, chiar și înainte de aceasta, în zilele lui Iov, acest om al suferinței exclamase: „Oh! Dacă s-ar scrie apărarea mea, dacă ar putea fi păstrat în scris cazul meu, săpat cu un condei de fier pe plumb, sau gravat în stâncă, pe vecie!” (Iov 19:23,24 *Moffatt*). „Oh, dacă m-ar asculta cineva! Iată semnătura mea! Să-mi răspundă Cel Atotputernic! Sulul pe care l-a scris potrivnicul meu – cu siguranță l-aș purta pe umărul meu; l-aș purta ca pe un turban” (Iov 31:35,36, *AAT*). Dorința lui Iov, ca acele cuvinte de apărare să fie tipărite într-o carte, a fost auzită de Domnul Dumnezeu care i-a răspuns, deoarece Moise le-a înregistrat pe amândouă pe un papirus din Egipt sau pe tăblițe de lut, care înlocuiau piatra. Faptul că Iov a vorbit despre un sul scris, destul de lung pentru a se înfășura cu el asemenea unui turban, arată că el era familiar cu papirusul din Egipt sau cu sulurile de piele.

³ Afirmățiile citate mai sus, făcute de Iehova și Iov, arată că scrierea a fost făcută după voia lui Dumnezeu, și anume, pentru a folosi cartea scrisă ca o aducere aminte ce putea fi citită și recită cu voce tare și repetată în auzul altora. Aceasta putea astfel să fie folosită ca o justificare a vorbitorului, ale cărui cuvinte erau înregistrate și ca o mărturie împotriva dușmanilor și a falșilor acuzatori. Nimeni nu a fost ocărât și vorbit de rău mai mult decât Domnul Dumnezeu Iehova. Dar El a încredințat scrierii o declarație credincioasă despre lucrările și scopurile Sale bune, iar ziua când Cuvântul Său va fi justificat pe deplin, o dată și pentru totdeauna, se apropie. Dacă cunoștința despre Dumnezeu ar fi depins de tradiția orală pentru a fi transmisă copiilor omului și copiilor copiilor săi, aceasta ar fi fost din ce în ce mai coruptă, la care s-ar fi adăugat sau din care s-ar fi scos, pentru a o face astfel să devină nedemnă de încredere. Dar pentru că aceasta a fost păstrată în scris, în mod

credincios, ca o aducere aminte, cercetătorul adevărului poate fi mulțumit de o relatare autentică și demnă de încredere cu privire la Creatorul lui. Cuvintele lui Dumnezeu către unul din primii scriitori ai Bibliei erau: „Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu, și să nu scădeți nimic din ele; ci să păziți poruncile DOMNULUI, Dumnezeului vostru, așa cum vi le dau Eu” (Deut. 4:2; 12:32). Instrucțiunile Sale date lui Ioan, ultimul scriitor al Bibliei, au fost similare – Apoc. 22:18,19.

⁴ Prima carte a Bibliei, Geneza, conține cea mai veche înregistrare de pe pământ. Aceasta relatează despre împrejurări și evenimente dinaintea timpului în care a trăit Moise. Deoarece el a scris Geneza în forma ei actuală, așa cum ne asigură Isus Cristos și apostolii Săi credincioși, întrebarea este: Cum și-a obținut profetul Moise informația și de la cine? Noi deținem cuvintele potrivite ale apostolului Petru: „Nici o profeție din Scriptură nu are vreo interpretare particulară. Căci nici o profeție din vechime nu a venit prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit așa cum au fost mânați de [spiritul] sfânt (2Pet. 1:20,21). Dumnezeu i-ar fi putut descoperi direct lui Moise, oral, tot cuprinsul Genezei, prin inspirația spiritului Său, iar aceasta ar fi fost perfect adevărată și demnă de încredere. Fără îndoială, cartea este inspirată, dar nu există nimic care să arate că ea a fost descoperită cuvânt cu cuvânt, prin inspirație. În Geneza 5:1, unde se vorbește despre Adam și crearea sa, apare termenul *carte*. Dar, pentru că nu există nici o înregistrare în Biblie care să afirme direct că cineva a scris înainte de timpul lui Moise și al lui Iov, mult timp s-a crezut că termenul „carte” nu se referea la scrierea din timpul lui Adam. Aceasta conducea la cugetul, destul de rațional, că Moise și-a obținut informația de la strămoșii săi prin tradiția orală.

⁵ Înregistrarea din Geneza ar fi putut fi transmisă astfel lui Moise prin tradiție orală, fără prea mare probabilitate că ea ar fi coruptă și cu deformări ale adevărului. Aceasta pentru că au fost necesare numai cinci verigi umane care să umple golul dintre Adam, creat în secolul 41 î.Chr. și Moise, născut în secolul al 16-lea î.Cr. Acest lucru era posibil, deoarece viața lungă a lui Adam s-a suprapus cu cea a lui Metusala (1); a acestuia cu cea a lui Sem (2), fiul lui Noe; viața lui Sem cu cea a lui Isaac (3), fiul lui Avraam; a acestuia cu cea a nepotului său Levi (4); cea a lui Levi, cu cea a nepotului său Amram (5), care a fost tatăl lui Moise*

⁶ Extraordinar, dar adevărat, numai acei cinci intermediari i-ar fi putut aduce lui Moise, oral, istorisirea despre creație și despre grădina Edenului, de la Adam, împreună cu toată istoria survenită în timpul vieții acestor intermediari. Apoi, Moise ar fi putut-o așterne în scris. Fiind mișcat de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, el ar fi avut ajutorul și călăuzirea acestuia în compilarea informației primite prin tradiția orală. Toate lucrurile sunt posibile la Dumnezeul Cel Atotputernic; și această scriere, care a avut ca sursă de informație tradiția orală, era la fel de posibilă ca inspirația orală directă, de fapt mult mai potrivită și mai rațională. Factorul important, care putea realiza o înregistrare adevărată și exactă în ambele cazuri, era spiritul cu putere de inspirație a lui Dumnezeu. În decursul celor douăzeci și cinci de secole de la crearea lui Adam până când Moise a început să scrie, transmiterea informației istorice din generație în generație prin tradiție orală era, fără îndoială, o mare problemă. A primit-o Moise pe această cale? Biblia nu spune aceasta. Atunci, noi examinăm o altă cale posibilă.

Arta scrierii

⁷ Cel puțin din zilele lui Moise, Iehova Dumnezeu a arătat că El era de acord să-și încredințeze Cuvântul Său Sfânt oamenilor, printr-o înregistrare scrisă credincioasă. Atunci, de ce n-ar fi încredințat El scrierii și evenimentele din cartea Genezei, înainte de Moise, pentru ca

Moise să o primească în acea formă? Ce L-ar fi împiedicat să facă aceasta? Ah, spui tu, omul nu dezvoltase încă arta scrierii. Pe această înțelegere, că arta scrierii nu a fost inventată cu mult timp înainte de zilele lui Moise, se bazează teoria tradiției orale. Renumitul comentator al Bibliei, Dr. Adam Clarke, spune: „Există numai *trei* moduri prin care ar fi putut fi păstrate aceste înregistrări importante și aduse până în timpul lui Moise, și anume: *scrierea, tradiția și*

* Vezi „*Adevărul vă va face liberi*”, pag. 148, 204, 205, ediția 1943.

revelația divină. În lumea dinaintea de potop, când viața omului era atât de lungă, nevoia *scrierii* de orice fel era relativ mică și probabil că atunci nu exista nici o scriere alfabetică. *Tradiția* răspundea oricărui scop, căreia scrierea cu orice fel de caractere putea fi subordonată; necesitatea de a înălța *monumente* care să transmită din veac în veac evenimentele publice, cu greu ar fi putut fi sugerată, deoarece în acele timpuri nu exista pericolul ca vreun fapt important să devină învechit, căci istoria lui trebuia să treacă prin foarte puține mâini, toți aceștia fiind *prieteni și rude*, în cel mai potrivit sens al termenilor; deoarece ei trăiau într-un stat izolat sub un guvern patriarhal” („Prefață la Geneza”, 1836). Dar această teorie, în ceea ce privește vechimea scrierii și a alfabetului, a fost zdruncinată de ceea ce au descoperit arheologii în ținuturile Bibliei, începând cu prima parte a secolului XX.

⁸ În momentul în care a fost inventată scrierea și instrumentele umane ale lui Dumnezeu și-au însușit această artă, atunci trebuie să fi început așternerea în scris a informației vitale despre Dumnezeu. Încă n-a fost dovedit când s-a inventat un alfabet pentru scriere, dar acesta a fost atribuit de unii învățați lui Adam și altor oameni care au trăit înaintea Potopului. Dovada pentru o astfel de ipoteză lipsea, până când săpăturile și descoperirile arheologilor au adus la iveală motive întemeiate pentru a crede că scrierea a fost inventată înaintea marelui potop din zilele lui Noe, acum 4.317 ani [din 1948]. Din această cauză, onoarea pentru descoperirea, sau mai degrabă pentru transmiterea scrierii, nu mai poate fi împărțită între babilonieni, fenicieni și egipteni. Onoarea trebuie să fie conferită cuiva care a trăit înaintea potopului. Prin urmare, arta scrierii a supraviețuit potopului din anul 2.370 î.Chr., care a venit peste lumea de atunci, și a fost adusă acestei lumi rele prezente prin nimeni alții decât Noe și cei trei fii ai săi. *

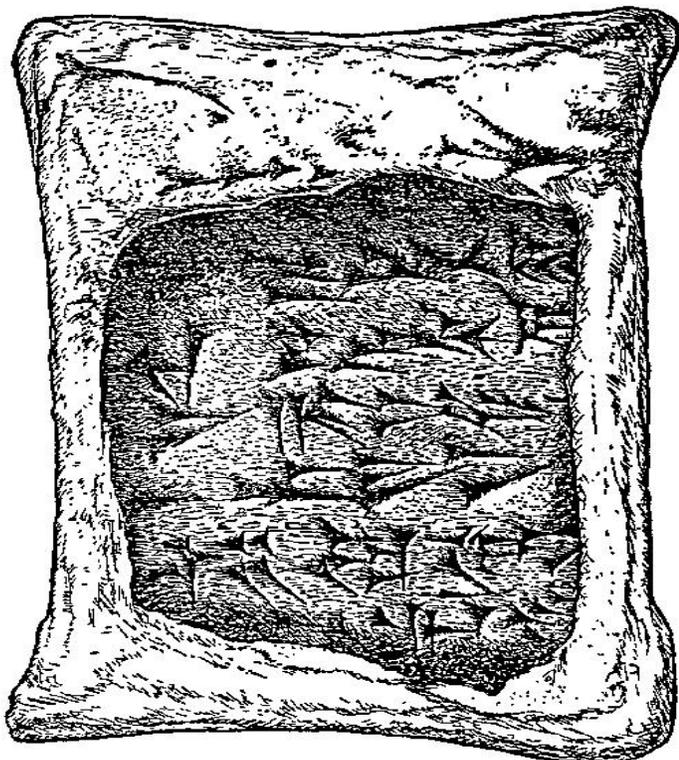
Scrierea înainte de potop

⁹ Biblia ne spune că arca a atins uscatul pe Munții Ararat din Armenia. De acolo, Noe și familia sa au intrat în era de după potop, care continuă până în ziua de astăzi. Apoi citim: „În zilele când întreg pământul avea o singură limbă și un singur vocabular, a avut loc o migrație spre răsărit și oamenii au ajuns într-o câmpie în țara Șinear, unde s-au așezat. Atunci, ei și-au zis unul altuia: ‘Hai să facem cărămizi și să le ardem’. Apoi, în timp ce cărămizile le țineau loc de pietre, iar smoala le ținea loc de var, ei au zis: ‘Hai să ne facem un nume, zidind o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul; acesta nu ne va lăsa să fim împrăștiați pe toată fața pământului’” (Gen. 8:4; 11:1-4, *Moffatt*). În această câmpie a Șinearului a fost construită cetatea Babilonului (Babel), precum și cetățile caldeene Kish și Ur, cetatea lui Avraam, „prietenu lui Dumnezeu”. Biblia și tradiția antică, iar acum și arheologia, stabilesc patria omenirii de după potop în câmpia Șinear, sau Babilonia, cunoscută acum sub numele de Mesopotamia sau Irak.

¹⁰ În mod logic, noi căutăm să descoperim cele mai vechi urme ale civilizației noastre de la Potop încoace, cuprinzând dovezi timpurii despre arta scrierii. Săpând în valea Mesopotamiei,

arheologii erau uimiți, deoarece, cu cât săpau mai adânc, cu atât se iveau pe neașteptate civilizații mai înaintate. Acest fapt contrazice direct așa numita „teorie a evoluției”. Așa cum primii constructori de după potop au folosit cărămizi uscate la soare, tot așa și scrierea s-a făcut din cele mai vechi timpuri pe tăblițe de lut uscate la soare, de duritatea pietrei, după ce se făceau inscripții pe ele cu un stilet. Acest tip de condei avea un cap ascuțit și cu el oamenii făceau imprimări în lut în formă de pană de despicat, combinându-le în diferite tipare, într-un număr mare de combinații. O asemenea scriere este numită *cuneiformă*, însemnând *în formă de pană*.

*Noi recunoaștem data de 2.370 î.Cr. ca anul Potopului, așa cum este dată în cartea „Echipat pentru orice lucrare bună”, pagina 143, în tabelul cronologic).

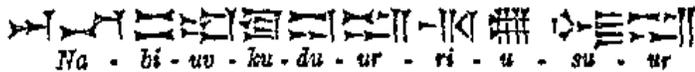
O scrisoare în cuneiformă, într-un plic de lut a cărui față a fost îndepărtată. Aceasta datează din timpul lui Noe și a fost găsită la Ur, în Caldeea.

¹¹ La apelul lui Iehova Dumnezeu, prietenul Său, Avraam, și-a părăsit orașul natal Ur din Caldeea și a ajuns în Palestina în anul 1943 î.Cr. Încă din acel secol al XX-lea î.hr. când el a părăsit orașul Ur, acesta se bucura de un nivel înalt de civilizație, cu multe lucruri făcute pentru cultură, inclusiv scrisul. Cu doar 25 de ani în urmă (1923 d.Cr.), marele loc înalt sau „zigurat” (templu piramidal din Mesopotamia) a fost curățat de movila de noroi care îl acoperea. Se crede că ziguratul a fost construit cu 250 de ani înainte de nașterea lui Avraam. În timpul excavărilor, arheologii au găsit cărămizi purtând inscripția orașului și a regelui, Ur-Nammu, care a construit acel loc înalt. Caracterele cuneiforme s-au găsit perfect imprimate, arătând astfel că scrierea era folosită în câmpia Șinear, cu sute de ani înaintea lui Avraam. Prin urmare, aceasta se întâmpla în timpul lui Noe, pentru că Avraam s-a născut doar cu doi ani mai târziu după ce a murit Noe. Într-un loc la aproape 7 km. de Ur (Al Ubaid), s-a găsit o tăbliță de lut, despre care s-a calculat că

aparține unei perioade de acum 5.000 de ani, deoarece arheologii împing Potopul mult mai înapoi în timp, decât îl localizează Biblia. Cei doi regi sumerieni ale căror nume se găsesc pe tăbliță au trăit de fapt după Potop, dar înaintea lui Avraam. Acolo s-au găsit diferite straturi de lut de mare grosime, pe care anumiți arheologi le-au atribuit Potopului care a lovit acea regiune. Dar acest lucru nu este concludiv. Afirmațiile făcute, de exemplu, de Ashurbanipal (numit Osnapar în Biblie) indică faptul că a existat scriere și înainte de Potop. În folosul cititorilor noștri, cităm cuvintele lui Ashurbanipal: „M-am bucurat să citesc inscripțiile făcute pe piatră, dinaintea potopului”. În anul 1872 au fost recuperate niște tăblițe care descriau un mare potop.

¹² Înregistrările sumeriene dinaintea timpului lui Avraam fac referire la cinci orașe care existau înainte de Potop: Eridu, Badtibira, Larak, Sippar și Shuruppak și o înregistrare indică un al șaselea oraș, Ellasar. De asemenea, tăblițele cuneiforme găsite atât în Babilonia, cât și în Asiria, se referă adesea la timpul de dinaintea potopului. Biblia dovedește că au existat orașe înainte de potop. Aceasta îl numește pe Cain, ucigașul lui Abel, ca pe primul om care a construit un oraș, pe care l-a numit Enoh, după fiul său (Gen. 4:16,17). Dezvoltarea artei prelucrării metalelor este atribuită unui strănepot al lui Cain, care a trăit înainte de potop, pe nume Tubal-Cain, despre care citim: „Țila, la rândul ei, a născut pe Tubal-Cain, făuritorul uneltelor de bronz și de fier” (Gen. 4:21,22, AAT). Acest lucru marchează o mare avansare în arte și științe, ce cuprind muzica la instrumente cu coarde și la cele de suflat, precum și scrierea din timpul lui Adam.

¹³ Înainte de potop, oamenii foloseau sigilii pentru a-și imprima semnătura. În orașul Ur din Caldeea, Sir Leonard Wooley a găsit sigilii aparținând oamenilor care au trăit înainte de potop. Imprimarea acestor sigilii pe materiale maleabile, asemenea lutului, era echivalentul semnăturii moderne. De obicei, sigiliul era un cilindru de la o jumătate de inch până la un inch și jumătate lungime, dar uneori era o piatră prețioasă gravată și pusă pe un inel. Fiecare sigiliu era inscripționat special pentru proprietar. De multe ori, acesta cuprindea numele proprietarului în cuneiformă. * Aici este dovada clară a scrierii folosite înainte de Potopul din anul 2370 î.Chr.

Numele lui Nebucadnețar în cuneiforma silabică.

¹⁴ Prin urmare, scrierea nu era o artă neobișnuită pentru Noe și fiii săi care au fost cu el în corabie. Este posibil ca el sau fiii săi să fi păstrat un jurnal de bord al corăbiei lor, arca, în timpul și după cele patruzeci de zile de ploaie torențială, până când au ieșit din arcă (Gen. 7:7 până la 8:19). Întrucât după Potop familia umană s-a înmulțit, scrierea a trecut în folosire generală. S-au găsit mii de tăblițe de lut scrise înainte de zilele patriarhului Avraam. Până acum s-au găsit aproximativ 250.000 de tăblițe de lut în cuneiformă, care au fost distribuite muzeelor din întreaga lume. Prin urmare, atunci când Avraam s-a mutat din Ur, din Caldeea, scrierea era folosită în toate activitățile de comunicare, tăblița de lut fiind folosită pentru a primi înregistrări, iar stilul de scriere fiind cel cuneiform.

¹⁵ Când s-a mutat în Țara promisă a Palestinei, Avram a găsit aici scrierea în vogă, fiind folosit sistemul silabic cuneiform. Din cauza foametei din Canaan, Avraam s-a mutat pentru un timp în Egipt. Acolo el a descoperit că egiptenii nu erau familiarizați numai cu stilul lor local de scriere, ci și cu scrierea cuneiformă acadiană, pe care fără îndoială, a folosit-o și el. Faptele arată că la scurt timp după aceasta, acadiana a devenit o limbă internațională. Acest fapt este dovedit de cele mai mult de 350 tăblițe de lut descoperite în anul 1887 d.Cr. la Tell el-Amarna, la

aproximativ 260 km. sud de Delta Nilului. Scrise în acadiana cuneiformă, acestea s-au dovedit a fi corespondența dintre prinții și guvernatorii Siriei și Palestinei și suzeranii lor străini, regii Egiptului. Descoperirea lor în Egipt dovedește că oficialii egipteni puteau citi scrierea cuneiformă la fel de bine ca scrierea lor preotească, populară și hieroglifică**. Deoarece strănepotul lui Avraam, Moise, până în al patruzecilea an al său „a fost învățat în înțelepciunea egiptenilor”, fără îndoială că el a fost învățat să citească, să scrie și să traducă scrierea cuneiformă pentru scopurile statului (Fapte 7:22). El a scris și în ebraică cu caracterele alfabetului semitic, folosite atunci de frații săi, pentru a transmite înregistrarea sacră. Acest lucru este dovedit de sutele de tăblițe în cuneiformă găsite la Ugarit (acum Ras Shamra) pe coasta mediteraneană, față în față cu Cipru. Aceste tăblițe arată că scribii canaaniti au inventat un nou mod de scriere, retrăgând din circulație cuneiforma silabică și adaptând alfabetul semitic

*Vezi pag. 42 din *Noile descoperiri din Babilonia despre Geneza* de P.J. Wiseman, C.B.E. La pagina 82, Wiseman pretinde că se află în posesia unor tăblițe cuneiforme scrise cu o mie de ani înainte de Moise.

**Unii arheologi din timpurile moderne pretind că au găsit o inscripție egipteană din secolul al XIII-lea î.Chr., cu numele *Iehova* pe ea, scrisă cu hieroglifice egiptene. Cu toate că se cunosc sute de inscripții hieroglifice mult mai vechi, este pentru prima dată când numele *Iehova* s-a găsit scris cu hieroglifice.

la scrierea cuneiformă. Dialectul pe care ei îl foloseau era înrudit cu ebraica din Sfintele Scripturi.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Cu ce abilitate l-a dăruit Dumnezeu pe om și cum a folosit-o Dumnezeu?
3. Ce scop are scrierea Cuvântului Său?
4. A fost cartea Genezei dezvăluită oral lui Moise, prin spiritul lui Dumnezeu? De ce?
- 5,6. Cum putea Moise să obțină aceasta prin tradiție, cu acuratețe?
7. De ce tradiția orală părea verosimilă? De ce acum este mai puțin verosimilă?
8. Când avem motiv să credem că a fost inventată scrierea? De ce?
9. Unde și-au făcut oamenii o patrie după potop?
10. Pe ce s-a făcut scrierea de timpuriu și cu ce alfabet?
11. Ce arată faptul că scrierea era în vogă imediat după potop?
- 12,13. Ce indicații există despre scriere înainte de potop?
14. Cum au fost păstrate înregistrările despre potop și despre alte aspecte ale vieții?
15. Ce arată că Moise putea citi caracterele cuneiforme pentru a transmite înregistrări?

COMPILAREA ÎNREGISTRĂRII DIN SURSE ORIGINALE

¹ Dacă tradiția, prin cuvintele rostite pe cale orală sau prin documente scrise, a fost mijlocul folosit pentru a transmite mai departe informația în timpul celor șaisprezece secole dintre Adam și Moise, Moise a fost compilatorul faptelor conținute în cartea Genezei. „Cartea lui Moise” sau

„Cartea legii lui Moise” a fost la origine o singură carte, ce cuprindea ceea ce se numește acum Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronomul, dar pentru comoditate, aceasta a fost făcută un Pentateuh, sau a fost împărțită în aceste cinci secțiuni (Ezra 6:18, Neem. 8:1, Marcu 12:26). Chiar prin modul în care Moise a scris Geneza, el ne arată izvoarele materialului său pentru această carte. De asemenea, prin această metodă el arată că materialul i-a fost înmânat în scris, și nu prin tradiție orală.

² Moise a început scrierea cărții lui cel mai târziu în anul 1513 î.Cr., după bătălia de la Refidim, din peninsula Sinai, care a avut loc la câteva săptămâni după ce el i-a condus pe izraeliți afară din Egipt. Citim: „Apoi DOMNUL i-a zis lui Moise: ‘Scrie lucrul acesta într-o carte, ca o amintire, și povestește-l lui Iosua; căci voi șterge chiar și amintirea lui Amalec de sub ceruri (Ex. 17:14, AAT). Întrucât Domnul hotărâse ca Moise să facă această scriere, El s-a îngrijit ca Moise să intre în posesia înregistrărilor de la creare înainte, pentru a fi consultate și compilate, în vederea transcrierii într-o formă completă a unei relatări coerente pentru poporul lui Dumnezeu, copiii lui Israel, în limba pe care ei o înțelegeau și într-o scriere pe care o puteau citi.

³ Acele înregistrări vechi, în scris, au fost ca o Biblie pentru Moise în Egipt. Ele erau ca niște „descoperiri ale lui Dumnezeu”, care i-au fost încredințate pentru a le păstra în custodie sfântă și pentru a le folosi în armonie cu voința lui Dumnezeu (Rom. 3:1,2). Moise era din seminția lui Levi. Fără îndoială că el a primit aceste înregistrări prețioase de la străbunicul său Levi, prin tatăl lui, Amram, Levi și Amram fiind două din verigile ce se suprapun între Moise și Adam. Seminția lui Levi era singura seminție a lui Israel pe care Iehova a pus-o deoparte pentru Sine, pentru a acționa ca servii Săi în tabernacol, să aibă grijă de descoperirile scrise ale lui Dumnezeu, să facă copii după ele și să învețe din ele și pe celelalte seminții ale lui Israel. Așadar, alegerea lui Moise, levitul, ca scriitor, a fost una potrivită. Moise urma să scrie despre acele lucruri la care a fost martor ocular și înregistrările scrise, pe care el le-a consultat pentru compilarea relatării din *Geneza*, erau ale unor martori oculari.

⁴ Papirusul a fost inventat în Egipt de timpuriu și era importat în Palestina și Siria, dar înainte de asta, scrierea s-a făcut în câmpia Șinear și valea Mesopotamiei pe pietre și tăblițe de lut. Noe trebuie să fi dus cu el în arcă astfel de tăblițe referitoare la lumea dinaintea potopului, iar fiii săi au putut păstra jurnalul de bord al corăbiei în timpul potopului, scriind pe tăblițe din asemenea material. După ce au părăsit corabia, relatarea s-a continuat prin ei. Viața lui Sem, fiul lui Noe, s-a suprapus cu cea a lui Avraam; și Avraam, fiind „prietenul lui Dumnezeu”, fără îndoială că a primit înregistrările pe tăblițe de la Sem. El le-a dus cu sine ca pe o custodie sfântă, când a părăsit orașul Ur din Caldeea, cu douăzeci de secole înainte de Cristos. Acest prieten al lui Dumnezeu trebuie să fi avut câteva înregistrări în care să citească despre lucrările lui Dumnezeu față de strămoșii săi, pentru a-și zidi credința în Atotputernicul Dumnezeu. Ceea ce i-ar fi putut spune Sem personal, precum și ce era scris pe tăblițe, i-au furnizat lui Avraam cunoștința esențială pentru credință.

⁵ Nepotul lui Avraam, Iacov, s-a mutat în Egipt atunci când fiul său Iosif era prim-ministru în acea țară. El a luat cu sine toate acele documente prețioase, pe care le avea pe tăblițe, pentru a le înmâna fiilor săi la moartea sa. Prin fiul său Levi și strănepotul său Amram, aceste tăblițe au ajuns în mâinile lui Moise, fiul lui Amram. Înregistrările cuprindeau documentul lui Iacov și erau scrise cu caractere cuneiforme. Dar cum ministerul de externe al Egiptului corespundea cu Palestina și Siria în cuneiformă, Moise, ca un om de stat al Egiptului, până în cel de-al patruzecilea an al său, putea citi acele tăblițe antice. El le-ar fi putut transcrie, recopiindu-le cu literele alfabetului protoebraic, ce puteau fi citite de oricare din frații săi evrei.

⁶ Deși papirusul era la îndemână în Egipt, Moise nu a întrerupt imediat scrierea pe piatră sau pe tăblițe de lut. Prima scriere pe care Iehova Dumnezeu i-a încredințat-o direct lui Moise prin îngerul Său, a fost făcută pe table de piatră, pe care „degetul lui Dumnezeu” a inscripționat cele Zece porunci (Ex. 31:18). Degetul lui Dumnezeu a scris nu în scrierea cuneiformă, nici în cea hieroglifică, ci în vechiul alfabet protoebraic. Acela era alfabetul viu printre izraeliți atunci; și legea dată la Muntele Sinai urma să fie citită peste tot de izraeliți, în special de leviți, și trebuia să fie înțeleasă de tot Israelul. Acea înregistrare scrisă trebuia să continue în alfabetul ebraic, alfabet ale cărui caractere au suferit câteva schimbări, simplificându-și forma, pentru a fi citit cursiv de învățații evrei și creștini până în zilele noastre.

⁷ Moise nu a luat cu el pe Muntele Sinai o provizie de papirus, pentru scris. După prima sa coborâre de pe muntele Sinai, când i s-au dat cele Zece Porunci, citim: „Și Moise a scris toate cuvintele lui Iehova, (...) El a luat cartea legământului, și a citit în auzul poporului; ei au zis: Vom face tot ce a spus Iehova și vom fi ascultători”. Moise a stropit această carte a legii cu sângele jertfelor prin care Iehova a făcut legământ cu Israel (Ex. 24:4,7,8, *ASV*; Evr. 9:19). După aceasta, când Moise a petrecut 40 de zile pe vârful Muntelui Sinai, în comuniune cu îngerul lui Iehova, el a avut timp din belșug să scrie și a scris nu pe papirus, ci pe table. „Și Iehova i-a spus lui Moise: Scrie aceste cuvinte, căci pe temeiul lor am făcut un legământ cu tine și cu Israel. Moise a stat acolo cu Iehova 40 de zile și 40 de nopți; n-a mâncat deloc pâine, nici nu a băut apă. El a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci” (Ex. 34:27,28, *ASV*). Toate acestea dovedesc că folosirea pietrei sau a lutului pentru scriere era o practică bine cunoscută printre poporul lui Dumnezeu, chiar din zilele lui Moise. Un astfel de material tare, rezistent, trebuie să fi fost folosit de Adam pentru întocmirea înregistrării sale personale, cu mai bine de 16 secole înainte de Moise.

⁸ În anul 1894, *Turnul de veghere* a ridicat întrebarea dacă Adam a făcut vreo scriere. La pagina 324 a numărului din 15 octombrie al aceluși an se spune: „Aceasta nu înseamnă că ei aveau o limbă scrisă în zilele lui Adam, sau că oamenii tipăreau cărți sau aveau legea scrisă pe table de piatră. Poate că ei aveau posibilități mai bune. Probabil aveau mijloace de comunicare a ideilor fără scriere sau tipărire. Noi credem că aveau. Necesitatea unei limbi scrise poate sta (noi credem că stă) în faptul că Adam a *căzut* din starea originală, perfectă, în care a fost creat”. Bineînțeles că această afirmație a fost făcută în 1894, când același paragraf spunea: „Potopul din zilele lui Noe nu a lăsat nici o urmă a civilizației dinainte, atât cât se cunoaște până acum”. Acum, în acest secol XX, săpăturile arheologilor din valea Mesopotamiei au descoperit urme ale civilizației dinaintea potopului, arătând că scrierea era atunci în folosință. Toate descoperirile arheologice care arată vechimea scrierii, arată în mod clar că imediat după potop, când Noe și fiii săi erau încă în viață, scrierea a fost trecută dincolo de zilele diluviene prin acei oameni din arcă. În plus, pentru a arăta că Adam a scris sau a posedat înregistrări scrise, avem declarația din Geneza 5:1, anume: „Aceasta este cartea generațiilor lui Adam”. Termenul *carte* implică scriere*.

Unsprezece istorii

⁹ Geneza 5:1 spune în întregime: „Aceasta este cartea generațiilor** lui Adam. În ziua în care Dumnezeu a creat omul, l-a făcut în asemănarea lui Dumnezeu”. Versetul 2 ține de primul, pentru a face încheierea completă la documentul lui Adam. Dar începând cu Geneza 5:3, avem începutul unui nou document scris de Noe, care se sfârșește cu declarația din Geneza 6:9: „acestea sunt generațiile lui Noe”. Totuși, există alte generații, despre care se vorbește, înaintea celor ale lui

Noe și Adam; despre acestea citim în Geneza 2:4: „Acestea sunt *generațiile* cerurilor și ale pământului, când au fost create, în ziua când Iehova Dumnezeu a făcut cerul și pământul” (ASV). Aceste cuvinte încheie primul document scris pe care se bazează cartea Geneza și care este cel mai vechi izvor scris consultat de Moise. După aceste cuvinte începe cel de-al doilea document.

¹⁰ În vechea traducere a Scripturilor Ebraice, *Septuaginta* Greacă, aceasta redă Geneza 2:4 după cum urmează: „Aceasta este cartea generației cerului și pământului, ...”. Prin *carte*, aceasta denotă scrierea acelor *generații* ale cerurilor și pământului. Acum, este evident că cerurile și pământul, care nu sunt înzestrate cu inteligență, nu au produs, nu au generat și nu au născut nimic de la ele însăși. De asemenea, ceea ce urmează acestui verset nu descrie cerul și pământul ca producând ceva. Aceasta arată că în Geneza 2:4, ca și în 5:1 și 6:9, traducerea cuvântului ebraic *toledoth* este incorectă, atunci când îl redă cu *generații*. Acest cuvânt ar trebui de fapt tradus *istorie*, sau *istoria familiei*, sau *origini*, pentru a se referi la ceea ce precede acest cuvânt, și nu la ce îi urmează.

¹¹ De aceea, *O traducere americană (AAT)*, greșește atunci când traduce Geneza 2:4: „URMĂTOARELE sunt originile cerurilor și ale pământului, în crearea lor”. Ea înserează cuvântul *următoarele*. Dr. James Moffatt a observat problema de aici, și în traducerea sa el a luat aceste cuvinte din Geneza 2:4 din locul lor și le-a făcut primul verset al Bibliei, astfel că traducerea lui sună astfel: „Aceasta este istoria formării Universului. Când Dumnezeu a început

*Într-o notă de subsol despre Geneza 5:1 citim în *Comentariul* dr. Adam Clarke (din 1836): „cuvântul ... *sepher* din ebraică, pe care îl traducem în general *carte*, înseamnă un *registru*, o *relatare*, orice fel de scriere, chiar o scrisoare, ca de pildă cartea de despărțire. Aici aceasta înseamnă *relatarea* sau *registru* generațiilor lui Adam”. Pagina 214 din volumul I al *Noului comentariu despre Geneza* al lui Delitzsch (din 1888) spune: „Aceasta este cartea generațiilor lui Adam. ...[*sepher*] poate desemna orice fel de scriere ÎNCHEIATĂ, chiar un document ce conține numai câteva pagini, sau una singură, ca de exemplu o scriere de despărțire, Deut. 24:1; sau un act de cumpărare, Ier. 32:11; sau o aducere aminte scrisă, Ex. 17:14; Isa. 30:8”.

**Expresia „cartea generațiilor” apare și la Matei 1:1 și în *Versiunea Septuaginta* în limba greacă la Geneza 2:4.

să formeze Universul, lumea era pustie și goală, întunericul stăpâna abisul; dar spiritul lui Dumnezeu plana deasupra apelor” (Gen. 2:4; 1:1,2). Observați că Moffatt redă cuvântul ebraic nu ca *generații*, ci ca *istorie*. Dicționarele autorizate, ca cele ale lui Benjamin Davies și F.H. Gesenius, arată că singura însemnătate a acestui cuvânt ebraic este *istorie* sau *povestirea originii*. Aranjamentul forțat al lui Moffatt al versetului din Geneza 2:4, arată că el n-a înțeles că termenul *povestire* sau *istorie* din acel vechi document ebraic se referea la ceea ce era înainte, și nu la ceea ce urmează în Biblia noastră. Expresia era o declarație de încheiere la ce s-a spus înainte*. Ea nu era o introducere la ceea ce urmează în documentul următor, care a fost adăugat.

¹² Dacă cititorii *Turnului de veghere* vor căuta în concordanța Bibliei cuvântul „generații”, vor afla că expresia specială despre care discutăm se găsește de unsprezece ori în cartea Genezei, după cum urmează:

Geneza 2:4a: „acestea sunt generațiile cerurilor și ale pământului, când au fost create”.

Geneza 5:1a: „aceasta este cartea generațiilor lui Adam”.

Geneza 6:9a: „acestea sunt generațiile lui Noe”.

Geneza 10:1a: „acestea sunt generațiile fiilor lui Noe”.

Geneza 11:10a: „acestea sunt generațiile lui Sem”.

Geneza 11:27a: „acestea sunt generațiile lui Terah”.

Geneza 25:12a: „acestea sunt generațiile lui Ismael”.

Geneza 25:19a: „acestea sunt generațiile lui Isaac”.

Geneza 36:1a: „acestea sunt generațiile lui Esau”.

Geneza 36:9a: „și aceste sunt generațiile lui Esau”.

Geneza 37:2a: „acestea sunt generațiile lui Iacob”.

¹³ Potrivit stilului nostru modern de compoziție literară, expresia repetată de mai sus, pare a fi plasată greșit în majoritatea cazurilor. Aceasta se datorează faptului că Moise a scris în stilul vechi, pe măsură ce le-a primit, dezvăluind în felul acesta izvorul documentului pe care l-a încorporat în Geneza. În zilele lui Moise și în cele peste 16 secole dinaintea lui, stilul literar era ca un document istoric să fie încheiat cu cuvintele „acestea sunt generațiile”, sau mai bine tradus, „aceasta este istoria”, despre asta și asta, în felul acesta indicându-se cine era scriitorul documentului sau proprietarul lui**.

¹⁴ Prin urmare, această expresie trebuie să fie înțeleasă ca o încheiere a unui document, al cărui scriitor sau proprietar este numit. Aceasta nu este introducerea vreunui document pe care compilatorul Moise o pune la sfârșitul acestuia. Moise însuși a folosit acest tip de încheiere pentru anumite secțiuni ale scrierilor sale. De exemplu, în ultimul verset al Leviticului, el și-a formulat încheierea prin aceste cuvinte: „Acestea sunt poruncile, pe care DOMNUL le-a poruncit lui Moise pentru copiii lui Israel, pe muntele Sinai” (Lev. 27:34). Aceste cuvinte nu formează o introducere la ceea ce urmează, adică la cartea Numeri. Moise a încheiat cartea Numeri cu cuvintele: „Acestea sunt poruncile și judecățile pe care DOMNUL le-a poruncit prin Moise copiilor lui Israel, în câmpiile Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului” (Num. 36:13).

*Până în 1873 s-a spus că Geneza 2:4 era o concluzie la ceea ce era scris înainte. În *Cartea Genezei*, cu note, publicată în anul acela de Uniunea Americană de Biblii din New York, nota de subsol despre Geneza 2:4 spunea: „Acest verset a fost înțeles de unii ca o concluzie la povestirea anterioară. Din punctul lor de vedere, scriitorul vrea să spună: „Acestea (referindu-se la cele scrise anterior) sunt generațiile cerului și pământului”. Dar apoi, nota de subsol a continuat, fără să țină cont de acest punct de vedere, și să susțină punctul de vedere comun că Geneza 2:4 este „o introducere la ce urmează”.

**În Biblie, cazul genitiv este folosit frecvent pentru a indica posesorul unui anume lucru, pe cel căruia îi aparține ceva. De exemplu, în Galateni 3:29 apare cazul genitiv „al lui Cristos” și *O traducere americană* îl redă astfel: „Și dacă voi aparțineți lui Cristos, atunci sunteți urmași adevărați ai lui Avram și moștenitorii lui sub promisiune”.

Aceste cuvinte nu formează o introducere la următoarea carte, Deuteronomul. De aceea, în amândouă versetele citate mai sus, *O traducere americană* redă cuvintele astfel: „acestea au fost poruncile ...”. Observați în Numeri 36:13, cum datează Moise cartea Numeri, spunând că evenimentele din ea au avut loc „în câmpiile Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului”, indicând astfel anul 1474 î.Chr.

¹⁵ Din cele spuse mai sus, devine clar că Moise a compilat materialul pentru Geneza până la capitolul 37, versetul 2, din unsprezece documente scrise. Dacă luăm în considerare că acestea au fost scrise sau inscripționate pe tăblițe de lut de mărimi normale, vedem că materialul unora dintre documente nu putea fi obținut de pe o singură tăbliță. Pentru unele documente erau necesare două

sau mai multe tăblițe. Mărimea tăblițelor depindea de obicei de cantitatea de material care urma să fie scris pe ele și o tăbliță era rareori mai mare de 100 cm², potrivit tăblițelor cuneiforme pe care le-au descoperit arheologii. Pentru a păstra tăblițele care se găseau într-o anumită ordine, într-o anumită succesiune, se obișnuia să fie puse împreună în ordine, pe o bucată de sfoară.

¹⁶ Pentru o asigurare suplimentară că tăblițele vor fi așezate, păstrate și citite în ordine, s-a adoptat un plan de folosire a anumitor colontitluri și titluri, precum și numerotarea lor. Astăzi folosim titluri în partea superioară a paginilor, pentru a arăta cărei cărți aparțin acele pagini și cărui capitol din ea. Să luăm de exemplu cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*” și paginile capitolului doi, intitulat „Cine este Iehova?”. Descoperim că paginile de pe partea stângă sunt marcate cu numere pare, de la 22 la 32 și au în partea superioară a paginii titlul cărții, „Să fie Dumnezeu adevărat”. Paginile de pe partea dreaptă sunt marcate cu numere impare, de la 21 la 31 și au în partea superioară a paginii titlul capitolului doi, numit „Cine este Iehova?”. Astfel, când pregătesc cartea pentru publicare, legătorii de la tipografia TURNULUI DE VEGHERE nu au nici o dificultate în primirea paginilor în ordine. În același mod, Moise a folosit anumite cuvinte titlu la începutul și la sfârșitul documentului, pentru a confirma cărei serii aparțineau tăblițele.

¹⁷ În ceea ce privește colontitlurile, lucrurile stau altfel: cuvintele din documentul următor au fost adăugate la sfârșitul documentului precedent. Această metodă este urmată și astăzi. De exemplu, în Biblia Ebraică, scoasă de Compania Editorială Evreiască din New York, citirea se face, bineînțeles, de la dreapta la stânga; în partea din stânga jos a fiecărei pagini, se găsește expresia de introducere a paginii următoare. În partea de jos a primei pagini, sunt imprimate cu litere mai mici cuvintele evreiești ale versetului 15, care înseamnă „și să fie ei”; acestea sunt cuvintele cu care începe a doua pagină. De asemenea, Moise a folosit astfel de colontitluri pentru a face legătura între două documente succesive (Gen. 11:26,27) – vezi pagina 203, paragraful 26.

¹⁸ Apoi, mai exista și încheierea documentului, care se numea „colofon”. Acesta este o inscripție plasată la sfârșitul documentului sau manuscrisului, conținând adesea fapte referitoare la producerea lui, cum ar fi: numele scriitorului, data și locul scrierii sau publicării. Într-o carte modernă, aceste informații le găsim plasate la început, pe „pagina titlu”; dar în zilele lui Moise și înaintea lui, acestea se puneau la sfârșit. Faptele de mai sus au fost dovedite din abundență de descoperirile arheologiei moderne din ținuturile Bibliei.

Recapitularea istoriilor

¹⁹ Recapitulând pe scurt cele unsprezece documente pe care le-a consultat Moise în compilarea Genezei, observăm următoarele particularități:

²⁰ Documentul I cuprinde versetele de la Geneza 1:1 până la Geneza 2:4 și reprezintă relatarea despre creare. Încheierea sau colofonul său este Geneza 2:4: „Acestea sunt generațiile cerurilor și ale pământului, când au fost create, în ziua în care DOMNUL Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”. Acele părți din relatare, care au avut loc înainte să fie făcut Adam, au trebuit să-i fie descoperite de Dumnezeu, deoarece nici un om nu a fost martor ocular la ele. Adam, care a fost creat la sfârșitul celei de-a șasea zi și înainte de crearea Evei, putea scrie înregistrarea, după cum i-a dezvăluit-o Dumnezeu. Aceasta este scrisă păstrând cu exactitate tot izul original; faptul că documentul face referire la „două lumini mari” în ziua a patra, și nu le numește soare și lună, este în armonie cu împrejurarea că în timpul lui Adam pământul era încercuit de o boltă mare de apă și minerale vaporizate, care nu-i permitea lui Adam să vadă direct soarele și luna, ci doar lumina lor difuză*. Relatarea despre creare din Eden nu a fost scrisă în mod obligatoriu de Adam.

După ce a păcătuit și a fost scos afară, moartea a început să lucreze în el și puterea memoriei i-a scăzut, Adam avea la dispoziție secole în care să scrie sau să dicteze relatarea despre creare. În acest document, la începutul și la sfârșitul lui, se găsește un titlu, și anume: „Dumnezeu a creat cerul și pământul”, la Geneza 1:1 și 2:4.

²¹ Documentul II se întinde de la Geneza 2:5 la 5:2. Încheierea sau colofonul său este: „Aceasta este cartea generațiilor lui Adam. În ziua în care Dumnezeu l-a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu; i-a creat parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat și le-a dat numele de „om” în ziua când au fost creați” (Gen. 5:1,2). Cuvintele „când au fost creați” se repetă în Geneza 2:4b și astfel leagă acest document de Documentul I. Adam a scris sau a deținut Documentul II, după cum arată colofonul său. Aceasta nu-l acreditează pe păcătosul Adam ca scriitor al unei părți din Biblie, deoarece Moise a fost compilatorul și editorul inspirat al Genezei. Fie că a depins de tradiția orală, fie de documente scrise, în fiecare caz, Moise trebuia să depindă de Adam pentru informația pe care numai acesta i-o putea oferi, ca un participant activ la acele evenimente, sau ca martor ocular, sau pentru informația pe care Dumnezeu i-a spus-o lui Adam despre creare. Iehova Dumnezeu este Autorul întregii Biblii și prin puterea Sa s-a îngrijit ca materialul, la care a colaborat Adam și pe care l-a compilat Moise, să fie corect și autentic. Chiar și necredinciosul profet Balaam, contrar intenției sale de a blestema Israelul, a fost făcut să pronunțe o binecuvântare și profeția sa este cuprinsă în scrierile lui Moise la Numeri, capitolele 22-24.

²² Documentul III cuprinde versetele de la Geneza 5:3 la 6:9a și Noe este scriitorul acestui document, așa cum este arătat de încheiere sau colofon în ultimul verset: „Acestea sunt generațiile lui Noe”. Pentru acest document, Noe a putut obține informații direct de la descendenții lui Adam, de la nepotul său Enos, până la Metusala, cu excepția lui Enoh, care a fost mutat cu 69 de ani înainte de nașterea lui Noe.

²³ Documentul IV ține de la Geneza 6:9b și se încheie cu colofonul de la Geneza 10:1, „Acestea sunt generațiile fiilor lui Noe, Sem, Ham și Iafet; lor li s-au născut fiii după potop”. Toți cei trei fii ai lui Noe au contribuit la acest document și aceasta explică de ce sunt trei declarații cu aceeași însemnătate în document, denotând puncte de vedere separate ale celor trei fii (Gen. 7:18-20 și 21-23). Ei au fost martori oculari la ceea ce relatează al patrulea document. Ei își deschid documentul cu cuvintele: „Noe era un om drept și perfect între generațiile din timpul lui și Noe umbla cu Dumnezeu. Noe a născut trei fii: Sem, Ham și Iafet” (Gen. 6:9b,10). Colofonul acestui document repetă „Sem, Ham și Iafet”, ca și când ar repeta un titlu pentru seriile tăblițelor.

²⁴ Documentul V cuprinde Geneza de la 10:2 până la 11:10a, sfârșindu-se cu colofonul: „Acestea sunt generațiile lui Sem”, care îl indică pe Sem ca scriitor. El a trăit la 502 ani după ce a început potopul și viața sa s-a suprapus 150 de ani cu a lui Avraam și 50 de ani cu a lui Isaac. El a avut suficienți ani, după potop, pentru a observa personal ceea ce a descris în documentul său (V). Faptul că acest document, cât și altele, începe cu date genealogice, n-ar trebui să pară nepotrivit pentru o introducere. Cartea Exodul începe cu astfel de date genealogice (Ex. 1:1-6) și așa începe și cartea întâia a Cronicilor (1Cron. 1:1 până la 9:44); la fel începe relatarea Evangheliei lui Matei, scrisă pentru cititorii evrei – Mat. 1:1-17.

*Vezi cartea *Sistemul inelar al Pământului* de Isaac N. Vail (1885); precum și „*Adevărul vă va face liberi*”, pag. 64-66.

²⁵ Documentul VI de la Geneza 11:10b până la 11:27a, aparține lui Terah, tatăl lui Avraam, căci în colofonul său se spune: „Acestea sunt generațiile lui Terah”. Moise nu a compilat mai mult de 18 versete din documentul lui Terah. Acesta începe astfel: „Sem avea o sută de ani și l-a născut pe Arpacșad, la doi ani după potop”. Aceste ultime cuvinte, „după potop”, corespund cu cuvintele din documentele fiilor lui Noe, de la Geneza 10:1b, anume: „Sem, Ham și Iafet, iar *după potop* li s-au născut fii”. Aceasta stabilește o legătură cu documentele precedente și arată coerență.

²⁶ Documentul lui Terah din Geneza 11:26, spune: „Terah a trăit șaptezeci de ani, și a născut pe Avraam, Nahor și Haran”. Acest verset i-a determinat pe mulți studenți ai Bibliei să ajungă în mod pripit la concluzia că Avraam s-a născut când Terah avea 70 de ani. Realitatea este că Avraam s-a născut când Terah avea 130 de ani și că avea 75 de ani când a murit Terah. A fost sugerat că dificultatea se datorează faptului că în acest verset s-a folosit un colontitlu, așa cum s-a descris mai sus, în paragraful 17*. Acest colontitlu a fost luat de la începutul următorului document, care începe cu cuvintele: „Terah a născut pe Avraam, pe Nahor și pe Haran” și acestea au fost adăugate la documentul lui Terah, la Geneza 11:26. Fără îndoială că la origine acest verset din documentul lui Terah spunea numai atât: „și Terah a trăit șaptezeci de ani”. Fără să se specifice evenimentul deosebit din al șaptezecilea an al lui Terah, acesta data timpul scrierii documentului său, anume cu 60 de ani înainte de nașterea lui Avraam.

²⁷ Documentul VII se deschide la Geneza 11:27b, cu afirmația: „Terah a născut pe Avraam, Nahor și Haran; și Haran a născut pe Lot”. El continuă până la Geneza 25:12, unde găsim colofonul: „Acestea sunt generațiile lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care egipteanca Agar, slujnica Sarei, l-a născut lui Avraam”. Acest document cuprinde întâmplări despre Ismael și fratele său mai tânăr, vitreg, Isaac și fără îndoială a fost compus de amândoi, deoarece colofonul lui Isaac este înregistrat doar cu șapte versete mai jos. Am văzut cum acest document (VII) este legat de cel precedent prin colontitlu „a născut pe Avraam, Nahor și Haran”. Faptul că nici un document nu îi este atribuit lui Avraam, nu este o dovadă că el nu putea scrie. Tranzacția descrisă la Geneza 23:1-20, unde Avraam încheie un contract pentru a cumpăra o peșteră în care să o înmormânteze pe soția sa, Sara, arată că el putea să scrie. Versetele 17-19 cuprind nume de locuri, vechi și noi, fapt care sugerează că aici apar cuvintele originale ale documentului scris. Moise a folosit numele locurilor din contractul original, dar el a dat și numele locului, așa cum se numea în zilele lui, spunând: „ogorul lui Macpela, care este față în față cu Mamre, adică Hebron, în țara Canaan” (Gen. 23:19). Alte locuri în Geneza, în care Moise folosește nume de locuri vechi și noi, sunt Geneza 2:11-14; 14:2,8,3,7,15,17; 35:19.

²⁸ Documentul VIII îi aparține în exclusivitate lui Isaac. Ceea ce a compilat Moise din el, se întinde de la Geneza 25:13 până la 25:19a, încheindu-se cu colofonul: „Și acestea sunt generațiile lui Isaac, fiul lui Avraam”. Aceasta nu vrea să spună că Isaac nu a contribuit și la documentul dinaintea acestuia. Isaac a trăit cu 58 de ani mai mult decât fratele său vitreg Ismael, de aceea el putea să scrie despre moartea lui Ismael la Geneza 25:17,18. Cuvintele „fiul lui Avraam”, apar în colofonul lui Isaac și constituie o legătură cu documentul precedent, unde apar aceleași cuvinte – Geneza 25:12.

²⁹ Documentul IX începe la Geneza 25:19b și continuă până la Geneza 36:1, unde colofonul spune: „Acestea sunt generațiile lui Esau, care este Edom”. Acest document a fost alcătuit de Esau și Iacob. Acesta ar putea fi atribuit lui Esau, ca fiul întâi născut al lui Isaac, dar fratele geamăn al lui Esau, Iacob, avea o copie a acestui document. El conține mai multă informație despre Iacob, în relațiile sale cu Esau.

³⁰ Documentul X îi aparține tot lui Esau. El cuprinde versetele de la Geneza 36:2 până la

36:9, unde colofonul spune: „Și acestea sunt generațiile lui Esau, tatăl edomiților, din muntele

*. Vezi pagina 66, parag. 2 din *Noile descoperiri din Babilonia despre Geneza*, de P. J. Wiseman; Ediția 1936.

Seir”. La Geneza 36:8 găsim expresia „Esau este Edom”, și aceasta repetă ceea ce apare în colofonul documentului precedent, cu doar șapte versete mai sus, legând cele două documente.

³¹ Documentul XI, începând la Geneza 36:10 și sfârșindu-se la 37:2a, este atribuit lui Iacob de colofonul său „acestea sunt generațiile lui Iacob”. Aproape de sfârșitul acestui document, găsim expresia „tatăl edomiților” (Gen. 36:43), care repetă ce s-a spus în colofonul documentului precedent, legând cele două documente în ordine. Chiar înainte de sfârșitul Documentului XI, este făcută afirmația: „Și Iacob a locuit în ținutul în care tatăl său era un străin, în țara Canaanului” (Gen 37:1). Această afirmație, aparent izolată și greșit plasată, a fost scrisă în acest punct al documentului pentru a-l data. Prin aceasta, Iacob arată că el a produs documentul în timp ce se afla încă în Canaan, înainte de a veni jos, în Egipt, unde a trăit 17 ani, murind la vârsta de 147 de ani – Gen. 47:28.

Moise continuă Înregistrarea

³² Înțelegând, împreună cu alți „înalți critici” că acest colofon era un titlu sau un antet pentru ceea ce urmează, F. Delitzsch face acest comentariu despre Geneza 37:2: „Faptul că titlul: ‘*Acestea sunt generațiile lui Iacob*’, a trebuit să fie urmat de cuvintele: *Iosif avea 17 ani și păștea turmele împreună cu frații lui*, părea atât de ciudat pentru comentatorii antici, încât ei s-au simțit obligați să privească acest ANTET ca pe nota de subsol a versetelor 23-26 din capitolul 35, capitolul 36 fiind o paranteză ... [Generațiile lui Iacob] reprezintă, potrivit concepției lor proprii, istoria lui Iacob prin fiii lui, nu numai prin Iosif, dar mai cu seamă prin el” (*Un nou comentariu al Genezei*, volumul 2, pagina 252). Urmând această concepție a „înaltei critici”, James Moffatt, în a sa *Biblia, O Nouă Traducere* din 1935, scoate din context versetele din Geneza 35:22-26 și le inserează la Geneza 37:2, între „Acestea sunt generațiile lui Iacob” și „Iosif avea 17 ani” etc. Dificultatea pe care o simt acești înalți critici dispare atunci când vedem că expresia *acestea sunt generațiile lui Iacob* nu reprezintă introducerea istoriei fiilor lui Iacob, ci declarația finală a documentului care îl precede. Pentru a păstra puritatea documentelor din care a compilat Geneza, Moise a păstrat stilul lor literar și a inserat expresiile așa cum le-a găsit. Prin acest procedeu, el a arătat izvoarele informației și autenticitatea datării sale.

³³ De la Geneza 37:2b înainte, expresia „acestea sunt generațiile lui” sau „aceasta este istoria lui” nu mai apare și cartea Genezei nu se încheie cu această expresie. (În afară de Geneza unde expresia apare de unsprezece ori, ea se mai găsește la Numeri 3:1, Rut 4:18 și Matei 1:1, adică de paisprezece ori cu totul). Versetul de încheiere conduce fără piedici la versetul de deschidere al cărții Exod. Prin urmare, este evident că Moise însuși a scris restul Genezei, deoarece el a fost compilatorul întregii cărți și scriitorul Exodului. În acest scop, el își putea primi informația prin tatăl său Amram, de la fratele lui Iosif, Levi. Iosif a murit cu 64 de ani înainte de a se naște Moise.

³⁴ Greutatea dovezii, atât particularitățile interne ale Genezei, cât și descoperirile arheologice, continuă să arate că Moise și-a obținut materialele pentru scrierea Genezei din documente scrise, și nu prin tradiția orală. Chiar și primirea informației în scris, a fost obținută într-un anumit sens prin tradiție, căci înțelesul mai larg al acestui cuvânt este „transmitere; actul

transmiterii în mâinile altuia”. Deoarece tradiția poate fi, fie prin transmisia gură către gură (orală), fie în scris, apostolul Pavel scrie: „Așadar, fraților, rămâneți tari și păstrați tradițiile pe care le-ați învățat, fie prin viu grai, fie prin epistolele noastre” (2Tes. 2:15, *ASV*). Compilând înregistrarea din izvoare originale scrise, scriitorul a protejat-o împotriva lapsusurilor memoriei oamenilor imperfecti și a asigurat o transmitere exactă și corectă a faptelor vitale pentru generațiile viitoare ale poporului lui Dumnezeu. Mai important decât orice, însuși spiritul lui Dumnezeu a fost efectiv în acțiune pentru a fi posibilă o transmitere și o compilare credincioasă a Sfintelor Scripturi pentru servii lui Iehova Dumnezeu, ca aceștia să poată fi siguri de trănicia bazei credinței lor.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Când a început Moise scrierea și cu ce înregistrări?
3. De ce alegerea lui Dumnezeu ca Moise, levitul, să scrie, a fost una potrivită?
4. Cum a primit Avraam cunoștința esențială pentru credința sa?
5. Cum au ajuns tăblițele în mâinile lui Moise?
- 6,7. Pe ce și în ce scriere a scris Moise pentru frații săi?
8. Ce dovadă avem pentru a arăta dacă Adam a scris sau nu?
9. Despre ce generații, înaintea celor ale lui Adam, citim? Unde?
10. Ce arată Geneza 2:4 că înseamnă de fapt *generații*?
11. Cum au interpretat greșit traduceri moderne aceste *generații*?
12. De câte ori apare în Geneza expresia „acestea sunt generațiile”?
- 13,14. Ce parte a fiecărui document formează această expresie? De ce?
15. Ce tăblițe cuneiforme au fost legate împreună și pentru ce?
16. Unde se foloseau „titlurile”?
17. Unde se foloseau „colontitlurile”?
18. Unde se foloseau „colofoanele”?
- 19,20. Care sunt unele particularități Documentului I?
21. Care sunt particularitățile Documentului II?
22. Care sunt particularitățile Documentului III?
23. Care sunt particularitățile Documentului IV?
24. Care sunt particularitățile Documentului V?
- 25,26. a) Care sunt particularitățile Documentului VI? b) Cum pare să creeze o dificultate în înțelegere „colontitul” de aici?
27. Care sunt particularitățile Documentului VII?
28. Care sunt particularitățile Documentului VIII?
29. Care sunt particularitățile Documentului IX?
30. Care sunt particularitățile Documentului X?
31. Care sunt particularitățile Documentului XI?
32. Ce dificultate a existat în înțelegerea versetului din Geneza 37:2 și cum s-a clarificat atât de ușor?
33. Cine a scris direct restul Genezei? Cum?
34. Ce continuă să arate greutatea dovezii? Care este beneficiul nostru din aceasta?

WBBR ÎȘI ÎNALȚĂ VOCEA

Mii de stații radio, de toate tipurile imaginabile și de o largă varietate de puteri, operează zilnic pe toată fața Pământului. Toate au scopul de a opera în interesul, avantajul și nevoia publicului. Dar printre aceste mii de stații, există numai una care își poate justifica pe drept pretenția unei astfel de existențe. Această stație este Radio Turnul de Veghere – WBBR, situat în Staten Island, New York. Pretenția aceasta poate fi dovedită de confirmările numeroșilor săi ascultători entuziaști. Devotamentul ei dezinteresat în proclamarea numai a ceea ce este spre binele publicului are aprobarea a mii de oameni. Ce ar putea fi de mai mare interes, folos și necesitate în aceste zile de tulburare, decât transmiterea adevărului divin înviorător, ce proclamă sfârâmarea unei lumi vechi și corupte și anunță zorile unei lumi noi, glorioase, creată de Atotputernicul Dumnezeu, în care toate conflictele și lăcomia vor înceta pentru totdeauna? Aceasta este ceea ce Turnul de Veghere – WBBR transmite astăzi. Aceasta este ceea ce stația transmite fără încetare în ultimii 24 de ani. Ce altă stație radio de oriunde, din orice țară, sau din orice regiune, poate pretinde că face acest lucru? Nici una!

În 1922, în a opta zi a lunii septembrie, la congresul de neuitat al Martorilor lui Iehova din Cedar Point, Ohio, a răsunat deviza: „Vestiți pe Rege și Împărăția Sa!”, în mijlocul uralelor miilor de participanți la adunare. Doar cu doi ani înainte a început transmisia radio. Va fi folosit acest nou venit pe terenul vestirii, pentru a anunța prezența Regelui Uns al lui Iehova, Isus Cristos? Da. În același an bogat în evenimente, 1922, s-a recunoscut pentru prima dată latura practică a folosirii radioului pentru publicarea mesajului Împărăției și s-a inaugurat adoptarea lui ca o anexă la mijloacele de vestire deja existente pe care Dumnezeu le folosea. Mii de receptoare radio au fost folosite de atunci zilnic și transmisia radio a început să fie organizată ca un mijloc sigur de comunicare. Fiind una dintre marile metropole ale Americii, cu milioane de locuitori în ea și în orașele învecinate, New Jersey și New England, în mod logic privirile s-au îndreptat asupra orașului New York pentru locul stației radio. De asemenea, în Brooklyn, New York, erau amplasate sediul central și tipografia Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere, entitatea legală care va construi stația.

În sudul Manhattan-ului, în New York, se află o insulă lungă, în formă triunghiulară, numită Staten Island, pe care se află orașelul Richmond. Spre capătul de sud al insulei se află o mică localitate numită Huguenot. La o milă de acesta, a fost ales locul pentru amplasarea stației. Acolo, în anul 1922, răposatul J.F. Rutherford, pe atunci președinte al Societății Turnului de Veghere, împreună cu câțiva dintre consilierii săi, au hotărât pentru prima dată să concesioneze aproximativ 10 hectare de pământ pentru amplasarea primei stații de radio a Societății. Acel loc se afla într-un punct înalt pe insulă, la mai mult de 30,5 m deasupra nivelului mării.

Curând a fost organizată o echipă de lucru pentru instalarea stației radio, condusă de oameni competenți. Primele căi de acces au fost construite între stație și șoseaua Wodrow, aflată la o depărtare de 152,5 m. Copacii au fost tăiați, mlaștinile au fost umplute și pământul a fost nivelat. În timpul iernii lungi din 1922-1923 și în vara anului 1923 lucrarea de construcție a înaintat repede. Mulți tineri din cadrul casei Betel din Brooklyn a Societății au participat la această lucrare la sfârșit de săptămână, printre ei aflându-se și actualul președinte al Societății. Dulgherii, sudorii, zidarii și electricienii au lucrat asiduu și au ridicat, în scurt timp, o casă mare cu 22 de camere și o clădire cu 2 etaje care să adăpostească lucrătorii și să ofere cazare pentru personalul tehnic și de programe al stației radio. A mai fost construită o centrală electrică pentru echipamentul de

transmisie. Pentru a susține antena stației proiectate, au fost ridicați în nordul și sudul centralei electrice doi stâlpi mari din lemn de brad de pe coasta de vest a Statelor Unite, la o distanță de 91,5 m unul față de celălalt. Ei au fost ridicați la o înălțime de 61 m și au fost fixați cu cabluri masive de metal, care la rândul lor erau ancorate în blocuri uriașe de beton. Ca sistem subteran de radiație, un număr de sârme de cupru a fost îngropat pe o suprafață de aproximativ 170 m². Studioul radio, construit la mansarda clădirii de locuit a fost conectat cu emițătorul, aflat la o distanță de aproximativ 45 m de circuitele adecvate conectate, așezate în subteran. Primul microfon folosit în studioul de radio era identic cu cel folosit la telefoanele obișnuite de birou. WBBR a fost un pionier în transmisia radio.

Pe 23 aprilie 1923, s-a obținut de la Comisia Federală de Radio, din Washington D.C., permisiunea de a transmite pe 660 de kilohertzi. Deși WBBR a obținut și a instalat un mic emițător de 500 de wați în 1924, Comisia i-a acordat o nouă frecvență, una mult inferioară, de 1.230 kilohertzi. Această frecvență a fost cea folosită de programul inițial al WBBR de duminică, 24 Februarie, 1924, ora 8:30 p.m. De atunci s-au făcut multe eforturi, fără succes, pentru a obține o frecvență mai bună, undeva la mijlocul benzii de emisie. După schimbarea la 1.100 kilohertzi, apoi la 720 kilohertzi, iar apoi din nou la 1.170 kilohertzi, pe 11 noiembrie 1928, Comisia a ordonat stației WBBR să meargă la „cimitirul” spectrului de transmisie radio, la frecvența de 1.300 kilohertzi. Cu toate acestea, în următorii 12 ani, până în 29 martie 1941, mii de oameni de bine au continuat să primească un mesaj de îmbărbătare a inimii, spre bucuria lor, așa cum este dovedit de numeroasele lor scrisori. Dar la acea dată, stația WBBR a fost prinsă în reorganizarea generală a stațiilor de radio și frecvența a fost din nou ridicată la o valoare mai mare, una neeficientă pentru posturile de radio, cea de 1.330 kilohertzi. Această frecvență rămâne până în prezent ca o mărturie degradantă despre puțina valoare pe care autoritățile acestei lumi o dau mesajului Împărăției lui Dumnezeu și educării oamenilor pentru viața veșnică în lumea Sa nouă.

Încă din februarie 1924, toate pregătirile necesare păreau a fi sub control. Multe persoane au așteptat mult să audă WBBR. Așadar, când s-a anunțat în cele din urmă data pentru prima transmisie, duminică, 24 februarie, multe urechi așteptau cu nerăbdare. Radiourile cu galenă sau receptoarele mai moderne, care au unul sau două „relee electronice” (așa cum se numeau ele atunci în loc de „tub electronic cu vid”), au fost pregătite pentru acea sărbătoare și au fost acordate pe frecvență. Pe măsură ce se apropia, în sfârșit, ora pentru ceremonia de deschidere din acea seară rece de iarnă, inginerii supravegheau cu înfrigurare aparatele emițătorului și reglau diferitele butoane de pe panoul de comandă. La 32 km. distanță, în Brooklyn, familia Betel era adunată pentru a asculta această nouă minune, a vestirii Împărăției lui Dumnezeu prin radio. Ora 8:30 p.m. a sosit! Comutatoarele au fost cuplate, s-a pornit curentul, s-a dat semnalul „în emisie” către „studioul de la mansardă”, crainicul radio și-a început anunțul introductiv și astfel s-a născut WBBR ca post de radio. Acel prim program al WBBR a continuat două ore, de la 8:30 p.m. până la 10:30 p.m. Au fost cuprinși în program soliști la pian, solo și duete vocale, cântări corale, trio-ul hawaiian al A.I.S.B. și, în transmisie indirectă, lectura președintelui Societății J.F. Rutherford cu tema: „Radioul și Profetia Divină”. Ascultătorii cu bună voință au fost încântați și cereau mai mult. După aceea, în fiecare seară, de la 8:30 la 10:30 p.m. și duminica de la 3 la 5 p.m., se transmiteau la radio programe cu muzică bună și cuvântări educaționale.

Studioul a fost mutat la Brooklyn

Acel început modest a fost doar preludiul sutelor de mii de ore de transmitere radio a mesajului Împărăției, nu numai prin WBBR, ci la timpul potrivit, prin sute de alte stații radio din diferite părți ale pământului. Prima transmisie de două ore a fost începutul unui program regulat care s-a menținut în mod riguros din acea duminică de februarie din 1924, până în această zi a anului 1948. Fiecare oră din miile care au fost transmise într-un interval de 24 de ani conținea ceva de valoare pentru oameni. Deoarece erau puține stații de radio în acel timp, poate din cauză că existau mai puține pete solare, WBBR putea fi auzită practic pe tot pământul. Se primeau scrisori din Anglia, Irlanda, Alaska, Washington, California și din alte părți.

Aproape un an mai târziu, studioul a fost mutat de la mansardă jos, într-un studio mare și frumos. Dar cum acest studio era amplasat pe Staten Island, la o distanță de 32 km. de biroul principal al Societății din Brooklyn, a apărut o problemă din ce în ce mai presantă, și anume: cum să menții un standard înalt al programului, cu diferite talente muzicale, cu o amplasare așa de izolată și cu așa facilități limitate de transport. Această problemă nu a fost complet rezolvată decât câțiva ani mai târziu, aproape în ultima parte a anului 1929. Atunci studioul a fost mutat în clădirea administrativă a Societății, aflată pe strada Columbia Heights nr. 124, Brooklyn 2, N.Y., aproape de sursa de furnizare a talentelor necesare programului. Circuitele telefonice dintre excelentele studiouri noi din Brooklyn și emițătorul din Staten Island constau din cabluri învelite în plumb, unele subterane, iar restul aeriene. Amplificatoarele și egalizoarele erau instalate pe această linie telefonică la două puncte de retransmisie, echidistante unele de altele. Pentru câțiva timp, studioul principal al WBBR din Brooklyn a fost cotate ca unul dintre cele mai frumoase din lume. Acesta ocupa o cameră imensă, ca de palat, cu un design artistic, având o lungime de 13,7m, o lățime de 7m și o înălțime de 5,3m. Alături se aflau cabina de regie tehnică și un mic studio. Acestea au îndeplinit un bun serviciu, până când studiourile au trebuit să fie mutate înapoi în fosta clădire a stației radio, sâmbătă, 12 octombrie 1946, din cauza construirii unei noi autostrăzi în oraș, în spatele sediilor centrale din Brooklyn. Noile studiouri sunt proiectate în noua anexă a sediului central, aflată acum în construcție în Brooklyn.

Rețeaua Turnului de Veghere organizată

În timp ce radiodifuzarea mesajului Împărăției era inițiată de Turnul de Veghere – WBBR, alte stații radio, care nu se aflau în proprietatea Societății, erau de asemenea folosite din când în când. În iulie 1927, în timpul unui congres al martorilor lui Iehova din Toronto, Canada, a fost folosită cea mai mare rețea de radio încercată până atunci, cuprinzând facilitățile Companiei Naționale de Radio (NBC), pentru a difuza lectura publică „Libertate pentru popoare” de J.F. Rutherford, duminică, 24 Iulie. După aceasta, folosirea facilităților NBC și a altor rețele de stații radio le-a fost refuzată martorilor lui Iehova, din „motive polemice”, după cum pretindeau ei. Atunci, Societatea și-a organizat o rețea proprie de transmisie în lanț, cu WBBR stație principală, cunoscută sub numele de Turnul de Veghere sau Rețeaua Albă. Transmisia în lanț a Turnului de Veghere a început duminică, 18 noiembrie 1928. La început, această rețea includea douăsprezece stații de-a lungul țărmului de est al Statelor Unite de la Maine, dinspre sud, până în Carolina de Nord, iar în partea centrală, spre vest, până în Cleveland, Ohio. Puterea totală s-a ridicat la 12.750 wați, variind de la cea mai mică stație de 150 wați, la cea mai mare, de 5.000 wați. Cu timpul, rețeaua s-a extins la mai mult de douăsprezece stații conectate.

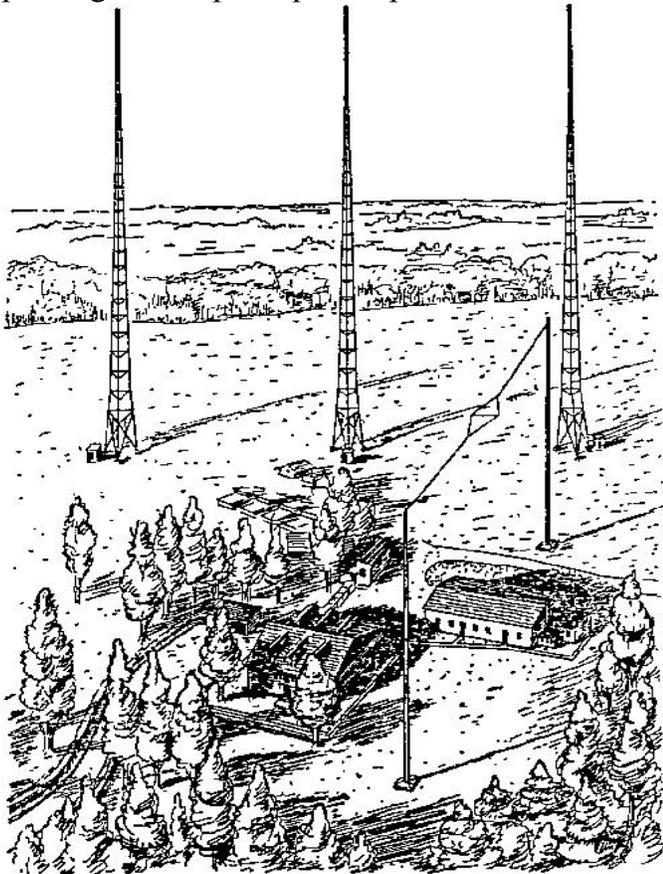
În 1933, au început să se facă înregistrări ale cuvântărilor fratelui Rutherford prin transcriere electrică. După aceasta, mii de programe înregistrate făcute pe discuri de 15 minute, cunoscute sub numele de „transcrieri fonetice”, au fost trimise la sute de stații radio dispuse să le accepte pentru difuzare, cu tarife obișnuite. Aceste stații se aflau în multe țări din Australia până în Europa, de asemenea în Japonia, precum și în America. În același timp, mai mult de 300 de asemenea stații radio, răspândite în lumea întreagă, transmiteau aceste înregistrări de 15 minute săptămânal. În toată această perioadă de timp, Societatea a cheltuit mai mult de două milioane de dolari pentru difuzarea mesajului Împărăției și n-a primit niciodată nici un cent profit financiar din aceasta. Apoi, într-o lectură transmisă prin radio, pe 26 septembrie 1937, de la congresul internațional al martorilor lui Iehova din Columbus, Ohio, fratele Rutherford a anunțat că în data de 31 octombrie, Societatea va rezilia toate contractele de transmisie radio pentru care se plăteau bani. El a spus: „Noi nu ieșim din emisie; dar informăm oamenii dinainte ca să fie pregătiți să primească mesajul adevărului ÎNTR-UN ALT MOD, în care le va fi adus”. Acel nou mod s-a dovedit a fi o lucrare specială de pionierat, la care s-a adăugat mai târziu lucrarea de misionariat în țări străine.

Astfel, în 31 octombrie 1937 s-a încheiat o etapă de vestire a Împărăției, și anume aceea prin difuzarea lecturilor înregistrate de 15 minute de la sutele de stații radio cu tarife obișnuite. Câteva stații radio din localități răspândite pe o mare suprafață au continuat proclamarea veștilor de bucurie în ciuda amenințărilor unor ascultători religioși agresivi. Astăzi, în 1948, WBBR stă ca un far într-o lume întunecată. Chiar și în timpul anilor zbuciumați ai celui de-al Doilea Război Mondial, WBBR a difuzat neîncetat mesajul Împărăției lui Dumnezeu și ziua răzbunării Sale, bazat pe temelia puternică a Bibliei, pentru a înveseli inimile oamenilor asupriți și întristați, ce gem sub poverile acestei lumi controlate de demoni.

După ce s-a încheiat cel de-al Doilea Război Mondial în 1945, au fost formulate indicații în direcția expansiunii activităților Împărăției în toate domeniile, cuprinzând și radioul. S-au întocmit proiecte tehnice și s-a început procedura legală obișnuită cu Comisia Federală de Comunicații (FCC) din Washington, D.C. După câteva luni de așteptare, la cererea formulată de WBBR pentru creșterea puterii WBBR de la 1.000 de wați la 5.000 de wați, în cele din urmă i-a fost acordată autorizația în anul 1947, dar cu condiția că mărirea la 5.000 de wați nu va cauza nici o interferență dăunătoare cu alte stații de radio care operează pe aceeași frecvență cu WBBR în zone îndepărtate din America. Pentru aceasta, s-a cerut ca energia emisă de noul transmițător de 5.000 de wați al WBBR să fie controlată în așa fel, încât o cantitate minimă de energie să fie emisă spre nord-vest și sud-vest, acolo unde operau pe aceeași lungime de undă cu WBBR alte stații regionale. O asemenea cerere putea fi îndeplinită numai într-un singur mod, anume prin folosirea unui sistem cu antenă direcțională. Din întâmplare, stația WBBR era astfel amplasată, încât se putea instala un sistem cu antenă direcțională, așa încât cea mai mare cantitate de energie emisă putea fi direcționată spre nord și nord-est, chiar spre regiunile cel mai dens populate din New York și împrejurimi, cu o populație totală de 20.000.000 locuitori. În același timp, suprafața de acoperire va fi redusă la minimum în direcția celorlalte stații locale ce necesitau protecție. Pentru a îndeplini condițiile puse, WBBR avea nevoie de un sistem antenă alcătuit din trei turnuri de oțel, fiecare dintre ele fiind un element al antenei. Fiecare turn trebuia să fie cu 125,3 m deasupra solului și să fie așezat cu precizie la un sfert de lungime de undă unul față de altul (sau la 56,4 m), în linie dreaptă, la 50 de grade nord-est.

Nu trebuia să fie copaci înalți în preajma acestui tip de antenă direcțională, dar în același timp, locul ales pentru sistemul antenă a fost un ținut împădurit. Mai mult decât atât, întinderea pe

o suprafață de mulți kilometri a sârmelor de cupru în jurul celor trei turnuri, a necesitat înlăturarea tuturor buștenilor, rădăcinilor și bolovanilor de pe o mare suprafață, ce se întindea cel puțin 90 m în jurul fiecărui turn. Bineînțeles că era mult de lucru înainte să poată fi obținuți cei 5.000 de wați de putere emisă. Lucrarea a început în 9 iunie 1947 și s-a făcut cu brațele fraților consacrați, de dimineața până seara, adesea câte șapte zile pe săptămână și noaptea târziu, până când a fost terminată în cele din urmă, nouă luni mai târziu, în anul 1948. Din când în când s-a cerut prelungirea timpului pentru perioada de construcție, care a fost aprobată de FCC din Washington.

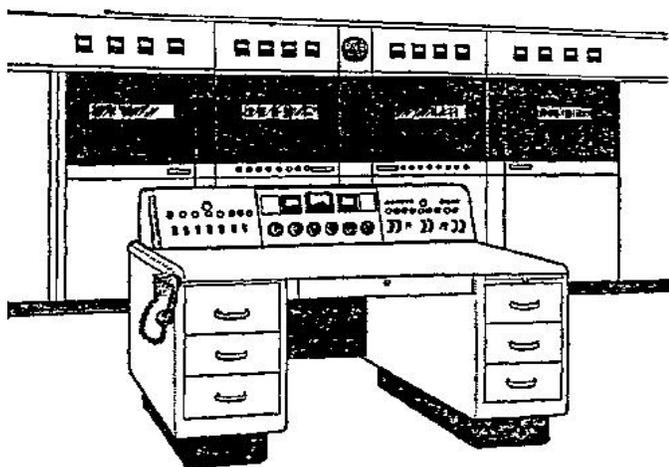
Vedere din avion a stației WBBR a Turnului de Veghere. În plan apropiat se văd vechile turnuri ale antenei, cu clădirea stației radio între ele. În plan îndepărtat se află noile turnuri de oțel, înalte de 125,3 m, folosite de noua stație WBBR.

După ce a fost eliberată și pregătită suprafața necesară pentru construirea antenei, a început următoarea operațiune de turnare a fundației de beton pentru cele trei turnuri și de întindere a celor 24 km. de sârmă de cupru pentru sistemul subteran. Sârmele au fost bătute adânc în pământ cu ajutorul unei mașini speciale, trasă de un tractor greu. Instalarea cablurilor a început în noiembrie și a continuat multe zile friguroase de iarnă prin noroi, iar uneori zăpadă și gheață, până în 24 decembrie 1947. Două zile mai târziu, între 26-27 decembrie, a avut loc cel mai mare viscol înregistrat vreodată în New York, împiedicând orice fel de operațiuni ulterioare în pământ pentru tot restul iernii. Dar au fost instalate deja destule cabluri, a fost făcute mai mult de 700 suduri în cupru, se încheiase turnarea fundației din beton pentru turnuri, cu piroane de ancorare cântărind câte 35,5 kg., pentru a permite înălțarea antenei. Pe 18 februarie 1948 au fost montați izolatorii, de câte 158,7 kg. fiecare, pe piroanele de ancorare, și după aceea a început construirea turnurilor.

Așadar, în cursul iernii aspre dintre 1947-1948 lucrarea de construcție în interior și în exterior a înaintat repede. A fost construită o linie de transmisie montată pe stâlpi de lemn, deasupra pământului, pentru a transporta energia radio, au mai fost montate diferite circuite radio și electrice pentru alimentarea cu curent a celor șase faruri de 1.000 de wați de pe turnuri. La baza fiecărui turn a fost construită câte o căsuță mică din lemn pentru adăpostirea echipamentelor electrice complexe de sincronizare și reglare a frecvenței. În clădirea stației radio, aflată la 183 m de antenă, lucrarea a continuat în vederea pregătirii interiorului pentru instalarea noului emițător. Podeaua a fost pregătită pentru a se putea introduce sub ea numeroasele cabluri electrice care leagă între ele diverse aparate electrice. A fost montată instalația de filtrare a aerului pentru a proteja echipamentul radio de valoare și s-a lucrat la numeroase alte detalii, în timp ce afară urla un viscol îngrozitor.

Luna ianuarie a sosit și odată cu ea au sosit și vagoanele cu oțel pentru turnurile de radio. În luna următoare acestea au început să fie ridicate. Noul emițător radio de 5.000 de wați a fost livrat încă din decembrie, iar acum, în timpul lunilor de iarnă grea, a fost asamblat treptat, piesă cu piesă și cablu cu cablu. În timp ce au fost terminate cele trei turnuri ale antenei, emițătorul a fost și el asamblat și gata pentru probă. La amiaza zile de 21 aprilie, echipa de muncitori a terminat construcția antenei, odată cu isprăvirea celui de-al treilea turn și ultimul. Cu toate acestea, înainte ca difuzarea să poată fi făcută cu putere maximă, trebuia mai întâi să fie realizată lucrarea de inginerie tehnică la această antenă alcătuită din trei elemente, pentru a o face să producă efectul direcțional cerut al puterii radiate, intensificată de multe ori în direcția nord-est, peste New York și capitala Statelor Unite, dar care descrește proporțional spre sud-vest. Puterea inițială generată de noua aparatură de transmisie radio a WBBR este cotate la 5.000 de wați. Dar, prin folosirea antenei direcționale, această putere este amplificată la mai mult de 25.000 de wați în direcția nord-vest, unde populația este mai densă. În realitate, testele făcute recent au arătat că puterea radiată în acea direcție este de aproximativ 30.000 de wați. În termenii raportului de tensiune a semnalului WBBR, aceasta înseamnă că noul ei semnal deasupra arealului metropolitan este de 5,5 ori mai puternic decât cel emis de vechea stație WBBR.

Primul emițător folosit de WBBR în 1924 era un tip de aparat pentru amatori, cu o putere de numai 500 wați, care potrivit standardelor înalte de inginerie din zilele noastre, ar fi considerat ceea ce este cunoscut în glumă sub numele de construcție gen „sârmă de balot”. Trei ani mai târziu, când WBBR a obținut autorizația pentru creșterea puterii sale de emisie, a fost cumpărat un nou emițător (al treilea) având o putere de 1.000 de wați.

Noul emițător de 5.000 de wați ,cu consola de control în prim-plan.

Timp de douăzeci și unu de ani acesta a fost folosit în continuu pentru a vesti mai departe mesajul speranței pentru oameni. În acest an 1948, când WBBR își mărește puterea la 5.000 de wați prin licența guvernamentală, a fost instalat cel mai modern echipament disponibil, menit să ajute la acordarea celui mai bun serviciu posibil auditoriului radio. Radioul Turnului de Veghere – WBBR este vrednic de această expansiune și noi îi mulțumim Domnului Dumnezeu că a făcut aceasta la timpul Său potrivit. WBBR există dintr-un singur motiv, acela de a anunța venirea lumii noi creată de Dumnezeu, o lume în care va locui pacea și dreptatea fără sfârșit. Acesta este consacrat numai pentru difuzarea acelor programe care oferă informații dătătoare de viață viitorilor cetățeni ai lumii noi, deci programe care oferă cea mai înaltă îmbărbătare educativă și spirituală. Acestea merită cea mai bună transmisie și cea mai mare publicitate.

Deschiderea oficială

Din cauza plecării președintelui Societății pentru adunarea de district din San Francisco ziua următoare, cuvântarea sa oficială adresată auditoriului radio, despre puterea mărită a stației WBBR și noul echipament al antenei direcționale a fost planificată pentru marți, 25 mai. În acest scop, fratele Knorr a făcut o călătorie specială la studioul din Staten Island. Nenumărate mii de oameni din nord-estul Statelor Unite și din Canada erau nerăbdători să asculte acest program deosebit. Au fost făcute și expediate cărți poștale special imprimare, care anunțau deschiderea oficială, la mii de musafiri, pionieri și oameni de bine prietenoși din locurile în care se aștepta să ajungă WBBR cu noua ei instalație. Mulți dintre cei aflați în aceste locuri nu au putut prinde până atunci postul de radio WBBR, din cauza puterii mici de emisie și a sistemului său de difuzare non-direcțional.

La ora 6 p.m., a început programul obișnuit de seară, WBBR intrând în emisie prin vechiul său transmițător și sistem de antenă, care și-a servit ascultătorii timp de mulți ani, cu vechea putere de 1.000 de wați. După un program muzical plăcut, a urmat un interviu, începând cu ora 6:45 p.m., în care managerul WBBR i-a pus președintelui Societății opt întrebări pe care le-au pus ascultătorii WBBR, sau la care doreau să primească un răspuns. La aceste întrebări, fratele Knorr a răspuns foarte mulțumitor și cu multe lămuriri pentru toți ascultătorii săi. Interviul a luat sfârșit la 6:59 p.m., oră la care crainicul a spus: „Și cu aceasta am ajuns la sfârșitul difuzării noastre cu vechea stație WBBR de 1.000 de wați. În doar câteva momente, vă vom pune în legătură cu noua stație WBBR cu sistem direcțional, cu noul său tip de emițător de putere superioară”. Managerul stației a invitat apoi auditoriul: „Rămâneți alături de noua voce WBBR”. Au urmat câteva secunde de tăcere, întreruptă din când în când de un clic, în care WBBR a fost deconectat de la vechea instalație și conectat la cea nouă. Aproximativ la 4 secunde după ora 7 p.m. vocea crainicului a rupt tăcerea: „Acum venim la dumneavoastră cu o nouă voce și vă spunem: aceasta este ceea ce difuzează acum WBBR cu puterea de 5.000 de wați pe 1.330 kilohertzi. Și îl avem din nou lângă noi pe domnul N. H. Knorr, președintele Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere pentru a vă saluta oficial din partea Societății”.

Aceia dintre noi care am ascultat WBBR la aparatele noastre de radio, aflat sub umbra noii antene cu trei turnuri, am observat creșterea volumului și calitatea mai bună a sunetului. La scurt timp după ce președintele a început să vorbească, un bărbat anonim din Bay Ridge, Long Island, N.Y. a sunat la stație pentru a ne informa că aparatul său de măsurare a intensității sonore arăta că WBBR se auzea acum în radioul său cu 21 de decibeli mai puternic decât înainte. Aceasta înseamnă că era de zece ori mai puternic decât până acum. Comentariile de introducere ale fratelui Knorr au fost foarte potrivite. După salutări, el a spus:

„În deschiderea oficială a WBBR cu noul său transmițător și cu o putere mai mare, aş dori, mai întâi de toate să fiu recunoscător și să aduc mulțumiri Creatorului radioului. Nu, nu vreunui grup de oameni cunoscuți ca inventatori sau oameni de știință, care doar au experimentat și au făcut aplicații practice cu această putere nevăzută numită ‘radio’; ci Marelui Creator al tuturor lucrurilor, Iehova Dumnezeu. El este izvorul tuturor forțelor uimitoare aflate în acțiune din întreg universul; El este Autorul minunatelor legi din natură; El este Cel care l-a înzestrat pe om cu facultăți mintale pentru a observa cum acționează legile Lui, pentru a cerceta forțele misterioase nevăzute și pentru a inventa mașini și aparate care să folosească aceste forțe. Iehova Dumnezeu a pus în acțiune aceste forțe și, la timpul Său potrivit, i-a permis omului să le descopere, să constate modul lor de funcționare potrivit cu legea Sa și să le aplice cu folos. Prin urmare, toată lauda și cinstea se cuvine să-I fie aduse Lui pentru descoperirea și dezvoltarea puterii radioului de astăzi, și am plăcerea ca în aceste momente, în public, Lui să-I dau lauda și cinstea. În armonie cu aceste sentimente sunt foarte interesat de folosirea radioului în cel mai bun mod posibil, adică în armonie cu voia Creatorului, deci pentru gloria și lauda Sa și pentru binecuvântarea semenilor mei”.

În următoarele douăzeci de minute, el a relatat despre începuturile stației WBBR, făcând o introducere la expansiunea ei prezentă. De aici, el și-a extins comentariile pentru a discuta despre expansiunea lucrării lui Dumnezeu din lumea întreagă, în alte domenii decât cel al radioului. Extraordinara lucrare de predicare a evangheliei din lumea întreagă, pentru mărturie, a început acum nouăsprezece sute de ani. Ea continuă până în ziua de astăzi. Martorii lui Iehova s-au consacrat pentru a predica evanghelia. Ei nu sunt descurajați de greutățile legate de această lucrare. Ei știu că faptele lor bune nu-și găsesc niciodată aprobare printre oamenii egoiști. Martorii lui Iehova nu încearcă să convertească lumea, ci încearcă numai să predice evanghelia, întorcând mințile oamenilor către Biblie. Educația lor cu privire la scopul lui Iehova este esențială. Adesea, oamenii apreciază aceasta mai mult în timp de necaz. Dezvoltarea lucrării noastre din Germania ilustrează acest fapt. În 1932, martorii lui Iehova predicau cu sârguință aceeași evanghelie, când Hitler și hoarda sa nazistă au ajuns la putere și i-a închis în închisori și în lagăre de concentrare. În acel an, înainte de aceste restricții, existau 14.453 vestitori ai Împărăției în Germania, ce dădeau raport. În 1946, după ce frații au ieșit de sub restricții, erau doar 8.895. Dar aceștia au împins înainte predicarea spre tovarășii lor de suferință germani și acum, în luna martie a anului 1948, un nou vârf de 32.064 vestitori au dat un raport ca servi ai evangheliei. Nu numai în Germania, dar și în Grecia, România și pretutindeni, martorii avansează în expansiunea din lumea întreagă, chiar dacă întâmpină mari dificultăți.

Așadar, lucrarea merge mai departe, în mod considerabil. În 1924, când se năștea WBBR, doar câteva sute de oameni din marele oraș New York erau interesați de mesajul Împărăției. Acum, în 1948, numai în acest oraș, în loc de o singură grupă de vestitori, există 19 grupe și 2.749 vestitori ai Împărăției ce au dat raportul de activitate pentru luna aprilie. Acești servi sunt gata să servească ascultătorii cu bunăvoință ai stației WBBR oricând și oriunde. Odată cu excelenta lucrare făcută de WBBR pe noua suprafață acoperită, mai mulți oameni vor deveni interesați de mesaj. Grija pentru acest interes cade asupra martorilor lui Iehova din această zonă. La începuturile stației WBBR, în 1924, erau doar 1.064 vestitori în Statele Unite. Dar luna aprilie a anului 1948 ne arată un nou vârf de 76.639. Raportul vestitorilor din lumea întreagă arată o creștere de la impresionantul număr de anul trecut de 207.000 la 233.578 vestitori în 1948. Acești martori ai lui Iehova se vor folosi de toate instrumentele posibile pentru promovarea închinării adevărate a Dumnezeului Celui prea Înalt pe tot pământul.

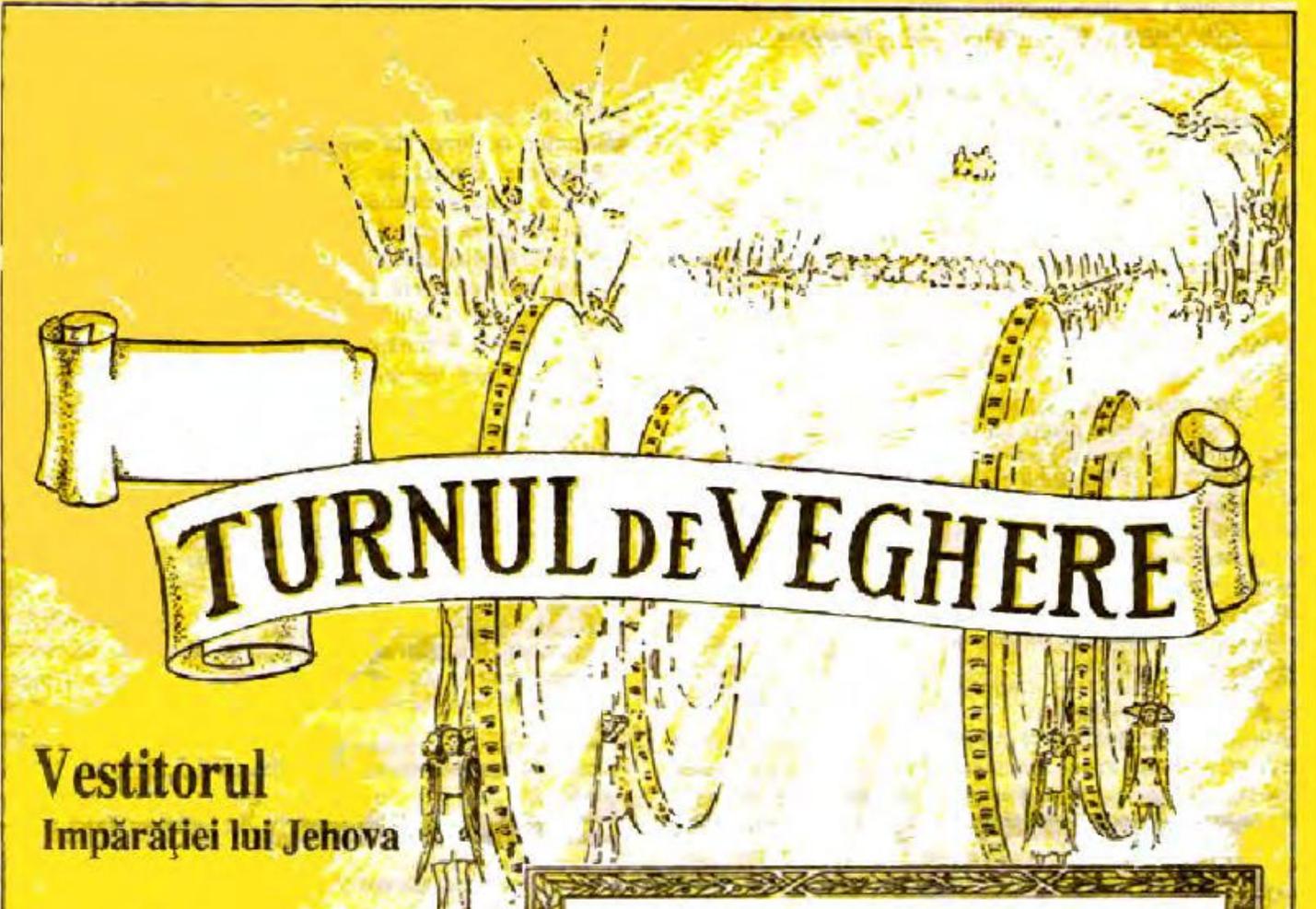
Expansiunea avansează în toate țările. Școala de Biblie Galaad a Turnului de Veghere, înființată în 1943, are 1.000 de studenți absolvenți, dintre care 534 se află în 68 de țări, cu 85 de

locuințe speciale pentru misionari. În scurt timp, 14 noi țări vor fi servite de absolvenți ai Galaadului, pentru a realiza un total de 82 de țări în care vor servi. Mulți alții dintre cei o mie de absolvenți servesc aici, în Statele Unite și Canada.

WBBR a ținut pasul cu lucrarea generală de expansiune din lumea întreagă a poporului Domnului. Începând de la o putere de 500 wați, crescând mai târziu la 1.000 de wați, acum aceasta se ridică la 5.000 de wați, cu un echipament complet nou, în speranța de a servi o suprafață mult mai mare. Tuturor celor care prind programul li s-a cerut să trimită stației o carte poștală sau o scrisoare în care să spună cum a fost recepționat acesta. Acest stadiu prezent nu este sfârșitul expansiunii WBBR. În doisprezece luni se speră mutarea în noile studiouri situate în clădirea de administrație de pe Columbia Heights 124, din Brooklyn, unde se construiește o nouă casă Betel. Săpăturile erau în plină desfășurare, și au ajuns la o mare adâncime, iar săptămâna viitoare va începe turnarea fundației din beton pentru noua clădire cu 10 etaje. Acolo WBBR va avea un studio mare care va găzdui 400 de persoane, precum și alte două studiouri mai mici, în care pot avea loc discuții, se vor putea da concerte și minunatele știri ale WBBR vor fi difuzate ascultătorilor. Vor fi folosiți sute de servi ai evangheliei la această casă extinsă a Betelului pentru a da instrucțiuni din Biblie prin WBBR. Prin urmare, noua casă Betel, în care WBBR speră să își mute studioul anul viitor, va fi următorul pas în această expansiune a stației, care este o parte adecvată a lucrării de expansiune a Societății Turnului de Veghere din această țară.

Au fost finalizate proiectele pentru construcția unei noi tipografii pentru editarea și tipărirea literaturii Societății, care este foarte căutată, iar săpăturile pentru aceasta vor începe în jurul lui 1 iulie. Astfel, înainte de venirea anului 1949 se vor vedea schimbări remarcabile pe Columbia Heights 124 și pe Adams Street 117 din Brooklyn, prin harul lui Iehova. Aceasta înseamnă că noi încercăm aici să ținem pasul cu expansiunea din lumea întreagă. „Lucrarea de expansiune continuă spre gloria lui Dumnezeu” a spus fratele Knorr în încheiere „și când toate mașinile de război vor zace arzând în ruine; când toate bogățiile avarilor vor zace părăsite în ocară; când toate limbile rele vor zace mute în țărână, atunci cei drepti care vor trăi vor aduce laudă nemărginită Marelui Creator, Iehova, Cel care a făcut ca numele Său veșnic să răsună pe tot pământul. Toți vor saluta numele său Sfânt”.

Cu acestea, programul oficial de deschidere a luat sfârșit aproximativ la ora 7:42 p.m., ascultătorii noi și vechi rămânând nespuse de bucuroși și înnobilați sufletește. La stație au început să sosească telefoane și telegrame, despre care vom mai vorbi altădată. Astfel, din mila divină, WBBR continuă să servească cu o capacitate mărită scopul de mântuire al evangheliei lui Iehova. Dumnezeu să o binecuvânteze.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IULIE 1948

NR.14

Cuprins:

MÂNTUIREA NOASTRĂ COMUNĂ	- Pag.305
SĂ LUPTĂM PENTRU CREDINȚĂ	- Pag.311
POLITICA ȘI DEMONISMUL	- Pag.318
PREȘTIINȚA DIVINĂ ȘI DESTINUL OMULUI	- Pag.322
IOTAM DEVINE PUTERNIC	- Pag.324
O SCRISOARE	- Pag.327

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Iulie 1948

Nr. 14

MÂNTUIREA NOASTRĂ COMUNĂ

„Iubiților, pe când îmi dădeam toată silința să vă scriu despre mântuirea noastră comună, am fost constrâns să vă scriu îndemnându-vă să luptați cu seriozitate pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” – Iuda 3, *ASV*.

IEHOVA este Dumnezeuul căruia trebuie să I se atribuie mântuirea. Însă, dacă toți oamenii și-ar ridica privirile dincolo de preocupărilor lor obișnuite, ar recunoaște acest fapt și ar acționa în armonie cu el, aceasta ar însemna începutul unei mari schimbări în afacerile pământului pentru mântuirea umană. Anumiți religioniști americani au înălțat rugăciunea: „Mântuitor al lumii, mântuiește Rusia”. Teama din pricina căreia ridică această rugăciune, arată că ei înșiși nu sunt mântuiți. Poate că lor nu le pasă de această ipoteză; cu toate acestea însă, ei stau față în față cu nimicirea neașteptată din bătălia Armagedonului. Cine va fi mântuit, cum vom putea fi *noi* mântuiți din dărâmăturile acestei lumi, atunci când va veni nimicirea ei în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”? Aceasta este o chestiune care ne preocupă acum. Atunci când o luăm în considerare, ar trebui să nu luăm în seamă toată batjocura la care ne putem aștepta să fim expuși, deoarece nu urmăm ideile batjocoritorilor înțelepți lumește. Dar Iehova Dumnezeu s-a îngrijit pentru mântuirea acelor care îi atribuie Lui gloria, majestatea, stăpânirea și puterea pentru o lume nouă și dreaptă. Mântuirea Sa va lucra, și *aceasta* este ceea ce doresc iubitorii sinceri ai vieții și fericirii. Acesta este lucrul pentru care merită să luptăm împotriva tuturor batjocoritorilor și elementelor subversive.

² Unii dintre cititorii noștri ar putea exclama: ‘Oh, eu sunt sigur, sunt deja mântuit; eu sunt un membru al unei organizații religioase, care-mi plătesc regulat cotizațiile’. Ei bine, admitând faptul că acum te afli într-o stare de mântuire, totuși trebuie să recunoști că mântuirea ta nu a ajuns la sfârșit. Nu încă; nu, dacă îți dai seama de pericolele, ispitele și stările de pe pământ, care distrug credința în Mântuitor. Poate că tu ai o organizație religioasă favorită. Acum, dacă, în marea tulburare care ne stă înaintea, aceasta ar eșua, unde va fi atunci, credința ta? Cum te vei păzi atunci de poticnire și alunecare? Este credința ta de așa natură încât va supraviețui unui astfel de eveniment? Sau, se bazează credința și starea ta de mântuire pe o temelie tare? Să folosim expresia din Biblie: este credința ta ‘credința pe care Iehova Dumnezeu a dat-o poporului Său sfânt o dată pentru totdeauna?’ Din mila lui Dumnezeu noi suntem mântuiți prin credință. Dacă tu ai această credință și te lupti pentru ea, pentru a o păstra, aceasta înseamnă mântuirea ta veșnică. Dacă nu o ai, nu mai pierde timpul, ci caută s-o obții. Apoi, ține la ea, până ce credința este răsplătită pe deplin. Dacă depunem acest efort toți împreună, ne vom împărtăși de mântuire în lumea nouă, împreună cu toți ceilalți credincioși. Acum, noi avem nevoie de avertizare și pentru a ne avertiza, cu mult timp înainte un discipol al lui Mesia a scris o scrisoare, una scurtă, dar de cea mai mare importanță astăzi.

³ Numele scriitorului este Iuda. El a fost numit după unul din cei doisprezece fii ai patriarhului Iacov, din care s-a născut națiunea celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Când acest Iacov din vechime a devenit tatăl lui Iuda, atunci, citim despre Lea, mama sa: „ea a zis: De data aceasta voi lăuda pe Iehova; de aceea, ea i-a pus numele Iuda”. Deci numele „Judah” sau „Iuda” înseamnă „laudă”, mai cu seamă cu referire la Iehova Dumnezeu – Gen. 29:35, *ASV*.

⁴ Iuda a scris valoroasa sa scrisoare aproximativ în anul 65 d.Cr., sau la aproape treizeci de ani după moartea lui Isus din Nazaret*. De fapt, el era un frate al lui Isus. Nu pentru că Iuda ne spune aceasta aici, ci pentru că el se identifică pe sine ca un frate al lui Iacov, care era fratele lui Isus după carne (Mat. 13:55; Gal. 1:19; Fap. 15:13; Iac. 1:1). Dar Iuda nu încearcă să facă o sursă de câștig din faptul că era un frate după carne al lui Isus Mesia, astfel încât să-și atragă glorie pentru sine. Există o relație mult mai importantă față de Isus Cristos, decât aceea a unui frate după carne. Aceasta este relația spirituală. La această relație din urmă arată Iuda și se mărturisește a fi supus lui Isus. El face aceasta în armonie cu regula creștină fixată de apostolul Pavel, anume că de aici înainte, creștinii nu mai cunosc pe nici un frate după ce este el în carne. Deși l-au cunoscut odată pe Cristos după carne, totuși, acum, ca și creaturi noi ale lui Dumnezeu, ei nu-l mai cunosc în felul acesta (2Cor. 5:16,17). În consecință, Iuda scrie: „Iuda, rob al lui Isus Cristos și fratele lui Iacov, către cei care au fost chemați, care sunt iubiți de Dumnezeu Tatăl, și au fost păstrați prin unirea cu Isus Cristos; fie ca îndurarea, pacea și dragostea să vă fie date din abundență” – Iuda 1,2, *AAT*.

⁵ Nu este un termen degradant ca Iuda să se numească un „rob” al lui Isus Cristos. Aceasta arată smerenie din partea sa și faptul că el nu caută să se glorifice pe sine, deoarece era ruda lui Isus după carne. Dar relația după carne are puțină importanță, pentru că, la un moment dat, așa ne spune Ioan 7:5: „nici frații Lui nu credeau în El”. Numai după învierea lui Isus, acești frați îndoielnici au crezut în El. Pentru creștinii adevărați contează mai mult ca cineva să se mărturisească pe sine ca „robul” Său, decât rudenția după carne cu Isus Cristos. Asemenea sclavie sau robie față de El este un serviciu dătător de viață și este ceea ce ne face frați creștini. Aceasta este ceea ce ne pune pe toți pe aceeași treaptă. Întocmai ca niște robi, noi am fost cumpărați, da, cumpărați de Isus prin valoarea prețiosului Său sânge vărsat, sub împrejurările cele mai dureroase. Apostolul Pavel ne aduce aminte despre aceasta, când zice: „Căci robul care a fost chemat pentru unirea cu Domnul este un eliberat al Domnului, la fel cum un om liber care a fost chemat, este un rob al lui Cristos. Voi ați fost cumpărați cu un preț; nu trebuie să deveniți robii oamenilor” (1Cor. 7:22,23, *AAT*). Pe lângă faptul că am fost cumpărați de Stăpânul nostru Isus Cristos, pentru serviciul Său veșnic, pentru care El ne dă viață veșnică, noi am fost luați robi prin iubirea Sa și ne-am predat Lui de bună voie. Ca rob, Iuda a încercat să placă Stăpânului său Isus Cristos. El a încercat să-I placă scriind tovarășilor săi robi despre ce era cel mai profitabil și indispensabil pentru ei în serviciul lui Cristos. Numai după ce menționează mai întâi robia sa față de Isus Cristos, Iuda s-a identificat pe sine ca un frate după carne al lui Iacov. El și-a început scrisoarea corect.

⁶ Scrisoarea lui Iuda nu este adresată unei anumite adunări locale de robi ai lui Isus Cristos, prin urmare ea este una generală. Totuși, scrisoarea este foarte precisă în ce privește destinația, pentru că este adresată către „cei care au fost chemați”. La ce au fost chemați toți acei robi creștini? La o poziție mai înaltă și mai liberă decât a celui mai liber cetățean al acestei lumi, mai liberă decât a celui mai mare proprietar de sclavi sau patron al celui mai mare număr de angajați. Astfel, ei au ceva, după care să se poarte în mod demn. Pentru acest motiv, Pavel le scrie: „Să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care v-a chemat la Împărăția și Slava Sa” (1Tes. 2:12).

Robi, acum, ai lui Isus Cristos, dar și chemați de Iehova Dumnezeu la glorioasa Împărăție a Fiului Său în ceruri! Această rânduire ilustrează regula înțeleaptă a smereniei înainte de glorie. Așa cum zicea Isus: „Oricine vrea să dețină primul loc printre voi, trebuie să fie robul vostru” (Mat. 20:27, AAT). Ce mântuire minunată îi așteaptă pe acești robi creștini, dacă ei umblă în chip vrednic de ea până la sfârșit, servind credincios pe Stăpânul lor până la moarte, în ciuda faptului că trebuie să

* Vezi cartea „*Echipat pentru orice lucrare bună*”, pag. 264,350-352.

poarte toate ocările care au venit și asupra Lui! Nu este de mirare că despre ei se spune că sunt iubiți și dragi lui Dumnezeu, Tatăl lor ceresc, și nu este de mirare că sunt păziți de El. El îi păzește, deoarece sunt în unire cu Fiul Său Isus Cristos și sunt destinați să fie asociați cu El în Împărăția Sa. Este plăcerea Tatălui ceresc de a le da Împărăția împreună cu Isus, dacă ei își dovedesc până la sfârșit credința și ascultarea față de El.

Dorințele bune împlinite

⁷ Iuda își începe scrisoarea cu dorința ca îndurarea, pacea și dragostea să fie înmulțite pentru acești chemați, iubiți. Acea dorință bună de acum nouăsprezece secole, se îndreaptă către noi astăzi, în acest „timp al sfârșitului”. Dacă vorbim despre rămășița celor „chemați” aflați încă vii pe pământ, putem spune că îndurarea, pacea și iubirea divină ne-au fost acordate din belșug. Bineînțeles că noi am experimentat aceste lucruri atunci când am crezut și ne-am consacrat lui Dumnezeu și când am primit de la El iertarea păcatelor noastre prin Isus Cristos. Dar noi le-am experimentat într-un mod deosebit de la anul 1918 încoace. Acel an a adus cu sine sfârșitul Primului Război Mondial, dar a găsit rămășița martorilor lui Iehova de pe pământ complet neglijentă în serviciul lor față de El, ca robi ai lui Isus Cristos. De ce? Pentru că ei au avut în mare măsură o teamă de oamenii acestei lumi, care întrebunțau măsuri guvernamentale și mijloace violente pentru a încerca să suprimă și să nimicească lucrarea lor de predicare a veștilor bune ale Împărăției lui Dumnezeu la toate națiunile. Rămășița se afla încă sub influența ideii religioase că „stăpânirile înalte”, cărora toate sufletele creștine trebuie să li se supună cu teamă și venerație, erau domnitorii politici ai acestei lumi. De aceea, dacă acești domnitori cedau prejudecăților lor religioase și acționau în mod păgubitor prin legi nedrepte, pentru a scoate în afara legii pe martorii lui Iehova și a interzice lucrarea lor a evangheliei dată de Dumnezeu, atunci ei trebuiau să se supună (Rom. 13:1). În afară de aceasta, existau alte aluaturi religioase de care ei nu s-au curățit, care le tulburau organizația și le împiedicau serviciul lor liber ca martori ai Domnului Dumnezeu.

⁸ De aceea, a fost o înmulțire a îndurării Sale față de noi, când Dumnezeul mântuirii ne-a deschis ochii să vedem aceste păcate și lipsuri, și ne-a iertat aceste păcate făcute fără voie, după ce le-am mărturisit. A fost o îndurare din partea Sa că nu i-a permis dușmanului să ne nimicească, ci ne-a păstrat pentru Isus Cristos, ca să-L putem servi pe mai departe ca robi, ducând la bun sfârșit porunca Sa pentru sfârșitul lumii: „Această evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24:14). El n-a ținut în chip nemilos supărare și mânie pe noi, pentru eșecul nostru general în decursul perioadei Primului Război Mondial. Nu; ci El ne-a restabilit la relații pașnice cu El, iertându-ne în pocăința noastră și eliberându-ne de teama de sclav față de oamenii lumesti. El a sfârâmat puterea pe care organizația babilonică a Diavolului o avea asupra noastră și ne-a deschis privilegiile noi și mai mari de a-I servi în organizația Sa liberă. El i-a scos afară pe tulburători și a umplut cu pace societatea poporului Său restatornicit și reorganizat, pentru a-și face lucrarea în unitate. Din iubire, El ne-a curățit de

țărâna religioasă babilonică. El ne-a deschis mai mult însemnătatea Cuvântului Său, descoperindu-ne împlinirea profețiilor Lui și hrănindu-ne spiritual cu adevăruri proaspete, care ne-au dat o nouă tărie. El a descoperit că nașterea Împărăției Sale a avut loc în anul 1914, când L-a întronat pe Fiul Său Isus Cristos în ceruri și I-a poruncit să domnească în mijlocul dușmanilor Săi, până-i va distruge și va aduce o lume nouă dreaptă.

⁹ Este evident că această lume violentă și nenorocită nu are binecuvântarea și favoarea divină asupra ei. Dar martorii lui Iehova știu că au din belșug îndurarea, pacea și iubirea lui Dumnezeu față de ei. Mii și mii de persoane cu bunăvoință încep să realizeze aceasta. Oh da, persecuțiile sunt îngrămadite asupra acestor martori ai Dumnezeului Celui Prea Înalt. Fără să ținem seama de aceasta, ei au dovada îndurării, păcii și iubirii, pe care creștinătatea religioasă și restul lumii nu o au. Din pricina acestor dovezi de bunătate divină față de aceștia, creștinătatea și toată lumea îi urăște și îi persecută, dar oamenii de bine se adună de partea lor. De asemenea, și ei doresc să se împărtășească de lucrurile bune, pe care Iehova Dumnezeu le revarsă asupra rămășiței Sale credincioase a celor „aleși”. În mod iubitor, rămășița spune bun venit acestor oameni de bine, acestor „alte oi” pe care Păstorul cel Bun, Isus Cristos, Regele, le caută și le adună. Împreună, rămășița și aceste „alte oi”, se bucură că Împărăția lui Dumnezeu, pentru care s-au rugat atât timp, este acum aici și că în curând Regele lui Iehova, Isus Cristos, Își va încheia domnia în mijlocul dușmanilor Săi, prin ștergerea lor din existență în războiul universal al Armagedonului. Astfel, ca o turmă pașnică, păzită de Păstorul Cel Bun, rămășița și „oile” de bine, se bucură împreună de iubirea și îndurarea lui Dumnezeu. Rugăciunea din scrisoarea lui Iuda a primit răspuns din abundență cu privire la ei.

În ce sens „comună”?

¹⁰ După ce am înțeles împreună aceste bunătăți iubitoare și foloase care vin de sus, acum, mai mult decât oricând, avem nevoie să dăm ascultare îndemnelor credincios al lui Iuda. El s-a rugat ca îndurarea, pacea și iubirea divină să poată crește față de noi, și nu să scadă, iar în cele din urmă să înceteze. Acest lucru este posibil. De aceea, el scrie: „Iubiților, întreaga mea grijă era să vă scriu despre subiectul mântuirii noastre comune, dar sunt silit să vă scriu un apel la apărarea credinței care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3, *Moffatt*). Aceasta arată că Iuda a fost înclinat să scrie la modul general despre „mântuirea noastră comună”. Dar, prin spiritul inspirației, Dumnezeu l-a făcut conștient pe Iuda că era necesar ceva mult mai puternic și mișcător decât simpla învățătură despre mântuirea comună, ceva de care era nevoie urgent pentru a le asigura mântuirea, prin mila lui Dumnezeu. Vom vedea care a fost împrejurarea ce l-a inspirat să se întoarcă de la explicarea mântuirii comune la acel îndemn emoționant.

¹¹ Mai întâi de toate, totuși, ce este această „mântuire comună”, și în ce fel este ea comună? Această expresie pe care Iuda o întrebuințează în greaca originală, este una care apare în greaca literară comună a scriitorilor necreștini din zilele sale. Pentru ei, ea însemna „siguranța statului” * Dar Iuda întrebuințează expresia într-un sens creștin și fără nici o referire la statele politice, în Palestina unde se vorbeau două limbi sau în altă parte. El scrie celor chemați la Împărăția lui Dumnezeu, Împărăție care nu este din această lume politică, comercială și religioasă. De aceea, mântuirea se referă la acea Împărăție și este o mântuire a celor chemați la ea. Ea este comună, dar nu în sensul de a fi inferioară, de rând, pentru că Împărăția este organizația principală a lui Iehova, prin care El conduce acum universul. Mântuirea este „comună”, întrucât ea este împărtășită egal și la fel, tuturor celor chemați; ea este împărtășită în comun de către toți. Prin urmare, ei sunt în

exclusivitate clasa Împărăției lui Dumnezeu, pe care El i-a făcut o națiune deosebită și separată de toate națiunile acestui pământ.

¹² Ei au fost prefigurați prin națiunea celor douăsprezece seminții ale lui Israel, cărora Iehova le-a zis prin profetul său Moise: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă” (Ex. 19:5,6). Pentru lipsa de credință în Isus Mesia, izraeliții n-au reușit să realizeze acea promisiune divină. Ca popor, ei au eșuat, dar mii de individuali au arătat credința cerută în Isus Cristos și au fost chemați la Împărăție împreună cu El. La timpul hotărât al lui Dumnezeu, El a chemat bărbați și femei cu credință dintre popoarele ne-iudaice și a făcut din toți acești credincioși, evrei și păgâni deopotrivă, noua Sa națiune spirituală. Apostolul Petru confirmă acest fapt, zicând celor chemați și aleși: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie

*Vezi *Gramatica Noului Testament din limba greacă, în lumina cercetării istorice* de A. T. Robertson, pagina 125, ediția 1923.

al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1Pet. 2:9). Aceasta este națiunea căreia îi aparține Iuda acum și despre a cărei mântuire vorbea el.

¹³ Iuda a scris într-un timp când Păstorul Cel Bun nu a început încă să adune „mulțimea mare” a „altor oi”, care au fost prevăzute în Apocalipsa dată apostolului Ioan (Apoc. 7:9-17). Iuda nu scria despre o mântuire care este comună acestei mulțimi mari, sau altor credincioși din omenire. Deși această mulțime de astăzi a „altor oi” nu este inclusă în „mântuirea comună” despre care a scris Iuda, cu toate acestea, aceste persoane iubite din omenire, au perspective bune de viață veșnică înaintea lor. Tot restul Bibliei este plin de asigurări, promisiuni și profeții divine că ei vor fi mântuiți. Speranța lor este una de viață veșnică în lumea nouă, tot așa cum este și a rămășiței „turmei mici”. Dar ei nu sunt din clasa celor născuți de spirit, care sunt chemați la Împărăție și glorie cerească împreună cu Isus Cristos. Ca urmare a acestui fapt, speranța lor este una de viață fără sfârșit pe acest pământ, adus la o stare de paradis global, prin Împărăția lui Isus Cristos împreună cu cei chemați ai Săi. Împărăția lui Dumnezeu este instrumentul pentru binecuvântarea lor. Mântuirea lor depinde de Împărăție. Regele Isus Cristos a murit pentru a-i mântui, atât pe ei, cât și pe cei chemați ai Săi din turma mică, pentru că „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1Ioan 2:2 AAT). Aceasta este o mântuire pentru care Diavolul îi invidiază. El încearcă acum să-i amăgească cu privire la ea. Mântuirea lor este partea prețioasă a credinței lor dată odată sfinților, în zilele lui Iuda, și trebuie luptat pentru ea neîncetat, până când premiul este câștigat de către aceste „alte oi”.

¹⁴ Pentru o „mântuire comună” noi trebuie să avem o „credință comună”, și *aceasta* o și avem, spre deosebire de creștinătate, cu sutele ei de religii (Tit. 1:4). „Credința” este suma tuturor convingerilor cu privire la Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa, așa cum ne-a fost dată de Isus Cristos și discipolii lui inspirați. Ea se bazează pe vechile Scripturi Ebraice, la care Isus făcea într-una referire, pentru a sprijini ceea ce învăța, precum și pe învățăturile pe care le-a dat Isus ca Fiul lui Dumnezeu trimis jos din cer. Aceasta este evanghelia sau vestea bună cu privire la „propriul scop și har al lui Dumnezeu, care ne-a fost dat în Isus Cristos, înainte de începutul lumii, dar care a fost descoperit acum prin apariția Mântuitorului nostru Isus Cristos, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea prin evanghelie” – 2Tim. 1:9,10.

¹⁵ Aceasta este credința evangheliei, care a fost dată sfinților acum nouăsprezece secole, „o dată pentru totdeauna”, și din acest motiv nu există o altă evanghelie. Niciodată nu va fi dată o altă evanghelie. Credința care ne-a fost dată rămâne, deoarece ea este suficientă pentru a împlini bunul scop al lui Dumnezeu. Ea este vestea bună, pe care Iehova Dumnezeu o avea în vederea Sa profetică în grădina Eden, atunci când a spus că ‘Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, care a început păcatul pe acest pământ’. Diavolului i-ar plăcea să întoarcă pe moștenitorii mântuirii de la credința adevărată a evangheliei, imitând-o pe cea adevărată și strecurând în mijlocul poporului lui Dumnezeu o evanghelie falsă. Există pericolul, zicea apostolul Pavel, ca unii creștini să fie îndepărtați din favoarea lui Dumnezeu, la „o altă evanghelie; căci nu există o altă evanghelie, dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să pervertească evanghelia lui Cristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie blestemat!” – Gal. 1:6-9; 2Cor. 11:3,4.

¹⁶ Diavolului i-ar plăcea să ne facă să părăsim această credință prețioasă și să renunțăm la ea. Atunci, noi trebuie să luptăm și să ținem piept cu toată seriozitatea împotriva imitațiilor și diversivelor prin care Diavolul încearcă să ne despartă. Aceasta este o „credință prețioasă” pentru care merită să luptăm, deoarece ea duce la mântuirea veșnică (2Pet. 1:1). Printr-o imitație a evangheliei, adversarul încearcă, cu viclenie, să ne falsifice credința, să ne facă să devenim confuzi și să ne conformăm crezurilor și căilor acestei lumi. Aceasta duce la amăgire de sine și nimicire. Diavolul se ocupă cu a adăuga sau a scoate din Cuvântul scris al lui Dumnezeu, astfel încât să aducă în el contradicție, să ne facă înțelegerea confuză și să ne întoarcă la filozofiile „înțelepților” necredincioși ai acestei lumi.

¹⁷ Există numai o singură evanghelie, care a fost dată o dată pentru totdeauna poporului sfânt a lui Dumnezeu, cea dată în puritate de Domnul Isus Cristos și de apostolii și discipolii lui inspirați. De aceea, modul în care noi trebuie să luptăm pentru credința adevărată, este să ținem tare la acea evanghelie originală în puritatea ei; să ne întoarcem întotdeauna la ea în cazuri de îndoială sau dispută; să măsurăm orice sugestii noi și străine cu ajutorul ei, ca și canonul sau rigla de măsură a credinței. Aceasta înseamnă să ne întoarcem la Cuvântul scris al lui Dumnezeu, de la Geneza până la Apocalips. Dacă lăsăm ca aceasta să ne scape printre degete, nu există nici o scăpare de la nimicire. „Dumnezeu la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul Său, ... Cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile [spiritului] sfânt, împărțite după voia Sa?” – Evr. 1:1,2; 2:3,4.

¹⁸ Nu este nevoie să mai spunem că rămășița celor chemați ai lui Dumnezeu trebuie să apere cu toată seriozitatea credința, împotriva încercărilor de invadare ale Diavolului și ale agenților săi. Atunci când noi rezistăm la ceea ce au de oferit acești dușmani ai credinței, se ridică persecuția, pentru a ne face să ne compromitem cu lumea și să ne violăm credința. Acum, când Isus Cristos și-a început domnia cerească în mijlocul tuturor vrășmașilor Săi, incluzând și pe cei de pe pământ, noi trăim în zilele venirii și prezenței Fiului omului. Pentru a arăta marea dificultate pe care o vom avea în păstrarea credinței curate în acest timp de luptă pentru dominație mondială, Isus a spus: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” Nu mai multă credință decât în zilele lui Noe înainte de potop (Luca 18:8). Dacă luăm în considerare persecuția chinuitoare care a venit asupra susținătorilor credinței adevărate și curate de la anul 1914 d.Cr. încoace, constatăm că acesta este un timp de luptă și de încercare. Într-adevăr, acesta a început atunci când martorii lui Iehova au fost luați prizonieri de organizația vizibilă a Diavolului în decursul Primului Război Mondial. Pentru a-l însemna ca pe un timp special, în care noi trebuie să ne dovedim aderarea la

crediința adevărată, Apocalipsa capitolul 13, descriind acea organizație ca o fiară sălbatică și înrăită, zice: „Oricine este destinat captivității, va merge în captivitate. Oricine ucide cu sabia, de sabie va fi ucis. Aceasta este ceea ce arată răbdarea și credința sfinților” – Apoc. 13:10, *Moffatt*.

¹⁹ Acum, atât „alte oi” ale Păstorului Cel Bun, cât și rămășița „sfinților”, trebuie să arate o mare rezistență și o aderare de nezdruccinat față de credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Deoarece noi suntem una în Domnul, ne întărim și ne susținem unii pe alții pentru a face aceasta. Văzând statornicia noastră, și alții vor căpăta curaj pentru a îmbrățișa această credință glorioasă, iar numărul „altor oi” va continua să crească.

Întrebări pentru studiu

1. Care este lucrul pe care-l dorim? Împotriva cui luptăm noi pentru el?
2. Ce ar trebui să hotărâm acum cu privire la credința noastră, și pentru ce?
- 3, 4. Cine a scris scrisoarea? Cum a fost el înrudit cu Isus Cristos?
5. În ce fel și-a început el scrisoarea corect, și de ce?
6. Către cine este adresată scrisoarea? De ce sunt ei iubiți de Dumnezeu?
7. De ce a avut nevoie rămășița ca îndurarea să fie înmulțită de la 1918 încoace?
8. Cum a înmulțit Dumnezeu îndurarea, pacea și iubirea pentru rămășiță?
9. a) Cum acționează creștinătatea față de ei? b) Cum acționează „alte oi”?
10. Ce subiect a schimbat Iuda în timp ce scria, și pentru ce?
11. Ce este această „mântuire comună”, și cum este ea „comună”?
12. a) Cine a prefigurat această națiune nouă? b) Cine face parte din ea?
13. Cum este mântuirea pentru „alte oi” în legătură cu mântuirea comună?
14. Ce este „crediința comună”?
15. Cum este aceasta o credință dată „o dată pentru totdeauna”?
- 16,17. De ce trebuie să luptăm pentru această credință? Cum facem aceasta?
18. Cum a arătat Isus și Apocalipsa că această credință va fi încercată acum?
19. Cum prind curaj „alte oi” pentru a îmbrățișa această credință?

SĂ LUPTĂM PENTRU CREDINȚĂ

¹ Nu în acest secol XX s-a întâmplat pentru prima dată ca un dușman să se strecoare printre lucrătorii instruiți dintr-o altă națiune, pentru a submina acea națiune, pentru a o slăbi, pentru a o ruina și a o aduce sub controlul dușmanului. Acestea sunt tacticile pe care dușmanul lui Dumnezeu, Satan Diavolul, a început să le întrebuinteze în primul secol împotriva „națiunii sfinte” a lui Dumnezeu, în mijlocul unei lumi ostile. Toți membrii consacrați ai acestei națiuni sfinte sunt chemați la Împărăția cerească a lui Dumnezeu, împreună cu Cristos. Ei sunt moștenitorii „mântuirii comune” pentru acea Împărăție. Dumnezeu păstrează națiunea Sa sfântă pentru Isus Cristos și El va mântui națiunea pentru Împărăție. Dar anumiți individuali, care odată erau membri ai națiunii, nu vor avea parte de acea „mântuire comună”. Aceasta se datorează acelor individuali înșiși. E posibil ca acum ei să nutrească, în comun cu ceilalți chemați, o speranță a mântuirii finale; totuși, aceasta nu este o garanție sigură că ei vor vedea acea speranță

realizată. Faptul că acum ne aflăm într-o stare de mântuire, nu este un motiv să ne imaginăm că nu putem fi clătinați, smulși sau scoși afară din acel loc de refugiu, și în felul acesta să nu ne facem mântuirea veșnică. Adversarul se opune scopului lui Dumnezeu de a mântui o națiune sfântă, devotată Lui în mod neabătut. El întrebuintează diferite mijloace ca să aducă nimicire peste cât de mulți poate dintre cei ce se află în acea stare de mântuire, pentru a aduce ocară asupra lui Dumnezeu. Una dintre tacticile sale este aceea de a introduce, cu viclenie, în rândurile acestei națiuni sfinte, persoane care vor servi scopurile sale infame. Aceasta face necesar ca aceia care doresc să-și facă mântuirea un lucru pe deplin realizat, să lupte cu seriozitate pentru credința care mântuiește, dată sfinților lui Dumnezeu o dată pentru totdeauna.

² Lupta sau starea în defensivă se impune poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu o permite pentru a încerca integritatea și devotamentul națiunii Sale sfinte față de El. Astfel, noi trebuie să luptăm sau să stăm în defensivă împotriva oricăror dușmani infiltrați printre noi, nu numai în grupele noastre, ci și în predicarea evangheliei din casă în casă. Încercarea prin această metodă este bună pentru poporul lui Dumnezeu, pentru a-l întări și a-l face de neclintit. Explicând de ce îndeamnă el poporul lui Dumnezeu să lupte pentru credința apostolică, Iuda zice: „Căci, s-au furișat printre noi unii oameni – soarta lor a fost prezisă cu mult timp înainte – oameni nelegiuiți, care transformă îndurarea Dumnezeului nostru într-o scuză pentru imoralitate și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Cristos” – Iuda 4, *AAT*.

³ Până când Iuda și-a scris scrisoarea, aproximativ în anul 65 d.Cr., la aproape treizeci de ani după ce Isus Cristos s-a înălțat la cer, a fost destul timp ca acele elemente străine, persoane cu planuri diavolești, să-și facă loc printre poporul lui Dumnezeu. Chiar scripturile ebraice au avertizat că astfel de agenți ai dușmanului se vor furișa înăuntru. Aproape cu zece ani înainte de scrisoarea lui Iuda (sau aproximativ în anul 56. d.Cr.), apostolul Pavel a avertizat cu privire la același lucru, zicând: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe discipoli de partea lor” (Fap. 20:29,30). Isus a descris în mod ilustrativ aceeași mișcare a dușmanului. El a dat parabola despre neghină, în care Diavolul seamănă sămânța țepoasă a neghinei, sau pe „fiii celui rău”, printre sămânța bună, sau „fiii Împărăției” și face aceasta noaptea, pe ascuns, când oamenii dorm (Mat. 13:24-43). Rezultatul a fost organizația coruptă a creștinătății, cu înspăimântătoarea ei cădere de la credința dată sfinților o dată pentru totdeauna, acum nouăsprezece secole.

⁴ Acum, noi ne aflăm la treizeci de ani, după importantul an 1918 d.Cr. Profetia biblică, lămurită prin spiritul lui Dumnezeu, confruntată cu evenimentele mondiale aflate în curs de împlinire, arată că atunci a venit la templul lui Dumnezeu pentru judecată Regele domnitor Isus Cristos. Maleahi 3:1-5 a prezis că acest Mesager judecătoresc al lui Dumnezeu va curăți templul de toate elementele străine și dăunătoare, exact așa cum a făcut Isus Cristos când a venit la templul tipic din Ierusalim. Să fim siguri că începând cu anul 1918 creștinătatea și sistemele ei religioase n-au fost curățite, ci au devenit mai corupte și mai lumești, au sprijinit un al doilea război mondial, și acum aprobă pregătirile pentru un al treilea. Dar, uitați-vă la martorii lui Iehova, cel mai urât și mai persecutat grup minoritar de pe întreg pământul. Zelul lor ce nu poate fi reprimat pentru serviciul evangheliei lui Dumnezeu, dovedește că ei sunt consacrați Lui, ca urmași pe urmele lui Isus Cristos. Istoria recentă a credinței, organizării și activităților lor, dovedește că ei au trecut printr-o purificare continuă de toate aluaturile acestei lumi și printr-o curățire a rândurilor lor de elementele nedorite. Chiar și persecuția aspră împotriva lor a servit pentru a purifica rândurile lor și pentru a-i separa pe mai departe de această lume. Prin neînfricatul lor zel în serviciul lui Dumnezeu, ei arată că spiritul Său a fost revărsat asupra lor. Regele și Judecătorul Isus Cristos,

aflat în templul lui Iehova, este cel care purifică astfel pe rămășița națiunii sfinte a lui Dumnezeu. Aceasta este dovada evidentă că El a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu în primăvara sau în vremea Cinei memoriale a anului 1918 d.Chr.

⁵ Oamenii sinceri iubesc o organizație curată. Scopul lui Dumnezeu este de a avea acum pe pământ o organizație curată a poporului Său, la care Păstorul Său Cel Bun poate aduna „mulțimea mare” de „alte oi”. De aceea, Dumnezeu poruncește celor care poartă vasele templului Său pentru întrebuințare în serviciul Lui, să fie curați de orice contaminare babilonică sau lumească (Isa. 52:11; 2Cor. 6:17). După ce a trimis la templu pe Mesagerul Său Judecător pentru curățirea acelor care se închină acolo, Iehova Dumnezeu promite că acea clasă a templului Său va fi păstrată pură. Niciodată forțele dușmanului nu o vor mai pângări. De aceea, turmele de „alte oi” sunt adunate acum de partea rămășiței și se unesc cu aceasta ‘servind lui Dumnezeu zi și noapte în templul Lui’ (Apoc. 7:15). Diavolului i-ar plăcea să infiltreze printre ei indivizi vătămători, care uneltesc rele. Diavolului i-ar plăcea să lucreze în mijlocul organizației teocratice a poporului lui Dumnezeu cu o șiretenie iezuită, pentru a începe o lucrare de pângărire din interior. Cu toată promisiunea lui Dumnezeu de a-și păstra organizația curată, cu toate că îngerii Săi sunt la datorie pentru a scoate afară din clasa Împărăției Sale pe toți păcătoșii și lucrătorii fărădelegii, este necesar să veghem. Regele nostru domnitor a aruncat pe Satan Diavolul din cer jos pe pământ, unde este cuprins de o mânie mare și duce război împotriva rămășiței și împotriva acelei mulțimi mari de însoțitori cu bunăvoință. El este gata să facă rău, să distrugă, să nimicească (Apoc. 12:12-17). De aceea, noi nu îndrăznim să slăbim paza printre grupele noastre locale, pentru că Diavolul își încearcă încă vechile tactici. Toate mijloacele stricte pentru alungarea sau împiedicarea agenților dușmanului, precum și oprirea lui de a câștiga o poziție printre noi, trebuiesc păstrate în acțiune și totdeauna aplicate.

⁶ Cei care se furișează acum printre noi, prin viclenie, nu vor reuși să corupă, să submineze și să pângărească organizația ca un întreg, deși ei pot aduce pagubă pe plan local unor individuali. Dar, chiar și acest lucru este regretabil și împotriva lui trebuie să ne păzim cu grijă. Persoanele care pătrund cu viclenie înăuntru, să știe că sentința pentru unii ca aceștia a fost prezisă de mult timp, și Domnul Dumnezeu o va executa acum, fără întârziere, prin îngerii Săi. De la început, aceste persoane nu se tem de Dumnezeu în mod sincer. Ele nu caută să fie primite în organizație cu dorința curată de a învăța despre El, pentru a-i servi Lui și a I se închina. Ele nu privesc organizația și pe membrii ei cu ochi buni și din motive curate. Petru îi descrie ca: „având ochii plini de preacurvie [ca ai unei soții adultere] și care nu se pot reține de la păcat; amăgesc sufletele nestatornice; au o inimă deprinsă cu invidia; copii ai blestemului”. Sau, după cum redă o traducere modernă descrierea lui Petru: „Ei n-au ochi pentru nimeni, decât pentru femeile adultere – ochi lacomi de păcat. Ei momesc sufletele nestatornice. Inimile lor sunt atrase de lăcomie. Ei sunt blestemați!” – 2Pet. 2:14, *ASV*, nota marginală; și *AAT*.

⁷ Oamenii lumești au fost auziți zicând: ‘Eu voi propune relații imorale acestei fete sau celeilalte, și cu cea dintâi fată care mă va refuza, mă voi căsători, ea fiind o fată credincioasă’. Diavolul încearcă să corupă organizația lui Dumnezeu, strecurând persoane cu asemenea cugetare în mijlocul poporului Domnului, care are o inimă curată, pentru a încerca să momească și să amăgească sufletele nestatornice în păcatul care oferă plăcere. Aceste persoane rău intenționate văd harul și îndurarea pe care Dumnezeu le-a extins asupra poporului Său, iertându-i păcatele prin valoroasa jertfă a lui Cristos. Ei observă că printre poporul consacrat al lui Dumnezeu se află cei care odată erau adulteri, idolatri, afemeiați, oameni cu vicii nefirești, hoți, lacomi, bețivi, defăimători, escroci, ca cei numiți de apostolul Pavel în 1Corinteni 6:9,10. Astfel, ei cred că dacă

Dumnezeu a iertat o persoană pentru adulter, sodomie și alte asemenea lucruri făcute în trecut, El va fi destul de milostiv și îndurător să ierte o persoană dacă aceasta, intenționat și cu voia, urmărește iarăși astfel de lucruri păcătoase. Ei cred că se pot ocupa, o vreme, cu gustarea din plăcerile păcatului, oricând le place sau se simt îndemnați la aceasta. Tot ce trebuie să facă ei este să treacă printr-o formă de pocăință și purtare bună și să ceară iertare de la Dumnezeu, profitând de mila Sa. Astfel, ei pot continua printre poporul lui Dumnezeu, până data viitoare, când doresc să caute pe mai departe toleranță în păcat printre poporul Domnului, dacă ar putea să-i convingă și pe alții să cedeze avansurilor lor subtile, prin raționament fals și imoral.

⁸ Aceste persoane sunt vinovate de „schimbarea harului Dumnezeului nostru în destrăbălare”. Ei pervertesc harul Dumnezeului nostru în imoralitate. Ei scapă din vedere faptul că, deși apostolul a spus credincioșilor consacrați: „Și așa erați unii din voi”, el a mai adăugat: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în numele Domnului Isus Cristos și prin spiritul Dumnezeului nostru” (1Cor. 6:11). Ei nu apreciază faptul că Dumnezeu a fost milostiv și îndurător față de noi, spălându-ne păcatele în sângele lui Cristos, nu pentru ca noi să cedăm poftelor cărnii noastre decăzute și să ne întoarcem din când în când la desfrâul și necurăția de mai înainte, ci ca de aici înainte să urmăm calea dreptății, în mod hotărât. Persoana credincioasă, care apreciază acest scop al harului și îndurării lui Dumnezeu, nu-l va perverti în mod obraznic. El va lupta pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna, împotrivindu-se plin de indignare avansurilor și sugestiilor persoanelor stricate, care se furișează printre noi pe neașteptate. Noi știm că suntem robii lui Isus Cristos cumpărați cu sânge pentru serviciul lui Dumnezeu, în ascultare de exemplul Stăpânului și Domnului nostru Isus Cristos. De aceea, dacă noi am ceda în mod nestatornic persoanelor stricate și am prelua serviciul păcatului pentru plăcerea egoistă a cărnii noastre, aceasta ar însemna tăgăduirea, da, negarea lui Isus Cristos ca Stăpân și Domn. Credincioși față de credința dată odată, noi refuzăm să facem aceasta. Prin această procedură noi avem parte împreună cu Cristos la justificarea numelui lui Iehova.

Ceva despre care să ne aducem aminte

⁹ Ceea ce arată Iuda, acum, celor care se împărtășesc în speranța „mântuirii noastre comune”, este că această mântuire nu este încă o chestiune încheiată, complet sigilată, care ne-a fost dată peste puțința de a o pierde sau de a nu reuși s-o păstrăm. El scoate în evidență că, în ciuda faptului că acum ne găsim într-o stare de mântuire, noi, cei din rămășiță, putem eșua în „mântuirea noastră comună”. Cum? Prin faptul că nu luptăm pentru credință. Chiar prin cedarea în fața seducției persoanelor stricate, care pervertesc harul lui Dumnezeu într-o scuză pentru imoralitate și deșertăciune lumească și a căror procedură tăgăduiește pe Stăpânul și Domnul nostru Isus Cristos. Iuda a declarat deja că osânda unor astfel de persoane necuviincioase era de mult timp prezisă; dar cum? Prin înregistrarea istorică a Bibliei. Aceasta ne spune despre astfel de persoane care se aflau în legătură cu poporul lui Dumnezeu în timpurile din vechime și despre sentința de nimicire, pe care El a executat-o asupra lor. Acestea au fost precedente sau exemple tipice despre ce va face Dumnezeu acum, în cazuri asemănătoare. Aceste persoane de astăzi să știe clar că, înainte ca ei să-și înceapă activitatea nelegiuită printre poporul organizat al Domnului, unde s-au furișat cu scopuri egoiste și necurate, ele vor fi osândite. Ele să-și citească osânda, iar noi să citim, de asemenea, cum este posibil să eșuăm în mântuirea finală, cedând acestor osândiți, pe măsură ce citim cuvintele lui Iuda: „Acum, vreau să vă aduc aminte, cu toate că știți deja, că Cel care a scos poporul în siguranță din țara Egiptului, după aceea a nimicit pe cei care n-au crezut, iar pe îngerii

care și-au neglijat responsabilitățile și și-au abandonat locuința, El i-a pus în lanțuri veșnice, păstrați în întuneric pentru judecata Zilei celei mari, așa cum Sodoma și Gomora și cetățile învecinate, care s-au dat ca și ele la imoralitate și vicii nefirești, stau ca un avertisment, suferind pedeapsa unui foc veșnic” – Iuda 5-7, *AAT*.

¹⁰ Egiptul a fost un tip al acestei lumi, unde Domnul nostru Isus a fost răstignit ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Apoc. 11:8; Ioan 1:29,36). Iehova Dumnezeu a mântuit din Egipt pe izraeliți și mulțimea amestecată de oameni cu bunăvoință. Înainte ca El să facă aceasta, ei au junghiat tipicul miel de paște, au stropit cu sângele lui stâlpii ușii și i-au mâncat carnea friptă la foc, în acea noapte. Întâii lor născuți, de la om până la animal, au fost mântuiți de moartea care a lovit pe toți întâii născuți ai Egiptului, care nu s-au împărtășit din foloasele mielului de paște. A doua zi, izraeliții și mulțimea amestecată au mărșăluit afară din Egipt și, mai târziu au mărșăluit prin Marea Roșie, Dumnezeu mântuindu-i pe toți de la moarte sau de căderea din nou în robie, distrugând în mijlocul mării pe toți urmăritorii egipteni bine înarmați. Atunci, porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul lor, a fost ca ei să nu se întoarcă iarăși în Egiptul lumesc (Ex. 13:17; Deut. 17:16). Acum, observați ce au prefigurat acele evenimente dramatice: cei pe care Dumnezeu îi mântuiește din această lume, Îl recunosc pe Iehova ca Dumnezeu și pe Isus Cristos ca Mielul de paște, al cărui sânge îi cumpără din această lume. Ei mărturisesc: „Cristos, Paștele nostru, a fost jertfit pentru noi” (1Cor. 5:7). În felul acesta, ei au fost mântuiți din această lume, dar cu condiția ca ei să nu se întoarcă niciodată în ea și la robia ei păcătoasă.

¹¹ Cu toate acestea, înseamnă această mântuire inițială din lumea lui Satan că noi suntem mântuiți, fără putință de schimbare, la viață veșnică în lumea nouă, fără vreo posibilitate de cădere acum? Nu, dacă acei izraeliți împreună cu mulțimea lor amestecată sunt o ilustrație adevărată. Dumnezeu, care cândva a fost Mântuitorul lor, a nimicit un milion sau mai mulți dintre ei în pustiu. De ce? Deoarece aceștia „nu au crezut”, au cedat ispitei și s-au răscolat.

¹² Apostolul Pavel întrebuințează aceeași ilustrație, pentru a ne avertiza, acum, la sfârșitul lumii, că mântuirea noastră din această lume la începutul carierei noastre creștine nu este dovada finală că ne vom împărtăși în „mântuirea comună”, atunci când va începe lumea nouă. El accentuează că Israel, ca un întreg, experimentase o mântuire comună din Egipt și, ca națiune, izraeliții au intrat în cele din urmă în Țara Promisă unde curgea lapte și miere, dar că sute de mii de individuali au pierit înainte să aibă loc intrarea în Țara Promisă. Pavel declară motivul pentru eșecul lor de a ajunge la mântuirea finală în țara promisă: „Totuși, cei mai mulți dintre ei au dezamăgit pe Dumnezeu, căci au pierit în pustiu. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne avertizeze să nu tânjim după ce este rău, așa cum au făcut ei. Voi nu trebuie să deveniți idolatri ca unii dintre ei, după cum zice Scriptura: ‘Poporul a stat să mănânce, să bea și s-a pus pe joc’. Să nu practicăm imoralitatea, ca unii dintre ei, așa că într-o singură zi au căzut morți douăzeci și trei de mii. Să nu punem la încercare răbdarea Domnului, așa cum au făcut unii dintre ei, căci din această cauză ei au fost nimiciți prin șerpi. Voi nu trebuie să cârțiți, așa cum au făcut unii dintre ei, căci din această cauză au fost nimiciți de îngerul nimicitor. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca un avertisment pentru alții, și au fost scrise pentru a ne instrui în aceste zile, când veacurile și-au atins punctul culminant. Așa că omul care crede că stă în picioare, trebuie să se păzească să nu cadă” (1Cor. 10:1-12, *AAT*). Fie că suntem din rămășița celor chemați sau din „mulțimea mare” a „altor oi”, cu toții trebuie să ne păzim. Noi trebuie să luptăm pentru credință.

Îngerii nu sunt scutiți de cădere în nimicire

¹³ Noi suntem oameni, făcuți cu puțin mai prejos decât îngerii (Ps. 8:5; Evr. 2:9). Totuși, deoarece îngerii sunt agenți spirituali liberi, muritori ca și noi, ei nu sunt feriți de orice posibilitate de cădere spre nimicirea lor. Faptul că ei au acces la Dumnezeu și pot vedea fața Tatălui nostru ceresc, este un privilegiu binecuvântat pe care îl au, dar, chiar și din această poziție înaltă a vieții, ei pot cădea. De ce spunem aceasta? Deoarece chiar acum există îngeri care altădată se bucurau de lumina favorii lui Iehova Dumnezeu și de lumina cunoștinței scopului Său, dar care, acum, se află sub sentința nimicirii. Ce pas greșit i-a condus la acest rezultat îngrozitor? Acesta a fost lepădarea lor de starea sfântă și curată în care i-a creat Dumnezeu și renunțarea la locul de răspundere din organizația Sa cerească, pe care El li-l încredințase. Ei au fost creați creaturi spirituale sfinte, perfecți și glorioși, având înaintea ocazia vieții veșnice în cer. Acesta a fost începutul lor, starea lor originală sau dintâi. Ei nu erau creaturi cu natură dublă, însemnând să trăiască în parte în cer, ca spirite, și în parte pe pământ, ca oameni. Cerurile invizibile erau căminul lor, locuința unde ei trebuiau să trăiască vieți drepte în serviciul lui Dumnezeu, în armonie deplină cu începutul lor sfânt.

¹⁴ Cum au ajuns îngerii cu un astfel de început favorabil, în prezentele lor „lanțuri veșnice, păstrați în întuneric pentru judecata Zilei celei mari?” Ca și în cazul celorlalte creaturi de atunci încoace, ei n-au ales să continue în dreptatea stării lor originale. Ei au cedat lui Satan Diavolul, după ce acesta s-a răsculat împotriva lui Iehova Dumnezeu și a adus păcatul în această lume. În lumea veche dinaintea de Potop, și mai cu seamă în decursul celor șase sute de ani ai vieții lui Noe, înaintea acelei catastrofe, ei s-au hotărât să se amestece direct cu nelegiuirea omenirii. Geneza 6:4 zice: „Uriașii erau pe pământ în zilele acelea”. Acești uriași erau acei îngeri căzuți, aflați în serviciul Diavolului*. Ei nu și-au păstrat poziția de răspundere față de Dumnezeu, ci au trecut în serviciul dușmanului Său. În îndeplinirea acestui lucru, ei au părăsit cerul, care este locuința creaturilor spirituale, și și-au mutat locuința pe acest pământ. Acest lucru l-au făcut materializându-se în trupuri vizibile de carne, ca „uriași”, pentru a stăpâni despotice peste omenirea nelegiuită. Ei doreau legături trupești strânse.

¹⁵ Pentru că s-au alăturat rebeliunii lui Satan, Dumnezeu i-a osândit la nimicire împreună cu Satan. Potopul nu i-a nimicit împreună cu omenirea, pentru că, atunci, ei numai și-au dematerializat uriașele lor trupuri de carne și s-au întors la casa sau locuința lor cuvenită, în lumea spirituală. Dar ei nu s-au întors la starea lor originală de dreptate înăuntrul organizației universale a lui Dumnezeu, cu responsabilitățile lor date de El și bucurându-se de lumina aprobării și sfatului Său. Nu, ci Dumnezeu i-a legat cu lanțuri, în care sunt ținute de când i-a condamnat El și până acum, „lanțuri veșnice”. Acestea nu sunt lanțuri ca cele pe care noi, oamenii, le cunoaștem, ci sunt puterile de restricție ale lui Dumnezeu, prin care El i-a păstrat „în întuneric” cu privire la aranjamentele și scopurile Sale. În această stare de restricție și sub condamnarea nimicirii, ei sunt legați până ce Atotputernicul Dumnezeu își execută judecata împotriva tuturor celor din organizația lui Satan în acea zi mare. Atunci va fi executată sentința nimicirii lor (Apoc. 20:1,2; Mar. 1:23-27). Astfel au căzut îngerii în nimicire. Încă și noi am putea cădea astfel.

¹⁶ Domnul Dumnezeu este categoric împotriva păcatului trupesc și sodomiei, și din această cauză a turnat peste Sodoma și Gomora nimicire de foc, la mai bine de 450 de ani după potop. Doi îngeri ai lui Dumnezeu s-au materializat în carne și s-au dus la Sodoma, o cetate în care nu existau nici măcar zece oameni drepte, ci numai Lot, care se mutase aici împreună cu nevasta și cele două

fiice. Îngerii s-au dus la Sodoma nu pentru a se deda pasiunilor cărnii cu populația nelegiuită, ci pentru a cerceta starea morală a cetății și pentru a-l scăpa pe Lot de nimicirea care

*Vezi broșura de 64 pagini intitulată „Îngeri”.

amenința acel loc. Prin observație personală, de aproape, acești îngeri au aflat că sodomiții „sau dedat la păcat trupesc și căutau trup străin”. Bărbații, nu numai că s-au dedat la păcat trupesc cu femei, ci căutau relații și cu alt trup decât al femeilor, anume cu trupul bărbaților, și nu numai, ci și cu trupul animalelor (Lev. 18:22-25). Cei doi îngeri s-au întors noaptea la casa lui Lot, și apoi, darea de seamă zice: „Ei încă nu se culcaseră, când toți oamenii din cetate, locuitorii Sodomei, tineri și bătrâni, din toate părțile, au înconjurat casa, strigând la Lot: ‘Unde sunt oamenii care au venit să te viziteze astă seară? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei’. Ei doreau cu o pasiune fierbinte mai mult bărbații decât femeile, căci au refuzat oferta lui Lot de a le da pe fiicele sale ca să aibă legături cu ele, pentru a-i proteja pe cei doi îngeri care s-au înfățișat ca oameni (Gen. 19:4-9, *Moffatt*). Această faptă a umplut paharul, și în dimineața următoare, la răsăritul soarelui, foc și pucioasă a plouat peste Sodoma, Gomora și peste cetățile învecinate. Lot și fiicele sale au scăpat tocmai la timp, la Țoar – Gen. 19:10-30.

¹⁷ Întocmai ca îngerii care și-au părăsit locuința potrivită din cerurile invizibile, locuitorii tuturor acelor cetăți arse umblau după satisfacerea cărnii. Aceasta a adus asupra lor nimicire neașteptată prin mijloace asemănătoare bombelor incendiare aruncate din avioane în cel de-al doilea război mondial. Ei au suferit pedeapsa „focului veșnic”. Faptul că este numit „veșnic”, nu înseamnă că focul sulfuros arde încă și astăzi pe locul acelor cetăți. De fapt, ruinele carbonizate ale acelor cetăți zac sub apă, după cele mai noi hărți ale Palestinei care reprezintă Sodoma, Gomora și Țoar zăcând sub ape la capătul sudic al Mării Sărate (Moarte) *. Prin urmare, însemnătatea este că focul a avut ca rezultat nimicirea veșnică pentru acele cetăți. Aceasta este însemnătatea „iazului de foc, care arde cu pucioasă” descris în Apocalips 19:20; 20:10,14,15; 21:8. Sodomiții, etc., n-au fost chinuți veșnic în acel foc. Ei sunt „arătați ca un exemplu, care au suferit pedeapsa focului veșnic” – Iuda 7, *ASV*.

¹⁸ Pentru cine sunt ei un exemplu de avertisment? Petru răspunde: „Pentru cei ce vor trăi în nelegiuire” (2Pet. 2:6). Aceia care se furișează în organizația sfântă a lui Dumnezeu și încearcă s-o pângărească, să se păzească. Acei sodomiți au fost nimiciți pentru că ardeau de dorința de a pângări trupul îngerilor sfinți ai lui Iehova. Astfel, aceste persoane ticăloase și stricate se află sub condamnare la nimicire veșnică, la fel de totală ca și când ar avea loc prin foc și pucioasă. Fie ca toți cei sinceri din poporul lui Dumnezeu să ia seama la avertisment și să nu se gândească nici pentru o clipă la ispitele unor astfel de oameni condamnați, care se furișează cu viclenie diavolească. În speranța că mântuirea veșnică va fi realizată în lumea nouă, să ne împotrivim cu toții acestor oameni și să le evităm soarta, apărând și luptând cu toată convingerea pentru credința dată sfinților lui Dumnezeu o dată pentru totdeauna.

*Vezi *Atlasul istoric Westminster al Bibliei*, ediția 1945, pagina 62, planșa X.

Întrebări pentru studiu

1. Vor câștiga mântuire toți aspiranții la mântuirea comună? De ce nu?
2. De ce ni se impune lupta pentru credință?
3. Cum a fost prezisă furișarea în organizație a unor astfel de oameni nelegiuiți?

4. Cine arată o purificare de la 1918 d.Cr. încoace, și cum?
5. În ciuda acestei purificări, de ce nu trebuie să slăbim paza noastră?
- 6,7. a) Vor avea succes cei ce se furișează în organizație? Cum privesc ei organizația? b) Ce gândesc ei despre îndurarea lui Dumnezeu față de păcat?
8. Cum luptăm noi pentru credință împotriva unor astfel de oameni, și de ce?
9. Cum putem noi eșua în mântuire, și cum ne reamintește Iuda despre aceasta?
10. Ce i-a fost interzis Israelului, după mântuirea din Egipt? De ce?
- 11,12. Cum au arătat ei că mântuirea noastră finală nu este încă sigură?
13. a) De ce îngerii sunt supuși căderii? b) Care este locuința lor?
14. De ce și-au părăsit ei starea și locuința dintâi?
15. În ce fel sunt ei legați și pentru ce sunt păstrați?
16. În special, pentru ce păcat au fost nimicite Sodoma și Gomora?
17. Cum este veșnic focul cu care ei au fost pedepsiți?
18. Cine ar trebui să ia seama la avertisment, și ce cale de acțiune ar trebui să urmeze?

POLITICA ȘI DEMONISMUL

Politicienii au avut nevoie totdeauna de religia lumească și au folosit-o ca pe unealta lor. Din timpul vechiului Babilon și al vechiului Egipt înainte, chiar până în momentul de față, elementele vizibile conducătoare din toate națiunile lumii au avut pe lângă ei „înțelepți”, astrologi, prezicători și alți religioniști controlați de demoni, pentru a-i sfătui și povățui. Acești conducători au cerut mereu „mai multă religie”, fie că aceasta era o așa-numită „religie de stat” sau o religie ecleziastică. Chiar până în ziua de astăzi conducătorii din Occident continuă să pledeze pentru mai multă religie, zicând că ‘ceea ce este necesar este religia pe gustul fiecărui individ, fie că este catolică, protestantă, iudaică sau mahomedană. Oricare dintre acestea îndeplinește cerințele, numai să ai o religie’. Chiar și în Statele Unite, unde separarea bisericii de stat este impusă din punct de vedere constituțional, președintele și guvernatorii celor patruzeci și opt de state spun: ‘Trebuie să avem mai multă religie; altminteri guvernul Statelor Unite nu poate sta în picioare’.

De aceea, fără nici o excepție, religioniștii creștinătății s-au împotrivit totdeauna serviciilor adevărați ai lui Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Împotrivirea lor arată că religia pe care o au își are originea din același izvor cu religia Babilonului din vechime, anume de la Satan Diavolul, „prințul demonilor”, care este principalul adversar al lui Dumnezeu, al lui Cristos și al tuturor celor care urmează pe Cristos. Observați acum câteva dovezi scripturale legate de acest punct.

Nimrod a fost întemeietorul Babelului sau Babilonului și, ca domnitorul lui dictatorial, el a făcut religia elementul principal al guvernului său, în opoziție cu Iehova Dumnezeu. Scurta relatare din Geneza 10:8-10 descoperă acest fapt. În ce privește vechiul Egipt, Faraon s-a înălțat pe sine ca un puternic și supușii lui slugarnici i se închinau ca unui dumnezeu. Când izraeliții erau ținuți robi în Egipt, Faraon s-a pus în opoziție completă față de servii Atotputernicului Dumnezeu. Moise și Aron au apărut înaintea acestui conducător politic și i-au transmis mesajul lui Iehova Dumnezeu, iar pentru a susține mesajul, ei înfăptuiau anumite minuni. Dar relatarea din Exod 7:11,12 ne spune: „Dar Faraon a chemat pe niște înțelepți și pe niște vrăjitori, și vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor. Toți și-au aruncat toiégele și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiégele lor”. Acei magi și vrăjitori erau reprezentanți vizibili și medium-uri ai demonilor lui Satan, care l-au influențat și l-au determinat pe Faraon să se pună în

conflict direct cu Atotputernicul Dumnezeu. De fiecare dată când servul uns al lui Iehova apărea înaintea lui Faraon, el chema vrăjitorii, magii și reprezentanții practicării religiei demonilor, pentru a se înfățișa înaintea lui și pentru a-și etala puterile, până când, în cele din urmă, ei au trebuit să admită că erau depășiți – Ex. 8:7,18,19; 9:11.

Nebucadnețar, regele babilonian care a distrus Ierusalimul în anul 607 î.Chr., își avea totdeauna aproape medium-urile sau reprezentanții demonilor pentru a-l sfătui, chiar și în afara expedițiilor militare sau la curte (vezi Ezechiel 21:21-23; Dan. 1:20; 2:2). Acei reprezentanți ai demonilor erau în completă opoziție cu Iehova Dumnezeu și servii Lui. Acest lucru este dovedit de faptul că Dumnezeu i-a dat servului Său Daniel înțelepciune și putere pentru a spune visul împăratului și pentru a-i explica lui Nebucadnețar însemnătatea acestuia, dar acei practicanți ai religiei demonilor au fost incapabili să facă aceasta. „Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis: Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descopere tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău. În patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri, și Cel ce descoperă tainele ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla. Însă, dacă mi s-a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentru ca să se dea împăratului tâlcuirea ei și să afli ce-ți dorește inima să ști” (Dan. 2:27-30; 4:7). Prin aceste cuvinte, Daniel a demascat pe demoni ca pe dumnezeii falși cărora astrologii, magii și prezicătorii li se închinau, dar a dovedit că Iehova este Dumnezeul cel viu și adevărat.

Izraeliții, dintre care Daniel era unul, ar fi obținut protecție de influența și puterea demonilor, dacă ar fi ascultat de poruncile lui Dumnezeu, dacă ar fi ținut legământul făcut cu El și ar fi evitat religia demonilor. În loc să facă aceasta, ei, ca națiune, au cerut un rege și Dumnezeu le-a permis să aibă un rege, pe Saul. Acest om, primul lor rege, a îmbrățișat imediat religia diabolică. Fiind influențat de aceasta, el a încălcat porunca lui Dumnezeu și s-a răsculat împotriva suveranității Sale. Atunci, Samuel, profetul și reprezentantul vizibil al lui Iehova, i-a transmis regelui Saul acest mesaj de la Cel Prea Înalt: „Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvântul DOMNULUI, te leapădă și El ca rege” (1Sam. 15:22,23). După aceea, Saul, care a continuat să dețină titlul de rege, a devenit o urâciune înaintea Atotputernicului Dumnezeu, cerând sfatul unui medium de-al demonilor, vrăjitoarea din Endor, care l-a mințit pe Saul și l-a condus mai mult în cursa Diavolului – 1Sam. 28:7,8.

Sub influența demonilor, Saul a început să-l persecute pe David, adevăratul serv al lui Iehova. Saul a continuat această persecuție aproape treisprezece ani, timp în care continua să arate o înfățișare exterioară de evlavie. În felul acesta, politicianul Saul avea o formă exterioară de evlavie, dar tăgăduia puterea supremă a Atotputernicului Dumnezeu, la fel cum fac în prezent religioniștii politici. Deoarece Saul a îmbrățișat religia demonilor, el a ajuns în întuneric cu privire la scopul lui Dumnezeu, a continuat chiar și după aceea în întuneric și n-a mai primit nici un adevăr și nici o descoperire de la Atotputernicul Dumnezeu (comparați Exod 22:18 și 1Samuel 28:6-18). Această acțiune a lui Saul a încălcat direct legea lui Dumnezeu referitoare la religia demonilor și practicarea ei. Aceasta a încălcat Levitic 19:26,31, care spune: „Să nu mâncați nimic cu sânge. Să nu ghiciți după vârcolaci, nici după nori. Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile

morților, nici la vrăjitori; să nu-i întrebați ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt DOMNUL Dumnezeu vostru”.

Moartea lui Saul s-a datorat faptului că el s-a răsculat împotriva lui Iehova Dumnezeu, într-un mod asemănător cu rebeliunea de la început a Diavolului împotriva lui Dumnezeu. După cum era de așteptat, Saul a cerut atunci sfatul unei femei care era un medium al demonilor. „Saul a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de DOMNUL, al cărui cuvânt nu l-a păzit și pentru că a întrebat și a cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întrebat pe DOMNUL; de aceea, DOMNUL l-a omorât și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai” (1Cron. 10:13,14). Aceasta ar trebui să fie un avertisment pentru tot clerul religios și pentru cei care sunt importanți în turma lor, anume pentru politicieni, judecători și oamenii comerțului, care, cu toate acestea, nu par să-i dea ascultare, ci continuă să spună poporului: „De ceea ce avem nevoie este mai multă religie”. Și ei încearcă să elaboreze legi în consecință.

Corespondent modern

În acest timp de nenorocire, prin care trece creștinătatea, este potrivit să comparăm calea de acțiune a regelui Saul și cauza morții lui cu cea a conducătorilor religioși sau clerului. Saul, pus la început într-o poziție de favoare de către Iehova Dumnezeu, dar întors spre demonism, a prefigurat sau a reprezentat pe clerul creștinătății și calea lui de acțiune, care îl duce la un sfârșit dezastruos asemănător. Cu privire la cei care pretind că servesc pe Dumnezeu și care acționează ca preoți și conducători religioși ai așa-zişilor „creștini”, dar care în realitate practică religia demonilor, este scris la Isaia 9:16: „Cei ce povățuiesc pe poporul acesta îl duc în rătăcire, și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți”. Acești conducători religioși, care își iau asupra lor responsabilitatea de a învăța poporul din Cuvântul lui Dumnezeu, dar care cedează doctrinelor religiei demonilor, devin orbi față de adevăr și îi conduc și pe alții în orbire. Referitor la conducătorii religioși asemenea acestora, Isus Cristos spunea: „Lăsați-i; sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă” – Mat. 15:14.

În disperarea ei, Ierarhia romano catolică ocupă din ce în ce mai mult loc la conducere dintre toți religioniștii pământului, în încercarea de a călăuzi și învăța poporul în afacerile politice ale națiunilor, mai ales în Statele Unite, și nu numai în afacerile politice, ci și în chestiuni sociale, economice, militare și educaționale. Această organizație religioasă participă la politica fiecărei națiuni de pe pământ. Membrii ierarhiei îi fac pe oameni să păcătuiască, iar clerul protestant nu este prea departe, și toți sunt conduși la nimicire. Toți oamenii care le dau ascultare acestor învățători religioși și îi urmează orbește, sunt ținuți astfel sub influența și controlul demonilor. Toți sunt gata pentru același sfârșit, dacă individualii nu sunt făcuți conștienți de acest mare pericol, nu se întorc imediat la Iehova Dumnezeu și nu se încred pe deplin în El.

Politicienii și conducătorii comerciali sunt făcuți să creadă că acest cler religios este investit cu o anumită putere nevăzută. Din această cauză, acești politicieni și oameni ai comerțului se tem de conducătorii lor religioși, iar în felul acesta sunt conduși în cursa religiei demonilor și sunt prinși în capcană de aceste puteri nevăzute rele. Politicienii și oamenii comerțului cer sfatul clerului și, în mod notoriu, sfatul domnitorului din cetatea Vaticanului, iar clerul poate să le dea numai un sfat rău, deoarece se află sub influența demonismului și nu aderă strict la Biblie. Aceasta ne aduce aminte de zilele regelui Ahab, conducătorul împărăției celor zece seminții ale lui Israel cu capitala la Samaria. Ahab a adunat un număr de 400 profeți falși, care nu erau altceva decât practicanți ai religiei Diavolului și aceștia i-au dat un sfat greșit lui Ahab în campania sa militară,

în ceea ce privea recâștigarea Ramotului din Galaad. Citim: „Regele lui Israel a strâns pe profeți, în număr de aproape patru sute și le-a zis: ‘Să merg să lupt împotriva Ramotului din Galaad, sau să mă las?’ Și ei au răspuns: ‘Suie-te și Domnul îl va da în mâinile tale’ – 1Regi 22:6.

Mica era adevăratul profet al Atotputernicului Dumnezeu. La insistența regelui Iosafat, aliatul lui Ahab, Mica a fost chemat înaintea regelui Ahab, care i-a cerut să-i dea un sfat. Mica i-a dat un sfat bun, dar pentru că acesta era nefavorabil, Ahab a făcut ca el să fie întemnițat, fără îndoială sub acuzația că Mica deranja continuarea plină de succes a războiului. Nepăsător față de sfatul lui Mica, dar ascultând sfatul subtil al profeților falși, regele Ahab s-a dus la război și a fost ucis. Astfel, a fost ilustrat cu mult timp înainte cum conducătorii religioși din ziua de astăzi dau sfaturi politicianilor, care nu sunt în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu. Cu siguranță, rezultatul va fi dezastruos pentru nesăbuiții conducători politici. Un sfat asemănător a fost dat de profeți falși conducătorilor politici ai Ierusalimului în timpul lui Ieremia, cu rezultate grave asemănătoare pentru politicieni și pentru tot poporul, deoarece n-au dat atenție avertismentului lui Ieremia. Există multe alte relatări biblice despre sfaturi date domnitorilor de către necredincioșii conducători religioși, care s-au sfârșit rău pentru ei – Gen. 41:1-24; Dan. 2:1-13; Ex. 7:11 – 8:19; 9:11.

Scripturile se referă la timpul prezent ca la „zilele din urmă”. În legătură cu aceasta este scris cu privire la clerul din prezent, care sfătuiește pe politicieni: „Având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea; ... care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2Tim. 3:5-7). În acest secol XX, conducătorii religioși pretind că sunt învățați și învață mereu, dar prin calea lor de acțiune ei arată că nu au nici cunoștința, nici aprecierea adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta se datorează faptului că ei au căzut sub puterea demonilor și le învață doctrinele. De aceea, ei se află în întuneric cu privire la scopul lui Iehova și nu au nici o descoperire de la El despre scopul Său. Fiind orbi față de adevărul Împărăției, ei își conduc enoriașii orbiți în groapa nimicirii de la Armagedon. Ei încearcă să fie sfătuitoari spirituali ai politicianilor și ai oamenilor comerțului și în același timp se împotrivesc pe față martorilor lui Iehova, care proclamă oamenilor Cuvântul pur al adevărului lui Dumnezeu. Să admitem, din generozitate față de ei, că împotrivirea lor față de Guvernul Teocratic al lui Iehova se datorează ignoranței. Numai că aceasta sprijină pe mai departe concluzia că ei se află sub influența și puterea demonilor din cauza orbirii spirituale. Când vorbește despre „forma lor de evlavie”, Scriptura spune de ce acești oameni religioși sunt din organizația lui Satan, și de aceea sunt orbi; aceasta zice: „După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia *se împotrivesc adevărului*, ca unii care sunt stricați la minte și *osândiți în ce privește credința*. Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni” – 2Tim. 3:8,9.

Biblia îi aseamănă pe conducătorii religioși din zilele noastre și sfătuitoarii spirituali ai creștinătății cu profeții falși dintre izraeliți. Ei sunt asemenea profetului Balaam, care pretindea că servește pe Iehova Dumnezeu, dar care era un vrăjitor, deci era sub influența și puterea demonilor și care s-a vândut pentru a încerca să blesteme pe copiii lui Israel, înainte ca ei să intre în Țara Promisă. În felul acesta, el a intrat în serviciul regelui Balac al Moabului, care avea cugetare politică, și a încercat să folosească religia împotriva poporului ales al lui Dumnezeu, dar eforturile sale au fost zadarnice și blestemul său intenționat a fost schimbat într-o binecuvântare – Iosua 13:22; Num. 22:1-41; 23:1-30.

Încă un exemplu de fals sfătuitoar spiritual aflat în slujba unui politician a fost Elima din Cipru. Acest mag sau vrăjitor îl sfătua pe guvernatorul roman împotriva apostolului creștin

Pavel, dar acel sfat era sugerat de demoni și a avut ca rezultat numai rău pentru vrăjitorul Elima însuși (Fapte 13:6-12). Astăzi, preoții, ca și conducători în practica religiilor creștinătății, dau sfaturi politicienilor și puternicilor oameni ai comerțului. Sfatul lor îi conduce pe oamenii sfătuiți de ei exact în cursa Diavolului. În felul acesta, conducătorii religioși intră într-o conspirație unul cu altul și cu politicienii, comercianții și legiuitorii, iar aceștia lucrează împreună în efortul de a păgubi și a suprima pe martorii credincioși ai lui Iehova Dumnezeu și de a se împotrivi Guvernului Teocratic care urmează să conducă tot pământul. Făcând aceasta, acești conspiratori sunt, așa cum Scripturile arată clar, influențați de demoni și acționează în consecință. Referitor la încercările lor de dominație mondială prin excluderea Împărăției cerești a lui Dumnezeu, profeta lui Isaia spune, în limbajul Bibliei romano-catolice *Versiunea Douay*: „Nu spuneți: conspirație, la tot ce poporul acesta spune că este conspirație; și nu vă temeți de ce se tem ei, nici nu vă speriați. Sfințiți pe Domnul oștirilor; de El să vă temeți și să vă înfricoșați”. „Și când ei vă vor zice: Căutați pe cei care au spiritele magilor [inspirație profetică prin demoni] și pe vrăjitorii care bolborosesc vrăji; Să nu caute poporul pe Dumnezeul lui și să nu întrebe el pe cei vii despre cei morți? Mai bine la lege și la mărturie. Și dacă nu vor vorbi după acest cuvânt, ei nu vor mai avea lumina dimineții” – Isa. 8:12,13,19,20.

Religionistii au aprobat complet conspirația formată printre politicieni pentru a conduce lumea prin sisteme, uniuni și alianțe politice omenești, în loc să fie condusă din cer de marea Teocrație a lui Iehova, sub conducerea lui Isus Cristos. Prin urmare, religia practică de acest cler religios nu este creștinism, căci adevăratul creștinism sprijină Împărăția lui Dumnezeu și își ține întru totul mâinile curate de toată cooperarea și fraternizarea cu politicienii acestei lumi. De aceea, colaborarea conducătorilor din creștinătate este o activitate unită a politicii cu religia demonilor și nu are aprobarea lui Dumnezeu. Aceștia i se va pune capăt și va fi nimicită la Armagedon.

PREȘTIINȚA DIVINĂ ȘI DESTINUL OMULUI

Adeseori, în discuțiile din Biblie, se ridică întrebarea dacă Atotputernicul Dumnezeu a știut dinainte că va izbucni acea rebeliune în grădina Edenului și dacă da, în ciuda acestei preștiințe, a pus pe omul perfect acolo și a instalat pe heruvimul ocrotitor Lucifer peste el. A știut El dinainte destinul lui Adam și, mai mult decât atât, cunoaște El dinainte destinul fiecăruia dintre urmașii lui Adam? În replică, unii pretind că Dumnezeu n-a ales să știe dinainte rezultatul chestiunilor din Eden, ci și-a așezat planurile în alternativă, împotriva oricărei abateri posibile a lui Adam. Alții, argumentând în favoarea preștiinței lui Dumnezeu despre destinul fiecăruia, arată spre apostolul Petru și citează cum a prezis Isus că acesta se va lepăda de Stăpânul său de trei ori, chiar în acea noapte.

În replică, noi spunem că nu era nevoie ca Atotputernicul Dumnezeu să facă un plan ca alternativă, pentru a lua măsuri împotriva oricărei împrejurări critice neprevăzute. El este atât de puternic și înțelept încât, fără să fie nevoie să cerceteze dinainte chestiunile, ar face față oricărei împrejurări critice care ar apărea pe neașteptate și ar putea imediat să-și atingă scopul, în ceea ce privește cum să trateze această situație și cum să devină stăpân pe ea, spre gloria și justificarea Sa. Așadar, nu este nevoie ca El să-și exercite puterile pentru a examina dinainte destinul fiecăruia dintre creaturile Sale, ca să se înarmeze dinainte pentru împrejurările viitoare. Nimic nu-i poate face față și nimeni nu-I poate fi superior.

Persoanele care aduc argumente în favoarea preștiinței divine a destinului fiecărei creaturi și care fac apel la cazul lui Petru pentru a-și sprijini argumentul, s-ar mai fi putut referi și la profețiile lui Cristos cu privire la acesta. Ei ar fi putut cita cuvintele lui Isus adresate lui Petru după învierea Lui, că atunci când va îmbătrâni își va întinde mâinile și altul îl va încinge și îl va duce unde nu va voi, profeție în care Isus a mai adăugat că apostolul Ioan va rămâne până va veni El – Ioan 21:17-23.

Sfintele Scripturi au prezis că va exista un apostol necredincios printre cei doisprezece apostoli inițiali, iar Iuda Iscarioteanul s-a dovedit a fi acela (Ps. 41:9; Ioan 13:18). Profeția divină mai declara că Isus, Păstorul Cel Bun, va fi lovit de dușman și atunci oile Lui vor fi împrăștiate. Prin urmare, atunci când Petru s-a lăudat foarte frumos, după ultima cină, cu devotamentul său perfect față de Isus, Domnul nostru Isus știa că Petru vorbea contrar cu ceea ce spuneau profețiile despre oi. De aceea, Isus a prezis că Petru se va lepăda de El de trei ori. Pentru ca acea profeție să se împlinească, Atotputernicul Dumnezeu a manevrat cursul evenimentelor din acea noapte în cazul lui Petru, pentru a aduce la împlinire profeția lui Isus și pentru a-i arăta lui Petru slăbiciunea sa în cele trei cazuri. Dar Isus a mai spus, pentru mângâierea acelui om prea încrezător în sine, că după aceea Petru se va întări și apoi își va mângâia frații cu tăria lui. De aceea, după înviere, deoarece Isus cel înviat avea acum încredere în calea statornică a lui Petru de aici înainte, El i-a spus lui Petru cum avea să moară și cum va supraviețui apostolul Ioan până la un anumit eveniment de mai târziu. În împlinirea profeției lui Isus cu privire la cei doi apostoli, Dumnezeu putea manevra acțiunile lui Petru și Ioan, pentru a corespunde justificării numelui și cuvântului Său – Zah. 13:7; Mar. 14:26-31; Ioan 13:18,38; 21:18-22.

Totuși, Petru și Ioan au fost oameni reprezentativi din grupul celor doisprezece apostoli, precum și stâlpi ai bisericii creștine. De aceea, cu privire la ei Domnul Isus a făcut preziceri speciale, în mod potrivit. Așadar, nu era cursul obișnuit al lucrurilor ca Dumnezeu să prezică prin Isus Cristos cum se va comporta El cu Petru și cu Ioan pentru credincioșia lor continuă față de El. Iar cazurile lor nu trebuie luate ca dovezi că Dumnezeu știe dinainte destinul fiecărui individual.

La Dumnezeu toate lucrurile drepte sunt posibile. În consecință, El poate să tănuiască cunoștința și face aceasta cu privire la destinul individualilor. În felul acesta, El permite individualului să-și hotărască destinul prin calea de acțiune pe care acesta o ia, în lumina unei anumite cunoștințe sau sub anumite împrejurări. Dacă Dumnezeu s-ar manifesta pentru a ști dinainte destinele noastre, ar însemna ca El să facă predestinări cu privire la noi. Ca urmare, aceasta ar însemna o predestinare personală despre noi și ar face cazurile noastre fie disperate, fie lipsite de pericol, de la începutul vieții. El ar trebui să aibă grijă ca toate lucrurile ce ne privesc personal să fie manevrate de El, astfel încât preștiința Sa să nu fie dovedită una falsă și pe care nu te poți bizui.

Dacă Dumnezeu ar ști dinainte destinul nostru, de ce, de exemplu, ar permite El unora dintre noi să vină la cunoștința adevărului, apoi să ne nască prin spiritul Său și să ne cheme pentru Împărăția cerească, când deja știe că vom eșua? Atunci, de ce ar fi permis că „mulți sunt chemați dar puțin sunt aleși”? De ce nu s-ar limita chemarea de la început numai la cei puțini care fac binele și să nu se piardă timpul cu cei mulți, despre care se știe dinainte că sunt condamnați eșecului? Pierderea timpului cu ei înseamnă risipă și Dumnezeu nu pierde timp și efort. Dacă Dumnezeu ar cunoaște dinainte destinul nostru ca un eșec, dar ne-ar da totuși o ocazie, aceasta n-ar însemna nimic altceva decât o decepție pentru noi și o bătaie de joc; speranțele noastre ar crește, când El știe deja că nu vom face binele. De ce să nu fie sincer cu noi și să ne informeze de la început că nu merităm atenție și pierdere de timp, deoarece oricum, în cele din urmă, noi vom

eșua? Deoarece a permite ca toate creaturile să câștige Împărăția cerească nu este o chestiune de dreptate divină, ci aceasta este din îndurarea lui Dumnezeu față de păcătoși, cererea dreptății de a da tuturor o ocazie egală nu este inclusă aici. Aceasta n-ar fi o contrabalansare la preștiința Sa despre destinul nostru individual.

Studiată cu atenție, preștiința lui Dumnezeu despre destinul fiecărei persoane nu poate fi armonizată cu Scripturile și cu toate situațiile diferite pe care acestea le descriu, cum ar fi cea a lui Lucifer și a lui Adam din Eden. Rezultatul cercetării făcute de Dumnezeu în legătură cu integritatea noastră personală față de El nu este o concluzie de-a Sa, deja cunoscută de El dinainte, care nu poate fi schimbată altfel, contrar preștiinței Sale. El este drept și corect cu noi, fără nici o prejudecată; El lasă ca totul să depindă de noi în ceea ce privește dacă vom câștiga sau vom eșua. Dumnezeu ne dă tot ajutorul de care avem nevoie pentru a câștiga. Cu greu s-ar putea aștepta ca El să facă aceasta, dacă ne-ar fi hotărât destinul prin preștiința Lui. Ce chestiune ar dovedi El Diavolului prin faptul că ne ajută, când ar ști dinainte că noi vom fi înfrânți? Singurul lucru dovedit ar fi exactitatea preștiinței Sale.

Prima dată când Dumnezeu a știut dinainte sfârșitul de la început a fost atunci când l-a adus pe Satan Șarpele și pe Adam și Eva la judecată, acolo în grădina Edenului, și a descoperit aceasta prin ceea ce le-a spus celor trei. În ceea ce privește scopurile și lucrările Lui, Dumnezeu știe dinainte și prezice sfârșitul de la început (Isa. 14:24-27 și 46:9-11). Numai în privința lucrărilor Sale, noi citim: „Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute toate lucrările Sale, de la începutul lumii” (Fap. 15:18). Dar nu se spune aceasta și cu privire la lucrările noastre personale, ca și creaturi ale Sale. Atotputernicul Dumnezeu ne lasă să le hotărâm singuri, fără preștiința Sa. Dacă noi cunoaștem scopurile și lucrările Lui prezise, atunci avem privilegiul de a coopera cu El și de a avea o parte în împlinirea profeției divine. Dacă ne dovedim integritatea față de El până la sfârșitul încercării noastre, atunci putem fi siguri că noi vom avea un destin binecuvântat, potrivit cu ceea ce El promite și cu ceea ce păstrează pentru toți cei care Îl iubesc.

IOTAM DEVINE PUTERNIC

Tânărul prinț al lui Iuda, Iotam, admira eforturile permanente ale tatălui său de a asculta legea lui Iehova Dumnezeu. Atât cât își putea aminti el, tatăl său, regele Ozia, și mama sa, Ierușa, l-au învățat despre Iehova, despre faptele Lui puternice făcute în interesul poporului care Îi poartă numele și despre legea Sa (2Regi 15:33; 2Cron. 27:1). Iotam era complet hotărât să-și înceapă calea de acțiune în armonie cu voia lui Dumnezeu, ca să poată face ce este drept înaintea lui Iehova, așa cum făcea tatăl său (2Regi 15:34; 2Cron. 27:6). Iată de ce Iotam a fost foarte surprins într-o zi, când și-a văzut tatăl intrând în templul lui Iehova cu o cădelniță în mână. Acea imagine a făcut să-i treacă fulgerător prin minte incidentul cu Core și cei 250 de adepți ai săi, care nu erau preoți, pe care Iehova i-a nimicit prin foc, pentru că au încercat să uzurpe privilegiul preoțesc de a oferi tămâie înaintea lui Iehova. Proprii lui părinți i-au povestit despre aceasta când era copil. Parcă era ieri când tatăl său i-a citit din legea lui Dumnezeu: „Nici un străin care nu este din sămânța lui Aaron să nu se apropie să ardă tămâie înaintea lui Iehova; ca el să nu fie precum Core și ceata lui” (Num. 16:1-40, *ASV*). Pe când treceau aceste gânduri prin mintea lui Iotam, el l-a văzut pe marele preot Azaria și pe mai mulți preoți năpustindu-se în templu după tatăl său. Apoi,

el și-a văzut tatăl cu hainele sfâșiate, ieșind afară din templu, trecând pe lângă el și strigând: „Necurat, necurat!”

Iotam a știut imediat ce s-a întâmplat. Tatăl său nu a fost nimicit prin foc, ci Iehova l-a lovit cu lepră; căci el știa că legea lui Dumnezeu poruncea: „Leprosul atins de această rană să-și poarte hainele sfâșiate și să umble cu capul gol; să-și acopere barba și să strige: Necurat! Necurat!” (Lev. 13:45,46; 2Cron. 26:16-20). Deși tatăl său nu a fost nimicit pe loc, el și-a dat seama că lepra va duce în cele din urmă la moartea tatălui său. După aceasta, tatăl său a trăit într-o casă izolată în afara Ierusalimului și nu s-a mai apropiat niciodată de templul lui Iehova.

Iotam a fost numit regent (2Regi 15:5; 2Cron. 26:21). Acum, el era mai hotărât decât oricând să adere credincios la calea trasată în Cuvântul lui Dumnezeu pentru adevărații Lui închinători (2Cron. 27:2). El și-a amintit de legământul pentru Împărăție pe care Iehova l-a făcut cu strămoșul său David și l-a exprimat prin profetul Său Natan: „Iehova îți va face o casă. Când îți se vor împlini zilele și vei adormi cu părinții tăi, Eu îți voi ridica sămânța după tine, care va ieși din trupul tău și îi voi întări împărăția. El va zidi o casă Numelui Meu și voi întări pe vecie tronul împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu; dacă va comite nelegiuire îl voi pedepsi cu o nuia omenească și cu lovituri omenești; dar bunătatea Mea iubitoare nu se va depărta de el, cum am îndepărtat-o de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta. Ci casa și împărăția ta îți vor fi asigurate pentru totdeauna; tronul tău va fi întărit pe vecie” – 2Sam. 7:11-16, *ASV*.

La scurt timp după aceasta, când Iotam a aflat că împăratul asirian Pul*, mășăluia spre sud din Siria nordică spre Israel, el se simțea în siguranță în Iuda, deoarece știa că Dumnezeul lui, Iehova, era Atotputernic și putea să-l protejeze de puterea Asiriei. Știind că regele Menahem al Israelului din nord urma o cale nelegiuită, în ciuda avertismentului lui Iehova prin profetul Său Osea, Iotam n-a fost surprins să afle apoi că Menahem l-a cumpărat pe Pul cu mult argint – Osea 1:1; 2Regi 15:19,20.

Anul al douăzeci și unu - lea al vieții lui Iotam (779 î.Cr.) a fost unul bogat în evenimente. Nu numai că a murit regele izraelit Menahem, ci s-a născut și fiul lui Iotam, Ahaz. Acum, Iotam putea aștepta cu nerăbdare să ajungă la maturitate prin sfatul lui Iehova.

Anul următor (778 î.Cr.), Iuda a fost pașnică și prosperă ca de obicei; dar condițiile în împărăția nordică a Israelului erau acelea că fiul lui Menahem, Pecahia, nu putea să urce pe tron. Nelegiuitul Pecahia n-a devenit rege decât un an mai târziu, în 777 î.Chr. – 2Regi 15:23,24.

Doi ani mai târziu, 775 î.Cr., Iotam a aflat că Pecahia a fost ucis de succesorul său Pecah. Dar pe el îl interesau mai mult alte vești; un tânăr numit Isaia proclama poporului un mesaj de la Iehova: „Într-una veți auzi și nu veți înțelege; într-una veți vedea și nu veți pricepe!” Dorind să știe mai mult, Iotam a constatat că într-o viziune dată de Dumnezeu, Isaia „a văzut pe Domnul stând pe un tron foarte înalt, poalele mantiei Lui umpleau templul și serafimii zburau în jurul Său, fiecare având câte șase aripi – cu două își acopereau fața, cu două își acopereau trupul și cu două

* Pul mai este numit și Tiglat Pileser.

zburau. Ei strigau unul la altul: ‘Sfânt, sfânt, sfânt este [Iehova] oștirilor; strălucirea Lui maiestuoasă umple întreg pământul!’ (Isa. 6:1-3, *Moffatt*). Se zguduiau temeliile pragului de glasul celor care strigau și templul s-a umplut de fum. Atunci Isaia și-a spus: „Vai de mine! Sunt nenorocit; căci sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei au văzut pe Împăratul, Iehova al oștirilor” (Isa. 6:4,5, *ASV*). Dar unul din serafimi a

zburat spre Isaia cu un cărbune aprins în mână, pe care îl luase cu cleștele de pe altar, i-a atins gura cu el, zicând: „Iată! Acesta ți-a atins buzele; așa că vina ta este îndepărtată și păcatul tău este iertat”. Apoi, el a auzit vocea Domnului zicând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi?” Isaia a răspuns: „Iată-mă! Trimite-mă!” Atunci El a zis: „Du-te și spune acestui popor: ‘Într-una veți auzi și nu veți înțelege; într-una veți vedea și nu veți pricepe!’ Împietrește mintea acestui popor, fă-l tare de urechi și astupă-i ochii; ca să nu vadă cu ochii, să audă cu urechile, să aibă minte pentru a înțelege, să se întoarcă și să fie vindecat” (Isa. 6:6-10, *AAT*). Iotam era bucuros că acum era un profet în Iuda, dar când a înțeles că poporul său acționa corupt și călca legea lui Dumnezeu s-a întristat. El deplângea faptul că poporul aducea încă jertfe și ardea tămâie pe înălțimi – 2Cron. 27:2; 2Regi. 15:35.

În același an (775 î.Cr.) a murit regele Ozia, tatăl lui Iotam, și a fost înmormântat alături de părinții lui. Anul următor (774 î.Cr.) Iotam a continuat să domnească, dar nu mai domnea ca regent; acum el era rege (2Cron. 26:23; 2Regi 15:7,32). El a început să zidească poarta mai înaltă a templului lui Iehova, poarta de nord a templului, la capătul superior al micii văi care coboară în valea Chedronului. El a mai construit mult pe zidul Ofel, aflat în partea de sud a templului, care domina valea Chedronului – 2Regi 15:35; 2Cron. 27:3.

Deși amoniții îi plăteau tribut tatălui său Ozia, a devenit necesar ca Iotam să lupte împotriva lor și să-i cucerească. Atunci, ei și-au plătit tributul anual de 3.600 kg. argint, 120.000 de banițe de grâu și 120.000 de banițe de orz (2Cron. 26:8; 27:5, *Moffatt*). Gadiții, care trăiau între împărăția lui Iuda și cea a lui Amon „au fost înscrși în înregistrările genealogice în zilele lui Iotam, regele lui Iuda” – 1Cron. 5:17, *AAT*.

Atât de mult a făcut Iehova să prospere Iuda în timpul domniei lui Iotam, încât acesta „a zidit cetăți în regiunile muntoase ale lui Iuda, iar în păduri a construit castele și turnuri” (2Cron. 27:4, *AAT*). Elatul de la marea Roșie, spre sud, a continuat să rămână sub controlul lui Iuda, fiind condus de un guvernator căruia Iotam i-a încredințat unul din inelele sale cu sigiliu. Iotam era interesat de acest port, deoarece atât pe mare, cât și pe uscat, aici erau aduse aur, mătăsurii, mirodenii și tămâie, pe care preoții lui Iehova, numiți pe drept, o ardeau înaintea Lui în templul din Ierusalim.

Deși poporul lui Iuda continua să meargă pe o cale greșită în mod îndărătnic, Iotam încerca să facă ceea ce era drept în ochii lui Iehova. El Îi era recunoscător lui Dumnezeu că, pe lângă Isaia, la mai ridicat și pe Mica profet, pentru a muștra poporul (2Regi 15:34; Mica 1:1). Iotam „a devenit puternic, deoarece și-a statornicit căile înaintea lui [Iehova] Dumnezeul său” (2Cron. 27:2,6, *Moffatt* și *AAT*). Urmând exemplul înaintașilor săi, Iotam l-a asociat pe fiul său Ahaz la tron împreună cu el, în cel de-al șaisprezecelea an al domniei lui, care s-a dovedit a fi ultimul (2Regi 15:33; 2Cron. 27:1,8). El a dat un bun exemplu poporului său, dar ei au continuat în căile lor rele.

Spre sfârșitul domniei sale, Iotam a aflat că regele lui Israel, Pechah și împăratul Rețin al Siriei complotau împotriva lui Iuda și împotriva regelui ei. Deși cele două țări conspiratoare, luate împreună, erau mai mari decât Iuda, Iotam știa că ei nu puteau să învingă niciodată pe Iuda, atâta timp cât aceasta avea protecția lui Iehova. El știa că dumnezeii demoni la care Israelul se închina, prin viței de aur și baali (Osea 2:8) și Damascul, reprezentat de Rimon sau Hadad, nu puteau triumfa niciodată împotriva lui Iehova (2Regi 5:18). El știa că Iehova l-a inspirat pe strămoșul său, David, să spună: „Pleacă-ți urechea, O, Iehova, la rugăciunea mea; ascultă glasul cererilor mele. În ziua necazului Te voi chema; căci Tu îmi vei răspunde. Nu există nimeni ca Tine printre dumnezei, O, Doamne; și nimic nu se aseamănă cu lucrările Tale. ... Căci Tu ești mare și faci

lucruri minunate; numai Tu ești Dumnezeu. Învăță-mă căile Tale, O, Iehova; eu voi umbla în adevărul Tău; fă-mi inima să se teamă de numele Tău. Te voi lăuda, din toată inima mea, O, Doamne Dumnezeul meu; voi glorifica numele Tău pe vecie” – Ps. 86:6-12, *ASV*.

Așa cum Iotam „a fost întărit, deoarece își statornicise calea înaintea Domnului Dumnezeului său” (2Cron. 27:6, *Douay*), tot la fel, toți închinătorii adevărați ai lui Iehova Dumnezeu, incluzând și pe cei care se află astăzi pe pământ, sunt întăriți, deoarece ei și-au statornicit calea înaintea lui Iehova, Dumnezeul lor; de aceea ei se roagă la Iehova: „Arată-mi căile Tale, O, Iehova, învață-mă cărările Tale. Călăuzește-mă în adevărul Tău și învață-mă, căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele; căci pe Tine te aștept toată ziua” – Ps. 25:4,5, *ASV*.

O SCRISOARE

Referitor la cei 144.000 de cântăreți

6 Iunie 1948

Dragă frate,

Mă refer la întrebarea ta cu privire la Apocalipsa 14:3:

Traducerea lui Luther „în afara celor o sută patruzeci și patru de mii” este forțată. Expresia grecească este una folosită cu regularitate ca însemnând „cu excepția”.

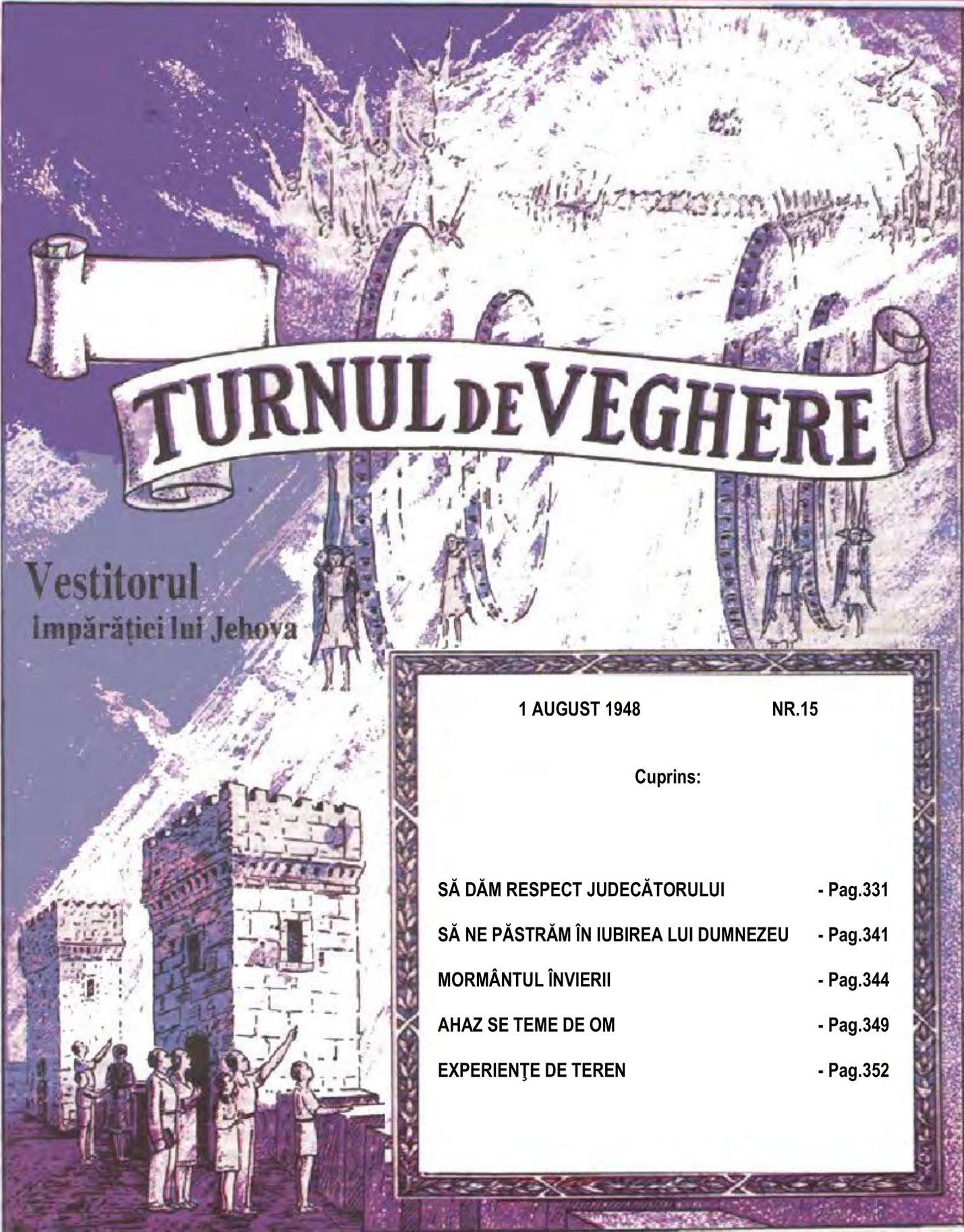
Acest verset nu menționează cuvintele „cântării noi”, dar Apocalipsa 5:8-10 le menționează. Acolo, citim că cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni au oferit rugăciunile sfinților, simbolizate prin tămâie și cântau această „cântare nouă”: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile; căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice națiune și de orice neam și ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru; ei vor împărăți pe pământ” – *ASV*

Numai cei 144.000 pot prelua cuvintele acestei cântări noi și le pot cânta: ‘Tu *ne-ai* cumpărat sau *ne-ai* răscumpărat cu sângele Tău din toate semințiile, limbile, popoarele și națiunile pământului și *ne-ai* făcut să fim o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și noi vom împărăți pe pământ’. Vei observa că Apocalipsa 14:3 accentua că cei 144.000 au fost cumpărați sau răscumpărați *de pe* pământ, în armonie cu termenii cântării noi. De aceea, ei merg în cer pentru a împărăți împreună cu Cristos.

Prin urmare, mulțimea mare a celor cu bunăvoință de astăzi, care așteaptă să fie sub domnia Împărăției și să rămână pentru totdeauna pe pământ, ca o parte a omenirii adusă la perfecțiune, nu putea cânta niciodată acea cântare, deoarece aceasta nu se aplică la ei. Ei aud mica rămășiță aflată încă pe pământ, dintre cei 144.000, cântând această cântare nouă, se familiarizează cu ea și pot spune conținutul ei la mai mulți oameni decât rămășița, dar ei niciodată n-o pot cânta ca și cum le-ar aparține și ar exprima speranța lor după Scripturi.

Cu loialitate, ai voștri în serviciul Împărăției,
SOCITATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

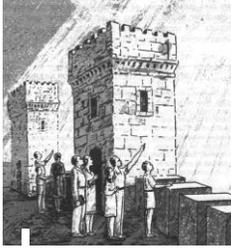
1 AUGUST 1948

NR.15

Cuprins:

SĂ DĂM RESPECT JUDECĂTORULUI	- Pag.331
SĂ NE PĂSTRĂM ÎN IUBIREA LUI DUMNEZEU	- Pag.341
MORMÂNTUL ÎNVIERII	- Pag.344
AHAZ SE TEME DE OM	- Pag.349
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.352

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 August 1948

Nr. 15

SĂ DĂM RESPECT JUDECĂTORULUI

„Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să execute o judecată împotriva tuturor” – Iuda 14, 15, *ASV*.

IEHOVA, ca Judecător al cerului și al pământului, merită respectul tuturor. Dar cine de pe pământ Îi dă, acum, respectul cuvenit? Puțini oameni vor pune la îndoială faptul că lumea a intrat în cea mai critică perioadă de judecată a ei. Ceea ce face omenirea acum, va fi luat în considerare în stabilirea judecății pro sau contra. Oamenii proeminenți simt că istoria îi va ajunge din urmă și că viitoarele generații de oameni îi vor judeca după felul în care au vorbit și au lucrat în prezent, și îi vor aproba sau condamna. Din nefericire, astfel de oameni nu se gândesc la judecata Aceluia care este mai înalt și mai important decât viitoarele generații de oameni. Nici nu țin seama de faptul că aceasta este generația hotărâtă, în vremea căreia Judecătorul Suprem și-a ocupat locul pentru a aduce judecata finală asupra lumii. El a venit pentru judecată împreună cu toți funcționarii și executorii Săi judecătorești. Oamenii ar trebui să-și deschidă ochii înțelegerii, spre a vedea pe Marele Judecător pe tronul Său, împreună cu cercetarea judecătorească ce acum este în curs. Poate că atunci ei I-ar da mai mult respect decât istoriei. Ei și-ar putea schimba calea de acțiune pentru faptul că au un Judecător care transmite o hotărâre favorabilă. Hotărârea Sa contează mai mult decât a tuturor celorlalți. Cei care sunt înțelepți, cu ochii ațintiți asupra destinului lor veșnic, vor căuta recunoștința acestui Judecător. În această criză mondială, ei Îi vor da respectul ce I se cuvine, printr-o purtare dreaptă.

² Iuda, un scriitor al Bibliei, aduce dovada de acum mai bine de cinci mii de ani pentru a arăta că acest timp de judecată a fost prezis cu mult înainte și a fost trecut în agenda judecătorească a lui Dumnezeu. Iuda face aceasta, pentru a avertiza oamenii care acționează sfidând Curtea și batjocorind autoritatea de Judecător a lui Iehova Dumnezeu. De asemenea, El ne mângâie și ne asigură pe noi, cei care iubim adevărul și dreptatea, că pedepsirea nelegiurii și înălțarea dreptății vor veni cu siguranță. În ultimul număr al *Turnului de veghere* am discutat despre primele șapte versete ale scrisorii lui Iuda. În acest număr ne încheiem discuția verset cu verset pe marginea puternicei sale scrisori, adresată celor pe care Dumnezeu i-a chemat la Împărăție. Iuda arată încă o dată motivul pentru care noi n-ar trebui să avem nimic de-a face cu oamenii nelegiuriți, care se furișează în adunarea celor chemați, zicând: „În mod asemănător, oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc demnitățile. Dar arhanghelul Mihail, când se lupta cu Diavolul și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci i-a zis: ‘Domnul să te mustre!’” – Iuda 8,9, *ASV*.

³ În același mod în care oamenii imorali din Sodoma și Gomora și-au murdărit trupul cu relații sexuale destrăbălate, chiar relații nefirești între bărbați, tot așa, acele persoane rău intenționate care se furișează în organizație, pângăresc trupul de carne. Ei sunt hotărâți să corupă

pe cei din organizația poporului lui Dumnezeu. Ei nu au nici un respect pentru porunca apostolică: „Fugiți de curvie. Orice păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit în afara trupului; dar cel care comite curvie, păcătuiește împotriva propriului său trup. Sau voi nu știți că trupul vostru este templul spiritului sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri; căci ați fost cumpărați cu un preț; de aceea, gloriificați pe Dumnezeu în trupul vostru” – 1Cor. 6:18-20, *ASV*.

⁴ Deși nimicirea arzătoare care a venit asupra Sodomei și Gomorei imorale a fost expusă ca un avertisment pentru oamenii înclinați să imite desfrâul lor sexual, cu toate acestea, acești intruși imorali încearcă să-și aducă practicile în adunarea creștină, templul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ei sunt visători. Pentru ce? Deoarece își închipuie că pot să ignore învățătura clară a istoriei Bibliei, care arată cum procedează Dumnezeu cu cei nelegiuiți. Ei sunt niște visători, pentru că ce gândesc ei este contrar Cuvântului și scopului lui Dumnezeu, ce niciodată nu va da greș. Ei visează că sunt în stare să pervertească îndurarea lui Dumnezeu într-o scuză pentru un comportament dezordonat și pot să scape fără o sentință de pedeapsă din partea Judecătorului. Într-o zi ei vor afla că nu se află într-o lume a viselor; ei se vor trezi pentru a afla că Judecătorul execută pedeapsa împotriva lor. De la anul 1918 A.D, când Judecătorul și-a trimis Mesagerul la templu pentru procedura de judecată, El își împlinește declarația: „Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva vrăjitorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Iehova al oștirilor” – Mal. 3:1,5, *ASV*.

⁵ Cei care au pătruns pe furiș înăuntru, nu se tem de Iehova, Domnul Suveran al Universului. Ei nu-și dau seama că tratează cu adevărata organizație a Viului Iehova. Fie din acest motiv, fie din altul, lor nu le pasă, pentru că „nesocotesc stăpânirea”, „ei resping autoritatea” (Iuda 8, *Rotherham*). Nici o dorință nu-i mișcă să se împărtășească împreună cu poporul lui Dumnezeu în justificarea suveranității Sale universale, ascultându-L și păstrându-și integritatea față de El chiar și sub persecuție. Ei înlătură faptul că Iehova este Proprietarul și Stăpânul poporului Său organizat și că El a hotărât ca acesta să fie curat. El nu va permite ca acesta să fie transformat într-o Sodomă și Gomoră modernă, potrivit numai pentru nimicire. Și astfel, până ce se izbesc de acest fapt neclintit, acești visători imorali își continuă eforturile.

Demnități

⁶ Iuda ne spune că noi putem să-i identificăm, deoarece aceștia „vorbesc de rău demnitățile”. Ce sunt „demnitățile” pe care ei le critică, le batjocoresc și despre care vorbesc în mod abuziv? Iuda a întrebuințat un cuvânt grecesc ce înseamnă „glorii, onoruri”. De aceea, el trebuie să se refere la persoane care dețin sau ocupă glorii și onoruri. Toate aceste lucruri vin de la Dumnezeu, prin Regele Său Isus Cristos, și în mod potrivit, nici un merit nu trebuie să se dea persoanelor favorite de pe pământ, care se bucură de ele. Totuși, ei trebuie să fie respectați pentru aceasta și trebuie să se vorbească despre ei în consecință, cu respect în principal pentru Dumnezeu, care zice: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți” (1Sam. 2:30). Dumnezeu și-a eliberat rămășița credincioasă a celor chemați din robia acestei lumi și a cinstit-o, mai cu seamă de la 1918. După cum citim: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine, și GLORIA lui Iehova răsare peste tine. Căci, iată, întunericul o să acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine va răsări Iehova, și GLORIA Lui se va vedea peste tine” (Isa. 60:1, 2, *ASV*). Aceasta este o glorie spre a străluci astfel pentru Domnul

Dumnezeu, luminând popoarele aflate în întuneric cu privire la Adevăratul Dumnezeu și la Împărăția Sa a binecuvântării. Prin urmare, rămășița luminată, care face ca glorioasa lumină să strălucească prin proclamarea Evangheliei Împărăției într-un mod organizat, trebuie să fie respectată, deoarece Iehova Dumnezeu a făcut posibil ca ei să facă această lucrare prin strălucirea glorioasei Sale lumini asupra lor.

⁷ Moise a primit legea legământului lui Dumnezeu cu națiunea lui Israel pe Muntele Sinai. Acolo, gloria divină a strălucit asupra lui atât de tare, încât fața lui Moise strălucea atunci când s-a coborât de pe munte. A fost necesar ca el să poarte un văl când se adresa izraeliților înspăimântați. Acum, Dumnezeu, prin Mai Marele Moise, Isus Cristos, a făcut un legământ nou cu adunarea creștină, și apostolul Pavel a fost făcut un slujitor sau serv special al aceluia legământ nou. Pavel a scris fraților săi creștini, care erau tovarășii lui în servirea scopurilor aceluia legământ nou. El a zis: „Dar noi toți, privind cu fața descoperită, ca într-o oglindă, gloria Domnului, suntem schimbați în același chip, din glorie în glorie, prin spiritul Domnului. De aceea, văzând că avem serviciul acesta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu ne pierdem curajul” (2Cor. 3:18; 4:1, *ASV*). Noul legământ este mult mai glorios decât legământul legii mozaice. Astfel, privilegiul de a fi sub noul legământ și de a servi scopurile acestuia, făcând să strălucească lumina lui Dumnezeu, este o glorie. Tocmai pentru că acei creștini credincioși se aflau încă în vase pământești, Dumnezeu n-a reținut de la ei această prețioasă comoară a serviciului, ci a avut îndurare față de ei, încredințându-le-o. Prin urmare, chiar dacă cei din rămășiță de astăzi se află în vase pământești, ei nu trebuie să fie tratați fără respect. Mai degrabă, deoarece Marele Judecător i-a socotit vrednici de îndurarea Sa și i-a glorificat cu serviciul Său, noi ar trebui să ne temem să vorbim abuziv de ei. Isus i-a cuprins în rugăciunea Sa către Dumnezeu, când a zis: „Eu le-am dat GLORIA, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una” – Ioan 17:22.

⁸ Dacă rămășița celor chemați n-ar fi arătat credință în Dumnezeu, ci în oameni, El nu le-ar fi arătat o asemenea glorie, în îndurarea Sa. Isus a zis conducătorilor religioși, care nu au reușit să primească gloria Noului Legământ de la Dumnezeu: „Eu am venit în numele Tatălui Meu, și voi nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi. Cum puteți crede voi, care primiți glorie unul de la altul, și nu căutați gloria care vine de la singurul Dumnezeu?” (Ioan 5:43,44, *ASV*). Din acest motiv, acei religioniști vorbeau calomnios despre Isus; ei nu aveau nici un respect pentru gloria pe care Iehova Dumnezeu I-a acordat-o și care se descoperea prin El. Tot așa este și astăzi. Dumnezeu are o organizație a poporului Său. În această organizație există poziții speciale de răspundere, cum ar fi poziția de supraveghetor și ajutor, pe care creștinătatea, în stilul ei religios de vorbire, le numește „episcop” și „diacon”. Când marele Judecător Iehova cinstește anumite persoane din organizația Sa vizibilă cu poziții speciale de serviciu, din cauza credincioșiei lor, atunci acești servi speciali responsabili trebuie tratați cu respectul cuvenit. Aceasta nu pentru ceea ce sunt prin ei înșiși, în carne, ci din pricina favorii pe care Dumnezeu le-a acordat-o și pentru că noi cunoaștem izvorul unei astfel de favorii și știm ce înseamnă aceasta pe calea responsabilității. Bineînțeles că noi nu ne temem de ei, nu-i lingușim, nu le arătăm părtinire și nu îngrămădim asupra lor titluri și onoruri lumești, ci cooperăm cu ei în mod neegoist și-i sprijinim în serviciul Domnului. În felul acesta, noi dăm respectul cuvenit Judecătorului Iehova Dumnezeu. Noi avem respect pentru demnitatea primită de la Dumnezeu, mai degrabă decât pentru persoana care o poartă.

⁹ Visătorii pângăritori ai trupului nu respectă asemenea demnități sau glorii de la Iehova. Ei Îi disprețuiesc autoritatea și, prin urmare, vorbesc de rău și în mod abuziv despre cei îmbrăcați cu astfel de demnități și glorii, nu numai pe anumiți indivizi, ci întreaga organizație vizibilă. Ei se uită

la trup; deoarece ard de dorința de a pângări trupul, ei abuzează de servii lui Dumnezeu și îi batjocoresc în trup. Făcând așa, în mod obraznic ei își iau astfel de libertăți, asemenea cărora nici chiar cel mai important dintre îngerii lui Dumnezeu, Arhanghelul Mihail, nu și-a luat. Numele Său înseamnă „Cine este asemenea lui Dumnezeu?”. Aceasta arată că El este un apărător al lui Iehova Dumnezeu. Cartea profetului Daniel vorbește despre Mihail ca „unul dintre prinții cei mai de seamă” și prințul lui Daniel, „marele prinț care apără pe copiii poporului tău”. Atunci când El se ridică în puterea Sa princiară în „timpul sfârșitului”, vine un „timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt națiunile și până la vremea aceasta” (Dan. 10:13,21; 12:1). „Timpul sfârșitului” pentru națiunile acestei lumi a început la nașterea Împărăției lui Iehova cu Isus Cristos întronat ca Rege al Său. Apocalips 12 descrie această naștere a Împărăției și începutul timpului sfârșitului, zicând: „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui, și locul lor nu s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavol și Satan, ... a fost aruncat pe pământ” (Apoc. 12:7-9). Toate aceste dovezi Îl identifică pe Mihail ca fiind Principalul Fiul al lui Dumnezeu. Aceasta dovedește că Mihail din zilele lui Daniel era Fiul iubit al lui Dumnezeu care a devenit „omul Cristos Isus”.

¹⁰ Mihail din Apocalipsa este Domnul Isus Cristos după ce a fost jertfit ca om, a fost înviat și a fost primit din nou în cer cu glorie, cinste și nemurire. Când a aruncat pe Satan Diavolul din cer, după nașterea Împărăției din anul 1914, Mihail s-a sculat în puterea Împărăției Sale și a administrat aceluia amăgitor nelegiuit muștrarea lui Iehova. Acesta nu era cel dintâi conflict dintre Mihail și Satan. Iuda ne spune cum, cu mult înainte de această muștrare din anul 1914, Mihail s-a luptat cu Diavolul. El s-a luptat pentru trupul lui Moise, care tocmai murise pe vârful Muntelui Nebo. Diavolul cunoștea bine întrebuintărea catolică a moaștelor religioase. El dorea trupul lui Moise pentru a începe un cult religios în jurul cadavrului lui Moise, în felul acesta făcând pe izraeliți să violeze poruncile lui Iehova. Împotrindu-i-se, Arhanghelul Mihail n-a recurs la o vorbire abuzivă și nu l-a condamnat acoperindu-l cu batjocuri și insulte. El n-a încercat să o ia înaintea timpului hotărât al lui Dumnezeu pentru El, ci a respectat pe Marele Judecător al tuturor și l-a acordat Lui dreptul de a muștra. Smerit, El a spus: „Domnul [Iehova] să te muștre” (Iuda 9; Traducerea Ebraică a lui Delitzsch). În pofida blândeții din exprimarea Sa împotriva Diavolului, Mihail l-a biruit și a păstrat controlul asupra cadavrului lui Moise; pentru că darea de seamă zice: „Moise, servul lui Iehova, a murit acolo... Și El l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor; dar nici un om nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de astăzi” (Deut. 34:5,6 *ASV*). Exemplul lui Mihail de a da poziția plină de respect lui Iehova și de a zice: „Iehova să te muștre”, a fost urmat mai târziu, când își respingea dușmanii, până în anul 1914 A.D. – vezi Zaharia 3:1,2.

Bărbați tipici

¹¹ Respectul lui Mihail pentru demnitatea și gloria lui Iehova Dumnezeu a fost arătat aici pe pământ, când El a devenit trup ca „omul Cristos Isus”. Dar acești visători, care pretind a fi urmașii Săi și care se furișează printre adevărații Săi urmași, nu-I urmează exemplul, cu toate că sunt inferiori Arhanghelului Mihail. Petru zice: „Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorescă demnitățile, pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nici o judecată batjocoritoare împotriva lor” (2Pet. 2:10,11, *ASV*). În acest mod, ei dovedesc faptul că s-au predat pe deplin la ceea ce este animalic și și-au pierdut puterea rațiunii pe care o are omul. Primul om, Adam, a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În felul acesta, el era făcut mai presus decât animalele, care se conduc mai mult după instinct decât prin

rațiune. Animalele nu pot aprecia demnitățile, gloriile și onorurile acordate de Dumnezeu Cel Prea Înalt. Batjocorind și vorbind în mod abuziv despre astfel de lucruri care vin de la Dumnezeu, aceste persoane lipsite de respect sunt asemănătoare animalelor, care nu știu ce înseamnă asemenea lucruri. Ei sunt animalici cu atât mai mult, cu cât ei nu pricep decât ceea ce ține de pasiunile trupului lor, și nu de minte și de facultatea rațiunii. Astfel, întocmai ca un animal căruia nu-i pasă decât de trup, ei caută satisfacerea cărnii. Și întrucât au fost născuți cu carnea decăzută, ei se corup în păcate trupești, și astfel, potrivit legilor lui Dumnezeu, sunt buni numai de nimicire. Ei se dovedesc a nu fi mai buni decât animalele, care au fost făcute pentru a fi prinse și nimicite, fără nici o îngrijire pentru învierea din morți. Într-adevăr, acest mod de nimicire îi așteaptă pe astfel de păcătoși.

¹² Iuda întrebuițează acum anumiți bărbați din istoria Bibliei ca tipuri, pentru a arăta păcatele pentru care vor fi nimicite aceste persoane animalice religioase. Ei urmează calea lui Cain. Cain a acționat într-un mod religios și a oferit Domnului Dumnezeu un dar pe altarul său. Acesta era fără sânge, și astfel, a trădat cum Cain nu simțea nevoia unei jertfe vii pentru sine, ca un om născut în păcat și condamnat în ochii lui Dumnezeu. Fratele său drept, Abel, a realizat necesitatea unei jertfe cu viață în sângele ei și, în consecință, el a oferit pe altar un miel junghiat. El a avut credință în puterea lui Dumnezeu de a furniza jertfa potrivită la timpul potrivit și, din pricina credinței sale, el a fost socotit drept înaintea lui Dumnezeu. Judecând între cele două jertfe, Dumnezeu a onorat pe Abel cu acceptarea jertfei sale. El l-a învățat pe Cain să-și procure o jertfă asemănătoare ca jertfă pentru păcat. Cain a devenit invidios. El n-a respectat demnitatea acordată lui Abel, nu i-a urmat exemplul și n-a căutat onoarea de la Dumnezeu. El ura demnitatea acordată fratelui său și gândea calomnios despre el. Apoi el l-a omorât. „Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite” (1Ioan 3:12). Acești religioniști animalici sunt asemănători lui Cain, urând pe martorii credincioși, pe care Iehova i-a onorat cu serviciul Său, și vorbind abuziv la adresa lor. Ei sunt ucigași, pentru că au atitudinea lui Cain: „oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș” (1Ioan 3:15). Cain a fost blestemat; nu există viață veșnică pentru el, și urmașii lui au fost șterși din existență prin potop. De aceea, vai de cei de azi, care merg pe calea lui Cain! Nu-i urmați!

¹³ Un alt bărbat rău, tipic, a fost Balaam, din zilele lui Moise. El era profet în țara numită acum Irak, și avea relații cu Iehova Dumnezeu, dar el era un profet foarte deosebit de Moise. Moise iubea pe poporul lui Dumnezeu, dar Balaam n-a arătat nici un respect pentru izraeliți ca națiunea aleasă a lui Iehova. Moise a condus națiunea lui Israel prin câmpiile Moabului, peste râul Iordan, spre Țara Promisă. Balac, regele Moabului, a trimis în Mesopotamia pentru a-l angaja pe Balaam să coboare și să rostească un blestem asupra poporului ales al lui Iehova. Regele Balac i-a oferit daruri și onoare profetului, dacă făcea aceasta. Balaam n-a spus, de la început, un „Nu!” hotărât ofertei. Apoi, el a cedat ofertei reînnoite a răsplătii egoiste venite din partea omului. El a mers să blesteme pe Israel, fără să-i pese deloc de Iehova, care i-a ales. Pentru răsplată, el a fost gata să se arunce în nimicire, în timp ce, în drum spre Moab, animalul inconștient pe care călărea, a fost destul de rațional să se abată de pe calea nimicirii. Acțiunea animalului și vorbirea lui în mod miraculos, pentru a-l avertiza pe Balaam de nebunia lui, a salvat atunci viața lui Balaam. Când a ajuns la regele Balac, Balaam a încercat de două ori să blesteme pe Israel, dar Dumnezeu i-a schimbat blestemul într-o binecuvântare – Num. 22:1 la 24:25; Deut. 23:3-5.

¹⁴ Inima lui Balaam nu era în acea binecuvântare. După ce a eşuat să blesteme, el a căutat să obțină nimicirea lui Israel în alt mod, încercând să-i corupă cu falsa religie și cu pasiunea animalică. Moartea celor 24.000 de izraeliți printr-o plagă la Sitim, în Câmpiile Moabului, s-a

datorat faptului că Balaam „învățase pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie” (Num. 25:1-9; Apoc. 2:14; *ASV*). Curând după aceea, izraeliții s-au războit cu madianiții ale căror fete au fost folosite pentru a ispiti pe izraeliți la curvie și „au ucis cu sabia și pe Balaam, fiul lui Beor” (Num. 31:8,16). Dezaprobarea și nimicirea divină care au venit asupra lui Balaam, erau tipice unei anumite nimiciri, care trebuie să vină asupra oamenilor de astăzi ce pot fi angajați de organizația Diavolului să lucreze pentru blestemarea, coruperea și căderea poporului lui Iehova. Vai de ei!

¹⁵ Cea de-a treia persoană tipică, cu care Iuda aseamănă această clasă de păcătoși ambițioși, este Core. Core făcea parte din organizația lui Israel; el era un izraelit. Mai mult decât atât, el era un levit onorat cu serviciul la cortul mărturiei, întocmai ca toți leviții adulți de parte bărbătească, ca ajutoare ai preoților, marele preot Aaron și fiii săi. Core și alți membri de parte bărbătească din familia lui Chehat aveau însărcinarea de a transporta chivotul legământului și alte piese prețioase ale mobilierului cortului. Core, ca un chehatit, tăbărâse în partea de miazăzi a tabernacolului, împreună cu seminția lui Ruben. Core și tovarășii săi chehatiți erau foarte onorați de Iehova Dumnezeu. Atunci, de ce și-a dat el drumul la contestare și răscoală? Deoarece a devenit mândru și gândea despre sine că este tot atât de bun ca și verii săi, Moise și Aaron. El avea ambiții de a se face preot asemenea lui Aaron și a fiilor săi. El l-a acuzat pe Moise că a aranjat în mod egoist ca fratele său Aaron să devină mare preot, și pe Aaron l-a acuzat că a apucat onoarea preoției pentru sine și familia sa. Core n-a respectat demnitatea acordată de Iehova lui Aaron și fiilor săi, și n-a arătat respect pentru hotărârea lui Iehova ca Judecător în aceste chestiuni. El a provocat numirile lui Iehova și s-a răsculat împotriva lor. A urmat, apoi, hotărârea sa de a pune pe Iehova la încercare în ce privește cine să fie preot. El a atras în răscoala Sa anumiți membri proeminenți din seminția lui Ruben, aflați de aceeași parte a tabernacolului.

¹⁶ Core și acești rubeniți au fost scăpați din Egipt, dar ei n-au intrat niciodată în Țara Promisă și n-au murit de moarte naturală. Eu au fost nimiciți în alt mod. Un cutremur a deschis pământul de sub ei: „Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor. Ei s-au coborât de vii în locuința morților; pământul i-a acoperit de tot, și au pierit din mijlocul adunării”. Cei 250 de leviți, care i s-au alăturat lui Core și au pus la probă funcția preotului de a arde tămâie, au fost nimiciți de un foc care a venit de la Iehova Dumnezeu. După aceea, izraeliții care au murmurat împotriva acestei judecăți ce venea de la Dumnezeu, au murit loviți de plagă în număr de 14.700. Mântuirea lor din Egipt s-a dovedit zadarnică, pentru lipsa de credință și respect cuvenite Judecătorului Suprem. Te cutremuri tu de nimicirea care a căzut asupra tuturor acestora? Atunci să știi că cei care se răscoală împotriva aranjamentelor și instrucțiunilor teocratice ale lui Iehova pentru poporul Său organizat, urmează exemplul rebel al lui Core și vor pieri cu siguranță, după cum a pierit el împreună cu ceata sa. „Vai de ei!”

Soarta lor

¹⁷ Astăzi, nu este necesar ca pământul literal să se deschidă pentru a înghiți pe oamenii inovatori de contestare și răscoală asemănătoare cu a lui Core. Tipul poate fi împlinit în alt mod, după cum arată profeta. Religioniștii creștinătății îi pizmuesc pe martorii lui Iehova pentru privilegiile lor de a pune mărturie despre El printre toate națiunile. Așa cum Core și ceata lui au zis lui Moise și lui Aaron: „Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea lui Iehova?”, tot așa zic acum acești conducători religioși: „Când i-a chemat Iehova pe acești oameni să fie martorii

Săi?” Atunci, pentru a anula efectul pe care martorii lui Iehova îl au asupra poporului, preoțimea vorbește abuziv la adresa lor și încearcă să facă guvernul politic să-i suprimă. Preoțimea romano-catolică, într-un mod nemaipomenit de hulitor, îi numește „comuniști” și zice: „Oricare ar fi declarațiile martorilor lui Iehova, nu există îndoială că efectul practic al activităților Turnului de Veghere este să stimuleze comunismul, ca să nu zicem anarhia, și să submineze orice simțământ de respect pentru autoritate” (Revista *Catholic Mind*). Adevărul real, însă, este altul, după cum arată faptele. Aici, în Statele Unite ale Americii, în această primăvară, existau mai mult de 76.800 martori ai lui Iehova, ce raportau timpul real petrecut în predicarea pe teren a Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu; dar *Almanahul lumii* din 1948, publicat de *World-Telegram* din New York, arată la pagina 659 că în Statele Unite există numai 70.000 de comuniști. Dar, în țara romano-catolică a Italiei, alegerile naționale din 18 și 19 aprilie 1948, au descoperit că, în ciuda celor mai intense presiuni și obstacole anti-comuniste, totuși, între 30,5 și 32,1%, sau 8.025.990 de italieni au votat pe comuniști. *Căror* activități se datorează acest înalt procentaj comunist? Vaticanul și Ierarhia Romano-Catolică se află în Italia de mai mult de șaisprezece secole. Să-i lăsăm să răspundă în mod cinstit, dacă pot.

¹⁸ În cel de-al Doilea Război Mondial, „pământul” simbolic și-a deschis gura și a înghițit sau a absorbit poporul nazi-fascist, care avea binecuvântarea preoților din Italia, Germania, Austria, Slovacia și din altă parte (Apoc. 12:16). Apocalipsa capitolul 17, ilustrează cum își va deschide „pământul” gura din nou, pentru a-i înghiți pe acești conducători religioși, care nu arată respect pentru Iehova, Judecătorul, ci vorbesc injurios despre aceia pe care El i-a onorat. Religia lor organizată este ilustrată ca fiind de origine babilonică și, de asemenea, ca fiind vinovată de curvie cu domnitorii politici și călărind o creatură înfiorătoare cu șapte capete „plină cu nume de hulă”. Această fiară și domnitorii politici, sunt cu toții din organizația coruptă pământească. Cum se va deschide acest „pământ” simbolic, pentru a înghiți religia organizată într-o nimicire înspăimântătoare?

¹⁹ Apostolul Ioan descrie aceasta, zicând: „Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care stă femeia. Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece regi, care ... primesc autoritate ca regi timp de un ceas împreună cu fiara. Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la împlinire planul, ... Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care domnește peste regii pământului” (Apoc. 17:9,12,16,17,18, *ASV*). După aceasta, în ordine, va urma nimicirea „fiarei” și a domnitorilor pământești, toți fiind înfrânți de Regele regilor lui Iehova în bătălia Armagedonului (Apoc. 19:11-19). Rămășița credincioasă și asociații ei de bine se vor bucura de această justificare a suveranității universale a lui Iehova împotriva tuturor acelor care pângăresc trupul, nesocotesc stăpânirea Sa și vorbesc în mod abuziv la adresa organizației teocratice, pe care El a onorat-o.

²⁰ Pentru a face cât mai convingător posibil avertismentul său de a nu avea nimic de-a face cu acești oameni, ci de a sta neclintit în apărarea credinței dată sfinților o dată pentru totdeauna, Iuda arată mai mult despre rușinea acestei clase de oameni și despre soarta lor înspăimântătoare. „Aceștia”, spune el, „sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează împreună cu voi, niște păstori care se îndoapă fără teamă; niște nori fără apă mânați încolo și-ncoace de vânturi; niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinea; niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie” – Iuda 12,13, *ASV*.

²¹ Un vas care călătorește spre o coastă stâncoasă, trebuie să fie atent. Stâncile ascuțite, ascunse sub apă, ar putea însemna dezastrul lui. Asemenea stâncilor ascunse, care spintecă pe neașteptate vasele sau pe înotători, agenții Diavolului, care se furișează înăuntru, se prefac a iubi pe frați, pentru a-și acoperi motivele lor egoiste, necurate. Ei frecventau ospetele de dragoste din zilele lui Iuda și se amestecau cu poporul lui Dumnezeu, pentru a lua parte la acestea. Ce fel de ospete de dragoste erau acestea nu este descris clar în înregistrările apostolice; dar ele nu erau obligatorii pentru adunarea creștină și au fost întrerupte în vechea lor formă. Persoanele egoiste, descrise aici, abuzau de ele. Astăzi, noi avem adunări ale martorilor lui Iehova, internaționale, naționale, regionale și de circuit. Aranjamentele bufetului cu autoservire de la aceste adunări de unde participanții pot primi hrană sănătoasă la un preț redus sau chiar gratis și pot s-o mănânce într-o sală de mese comună, sunt de mică însemnătate, pentru confortul poporului Domnului. Aceasta nu este o reînviere a ospetelor de dragoste din vechime. Dar aceste adunări regulate la scară mare permit fraților, în primul rând, să stea la o masă spirituală, spre a auzi discutându-se despre Cuvântul și serviciul lui Dumnezeu, precum și pentru a face voia Sa în mod unit. Există dovezi care arată că acestea sunt cu mult mai efective și mai ziditoare decât ospetele de dragoste din timpurile vechi. Cu toate acestea, chiar și la aceste adunări profitabile, Diavolul se străduiește într-una să infiltreze pe unii din servii săi cu scopuri rele, pentru a lua prin surprindere unele suflete nestatornice. Cel mai bine este să veghem în toate ocaziile.

²² Foloasele spirituale sunt lucrurile pe care o persoană ar trebui să le caute în organizația Domnului, deoarece acestea înseamnă viață veșnică. Dar persoanele animalice caută satisfacerea cărnii, fie că este vorba de stomac, de apetitul lor sexual sau de setea de putere. După ce Isus a hrănit în mod miraculos cele cinci mii de persoane, mulți L-au urmat; dar Isus a zis: „Voi Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mîncarea pieritoare, ci pentru mîncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului” (Ioan 6:26,27). Cei care se înjosesc până la nivelul animalelor, nu caută hrană spirituală pentru viață veșnică în lumea nouă. Ei se gândesc numai la această viață și la a se bucura de foloase egoiste pe cheltuiala organizației Domnului. Ei sunt asemenea păstorilor care tund și junghe turma pentru a se îmbrăca și hrăni. Ei n-au nici o grijă de necesitățile altora, ci se gândesc în primul rând la ei: „când se ospătează împreună cu voi, păstori care, fără nici o rușine, se hrănesc pe ei înșiși” (ASV). Sau, „Ei n-au nici un fel de scrupule să petreacă în mijlocul vostru, nu le pasă de nimeni, decât de ei înșiși” (Iuda 12, *Moffatt*). Dorind totdeauna să primească, cum ar putea asemenea persoane să producă ceva pentru binecuvântarea altora? Ei sunt amăgitori la înfățișare și dezamăgesc, asemenea norilor despre care agricultorul crede că vor aduce mult necesara ploaie pentru dezvoltarea recoltelor, dar care se dovedesc a fi fără apă și care sunt îndepărtați de vânturi, înainte de a lăsa să cadă ceva ploaie.

²³ Aceste persoane egoiste nu reușesc să vadă adevăratul scop pe care îl are Dumnezeu în chemarea oamenilor în organizația Sa, anume de a fi roditori în fapte drepte și a face ca adevărul ceresc să strălucească. În timpul când se află printre noi, ei ar trebui să aducă roade, dar ei nu contribuie cu nimic la binele spiritual al organizației și nu reușesc să fie niște lumini strălucitoare în această lume întunecată. Ei sunt ca niște pomi care, la sfârșitul anotimpului roditor, sunt găsiți fără roade, arătând că ei nu și-au atins scopul și sunt ca și MORȚI. În Palestina, pomii neroditori erau tăiați sau dezrădăcinați, pentru a nu fi piedică pentru pomii roditori. Când sunt dezrădăcinați, acești pomi neroditori devin de două ori morți. Tot la fel, persoanele de acest fel, care sunt moarte față de faptele drepte, sunt nimicite pentru totdeauna, ca niște „cazuri fără speranță”. În locul minunatelor roade, ei produc, în mod dezordonat, fapte de rușine, întocmai după cum valurile

înfuriate ale mării dau naștere la noroi și mâl, amestecându-le cu spuma lor (Isa. 57:20,21). Ei nu și pot menține un curs stabil în dreptate, îndeplinind instrucțiunile organizației ca martori ai lui Iehova, ci urmează o cale dezordonată, în mod neascultător. Ei sunt stele rătăcitoare, și nu au nici o parte în împlinirea profeției lui Daniel despre timpul sfârșitului: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Dan. 12:3). Pentru asemenea „stele rătăcitoare” n-a fost rezervat nici un loc strălucitor în Împărăția cerească. Prin hotărârea Marelui Judecător, Iehova, „negura întunericului este păstrată pentru vecie” pentru ei (ASV). Aceasta înseamnă nimicire.

Profeția lui Enoh

²⁴ Prin credinciosul Enoh, Iehova Dumnezeu a prezis aducerea la judecată a persoanelor religioase de felul celor de mai sus. Enoh era al șaptelea în linia succesiunii umane, socotind de la cel dintâi om, Adam, după cum urmează: (1) Adam, (2) Set, (3) Enos, (4) Cainan, (5) Mahalaleel, (6) Iared și (7) Enoh. Din cauza credinței lui Enoh și a faptului că a umblat credincios pe calea lui Dumnezeu, el „a fost mutat ca să nu vadă moartea”. Dar înainte să fie mutat, peste puterea oamenilor nelegiuți de a-l face să aibă un sfârșit violent, Dumnezeu l-a folosit ca profet al Său (Gen. 5:1-24; Evr. 11:5,6). Profeția specială a lui Enoh a fost transmisă prin alte mijloace decât Scripturile Ebraice. Ea nu a fost încorporată în Biblie până când Iuda nu a fost inspirat s-o scrie. În ultimele două secole înainte de Cristos, a venit în existență o carte, numită „Cartea lui Enoh”. Dar Isus și discipolii Săi n-au recunoscut-o ca inspirată și canonică. Această carte, ale cărei copii s-au găsit în greacă și etiopiană, este alcătuită din douăzeci de secțiuni, împărțită în 108 capitole. Ea s-a bucurat de o oarecare popularitate după moartea apostolilor lui Cristos. Cu siguranță, cartea nu a fost scrisă de Enoh, ci de mai mulți scriitori nelegitimi, care au încorporat profeția lui Enoh în capitolul 2, pentru a o face să pară demnă de încredere și adevărată*.

²⁵ Iuda a citat mai degrabă profeția lui Enoh așa cum a fost transmisă, decât acea carte apocrifă a lui Enoh, atunci când a scris: „Și despre acestea a profetit Enoh, al șaptelea de la Adam, când a zis: Iată că vine Domnul cu miriadele de sfinți ai Săi ca să facă o judecată împotriva tuturor și să condamne pe toți cei ticăloși de toate faptele ticăloase pe care le-au făcut și de toate lucrurile aspre pe care le-au rostit împotriva Lui acei păcătoși ticăloși” (Iuda 14,15,

*În „Cartea lui Enoh” partea corespunzătoare profeției lui Enoh citată de Iuda spune: „Căci El vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi ca să facă o judecată împotriva tuturor, să nimicească pe toți cei nelegiuți și să condamne toată carnea de toate faptele nelegiurii lor pe care le-au făcut în chip nelegiuit, de toate cuvintele de ocară pe care le-au rostit și de toate lucrurile pe care acești păcătoși nelegiuți le-au rostit împotriva Lui” – din capitolul 2.

Moffatt). Iehova este Acela a cărui venire pentru judecată este prezisă aici prin Enoh; iar traducerea ebraică a lui Iuda 14, sună: „Iată că vine Iehova cu zecile de mii de sfinți ai Săi” (*Delitzsch*; și *Salkinson-Ginsburg*). Sfântul principal este Mesia, Isus Cristos, căruia Iehova I-a încredințat toată judecata. Iehova Îl trimite la templu ca Mesagerul Său judecătoresc pentru procedurile de judecată. De aceea, Iehova vine și judecă prin El, reprezentat de acest Judecător sfânt (Ioan 5:27-29; Fap. 17:31). Venirea are loc la sfârșitul acestei lumi, căci Isus a rostit o profeție despre sfârșitul lumii și a încheiat-o cu parabola despre oi și capre, zicând: „Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de

capre” (Mat. 25:31,32). Această despărțire a oamenilor este acum în curs, potrivit tuturor faptelor aflate la îndemână; și păcătoșii nelegiuți, despre care a profetizat Enoh, nu au decât o singură judecată posibilă pentru ei. Aceasta este să fie despărțiți în clasa „caprelor”, la stânga Judecătorului, pentru a fi pedepsiți cu nimicirea veșnică – Mat. 25:41-46.

²⁶ Văzând că ne aflăm în timpul acestei judecăți și că ziua executării sentinței se apropie, Iehova Dumnezeu permite ca această clasă nelegiuită să se facă de cunoscut. În acest scop, El le permite să se angajeze în fapte și vorbiri nelegiuite. În felul acesta, El îi poate condamna pe toți pentru astfel de practici nelegiuite împotriva numelui Său, Împărăției Sale și martorilor Săi credincioși. N-ar trebui să fim surprinși de prezența lor peste tot printre noi. Acest „timp al sfârșitului” este timpul când s-a prezis că fărâdeleaga se va înmulți. Noi ar trebui să fim mângâiați că sfârșitul lor este prezis și că este aproape. Iuda îi identifică, zicând: „Căci acești oameni sunt niște murmurători, veșnic nemulțumiți cu soarta lor în viață – trăiesc după propriile plăceri, vorbirea le este arogantă și lingușesc pe oameni pentru foloase proprii” (Iuda 16, *Moffatt*). Lipsindu-le evlavia însoțită de mulțumire, care este un lucru prețios de câștigat, ei murmură nemulțumiți și trădează o lipsă de credință în îngrijirea lui Dumnezeu pentru poporul Său. Căile Lui nu le sunt plăcute. Ei nu văd organizația teocratică ca pe un lucru în care Iehova Dumnezeu prin Cristos numește pe fiecare în pozițiile de serviciu așa cum Îi place Lui. Firește, atunci, că ei nu dau respect Judecătorului Suprem, ci Îi găsesc vină pentru soarta lor în viață. Deoarece nu-și pot avea propria cale înăuntrul organizației teocratice și pentru că la timpul potrivit, sfinții Săi sau îngerii îi scot afară, ei se plâng și dau drumul răutății împotriva anumitor servi proeminenți ai Domnului Dumnezeu. Robi ai plăcerilor și ai dorinței egoiste, ei nu se pot opri să nu urmeze aceste lucruri. Nereușind să găsească satisfacerea acestora înăuntrul organizației credincioase a lui Dumnezeu, ei murmură, vorbind abuziv.

²⁷ Deoarece cugetă că merită mai multă importanță decât primesc, acești plângăreți caută să atragă atenția asupra lor înșiși și vorbesc arogant. Ei își fac de cunoscut propriile puncte de vedere și interpretări prin cuvântări interminabile, bogate în cuvinte, dându-și o mare importanță. Dorința de a câștiga ceva avantaje pentru ei înșiși, îi mișcă întotdeauna. Astfel, ei aruncă o privire împrejur după persoane singure, le arată admirație și încearcă să cultive favoarea și sprijinul acestora. Acest lucru nu este sincer, ci este făcut în speranța unui oarecare câștig, material sau social. Căutarea după foloase cu ajutorul unei creaturi, semen de-al lor, îi orbește față de țelul mai înalt de a cultiva favoarea Creatorului și Dăătorului vieții. În această zi crucială a judecății, ei nu reușesc să dea respectul cuvenit Marelui Judecător, care poate acorda creaturilor viață sau nimicire. Pentru această nereușită, ei vor pieri. Dacă noi iubim și respectăm pe Judecător, căutând viața veșnică promisă în mâinile Sale, vom veghea împotriva acestor osândiți și nu le vom da nici o încurajare. Noi vom lupta împotriva lor într-o entuziastă apărare a credinței, totul pentru justificarea Marelui Judecător al tuturor.

Întrebări pentru studiu

1. Cui ar trebui oamenii să-I dea respect ca Judecător, mai ales acum?
2. Despre ce avertizează Iuda, și cum ne mângâie el?
3. Cum sunt acești oameni asemenea sodomiților și gomoriților?
- 4,5. Cum sunt ei visători necurați, care nesocotesc stăpânirea?
6. Despre ce demnități vorbesc ei rău, mai cu seamă în ce privește lumina?
7. De ce trebuie să fie rămasă respectată, deși se află în vase pământești?

8. Pentru ce nu ne temem de servii numiți, și totuși îi respectăm?
- 9, 10. a) Pe cine arată evenimentele a fi Mihail? b) Cum își iau visătorii necurați mai multă libertate decât și-a luat Mihail față de Satan?
11. Cum se arată acești visători a fi asemenea animalelor inconștiente?
12. Cum merg ei pe „calea lui Cain”?
- 13, 14. Cum aleargă ei cu lăcomie după păcatul lui Balaam pentru răsplată?
- 15,16. a) Ce a însemnat contestarea lui Core? b) Pentru ce este vai de toți cei asemenea lui?
17. Cum acționează religioniștii creștinătății față de noi, asemenea lui Core?
- 18,19. Cum se va deschide pământul simbolic și îi va înghiți?
- 20,21 a) Cum sunt ei asemenea „stâncilor ascunse”? b) Ce sunt mai profitabile decât „ospețele de dragoste” pe care obișnuiau să le frecventeze?
- 22,23. a) În ce mod se hrănesc ei fără rușine? b) Cum sunt ei nori fără apă, pomi de două ori morți, valuri murdare, stele căzătoare?
- 24,25. a). Cum era Enoh al șaptelea de la Adam, și ce a profetizat el? b) Când și cum s-a împlinit profeția sa?
26. Cum sunt ei murmurători, plângăcioși, persoane care umblă după pofte?
27. Cum vorbesc ei? De ce arată ei admirație persoanelor?

SĂ NE PĂSTRĂM ÎN IUBIREA LUI DUMNEZEU

¹ Lucrul, pe care Domnul Isus Cristos l-a prezis cu privire la sfârșitul lumii, era exact contrariul convertirii lumii la Iehova Dumnezeu și Cristosul Său. El a zis: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți oameni se va răci. Dar cel care va rezista până la sfârșit va fi mântuit” (Mat. 24:12,13, *AAT*). Iuda, un frate al lui Isus, folosește în cea mai mare parte a scrisorii sale un limbaj clar, descriptiv, pentru a demasca pe cei care lucrează acum fărădelegea și încearcă prin vicleșug să ne răcească iubirea pentru Dumnezeu și să ne smulgă din iubirea Sa. Iuda arată că el nu era unul din cei doisprezece apostoli ai lui Cristos, referindu-se la *ceialți* ca apostoli, care au avertizat cu privire la acești lucrători ai fărădelegii în timpurile din urmă ale acestei lumi. El scrie: „Dar voi prea iubiților, aduceți-vă aminte de cuvintele rostite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Cristos; cum vă spuneau că în timpurile din urmă vor fi batjocoritori care vor trăi după poftele lor nelegiuite. Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni senzuali [firești; animalici], care n-au spiritul” – Iuda 17-19, *ASV*.

² Noi nu trebuie decât să ne întoarcem la cea de-a doua epistolă a lui Petru (3:1-4) pentru a localiza un avertisment scris de către acel apostol cu privire la „zilele din urmă”, timpul în care trăim. El ne spune că prezența batjocoritorilor și a defăimătorilor este dovada ceasului din urmă al acestei lumi, și ei nu trebuie căutați în păgânism, unde oamenii n-au avut acces la Biblie, ci înăuntrul așa numitei „creștinătăți”. Ei ne defaimă și ne batjocoresc deoarece credem, pe baza profeției și a stărilor de lucruri mondiale, că am ajuns la sfârșitul lumii, că Împărăția a fost născută în ceruri și că Judecătorul lui Iehova a venit la templu și judecata, atât a casei lui Dumnezeu, cât și a națiunilor, este în curs. În propriile minți, ei amână venirea Domnului și timpul judecății, și, în consecință, continuă să-și urmeze plăcerile nelegiuite, gândind că timpul socotelilor nu este aproape.

³ Contrar lucrării de unificare pe care Domnul Dumnezeu o face în mijlocul poporului Său de pe întreg pământul, batjocoritorii întrebunțează diferite mijloace pentru a crea dezbinări și

pentru a iniția deosebiri în poporul Său. La ei nu există o spiritualitate adevărată, ci sunt animalici, la fel ca alți oameni firești. Cu toate că împlinirea finală și completă a lui Ioel 2:28,32 este în curs și Domnul Dumnezeu și-a revărsat spiritul peste rămășița Sa credincioasă aflată în carne, batjocoritorii n-au primit această revărsare a spiritului. Astfel, în ei nu există un zel arzător pentru serviciul lui Dumnezeu. Ei ne atacă abuziv, stârnesc ceartă și luptă în grupe pentru a produce dezbinări și pentru a ne sustrage de la lucrarea de mărturie a lui Dumnezeu. Ei nu adună împreună cu Domnul secerișului, ci risipesc. Aceasta nu promovează iubirea lui Dumnezeu, și nici nu câștigă iubirea Lui.

⁴ În asemenea împrejurări, care este calea dreaptă pe care să o urmeze rămășița credincioasă, pentru a se împărtăși, în cele din urmă, de „mântuirea noastră comună”? Următoarele cuvintele ale lui Iuda arată aceasta: „Dar voi, prea iubiților, zidindu-vă pe credința voastră prea sfântă, rugându-vă prin spiritul sfânt, păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu, așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică” (Iuda 20,21, *ASV*). În versetul introductiv, Iuda ne spune că noi suntem „iubiți de Dumnezeu, Tatăl, și păstrați pentru Isus Cristos” și el se roagă ca îndurarea divină, pacea și iubirea să ne fie înmulțite. Pentru ca această rugăciune să fie împlinită față de noi, trebuie să ne păstrăm în iubirea lui Dumnezeu. Cum?

⁵ Pentru a plăcea lui Dumnezeu se cere credință. Batjocoritorii și defăimătorii ar distruge credința noastră, acum, când ea este foarte necesară. Noi trebuie să ne zidim în credință împotriva batjocurii lor, a abuzului și a criticii, atât noi, cât și frații noștri, pentru a ne da o mai puternică încurajare de a plăcea lui Dumnezeu. Aceasta este o credință prea sfântă, pentru că ea se bizuie pe Dumnezeul sfințeniei și se bazează în mod exclusiv pe Cuvântul Său sfânt. Ea nu se bazează, nici măcar în parte, pe tradițiile religiilor lumești sau pe filozofiile plăcut sunătoare ale oamenilor acestei lumi, ci este complet separată de ei și nu se conformează planurilor omenești ale unei „lumi mai frumoase și mai bune, create de mâinile oamenilor”. Credința noastră este fixată cu încredere pe o lume nouă, pe care numai Dumnezeu o poate crea și care va fi supusă Împărăției Fiului Său iubit Isus Cristos.

⁶ Pentru a ne zidi și întări în această credință prea sfântă, noi trebuie să studiem Biblia, să devenim mai familiari cu ea, să câștigăm o înțelegere mai bună din ea, fiind din ce în ce mai convinși de adevărul ei. În acest scop, noi vom folosi toate ajutoarele biblice pe care Dumnezeu ni le-a furnizat prin organizația Sa. Vom participa cu regularitate la toate întrunirile și adunările pentru studierea și discutarea Cuvântului Său, împreună cu frații noștri. Noi vom adânci amprenta pe care cuvântul Său o lasă în viețile noastre, servindu-l fraților noștri și mergând afară la oamenii acestei lumi aflați în strâmtorare pentru a le proclama acest Cuvânt. Prin această procedură, vom fi făcuți mai capabili să „luptăm serios pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3, *ASV*). Aceasta face ca Dumnezeu să ne iubească mult.

⁷ Noi nu putem face aceste lucruri fără rugăciune. Ni se spune să ne rugăm „prin spiritul sfânt”. Aceasta o facem atunci când ne rugăm în armonie cu lucrurile din Cuvântul Său, lucruri pe care Dumnezeu ne permite să le vedem prin puterea spiritului Său. Rugăciunea după carnea noastră, asemenea oamenilor firești ai acestei lumi, nu va primi nici un răspuns de la Dumnezeu. Când a fost umplut cu spiritul lui Dumnezeu, Isus ne-a învățat cum să ne rugăm. Și tot Cuvântul lui Dumnezeu scris sub inspirația spiritului Său, ne arată ce să cerem în rugăciune. Noi ne vom ruga să fim umpluți de spiritul Său, știind că Dumnezeu este mult mai încântat să le dea copiilor Săi acest lucru, decât sunt părinții pământești când dau lucruri bune copiilor lor. Spiritul Său este o protecție efectivă împotriva influenței acestei lumi și a defăimătorilor religioși ai timpurilor. Dacă

ne rugăm prin spiritul sfânt, rugăciunile noastre vor dezvălui o stare dreaptă a inimii. Dumnezeu iubește acest lucru.

Îndurare pentru alții ca pentru noi înșine

⁸ Dacă ne păstrăm în iubirea lui Dumnezeu, ne putem aștepta ca îndurarea să ne fie înmulțită. Dumnezeu o va înmulți pentru noi prin Domnul nostru Isus Cristos. Noi avem nevoie de ea continuu, deoarece ne aflăm încă în carne imperfectă. Această continuitate a îndurării Sale față de noi înseamnă, în cele din urmă, viață veșnică, pentru că prin aceasta ne sunt iertate păcatele și suntem restatorniciți în favoarea divină. Mai mult încă, atunci când Dumnezeu L-a înviat pe Isus, I-a dat „îndurările sigure ale lui David” (Fap. 13:34; Isa. 55:3). Este o îndurare specială să ai parte de învierea lui Cristos, și aceasta este ceea ce rămășița credincioasă poate aștepta, după ce ne-am păstrat cu credincioșie în iubirea lui Dumnezeu până la sfârșit – Fil. 3:10.

⁹ Noi așteptăm în continuare îndurare divină. Astfel, trebuie să fim îndurători față de alții, a căror viață veșnică este în joc. Iuda ne spune: „Aveți îndurare față de unii care sunt în îndoială; pe unii mântuiți-i, smulgându-i din foc; de alții aveți îndurare cu teamă; urâți chiar și haina pătată de carne” (Iuda 22, 23, *ASV*). Pentru aceasta, noi trebuie să facem deosebire între aceștia și defăimătorii condamnați, visătorii animalici a căror nimicire a fost ilustrată prin sfârșitul arzător al Sodomei și Gomorei. Furișându-se în poporul lui Dumnezeu, ei încearcă să-i facă pe unii dintre noi nestatornici, nesiguri și plini de îndoială în ce privește faptul dacă acestea sunt sau nu adevărul, lucrarea și organizația Domnului. Iuda spune să avem îndurare și să ne fie milă de aceia care au fost făcuți să se clatine și să aibă îndoieli. Să căutăm, cu răbdare, să-i zidim din nou în credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Noi trebuie să acționăm rapid, acum că ne aflăm în ziua când judecata a început de la casa lui Dumnezeu.

¹⁰ Acești nestatornici se află în pericolul focului sau al nimicirii veșnice, rezervată „caprelor” acestui timp. Prin faptul că venim rapid în ajutorul lor cu îndemn, instruire și rugăciune, noi într-adevăr îi smulgem din foc. Poate că unii au cedat amăgitorilor și s-au dedat la imoralitate cu ei, sau curvie cu această lume – vorbind spiritual. Așa zicând, ei și-au pătat haina cea mai apropiată de carnea lor, prin faptul că s-au dedat la practici animalice. Ei și-au pătat identitatea de creștini adevărați. Noi urâm o asemenea haină și ne este teamă să ne pătăm propria haină a identității creștine într-un astfel de mod, deoarece aceasta displace lui Dumnezeu și poate duce la nimicire. Dar, în timp ce urâm haina pătată, noi avem îndurare față de cei ce o poartă. Noi încercăm să-i ajutăm, întorcându-i la mântuire din moarte, unde i-ar duce, în cele din urmă, continuarea într-o asemenea necurăție animalică lumească.

¹¹ Dorind să ne vadă câștigând „mântuirea comună”, Iuda încheie amintindu-ne de Acela, care poate să ne treacă biruitori prin marea luptă a credinței. El este Acela căruia I se atribuie gloria, maiestatea, stăpânirea și puterea, iar Iuda face astfel, într-o rugăciune pentru noi, adresată Lui, zicând: „Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru să fie slava, măreția, puterea și stăpânirea mai înainte de toți vecii și acum și în veci. Amin” (Iuda 24, 25, *ASV*). Noi, cei din rămășiță, dorim să fim păziți împotriva căderii în nimicire. Noi dorim ca Isus Cristos să ne învie din morți pentru a ne înfățișa în perfecțiune spirituală în prezența glorioasă a lui Dumnezeu, cu bucurie nemărginită. Deoarece aceasta este așa, noi trebuie de asemenea să-i atribuim lui Iehova Dumnezeu, gloria, maiestatea,

stăpânirea și puterea. Dacă noi Îi atribuim aceste lucruri, acum, când Și-a luat autoritatea maiestuoasă a Împărăției peste întregul Pământ, noi ne vom ordona viețile și vom pune mărturie despre El. Atunci, El ne va feri de cădere și ne va aduce în Împărăția cerească. Toate persoanele de bine care doresc să rămână aprobate pentru viață veșnică în lumea nouă, trebuie, de asemenea, să-I atribuie, acum, gloria, majestatea, stăpânirea și autoritatea, singurului Dumnezeu. El este „Mântuitorul nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru”.

Întrebări pentru studiu

1. A fost Iuda un apostol? Despre cine ne avertizează el în continuare?
2. Cum ne avertizează Petru despre aceiași batjocoritori? Cum batjocoresc ei?
3. Cum arată ei că nu iubesc unitatea și spiritualitatea?
- 4,5. În ce să ne păstrăm noi?
6. Cum să ne zidim?
7. Cum să ne rugăm prin spiritul sfânt?
8. De ce trebuie să continuăm să așteptăm îndurare din partea Domnului nostru Isus?
9. Cum sunt unii făcuți să se clatine? De ce trebuie să avem îndurare față de ei?
10. Cum smulgem pe unii din foc? Cum urâm haina pătată, și totuși avem îndurare?
11. De ce atribuim acum lui Dumnezeu gloria, majestatea, stăpânirea și puterea?

MORMÂNTUL ÎNVIERII

Așa cum cititorii *Turnului de veghere* își amintesc, președintele Societății Turnul de Veghere a vizitat Palestina la sfârșitul lui aprilie 1947*. Ne-a interesat ce avea el de spus cu privire la așa-numitele „locuri sfinte” de acolo, de păstrarea cărora papa din cetatea Vatican a fost așa de îngrijorat în timpul războiului dintre arabi și evrei, după declararea noului stat Israel pe 14 mai 1948. Potrivit relatării ce ne-a fost făcută imediat, aceste locuri luate în stăpânire ca „sfinte” de religioniști sunt supuse de mulți ani dezvoltării comerciale și exploatării sectare. Această practică ne reamintește de descrierea pe care i-o face Pavel lui Timotei despre oamenii religioși, „corupți la minte și lipsiți de adevăr, care cred că evlavia este un mijloc de câștig” (1Tim. 6:5, *Douay*). „Ei cred că religia le va da viață” (Traducerea Monseniorului Knox). Ei practică tradiția religioasă pentru tot câștigul pe care îl pot scoate din aceasta.

Actualul oraș Ierusalim, adică acea parte care se numește „orașul sfânt”, este împrejmuț de ziduri foarte înalte, foarte asemănătoare cu cele de altădată, când Ierusalimul avea mare importanță în istoria Bibliei. Această parte este acum mai mică decât era cetatea atunci când a fost invadată de romani în anul 70 A.D. Dar sistemele religioase - catolice, protestante și altele - au păstrat în interiorul acestui oraș de astăzi anumite locuri despre care ei pretind că sunt „locuri sacre”, pe unde Isus a umblat, a celebrat Comemorarea morții lui, etc. Unul din aceste presupuse locuri sacre este edificiul cunoscut ca „Biserica Sfântului Mormânt”.

Potrivit sectei romano-catolice, locul Calvarului și al mormântului din care a fost înviat Cristos se află în interiorul orașului înconjurat de ziduri Ierusalim. În interiorul acestei „biserici a sfântului mormânt” amplasată aproape de centrul orașului, ei au un mare monument funerar. Acesta este împodobit foarte atent, așa încât atunci când îl examinează, turistul nu are nici o idee despre ceva cioplit în stâncă, așa cum spun relatările Evangheliilor despre mormântul lui Isus, iar

podeaua bisericii este baza și mormântul pare așezat pe podeaua bisericii. Turistul intră într-o vizuină pentru a ajunge în ceea ce ei numesc „mormânt”. Înăuntru totul este căptușit cu o marmură minunată. Acesta este asemenea unei micuțe capele înăuntru unui mare edificiu religios, „biserica sfântului mormânt”. Romano-catolicii pretind că acesta este locul unde a fost înmormântat Isus. Ghizii conduc turiștii acolo și le descriu locul.

În interiorul bisericii și puțin mai spre est se află locul pe care ei îl numesc „Calvar”, acolo unde Isus a fost răstignit pe stâlp. Când turistul intră în biserică dinspre sud, el se întoarce spre dreapta. De la podeaua bisericii se află scări care conduc turistul de pe această podea joasă într-un loc la aproximativ 12 picioare înălțime. Acolo sus, turistul se află la „Calvar”, potrivit doctrinei tradiționale a sectei romano-catolice. După ce turistul a urcat scările până la această platformă, acolo se presupune că se află în vârful Calvarului, da, locul unde Cristos a fost omorât pe stâlp.

* *Vezi Turnul de veghere* din 15 august 1947, paginile 252-255.

Să nu fiți surprinși, dar „Calvarul” se află în interiorul acestei biserici, acest edificiu fiind construit în jurul înălțimii și al mormântului. Atunci când turistul urcă înălțimea, biserica pare construită din stâncă sau granit. Pe pereți se află atârdate de jur împrejur tot felul de decorațiuni, lumânări și alte accesorii religioase. Este interesant să le privești, dar turistul care cunoaște Biblia se miră ce au de-a face toate acestea cu închinarea adevărată lui Dumnezeu.

Apoi turistul ajunge la „locul exact” unde ei pretind că a fost răstignit Isus. Religioniștii au pe podea o placă de bronz cu o gaură, unde ghidul spune turistului că poate să-și vâre mâna și poate simți chiar locul unde a stat „crucea”. Turistul care înțelege Sfintele Scripturi nu este așa de nerăbdător și, cuprins de un sentiment de venerație, să-și pună mâna acolo, deoarece el nu crede în tradiția religioasă. Cu toate acestea, pentru persoanele înclinate spre religie, care înghit tradiția fără să cerceteze, acest lucru înseamnă mult.

Imediat în spatele acestei găuri se află un chip înfățișând pe Isus Cristos răstignit pe cruce, în toată agonia Sa, precum și câte un tâlhar de fiecare parte a crucii. Domnule turist, acesta este „locul exact al Calvarului”. De jur împrejur se află tot felul de bijuterii a căror valoare se ridică la milioane de dolari, monede de aur, broderii cu fir de aur și tot felul de lucruri care au fost proiectate să înconjoare întregul loc al Calvarului. Dar turistul care are un respect sincer față de ceea ce s-a întâmplat la adevăratul Calvar, se revoltă la vederea acestor decorări ostentative ale „locurilor sfinte” tradiționale. Cu toate acestea, rămâne ideea religioniștilor creduli de astăzi, care cred că acest loc al Calvarului se află chiar aici, în interiorul acestei clădiri a bisericii, și că mormântul Mântuitorului se află la aproximativ 22-45 de metri vest de „Calvar” în interiorul aceleiași clădiri, aproape de inima Ierusalimului.

Din primele secole au existat îndoieli că mormântul, pe care episcopul Macarie l-a găsit în zilele împăratului Constantin, era adevăratul mormânt. Încă din anul 754 A.D. când pelerinul Wildebal a făcut o vizită la Ierusalim, a remarcat în cursul descrierii sale a siturilor religioase că acest „Calvar se găsea altădată în afara cetății, dar că împărăteasa a aranjat acel loc așa încât să fie în interiorul cetății Ierusalimului”. De-a lungul secolelor mulți călători și-au exprimat îndoiala cu privire la acest Calvar tradițional, afirmând că acesta nu putea fi cel adevărat, deoarece se afla în mijlocul orașului. În mod clar, efortul de a-l face un „loc sfânt” a fost unul forțat. *Enciclopedia Britanică* sub titlul „Mormântul Sfânt” spune: „După ce El a înviat din morți, locul înmormântării lui nu pare să fi avut vreo atracție pentru urmașii Lui și nu există nimic în scrierile primelor trei secole care să ne facă să presupunem că actualul mormânt săpat în stâncă era privit cu anumite

sentimente deosebite de venerație. Este îndoielnic și dacă s-a păstrat o amintire a locului din punctul de vedere al tradiției. ... nici un scriitor până în timpul lui Constantin nu vorbește despre mormânt sau despre vreo închinare făcută acolo” (Ediția din 1911). Cu siguranță scrierile apostolilor și ale discipolilor nu menționează pelerinaje făcute din an în an la Calvar și la mormânt, pentru a avea loc ceremonii religioase.

Acum există o altă învățătură sau convingere printre mulți din Palestina care au studiat aceste lucruri. Aceștia aderă la descrierea Scripturii potrivit căreia Calvarul se afla în afara cetății și că tot acolo a fost locul unde Isus Cristos a fost înmormântat. Acesta se află într-un loc numit „Calvarul lui Gordon” și imediat la vest de el se află o grădină cu un mormânt. Locul acesta este recunoscut pe harta Ierusalimului de astăzi în *Atlasul istoric al Bibliei al lui Westminster*, din 1945 la pagina 101, D. În 1842 Dr. Otto Thenius a afirmat că omorârea lui Cristos trebuie să fi avut loc la nord de Ierusalim, pe dealul din afara porții Damascului, deasupra carierei cunoscută ca și Cariera lui Ieremia. În 1867, un om a găsit acest mormânt din grădină, descoperindu-l din întâmplare și a fost făcut să creadă că acesta era locul unde a fost înmormântat Isus (vezi Declarația trimestrială a fondurilor de explorare a Palestinei din aprilie 1892, paginile 120-124). Generalul britanic Chas. G. Gordon, faima Kartoumului, și-a făcut obicei atunci când se afla în Ierusalim să vină aici să se roage și să mediteze, și din acest motiv locul i-a fost dat numele de Calvarul și Mormântul lui Gordon. Pentru a ajunge la concluzia că acesta era Calvarul și mormântul ce marcau moartea și înmormântarea lui Isus, cei care resping locurile tradiționale și le acceptă pe cele de aici au luat în considerare anumite scripturi. Situl grădinii a fost cumpărat de atunci de Asociația Mormântului din Grădină și printre scopurile principale ale cumpărării, așa cum sunt definite în Procură, era ca „Grădina și Mormântul să fie păstrate sacre ca un loc liniștit și ocrotite, pe de o parte de profanare și pe de altă parte de întrebuințări superstițioase”. Așa că astăzi nu există nici un fel de accesorii religioase atârinate de jur împrejurul locului ca în „biserica sfântului mormânt”. Aceasta este numai o grădină cu un mormânt în ea, Calvarul lui Gordon fiind puțin mai spre est.

Referitor la locul adevărat, Ioan 19:17-22 (*Ver. Stan. Rev.*) spune: „Așa că ei L-au luat pe Isus și El a ajuns, purtându-și crucea, la locul zis al „căpățânii”, care în evreiește se cheamă Golgota. Acolo ei L-au răstignit și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul de o parte și altul de alta, iar Isus între ei. Pilat a scris o însemnare și a pus-o pe cruce; pe ea scria: ‘Isus din Nazaret, Regele iudeilor’. Mulți din iudei au citit această însemnare pentru că locul unde Isus a fost răstignit ERA APROAPE DE CETATE; aceasta era scrisă în evreiește, în latinește și grecește. Atunci, preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis lui Pilat: ‘Nu scrie ‘Regele iudeilor’, ci scrie că omul acesta a zis, ‘Eu sunt Regele iudeilor’. Pilat a răspuns: ‘Ce am scris, am scris’”.

„Aproape de cetate”

Observați declarația potrivit căreia Isus a fost răstignit „aproape de cetate”. Dar în imediata apropiere a aceluși loc se afla o grădină, așa cum se declară în Ioan 19:38-42, unde citim: „După aceea, Iosif din Arimateea, care era un discipol al lui Isus, a rugat pe Pilat să-i dea voie să dea jos trupul lui Isus, dar pe ascuns, de frica iudeilor. Pilat i-a dat voie. Așa că el a venit și a luat trupul lui Isus. Nicodim, care venise la început la Isus, noaptea, a venit și a adus un amestec de aproape 45 kg de smirnă și aloe. Au luat deci trupul lui Isus și l-au înfășurat în fâșii de pânză de in cu miresme, după cum au iudeii obicei să îngroape. În locul unde Isus a fost răstignit se găsea o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu a mai fost pus nimeni niciodată. Așadar, din

pricină că era ziua iudaică a Pregătirii, întrucât mormântul era aproape, L-au pus acolo pe Isus” – *Ver. Stan. Rev.*

Din cele spuse mai sus, observăm că Isus a fost răstignit în „locul zis al căpățanii”. Dar în locul tradițional din interiorul „bisericii mormântului sfânt” aflat în interiorul Ierusalimului, nu există nimic care să corespundă unui loc numit astfel. Dar atunci, când turistul iese pe Poarta Damascului, prin nord și merge puțin spre est, observă o costișă foarte abruptă care se întrerupe brusc. Pe măsură ce privește la această costișă din unghiuri diferite, observă asemănarea cu o căpățână: el observă fruntea, oarecum lată, două scobituri în formă de ochi, un nas crestat și o gură. Într-adevăr, aceasta seamănă cu o căpățână. Acea stâncă sau prăpastie trebuie să fi fost acolo acum 1.900 de ani cu aceleași mari scobituri în stâncă, ce sugerează imaginea unei căpățâni intrate în putrefacție. Atunci când turistul se află jos pe drum și vede această mare costișă, vede acest efect: nu-i ia mult să-și imagineze o căpățână foarte mare. Arheologii cred că acum 1.900 de ani iudeii se refereau la acea coastă de deal ca la „locul căpățanii”. În vârful lui se află ceea ce este cunoscut ca și „Calvarul lui Gordon”. În aramaică acesta s-ar numi *Golgota*.

Apostolul Ioan spune că Isus a fost răstignit „aproape de cetate”. Dar, așa cum am observat, „biserica sfântului mormânt” are „Calvarul” și „mormântul” în interiorul cetății. Apostolul Pavel spune de asemenea: „De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu însuși sângele Său, a suferit DINCOLO DE POARTĂ” (Evrei 13:12). Și dacă ei L-au scos pe Isus prin Poarta Damascului pe la nord și apoi la nord-est spre Calvarul lui Gordon, aceasta ar însemna „dincolo de poartă” și „aproape de cetate”.

Un alt punct ce trebuie observat este că aproape de locul unde El a fost răstignit se afla o grădină. În interiorul cetății și înăuntrul „bisericii sfântului mormânt” s-ar găsi cu greu spațiu pentru o grădină între Calvarul tradițional și mormânt. Dar la aproape 90 de metri la vest de Calvarul lui Gordon se găsește o grădină foarte mare. Odată cu trecerea timpului ei au transformat-o, dar în ea se găsea odată un teasc pentru struguri, unul care a fost scobit dintr-un trunchi de copac, și unde strugurii puteau fi zdrobiți cu picioarele, astfel încât mustul să curgă în vasele aflate dedesubt și apoi să fie pus în piei de animale. În această grădină se mai află și fântâni cu apă foarte curată și limpede, iar ei pretind că acestea au câteva sute de ani sau poate chiar mii. Când s-au făcut săpături arheologice, ei au găsit zidurile care împrejmuiau grădina.

Apostolul Ioan ne spune că „în grădină se afla un mormânt nou, în care nu fusese pus nimeni, niciodată”. Armonizându-se cu celelalte aspecte din Scripturi, în această grădină s-a găsit un mormânt scobit în stâncă. Aceasta este o grădină foarte mare, mărginită la capătul de nord de o costișă. Această costișă ce se ridică din grădină este din stâncă solidă și în ea se află mormântul. Intrarea în mormânt a fost probabil foarte mică în zilele de început, dar evident ea a fost mărită în timpul secolelor trecute. În interior pare să fi fost un mormânt nou ce nu a mai fost folosit niciodată, dar tocmai unul ca acesta ar fi fost potrivit pentru Iosif din Arimateea și familia lui.

Turistul pătrunde pe la intrare într-o cameră, coboară câțiva pași spre podeaua centrală și în stânga se află un spațiu finisat pentru un mormânt, săpat în stâncă, cu o rezemătoare pentru cap cioplită în capătul de vest al încăperii. Acesta este singurul mormânt finisat din interiorul acestei încăperi. În zidul opus, care dă în afară, se află ferestre ce aduc lumină în celelalte spații ale mormântului, dar foarte probabil, atunci când mormântul a fost făcut pentru prima dată, acest zid era solid, și singurul mod ca lumina să pătrundă înăuntru era pe la intrare. Dacă turistul stă afară într-o anumită poziție, el vede mormântul finisat, dar nu mult din el. Dacă ar fi cineva înăuntru, privitorul ar putea vedea din afară că trupul se află acolo și că nu a fost mișcat din loc. Din nici o

altă poziție de afară nu s-ar putea vedea nimic din acest mormânt finisat prin scobitura de la intrare. Acesta este mormântul unde se crede că a fost pus Isus.

La acea intrare în mormânt ei au pus o piatră și au pecetluit-o. Acum, acolo se află un șanț de rulare ce se întinde pe lungimea acestui mormânt și trece peste această intrare. O piatră rotundă ar putea fi adusă cu ușurință prin acesta și rostogolită pentru a acoperi intrarea. Arheologul care duce turistul în acel loc și i-l descrie, îi va spune că au fost descoperite multe morminte cu ceea ce se numește „piatră de râu”, adică o piatră mare netedă, circulară, care poate fi rostogolită la intrarea în mormânt. În felul acesta, mormântul poate fi închis după o înmormântare, iar apoi piatra poate fi îndepărtată prin rostogolire, pentru o altă înmormântare și după aceea poate fi pusă la loc. Dar aceste pietre pot fi îndepărtate cu ușurință prin rostogolire și pot fi aduse înapoi, ceea ce nu este cazul cu piatra care a fost rostogolită la intrarea în mormântul lui Isus. Atunci când Maria Magdalena și celelalte femei se îndreptau către mormânt, în dimineața învierii, „ele și-au zis: Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului? Și când și-au ridicat ochii au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese îndepărtată” (Marcu 16:1-4). Prin puterea sa mare, îngerul îndepărtase piatra înainte ca ele să sosească (Mat. 28:1,2). Prin urmare, șanțul dinaintea mormântului este justificat prin faptul că în secolul al XI-lea cruciații au făcut acest șanț și-l foloseau ca pe un jgheab din care să-și hrănească animalele. Astfel explică experții. De fapt, partea din față a stâncii este în așa fel modelată pentru a arăta că odată a fost ridicată o construcție cu arcade înaintea aceluși mormânt. Fragmente de mortar roman încă se găsesc lipite de stâncă. Cele două rezervoare de apă de acolo, aflate încă în stare bună și urmele temeliiilor zidăriei, precum și ruinele unor clădiri, aduc dovada că această împrejmuire a grădinii a fost, de asemenea, construită în timpurile bizantine și ale cruciadelor. Aceasta servea pentru a ascunde mormântul în timpurile vechi și, de aceea, descoperirea lui numai foarte recentă nu este surprinzătoare.

Ioan ne spune: „pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Isus”. Aceasta se potrivește bine cu faptul că acest mormânt special se află la numai 91 de metri de ceea ce se numește „Calvarul lui Gordon”. Acest mormânt „era aproape” și n-ar fi fost foarte dificilă transportarea cadavrului lui Isus pe această distanță.

Faptul că mormântul, precum și locul unde a avut loc omorârea lui Isus, trebuiau să fie în afara cetății este demonstrat de o altă împrejurare. La Matei 27:31,32, citim: „După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să-L răstignească. Pe când ieșeau din cetate, au întâlnit un om din Cirene, numit Simon și l-au silit să poarte crucea lui Isus” (*Ver. Stan. Rev.*). De asemenea, Marcu 15:21 relatează: „Au silit să poarte crucea lui Isus pe un trecător, care se întorcea de la câmp, numit Simon din Cirene, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf” (*Ver. Stan. Rev.*). În mod clar, aceasta înseamnă că pe când ei îl scoteau din cetate pe Isus, l-au întâlnit pe acest Simon din Cirene, care era afară, îndreptându-se spre cetate de la câmp. Cu greu s-ar fi întâmplat acest lucru pe o stradă aglomerată din cetate. Nu este sigur dacă Isus a fost scos din cetate prin Poarta Damascului pe la nord, dar Scripturile arată că El a fost scos din palatul guvernatorului. Guvernatorul ocupa Fortăreața care odată a fost palatul lui Irod cel Mare, iar în urma săpăturilor s-a descoperit că aceasta se potrivea cu descrierea făcută de istoricul evreu Josephus. După ce a părăsit acest palat, Isus Cristos a ieșit din cetate, pe lângă zid, spre locul căpățânii, Golgota sau Calvar. Descoperirile arheologilor au stabilit de curând că acest zid se afla la vest și la nord de „biserica sfântului mormânt” și cuprindea Poarta Damascului. Aceasta ar arăta că locurile tradiționale cuprinse acum în interiorul „bisericii sfântului mormânt” erau mult în interiorul cetății în zilele lui Isus, deci n-ar

putea fi amplasamentul real al Calvarului istoric și al mormântului unde Cristos a fost îngropat și de unde a înviat.

De aceea, noi nu credem în tradiționalele locuri religioase care suntenerate astăzi ca „locuri sfinte”. Cu toate acestea, noi nu declarăm în mod dogmatic că așa numitul „Calvar al lui Gordon” și „Mormântul din grădină” sunt adevăratele locuri, deși suntem înclinați să le dăm atenția favorabilă. Scripturile sacre nu sprijină transformarea acestor locuri, în care au avut loc evenimente istorice, în „locuri sfinte” și „relicve sfinte”, nici facerea de pelerinaje regulate acolo, mai-mai să li se dea o închinare idolatră și pentru a deschide calea unei mulțimi de întrebunțări superstițioase, comerțului religios și exploatării. Noi oferim informația de mai sus pentru a arăta cum îi poate induce în eroare Satan Diavolul pe oamenii religioși creduli, apărând ca un „înger al luminii”, prin folosirea tradiției religioase în multe practici nescipturale, făcându-i să-și irosească banii, energia, timpul și atenția pentru ceva care de fapt este egal cu zero, aducând hulă pe numele sfânt al lui Dumnezeu, religia dând naștere la o mare afacere a batjocurii. În locul tradiției religioase, noi să slăvim realitățile și adevărurile scripturale. Atunci nu vom fi induși în eroare, ci vom primi aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu.

AHAZ SE TEME DE OM

La vârsta de douăzeci și unu de ani, în cel de-al doilea an doilea an al domniei sale peste regatul Iudeei (758 î.Cr.), Ahaz este plin de teamă, atunci când află că regele Rețin al Siriei mărșăluiește împotriva Elatului, portul Iudeei la Marea Roșie. El trimite niște trupe iudee la sud de Elat, se roagă la chipurile cioplite pe care le-a făcut lui Baal, aduce jertfe și arde tămâie pe înălțimi și așteaptă rezultatele plin de teamă. Raportul îi confirmă temerile: Siria a învins Israelul și a dus prizonieri în Damasc, capitala ei, o mulțime de iudei, cuprinzând pe toți supraviețuitorii Elatului. Acum Elatul urma să fie colonizat de sirieni – 2Regi 16:4,6; 2Cron. 28:2,4,5.

Ahaz se întreba care va fi următoarea mișcare a Siriei. Temându-se de regele Rețin, Ahaz și-a zis: „Întrucât dumnezeii regelui Siriei îi întărește, le voi aduce și eu jertfe ca să mă ajute”. Atunci el a adus jertfe pe față lui Rimon și celorlalți dumnezei demoni ai Damascului, din Siria – 2Cron. 28:22,23, *Bagster LXX*.

Nici nu a terminat bine de făcut aceste lucruri și el află că regele Pecah al Israelului îl ataca din nord. Ahaz organizează o armată de iudei, apoi se coboară plin de teamă în valea fiului lui Hinom, la sud de Ierusalim și acolo oferă tămâie dumnezeilor demoni. Întors la palat, el primește mai târziu raportul luptei dintr-o singură zi: Pecah a ucis în Iudeea 120.000 de oameni, toți viteji; Zicri, un general din Efraim a ucis pe Maaseia, prințul Iudeei, pe Azricam, căpetenia casei regale și pe Elcana, primul ministru; izraeliții au luat prizonieri 200.000 de iudei, femei și copii, în afară de multă pradă pe care au adus-o la Samaria (2Cron. 28:5-8). Când a auzit raportul, el a luat în mare grabă pe unul din fiii lui mici, s-a îndreptat spre valea fiului lui Hinom și acolo unul din preoții păgâni l-a ars în flăcări ca pe o jertfă pentru dumnezeii demoni (2Regi 16:3; 2Cron. 28:3). Ahaz se întoarce la palat și pe când încerca să se încurajeze cu oamenii săi, sosește un sol cu știrea că regele Rețin al Damascului s-a unit cu regele Pecah al Samariei, că armatele siriene și-au ridicat deja tabăra în Efraim; iar pentru că Gibeaa, aflată la numai patru mile nord de Ierusalim, se afla deja în mâinile dușmanului, nu mai era mult ca Ierusalimul să fie atacat. Aceste știri fac inima lui Ahaz să tremure așa cum tremură copacii în pădure bătuți de vânt. Ahaz dă porunci pentru apărarea capitalei și, însoțit de unii din curtenii lui înarmați, iese pentru a inspecta zidurile cetății și artileria

defensivă făcută de Ozia (2Cr. 26:15). Pe drumul care duce spre Ogorul Nălbitorului îl vede îndreptându-se spre el pe Isaia, profetul lui Iehova, împreună cu fiul său Șear-Iașub, dar îi observă prea târziu pentru a-i mai putea ocoli. Toți trei se întâlnesc la capătul canalului de apă al iazului de sus, care se află chiar sub zidurile din partea de est ale Ierusalimului. Atunci Isaia îi transmite un mesaj de la Iehova: „Ascultă și fii liniștit; nu te teme de nimic și să nu ți se moaie inima din pricina acestor două cozi de tăciuni care fumegă; din pricina mâniei aprinse a lui Rețin și a Siriei și din pricina [lui Pecah] fiului lui Remalia! Nu te teme că Siria, Efraim și fiul lui Remalia gândesc rău împotriva ta, zicând: ‘Să ne suim împotriva Iudeei, s-o tulburăm, să dăm o lovitură în ea și să punem rege în ea pe fiul lui Tabeel’. Căci așa vorbește Iehova Dumnezeu: ‘Așa ceva nu se va întâmpla și nu va avea loc. Căci Damascul este capitala Siriei și Rețin este capul Damascului. Și peste șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit în bucăți și nu va mai fi un popor. Samaria va fi capitala lui Efraim și fiul lui Remalia va fi capul Samariei”. Ahaz se gândea: ‘Cine crede aceste vise?’ I se părea că expresia de pe fețele curtenilor lui arăta necredință’. Isaia a continuat: „Dacă nu credeți, cu siguranță nu veți sta în picioare” (Isa. 7:2-9, *ASV*). Simțindu-se foarte deranjat, Ahaz își continuă inspectarea mijloacelor de apărare.

La scurt timp după ce Ahaz se întoarce la palatul său, sosește un sol din partea de nord a regatului. El raportează că cei 200.000 de prizonieri, femei și copii, a fost eliberați de căpeteniile israelite ca rezultat al protestului făcut de Oded, profetul lui Iehova (2Cron. 28:8-15, *ASV*). Ahaz se gândea: „Dacă acele căpetenii israelite slabe de minte vor să fie nepractice și visătoare, pot să fie; însă eu am de gând să fiu practic”.

Chiar atunci un străjer raportează că armatele lui Rețin și ale lui Pecah au înconjurat Ierusalimul. Mai târziu Isaia se prezintă înaintea lui Ahaz și a familiei regale. Ahaz se gândea: „Ce mă tot bate la cap acest visător”? Isaia îi zice: „Cere un semn de la Iehova Dumnezeuul tău; cere-l fie în locurile de jos, fie în cele de sus”. Ahaz răspunde indiferent: „Nu o să cer”. Apoi adaugă cu un aer fățarnic: „Nu o să cer, ca să nu ispitesc pe Iehova”. Ahaz este încântat să observe că membrii familiei regale îl secondează cu niște priviri plictisite. Isaia ripostează: „Este puțin lucru pentru voi să-i obosiți pe oameni, că vreți să mai obosiți și pe Dumnezeuul meu? De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, o fecioară va rămâne însărcinată, va naște un fiu și îi va pune numele Emanuel. El va mânca smântână și miere, până când va ști să refuze răul și să aleagă binele. Dar înainte ca acel copil să știe să respingă răul și să aleagă binele, țara ai cărei doi regi îi detești tu va fi părăsită. Iehova va aduce peste tine, peste poporul tău și peste casa tatălui tău zile cum n-au mai fost niciodată, din ziua când s-a despărțit Efraim de Iuda” – adică pe regele Asiriei” (Isa. 7:10-17, *ASV*). Ahaz și însoțitorii lui tocmai căscau de plictiseală. El se simte ușurat când Isaia pleacă. Regele se gândeste serios să ceară ajutor lui Tiglat-Pileser, împăratul asirian. Acest lucru îl menționează mai târziu câtorva căpetenii.

Nu mult după aceea, două căpetenii de-ale Iudeei, preotul Urie și Zaharia, fiul lui Berechia, i-au raportat regelui că Isaia a făcut o scândură mare cu cuvintele: „Grăbește-te de prădează, aruncă-te asupra prăzii”. Ei i-au explicat regelui că puternicul mesaj avea intenția să descurajeze cererea de ajutor din partea Asiriei (Isa. 8:1,2, *ASV*, margin). Aceasta l-a iritat pe Ahaz, dar îi era foarte teamă de un atac în Ierusalim din partea dușmanului. El se aștepta la atac după o zi pe alta. Așteptarea îi afecta nervii. În cele din urmă, dușmanul s-a suit împotriva Ierusalimului, dar s-a retras fără să ducă la bun sfârșit atacul (Isa. 7:1; 2Regi 16:5; *AAT* și *Moffatt*). Ahaz tremura, în timp ce se întreba care va fi următoarea mișcare a dușmanului.

El a fost șocat când a primit știrea că edomiții au atacat Iudeea din sud-est, au înfrânt-o și au luat prizonieri; apoi o altă știre că filistenii au invadat toată partea de vest a Iudeei, capturând Bet-

Semeșul, Aialonul, Ghederotul, Soco, Timna și Ghimzo împreună cu satele lor și s-au așezat acolo (2Cron. 28:17,18, *Moffatt*). Ahaz s-a împăcat cu acest fapt. El a hotărât că singurul lucru practic pe care-l putea face era să ceară ajutorul Asiriei. El a auzit că Tiglat-Pileser tocmai a atacat cu succes Araratul la nordul imperiului. „Așa că Ahaz a trimis soli lui Tiglat-Pileser, regele Asiriei, să-i spună: ‘Eu sunt servul și fiul tău; suie-te și salvează-mă din mâna regelui Siriei și din mâna regelui lui Israel, care se ridică împotriva mea’. Și Ahaz a luat argintul și aurul care se găsea în casa lui Iehova și din vistieriile casei regale și l-a trimis ca dar regelui Asiriei” – 2Regi 16:7,8, *ASV*; 2Cron. 28:16.

Spre sfârșitul celui de-al doilea an al lui Ahaz, el a aflat că soția lui Isaia i-a născut profetului un fiu pe care acesta l-a numit „Grăbește-te de prădează – aruncă-te asupra prăzii”, cu explicația că înainte ca acest copil să fie suficient de mare pentru a rosti primele cuvinte, bogățiile Damascului și prada Samariei vor fi luate dinaintea regelui Asiriei (Isa. 8:3,4). Pentru a contracara vestirea lui Isaia, Ahaz a dat instrucțiuni ca poporul să fie sfătuit să consulte mediumurile și vrăjitorii (Isa. 8:19). Mai târziu Ahaz s-a supărat când a auzit că Isaia predica încă în public împotriva apelului său pe care l-a făcut lui Tiglat-Pileser, precum și împotriva sfatului de a consulta mediumuri și vrăjitori, și mai degrabă îi îndemna „la lege și la mărturie” – Isa. 8:5-22.

În cel de-al treilea an al lui Ahaz, Tiglat-Pileser a invadat cele șaisprezece provincii ale Siriei, l-a asediat pe Rețin în capitala sa, Damasc și a distrus grădinile și livezile din jurul orașului.

În al patrulea an al lui Ahaz, în timp ce Damascul continua să fie sub asediu, Tiglat-Pileser a invadat Israelul și Filistia, transformând tot Israelul în provincii asiriene, cu excepția unei mici porțiuni din centru și sud și ducând de acolo locuitorii. Atunci Osea din Israel a conspirat împotriva lui Pechah și l-a ucis. Spre sfârșitul celui de-al patrulea an al lui Ahaz (în prima parte a anului 755 î.Chr.), Damascul a căzut, Tiglat-Pileser i-a ucis regele, pe Rețin, și i-a mutat populația la Kir (2Regi 16:9). Ahaz s-a grăbit să meargă la Damasc pentru a-l întâlni pe Tiglat-Pileser și a-i plăti tributul cerut. În timp ce se îndrepta într-acolo el i-a întâlnit pe regii lui Amon, Moab și Edom, care de asemenea au venit să plătească tribut. Acolo Ahaz a aflat despre închinarea asiriană și a văzut un altar, al cărui model l-a trimis preotului Urie, cu instrucțiuni pentru a face unul asemănător – 2Regi 16:10; 2Cron. 28:21.

Când Ahaz s-a întors din Damasc „s-a apropiat de altar și s-a suit pe el. A ars pe el arderea de tot și darul de mâncare, a vărsat jertfa de băutură și a stropit pe altar sângele jertfelor de mulțumire. A îndepărtat dinaintea casei altarul de aramă care era înaintea lui Iehova ca să nu fie între noul altar și casa lui Iehova; l-a pus lângă noul altar spre miază-noapte”. Regele Ahaz a poruncit preotului Urie să folosească noul altar pentru toate jertfele – 2Regi 16:12-16, *ASV*.

„Regele Ahaz a sfărâmat tăbliile din temelie și a scos lighenele de pe ele. A dat jos marea de pe boii de aramă care erau sub ea și a pus-o pe o pardoseală de piatră” (2Regi 16:17, *AAT*). El a făcut mai multe modificări în templu pentru a-l conforma închinării asiriene, „a făcut bucăți uneltele din casa lui Dumnezeu, a închis ușile casei lui Iehova și și-a făcut altare în fiecare colț al Ierusalimului. A ridicat înălțimi în fiecare cetate a Iudeei ca să ardă tămâie pentru alți dumnezei” (2Regi 16:18; 2Cron. 28:24,25; 29:19, *ASV*). El și-a făcut altare chiar și pe acoperișul odăii de sus – 2Regi 23:12.

Cu privire la calea de acțiune a lui Ahaz, Înregistrarea sacră spune: „El n-a făcut ce era bine înaintea lui Iehova Dumnezeuul său”. „El avusese o purtare fără frâu în Iudeea și păcătuse împotriva lui Iehova”. În loc să-și pună încrederea în Iehova, el a permis ca frica de om să-l ducă în cursa închinării false și să facă un compromis cu dușmanii lui Dumnezeu. „Frica de om duce în

cursă, dar cel care își pune încrederea în Iehova va fi în siguranță” – 2Regi 16:2; 2Cron. 28:1,2,19; Prov. 29:25, *ASV*.

EXPERIENȚE DE TEREN

„Alte oi” ale Domnului îi cunosc glasul

Persoanele cu bunăvoință față de Dumnezeu, asemănătoare oilor, Îi recunosc cu ușurință glasul și se bucură să-l audă în mesajul pe care servii Săi ordinați li-l aduc. Unul din servii ordinați ai lui Dumnezeu din partea de vest a Canadei a întâlnit un mic grup de astfel de „oi”. Referitor la acestea, ea spune:

„În timp ce ofeream un abonament la *Turnul de veghere* în teritoriul ce mi-a fost încredințat de curând, am întâlnit o tânără, mamă a trei copii mici. I-am explicat de ce am venit și apoi mi-am deschis servieta pentru a lua un exemplar din *Turnul de veghere*. Ea a văzut imediat Biblia mea nr. 10 și a zis: ‘Oh, Biblia! Totdeauna mi-am dorit una, dar preotul catolic nu mi-a permis niciodată să am una. Dați și din astea? Mi-ar plăcea să am și eu una. Eu și soțul meu am încetat să mai mergem la biserică pentru că nu ni s-a permis să avem o Biblie’. I-am explicat că îi puteam aduce o Biblie data viitoare, când mă întorceam. ‘Știți’, spunea ea, ‘am o carte verde, „Să fie Dumnezeu adevărat”, pe care a lăsat-o aici unul din martorii lui Iehova. Am citit-o aproape pe toată, dar cred că aș înțelege mai mult din ea dacă ar studia-o cineva împreună cu mine. Studiați împreună cu alți oameni, nu-i așa?’ I-am explicat că studiam cu alți oameni. ‘Atunci ați putea veni să studiați și cu mine?’ ‘Bineînțeles!’ Așa că i-am cerut imediat să propună o zi sau o seară. ‘Oh, oricare zi este destul de potrivită pentru mine. Ce zi v-ar conveni?’ Am ales miercuri seara la ora 7. ‘Cât spuneți că face această revistă timp de un an?’ I-am spus că abonamentul pentru un an costa 1 dolar. ‘Într-un an veți primi douăzeci și patru de reviste, adică două pe lună și pe deasupra opt broșuri gratuite’. ‘Sigur o să fac abonament. Are un preț rezonabil’. Așa că i-am făcut un abonament. ‘O să aștept cu nerăbdare studiul de miercuri seara’, spunea ea.

„Miercuri seara la ora 7 ea era pregătită și aștepta. Soțul ei nu era acasă. Înainte de studiu ea m-a întrebat dacă am adus Biblia. I-am spus că am adus-o; a vrut să știe cât costa. I-am răspuns că făcea 1 dolar. ‘Un dolar! Numai atât? De ce? În librării ele costă mult mai mult. Înțeleg că voi nu aveți nici un profit din acest preț’. I-am explicat că datoria noastră nu era să ‘vindem’ literatură, ci că noi ceream numai o contribuție mică pentru a acoperi costul tipăririi și lăsam literatura oamenilor pentru propriul lor beneficiu, și nu pentru a face bani din ea. Ea a înțeles lucrul acesta foarte repede. În timpul studiului ea a ascultat cu atenție. Copiii făceau mult zgomot; așa că ea i-a dus în altă cameră. Era nerăbdătoare să citească scripturile, dar nu prea știa unde să le găsească. Ea le citea cu voce tare. După o oră de studiu a spus că i-a plăcut într-adevăr și dorea să studieze toată cartea, cerându-mi să vin să studiez din nou cu ea săptămâna următoare”.

„Miercurea următoare ea era pregătită și aștepta din nou. Soțul ei nu era acasă, dar oricum am ținut studiul. După studiu a spus că soțul ei va fi săptămâna viitoare acasă pentru studiu, și că acum știa de ce au fost persecutați atât de mult martorii lui Iehova. ‘Nu știu ce ar deveni oamenii de bine de pe pământ, dacă n-ar fi martorii lui Iehova să le explice Biblia’, spunea ea”.

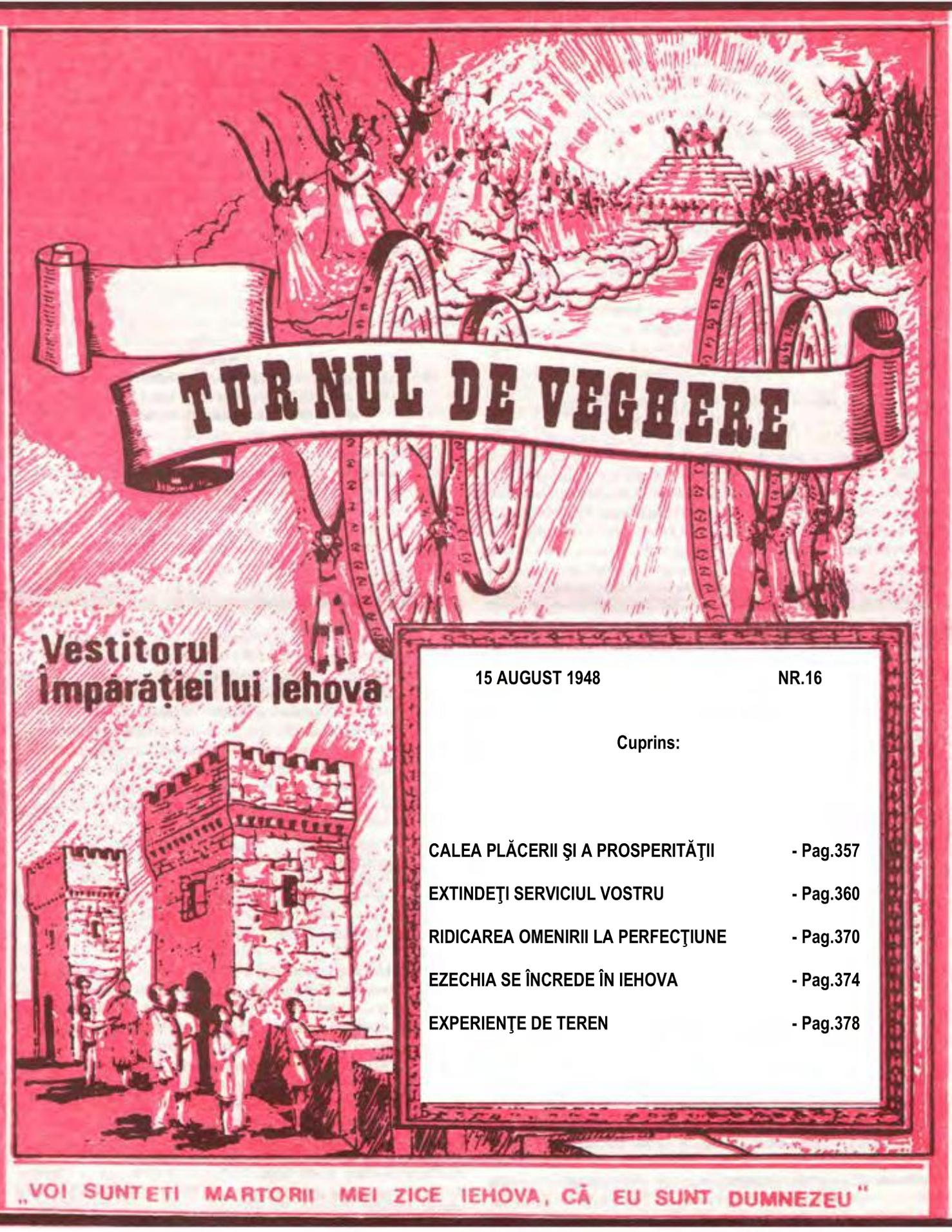
„După ce am stat de vorbă câțva timp despre lucrarea pe care o făceau martorii lui Iehova, arătându-i cum urmează ei exemplul lui Isus Cristos, ea a arătat o mare dorință să învețe mai multe

despre ei și lucrarea lor; așa că i-am spus că îi voi aduce o *Carte anuală* care arăta ce făceau martorii lui Iehova din alte țări”.

„Miercurea următoare sora și soțul ei erau prezenți. Ea și-a invitat sora să rămână la studiu; aceasta a rămas și a ascultat explicațiile din scripturi și părea foarte interesată. Soțul ei a răspuns la multe întrebări, a citit multe scripturi, deși avea și el nevoie de ajutor pentru a le găsi, deoarece nu era familiar cu Biblia. După studiu el a spus: ‘N-am studiat niciodată un timp atât de scurt și să învăț atât de multe. Am mers la biserica catolică doi ani și n-am învățat nimic. Nu cred că ei știu despre ce vorbesc’.

„Săptămâna următoare am studiat iar împreună cu ei. Toți copiii au stat prin apropiere în liniște și au ascultat toată ora fără să spună un cuvânt. După studiu ei au rămas în picioare timp de cinci minute, în timp ce eu răspundeam la unele întrebări. Când am întrebat dacă să vin din nou săptămâna viitoare, toți copiii au exclamat: ‘Ce bine că o să vină din nou să studieze cu noi și data viitoare!’ Copiii aceștia n-au început încă să meargă la școală și par să înțeleagă mult mai mult decât unii oameni pe la care am trecut și care spuneau că știu totul despre Biblie”.

TORNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

15 AUGUST 1948

NR.16

Cuprins:

CALEA PLĂCERII ȘI A PROSPERITĂȚII	- Pag.357
EXTINDEȚI SERVICIUL VOSTRU	- Pag.360
RIDICAREA OMENIRII LA PERFECȚIUNE	- Pag.370
EZECHIA SE ÎNCREDE ÎN IEHOVA	- Pag.374
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.378

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 August 1948

Nr. 16

CALEA PLĂCERII ȘI A PROSPERITĂȚII

„Atunci îți vei face prosperă calea și vei avea un bun succes” – Iosua 1:8.

IEHOVA asigură adevărata prosperitate. Lui Îi este adresat Psalmul 119:165: „Mare prosperitate au cei ce iubesc legea Ta, ei nu se confruntă cu nici un fel de obstacole” (*AAT*). Pentru a iubi legea lui Dumnezeu, a cărei păzire duce la prosperitate, noi trebuie să o cunoaștem. Cunoștința Cuvântului Său, care conține legea Sa, este importantă pentru prosperitatea și mulțumirea noastră durabilă. Dacă studiem Cuvântul și legea Lui, de la Geneza până la Apocalipsa, și urmăm principiile Sale ale adevărului și dreptății, atunci vom avea mulțumirea care vine din prosperitate și toate obstacolele cu care ne confruntăm vor fi înlăturate, într-un fel sau altul. Domnul Dumnezeu ne va ajuta și, prin studierea Cuvântului Său și veghind asupra instrucțiunilor Lui, vom găsi calea de ieșire. Aceasta nu înseamnă că noi nu vom avea probleme din când în când. Vom avea. În viața noastră pot apărea cele mai grele probleme, cum ar fi probleme din cauza fraților noștri de credință, care au fost aruncați în închisoare pe nedrept, sau din cauza acțiunii gloatelor ațâțate împotriva noastră; dar dacă, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, avem vederea potrivită a ceea ce facem, putem trece peste obstacole.

² Prin urmare, noi trebuie să ținem pasul cu descoperirea adevărului lui Dumnezeu. Noi nu putem s-o lăsăm mai încet și să zicem: „Eu am citit Biblia de două sau de trei ori și am în minte tot ce ar trebui să am”. Nu; noi suntem ca niște vase sparte și avem nevoie de o reumplere continuă. De asemenea, la timpul Său potrivit, Dumnezeu continuă să ne descopere adevărul Său pentru folosul nostru. El descoperă, deoarece El este Interpretatorul. Noi nu suntem interpretatorii Cuvântului Său, ci trebuie să ținem pasul cu descoperirile Sale. El zice: „Fiule, nu uita învățătura Mea, ci păstrează în minte poruncile Mele! Căci ele îți vor aduce o viață lungă și fericită, cu o prosperitate abundentă” (Prov. 3:1, *AAT*). Noi n-ar trebui să neglijăm vreodată studiul Scripturilor, ci să păstrăm legile lui Dumnezeu în mințile noastre. Dacă vom face așa, vom avea de câștigat, deoarece această procedură ne va aduce o viață lungă și fericită, cu o prosperitate abundentă.

³ Apostolul Pavel îl îndemna pe Timotei să studieze în continuu Cuvântul lui Dumnezeu. El zicea: „Până voi veni, ocupă-te cu citirea publică a Scripturii, cu predicarea și cu învățarea altora” (1Tim. 4:13, *Moffatt*). Pavel era interesat ca Timotei să studieze Biblia și să învețe Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece el dorea să vadă progresul tânărului. El îi spuse: „Nimeni să nu te disprețuiască pentru că ești tânăr, ci fii un exemplu pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință și în puritate ... Îndeplinește-ți aceste obligații, fii absorbit de ele, așa încât toți oamenii să poată observa progresul tău” (1Tim. 4:12,15, *Moffatt*). Înțelesul cuvintelor de mai sus este să fi un bun exemplu în comunitatea poporului lui Dumnezeu; și atunci când alții văd progresul tău pe calea cea dreaptă, ei îți vor urma exemplul. Ei vor vedea avantajul studierii și

învățării Bibliei. Ei vor observa evlavia ta însoțită de un mare câștig și mulțumire. Prin calea de acțiune din viața ta, ei vor vedea că ești pe deplin satisfăcut și mulțumit. Aceasta este ceea ce dorea Pavel să vadă în cazul lui Timotei; anume, progresul său în lucrarea Domnului, expansiunea serviciului său, și nu starea pe loc. Domnul Dumnezeu ne asigură că dacă nu uităm învățăturile Sale, viața noastră va fi plăcută. Într-adevăr, viața creștinului credincios este cea mai plăcută, deoarece ea satisface; ea este completă.

⁴ Înțelegerea este unul dintre câștigurile pe care le obținem, aplicând cunoștința pe care o primim din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi studiem Cuvântul Său, primim informație și cunoștință din el și aceasta o punem în practică. Apoi, datorită binecuvântării Domnului, vedem rezultatele, și astfel obținem o apreciere și o înțelegere a modului cum acționează legile și instrucțiunile lui Dumnezeu. Cei nelegiuți nu câștigă o asemenea înțelegere, deoarece ei nu studiază Cuvântul lui Dumnezeu și nu-l pun în practică. Înțeleptul inspirat, scriitorul Proverbelor, zice: „Fericit este omul care găsește înțelepciunea și omul care capătă priceperea! În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei, bogăție și slavă. Căile ei sunt căi ale plăcerii și toate cărările ei sunt pașnice! (Prov. 3:13,16,17). Noi nu putem avea o viață lungă și fericită dacă ne certăm și ne luptăm cu tovarășii noștri creștini, frații noștri. Dacă umblăm cu credincioșie pe urmele lui Cristos și punem în practică învățăturile Sale, atunci vom fi în pace cu frații noștri. Cărările noastre vor fi pașnice. Noi vom merge pe calea care înseamnă o viață plăcută pentru fiecare din noi. Cel care nu se ceartă cu altul, are mulțumirea și pacea minții. El este un frate plăcut cu care ne putem asocia, iar aceasta face mai ușoară expansiunea noastră unită în lucrarea lui Dumnezeu. Toți aceia care sunt asociați într-o grupă de creștini, toți acei vestitori ai Împărăției cu timp integral care sunt trimiși în grupuri în teritorii speciale sau în țări străine și care trebuie să lucreze împreună, ar trebui să trăiască în pace cu tovarășii lor. Aceasta este calea mulțumirii. Ea aduce satisfacție.

⁵ Pavel i-a descris lui Timotei pe cei care căutau certuri. Unii ca aceștia mai degrabă s-ar lupta, decât să fie plăcuți. Sunt unii cărora le place să se ocupe cu certuri de cuvinte. Ei cred mai degrabă în argumentare, decât în practică. Ei nu realizează că serviciul lui Dumnezeu este mai important decât luptele lor. Altor le place să defăimeze, să găsească vină și încep să bârfească. Nici unul dintre aceștia nu este mulțumit; ei nici n-ar putea fi mulțumiți, atât timp cât urmează o asemenea conduită. Oh, ei ar putea arăta spre raportul lor de serviciu pe teren ca fiind evlavia lor. Dar chiar așa stând lucrurile, la acești individuali nu există un adevărat câștig sufletesc, nici un profit real pentru ei, deoarece nu sunt mulțumiți.

⁶ Cu tot sfatul sănătos aflat la îndemâna noastră în Cuvântul Domnului, ar trebui să încercăm să obținem cugetarea Sa cu privire la chestiune. Dacă facem aceasta, putem deveni mulțumiți. Domnul nu dorește ca noi să ne bârfim frații și să-i judecăm, ci să lăsăm aceasta în seama Fiului Său, căruia I-a încredințat toată judecata. De ce să începem să-i judecăm pe frații noștri? Pentru ce să începem să avem suspiciuni în legătură cu ei și să creăm dezbinări în rândurile noastre? De ce nu ne-am vedea de treburile noastre și să ne concentrăm la predicarea Evangheliei? De ce să nu încercăm să fim profund mulțumiți, cu o pace a minții, bucurie și cu o asociere plăcută cu frații noștri? Uneori, unii se vor închipui într-o poziție așa de importantă în viață, încât vor simți că pot deveni judecători și pot găsi vină altora. Atunci ei vor cauza tulburare în grupa creștină, până când nici unul nu mai este mulțumit. De fapt, ei nu câștigă nimic din aceasta, deoarece evlavia ne aduce câștig dacă este însoțită de mulțumire. Dar există un mare câștig când cineva vine la cunoștința adevărului, devine un serv al lui Dumnezeu și urmărește evlavia. Da, există un mare câștig în aceasta, *dacă* suntem mulțumiți. Dar noi nu ne putem permite să căutăm vină altora. Dacă ajungem astfel, nu va mai exista nici o mulțumire.

Evlavia trebuie să fie strâns legată de mulțumire, dacă intenționăm să găsim satisfacție în faptul de a fi un martor al lui Iehova și de a fi asociat cu organizația Sa teocratică. Serviciul nostru pentru Dumnezeu trebuie să fie unit cu pacea dintre noi. Altfel, nu va exista nici o fericire în ceea ce ne privește.

⁷ Deoarece noi servim Domnului, ar trebui să ne mulțumim cu hrana și îmbrăcămintea. Aceia care doresc să fie bogați, cad în ispită. Apostolul are dreptate atunci când spune: „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1Tim. 6:10). Este adevărat, după cum spune el, că prin această dorință nesățioasă, mulți creștini mărturisiți s-au rătăcit și și-au străpuns inimile cu multe chinuri. Dar, dacă un creștin are hrana și îmbrăcămintea necesară și are cunoștință despre Dumnezeu și scopul Său, ce altceva și-ar mai dori? Bineînțeles că noi ar trebui să fim mulțumiți cu hrana și îmbrăcămintea. Aceasta este tot ce ni s-a promis ca servi ai lui Dumnezeu. Noi n-am adus nimic în lume când am fost născuți. Atunci de ce să facem atâta caz despre ceea ce are altul? Dacă noi îi putem ajuta pe alții cu hrană și îmbrăcămintea, acesta să fie un ajutor pentru ei în serviciul lui Dumnezeu. Dar noi n-ar trebui să simțim că cineva este obligat să ne hrănească și să ne îmbrace în nevoile noastre. Dacă ei doresc să ne ajute, acesta e un lucru bun, dacă este de folos în serviciul Domnului. Problema este următoarea: Atâta timp cât avem hrană și îmbrăcămintea ar trebui să fim mulțumiți, deoarece, pe lângă aceste lucruri, noi avem ceva mult mai prețios decât hrana și îmbrăcămintea. Acesta este mesajul Împărăției lui Dumnezeu. Lucrul important pentru noi în organizația Domnului este să avem cunoștință din Cuvântul Său, să-l servim altora și să fim mulțumiți.

⁸ Persoana care vine la o cunoștință a adevărului, ar trebui să se angajeze în predicarea lui, deoarece aceasta va fi un câștig pentru ea în lucrurile Domnului. Ea ar trebui să tragă foloase de pe urma serviciului, care este posibil pentru ea prin posedarea cunoștinței mesajului Împărăției lui Dumnezeu. Dorești tu să devii un serv? Poți deveni. Făcând aceasta, îți vei extinde privilegiile. Iehova Dumnezeu este foarte interesat ca tu să fii servul Său și să-ți extinzi privilegiile în serviciu. El Își iubește servii și noi ne putem bizui întotdeauna pe El că ne va ajuta oricând avem nevoie. Atunci când devenim servii Atotputernicului Dumnezeu, noi avem nevoie de tot ajutorul și instruirea pe care le putem primi de la El prin organizația Sa, pentru a lua parte în marea lucrare de predicare a Evangheliei în lumea întreagă ca mărturie, înainte de venirea sfârșitului în bătălia Armagedonului. Ca un serv al organizației vizibile a poporului lui Dumnezeu, Societatea Turnul de Veghere este interesată să te ajute în serviciul tău, da, în înmulțirea privilegiilor tale de serviciu. Serviciul activ se va dovedi a fi, pentru tine, calea plăcerii și a prosperității.

Întrebări pentru studiu

1. Ce ne garantează adevărata prosperitate?
- 2,3. Care sunt scopurile bune pentru care ar trebui să studiem Cuvântul lui Dumnezeu în continuu?
4. Cum câștigăm noi înțelegere și o cale plăcută a vieții?
- 5,6. De ce nu reușesc unii să primească adevăratul câștig cu evlavia lor?
7. De ce ar trebui să fim mulțumiți?
8. Pentru ce ar trebui să ne angajăm în serviciu și cine ne va ajuta ?

„Mântuirea celor drekți vine de la Iehova; El este cetatea lor în vreme de necez.
Iehova îi ajută și îi scapă; El îi scapă de cei răi și îi mântuiește, deoarece s-au refugiat la El”
– Psalmii 37:39,40, ASV.

EXTINDEȚI SERVICIUL VOSTRU

În încercarea de a încuraja pe toți voluntarii credincioși de astăzi, în marea lucrare de extindere a închinării lui Dumnezeu pe tot pământul, cum se comportă față de noi Societatea Turnul de Veghere? Observați câteva moduri. Ești tu un abonat al *Turnului de Veghere*, sau primești regulat exemplare din această revistă de la un vestitor al Împărăției la vreun colț de stradă, sau de la vreunul care te vizitează acasă pe ruta sa și îți oferă fiecare număr? Dacă așa stau lucrurile, atunci Societatea te ajută, întrucât vine la tine neîntârziat cu revista *Turnul de veghere* de două ori pe lună. Această revistă este publicată în șaisprezece limbi. Astfel, fie că cititorul *Turnului de veghere* vorbește englezește sau o altă limbă, Societatea este interesată de el. Indiferent de ce limbă pot fi cititorii lui, organizația Turnul de Veghere încearcă să ajungă la fiecare persoană flămândă cu „hrană spirituală la timpul potrivit”.

² De asemenea, Societatea publică în fiecare lună, în multe limbi, un „Informator” al serviciului de teren. Dacă tu participi în serviciul activ al Cuvântului lui Dumnezeu, atunci Societatea este interesată ca să primești fiecare număr al *Informatorului*. Societatea publică revista *Treziți-vă!* de două ori pe lună, cu multele ei domenii interesante. Această revistă plină de viață te ajută să îți pasul cu timpurile și îți furnizează material pe care să-l folosești în serviciul tău de teren, precum și să-ți alcătuești cuvântări care să fie rostite la adunările de serviciu și la ocazii publice. În felul acesta, Societatea se interesează de fiecare individual și de progresul său în serviciul Domnului, întrucât vine în casa ta săptămânal sau lunar cu o revistă sau un *Informator*. Da, ea se interesează de tine personal, întrucât, dacă scrii Societății pentru informație și ajutor, ea va veni în casa ta cu o scrisoare ca răspuns.

³ Mai mult decât atât, Societatea vrea să te ajute să servești din ce în ce mai mult Atotputernicului Dumnezeu ca serv al Său, predicând Evanghelia. Sub supravegherea Societății, au fost organizate grupe ale poporului Său consacrat în mii de locuri pe tot pământul. Societatea arată interes pentru toți membrii individuali ai acestor grupe, întrucât numește anumiți servi pentru îndatoriri esențiale spre folosul tuturor. Ea numește și finanțează reprezentanți ce călătoresc, pentru a activa ca „servi pentru frați” și pentru a vizita toate grupele, precum și persoanele izolate. Acești reprezentanți ajută la rezolvarea problemelor locale, participând în lucrarea generală de serviciu pe teren și mergând împreună cu diferiți vestitori la vizite ulterioare, atunci când aceștia sunt chemați la casele oamenilor. Noi cerem acestor servi speciali să te ia în lucrarea din ușă în ușă și să te ajute, dându-ți atenție personală pe măsură ce predici din casă în casă, faci vizite ulterioare celor interesați sau când începi studii de carte acasă la oameni pentru instruirea lor din Biblie. Nu numai că Societatea are această dorință, dar ea se și străduiește să te ajute prin reprezentanții ei în extinderea serviciului tău creștin. Acești bărbați vizitează de două ori pe an fiecare grupă sau unitate și petrec o săptămână împreună cu ea. Toți ar trebui să tragă foloase din aceste vizite, aranjând să meargă împreună cu servul din ușă în ușă sau să facă o vizită ulterioară persoanelor care au primit literatură. Dacă servul pentru frați este căsătorit și soția lui călătorește împreună cu

el, și de la ea se așteaptă să participe în activitățile locale, iar surorile din grupă ar trebui să profite de ajutorul ei în lucrarea lor pe teren.

⁴ Astfel, atât individual, cât și colectiv, ca vestitori ai grupei și grupuri organizate, servii activi ai Domnului Dumnezeu primesc ajutor de la Societate în extinderea serviciului lor. Societatea ajută fiecare vestitor să se mențină sănătos din punct de vedere spiritual și la curent cu adevărul, prin furnizarea numeroaselor ei publicații și punând în circulație, la timp, instrucțiuni și hrană spirituală. Ea aranjează studiul săptămânal în grupă al *Turnului de veghere*, unde tu poți participa și poți răspunde la întrebările lecției săptămânale. Participarea la aceste studii ale *Turnului de veghere* este vitală pentru tine. Într-adevăr, tu citești *Turnul de veghere* în particular, dar, când îl citești singur, tu nu extragi totul din fiecare paragraf, așa cum ți-ar plăcea. Cititul este o dificultate pentru mulți, cu toată școlarizarea lor. *Turnul de veghere* se străduiește să se exprime într-un limbaj și cu expresii care să fie înțelese de la un capăt al țării la celălalt; dar, dacă există anumite expresii locale în alte cuvinte și sunt unele persoane la studiul *Turnului de veghere* care nu le înțeleg, dacă aceste expresii sunt rostite cu accentul sau în dialectul local, ele le sunt lămurite. Atunci când noi auzim pe altcineva rostindu-le sau citindu-le cu modulația potrivită a glasului, aceasta înseamnă mult mai mult pentru noi.

⁵ Noi îndemnăm pe toți servii numiți din fiecare grupă să asiste studiul *Turnului de veghere* și să participe la el prin viu grai. Ei sunt cei maturi în grupă, supraveghetori și ajutoare cu diferite aptitudini și ei ar trebui să fie exemplul potrivit pentru ceilalți frați din grupă printr-o participare credincioasă și regulată. Dacă fac așa, se va vedea nu numai propriul lor progres, ci și acela al întregii grupe.

⁶ Adunările de serviciu se recomandă să se țină săptămânal sau cât mai regulat posibil, pentru toate grupele organizate ale poporului consacrat al lui Dumnezeu. Încurajând aceste adunări, noi dorim să cunoașteți mai mult despre interesul nostru în legătură cu extinderea serviciului creștin în teritoriul vostru. Asemenea adunări ar trebui să fie bine programate, iar servii locali, precum și „servul pentru frați”, cel care face vizite, ar trebui să ajute la planificarea unor programe bune, pline de viață, interesante, practice și folositoare. Noi ajutăm de aici cu propuneri, prin *Informator* sau scrisori speciale. Pe lângă cele de mai sus, Societatea ajută lucrarea voastră de expansiune, încurajând înființarea în fiecare grupă a unei școli de Serviciu Teocratic, care să se țină săptămânal, dacă este posibil.

⁷ Pentru procedura potrivită de studiu în aceste școli, Societatea a furnizat excelentele publicații: *Ajutor teocratic pentru vestitorii Împărăției* și „*Echipat pentru orice lucrare bună*”, și emite un program regulat pentru conducerea în mod armonios a unor astfel de școli de serviciu în grupele din toată țara. Acestea sunt pentru folosul grupei voastre în curs de dezvoltare. Sesiunile școlii de o oră nu numai că sunt interesante, ci ajută pe toți participanții să învețe cum să expună discursuri publice, să întrețină o bună conversație din adevăr la vizitele ulterioare, sau să prezinte mărturii efective oamenilor, în timp ce pun mărturie din ușă în ușă. Pe măsură ce continuăm aceste școli, „alte oi”, care vin în organizație din când în când, pot să beneficieze de pe urma acestei mari îngrijiri pentru instruire de serviciu. Noi nu dorim ca ei să fie lipsiți de lucrurile bune de care noi ne îngrijim. Aceasta se datorează faptului că voi vă străduiți, individual, să vă extindeți serviciul, ca aceste „alte oi” să vină și să se asocieze cu grupa sau unitatea voastră locală.

⁸ Un alt lucru: În multe țări, state și provincii există teritorii izolate și neglijate. În măsura posibilităților, Societatea le dă atenție trimițând acolo vestitori pionieri. Din când în când, ei sunt trimiși în grupele organizate pentru a le ajuta în serviciul lor de expansiune a activității. Realizând însărcinarea dată de Domnul Isus de a merge și a face discipoli din toate națiunile, Societatea se

interesează de extinderea serviciului creștin în fiecare țară din lume. În acest scop, ea înființează birouri de filială sau depozite de aprovizionare, oriunde teritoriul cere aceasta. Ea obține proprietatea birourilor de filială și pune în funcții de răspundere oameni instruiți pentru a se ocupa de interesele Împărăției în acel teritoriu.

⁹ Pentru instruirea servilor și misionarilor reprezentanți speciali, chiar în mijlocul celui de-al Doilea Război Mondial, Societatea a deschis o instituție de educație, Școala Biblică Galaad a Turnului de Veghere în partea de nord a New York-ului. Printre alții, servii activi sunt aduși de la birourile de filială la această școală pentru un proces practic de instruire la sediul principal al Societății din Brooklyn, N.Y. Apoi, aceasta îi trimite înapoi la filiale mai bine calificați și mult mai eficienți. Ea a deschis multe case misionare în multe țări, trimițând aici deja mai bine de 600 de misionari absolvenți ai Școlii Galaad. Aceasta descoperă perspectiva mondială a Societății, un interes pentru expansiunea în lumea întreagă; pentru a realiza expansiunea la o scară așa de mare, literatura Turnului de Veghere este publicată în prezent în 89 de limbi. Toți banii cu care se contribuie voluntar pentru aceasta, sunt întrebuințați de către Societate în acest program de expansiune, străduindu-se să dea Domnului un raport credincios pentru folosirea înțeleaptă și cu efect a acestor finanțe.

„Voi sunteți lumina lumii”

¹⁰ Fiecare vestitor individual, din fiecare țară, are o parte activă în această expansiune mondială. Aceasta revine în întregime vestitorilor, aceluia care vestesc adevărul altora. Fiecare individual, indiferent cât este de izolat, fiecare grupă organizată, indiferent cât este de mică, trebuie să-și aducă o contribuție în serviciu, dacă se dorește în continuare un progres pe toate fronturile. Fiecare trebuie să-și susțină permanent partea sa din lucrare în teritoriul său. Toți laolaltă, vestitorii constituie „lumina lumii” (Mat. 5:14). Dacă ei n-ar fi astfel, nici o lumină a adevărului cu privire la Împărăția lui Iehova prin Cristos Isus n-ar străbate lumea astăzi, și ar fi necesar ca „pietrele să strige”. Deoarece noi, ca individuali, lăsăm lumina să strălucească, oamenii din vecinătatea noastră, da, chiar cei care locuiesc lângă noi, învață sau li se dă ocazia să învețe adevărul dătător de viață. Noi lăsăm lumina să strălucească pe strada pe care stăm, în orașul în care locuim, în circuitul în care se află grupele noastre. Noi lăsăm lumina să strălucească în țara ai cărei cetățeni suntem; și întocmai după cum apostolul Pavel și-a folosit cetățenia sa romană pentru înaintarea mesajului Evangheliei, tot la fel facem și noi astăzi.

¹¹ Dar terenul de predicare a Evangheliei se extinde dincolo de propria noastră țară. „Țarina este lumea”, spunea Isus; și noi toți, trâmbițând pe întreg pământul locuit, în mod unitar, mesajul Împărăției și sprijinindu-ne reciproc, acoperim întreg terenul lumii cu Evanghelia mântuirii. Fiecare vestitor ce strălucește pe plan local, atunci când se unește cu toți tovarășii săi vestitori de pe întreg pământul, produce o explozie de lumină, ce pătrunde în toate direcțiile și servește de înștiințare tuturor națiunilor și popoarelor că Dumnezeu și-a întemeiat Împărăția promisă prin Cristos și că lumea nouă a dreptății guvernată de acea Împărăție este aproape. Drept consecință a acestei întregi activități de extindere, se împlinește marele semn ce dovedește sfârșitul acestei lumi, anume, „această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul” – Mat. 24:14.

¹² Astfel, este evident că, mai cu seamă de la încheierea Primului Război Mondial din anul 1918, Iehova Dumnezeu își organizează poporul Său consacrat pe întreg pământul pentru serviciul veștilor bune ale Împărăției. El a întemeiat această Împărăție a lumii noi cu Isus Cristos

în ceruri în anul 1914 A.D. Cele „șapte timpuri” alocate lui Satan Diavolul pentru dominația păgână neîntreruptă a pământului s-au sfârșit în acel an, după calculele Bibliei. Prin urmare, nu există nici o ocupație sau profesie de mai mare importanță astăzi, decât acest serviciu creștin al mesajului Împărăției. Și voi nu trebuie să absolviți vreo universitate sau colegiu lumesc și apoi să urmați o școală teologică timp de mai mulți ani, iar în cele din urmă să fiți ordinați de un corp de preoți religioși pentru a deveni astfel de servi adevărați. Iehova Dumnezeu a făcut îngrijiri pentru instruirea și participarea voastră în acest serviciu glorios, după cum s-a descris în paragrafele anterioare și Societatea Turnul de Veghere vă stă la dispoziție pentru a vă ajuta cu organizația sa mondială.

¹³ Nu vă fie teamă. Singura chestiune este: Sunteți voi doritori? Noi nu putem să dăm mai multă importanță ocupației noastre lumești, poziției noastre sociale în viață sau lucrurilor personale, egoiste, pe care trebuie să le facem sau ne-ar plăcea să le facem, decât lucrurilor pe care Dumnezeu ni le încredințează, dacă noi căutăm viață veșnică în lumea nouă. Câteodată, unele creaturi stau în cumpănă dacă să servească lui Dumnezeu și să predice Evanghelia în mod activ. Dar pentru ce să stăm în cumpănă atunci când se pune chestiunea de a servi Domnului Dumnezeu? Nu este acesta lucrul potrivit ce trebuie făcut? Nu este aceasta ceea ce ne instruește Cuvântul Său să facem, dacă dorim viață prin Fiul Său Isus Cristos? Nu este acesta exemplul pe care ni l-a pus înaintea acest Fiul, exemplu pe care El l-a lăsat pentru noi, spre a-l urma ca pe o călăuză sigură spre câștig veșnic? El a zis: „Iată-mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. Venim și noi la Dumnezeu pentru același scop? Dacă noi călcăm pe urmele lui Isus, atunci ar trebui să fim doritori de a face lucrurile pe care El le-a făcut când era pe pământ; și principala Sa lucrare a fost punerea mărturiei și predicarea Evangheliei. El a fost un serv al lui Dumnezeu. Când Isaia a avut o vedenie a Domnului Dumnezeu în templu și a răsunit întrebarea: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” el a răspuns imediat: „Iată-mă; trimite-mă”. Domnul l-a acceptat și l-a trimis, iar marea carte a profeției lui Isaia este unul din rezultate. Aceeași întrebare ni se pune și nouă astăzi. Având lumina adevărului și primind o apreciere a oportunității de a deveni un adevărat serv și extinzându-ne privilegiile de a servi lui Dumnezeu, suntem noi acum tot la fel de binevoitori ca Isaia să răspundem la întrebare și să zicem: „Iată-mă; trimite-mă?” Dacă noi suntem nerăbdători să călcăm pe urmele lui Cristos, vom face acest lucru. Dacă vom face așa, vom câștiga binecuvântări de nespus și acestea fără sfârșit – Isaia, capitolul 6.

Sarcini moderne

¹⁴ Aflându-ne față în față cu oportunitatea unui astfel de serviciu, să nu ne îngrijorăm de mâncare, îmbrăcăminte și locuință. Isus nu le-a făcut pe acestea factori decisivi în viața Sa. El era mulțumit atât timp cât avea ceva mâncare și îmbrăcăminte, deși, după cum ne spune El, „Fiul omului nu are unde-și odihni capul” (Mat. 8:20). Condițiile din zilele Sale nu erau foarte deosebite de cele de astăzi în această privință, excepție făcând stilul de viață. În unele părți din America și în alte regiuni, oamenii trăiesc mult mai bine decât majoritatea omenirii de pe întreg pământul. În India, Africa, Asia și în unele părți din Europa, obiceiurile s-au schimbat foarte puțin de la timpul lui Cristos încoace. Condițiile noastre de viață au devenit sarcini mari, deoarece noi avem unele particularități care nu existau în zilele lui Isus. Noi ne-am împovărat cu case, sisteme de încălzire, garderobe mari. Atunci când o femeie constată că vreo altă femeie din comunitate și-a luat o jachetă sau o rochie nouă, și ea trebuie să-și ia una pentru a ține pasul cu moda. Lucruri de felul acesta sunt de fapt sarcini care cad asupra noastră, deoarece trăim în această civilizație modernă.

Aici, în Occident, în decursul anului 1948, femeile cred că trebuie să aibă o „înfățișare nouă”. În India, Africa și în altă parte, ele nu au o înfățișare nouă. Ele au o altă înfățișare, pe cea veche.

¹⁵ Într-adevăr, din cauza „civilizației” noastre, ne-am împovărat cu sarcini grele cu privire la îmbrăcăminte, mâncare, locuință, automobile etc. Aceste lucruri cer bani, și străduința de a-i câștiga duce la iubirea de bani. Mii de frați creștini de-ai noștri din alte țări au într-adevăr un avantaj, neavând toate grijile pe care noi ni le-am asumat. Noi ne îngrijorăm cu privire la mâncare. Dacă mâncăm aceeași mâncare de două ori într-o zi, gândim că nu suntem hrăniți cum se cuvine. Noi suntem obișnuiți să avem alte mâncăruri de fiecare dată. Dar, dacă mergem în Africa și trăim acolo alături de localnici, așa cum misionarii noștri trebuie s-o facă adesea, am avea aceeași mâncare șapte zile pe săptămână. Spre exemplu, ei vor lua niște rădăcini de copaci, le vor pisa mărunț făcând din ele un fel de făină, pe care o cern, o toarnă în apă clocotită, o frământă într-un fel de găluște, pe care le vor mânca. Dacă doresc fructe, ei pot merge la țară și pot lua banane și alte fructe. Ei își iau câțiva metri de pânză, se înfășoară cu ea și iată, sunt îmbrăcați. În Germania, sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial a văzut eliberarea martorilor lui Iehova din lagărele de concentrare, temnițele subterane și închisorile în care regimul nazist al lui Hitler îi aruncase. Până în ziua de astăzi, nenumărate case ale oamenilor sunt simple schelete. Dar martorii lui Iehova din această țară dărâmată de război nu sunt îngrijorați în mod special de construirea de case. Ei nu se îngrijorează nici de îmbrăcăminte. Ei nici nu le-ar putea primi dacă s-ar îngrijora. Nici mâncarea nu este o îngrijorare mare. Ei depun eforturi pentru a-și câștiga mâncarea sau îmbrăcămintea de care au nevoie, dar principala lor grijă este predicarea Evangheliei. În Germania, există în acest al treilea an de după război mai bine de 32.064 vestitori activi ai Împărăției, care dau raport, în comparație cu 16.077, câți erau cu un an mai înainte.

¹⁶ Chiar noi, care trăim în locuri mai favorizate, am putea să ne îngrijim de problemele moderne ale civilizației mult mai simplu decât o facem, dacă n-ar exista egoismul omului decăzut. Cu mai puțină atenție pentru lucrurile egoiste ale vieții, băștinașii consacrați, care se consacră vestirii mesajului Împărăției lui Dumnezeu în Africa, își cresc media de 25, 26 sau 27 de ore pe lună predicând Împărăția prin viu grai și prin distribuirea de literatură. Ei nu au automobile care să-i ducă în teritoriile repartizate pentru predicarea Evangheliei printre oameni. Ei nu au nici măcar pantofi. Cu toate acestea, ei își fac vizitele ulterioare la oameni și proclamă mesajul lui Dumnezeu. Aceste condiții sunt asemănătoare celor pe care le avea Isus în zilele Sale. Astfel, atâta timp cât avem mâncare, îmbrăcăminte și locuință, noi putem fi fericiți. Noi ar trebui să fim mulțumiți, așa cum ne spune apostolul Pavel să fim (1Tim. 6:8). Este clar de ce creștinul băștinaș din Africa este mulțumit cu mâncarea sa de fu-fu și cu câțiva metri de pânză pentru îmbrăcăminte. El nu are problemele și marile griji pe care noi ni le asumăm și le purtăm pe umeri. El ne arată că n-ar trebui să luăm aceste lucruri în mod atât de serios. Isus zicea: „Nu vă îngrijorați dar, zicând: Ce vom mânca? sau: Ce vom bea? sau: Cu ce ne vom îmbrăca? (Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută). Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” – Mat. 6:31-33.

¹⁷ În ce privește ieșirea printre oameni și prezentarea veștilor bune ale lumii noi a dreptății, există puține diferențe fundamentale între metoda de predicare din zilele lui Isus și a noastră. Metoda Lui era o comunicare directă cu individualii, venind în contact personal cu oamenii. Tot la fel este și a noastră. Rezultatele sunt aceleași. El a mers personal să predice timp de aproximativ trei ani și jumătate. El le-a spus unor persoane pe care le vindecase să relateze și altora lucrurile bune pe care Domnul Dumnezeu le făcuse pentru ei; El a mai trimis și pe cei 12 apostoli ai Săi și

70 de evangheliști. Aceștia au predicat Evanghelia. Care au fost rezultatele? În ziua Cincizecimii, după înălțarea lui Isus la cer, exista acolo, ca să începem cu asta, o comunitate de aproximativ 120 de suflete în Ierusalim. Atunci, spiritul sfânt s-a pogorât asupra lor și ei au predicat în multe limbi pentru mulțimea de oameni care se adunase la acel eveniment miraculos. În acea zi de predicare prin viu grai s-au adăugat 3.000 de suflete, supunându-se botezului și mărturisindu-și credința în Isus Cristos ca Mesia. Și aceștia trebuie să fi preluat lucrarea de predicare, pentru că darea de seamă de la Fapte 2:46,47 zice: „Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului popor. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”.

¹⁸ Astăzi, martorii lui Iehova merg să predice în același mod cum a făcut Isus și discipolii Săi. Rezultatul? Noi vedem pe unii ascultători cu bunăvoință venind în asociere cu organizația teocratică a lui Iehova și aceasta se datorează extinderii serviciului Cuvântului Său în toate țările. Să nu uităm, această lucrare nu educă pe oameni numai pentru un mod de viață actual. Ea este o lucrare ce salvează viața, ajutând pe oamenii cu bunăvoință pe calea lui Dumnezeu a mântuirii, care îi conduce într-un viitor fericit și veșnic în lumea nouă. Există vreo lucrare mai folositoare, mai productivă de bine durabil, mai benefică pentru oameni și mai plăcută lui Dumnezeu și Cristosului Său decât aceasta? Nu dorești să iei și tu parte la ea, în timp ce aceasta se află în curs? Aceasta înseamnă propria ta mântuire, precum și a acelor pe care îi ajuți în adevăr – 1Tim. 4:16.

Toate categoriile de oameni pot fi folosite

¹⁹ Atunci, există toate motivele să vă păstrați interesul în serviciu, realizând că acesta nu este exclusiv lucrarea oamenilor, care să facă paradă îmbrăcați în robe ecleziastice, în redingotă, gulere și veste încheiate cu nasturi la spate, totdeauna prezentând o față întunecată, plină de tristețe. Discipolii lui Isus erau oameni obișnuiți, de rând, fără educație în colegiu sau seminar, și El i-a învățat să predice, dar să predice ceea ce ducea în realitate la mântuirea oamenilor. Astăzi Societatea Turnul de Veghere învață pe toți cei care doresc să servească interesele Împărăției lui Dumnezeu, indiferent de clasa socială din care provin. Ea folosește un număr de mijloace pentru a-i ajuta în serviciu, anume, *Turnul de veghere*, școlile locale de Serviciu Teocratic, studii regulate din Biblie și adunări folositoare de serviciu la locurile de întrunire ale grupei, numirea multor servi, locali și călători, și multe alte mijloace.

²⁰ Societatea ajută pe aceste mii și mii de oameni consacrați lui Dumnezeu să facă din serviciul lor creștin adevărata menire în viață. Atunci, afacerile și activitățile lor lumești, pe care ei trebuie să le facă, devin pur și simplu activitatea secundară a vieții lor, întocmai cum apostolul Pavel făcea ca producerea de corturi să fie secundară predicării ca ambasador al Împărăției lui Dumnezeu. Dacă noi apreciem Împărăția lui Dumnezeu ca cel mai important lucru din Univers, cum am putea să o facem secundară ocupațiilor noastre personale pentru câștig material, egoiste și mai puțin importante, fiind ambasadorii și vestitorii ei? Dacă ne-am lărgit punctul de vedere cu privire la importanța Împărăției și la privilegiul măreț de a o servi, noi nu vom putea s-o facem să devină secundară.

²¹ Peste tot pământul, Atotputernicul Dumnezeu și-a organizat poporul pentru serviciu. Cei angajați deja în el, încurajează și ajută pe alții să intre în serviciu, deoarece a mărturisi pe Dumnezeu și pe Cristos prin participarea în serviciu, înseamnă viață atât pentru serv, cât și pentru cei care-l ascultă. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura

se ajunge la mântuire” (Rom. 10:10). Din cauza anumitor responsabilități inevitabile, nu toți cei care intră în serviciu și fac din el principala lor preocupare pot să facă 15, 20 sau 30 de ore pe lună în activitatea directă pe teren. Dumnezeu, prin Cristos, trimite pe cei consacrați Lui pe teren ca martori ai Săi, în măsura abilității lor și a împrejurărilor. Dacă tu ai făcut o consacrare de a asculta de Domnul Dumnezeu, cu o ascultare asemănătoare cu a lui Cristos, atunci nu poți sta deoparte; tu ești trimis să faci lucrarea de mărturie a Domnului, și te vei pregăti și echipa pentru a merge acolo.

²² Dacă la aceasta adaugi importanța că Împărăția lui Dumnezeu este făcută de cunoscut prin această lucrare, atunci nu te vei mulțumi să faci cât poți de puțin în acest serviciu. Tu vei căuta mai degrabă să-ți extinzi participarea directă în ea. Dacă lucrezi două sau trei ore pe lună, poate vei putea să-ți aranjezi în așa fel problemele personale, încât privilegiile tale în serviciu pe teren să fie mai mari, alături de grupa ta locală de martori ai lui Iehova. Există un privilegiu de serviciu suplimentar, acela de a fi „pionier”. Ca atare, tu ești în serviciu cu timp integral în măsura în care lucrezi 120 de ore pe lună direct pe teren, mărturisind prin viu grai, distribuind literatură din casă în casă sau în magazine, făcând vizite ulterioare oamenilor care primesc literatura, și promovând studiul biblic în familie, sau chiar conducând astfel de studii cu persoane doritoare să învețe. Participând în lucrarea de pionier, și se poate deschide drumul pentru a ajunge la Școala Biblică Galaad a Turnului de Veghere cu învățământ gratuit. Știind că suntem trimiși de Dumnezeu, nu putem simți că tot El ne trimite să îndeplinim serviciul de pionier? Nu este posibil ca mai mulți cititori ai *Turnului de veghere* să se angajeze în acest binecuvântat serviciu de pionier? Noi suntem interesați nu numai de extinderea grupelor organizate, a circuitelor și țărilor, ci și de participarea mai amplă a fiecărei persoane în cel mai mare, cel mai important și cel mai profitabil serviciu de pe pământ. Avantajos, folositor, profitabil? Da, dar nu în ce privește câștig material personal pentru noi înșine, ci în ceea ce privește mulțumirea inimii și pacea minții, întărindu-ne acum prin această activitate evlavioasă, pe lângă speranța înviorătoare a unei eternități prospere în lumea nouă a lui Dumnezeu.

²³ Astfel, dacă dorim să intrăm în serviciu sau dorim să ne extindem activitatea de serviciu, de ce să nu dăm atenția cuvenită chestiunii serviciului de pionier, făcând din predicarea cu timp integral a Împărăției lui Dumnezeu lucrarea vieții noastre? Faptul că sunt necesari în rândurile pionierilor mai mulți vestitori, nu mai trebuie demonstrat. Noi am făcut de cunoscut acest fapt ca obiectiv al nostru de a avea cel puțin o zecime din totalul prezent al vestitorilor activi ai Împărăției înscriși în rândul pionierilor. Chiar acum, în anumite părți ale pământului găsim aproximativ un vestitor al Împărăției la 1.000 de persoane din populația națională. Potrivit știrilor din 10 martie 1948 emise de Biroul de Recensământ al Statelor Unite, populația națiunii americane a atins o nouă culme de 145.340.000 locuitori la începutul acestui an. Dacă acum am avea câte un vestitor al Împărăției la fiecare 1.000 de persoane în Statele Unite, ar trebui să arătăm aproximativ 145.000 de vestitori. Dacă o zecime din aceștia ar deveni pionieri, ar însemna 14.500 pionieri. Dacă ar fi să avem câte un vestitor al Împărăției la fiecare mie din întreaga populație a lumii, aceasta ar atrage după sine 2.000.000 de vestitori. Mai avem mult pentru a ajunge la această cifră.

²⁴ *Cartea anuală* din 1948 arăta că existau 187.000 de vestitori ce dădeau un raport în serviciul de teren pretutindeni pe pământ în 1947. Zece la sută din aceștia ar însemna 18.700 pionieri pe tot pământul. În realitate, media pe glob era de 7.017. La populația pământului de două miliarde gândiți-vă ce s-ar întâmpla sau ce s-ar putea face, dacă am avea cei 18.700 pionieri. Alte țări, unde există cifra de zece la sută, arată că, dacă fiecare din noi ar fi trebuit să se îngrijească de câte 1.000 de persoane din teritoriul nostru, terenul nu ar fi supraaglomerat, această medie fiind atinsă deja în Cuba, Canada și Danemarca. Dacă examinăm terenul, lumea, și observăm vastele

porțiuni neatînse, vedem că aceasta constituie o chemare pentru fiecare cititor al *Turnului de veghere* spre a prelua serviciul, a înmulți numărul vestitorilor Împărăției lui Dumnezeu și astfel, spre a încerca să facă față necesității mondiale.

²⁵ Am putea noi reflecta asupra îndemnului lui Pavel către Timotei dintr-un punct de vedere practic? El vorbește lui Timotei ca unui serv, și Timotei era doar un tânăr pe care el îl descoperise pe parcursul lucrării sale misionare în mica cetate Litra din Asia Mică. Prin Timotei, el vorbește fiecărui interesat în serviciu și ne reamintește că evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Noi n-am adus nimic în lume, ci am venit în ea fără o haină măcar. Noi nu putem lua nimic din lume. N-ar trebui să alergăm după bani, căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor (1Tim. 6:6-10). Acum, la acest sfârșit al lumii, când ea va dispărea din existență și nu va putea să ia nimic, cu excepția vieților pe care ea le-a stricat și le-a ruinat, suntem noi interesați de lucrurile pe care nu le vom putea lua cu noi? Suntem noi concentrați în viața zilnică să ținem la o casă mare sau la confortul lipsit de griji al vieții, și muncim noi ca niște sclavi, răpindu-ne mai mult din timpul și energia noastră în încercarea de a ține mai departe la poziția actuală pe care o deținem? Sau am putea fi mulțumiți cu mai puțin, exact cu lucrurile necesare, și prin această mulțumire să ne protejăm pentru a ne spori eforturile în serviciu? Ne-am putea aranja noi afacerile acum, uitând de bogăția și lucrurile lumii, fără de care putem să ne descurcăm? Am putea noi în felul acesta să consacram mai mult talent și stăruință pentru lucrarea lui Dumnezeu, care conduce la câștig etern? Am putea noi aranja să ne înscriem ca pionieri? N-am fi noi într-adevăr mult mai mulțumiți, dacă am fi în realitate în acest serviciu cu timp integral?

²⁶ Câți dintre voi, cititori ai *Turnului de veghere*, ați spus vreodată: „Aș dori să pot fi un pionier, ca aceia despre ale căror experiențe citesc?” Nu la invitația noastră, ci la invitația Domnului și la provocarea sfârșitului lumii, pentru ce n-ai dori aceasta și *ai fi* unul din ei? Bineînțeles, nu toți pot să facă aceasta, din cauza obligațiilor. Așa că, dacă tu poți, cât de privilegiat ar trebui să te consideri!

Pentru mântuirea noastră și a altora

²⁷ Expansiunea serviciului nostru individual este foarte importantă pentru propriile noastre vieți, acum și întotdeauna. Mai întâi de toate, aceasta ne ajută personal să ne exercităm direct închinarea viului și adevăratului Dumnezeu la un nivel mai mare, și aceasta înseamnă o îmbogățire a vieților noastre. În al doilea rând, ea ne oferă o oportunitate mai mare de a ajuta pe oamenii de bine să câștige o cunoștință despre adevărul dătător de viață. Aceasta îi ajută să răspundă la marea chemare către acest binecuvântat serviciu al Evangheliei. Noi ar trebui să fim interesați, nu numai de extinderea propriilor privilegii în această chestiune, ci și în a-i ajuta pe alții să intre în lucrarea pe care Dumnezeu poruncește acum poporului Său consacrat s-o facă, pentru justificarea numelui Său. Nu contribuția de bani este cea care face aceasta, ci mai ales contribuția noastră personală, dând atenție și ajutor celor care flămânzesc și însetează după dreptate și viață.

²⁸ Nu există încheiere a lucrării înainte ca Armagedonul să înceapă. Isus a spus că această Evanghelie va fi predicată la toate națiunile pentru *mărturie*, nu pentru convertirea lumii, și atunci va veni sfârșitul. În timp ce noi n-am putea realiza niciodată convertirea lumii, putem încerca, cu lucrătorii noștri relativ puțini, să dăm o mare mărturie la toate națiunile, predicând cât de energic putem, prin toate mijloacele de publicitate, până ce Iehova încheie lucrarea internațională, semnalându-i lui Isus Cristos să înceapă bătălia Armagedonului și să șteargă din existență națiunile dușmanului. Să ne străduim să ne extindem realizările personale în serviciul divin. Să

ajutăm pe „alte oi” să facă la fel, mai ales să intre în serviciu. Invită-i să citească *Turnul de veghere*, să participe la adunările publice, la adunările de studiu și de serviciu, precum și la sesiunile școlii de Serviciu Teocratic în Sala Împărăției a grupei. Invită-i să meargă cu tine în lucrarea de mărturie pe teren, ca însoțitorii tăi. Lasă-i să guste lucrurile bune de care tu deja te bucuri, întrucât îți lărgești sfera serviciului. Rezultatele nu vor fi, probabil, surprinzătoare, dar cel puțin mulțumitoare, pe măsură ce săptămânile, lunile și anii se grăbesc înainte spre Armagedon. Noi nu știm cât va mai fi până atunci. Noi nu suntem îngrijorați. Dacă avem adevărul în inimile noastre și suntem privilegiați să-l mărturisim cu gurile noastre altora, putem fi mulțumiți. Cu aceasta suntem mulțumiți, suntem bucuroși, suntem în pace. De ce ar mai putea avea nevoie o creatură, acum, pe pământ, în această lume veche?

Fără să ținem seama de lume

²⁹ Cu cât suntem mai activi în afacerile Tatălui nostru ceresc, cu atât mai mult ne putem aștepta ca lumea să-și exprime nemulțumirea și să se împotrivescă. Dar pentru ce să lăsăm ca aceasta să ne descurajeze? Nu este de nici un folos să ne străduim să mergem de partea favorabilă acestei lumi. Noi nu putem să-i plăcem ei și Dumnezeu nostru în același timp. Prin urmare, niciodată n-ar trebui să ne temem să vorbim adevărul, ci să-l prezentăm la timp și ne la timp. Să ne aducem aminte că, deși Iehova Dumnezeu L-a trimis pe Isus Cristos în lume cu toate semnele și minunile pe care le-a făcut, ei nu l-au crezut pe Cel Perfect. Acest Mare Serv al lui Dumnezeu ne-a spus că lumea nu ne va crede nici pe noi. Cugetul acesta n-ar trebui să ne facă să ne slăbească mâinile, ci ar trebui să ne încurajeze pentru a înfrunța o lume nerecunoscătoare și pentru a căuta pe „alte oi” ale Domnului, prin proclamarea veștilor Împărăției. Atunci, grăbește-te în lucrarea ta individuală de expansiune, deoarece, dacă toți vom face așa, atunci rezultatele expansiunii din partea organizației, ca un întreg, vor fi extraordinare.

³⁰ Va fi imposibil să fim pe placul religioniștilor, oamenilor comerțului și domnitorilor politici ai acestei lumi și în același timp să primim favoare din partea lui Dumnezeu. Totdeauna ei vă vor găsi vinovați și vă vor pune în clasa celor nepopulari. Spre exemplu, în România, înaintea celui de-al Doilea Război Mondial și a cuceririi țării de către Hitler, martorii lui Iehova erau clasați ca și „comuniști” și au fost persecutați și uciși, deoarece nu erau hitleriști, fasciști și susținători ai Axei. Acum, comuniștii au preluat controlul asupra României, dar martorii lui Iehova continuă predicarea cu același mesaj pe care l-au predicat atunci, vestind Împărăția lui Dumnezeu ca singură speranță a omenirii. Înainte de război, preoțimea din România cânta în strună naziștilor, dar acum, pentru a fi pe placul celor aflați la putere, ei le cântă în strună comuniștilor. Acești preoți, care și-au schimbat tonul și tacticile, își schimbă de asemenea și acuzațiile împotriva martorilor lui Iehova. Acum, ei spun că suntem „imperialiști” și că trebuie să oprească lucrarea de mărturie și să ne scoată din țară. Aceeași organizație, pe care acești religioniști nu cu mult timp în urmă o numeau „comunistă”, ei o numesc acum „imperialistă”. Unicul motiv pentru această schimbare ecleziastică, în fiecare caz, este spre a-i face pe martorii lui Iehova nepopulari și pentru a-i face o țintă de atac, deoarece noi demascăm ipocrizia și lipsa de creștinism a preoțimii religioase. Slăbește aceasta eforturile în expansiunea lucrării lui Iehova din România? Nu. Oamenii de bine din această țară din Europa Răsăriteană, încă doresc să audă mesajul adevărului și ei îl ascultă, cu toate aceste mari obstacole.

³¹ Noi știm că frații noștri de acolo au înțelegerea adevărului. Ei au școala de Serviciu Teocratic, așa cum avem și noi în țările din afara sferei de influență sovietice. De asemenea, ei au studiu săptămânal din *Turnul de veghere* și adunare de serviciu. Ei înaintează cu lucrarea și, prin harul lui Dumnezeu, reușesc să ajute oamenii cu mesajul Său. Chiar dacă dușmaniiucid pe unii dintre ei, aceștia nu vor opri predicarea Evangheliei Împărăției. Ei sunt servii lui Dumnezeu. Ei știu că sunt trimiși de El să predice, la fel cum sunt trimiși să predice cititorii noștri activi ai *Turnului de veghere* din alte țări, da, tot așa cum Fiul lui Dumnezeu a fost trimis pe pământ să predice. Calea de acțiune a fraților români ne furnizează doar un alt exemplu concret că dacă apreciem că suntem însărcinați și trimiși de Dumnezeu spre a face această lucrare, noi vom urma instrucțiunile și Cuvântul Său. Realizând că suntem trimiși, fiind bucuroși și oferindu-ne de bună voie să fim trimiși, noi vom depune orice efort pentru a ne extinde privilegiile de serviciu, acum mai mult decât oricând înainte, deoarece timpul rămas este atât de scurt.

³² Călcăm noi pe urmele lui Cristos? Atunci vom dori să facem voia Tatălui ceresc, întocmai după cum a făcut-o El. Când aflăm care este voia divină, noi vom înainta în serviciul pe care El ni-l încredințează, astfel încât să-I arătăm ascultarea noastră față de voia Sa. Noi nu putem să-I dăm prea multă închinare directă în această lume. Închinarea Sa este spre avantajul nostru. Cu cât ne închinăm Lui cum se cuvine, după adevăr și cu ajutorul spiritului Său, cu atât crește interesul nostru în justificarea suveranității Sale universale, a numelui și Cuvântului Său. De asemenea, cu atât mai mult ne instruim mințile în direcția dreaptă. Pe măsură ce ne extindem serviciul, ne vom adânci iubirea pentru aproapele, pentru mai mulți din ei; da, nu numai pentru fratele sau sora pe care îi cunoaștem și cu care lucrăm în organizația locală a grupei sau în grupul de pionieri, în casa misionară sau în biroul de filială, ci pentru toate celelalte „oi” rătăcite și pierdute, despre care Isus Cristos, Păstorul Cel Bun, zice că le va strânge și le va aduce în siguranță în staul înainte de Armagedon. Prin extinderea serviciului nostru, noi venim în atingere cu mai multe din aceste „alte oi”, câștigăm mult mai mulți prieteni, frați creștini, oameni cărora le putem arăta iubire, oameni pe care îi putem ajuta și instrui în închinarea adevărată a lui Dumnezeu, în care noi suntem deja angajați. Da, noi putem ajuta acestor iubiți să câștige viață, aducându-i pe aceiași cale dreaptă, pe care am fost aduși și noi prin jertfa de răscumpărare a lui Cristos și prin serviciul creștin al altor servi credincioși ai lui Dumnezeu. Se poate compara dobândirea unor bogății materiale nesigure cu răsplata care însoțește eforturile noastre depuse în strângerea laolaltă a „altor oi” ale Domnului? Nu, într-adevăr!

³³ Serviciul predicării Evangheliei Împărăției pentru strângerea „oilor” Domnului a fost prezis. El se află acum în desfășurare. Nu peste multă vreme el va fi realizat și va deveni istorie în justificarea numelui și Cuvântului lui Dumnezeu. Cel mai mare privilegiu al nostru în aceste zile dinainte de Armagedon este de a ne folosi de oportunitate și de a intra în el cu trup și suflet. Astfel, noi *voim* să intrăm în serviciu și să rămânem în el, și aceasta cu mulțumire. Noi vom servi și vom trăi în pace împreună cu frații noștri, da, cu „celelalte oi”. Noi nu vom fi atrași în ceartă și nu ne vom lăsa provocați la ea. La o parte cu orice nemulțumire și critică! Noi vom face față situațiilor cât mai bine și ne vom devota în mod neegoist pentru îmbunătățirea lucrurilor de dragul lucrării și a bunăstării spirituale a tovarășilor noștri servi ai lui Dumnezeu. Noi ne vom bucura din plin de toate privilegiile pe măsură ce ele ni se oferă, răspunzând chemării la acțiune, pe calea pe care a umblat Isus Cristos, Conducătorul nostru. Fiind trimiși de Puterea și Autoritatea Supremă, noi vom predica mesajul Său, că aceia care cred vor fi mântuiți. Apreciind faptul că noi suntem trimiși ca servii Săi și că El este cu noi până ce „lucrarea Sa ciudată” se va sfârși, suntem hotărâți să ne extindem serviciul.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Prin ce publicații arată Societatea interes față de servi?
3. Prin ce numiri arată Societatea un interes suplimentar?
- 4,5. La ce studiu special îndeamnă ea, cu ce participare?
- 6,7. Ce alte adunări săptămânale recomandă ea, pentru extinderea serviciului?
- 8,9. Cum arată Societatea o perspectivă mondială a lucrării?
- 10,11. Cine sunt acum „lumina lumii”? Cum?
12. Pentru ce și-a organizat Dumnezeu poporul de la anul 1914 încoace și de ce?
13. Cum au ilustrat Isus și Isaia bunăvoința pentru noi?
14. Cum a creat civilizația modernă sarcini pentru noi?
15. Cum se arată frații din alte țări liberi de asemenea griji?
16. Ce arată că noi ar trebui să dăm mai puțină atenție lucrurilor egoiste?
- 17,18. Cum sunt metodele de lucru și rezultatele din zilele lui Isus și ale apostolilor, asemănătoare celor din zilele noastre?
- 19,20. Cine pot deveni servi, și cât de important este să fi un astfel de serv?
21. Pentru ce ar trebui să ne angajăm în serviciu, și în ce măsură?
22. Ce sugestii ne sunt date pentru a ne extinde serviciul? De ce?
- 23,24. Cum ar trebui comparat numărul vestitorilor cu populația?
- 25,26. Mulțumindu-ne cu lucrurile necesare, ce am putea face?
- 27,28. În afară de extinderea propriului nostru serviciu, ce altceva ar trebui să facem?
29. De ce este nefolositor să încercăm să câștigăm favoarea lumii?
- 30,31. Cum putem noi lua România ca o ilustrație și un exemplu?
32. Cum influențează extinderea serviciului nostru expresia iubirii?
33. Care va fi conduita noastră acum în serviciu, și de ce?

RIDICAREA OMENIRII LA PERFECȚIUNE

Este omenirea capabilă, fără ajutor supraomenesc, să se restabilească în armonie cu Creatorul, Dumnezeuul întregului Univers? Istoria omenirii din cei șase mii de ani trecuți, culminând cu starea în care ea se găsește astăzi, răspunde: Nu. Este bine dacă noi cunoaștem răspunsul clar și direct. Atunci putem aprecia cu atât mai mult cele mai efective mijloace pentru ridicarea omenirii la perfecțiune, stare în care ea va fi o glorie și o laudă pentru Creator.

Să nu uităm că de aproape șaiszeci de secole rasa umană călătorește pe calea largă a nedreptății care a adus-o la degradarea ei actuală, iar acum la marginea prăpastiei nimicirii din bătălia Armagedonului. După o călătorie așa de lungă în păcat și depravare, rasa umană este astăzi foarte stricată și depravată. Vizitează cartierele sărace din New York sau din oricare alte mari orașe și vei avea o imagine despre viciu, imoralitate, corupție, delincvență juvenilă și nelegiuire, practicate în aceste locuri. Aruncă o privire la condițiile mizerabile, stricate și lovite de sărăcie. Te cutremuri pe măsură ce îi privești pe cei chinuți de maladii dezgustătoare, pe cei bolnavi mintal, pe cei nenorociți, paralizați, schilodiți, orbi, pe toți cei adunați în mici barăci neaerisite, fără îmbrăcăminte sau hrană potrivită. Ei n-au nici un fel de stare înnobilită a minții și

a trupului. Mulți dintre ei probabil au ajuns în starea de depravare totală. Cu siguranță, acesta este un timp de vai pentru pământ și locuitorii lui, deoarece Diavolul s-a năpustit asupra lor și își duce lucrarea la îndeplinire cu răzbunare.

Nu vă opriți încă, ci haideți în azilurile de nebuni și uitați-vă îngroziți la sutele de mii de oameni ale căror minți sunt întoarse în întregime spre iraționalitate, nebunie, deznădejde și incapacitate de a înțelege adevărul. În același timp, gândiți-vă bine la rapoartele negative de administrație din aceste instituții, precum și la purtarea brutală față de aceste victime sărmene, condiții pe care mintea unui număr din ce în ce mai mare de oameni nu le mai poate îndura. De la aceste spitale de nebuni îndreptați-vă către celelalte spitale și priviți cu ochi compătimitori la cei țintuiți la pat, la cei schilodiți, la cei aflați în chinuri, la bolnavii care gem de dureri și la cei muribunzi. Ce epavă a făcut din rasa noastră păcatul și autorul lui, Satan Diavolul!

Nu vă opriți aici, ci mergeți apoi la cei care sunt epave morale și adepți ai crimei. Da, mergeți în temnițe, închisori și penitenciare și uitați-vă printre gratii la urmele crimei de pe fețele bărbaților, femeilor și tinerilor aflați în spatele gratiilor, care își duc o existență deprimantă și chinuitoare în aceste locuri de detenție, asemenea animalelor din cuști. Deoarece ne aflăm afară, să vedem totul, tot ce e mai rău, să nu ne dăm înapoi de la a vedea și „cartierele luminii roșii”, ci să examinăm bordelurile și casele rău famate. Acele fete de acolo, a căror frumusețe a trupului și a feței se depreciază, au fost transformate în demoni feminini din cauza practicilor murdare care le-au silit, pe multe dintre ele fără voie, la acest mod de viață. Nu-i scăpați din vedere nici pe acei bărbați care ard de pasiune să fie clienți regulați ai acestor locuri, contaminând și fiind contaminați cu boli îngrozitoare pe care știința modernă încearcă să le elimine. Ce Sodoma și Gomora moderne!

În contrast cu acestea, vizitați mai întâi centrele financiare foarte respectate și priviți înfățișarea aspră, lacomă și crudă a profiturilor și a jucătorilor la jocuri de noroc, care nu pun capăt războiului, pentru a băga cu forța în tranșee pline de noroi și de sânge, milioane de tineri, unde să ucidă și să fie uciși; bancherii care se folosesc de orice schimbare favorabilă a bursei pentru a câștiga și a-și satisface iubirea de bani lipsită de conștiință. Părăsiți-i și priviți în pământ în minele întunecate de cărbuni și în cele de sare, precum și în alte mine și uitați-vă la creaturile sărmene și nenorocite muncind din greu în umezeală, întuneric și pericol pentru existență, pe un salariu de mizerie, pentru a se întreține pe ei și familiile lor, în vreme ce acei baroni se lăfăiesc în măreție și bogăție, în tihnă. Mergeți de asemenea în magazinele unde angajații sunt plătiți foarte prost, acolo unde sărmenele văduve, fetele singure și oamenii loviți de sărăcie lucrează în condiții grele și insalubre pentru a supraviețui. Apoi, în călătoria ta prin lumea Diavolului, croiește-ți drum pe străzile aglomerate și vizitează barurile, vasele de croazieră, restaurantele, saloanele, sălile de dans și de jazz și alte asemenea locuri și privește pe fetele și băieții moderni, bărbații și femeile în vârstă, morți după plăceri, robi ai nicotinei și ai drogurilor, ai viciului în creștere și ai crimei. Acestea toate sunt exemple despre ceea ce are de arătat Satan Diavolul „dumnezeul acestei lumi”, prin domnia sa stricată asupra omenirii.

Citim: „Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1Ioan 3:8). La prima sa arătare pe pământ, Fiul lui Dumnezeu a suferit moartea, dar, mulțumită lui Dumnezeu, a fost înviat la viață glorioasă în ceruri. Dar numai moartea și învierea Sa singure nu vor nimici toate relele descrise mai sus. Răsturnarea organizației lumii lui Satan prin Armagedon și legarea lui Satan, a tuturor demonilor și servilor săi de pe pământ, nu va elibera omenirea din mizerabila ei stare decăzută. Mai este ceva ce trebuie făcut. Acest lucru se va face prin întemeierea Împărăției de o mie de ani

a lui Cristos pentru ridicarea omenirii la perfecțiune. Va fi o restabilire a Împărăției lui Dumnezeu cu un suveran invizibil drept peste omenire; despre aceasta citim: „Și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi, pe Isus Cristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la timpul restabilirii tuturor lucrurilor; despre acest timp a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi profeți din vechime” (Fap. 3:19-21). Din acest motiv, oamenii ar trebui să se căiască și să se întoarcă la Dumnezeu.

Proasta guvernare de șase mii de ani a lui Satan a adus toate relele asupra omenirii. Acum, Dumnezeu va demonstra tuturor creaturilor Sale inteligente că o mie de ani de guvernare prin Fiul Său iubit Isus Cristos, Cel drept, poate și va șterge tot răul care a fost făcut și va ridica pe toți cei ascultători și binevoitori de pe pământ la gloria și frumusețea deplină a umanității perfecte. Această lucrare glorioasă și binecuvântată va face un nume veșnic lui Iehova în mințile tuturor, iar aceștia îl vor cinsti pe vecie. Sfânta Biblie arată că această lucrare de ridicare va avea loc în prima mie de ani a lumii noi, „cerurile noi și pământul cel nou în care va locui dreptatea”. „Mileniu” înseamnă o mie de ani; de aceea, această domnie a lui Isus Cristos se numește „Mileniu”. În timpul acela, întreaga rasă umană se va afla sub controlul Său, iar El îi va restabili pe toți cei ascultători dintre oameni în armonie cu Iehova Dumnezeu. Satan Diavolul va fi legat, astfel încât să nu poată împiedica această lucrare de ridicare câtuși de puțin. Eliminarea puterii lui de pe pământ va fi realizată complet prin bătălia Armagedonului, acum aproape, prin care Regele lumii noi Isus Cristos, va nimici toată organizația răutății, demonică și umană. Mulțimea de persoane cu bunăvoință care trăiesc astăzi pe pământ și ia acum poziție pentru Împărăția lui Dumnezeu, va vedea această nimicire a organizației lui Satan la Armagedon și va cânta laudele lui Iehova și a Regelui Său triumfător după ce bătălia se va încheia, iar pacea va veni pe acest pământ pentru a rămâne.

Înviere pentru oportunitățile vieții

Acești supraviețuitori cu bunăvoință ai bătăliei Armagedonului sunt cuprinși în cuvintele apostolului Pavel adresate lui Timotei, prin care îi spune să predice această veste bună omenirii, zicând: „Te însărcinez, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Isus Cristos, care are să judece vii și morții și pentru arătarea și Împărăția Sa; vestește Cuvântul” (2Tim. 4:1,2). Mai ales de la 1918 A.D. înainte, când Scripturile arată că Regele a venit la templu pentru judecată, națiunile acestei lumi se află sub judecată, iar acești oameni cu bunăvoință s-au întors de pe calea lumească a națiunilor, s-au căit și s-au consacrat Împărăției lui Dumnezeu a lumii noi. De aceea, Regele și Judecătorul din templu îi judecă favorabil ca fiind demni să fie feriți de nimicire împreună cu națiunile în Armagedon și să fie duși vii în glorioasa lume nouă, după această bătălie. Așadar, mia de ani a zilei de judecată a omenirii, în general, începe favorabil pentru ei. Ei se vor bucura de multe binecuvântări pământești înainte să înceapă învierea generală a omenirii din morminte.

Învățătura mângâietoare din Biblie cu privire la învierea celor morți a fost ascunsă mult timp de mințile oamenilor din creștinătate și din afara ei, iar acest lucru a fost realizat prin folosirea de către Satan a reprezentanților săi pământești, clerul religios, pentru a învăța doctrine păgâne nescipturale. Acești profeți falși, care pretind că au autoritatea să învețe din Biblie, i-au făcut pe oameni să creadă că fiecare om are un suflet nemuritor și că ceea ce se numește moarte nu este de fapt moarte, deoarece sufletul uman este nemuritor; astfel că persoana despre care se crede că este moartă a suferit numai o schimbare, trecând într-un alt tărâm al vieții, fie în cer, fie

într-un purgatoriu înspăimântător, fie într-un iad al chinului veșnic lipsit de speranță. Dacă cei morți nu sunt inexistenți, ci se află undeva vii și conștienți, ce nevoie mai este de o înviere?

Adevărul este că fiecare creatură umană este un suflet; nici un om nu are un suflet care să existe independent de trupul lui de carne. Geneza 2:7 declară în mod clar că Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu. Aceasta înseamnă că omul a devenit o creatură vie, conștientă, care se mișcă și respiră. Primii părinți ai omenirii au păcătuțit, dar ei n-au adus în felul acesta asupra lor înșiși și asupra noastră, descendenții lor, un iad al chinului conștient pentru sufletele noastre, după moarte. În legea lui Dumnezeu, este scris în Biblia romano-catolică și alte ediții ale Bibliei: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezec. 18:4,20, *Douay*). Dacă sufletul uman ar fi nemuritor, acesta n-ar putea să moară. La moarte, sufletele nu pot merge și nu merg într-un „purgatoriu” sau într-un iad al chinului veșnic în foc. Psalmul 89:48 spune: „Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din locuința morților?” Nu; ci atunci când un om moare, el este la fel de mort ca orice animal, leu sau câine. Te poți convinge de acest lucru citind la Ecclziastul 3:19-21; 9:5,10 și Psalmii 115:17. Omul rămâne în această stare până la înviere.

Nu trebuie să vă spunem că acești preoți religioși au făcut pe milioane de oameni din creștinătate să creadă că la moarte membrii bisericii merg în purgatoriu, dacă nu direct în cer, iar acolo ei suferă o curățire până sunt eliberați la rugăciunea stăruitoare a preoților religioși, care se roagă pentru ei și acceptă sume de bani pentru astfel de rugăciuni. Ei mai învață că cei răi mor și merg în iadul cel mai adânc și că adâncimea iadului este un loc al chinului veșnic. Contrar acestei învățături, Cuvântul lui Dumnezeu învață că Hadesul, iadul sau infernul este mormântul, starea morții; și că toți cei care mor sub harul lui Dumnezeu prin Cristos merg acolo cu posibilitatea unei învieri din morți. Doctrina purgatoriului este pur și simplu o născocire a conducătorilor religioși controlați de demoni. Nu există un astfel de loc sau stare unde oamenii suferă chinuri după moarte și de unde pot fi eliberați prin rugăciunile clerului cu sau fără contribuții de bani.

Referitor la Isus este scris: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea” (Psalm 16:10). Apostolul Petru a spus în Fapte 2:27-32 că aceasta se referea la Isus Cristos. Isus n-a suferit chinuri în iad și n-a rămas acolo veșnic, ci a fost înviat din iad a treia zi. Aceasta este dovada convingătoare că Hadesul Bibliei, iadul sau infernul, nu este un loc al chinului veșnic. Nu există nici o învățătură care să fie mai clar expusă în Biblie decât cea a învierii din morți. Dar dacă sufletul uman ar fi nemuritor sau fără de moarte, atunci n-ar mai putea exista nici o înviere din morți; și dacă sufletele oamenilor ar fi în chinuri decretate să fie veșnice, atunci ei n-ar mai putea fi scoși afară pentru eternitate.

Învierea lui Isus Cristos este garanția că cei morți vor fi înviați. Argumentul apostolului Pavel cu privire la corpul de urmași ai lui Cristos este că Isus Cristos a fost înviat din morți și că dacă El nu era înviat, atunci n-ar mai exista nici o înviere a vreunui mort, nici chiar a creștinilor. Cu alte cuvinte, învierea lui Isus Cristos este dovada că ceilalți morți vor fi înviați. „Dar acum Cristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor fi înviați în Cristos, dar fiecare la rândul cetei lui. Cristos este cel dintâi rod, apoi la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Cristos” – 1Cor. 15:20-23.

Scriptura inspirată arată că și morții ne-creștini vor fi înviați. Apostolul Pavel spunea: „Va fi o înviere a celor drepți și a celor nedrepți” (Fap. 24:15). Discutând despre ziua de judecată, Isus spunea cu privire la cei morți: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei

din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28,29, *ASV*). Cuvântul din limba greacă tradus aici cu „morminte” înseamnă „memorial” și sugerează memoria lui Dumnezeu. Prin urmare, aceste cuvinte ale lui Isus sunt dovada convingătoare că Dumnezeu păstrează în memorie pe toți aceia care au murit, cu excepția celor care au fost răi cu voia, ca de pildă Iuda, sau cei care nu pot fi corecți și ridicați; și că la timpul Său potrivit, prin Isus Cristos, El îi va aduce înapoi din moarte prin înviere. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei care au adormit în El” – 1 Tes. 4:14.

Când va începe învierea generală din morți după bătălia Armagedonului? Scripturile nu descoperă ziua, dar arată că aceasta va avea loc după ce va fi creată noua organizație a pământului prin învierea bărbaților credincioși din vechime, pentru a fi „prinți pe tot pământul” și după ce mulțimea supraviețuitoare a persoanelor cu bunăvoință vor fi avut oportunitatea să-și facă partea împreună cu acești prinți în răspândirea dreptății pe întreg pământul și în cultivarea și îngrijirea pământului după voia lui Dumnezeu, spre înfrumusețarea lui până la o stare a paradisiului. Apocalipsa, capitolul 20, descrie învierea generală a omenirii la viață pe acest Pământ (Apoc. 20:11-15). În timpul domniei milenare a lui Cristos toate creaturile umane de pe Pământ se vor putea bucura de binecuvântările Împărăției și vor putea experiența puterile ei de ridicare la perfecțiune prin cooperare ascultătoare cu aceasta și servind pe Dumnezeu și pe Cristos, Regele Lui. Ajungând la perfecțiune umană la sfârșitul miei de ani, toți aceia care vor ține ferm la ea prin integritate față de Dumnezeu în timpul dezlegării lui Satan Diavolul pentru puțină vreme, vor fi îndreptățiți la viață veșnică în perfecțiune umană pe Pământul paradisiac. Toți cei neascultători și rebeli vor fi nimiciți. Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos este singura speranță a omenirii astăzi, pentru ridicare la perfecțiune veșnică.

EZECHIA SE ÎNCREDE ÎN IEHOVA

Ezechia își încheie studiul dintr-o parte a legii lui Iehova, de pe sulul pe care scribul său îl copiasse pentru el cu 13 ani înainte, chiar în primul an al domniei sale (745 î.Cr.). Aceasta îl face să se gândească la sulul din care bunicul său credincios, regele Iotam, îl instruia. Deși nu mai discutase cu bunicul său despre acțiunile drepte ale lui Dumnezeu, deoarece acesta murise cu 27 de ani înainte, în timpul acelor ani el avusese bucuria și privilegiul să se asocieze cu profeții lui Dumnezeu Isaia și Mica și cu restul închinătorilor credincioși ai lui Iehova din toată Iudeea și de dincolo, fie izraeliți, fie prozeliți – 2Regi 16:20; 18:1-3,13; Isa. 26:1; 2Cron. 28:27; 29:1; 32:1.

Înviorat spiritual, el se duce la masa de dimineață. Un mesager care abia își trăgea sufletul îl întâmpină cu vestea că împăratul asirian Sanherib trecuse râul Eufrat pe la nord și se îndrepta spre sud. Sus, în răcoroșii munți ai Libanului, el arsesese deja până la temelii reședința de vară a regelui Tirului, care fugise împreună cu familia în Cipru. Sanherib i-a dărâmat cetățile, depozitele de mâncare și băutură și fortărețele în care acesta se încredea și ei i s-au supus.

Imediat regele Ezechia poruncește prinților și căpeteniilor sale să se adune pentru a se sfătui cu ei. Pe când așteaptă sosirea lor în sala sfatului, el își reamintește de puternicele fapte ale lui Iehova făcute în interesul poporului Său, pe care le văzuse personal; cum El îl întărise pe bunicul său Iotam din pricina credințioșiei sale (apoi își amintește cu durere cât de jos fusese adusă Iudeea

de către tatăl său Ahaz, prin închinarea lui falsă; își amintește de mâhnirea sa și de hotărârea din inima lui de a curăța țara de închinarea demonică îndată ce Iehova îi va da putere); cum a venit, în cele din urmă, ziua când Iehova l-a folosit pentru a restabili închinarea Sa curată și adevărată în toată țara. Perspectiva că de atunci înainte închinarea potrivită a lui Iehova avea să fie dusă mai departe în regatul lui, într-un mod ordonat și înflăcărat, i-a dat lui Ezechia o mare pace a minții. El știa că Îl căuta pe Dumnezeu lui cu toată inima și că Iehova îl făcuse să prospere în orice lucrare pe care o începuse în interesul templului lui Dumnezeu, a legii și poruncilor Lui, păstrându-l liber pe el și regatul lui, în vreme ce Efraim și Manase căzuseră în mâna Asiriei (740 î.Chr.), „pentru că n-ascultaseră de glasul lui Iehova, Dumnezeu lor și călcaseră legământul Lui; pentru că n-ascultaseră, nici nu împliniseră tot ce poruncise Moise, servul lui Iehova”. Iehova îi învinsese pe filistenii înaintea lui și cucerise complet Filistia până la Gaza – 2Regi 18:4-12, *ASV*; 2Cron. 29:3 – 32:3; Ps. 33 și 122; Isa. 22:15-25.

Îndată ce îi aude apropiindu-se pe prinți și căpetenii, el îi mulțumește în gând lui Iehova pentru toate binecuvântările și protecția Lui și cu încredere cere îndrumarea și protecția Sa în situația de urgență prezentă. Când ei se strâng, se analizează cu rugăciune amenințarea asiriană. Este luată decizia să fie făcut un tunel care să aducă în cetate apa de la izvorul Ghion, care se afla în afara cetății, iar izvoarele de afară să fie astupate. Poporul cooperează plin de entuziasm, strigând, „De ce să găsească regii Asiriei apă din belșug la venirea lor?” Ezechia se îmbărbătează și repară fiecare parte a zidului cetății ce necesita reparații, zidește turnuri pe zid și mai construiește un alt zid în afară. El întărește fortăreața din cetatea lui David și pregătește o mulțime de arme și scuturi – 2Cron. 32:2-6, *ASV*.

În timp ce toată această pregătire era în curs, la Ezechia continuă să ajungă vești despre înaintarea spre sud a lui Sanherib, către Ierusalim. Toate domeniile Tirului i se predaseră. Pe când Sanherib staționa la Hosa, în partea insulară a Tirului, domnitorii Șimronmeronului, Zidonului, Arvadului, Ghebalului, Asdodului, Amonului, Moabului și Edomului au alergat într-acolo pentru a oferi tributul și a-i săruta picioarele. Apoi Sanherib traversează câmpia Șaronului și pe acolo ajunge în Filistia de nord unde pune mâna pe cetățile Bet-Dagon, Iope, Bene-Berak și Azor. După aceea, el urcă spre Aiatul din regiunea muntoasă de nord a Ierusalimului și ocupă Migronul, aflat la numai șase mile nord-est de Ierusalim. El își lasă bagajul la Micmaș; apoi trece trecătoarea și rămâne la Gheba peste noapte; Rama tremură, Ghibea o ia la fugă, Madmena (aflată la mai puțin de trei mile nord de Ierusalim) se ascunde; locuitorii din Ghebim, aflat chiar la intrarea în Ierusalim prin partea de nord, alergă spre capitală pentru siguranță. Dușmanul ajunge la Nob, aflat la mai puțin de o milă la nord de templu. De acolo Sanherib amenință Ierusalimul – Isa. 10:28-32.

Atunci Ezechia numește căpetenii de război peste popor, le strânge la el în spațiul deschis al porții cetății și le vorbește pe un ton încrezător, zicând. „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă. Nu vă temeți și nu vă înspăimântați înaintea regelui Asiriei și înaintea întregii mulțimi care este cu el; căci cu noi sunt mai mulți decât cu el. Cu el este un braț de carne, dar cu noi este Iehova Dumnezeu nostru, care ne va ajuta și va lupta pentru noi” (2Cron. 32:6-8, *ASV*). Ezechia este încântat să audă manifestarea poporului, prin care își arată încrederea în Iehova. Îmbărbătat, Ezechia și poporul așteaptă următoarea mișcare a lui Sanherib. După ce rămâne la Nob în ziua aceea, Sanherib se retrage.

Următoarea știre pe care Ezechia o primește îl anunță despre teama pe care o aveau cei din Ecron de înaintarea lui Sanherib și despre faptul că aceștia trimiseseră în Egipt după ajutor; despre armatele egiptene aflate sub Tirhaca, regele Etiopiei și despre nepotul Faraonului din Egipt care

veniseră și începuseră lupta în împrejurimile Eltekeului, aflat la aproape 22 mile la vest de Ierusalim; despre cum i-a învins Sanherib, a luat Eltekeul și apoi a înaintat spre sud-est, la aproape șase mile și a ocupat Timna; despre cum s-a întors la Ecron și l-a luat în stăpânire; despre aducerea la același numitor a restului Filistiei, mărșăluirea spre Lachiș și asedierea acestuia. O parte din armata asiriană întreprinsese atacuri asupra cetăților din Iudeea și îi făcea pe mulți să sufere.

Atunci Ezechia îi trimite vorbă lui Sanherib, aflat în Lachis, recunoscând că ofensase pe monarhul asirian și adăugând: „Retrage-te și îți voi da orice ceri”. Solii se întorc cu informația că Sanherib fixase suma de 300 talanți de argint și 30 de talanți de aur. Ezechia îi plătește lui Sanherib și așteaptă retragerea acestuia și sfârșitul suferinței poporului – 2Regi 18:14-16, *Moffatt*.

Ezechia este surprins să vadă o mare armată asiriană apropiindu-se de Ierusalim și ridicându-și tabăra înaintea lui. El este informat că trei comandanți asirieni, unul dintre ei pe nume Rabșache, ce deținea funcția de mareșal, un iudeu renegat, staționau pe drumul spre fortăreață și întrebau de rege. Ezechia trimite pe trei dintre căpeteniile sale la aceștia și dă instrucțiuni la restul poporului să rămână în liniște. Când căpeteniile lui se întorc, el vede că aceștia își sfâșiaseră hainele și erau mâhniți. Ei îi raportează regelui că arogantul asirian le ceruse să se predea și îl insultase pe Iehova și pe servii Lui. Imediat ce aude aceste lucruri, Ezechia își sfâșie hainele și își trimite cele trei căpetenii la profetul Isaia, instruindu-i să-i spună: „Ziua aceasta este o zi de necaz, de muștrare și de insultă; căci copiii sunt aproape să iasă din pântecele mamei și nu este putere pentru naștere. Poate că Iehova Dumnezeuul tău va auzi toate cuvintele lui Rabșache pe care l-a trimis regele Asiriei, stăpânul său, să înfrunte pe Dumnezeuul Cel Viu și poate că Iehova Dumnezeuul tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înaltă-ți dar rugăciunea pentru ceilalți care au mai rămas”. Ezechia se acoperă apoi cu un sac și se îndreaptă spre templul lui Iehova. Când părăsește templul se întâlnește cu căpeteniile lui care îi aduc răspunsul lui Isaia: „Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit și prin care M-au hulit servii regelui Asiriei. Iată că voi pune în el un spirit care îl va face ca la auzul unei vești pe care o va primi să se întoarcă în țara lui; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui” – 2Regi 18:17-19:7, *ASV*; Isa. 36:2-37:7; 2Cron. 32:9-19.

Rabșache se retrage din Ierusalim și merge la Sanherib, aflat acum la Libna. Când următorii solii sunt trimiși la Ierusalim, ei aduc și o scrisoare de la Sanherib. Ezechia primește scrisoarea din mâna solului și o citește: „Să nu te înșele Dumnezeuul tău în care te încrezi, zicând: ‘Ierusalimul nu va fi dat în mâinile regelui Asiriei’. Cu siguranță că ai auzit ce au făcut regii Asiriei tuturor țărilor și cum le-au nimicit complet; și tu să fii scăpat? I-au izbăvit pe ei dumnezeii națiunilor, pe care le-au nimicit părinții mei? – 2Regi 19:8-14, *AAT*; Isa. 37:8-14.

Ezechia este indignat, dar încrederea lui în Iehova este fermă. El se suie la templu, pune scrisoarea înaintea lui Iehova și se roagă: „O, Iehova, Dumnezeuul lui Israel, care stai deasupra heruvimilor! Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor regiilor pământului! Tu ai făcut cerul și pământul. O Iehova, pleacă-Ți urechea și ascultă! O, Iehova, deschide-Ți ochii și privește. Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabșache să batjocorească pe Dumnezeuul Cel Viu. Da, Iehova, este adevărat că regii Asiriei au nimicit națiunile și le-au pustiit țările și că le-au aruncat în foc dumnezeii; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn și piatră; de aceea i-au nimicit. Acum, Iehova, Dumnezeuul nostru, salvează-ne, te implor, din mâna lui Sanherib, ca să știe toate împărățiile pământului că numai Tu, Iehova, ești Dumnezeu” – 2Regi 19:14-19, *ASV*; Isa. 37:14-20.

Când pleacă de la templu, Ezechia se întâlnește cu un mesager de la Isaia care îi spune că Dumnezeu îi spusese profetului că îi ascultase rugăciunea. Atunci mesagerul îi spune regelui ce-i spusese Iehova cu privire la Sanherib. „Fecioara, fiica Sionului te disprețuiește și râde de tine; fiica Ierusalimului dă din cap după tine. Pe cine ai batjocorit și ai hulit tu? Împotriva cui ți-ai ridicat glasul? Și împotriva cui ți-ai ridicat ochii? Tocmai împotriva Sfântului lui Israel. Prin solii tăi ai provocat pe Domnul și ai zis: ‘Cu mulțimea carelor mele am suit vârful munților, coastele Libanului! Voi tăia cei mai înalți cedrii ai lui, cei mai frumoși chiparoși ai lui, voi atinge creasta lui cea mai înaltă, pădurea lui care este ca o grădină de poame; am săpat și am băut ape străine și voi seca cu talpa picioarelor mele toate râurile Egiptului. N-ai auzit că Eu am pregătit de mult aceste lucruri și că le-am hotărât din vremurile vechi? Acum însă le-am adus la împlinire ca să prefaci cetăți întărite în mormane de dărâmături. Locuitorii lor sunt neputincioși, îngroziți și înmărmuriți; au ajuns ca iarba de pe câmp și ca verdeța fragedă, ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a-i da spicul. Dar știu când stai jos, când ieși și când intri și când ești furios împotriva Mea. Pentru că ești furios împotriva Mea și pentru că aroganța ta a ajuns până la urechile Mele, îți voi pune belciugul Meu în nări și zăbala Mea între buze și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit” – 2Regi 19:20-28, *ASV*; Isa. 37:21-29.

Apoi mesagerul relatează asigurarea pe care o dă Iehova despre eliberarea de Sanherib: „El nu va intra în această cetate, nici nu va arunca cu săgeți în ea, nu va veni înaintea ei cu scuturi și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei. Se va întoarce pe drumul pe care a venit și nu va intra în cetatea aceasta, zice Iehova. Căci Eu voi apăra cetatea aceasta ca s-o salvez, din pricina Mea și a servului Meu David” – 2Regi 19:29-34, *ASV*; Isa. 37:30-35.

În dimineața următoare, când Ezechia se uită peste ziduri, nu vede armata asiriană mărșăluind împotriva cetății. Îndată apare un sol iudeu cu vești: Sanherib părăsise Lachișul și asedia Libna, atunci când a auzit că Tirhaka mărșăluia împotriva lui. Atunci trimisese el acea scrisoare hulitoare. Dar în dimineața aceasta, în tabăra asiriană au fost găsiți morți 185.000 luptători asirieni și căpetenii, uciși de Iehova, și Sanherib a fugit înapoi în Asiria – 2Regi 19:35,36; Isa. 37:36,37; 2Cron. 32:21.

„Astfel a scăpat Iehova pe Ezechia și pe locuitorii Ierusalimului din mâna lui Sanherib, regele Asiriei și din mâna tuturor și i-a ocrotit împotriva celor ce-i împresurau”. Rugăciunea lui Ezechia ca toate împărățiile pământului să știe că numai Iehova este Dumnezeu a primit de asemenea răspuns, căci „mulți i-au adus daruri lui Iehova în Ierusalim și au adus daruri bogate lui Ezechia, regele Iudeei, care de atunci s-a înălțat în ochii tuturor națiunilor”. În felul acesta el a fost binecuvântat și întărit de Iehova, deoarece „s-a încrezut în Iehova, Dumnezeul lui Israel”, și „nu s-a depărtat de Iehova, ci a păzit poruncile Lui pe care le dăduse lui Moise” – 2Cron. 29:2; 32:22-33; 2Regi 18:3,5,6; 20:1-21, *ASV*; Isa. 38:1-39:8; 1Cron. 4:32-43.

Ezechia l-a prefigurat pe Regele lui Iehova, Isus Cristos, care se încrede totdeauna în Iehova și acum restatornicește adevărata închinare. Nimicirea asirienilor de către Iehova a prefigurat nimicirea executată de Iehova împotriva tuturor dușmanilor Săi în bătălia iminentă a Armagedonului și ocrotirea Regelui Său ceresc și a Împărăției Sale, ca toți să știe că numai Iehova este Dumnezeu.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

Un adevărat serv al lui Dumnezeu și unul pretins

Un serv al lui Dumnezeu de bună credință, în vârstă de cincisprezece ani, ne spune: „Într-una din zile, în timp ce-mi lucram teritoriul, am bătut la ușa unei case obișnuite și dintr-o dată m-am trezit în fața unui preot. Am început cu prezentarea revistei *Turnul de veghere*, care era oferta curentă. Preotul m-a întrebat dacă sunt martor al lui Iehova. Când i-am răspuns că da, mi-a zis că auzise și citise foarte mult despre noi, dar niciodată n-avusese ocazia să stea de vorbă cu vreunul din noi. Prima întrebare pe care a pus-o a fost de ce noi atacăm întotdeauna biserica catolică. Am încercat să-i explic faptul că noi nu eram împotriva populației catolice, ci ne îndeplineam însărcinarea dată de Iehova, predicând adevărul conținut în Biblie, iar aceste adevăruri dovedesc faptul că religia este contrară închinării lui Iehova Dumnezeu. El a întrebat apoi dacă nu știam că biserica catolică este păstrătoarea Bibliei. Eu l-am întrebat, dacă biserica catolică este păstrătoarea Bibliei, atunci de ce a torturat și a omorât pe Tyndale și alții din pricina lucrării lor de traducere și publicare a Bibliei. El s-a scuzat spunând că aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă și de atunci încoace biserica catolică s-a corectat. A, dar atunci ce este cu cele 110.000 Biblii care au fost distruse în 1941 de Ierarhie în Spania? Aceasta nu părea ca și cum ei încercau să păstreze Biblia. El a ripostat cu întrebarea: ‘Ce fel de Biblii erau acelea?’ I-am spus: ‘Fără îndoială că erau *Versiunea Regele Iacob*, deoarece fuseseră trimise în Spania din Anglia’. Atunci el a spus că numai *Versiunea Douay* a Bibliei era inspirată. Din cunoștința pe care o aveam din cartea ‘*Echipat*’ i-am explicat că *Versiunea Douay* în ea însăși nu era inspirată, ci era numai o traducere a Bibliei din Latina Vulgata făcută de Jerome. Bărbații credincioși care au scris canonul original ebraic și grecesc au fost inspirați, și nu traducătorii. Asta l-a zăpăcit complet și atunci a trecut la învățături și m-a întrebat despre purgatoriu. I-am spus că noi nu credem în purgatoriu, deoarece acesta nu era nici măcar menționat în Biblie. Pentru a dovedi doctrina, el a citat textul din Macabei. I-am spus că Macabei nu erau o parte a canonului Bibliei, ci erau apocrife, de aceea nu erau o autoritate inspirată. El insista că acea carte era o parte a Bibliei. Atunci i-am spus că, chiar dacă ar fi fost, aceasta nu sprijinea doctrina purgatorului, ci de fapt sprijinea învățătura învierii din morți și i-am citat alte scripturi care arătau starea celor morți. Atunci a sărit la alte doctrine, ca de pildă nemurirea sufletului, faptul că Petru a fost primul papă, etc. De fiecare dată când îi combăteam argumentul sărea la un alt subiect. I-am lăsat o revistă *Turnul de veghere* și pe când mă pregăteam să plec (discutasem aceste lucruri mai bine de o oră), el a spus: „Sunt sigur că Dumnezeu vă va binecuvânta pe toți din pricina sincerității voastre și a convingerii pe care o aveți în închinare”.

Predicarea în călătorii

Oriunde se află, servii lui Iehova sunt totdeauna pregătiți să declare laudele lui Iehova. Doi martori ai lui Iehova povestesc despre un agent comercial pe care l-au întâlnit în timp ce călătoreau prin statul New York:

„I-am pus mărturie cât de bine am putut și la plecare i-am lăsat cartea ‘*Echipat pentru orice lucrare bună*’. Părea foarte mult de partea religiei, spunând că locuia împreună cu un preot catolic și că discutau foarte mult din Biblie. Uitasem complet de el până azi-dimineață, când am primit o scrisoare de la el. Mai jos se află cuvintele lui:

„Știu că amândoi veți fi surprinși să mai auziți de mine, mai ales că a trecut mult timp de când am călătorit împreună. Am citit până la lecția a șaptea din ‘*Echipat pentru orice lucrare bună*’. Când am primit această carte v-am spus că o veți primi înapoi probabil cu note și comentarii marginale. Îmi pare rău, dar ea nu va fi însemnată deloc. Sunt surprins și încântat. Până acum o găsesc fără cusur, efectivă și cuprinzând ceva ce caut în toate religiile. Așa cum știți, am fost născut catolic. Există foarte multe lucruri despre care se presupune că am fost învățat, care sunt departe de a fi satisfăcătoare în căutarea mea după adevăr. Nu cred că viața mea va fi vreodată suficient de lungă pentru a-mi da satisfacție în această căutare. Aceste prime șapte capitole sunt cea mai apropiată, neîncurcată, progresivă și energică dovadă către înțelegerea clară pe care am găsit-o. Când stau și mă gândesc la numărul de martori ai lui Iehova pe care i-am gonit de la ușa mea, fără a le da ocazia să vorbească, mă simt rușinat”.

Adevărul lui Dumnezeu - mai prețios decât aurul

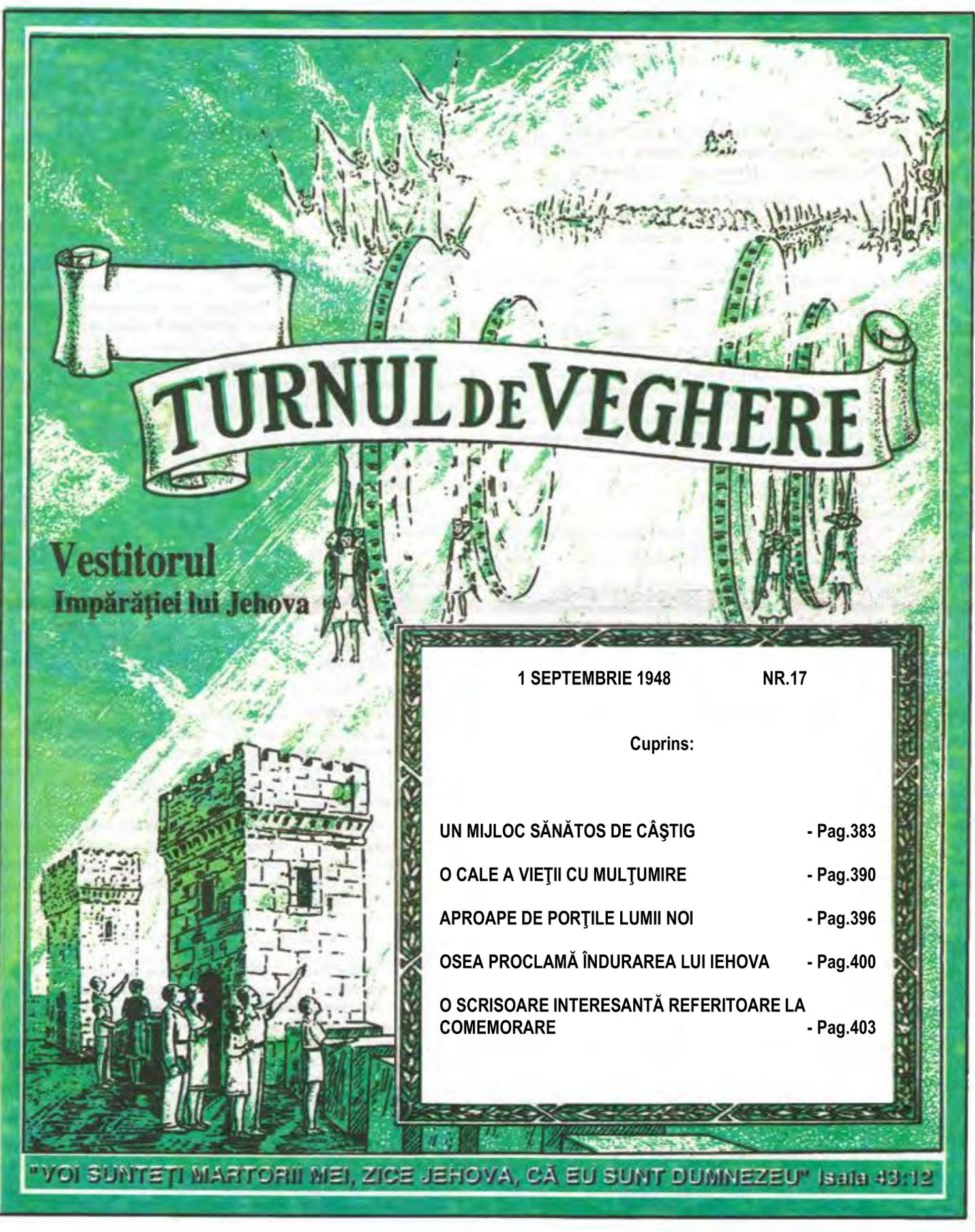
O locuitoare din Budapesta, Ungaria, scrie:

„Mi-au căzut în mână câteva broșuri pe care o prietenă de-a mea le primise din America, dar ea le aruncase la coșul de gunoi din bucătărie și eu le-am luat de acolo și le-am adus acasă. Aceste broșurile, *Alege bogăția sau ruina*, *Scăpare la Împărăție*, *Avertisment*, *Viața de apoi*, mi-au luminat din zi în zi înțelegerea atât de mult, încât în ultimele două săptămâni cu greu mai pot dormi, căci mintea îmi este mereu la conținutul broșurilor și la Biblie. În aceste broșuri am găsit multe lucruri noi și interesante care mi-au schimbat complet viața. Dacă aș fi găsit aur în coșul de gunoi al prietenei mele, acesta nu m-ar fi făcut așa de fericită cum m-au făcut aceste broșuri.

„Într-una din broșuri se spune că o lectură în formă tipărită va fi trimisă gratuit oricui o cere. Vreți, vă rog, să-mi trimiteți această lectură, căci recunosc că am nevoie de mai multă iluminare care să mă conducă la Iehova Dumnezeu. Conștiința îmi dictează să scriu această scrisoare.

„Închei cu convingerea că nu voi fi ocolită de serviciul lui Iehova Dumnezeu și că El îmi va da lucrurile necesare ca să primesc viața pe care o doresc”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 SEPTEMBRIE 1948

NR.17

Cuprins:

UN MIJLOC SĂNĂTOS DE CĂȘTIG	- Pag.383
O CALE A VIEȚII CU MULȚUMIRE	- Pag.390
APROAPE DE PORȚILE LUMII NOI	- Pag.396
OSEA PROCLAMĂ ÎNDURAREA LUI IEHOVA	- Pag.400
O SCRISOARE INTERESANTĂ REFERITOARE LA
COMEMORARE	- Pag.403

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Septembrie 1948

Nr. 17

UN MIJLOC SĂNĂTOS DE CÂȘTIG

„Crezând că evlavia este un mijloc de câștig! Acum, este un mare mijloc de câștig – evlavia, împreună cu faptul de a fi mulțumit” – 1Tim. 6:5,6, *Rotherham*.

IEHOVA cunoaște cea mai sănătoasă cale a vieții. Bogăția pe care ne-o aduce aceasta, dacă o urmăm, înseamnă viață veșnică pentru noi. Creștinătatea n-a reușit să aducă lumii această cale sănătoasă de viață, în pofida celor șaisprezece secole de existență a sa, a sutelor ei de religii și ai celor 592.406.542 de membrii ai săi. Astăzi, ea se găsește într-o stare bolnavă din punct de vedere spiritual și moral, mai rea decât oricând în istoria sa. Boala ei este una care îi anunță moartea în curând. Starea ei, împreună cu toate simptomele, se potrivește cu prezicerea a ceea ce urma să vină în zilele ei din urmă, anume: „Să știi că în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani [profituri foarte mari, venituri, salarii, plăți], lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără evlavie, fără afecțiune firească, neînțelegători, defăimători, fără stăpânire de sine, violenți, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, plini de ei, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea; ... oamenii răi și escroci vor deveni din ce în ce mai răi, înșelând și fiind înșelați” – 2Tim. 3:1-5,13, *ASV*.

² Într-o astfel de stare, creștinătatea n-ar putea fi niciodată organizația lui Dumnezeu. Problema ei este că nu umblă după legile și căile sănătoase ale lui Dumnezeu. Ea este partea dominantă a acestei lumi rele și este la fel de lumească precum oricare altă parte a ei. Ea este plină de ipocrizie religioasă și ține numai „o formă de evlavie”. Deoarece nu are adevărata evlavie și puterea ei dătătoare de sănătate, creștinătatea va muri. Tot câștigul ei egoist va fi pierdut pentru totdeauna.

³ Ea a părăsit calea evlaviei, pentru a câștiga ceea ce are de oferit lumea aceasta. Din această cauză, ea își va pierde sufletul, adică viața ei. Cugetând că injectarea unei *forme* de evlavie o va imuniza împotriva pedepsei păcatului, a morții, ea nu dă atenție cuvintelor lui Cristos, cu care se laudă cu voce tare: „Căci ce-i folosește unui om dacă el câștigă întreaga lume și-și pierde sufletul? Sau, ce ar da în schimb un om pentru sufletul său?” (Mat. 16:26, *Douay*). Creștinătatea vrea să-și dea în schimb sufletul pentru egoistele câștiguri politice, comerciale și religioase, pe care le câștigă din această lume. Întregul ei sistem este străbătut acum de dureri continue de pe urma nenorocirii, a necazului, a suspiciunii, a perplexității și a fricii. În curând, ea se va prăbuși spre ruina și nimicirea ei. Ea nu poate scăpa de pedeapsă pentru că ignoră avertismentul pe care îl citește adesea: „Cei care au grija să se îmbogățească, cad în ispită, în cursă și în multe poftes nebunești și păgubitoare, care îi scufundă pe oameni în nimicire și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele; și unii care au umblat după ea au fost abătuți de la credință și s-au străpuns singuri cu multe necazuri” – 1Tim. 6:9,10, *ASV*.

⁴ Calea acestei lumi este o nesănătoasă cale a morții. Creștinătatea umblă pe ea și-și conduce turmele religioase pe ea. Acum, ea și ei sunt aproape de sfârșitul acestei căi! De-a lungul acestei căi, ea a copiat caracterul lumesc, contrar evlaviei. Dacă bărbații și femeile sincere, atât din creștinătate cât și din afara ei, au devenit dezgustați de înșelătoria ei religioasă, numai lui Dumnezeu I se datorează faptul că am înțeles că practica religiei creștinătății din sutele de forme nu este adevărata evlavie. Oamenii n-ar trebui să-i reproșeze aceasta lui Iehova Dumnezeu, cugetând că El aprobă ipocrizia creștinătății și nu o vede. Ei n-ar trebui să-L învinovățească pentru toate rezultatele dezastruoase pe care le-a avut această lume din pricina ocupațiilor și acțiunilor ei nepotrivite. Pentru a judeca în mod corect evlavia, mai întâi ar trebui să ajungă să știe ce înseamnă aceasta și beneficiile ei.

⁵ În pofida perfecțiunii sale, primul om, Adam, n-a stabilit exemplul perfect de evlavie pentru noi. El s-a rupt de devotamentul față de Dumnezeu și a umblat după câștig egoist, aceasta ducând la toate relele care ne-au lovit și care se sfârșesc cu moartea. Adam nu L-a justificat pe Dumnezeu ca și Creator, închinându-i-se și ascultând de El în fața ispitei, ci i-a cedat celui rău, Satan Diavolul. În timp ce acel rău s-a apucat să distrugă toată evlavia de pe pământ și s-o ascundă, Iehova și-a declarat imediat în Eden scopul de a pune un om pe pământ care va manifesta o evlavie perfectă, mai degrabă murind decât să facă un pas spre lumea Diavolului. Evlavia este în vrăjmășie cu această lume și declarându-și astfel scopul, Iehova Dumnezeu i-a zis Diavolului: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei, – Ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3:15, *Rotherham*). Această declarație a scopului a constituit o taină. Timp de patru mii de ani după aceasta, ea a rămas un secret sfânt, anume: Cine va fi acest exemplu perfect de evlavie, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu? Toate creaturile au trebuit să admită că secretul era într-adevăr mare, căci atât îngerii, cât și mulți oameni credincioși, precum și uneltorii răi, au încercat să studieze amănunțit însemnătatea secretului. Nici unul din ei n-a dezlegat taina (1Pet. 1:10-12). Apoi, acum nouăsprezece secole, Iehova a dezlegat acest secret al evlaviei și apostolul Pavel a îndreptat atenția spre el, zicând: „Și evident, mare este taina evlaviei, care s-a arătat în carne, a fost îndreptățit în spirit, a fost prezentat îngerilor, a fost predicat Neamurilor, a fost crezut în lume, a fost înălțat în glorie” – 1Tim. 3:16, *Douay*.

Taina dezlegată

⁶ Cum a fost dezlegată această „taină a evlaviei”? Prin producerea Seminței „femeii” lui Dumnezeu și prin dovedirea că Acesta era evlavios în mod absolut. Iehova Dumnezeu a dezlegat taina în felul acesta: L-a trimis în lume pe Fiul Său iubit Isus Cristos, pentru a oferi o demonstrație perfectă sub proba cea mai critică. Proba a fost făcută cu Isus Cristos în carne, până în măsura în care a permis ‘să-i fie zdrobit călcâiul de Șarpele înșelător’. Sub probă, El a dovedit că un om în carne poate fi probat până la limită, până la o moarte rușinoasă și dureroasă, și totuși să țină la evlavia perfectă. Satan Diavolul s-a făcut „dumnezeul acestei lumi” și dorește ca toți din ea să devină lumești, potrivit stilului lumii acesteia. El încearcă să-i determine pe toți să i se închine ca dumnezeu, devenind o parte a acestei lumi, supunându-se, în felul acesta, stăpânirii Diavolului. Conformarea după dorințele Diavolului înseamnă deșertăciune lumească și aceasta tăgăduiește suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. Deșertăciunea lumească și evlavia sunt exact contrare. Rămânând credincios evlaviei, în mijlocul lumii Diavolului, Isus Cristos a justificat suveranitatea universală a lui Dumnezeu, Tatăl Său. El a refuzat să-și plece genunchiul și să se închine lui Satan Diavolul și să devină o parte a acestei lumi rele. El n-a umblat lumește.

⁷ Pentru că a suferit rana hotărâtoare la călcâi din pricina evlaviei sale, Isus Cristos a câștigat cea mai glorioasă răsplată. El a părăsit tărâmurile spirituale pentru a deveni om și a suferit proba în carne. Dar, la învierea Lui din moartea de martir, El a fost restabilit în tărâmurile spirituale. El a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu ca o creatură spirituală nemuritoare. Iehova Dumnezeu L-a instruit apoi pe Isus să stea la dreapta Sa și să aștepte până când Tatăl Lui îl va glorifica cu puterea și onoarea Împărăției, făcându-i pe toți dușmanii Lui să fie așternutul picioarelor Sale. Atunci, Isus Cristos, ca Rege domnitor, își va justifica Tatăl complet, nimicindu-i pe toți acești dușmani – Ps. 110:1-6; Evr. 10:12,13.

⁸ Calea de acțiune a lui Isus a evlaviei absolute și câștigul veșnic la care L-a condus aceasta au fost prezise într-un limbaj tainic în profețiile lui Dumnezeu de la Geneza la Maleahi. Nu este de mirare că aceasta a fost mult timp un mister! Apostolul Pavel admite că acesta era unul mare, atunci când scrie: „Și evident, mare este secretul sacru al evlaviei, – Care s-a arătat în carne, a fost declarat drept în spirit, a fost văzut de mesageri [îngeri], a fost vestit printre națiuni, a fost crezut în lume, a fost înălțat în glorie” (1Tim. 3:16, *Rotherham*). Acela nu era Iehova Dumnezeu Însuși, ci era Fiul Său iubit Isus Cristos, care astfel „s-a arătat în carne”. El era un descendent după carne al Regelui David cu care a fost făcut un legământ pentru o împărăție veșnică. Prin devotamentul Său față de Iehova, ca Dumnezeu și Suveran universal, Isus a ținut cu tărie la acel legământ al Împărăției ca Moștenitor al ei. De aceea, atunci când a fost înviat, El a fost „declarat drept”, sau a fost îndreptățit ori justificat. Dar această îndreptățire sau justificare I-a fost dată în spirit, răsplătindu-L la înviere cu viață spirituală. Când s-a întors pe tărâmurile spirituale din care coborâse pe pământ, Isus Cristos a fost văzut din nou în mijlocul mesagerilor sfinți ai lui Dumnezeu sau a îngerilor din cer. Aceasta a pregătit calea pentru împlinirea Scripturii: „Și când aduce din nou în lume pe Întâiul născut, El zice: ‘Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!’” (Evr. 1:6, *ASV*). La învierea Sa, El a fost făcut cu mult mai bun decât îngerii. Evlavie lui de pe pământ, sub probă în carne, a fost mijlocul sănătos al acestui mare câștig.

⁹ Timp de trei ani și jumătate de serviciu în carne, Isus și-a limitat predicarea și minunile aproape în exclusivitate la iudei. Încă trei ani și jumătate după învierea sa din morți, discipolii lui L-au predicat în exclusivitate la națiunea iudaică și la rudele lor, samaritenii. La încheierea acestei perioade de timp, Iehova Dumnezeu l-a trimis pe apostolul Petru să predice națiunilor păgâne vestea bună despre Cristos. La scurt timp după aceea, apostolul Pavel a început să aibă o parte considerabilă în predicarea acestei deosebit de mare „taine a evlaviei” la națiunile păgâne. Scriind colosenilor, aproximativ în anul 60 A.D., Pavel arăta cât de mult s-a extins predicarea Evangheliei, atunci când vorbește despre „Evanghelia, care a ajuns până la voi; așa cum a ajuns în toată lumea ... Evanghelia pe care ați auzit-o, care a fost predicată întregii creații de sub cer” (Col. 1:5,6,23, *ASV*). A existat o reacție a neamurilor la această predicare extinsă și în consecință, Isus Cristos „a fost crezut în lume” și „vestit printre națiuni”. În cele din urmă, în 1914 A.D., El a fost „primit în glorie”, fiind pus pe tronul ceresc pentru a acționa ca „Regele regilor” pentru Iehova Dumnezeu, pentru a domni în mijlocul dușmanilor săi. Această înălțare glorioasă a Sa a fost ilustrată în mod profetic la Apocalipsa 12:1-5. De atunci încoace, predicarea acestei vești bune a Împărăției s-a extins la toate națiunile, pentru a împlini propria profeție a lui Isus despre cum să recunoaștem sfârșitul apropiat al acestei lumi: „Această Evanghelia a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul” – Mat. 24:14.

Trimis „în carne [trup]”

¹⁰ Evlavie înseamnă serviciu și devotament față de Dumnezeu și față de suveranitatea Lui universală. Când a manifestat această trăsătură importantă, în carne, Isus Cristos a predicat vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. El a mai aranjat ca discipolii lui, după învierea și înălțarea sa la cer, să extindă predicarea, făcând discipoli nu numai dintre iudei, ci dintre toate națiunile. El „s-a arătat în carne” cu scopul de a pune mărturie despre Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa. Atunci când și-a declarat separarea Lui evlavioasă de această lume, Isus i-a mărturisit guvernatorului Pilat: „Împărăția Mea nu este din această lume; ... Tu spui că Eu sunt rege. Pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr” (Ioan 18:36,37). La venirea în această lume, a fost foarte necesar ca Isus să demonstreze că era trimis din cer de Tatăl Său, Iehova Dumnezeu, chiar iudeilor, frații lui după carne. De ce? Pentru ca oamenii să-L poată primi ca pe Sămânța lui Dumnezeu a „femeii” Sale.

¹¹ Apostolul Petru a declarat că Isus Cristos era Profetul pe care Moise l-a prezis și care urma să fie un profet mai mare decât Moise (Fap. 3:20-23; Deut. 18:15-19). Când Iehova Dumnezeu l-a însărcinat pe Moise să coboare în Egipt, Moise a zis: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: ‘Dumnezeul părinților voștri m-a TRIMIS la voi’ și mă vor întreba: ‘Care este numele Lui?’, ce le voi răspunde?” Îngerul lui Iehova i-a spus atunci lui Moise să declare că Iehova l-a trimis și că venea în numele lui Iehova. Pentru a dovedi aceasta, lui Moise i s-a dat putere să săvârșească semne miraculoase, vindecând chiar lepra. De aceea, pentru a furniza mai mult decât dovada umană că era trimis de Iehova Dumnezeu și că venea în numele Lui, Moise a făcut minuni atât înaintea fraților săi izraeliți, cât și înaintea domnitorului Faraon și a întregului Egipt (Ex. 3:13 – 4:9; 7:1 – 12:30). Acum, dacă Isus Cristos era Profetul promis mai mare decât Moise, și el trebuia să fie trimis în același fel de Iehova Dumnezeu și trebuia s-o poată dovedi prin semne mai mari chiar decât cele îndeplinite de Moise. Altminteri, iudeii credincioși lui Moise, nu renunțau niciodată la el și nu mergeau după Isus ca Mai Marele Moise. Isus a dovedit-o. El a afirmat în mod stăruitor că era trimis de Iehova și că venise în numele Lui. Pentru a sprijini această afirmație, așa cum a făcut Moise, Isus a făcut mult mai multe minuni decât Moise, și mult mai uimitoare. El n-a vindecat numai lepra, ci a înviat din morți și și-a eliberat discipolii din lumea întreagă, din care Egiptul din vechime era odată partea dominantă.

¹² Pentru a dovedi că era Mai Marele Moise trimis de Iehova Dumnezeu și în numele Tatălui Său, Isus le-a zis iudeilor care mărturiseau loialitate față de Moise: „Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a TRIMIS. Și Tatăl care M-a TRIMIS, a mărturisit El Însuși despre Mine ... Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; ... Este cine să vă învinuiască: Moise în care v-ați pus nădejdea. Căci dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine” (Ioan 5:36,37,43,45,46). În pofida refuzului împietrit al majorității iudeilor naturali de a-L primi pe Isus ca pe Mai Marele Moise, El și-a dovedit evlavia rămânând devotat în mod credincios Superiorului Său, Celui care l-a trimis. El și-a dus la bun sfârșit misiunea pământească pentru care a fost trimis, până la moartea Sa ca marele Martir al lui Dumnezeu. În timpul vieții lui pământești în carne, el a aflat că evlavia este calea de a câștiga aprobarea și binecuvântările Tatălui Său ceresc și toate privilegiile de acțiune ca martorul și servul Său. Dar atunci când a fost înviat din morți, El a aflat că evlavia pe pământ era mijlocul de a câștiga îndreptățirea în spirit și toate binecuvântările cerești la care-l aducea această îndreptățire. Evlavia lui s-a dovedit a fi cea mai profitabilă cale de acțiune, atât în această viață, cât

și în cea care va veni. Aceasta a fost, într-adevăr, un mijloc de câștig veșnic. Ea va fi întotdeauna așa și câștigul lui Isus ne recomandă și nouă această cale a vieții.

Mult mai sănătos decât antrenamentul fizic

¹³ Anul 1914 A.D. a marcat timpul când Exemplul perfect de evlavie a fost „primit în glorie”, deoarece atunci El a fost instalat în acțiune ca „Rege al regilor și Domn al domnilor”. Aceasta înseamnă că noi trăim în „timpurile din urmă” ale acestei lumi. Din acest motiv, ceea ce scrie Pavel după ce descrie „taina evlaviei” are o aplicare specială la noi, cei care trăim la 34 ani după 1914. Pavel ne avertizează că în timpurile din urmă mulți nu vor urma „taina evlaviei”, ci se vor revolta împotriva credinței în aceasta și în utilitatea ei. Așa că Pavel s-a referit la Sfintele Scripturi care au fost date prin inspirația spiritului și el de asemenea a scris sub inspirația aceluiași spirit al lui Dumnezeu, zicând: „Spiritul spune clar că în timpurile din urmă unii vor părăsi credința și-și vor îndrepta atenția spre spirite înșelătoare și spre lucrurile pe care le învață demonii prin intențiile celor mincinoși – persoane fără conștiință, care le interzic oamenilor să se căsătorească și insistă în abținerea de la anumite feluri de mâncare” – 1Tim. 4:1-3, *AAT*.

¹⁴ Așadar, uită-te astăzi în jurul tău după acei oameni care se potrivesc acestei descrieri din creștinătate. Ei au o poftă bolnăvicioasă pentru argumente religioase și ceartă, și încearcă să dicteze în viața celor din poporul lui Dumnezeu. Ei urmează „misterul nelegiuirii” în locul celui al evlaviei. Ei se expun demonilor, mergând contrar Bibliei, lăsându-se în voia învățăturilor lumești contrare evlaviei. În timpul zilelor lui Isus în carne, acei demoni și spirite rele I s-au opus, și El i-a scos pe mulți dintre ei din oamenii demonizați. El ne-a eliberat de puterea lor. Noi să nu fim ca acei oameni ce și-au pierdut credința și au fost amăgiți de demoni.

¹⁵ Observând că ne aflăm în timpul când demonii își extind puterea asupra omenirii, noi trebuie să ținem seama de ce ne-a îndemnat Pavel, pentru binele nostru veșnic. El i-a scris lui Timotei, care era un tânăr supraveghetor în adunarea creștină și care trebuia să fie un exemplu pentru frații lui. Păstrând în minte lecția învățată de „taina evlaviei”, Pavel i-a spus lui Timotei: „Să nu ai nimic de-a face cu legendele păgâne și stupide. Instruiește-te în evlavie; căci în timp ce antrenamentul fizic are o oarecare importanță, evlavia este importantă în orice privință, întrucât ea deține promisiunea atât pentru viața prezentă, cât și pentru cea viitoare. Această afirmație este sigură și demnă de crezare pentru a fi primită pe deplin. Căci până la această țintă noi muncim din greu și ne luptăm, deoarece ne-am pus speranța în Dumnezeul cel viu, care este Salvatorul tuturor oamenilor, mai ales al celor care cred” (1Tim. 4:7-10, *RSV*). Tatăl lui Timotei era grec și în zilele sale grecii a căzut foarte mult în patima antrenamentului fizic, cum ar fi: exerciții de gimnastică, sporturi practicate în aer liber și atletism. Contrar acelei forme populare de deșertăciune lumească, Pavel nu i-a dat instrucțiuni lui Timotei, ca supraveghetor, să construiască săli de gimnastică alături de locurile de adunare ale creștinilor și să organizeze mișcări ale tinerilor pentru a-i ține pe copii departe de străzi și pentru a preveni delincvența juvenilă; pentru a înființa organizații de „cavaleri” cu instruire militară și exerciții, care să mențină trupurile fizice ale creștinilor maturi și vârstnici într-o bună sănătate. Nu; Pavel n-a fixat nici un exemplu ca episcopii creștinătății să facă așa.

¹⁶ Pavel n-a avut vederea scurtă din punct de vedere spiritual. El nu și-a limitat perspectiva la scurta noastră viață din această lume nesănătoasă. El s-a gândit și la viitorul veșnic, ca fiind de mai mare importanță. Pavel a recunoscut în mod cinstit că exercițiile fizice aveau o anumită valoare pentru trup, dar numai puțină, cel mult pentru o vreme. Statuile din timpurile vechi

descoperă ce trupuri frumoase dezvoltau prin antrenament fizic atleții greci și romani. Cu mult timp înainte, Nimrod, regele Babilonului, a introdus exercițiile sportive pentru a întemeia o puternică armată de agresiune (Gen. 10:8-10). Dar un asemenea antrenament fizic n-a îndepărtat condamnarea morții. El n-a oprit procesul morții din oameni prin exerciții și antrenament. Astăzi, organizațiile religioase principale din creștinătate se ocupă cu zel de sporturi, exerciții de gimnastică, societăți și ordine religio-militare. Dar în același timp noi avem o creștere a delincvenței juvenile, a necredinței generale și a bolilor sexuale. Noi avem împlinită profeția pentru „zilele din urmă” printr-un număr mare de religioși „iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu”. Descrierea profetică a lui Isaia își găsește o împlinire mai mare în creștinătate decât în Israelul din vechime: „De ce să căpătați noi lovituri, deoarece țineți cu tărie la revolta voastră? Tot capul vă este bolnav, toată inima vă este suferindă; din talpa piciorului până în cap, nici o parte nu este sănătoasă: nimic altceva decât vânătăi, răni, plăgi sângerânde și jupuite, nestoarse, nepansate și nealinate cu untdelemn. Țara voastră zace pustiită, cetățile vă sunt arse și străinii vă devastează pământul sub privirile voastre” (Isa. 1:5-7, *Moffatt*). Ah, da, antrenamentul fizic este numai un serviciu neînsemnat pentru creștinătate.

¹⁷ Înțelepciunea lui Pavel este mai bună decât cea a lumii acesteia când ne îndeamnă să ne instruiem în evlavie. Și aceasta este ceva care cere mult efort. Instruirea în evlavie necesită activitate la fel cum necesită și exercițiul trupesc, dar beneficiile sunt mai mari și mai durabile. Aceasta nu înseamnă să trăiești o viață retrasă făcând pe sfântul, asemenea unui sihastru, sau să stai închis în mănăstiri de femei sau de bărbați, evitând contactul cu cursul zilnic al vieții umane, evitând împotrivirea și persecuția. Din proprie experiență, Pavel i-a spus lui Timotei: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Isus Cristos, vor fi prizonieri” (2Tim. 3:12). Dacă noi nu dorim să renunțăm la devotamentul nostru față de Dumnezeu sub presiunea persecuției, aceasta cere cu siguranță instruire pentru a ne face puternici în evlavie, așa cum era Isus. El a arătat evlavia într-un mod foarte activ, acționând ca servul, profetul și martorul lui Dumnezeu. El a umblat direct printre oameni, vizitându-i acasă, predicându-le vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu, vindecându-le bolile, protejându-i împotriva escrocheriilor religioase și înființând o școală misionară de predicatori ai Evangheliei. Nu exista nimic leneș sau lipsit de activitate în evlavia Sa. Fără să țină seama de cea mai înverșunată persecuție din partea conducătorilor religioși ai Israelului, El a ținut cu tărie la devotamentul și serviciul Lui față de Dumnezeu și a ținut piept compromisului cu lumea potrivnică. Când a fost în carne, El s-a instruit în evlavie, arătând o răbdare credincioasă și o ascultare iubitoare. Pavel s-a instruit pentru a fi asemenea lui Isus. Așa că el a urmat exemplul lui Isus și s-a menținut foarte activ ca un predicator al Evangheliei, încercând continuu să-și extindă serviciul creștin ca un apostol, sau „un trimis”. El a zis: „Căci până la această țintă noi muncim din greu și ne luptăm” – 1Tim. 4:10, *RSV*.

¹⁸ Observați că „evlavia este importantă în orice privință, întrucât ea deține promisiunea atât pentru viața prezentă, cât și pentru cea viitoare”. Dacă ea este atât de profitabilă, atunci cu siguranță este un mijloc de câștig. Și într-adevăr este. Prin ce altă cale am putea noi câștiga iertarea de păcat și pacea minții pe care o aduce aceasta? Precum și relația cu Dumnezeu ca servii și copiii Lui, bucuria, cunoștința, protecția, grija și îngrijirea, privilegiile serviciului, toate datorate evlaviei. Acestea sunt toate lucrurile vieții prezente.

¹⁹ Cu toate acestea, să nu credeți că evlavia nu ne aduce acum și profit fizic. Ea ne protejează împotriva tuturor relelor, exceselor, cheltuielilor și pericolelor la care ne expune deșertăciunea lumească. Citim: „Teme-te de Iehova și depărtează-te de rău; aceasta va însemna sănătate pentru trupul tău și măduvă [înviorătoare] oaselor tale”. Despre beneficiul cuvintelor

instrucțiunii evlavioase, citim după cum urmează: „Păstrează-le în inima ta. Căci ele înseamnă viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor”. „Cuvintele plăcute sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet și sănătate pentru oase” (Prov. 3:7,8 ; 4:21,22 și 16:24, *ASV*). Urmărind evlavia, noi evităm calea păcatelor sexuale și toată boala și deteriorarea fizică, pe care le cauzează acestea; deoarece citim: „Dar cel ce preacurvește cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa. Nu va avea decât rană și rușine și ocară nu i se va șterge. ... ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața, până ce săgeata îi străpunge ficatul” (Prov. 6:32,33; 7:10-23). În mod incontestabil, evlavia este un mijloc de câștig în sănătatea fizică.

²⁰ În ce privește exercițiul fizic, cu toate beneficiile pe care le aduce trupului, gândiți-vă la toată mișcarea din viața lui Isus și a apostolilor săi, în timp ce călătoreau din loc în loc, și de la un capăt al țării până la celălalt, pe jos, intrând în templu, sinagogi și locuințe, folosind cadrul din aer liber, versanții muntelui, țărmul mării și câmpiile cu iarbă, ca locuri pentru a predica Evanghelia. Dacă o persoană dorește cu înfocare exercițiul fizic, ea nu trebuie decât să intre în rândul vestitorilor Împărăției, să meargă din ușă în ușă și din casă în casă, să urce trepte de scări sau dealuri, să meargă pe jos pe trotuarele orașului sau pe drumurile de țară, ducând o încărcătură cu literatura Împărăției pentru a o distribui, pătrunzând în casele și viețile oamenilor, observându-le condițiile și modul de viață și cugetând. Este mai interesant și mai captivant decât să asculți la radio, să mergi la cinematograful sau să privești la televizor, sau să mergi la un spectacol de teatru sau de circ. În fața vestitorului Împărăției nu se află numai un spectacol artificial, ci viața reală. Atât din punct de vedere fizic, cât și mintal, nu există nimic mai bun decât un astfel de exercițiu practic evlavios. Chiar dacă acesta nu cauzează creșterea mușchilor pieptului cuiva, el aduce dezvoltarea minții și expansiunea serviciului Evangheliei pentru această persoană.

²¹ Toate acestea au de-a face cu viața prezentă. Dar există și promisiunea pentru viața viitoare. Creștinul consacrat, care este născut de spiritul lui Dumnezeu pentru o moștenire cerească împreună cu Fiul Său Isus Cristos, are „promisiuni foarte mari și prețioase” de viață veșnică în Împărăție. Evlavia în această viață prezentă este mijlocul sănătos de a realiza aceste promisiuni de înviere la viață nemuritoare în lumea viitoare. Apoi, mai sunt și persoanele consacrate cu bunăvoință, pe care Isus Cristos, Păstorul cel Bun, le adună acum în staul ca pe „alte oi” ale sale. Ele au promisiuni încântătoare de viață veșnică pe pământul paradisiului, cu Împărăția lui Dumnezeu domnind asupra lor, Satan Diavolul legat complet și voia lui Dumnezeu fiind făcută pe pământ ca și în cer, cu pace, prosperitate și cu o adevărată cunoștință și închinare a lui Dumnezeu înconjurând globul. Evlavia de acum, din aceste timpuri periculoase aproape de acest sfârșit al lumii, este mijlocul sănătos de a câștiga realizarea acestor promisiuni. Aceasta este singura cale de a câștiga protecția lui Dumnezeu în mijlocul bătăliei Armagedonului și de a fi trecut viu în dreapta lume nouă care va veni.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Care este motivul pentru starea de boală spirituală a creștinătății?
3. De ce n-a umblat ea pe calea evlaviei și ignorând ce avertisment?
4. De ce cei sinceri să nu judece greșit evlavia prin creștinătate?
5. Cum și de ce a fost introdusă „taina evlaviei”?
- 6,7. Cum a fost dezlegată această taină? Cu ce răsplată?
8. Cum s-a arătat El, a fost îndreptățit și a fost văzut de îngeri?
9. La cine a fost El predicat, de cine a fost crezut și cum a fost glorificat?

- 10,11. De ce trebuia El să demonstreze că a fost trimis și cum trebuia s-o demonstreze?
12. Cum a fost evlavia lui un mijloc de câștig pe pământ și după aceea?
- 13,14. Ce a spus spiritul clar, referitor la timpurile noastre și de ce?
- 15,16. a) Cum s-a deosebit Pavel de această lume cu privire la exercițiul trupesc? b) Cum este arătat că antrenamentul fizic aduce doar un mic serviciu creștinătății?
17. Ce instruire a recomandat Pavel și cum cere aceasta mult efort?
- 18,19. Cum este evlavia profitabilă acum, pentru viața noastră, din punct de vedere fizic?
20. Cum aduce ea un exercițiu fizic benefic?
21. Cum are evlavia promisiunea vieții viitoare?

O CALE A VIEȚII CU MULȚUMIRE

¹ Departe de a fi niște veșminte „sfinte” purtate de clerul religios, sau o mască pioasă purtată duminica și când se merge la adunările religioase, evlavia este un mod de viață de fiecare zi. Ea privește toate raporturile vieții, fie că cineva este tată, mamă sau copil, persoană în vârstă sau tânără, sclav sau om liber, patron sau muncitor, serv numit într-o grupă creștină sau numai un membru obișnuit. Aceasta încearcă să-L imite pe Isus Cristos, care a dezvăluit „taina evlaviei”. Ea se străduiește să facă toate lucrurile ca și când ar fi făcute direct pentru Dumnezeu. Apostolul Pavel a arătat cum este evlavia ceva pe care toți s-o practice acum, când le-a atras atenția sclavilor și a scris: „Sclavii care se află sub jug să-și socotească stăpânii vrednici de toată cinstea, ca numele Domnului și învățătura Lui să nu fie batjocorite. Atunci când ei au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască deoarece sunt frați, ci să le servească mult mai bine, deoarece cei care se împărtășesc de acest beneficiu sunt credincioși și iubiți” – 1Tim. 6:1,2, *Cath. Confrat.*

² În zilele apostolice, jumătate din Imperiul Roman era populație sclavă. Mulți din acești sclavi, ca de pildă Onisim, au ajuns la o cunoștință a Evangheliei, s-au consacrat lui Iehova și au devenit urmași ai Fiului Său, Isus Cristos (Filim. 10-12). Dar aceasta nu le-a dat sclavilor permisiunea să fugă, sub pretextul că ei câștigau o parte mai directă în serviciul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel era cetățean roman și era născut liber, dar el n-a intrat în politica lumească și n-a încercat să se facă prototipul lui Abraham Lincoln și să-i elibereze pe sclavi printr-un război sângeros și costisitor. Sclavii erau cumpărați, s-a plătit pentru ei, erau aduși în proprietatea stăpânilor lor legali și erau supravegheați la muncă. Cei care îi ascultau pe Pavel și pe Timotei predicând Evanghelia și învățături despre evlavie trebuie să fi avut ceva timp liber de la lucru. Pavel i-a spus lui Timotei să-i instruiască pe acești sclavi în calea adevăratei evlavii. Un sclav evlavios își privește stăpânul legal ca meritând toată cinstea și respectul ce i se cuvin. El nu va fugi pentru a-și obține libertatea în mod egoist, ci va rămâne la locul lui, ca sclav, executând lucrarea ce i s-a încredințat. În felul acesta, numele lui Dumnezeu și învățăturile despre evlavie nu vor fi defăimate. Organizația creștină nu va primi un nume rău ca și cum ar învăța lipsa de respect, neascultarea și dezbinarea națională și ca și cum ar acționa „în ilegalitate” pentru a ajuta la evadarea sclavilor fugari.

³ Dacă se foloseau de jugul lor al sclaviei ca de o oportunitate de a arăta ce sunt sclavii creștini, ei își puteau impresiona stăpânii și le puteau vorbi în mod avantajos despre creștinism. Dacă stăpânii lor deveneau credincioși creștini, aceasta nu făcea nici o schimbare între stăpân și sclav din punct de vedere social. Sclavul trebuia să-și respecte stăpânul tot atât de mult ca și când

acesta era un iudeu necredincios sau un păgân. Astăzi în creștinătate nu există sclavie, sub numele acesta, dar cuvintele lui Pavel către Timotei încă mai arată relația corectă dintre patroni și angajați, indiferent dacă asociațiile patronilor sau sindicatele muncitorilor sunt de acord sau nu. Pavel vorbea despre evlavie și arăta că aceasta nu este o cale de a profita în mod egoist de o altă persoană, fie ea creștin sau nu. Nu există nici un motiv ca noi să începem să nu respectăm o persoană în anumite relații sociale, numai pentru că acel individual cu care sau sub conducerea căruia lucrăm, a venit la adevăr.

⁴ Să presupunem că lucrăm într-un birou sau într-o fabrică și persoana pe care o numim „șef” devine interesată în adevăr. Dacă „șeful” vine la adunările noastre, câștigă o cunoștință potrivită a adevărului, se consacră lui Dumnezeu și apoi iese în serviciu pe teren ca un martor activ al lui Iehova, nu există nici un motiv pentru care noi ar trebui să nu-l respectăm, acum că el a devenit fratele nostru creștin. El deține aceeași poziție, deasupra noastră, ca și mai înainte. Nouă nu ne este permis să ne pierdem aprecierea pentru poziția lui în organizația comercială, industrială sau o altă organizație. Noi n-ar trebui să ne luăm libertăți cu el, sau să abuzăm de el, cugetând că acum el ar trebui să fie indulgent, deoarece este unul de-ai noștri, ca și creștin. Noi ar trebui să ne facem bine serviciul pentru care ne plătește. Pavel îi spunea acelui sclav să-și facă mai bine serviciul, deoarece acum, cel care obținea beneficiu de pe urma slujbei sale bune era un credincios, deci un frate iubit. Iubirea față de fratele și aproapele nostru creștin va fi arătată nu profitând de atitudinea lui prietenoasă, asemănătoare cu cea a lui Cristos, și nici efectuând un serviciu mai puțin decât se cuvine. Patronul nostru este cel care obține profit de pe urma muncii noastre bune și dacă, acum, el este un frate creștin, noi ar trebui să fim cu atât mai dornici să facem un serviciu bun. De fapt, întreaga organizație sau întreprindere beneficiază de pe urma serviciului nostru bun; și aceasta înseamnă pentru noi, indirect, o răsplată mai bună. Așadar, să oferim un bun serviciu în schimbul salariului nostru și să nu profităm în mod necinstit și egoist de nimeni, deoarece el este asociat strâns cu adevărul. Nici evlavia noastră, nici a altora, nu trebuie folosită ca o cale de a obține un câștig egoist.

Învățăături sănătoase

⁵ Tema principală a primei scrisori a lui Pavel către Timotei a fost evlavia și el i-a explicat lui Timotei ce însemna aceasta în practică. La rândul său, Timotei trebuia să le explice celorlalți creștini ce însemna aceasta și trebuia să insiste asupra acestui lucru. Pavel îi spunea tânărului supraveghetor: „Poruncește și învață aceste lucruri: Dacă cineva învață într-un mod diferit și nu aderă la discursurile *sănătoase* – cele ale Domnului nostru Isus Cristos și la învățătura care este potrivită evlaviei, se află în întuneric, nu știe nimic cum trebuie, ci are *boala* întrebărilor și a certurilor de cuvinte – din care se ivește invidia, cearta, defăimarea, bănuielile rele, neîncetate certuri ale oamenilor cu mintea coruptă total și lipsiți de adevăr, crezând că evlavia este un mijloc de câștig! Este un mare mijloc de câștig – evlavia împreună cu faptul de a fi mulțumit; căci noi n-am adus nimic în lume și nu putem să luăm nimic din ea; dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, vom fi mulțumiți” – 1Tim. 6:2-8, *Roth*.

⁶ Prin calea lui credincioasă de pe pământ, Domnul Isus Cristos a dezlegat „taina evlaviei”. Lucrurile pe care El le-a învățat prin cuvânt și faptă au fost „discursuri sănătoase”; ele erau o învățătură în armonie cu evlavia. Ele conduc la sănătate spirituală care ne aduce profit atât în această viață și lucrează spre folosul nostru în viața viitoare, în dreapta lume nouă. Dacă creștinătatea ar fi urmat astfel de discursuri sănătoase ale lui Cristos în timpul celor 16 secole ale

istoriei ei, nu s-ar găsi astăzi în starea ruinată din punct de vedere spiritual. Cu gura, liderii ei religioși, politicienii și consilierii sociali sunt de acord cu tot ceea ce spune Pavel în scrisoarea lui despre evlavie practică, dar faptele arată că ei nu învață și nu practică ce spune el. Ei nu sunt sănătoși din punct de vedere spiritual, ci au „boala întrebărilor și a certurilor de cuvinte” din punct de vedere mintal. Aceasta trebuie să fie așa, deoarece creștinătatea este plină de invidie, ceartă, defăimări, bănuieli rele, certuri neîncetate, minți corupte. Acestea sunt simptomele a ceva care este rău în interior și Pavel zice că ele se ivesc dintr-o stare bolnavă mintal și spiritual. Creștinătatea s-a păcălit singură cugetând că o simplă „formă de evlavie” are puterea de a salva și de a da sănătate. Aceasta nu mai ascunde starea ei coruptă și muribundă. Toată lumea vede că ea își folosește „forma de evlavie” ca un mijloc de câștig egoist lumesc.

⁷ Când creștinii mărturișiți ajung să cugete că adoptarea evlaviei furnizează calea și mijlocul pentru un câștig egoist lumesc, mințile lor se strică și devin corupte. Aceste persoane devin pierdute față de adevăr. Uneori oamenii vor asocia cu adevărul cugetul că ei intenționează să obțină ceva câștig material personal de la persoanele din organizația lui Dumnezeu. Un doctor se poate familiariza strâns cu câțiva din poporul lui Dumnezeu și poate găsi convenabil să-și facă pacienți dintre ei, și astfel găsește că este o afacere să vină în adunare. Mai mult, pentru a-și lărgi afacerea în adunare, el poate adopta o aparență de activitate și poate ieși cu frații în diferite forme ale activității de teren. El afișează un paravan de evlavie pentru câștig egoist. Poate că el nu profită în mod nepotrivit de pe urma fraților în timp ce face aceasta. Adică, este posibil ca el să-i trateze într-un mod potrivit și ireproșabil pentru banii pe care-i primește de la ei, poate chiar să le ofere un tratament mai bun decât l-ar oferi alți doctori la același preț. Dar întrebarea este: Care este motivul care se află în spatele continuării practicii lui printre poporul lui Dumnezeu, pentru a obține pacienți și bani? Dacă el folosește evlavie ca pe un mijloc de câștig egoist, atunci motivul și atitudinea lui mentală îl va păgubi din punct de vedere spiritual. Mintea lui se va dezvolta coruptă. El va deveni lipsit de adevăr, pierdut! Societatea Turnul de Veghere nu cooperează cu astfel de doctori, nici cu alții care comercializează asocierea lor cu martorii lui Iehova. Aceasta nu încheie afaceri pentru ei, nu face reclamă la serviciile sau la produsele lor, sau altfel spus, nu-i ajută să și le vândă poporului lui Dumnezeu.

⁸ Societatea Turnul de Veghere administrează tipografia, produce și expediază zeci de milioane de cărți, broșuri, reviste și tratate în fiecare an. Totuși, acesta nu este un efort de a face evlavie un mijloc de câștig. Societatea Turnul de Veghere și toate societățile ei auxiliare au apărut începând din 1881. Ele n-au fost înființate și organizate pentru a face un câștig material personal pentru oricare individuali sau grupuri de persoane. Ele au fost înființate la origine pentru a răspândi cunoștința despre Dumnezeu și scopul Lui al salvării prin Cristos. De la prima publicare a revistei *Turnul de veghere*, din iulie 1879, până în această zi, organizația actuală a martorilor lui Iehova ține cu fermitate la acest scop neegoist. Înființarea complexelor de tipărit din 1920 înapoi, pentru a-și produce propriile reviste, broșuri, cărți legate și alte publicații tipărite, nu s-a realizat cu scopul de a face bani. Aceasta s-a făcut pentru a extinde marea campanie educațională de cunoștință creștină, furnizând literatura mult mai economic, reducând costul producției și al distribuirii, producând astfel mai mult și făcând literatura disponibilă pentru un număr mai mare de oameni în cât mai multe limbi posibile. Literatura este plasată întotdeauna pentru o contribuție minimă, astfel încât contribuabilul să dea o importanță mai mare la ceea ce primește, precum și să aibă o parte în a ajuta financiar la realizarea și la punerea în circulație de mai multă literatură.

⁹ Dar de la început, mai cu seamă din 1881 înainte, când 1.400.000 de exemplare ale cărții de 164 pagini, *Hrană pentru creștinii cugetători*, au fost distribuite absolut gratuit la ușile bisericilor și prin ziare, Societatea a distribuit gratis sute de milioane de exemplare de literatură la oricine era interesat s-o citească. Chiar de la înființarea caselor de editură și a fermelor Împărăției, operațiunile Societății Turnul de Veghere n-au avut ca rezultat îmbogățirea financiară a vreunuia din martorii lui Iehova, inclusiv a președintelui Societății încorporate legal. Toate contribuțiile către Societate, făcute direct sau prin plasarea de literatură, au fost folosite cu generozitate pentru a menține și pentru a extinde continuu lucrarea educațională creștină pe tot pământul. Cu o mare cheltuială, Societatea conduce WBBR, o stație radio non-comercială din Staten Island, New York, doar pentru a pătrunde în milioane de case cu mesajul Împărăției. Sub o mare persecuție și împotrivire față de martorii lui Iehova din toate țările, Societatea a ajuns în tribunale în interesul lor, furnizându-le gratuit ajutor juridic, dar cu o cheltuială imensă pentru ea.

¹⁰ Încrezându-se în Iehova Dumnezeu pentru furnizarea de mijloace bănești, Societatea n-a susținut și n-a autorizat niciodată trecerea din mână în mână a cutiei de colectare a banilor la vreo adunare a martorilor lui Iehova. Pe lângă faptul că îi aprovizionează pe pionieri și pe vestitorii grupei cu o excelentă literatură educațională pentru a o distribui gratuit sau pentru contribuții neînsemnate, Societatea îi instruește pe acești martori să facă vizite ulterioare oamenilor prietenoși, pentru a le stimula interesul în studiul regulat al Bibliei și pentru a începe și a conduce studii biblice la domiciliu. Toate acestea sunt gratuite pentru persoanele vizitate și care acceptă un ajutor de studiu din Biblie săptămânal. Societatea conduce o școală misionară de instruire, Școala Biblică Galaad a Turnului de Veghere, din South Lansing, N.Y., unde sunt aduși din toate părțile pământului vestitori ai Împărăției cu timp integral, cărora li se dau cursuri intensive de studiu și instruire și toate cheltuielile lor de călătorie și educație, masa și cazarea le sunt furnizate gratis. În mai mult de 90 de țări de pe glob Societatea suportă cheltuielile locuințelor misionarilor, birourilor de filială și depozitelor de furnizare a literaturii. Aceasta necesită mari cheltuieli de bani, dar acest lucru este oferit cu dragă inimă pentru a-i învăța pe oameni calea evlaviei. Pe orice cale Societatea caută să furnizeze mijloace ca toți bărbații și femeile care primesc adevărul și se consacră lui Dumnezeu să devină servii Lui activi și eficienți. Noi suntem interesați să-i ajutăm pe toți cititorii *Turnului de veghere* să fie servii lui Dumnezeu, și nu să realizeze vreun câștig egoist material, nici pentru ei, nici pentru noi.

„Împreună cu faptul de a fi mulțumit”

¹¹ A vedea evlavia ca pe o cale sau un mijloc de câștig material personal trădează o minte coruptă. Totuși, apostolul inspirat spune că „este un mare mijloc de câștig”, adică pentru cel care combină evlavia „cu faptul de a fi mulțumit”. A simți că ai suficient înseamnă mulțumire. Cuvântul grecesc pe care-l folosește Pavel înseamnă literal „îndestulare”. Așadar, acesta înseamnă a fi mulțumit cu soarta lui sau cu ce are, având destul pentru a-l satisface, fiind astfel îndestulat și necăutând nici o scuză pentru a se plânge și a găsi vină. Persoana care nu are evlavia însoțită de mulțumire, umblă după un alt câștig decât cel pe care îl aduce acum adevăratul devotament și serviciu pentru Dumnezeu. El umblă după ceva egoist, ceva pentru avantajul și îmbogățirea lui personală, și nu pentru gloria lui Dumnezeu și binele fraților săi. Persoanele care îmbrățișează evlavia, dar care își lasă mințile să se dezvolte corupte, sunt cei care devin nemulțumiți. Cât de

nehibzuiți sunt, întunecați de egoism, bolnavi mintal! Ei nu privesc la Isus Cristos, care a rezumat „taina evlaviei”, pentru a vedea ce câștiguri valoroase a obținut, atât în timp ce se găsea în carne, cât și după ce a fost justificat în spirit. De ce a obținut El asemenea câștiguri? Deoarece a fost mulțumit în timp ce se găsea în carne pe pământ. El a fost satisfăcut de soarta pe care Tatăl Său I-a prevăzut-o. Nu este nevoie ca noi să mergem la un anumit colegiu lumesc și să urmăm un curs de psihologie pentru a învăța cum să fim în această stare mentală de mulțumire.

¹² Dacă noi călcăm pe urmele lui Cristos, trebuie să nu uităm ceea ce avea El în minte întotdeauna. El nu s-a pus niciodată în mod ambițios înaintea Tatălui Său. El a fost întotdeauna gata să fie trimis, să fie pus în serviciu, gata totdeauna să primească ordine de la Tatăl Său. El a fost trimis să împlinească aici o lucrare. El a primit o însărcinare de la Tatăl Său și a împlinit-o. El și-a dovedit iubirea față de Tatăl Său fiind ascultător. Iehova Dumnezeu, Tatăl Său ceresc, a făcut toate aranjamentele pentru El. El nu le-a exprimat de la sine. El n-a venit de la El însuși. El a fost trimis. El a fost mulțumit să fie aici pe pământ pentru timpul fixat Lui și nu s-a gândit că Tatăl Său a făcut o greșală. Indiferent ce I-a spus Dumnezeu sau ce L-a învățat, El a împlinit cuvintele Tatălui Său, deoarece acesta era un act de închinare adevărată. Aceea însemna o bucurie pentru El, deoarece El făcea voia Tatălui Său. Lui nu I-a fost rușine că era trimis în lume ca un serv și subordonat al lui Dumnezeu. El era bucuros să fie un serv ascultător.

¹³ Dacă noi mărturisim că suntem urmași și imitatori ai lui Isus Cristos, ne întrebăm în mod potrivit: Suntem noi, la fel ca El, doritori să fim trimiși? Suntem noi doritori să primim ordine din Cuvântul lui Dumnezeu și prin organizația Lui teocratică? Isus a fost un om perfect, dar din pricina imperfecțiunii, noi, urmașii Lui, avem nevoie cu atât mai mult de ordine și instrucțiuni. El a mers în orice loc a fost trimis; Îi urmăm noi exemplul, mergând de bună voie oriunde suntem trimiși în marele teren, lumea, pentru a lua parte la marea expansiune de educație creștină? Servul nu este mai mare decât stăpânul său, nici cel care este trimis nu este mai mare decât cel care l-a trimis. Servul ar trebui să fie mulțumit să devină asemenea stăpânului său și elevul să devină asemenea învățătorului său; n-ar trebui ca nouă să ne fie teamă sau rușine să fim ambasadori și servi ai lui Dumnezeu, așa cum nu i-a fost nici Stăpânului și Învățătorului nostru, Isus Cristos. Fiind trimiși, noi ar trebui să ne supunem cu bucurie ordinelor, deoarece le avem de la izvorul adevărat. S-ar cuveni ca noi să fim doritori și mulțumiți să facem lucrarea ce ne-a fost încredințată și pentru care am fost trimiși. Când și-a trimis urmașii, Isus ne-a asigurat că vom fi tratați la fel cum a fost și El. Dar de ce să găsim vină în aceasta? Atunci când ne consacram lui Dumnezeu, știm că aceasta nu va fi o chestiune simplă de îndeplinit. Noi am început bucuroși să suportăm încercări, greutăți și lipsuri din pricina numelui său. Trebuie să stăruim să facem așa. Aceasta este evlavia însoțită de mulțumire.

¹⁴ Prin persistarea în evlavie din pricina satisfacției, a bucuriei și a păcii minții pe care aceasta ne-o dă acum, noi învățăm să fim mulțumiți. Pavel apostolul a făcut aceasta. Dacă frații lui au fost generoși să contribuie material pentru susținerea lui în lucrarea misionară afară pe teren, sau atunci când a fost în închisoare, el s-a bucurat când a văzut că ei arătau iubire creștină și ajutor pentru lucrarea lui Dumnezeu. Dar dacă n-a primit un astfel de sprijin material, el a fost tot la fel de bucuros să-I servească lui Dumnezeu. Atunci el a folosit orice mijloace și resurse pe care le-a găsit la îndemână pentru a deveni independent și mulțumit. El n-a permis ca lipsurile să împiedice lucrarea Domnului. Pavel le-a scris filipenilor, care i-au trimis unele ajutoare, pentru folosința lui, în închisoarea din Roma: „Mă bucur mult în Domnul că în sfârșit v-ați reînviat grija pentru mine; voi erați într-adevăr îngrijorați pentru mine, dar n-ați avut nici o oportunitate. Nu că mă plâng de lipsuri; căci am învățat să fiu mulțumit în orice stare mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să

trăiesc în belșug; în orice fel de împrejurări am învățat secretul de a face față belșugului și înfometării, abundenței și lipsei. Pot face toate lucrurile în Cel care mă întărește. Totuși, a fost drăguț din partea voastră să vă împărtășiți în necazul meu. ... Nu că eu caut darul; ci caut rodul care aduce mai mult credit în contul vostru” – Filip. 4:10-17, *RSV*.

¹⁵ În același fel, martorii lui Iehova din părțile pământului sfâșiate de război n-au permis ca împrejurările de după război să-i rețină de la predicarea Evangheliei. Ei au fost mulțumiți să-I servească Domnului Dumnezeu, în pofida condițiilor grele ce dominau. Cu toate acestea, ei au apreciat ajutoarele de mâncare, îmbrăcăminte, materiale și mijloace tipărite, pe care tovarășii lor martori din alte țări li le-au trimis cu afecțiune.

¹⁶ Atunci când noi avem adevărata evlavie cu toate binecuvântările ei, avem motiv să fim mulțumiți cu tot ce avem. Noi n-am adus nimic în lume. La moarte nu putem lua nimic din ea. Așa cum spunea Iov, după ce și-a pierdut toată averea și toți cei zece copii: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului”. Așadar, câștigurile egoiste pe care încercăm să le obținem cu costul pierderii evlaviei sunt doar temporare. De ce să strângem bogății materiale care să rămână altora, după ce noi murim? Câștigul pe care îl obținem prin ținerea cu fermitate la evlavia noastră cu mulțumire dăinuie, pentru viață veșnică în lumea nouă. Dumnezeu a avut grijă de Fiul Său Isus când L-a trimis în această lume. Dacă El nu și-a lăsat niciodată Fiul singur, ci a fost întotdeauna cu El, pentru a-i purta de grijă, atunci ne putem aștepta la aceeași atenție din partea lui Dumnezeu, căci Isus i-a cerut Tatălui Său să binecuvânteze pe urmașii Lui pe care îi trimite în lume. Dacă avem grija lui Dumnezeu, putem fi mulțumiți. Dacă avem ce mânca, precum și cu ce ne îmbrăca și un acoperiș deasupra, „vom fi mulțumiți”. Noi nu umblăm după bani. Noi dorim evlavie însoțită de mulțumire, deoarece aceasta ne protejează de tot felul de rele care își găsesc rădăcina în iubirea de bani. Iubirea de bani îi face pe oameni robi ai organizației comerciale din această lume – 1Tim. 6:9,10.

¹⁷ După ce a prezentat faptele așa de clar, Pavel i-a dat lui Timotei acest sfat de încheiere, precum și nouă: „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea”. El a spus ca noi să ne rugăm „ca să putem ducem, astfel, o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea” (1Tim. 6:11; 2:2). În acest stadiu al progresului lumii este de datoria noastră să facem ceea ce spune apostolul aici. Există unele profeții care trebuie să fie împlinite complet înainte ca această lume să-și atingă sfârșitul ei final. Încă mai trebuie făcută o mare strângere a „altor oi” ale Domnului. Între timp, noi vom avea de îndurat multe greutăți; dar n-ar trebui să permitem ca aceasta să ne priveze de evlavia noastră. Petru spune: „Adăugați credinței voastre ... răbdarea [rezistența]; și răbdării, evlavia” (2Pet. 1:5,6). Dacă noi rezistăm, vom trăi o viață a devotamentului și a serviciului așa cum a făcut Isus. „Căci harul lui Dumnezeu a apărut, aducând mântuire pentru toți oamenii, instruindu-ne, cu scopul de a ne lepăda de lipsa de evlavie și de poftele lumești, ca să trăim cu moderație, dreptate și evlavie în această lume prezentă” (Tit 2:11,12, *ASV*). Acum noi putem trăi în felul acesta, deoarece avem ceea ce lumea nu are, anume mulțumire în Domnul. El este Totul în toate, orice pentru oricare din noi. Prin devotamentul și serviciul nostru credincios față de El, în această lume prezentă, noi vom intra în curând în câștigul veșnic al lumii noi sub gloriosul Său Rege Isus Cristos.

Întrebări pentru studiu

1. Pentru care zile și în ce relații se aplică evlavia?
- 2,3. De ce erau sclavii instruiți să trăiască evlavioși și cum?
4. Cum îi tratează cei evlavioși pe patronii lor, fie că sunt creștini sau nu?
- 5,6. a) Cine a rostit discursuri sănătoase și cum? b) Cum sunt bolnavi cei care se împotrivesc acestor discursuri, fără s-o poată ascunde?
7. Cum poate încerca cineva să facă evlavia un mijloc de câștig egoist?
- 8,9. Ce dovedește că Societatea, ca editor și tipăritor, nu face din evlavie un mijloc de câștig egoist?
10. Cum mai oferă Societatea servicii și educație gratuit?
11. Ce înseamnă „faptul de a fi mulțumit”? Cum acționează aceasta?
12. Cum a fost Isus mulțumit și cum nu s-a rușinat când a fost pe pământ?
13. Cum Îl imităm noi, fiind doritori și mulțumiți, și de ce?
- 14,15. Cum a învățat Pavel să fie mulțumit? Cum învățăm noi acum?
16. Ce motiv avem să fim mulțumiți?
17. Ce cale suntem noi sfătuiți să trăim acum și cum este posibil acest lucru?

APROAPE DE PORȚILE LUMII NOI

Lumea nouă dreaptă creată de Dumnezeu se află acum chiar înaintea noastră. Ea va fi sub guvernarea Împărăției Lui prin Isus Cristos și o mulțime de oameni de bine călătorește acum pe „calea sfințeniei” care îi conduce în armonie cu această împărăție a lumii noi. Atât rămășița unsă a moștenitorilor acelei Împărății cerești, cât și mulțimile mai mari de persoane cu bunăvoință mășăluiesc împreună pe această cale sfântă în lumina favorii lui Dumnezeu și sub protecția Sa, în aceste zile rele; limbajul sublim al profetului Isaia vorbește despre aceasta cu cuvinte inspirate: „Acolo va fi o cale și un drum, care se va numi Calea cea Sfântă; nici un om necurat nu va trece pe ea – ci va fi pentru poporul Său pe măsură ce vor trece pe acea cale – nici cei fără minte nu se vor rătăci acolo. Nici un leu nu va fi acolo, nici o fiară lacomă nu va merge pe ea; ei nu vor fi găsiți acolo. Ci cei răscumpărați vor umbla pe ea, cei izbăviți ai DOMNULUI se vor întoarce pe ea; ei vor veni la Sion [organizația lui Iehova Dumnezeu] cântând și cu o bucurie veșnică pe capete; ei vor ajunge la bucurie și încântare, iar durerea și suspinul vor dispărea” – Isa. 35:8-10, *AAT*.

Legile lui Iehova Dumnezeu sunt neschimbătoare. Regulile Lui fixe se aplică tuturor creaturilor Sale inteligente. El a așezat în Cuvântul Său, Biblia, reguli generale care îi guvernează pe toți cei care intră pe calea spre Sion. Profetul Său ni se adresează, când spune: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere DOMNUL de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8). Aceasta înseamnă că acelor creaturi de pe calea cea sfântă li se cere să facă dreptate, adică să facă ceea ce este drept. Ei vor fi învățați ce este drept, așa încât să nu poată greși în alegerea căii drepte ce trebuie urmată. Nici un fel de nebuni rebeli ai acestei lumi nu vor merge pe această cale, nici unul dintre cei care sunt necurați și nedrepti nu vor umbla pe ea și nu vor trece pe ea în lumea nouă. Cerința lui Dumnezeu înseamnă că rămășița și persoanele cu bunăvoință aflate pe această cale trebuie să iubească mila și s-o practice. Dacă vreunul din ei îl vede pe tovarășul său zbătându-se pe această

cale, din pricina slăbiciunilor cu care se confruntă, el trebuie să aibă o dorință sinceră și cinstită de a-l ajuta să se ridice din starea de cedare nevoită în fața slăbiciunii și trebuie să fie binevoitor și atent cu el. Cerința care îi privește pe toți este că ei trebuie să umble smerit cu Dumnezeu lor; aceasta înseamnă că ei trebuie să fie ascultători cu dragă inimă de legile lui Dumnezeu în toată supunerea. Acționând în armonie cu aceste cerințe ale Dumnezeului Celui Prea Înalt, toți călătoresc împreună pe această cale în unitate, pace și ajutor reciproc.

Vestea bună despre lumea nouă a dreptății, acum aproape, este predicată printre toate națiunile lumii și mii de oameni cu urechi ascultătoare dau atenție informației referitoare la calea cea sfântă care îi conduce pe cei care umblă pe ea în armonie cu Împărăția lumii noi. Pe măsură ce oamenii cu bunăvoință învață despre această cale a sfințeniei care conduce la viață, ei nu se gândesc numai la propriile lor interese, ci și la cele ale semenilor lor; de aceea, profetia din Isaia 2:1-3, care prezice următoarele, se împlinește: „Se va întâmpla în zilele din urmă că muntele casei DOMNULUI va fi întemeiat ca cel mai înalt munte și se va înălța deasupra dealurilor; toate națiunile se vor îngrămădi spre el. Multe popoare vor merge și vor zice: ‘Veniți să ne suim la muntele DOMNULUI, la casa Dumnezeului lui Iacov; El ne va învăța căile Sale și noi vom umbla pe cărările Lui’. Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim Cuvântul DOMNULUI”.

Unul din titlurile Regelui lumii noi al Domnului este „Prințul Păcii”; El va conduce lumea viitoare în pace și o va întemeia pe veci (Isa. 9:6,7). Deoarece El reprezintă pacea, toți cei care călătoresc pe această cale din toate națiunile se străduiesc acum să înainteze în pace, indiferent de rasă, naționalitate, culoare sau limbă. Ei toți învață dreptatea, deoarece Prințul Păcii judecă acum națiunile și judecățile Domnului Dumnezeu sunt proclamate pe tot pământul de urmașii Prințului Păcii. Ei spun: „Sufletul meu Te dorește noaptea și spiritul meu Te caută înlăuntrul meu în zori [în aceste zori ale lumii noi]; căci atunci când se vor împlini judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea” (Isa. 26:9). Toți așteaptă cu nerăbdare lumea nouă când oamenii vor învăța pacea și nu vor mai învăța războiul, în împlinirea lui Isaia 2:4: „Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulitele lor cosoare; nici o națiune nu va mai scoate sabia împotriva alteia și nu vor mai învăța războiul”. În timp ce Națiunile Unite au eșuat și vor continua să eșueze în realizarea acestei păci, Prințul Păcii va avea succes în mod glorios. Sub conducerea lui, fiecare om de pe pământ va locui în pace și nimeni nu-i va mai îngrozi pe locuitorii pământului. Ei vor avea pace în vecii vecilor – Mica 4:4.

Unul din blestemele rezultate de pe urma păcatului, a egoismului uman și a lăcomiei este sărăcia. Casele și terenurile sunt deținute de câțiva oameni care posedă o inteligență mai ascuțită sau mai multă putere decât alții. Cei mai slabi și-au zidit case, în timp ce cei mai puternici și lipsiți de scrupule și le-au însușit. Cei mai slabi s-au îngrămădit în cartiere neîncăpătoare și murdare și sunt afectați de frig și foame, deoarece nu pot câștiga cele necesare pentru ei și cei dragi. Ah, dar sub domnia lui Mesia nu va mai fi așa. Levitic 25:23 declară că pământul aparține Domnului Dumnezeu, iar Cel Bland, Isus Cristos, a devenit moștenitorul Său al tuturor lucrurilor și a moștenit pământul (Evr. 1:1-4). El se va îngriji ca pământul să fie împărțit în mod potrivit între oameni, astfel încât toți să poată avea un loc în care să trăiască. Fiecare om va sta atunci sub via și sub smochinul lui, își va zidi o casă și va locui în ea împreună cu ai săi – Isa. 65:21,22.

O parte a blestemului de peste om era ca el să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții sale. De la izgonirea omului din Eden până acum, el a trebuit să lupte cu spinii, pălămida, buruienile și multe alte neplăceri, în timp ce încearcă să producă hrană pentru sine și familia sa. Prin minunatele instituții ale Împărăției, Domnul Dumnezeu îl va învăța pe om cum să îndepărteze buruienile, mărăcinii și pălămida, astfel încât recolta lui să crească și să producă din abundență,

și asta fără mult efort. Ceea ce a realizat Dumnezeu în Israel la restatornicirea din captivitate înapoi în patria lor pustiită și părăsită, El va realiza și pentru omenire sub conducerea Împărăției, după cum este scris: „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru DOMNUL, un semn veșnic, nepieritor”. „Voi sădi cedri, salcâmi, mirți și măslini în pustie; voi pune chiparoși, ulmi și merișori turcești la un loc în pustie”. „Pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul; se va acoperi cu flori și va sări de bucurie, cu cântece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava DOMNULUI, măreția Dumnezeului nostru” (Isa. 55:13; 41:19; 35:1,2). „Atunci pământul își va da roadele și Dumnezeu, Dumnezeul nostru ne va binecuvânta” – Ps. 67:6.

Belșug și sănătate

Toate sărăcia, viciul și ignoranța vor fi atunci un lucru de domeniul trecutului și belșugul va fi partea omenirii ascultătoare; și ei se vor bucura. Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos a fost întemeiată în ceruri în 1914 A.D. pentru a domni în mijlocul dușmanilor Săi și pentru a curăța pământul de ei, complet, în bătălia Armagedonului. Deja, în vreme ce proasta guvernare a celui rău pe pământ se apropie repede de sfârșitul ei în nenorocire, cei care umblă pe calea sfântă spre Muntele Sion, experimentează împlinirea profeției: „DOMNUL oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și pe muntele acesta înlătură mahrama care acopere toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile; nimicește moartea pe vecie; Domnul DUMNEZEU șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, DOMNUL a vorbit” – Isa. 25:6-8.

Bolile și dăunătorii vor fi înlăturate și țara care zăcea odată pustiită va deveni un loc al bucuriei și al încântării. Că Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos poate face aceasta, a fost arătat de Iehova Dumnezeu prin realizarea acestui lucru pentru poporul Său ales, după întoarcerea lor din captivitate, pentru a împlini profeția: „Așa vorbește Domnul DUMNEZEU: În ziua când vă voi curăța de toate nelegiuirile voastre, voi face ca cetățile voastre să fie locuite și dărâmurile vor fi zidite din nou; țara pustiită va fi lucrată iarăși, de unde până aici era pustie în ochii tuturor trecătorilor. Și se va spune atunci: Țara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățile acestea dărâmate, care erau pustiite și surpate, sunt întărite și locuite!” (Ezec. 36:33-35). Dar pe pământul Paradisului de sub împărăția lui Dumnezeu nu va fi nevoie de nici un fel de cetăți îngrădite și fortificate ca protecție.

Împărăția se va îngriji de sănătatea fiecărui om. De ce sunt azilurile pline de nebuni și spitalele suprapopulate cu bolnavi și muribunzi? Din pricina îmbolnăvirii minții și a trupului, rezultatul păcatului. Pe pământ, inima iubitoare a lui Isus a fost mișcată de compasiune când cei bolnavi și năpăstuiți veneau la El și a vindecat pe mulți din ei. Isus a fost născut sub legea mozaică și a împlinit-o în mod perfect; lucrul remarcabil la acea lege era că îngrijirile ei prefigurau lucruri mai bune care aveau să vină sub Împărăție (Gal. 4:4; Mat. 5:17; Evr. 10:1). De aceea, atunci când Isus Cristos îi vindeca pe cei bolnavi, deschidea ochii orbilor, și-i întărea pe cei neputincioși, aceasta prefigura lucrarea mai mare pe care El o va face în timpul domniei sale milenare. El îi va învăța pe oameni calea sănătății perfecte, cum să mănânce, cum să lucreze, cum să doarmă, cum să gândească și cum să iubească dreptatea și să asculte de ea. El îi va vindeca pe toți cei ascultători și credincioși și în cele din urmă îi va aduce la o sănătate perfectă a

trupului și a minții. Într-un mod tipic, Domnul Dumnezeu a realizat aceste lucruri pentru poporul Său ales în împlinirea promisiunii Lui către Ierusalim și locuitorii lui restatorniciți: „Iată, îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie” (Ier. 33:6). „Nici un locuitor nu va zice: Sunt bolnav! Poporul Ierusalimului va căpăta iertarea fărădelegilor lui” – Isa. 33:24.

Isus a spus că el a venit pe pământ ca oile lui Dumnezeu să aibă viață și s-o aibă din belșug (Ioan 10:10). Viața înseamnă existență, asociată cu dreptul de a exista și de a te bucura de toate binecuvântările potrivite existenței. Isus i-a zis Tatălui Său cu privire la oile sale: „Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Prin moartea și învierea Lui, Isus Cristos a răscumpărat dreptul la viață pentru omenire și sub guvernul său drept, El va acorda acest drept tuturor supușilor săi loiali. Pe măsură ce omenirea va progresa în dreptate, el va înmulți pentru ei binecuvântări de pace, prosperitate, sănătate și vigoare fizică. Lucrarea nelegiuită a lui Satan, ce a avut ca rezultat o stare depravată și necinstită a minții și înclinațiilor, va fi nimicită de Regele Isus Cristos pentru toți aceia care doresc să fie nimicită. Dacă aceste persoane, ce odată erau în robia păcatului, se întorc de la practicarea acestuia și umblă în armonie cu Împărăția și cu dreptatea ei, vor fi corecțati fără ezitare la trup și la minte. În continuare, spre sfârșitul miei de ani de lucrare de corectare, aderenților credincioși ai dreptății le va fi dat dreptul de a trăi veșnic în Paradisul pământesc. Principiul urmat atunci va fi ca cel declarat la Ezechiel 18:27,28: „Dar dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui și face ce este drept și bine, își va păstra viu sufletul. Pentru că își deschide ochii și se abate de la toate fărădelegile pe care le-a săvârșit, va trăi și nu va muri”.

Da, cei ascultători sunt cei cărora le va fi dat dreptul la viață veșnică și care vor trăi, căci Isus a declarat: „Adevărat, adevărat, vă spun, că dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea” (Ioan 8:51). Atunci cei care vor trăi și vor crede în Domnul Isus, arătându-și credința prin ascultare de El ca Rege, vor trăi și nu vor muri (Ioan 11:26). Bătălia Armagedonului la acest sfârșit al lumii va șterge din existență toată organizația lui Satan, demonică și umană, invizibilă și vizibilă și astfel va scăpa omenirea de acești vrăjmași și împotriviți ai corectării și progresului în adevăr și dreptate. Dar, vrăjmașul cel mare, moartea, datorată moștenirii noastre de la păcătosul Adam, va rămâne. De aceea, Cristos trebuie să domnească până când va realiza și nimicirea acestui dușman mortal al omenirii. „Căci trebuie ca El să domnească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea” (1Cor. 15:25,26). Începutul nimicirii acestui control al dușmanului asupra omenirii este plata prețului de răscumpărare al lui Isus și al învierii omenirii din morminte.

Pe întreaga perioadă de timp a progresului omenirii de sub Împărăția cerească, Satan Diavolul va fi închis în abis, ca să nu mai poată înșela pe nimeni în timpul acelei perioade de o mie de ani (Apoc. 20:1-3). Este o regulă fixă a scopului lui Dumnezeu, ca El să nu dea viață veșnică nimănui fără ca, mai întâi, acela să-și dovedească loialitatea și integritatea sub un test convingător. Așa că, la sfârșitul miei de ani, cel rău va fi dezlegat ca să-și mai încerce încă o dată puterea în înșelarea locuitorilor pământului și să-i întoarcă de la Dumnezeu, așa cum a făcut în paradisul original de pe pământ. Evident, Iehova Dumnezeu acționează după regula că oricine care a primit o cunoștință deplină despre calea de acțiune a lui Satan și marea nelegiuire și durere pe care el a adus-o pe pământ în trecut și apoi a mai învățat și despre bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu de sub Împărăție, nu merită să trăiască dacă, după toate acestea, se întoarce voit de la adevăr și dreptate și îi cedează lui Satan, atunci dezlegat. Toți aceia care îl vor urma astfel, vor fi nimiciți pe vecie, fără să aibă rezervată nici o înviere viitoare, iar Satan Diavolul însuși va fi

șters din existență. Acea nimicire a urmașilor cu voia ai lui Satan Diavolul va fi „moartea a doua”, nu moartea care se trage de la Adam. Cei care vor rămâne credincioși și loiali lui Dumnezeu și Regelui Său vor fi îndreptățiți la viață veșnică în lumea nouă și aceasta va însemna într-adevăr pentru ei nimicirea vrăjmașului, moartea adamică. În felul acesta, se va împlini scriptura: „Și moartea și iadul [mormântul sau locuința morților] au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apoc. 20:7-15). Rezultatul glorios și veșnic al acestei nimiciri a lui Satan Diavolul și a tuturor urmașilor săi cu voia va fi un univers curat, pur și sfânt. Pe măsură ce ne apropiem de porțile dreptei lumi noi, suntem aproape de a intra în împlinirea tuturor acestor promisiuni binecuvântate ale lui Dumnezeu. De aceea, să nu ne temem, ci să ne îndreptăm fețele în direcția corectă și să mărșăluim înainte, în credință.

OSEA PROCLAMĂ ÎNDURAREA LUI IEHOVA

Tânărul Osea, fiul lui Beerî, era plin de tristețe de fiecare dată când îi vedea pe tovarășii lui izraeliți că se dedau la închinarea falsă și se desfătau în lux, în timpul domniei prospere a lui Ieroboam (852-812 î.Cr.) și ignorau complet pe Iehova Dumnezeu, legea și scopurile Sale. El era hotărât să rămână credincios și adevărat Dumnezeului său Iehova și avea o dorință arzătoare de a-L servi în mod activ. Într-o zi, în timp ce Osea medita la aceste lucruri, Iehova i-a zis: „Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie”. Lui Osea nu-i venea să creadă ce auzea; dar următoarele cuvinte ale lui Iehova i-au lămurit chestiunea: „Căci țara a săvârșit o mare curvie, părăsind pe DOMNUL [Iehova]” (Osea 1:1,2, *AAT*). Acum, Osea înțelegea; necredințioșia soției lui ilustra necredințioșia lui Israel față de Iehova. Ce potrivit era! În ascultare de porunca lui Iehova, el s-a dus și s-a căsătorit cu Gomer, fiica lui Diblaim.

Mai târziu, când Gomer i-a născut lui Osea un fiu, Iehova i-a zis: „Pune-i numele Izreel; căci încă puțină vreme și voi cere sângele lui Izreel din casa lui Iehu; și voi pune capăt stăpânirii casei lui Israel. În ziua aceea voi sfârșî arcul lui Israel în valea Izreel” (Osea 1:3-5, *AAT*). Ce ușurare! Iehova puna în sfârșit capăt stăpânirii acelei familii domnitoare nelegiuite. Osea și-a amintit de promisiunea făcută de Iehova lui Iehu, străbunicul regelui Ieroboam, anume că fiii săi vor sta pe tronul lui Israel până la a patra generație. Acum, aceasta însemna că după ce fiul lui Ieroboam va sta pe tron, stăpânirea acelei familii va lua sfârșit.

Cuvintele pe care Iehova i le dădea lui Osea din când în când îi aduceau mângâiere, dar problemele familiei sale dimpotrivă. Gomer a devenit necredincioasă și chiar a dat naștere unei fiice care nu era copilul lui Osea. Osea era foarte mâhnit, dar Iehova i-a vorbit din nou: „Pune-i numele Lo-Ruhama [Cea fără îndurare]; căci nu voi mai avea îndurare față de casa lui Israel, nu-i voi mai ierta în nici un chip. Dar voi avea îndurare față de casa lui Iuda și-i voi salva prin Iehova Dumnezeul lor, nu-i voi salva prin arc, nici prin sabie, nici prin luptă, nici prin cai, nici prin călăreți” (Osea 1:6,7, *ASV*). Osea a fost mângâiat și de faptul că tânărul Ozia, care urcase pe tronul Iudeei, la sud, ținea strict legea lui Dumnezeu. De asemenea, el s-a întărit predicând vecinilor săi îndărătnici din Israel, îndreptându-le atenția la necredințioșia lor față de Dumnezeu, pe care propria sa viață de familie o ilustra așa de bine.

Osea o vedea pe micuța Lo-Ruhama cum creștea alături de fratele ei vitreg, Izreel, propriul său fiu. În cele din urmă, necredincioasa lui soție, Gomer, a înțărcat-o pe Lo-Ruhama și și-a continuat necredințioșia. Ea a născut din nou un copil, un fiu care nu era al lui Osea. Atunci

Iehova i-a zis lui Osea: „Pune-i numele Lo-Ami [Nu-i poporul meu]; căci voi nu sunteți poporul Meu și eu nu voi fi Dumnezeuul vostru”. Necredincioasa soție a lui Osea născuse acum doi copii nelegitimi; Iehova refuza să-și recunoască poporul necredincios; Osea se simțea foarte rău. Atunci el l-a auzit pe Iehova spunând plin de îndurare: „Totuși numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării care nu se poate măsura, nici numără; și de unde li se zicea: Nu sunteți poporul Meu, [Lo-Ami], li se va zice: Copiii Dumnezeului Celui viu. Atunci copiii lui Iuda și copiii lui Israel vor fi strănși la un loc, își vor pune o singură căpetenie și vor ieși din țară; căci mare va fi ziua lui Izreel” – Osea 1:9-11.

Osea nu putea păstra numai pentru sine un asemenea mesaj iubitor plin de îndurare din partea lui Iehova, fără să-l transmită și tovarășilor săi izraeliți. Chiar după ce soția l-a părăsit cu desăvârșire, el le-a vorbit, și sub inspirație, zice: „Judecați-o, judecați-o pe mama voastră (căci ea nu-mi este nevastă și eu nu sunt bărbatul ei). Să-și depărteze curviile dinaintea ei și farmecele adultere de la sânii ei; sau ... o voi face ca o țară pustiiată, ... nu voi avea îndurare de copiii ei, căci sunt născuți din curvie; ... cea care i-a născut este nerușinată; ... (nimeni n-o va salva din mâna Mea). Îi voi pustii viile și smochinii... Voi face să înceteze toată veselie ei, sărbătorile ei, lunile ei cele noi și sabbatele, ca s-o pedepsesc pentru toate zilele când oferea tămâie Baalilor, se împodobeau cu inele și bijuterii, alerga după amantii ei, uitând de Mine, zice Cel Veșnic [Iehova]. ... ea își va urmări amantii și le va duce dorul, îi va căuta și niciodată nu-i va găsi. În cele din urmă, ea va zice: ‘Lasă-mă să mă întorc la bărbatul meu dintâi, căci o duceam mai bine alături de el decât o duc acum’. ... atunci îi voi restatornici viile și voi transforma Valea Necazului într-o ușă a speranței; atunci ea îmi va răspunde ca în zilele tinereții ei, când a ieșit din țara Egiptului” – Osea 2:1-15, *Moffatt*.

Atunci, cu ochii strălucitori și cu o mare căldură în glas, Osea a continuat, citând cuvintele lui Iehova adresate direct Israelului: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; da, te voi logodi cu Mine prin neprihănire, dreptate, bunătate iubitoare și prin îndurări. Te voi logodi cu Mine prin credincioșie; și vei cunoaște pe Iehova”. Cu o tandrețe și un entuziasm crescând, Osea a continuat: „Voi avea îndurare față de cea care n-a avut îndurare [Lo-Ruhama]; și voi zice celor care nu erau poporul Meu [Lo-Ami]: Tu ești poporul Meu; și ei vor zice: Tu ești Dumnezeuul nostru” – Osea 2:16-23, *ASV*, margin.

Cuvântul lui Dumnezeu și proclamarea lui erau singura mângâiere a lui Osea în timpul lungilor zile când soția sa Gomer s-a dedat la necredincioșie. În cele din urmă, într-o zi, Iehova i-a zis: „Du-te iarăși și iubește o femeie adulteră, care iubește un concubin, iubește-o așa cum iubește Cel Veșnic [Iehova] pe izraeliți, deși ei se întorc spre alți dumnezei și iubesc turtele lor idolatre de stafide”. În mod ascultător, Osea a plecat și a căutat-o pe Gomer până când a găsit-o. Atunci el a cumpărat-o cu cincisprezece sicli de argint și un omer și jumătate de orz. El i-a zis, așa cum îi poruncise Iehova Dumnezeu: „Trebuie să rămâi a mea pentru multe zile, nu trebuie să te dedai la curvie, nu trebuie să ai nimic de-a face cu nici un bărbat – și eu nu voi avea nimic de-a face cu tine”. De ce? Iehova i-a explicat: „Căci izraeliții vor rămâne multă vreme fără rege sau conducător, fără jertfă sau piatră sfântă, fără efod sau profet; după aceea, izraeliții se vor întoarce din nou să-L caute pe Cel Veșnic [Iehova] Dumnezeuul lor și pe regele lor, urmașul lui David, iar la sfârșit vor veni cu nerăbdare la Cel Veșnic [Iehova] și la bunătatea Sa” – Osea 3:1-5, *Moffatt*.

În pofida tristei vieți de familie a lui Osea, el a proclamat cu credincioșie mesajul lui Iehova toată viața sa. Osea era plin de tristețe când îi vedea pe tovarășii lui izraeliți că s-au dedat la închinarea falsă aducătoare de moarte, conduși de preoții necredincioși care refuzau să-i învețe legea lui Dumnezeu și care chiar l-au amenințat pe Amos, profetul lui Dumnezeu,

care a venit din Iudeea și pe care l-au acuzat în mod fals de conspirație împotriva regelui Ieroboam (Amos 7:10-17). El a văzut că Israel persista în blestem, minciună, crimă și hoție. Iehova l-a inspirat pe Osea să spună preoților: „Cu tine mă cert, preotule; tu te vei poticni ziua; profetul se va poticni și el cu tine noaptea; și Eu îți voi distruge poporul. Poporul meu este nimicit din lipsă de cunoștință – deoarece ai respins cunoștința, și Eu te voi respinge ca să nu-Mi mai fi preot. Fiindcă ai uitat legea Dumnezeului Tău, și Eu îți voi uita copiii” – Osea 4:1-6, *AAT*.

Osea a observat că predicarea lui și cea a lui Amos deja a făcut de rușine pe preoții lipsiți de credință, în mințile puținilor oameni care acordau atenție cuvântului lui Iehova. Și cu privire la aceasta, Iehova l-a inspirat pe Osea să spună: „Cu cât s-au înmulțit, cu atât mai mult au păcătuit împotriva Mea; ei și-au schimbat gloria în rușine”. Dar majoritatea s-au dat cu totul închinării la demoni. Osea a văzut dezgustătoarea închinare la idoli practică pretutindeni, pe munți și dealuri, sub copaci verzi, toate acestea din pricina lipsei de cunoștință de Dumnezeu – Osea 4:7-19, *AAT*.

Osea a profetizat până la sfârșitul nelegiuitei domnii de 41 de ani a lui Ieroboam și în intervalul de 22 de ani dintre domnii care a urmat (2Regi 14:23). El a continuat să profetească în timpul mai multor domnii nelegiuite și intervale dintre domnii, până în timpul domniei lui Osea (748-740 î.Chr.) (2Regi 17:1). Deși în timpul acela Osea era un om înaintat în vârstă, focul zelului său pentru închinarea lui Iehova nu se stinsese. În decursul acelor vremuri tulburi, cu puterea în ascensiune a Asiriei ce amenința, Osea a continuat să proclame cu credincioșie mesajul lui Iehova preoților necredincioși, necredincioasei case a lui Israel, necredincioasei case regale și chiar prinților Iudeei – Osea 5:1-15.

Cu toată judecata și mustrarea, Iehova i-a dat întotdeauna un mesaj de îndurare, pentru a întări speranța celor puțini care au dat atenție cuvântului Său: „Veniți să ne întoarcem la Iehova; căci El ne-a sfâșiat și El ne va vindeca; El ne-a lovit, El ne va lega rănilile. După două zile, El ne va reînvia; în cea de-a treia zi ne va ridica și noi vom trăi înaintea Lui. Să cunoaștem, să continuăm să cunoaștem pe Iehova; venirea Lui este sigură ca dimineața; El va veni la noi ca o ploaie, ca o ploaie recentă care udă pământul” (Osea 6:1-3, *ASV*). Tot prin Osea, Iehova a sfătuit pe Israel să exercite îndurare: „Doresc îndurare, și nu jertfă; și cunoștință despre Dumnezeu mai mult decât arderi de tot”. „Semănați dreptate și culegeți îndurare; deșteleniți-vă ogorul necultivat; căci este timpul să căutați pe DOMNUL, ca El să vină și să plouă cu dreptate peste voi” – Osea 6:6; 7:1; 10:12.

Cu toată mustrarea și îndurarea lui Iehova, Israel a fost necredincios legământului său și s-a bizuit pe puteri lumești, ca Egiptul și Asiria (Osea 11:12; 7:11; 12:1). În cele din urmă, Iehova a decretat prin Osea captivitatea lor: „Dumnezeul meu îi va lepăda pentru că nu L-au ascultat; de aceea, vor rătăci printre națiuni” – Osea 9:17.

Este posibil ca Osea să fi trăit să vadă împlinirea acelei profeții în asediul de trei ani al Samariei și ducerea Israelului captiv în Asiria în anul 740 î.Cr.

De asemenea, Osea a așteptat cu nerăbdare, în speranță, împlinirea profeției pe care Iehova l-a făcut să o declare înainte: „Ei vor urma pe Iehova, care va răzni ca un leu, căci El va răzni și copiii vor veni tremurând din vest. Ei vor veni tremurând ... ca un porumbel din țara Asiriei; Eu îi voi face să locuiască în casele lor”. „Îi voi vindeca de lepădarea de credință, îi voi iubi cu mărinimie, căci mânia Mea s-a abătut de la ei. Voi fi ca roua pentru Israel, el va înflori precum crinul și-și va forma rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde, frumusețea lui va fi

ca cea a măslinului și mirosul lui ca cel al Libanului”. „Cu iubire și recunoștință în inimă, Osea strigă la Iehova: „La Tine găsesc îndurare orfanii” – Osea 11:10,11; 14:4-6,3, *ASV*.

Tot la fel și astăzi, Iehova are pe servii Săi credincioși care Îi proclamă îndurarea pentru toți aceia care dau atenție muștrărilor Lui și se supun cerințelor Sale.

O SCRISOARE INTERESANTĂ REFERITOARE LA COMEMORARE

Dragă frate:

În fața noastră se află scrisoarea ta din 27 aprilie, care se referă la articolul *Turnului de veghere* din 15 februarie, 1948, despre „trupul lui Cristos” și Comemorarea anuală a morții lui Cristos.

Versetele din Scriptură pe care tu le citezi cu privire la „trupul lui Isus Cristos” și „carne și sânge”, anume, Evrei 10:5,10 și 2:14 și Luca 22:19 au fost tratate în detaliu anul trecut în articolul *Turnului de veghere* din 15 februarie 1947, intitulat „O amintire a integrității pentru Împărăția lui Dumnezeu”. Nu este necesar să repetăm ceea ce s-a spus acolo.

În 1904 Societatea Turnul de Veghere publica cel de-al șaselea volum al *Studiilor în Scripturi*, intitulat anume „Creația cea nouă”. În capitolul XI al acestei cărți era dată explicația că pâinea și vinul Comemorării reprezintă mai mult decât carnea și sângele literal al lui Isus. La subtitlul „Și noi, fiind mulți, suntem o singură pâine”, aceasta spune (pagina 466): „paharul reprezintă sângele Lui care ne pecetluiește iertarea. Dar în plus, el arată că noi, ca membri ai *Ecclesia*, membrii ai trupului lui Cristos, viitorii Întâi-Născuți, Creația cea Nouă, devenim participanți împreună cu Domnul nostru în moartea Lui, părtași în jertfa Sa, ... cei aleși, Creația cea Nouă, sunt socotiți ca o parte a acelei pâini, ‘membrii ai trupului lui Cristos’; de aceea, prin frângerea pâinii, după ce o recunoaștem ca jertfa Domnului nostru în folosul nostru, trebuie s-o recunoaștem în continuare ca frângerea sau jertfirea întregii Biserici, a tuturor celor consacrați pentru a fi morți împreună cu El, pentru a fi frânți împreună cu El, pentru a se împărtăși de suferințele Lui”. În subtitlul „Cine poate sărbători?” același capitol spune (pagina 473): „Mai mult decât atât, nimeni n-ar trebui să se împărtășească dacă nu este un membru al aceluși trup, acea pâine, și dacă nu și-a socotit viața, sângele lui, jertfită împreună cu cea a Domnului, în aceeași cupă sau pahar”. Dar cu zece ani mai înainte de apariția acestei cărți, *Turnul de veghere* din 1 aprilie 1894, dădea aceeași explicație ca cea de mai sus, în articolul „Importanța emblemelor” (paginile 99 și 100).

În articolul *Turnului de veghere* „Răscumpărarea” din 15 mai 1939, era clar declarat că biserica nu avea o parte în jertfa pentru păcat împreună cu Cristos, zicând (paragrafele 41,42): „S-a spus în repetate rânduri că biserica, adică membrii glorificați ai trupului lui Cristos, prin jertfa lor, au o parte în jertfa pentru păcat; în sprijinul acestei teorii era oferită scriptura din Leviticul 16:15. Nici aceasta, nici o altă scriptură nu sprijină concluzia că membrii trupului lui Cristos au vreo parte în jertfa pentru păcat. Numai sângele cu putere de viață al omului Isus este lucrul valoros, prețul de răscumpărare, care a fost prezentat și cu care s-a plătit ca o jertfă pentru păcat”. (Vezi și cartea *Salvare*, publicată în același an, 1939, pagina 197, paragrafele 1 și 2). Acest fapt trebuie să aibă o legătură cu semnificația emblemelor Comemorării: Ele n-ar putea simboliza două lucruri în același timp, atât carnea și sângele lui Isus, precum și pe

biserica Sa, indicând astfel că biserica sau trupul lui Cristos are o parte în jertfa pentru păcat sau în răscumpărare. De aceea, *Turnul de veghere* s-a declarat în exclusivitate pentru explicația emblemelor Comemorării ca cele date de apostolul Pavel în 1Corinteni 10:16,17 și ca cele comentate în *Turnul de veghere* din 1894.

La celebrarea Comemorării din 4 aprilie 1939, emblemele Comemorării alcătuite din pâine și vin au fost servite împreună pentru prima dată, în conformitate cu instrucțiunile date de președintele Societății, iar în anul următor, în numărul *Turnului de veghere* din 1 ianuarie, 1940, (pagina 2) au fost publicate instrucțiuni directe în acest scop, anume: „Comemorare: ... Deoarece frângerea pâinii și băutul vinului simbolizează amândouă moartea lui Isus, înseamnă că ambele embleme trebuie să fie servite împreună la împărtășire, și nu separat”.

Înainte de Comemorarea anului 1939, *Turnul de veghere* publica în numărul său din 15 martie 1939 la paginile 92-94 un articol intitulat „Comemorare”, spunând în paragrafele 4,5,6 și 8: „Toți care vor primi viață pe pământ trebuie să exercite credință în sângele cu putere de viață al lui Isus Cristos, vărsat pentru iertarea păcatelor; dar la instituirea Comemorării, El își invita numai discipolii să fie frânți alături de El, să moară împreună cu El, pentru a se împărtăși astfel în moartea și învierea Lui. Se va recunoaște că acele cuvinte ale lui Isus însemnau: ‘Această pâine reprezintă trupul Meu’. Pâinea era numai un simbol și frângerea ei arată ce trebuie să se facă celor care fac parte din trupul lui Cristos. ‘Rodul viei’ sau vinul reprezenta sângele Său cu putere de viață, gata să fie vărsat, iar El le-a spus discipolilor: ‘Beți toți din el’. Cuvintele Sale arată clar că toți cei care vor fi asociați cu El în casa Lui, trebuie să fie mai întâi frânți și să moară și astfel să se împărtășească împreună cu El în moartea Lui. Faptul că aceste cuvinte însemnau că membrele trupului Său sunt părtași în suferința și moartea Lui este sprijinit pe deplin de apostol, care sub inspirația spiritului sfânt, a scris: ... 1Cor. 10:16,17 ... „Isus a luat pâinea ne-dospită, a frânt-o și le-a zis urmașilor săi: ‘Acesta este trupul meu’. Atunci cuvintele Sale erau în esență acestea: ‘Voi trebuie să mâncați, adică să vă împărtășiți cu Mine și în felul acesta să deveniți partenerii sau tovarășii Mei de suferință, iar această pâine pe care mă vedeți că o frâng reprezintă trupul lui Cristos, sau membrele Lui, toți aceștia trebuind să fie zdrobiți împreună’. O asemenea frângere a pâinii sau a trupului și băutul sângelui trebuia să aibă loc după ce aceia care se împărtășesc erau îndreptățiți și născuți de spirit; prin urmare, numai aceștia se împărtășesc în mod potrivit din embleme.

„Isus a continuat apoi să-și instruiască discipolii cu privire la pahar. Vinul din pahar făcea referire la sângele Lui, iar cuvintele Sale, în esență, însemnau acest lucru: ‘Acesta reprezintă sângele meu, care validează legământul cel nou, pe care Tatăl Meu l-a făcut cu mine. De asemenea, acesta este prețul de răscumpărare pentru rasa umană’. Isus știa că băutul sângelui însemna moarte, potrivit legii lui Iehova (Gen. 9:4; Lev. 17:11). Prin urmare, El își invita discipolii să îndeplinească un act care însemna moartea lor, invitându-i astfel să fie părtași în moartea Sa”.

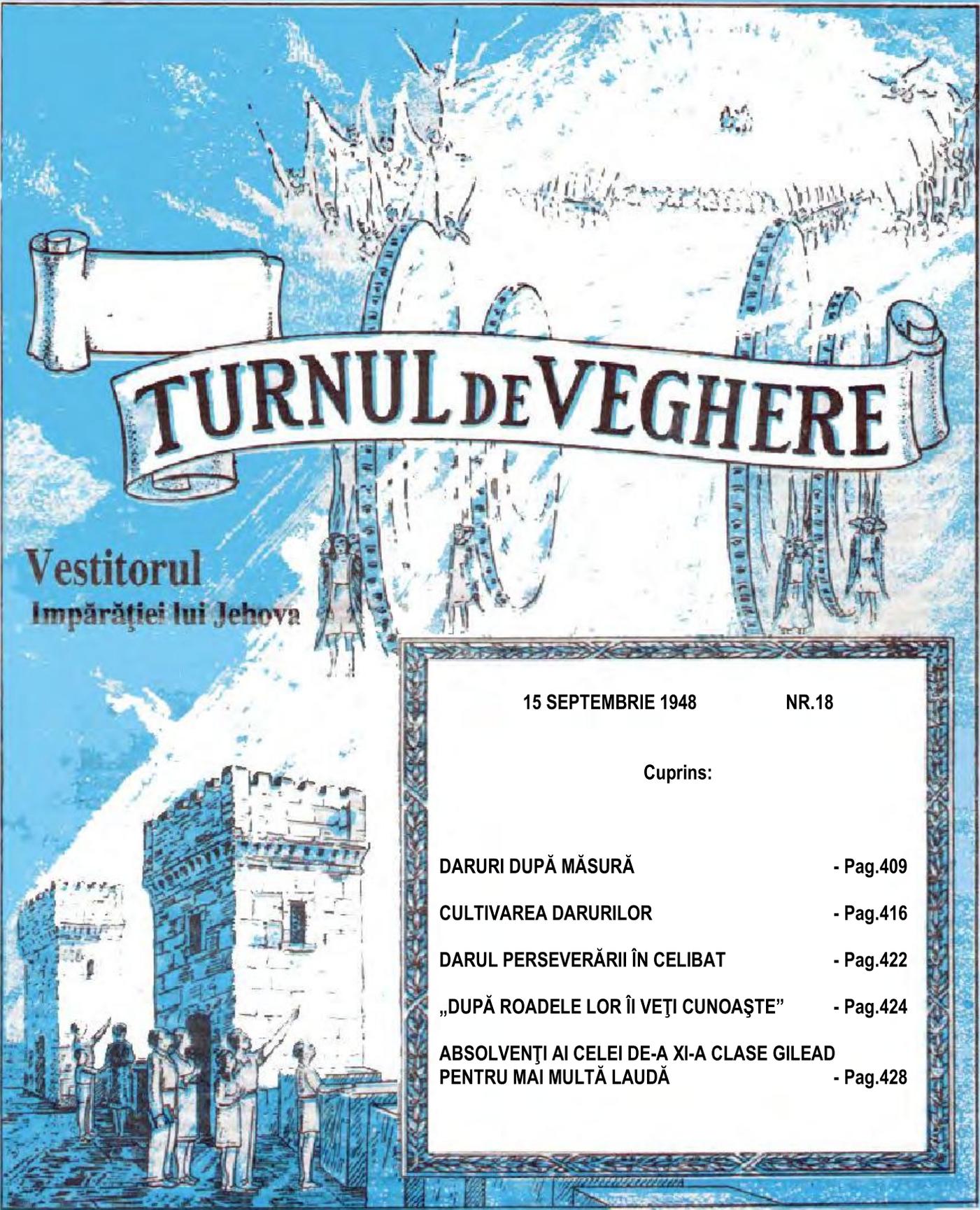
Articolul de mai sus despre „Comemorare” a fost numai o condensare a unui articol mai mare despre același subiect, publicat cu un an înainte în *Turnul de veghere* din 1 martie 1938, mai ales în paragrafele 24-48. Paragraful 33 din acest articol spunea: „... Isus își instruia discipolii și prin ei, pe toți cei care vor călca după aceea pe urmele Sale, și făcând așa, a luat o bucată de pâine ne-dospită, simbolizând o stare îndreptățită sau fără păcat, iar apoi le-a spus, în esență: ‘Pe măsură ce frângem pâinea aceasta, veți observa că ea reprezintă trupul meu [trupul lui Cristos care este pur și fără păcat]. Fiecare din voi trebuie să mănânce din el [adică să se împărtășească împreună cu Mine și să devină astfel partenerul meu și să fie frânt împreună cu

mine]’. Cuvintele sale ‘Acesta este trupul Meu’ nu s-ar fi putut referi la organismul Lui uman, deoarece este scris despre Isus: ‘Toate oasele i le păzește, ca nici unul din ele să nu i se sfărâme’ (Ps. 34:20). ‘Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească Scriptura: nici unul din oasele Lui nu va fi sfărâmat’ – Ioan 19:36”.

Vei vedea, frate, din paragrafele de mai sus, că articolul *Turnului de veghere* din 1948 despre Comemorare n-a început, din senin, așa cum spui tu, cu „un lanț de argumentare excentric”. Fie că ai uitat ceea ce *Turnul de veghere* a publicat anterior, fie că nu te-ai familiarizat cu ele, datorită anilor celui de-al Doilea Război Mondial și efectului direct pe care acesta l-a avut asupra țării tale. Credem că vei avea acces la toate publicațiile de mai sus la care am făcut referire, în Sala ta locală a Împărăției și vei verifica toate referințele de mai sus.

Ai voștri cu credincioșie în serviciul Împărăției
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 SEPTEMBRIE 1948

NR.18

Cuprins:

DARURI DUPĂ MĂSURĂ	- Pag.409
CULTIVAREA DARURILOR	- Pag.416
DARUL PERSEVERĂRII ÎN CELIBAT	- Pag.422
„DUPĂ ROADELE LOR ÎI VEȚI CUNOAȘTE”	- Pag.424
ABSOLVENȚI AI CELEI DE-A XI-A CLASE GILEAD PENTRU MAI MULTĂ LAUDĂ	- Pag.428

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Septembrie 1948

Nr. 18

DARURI DUPĂ MĂSURĂ

„Să doriți, cu seriozitate, darurile cele mai bune” – 1Cor. 12:31, *Young*.

IEHOVA este Tatăl luminilor cerești, de la care se coboară orice dar bun și perfect (Iac. 1:17). Fiecare dintre noi primește permanent din favoarea Sa, fie că realizăm sau nu acest fapt și noi suntem recunoscători pentru aceasta. Majoritatea omenirii trece peste acest lucru cu ușurință și nu arată aprecierea cuvenită. Dar aceasta nu-L face pe Iehova să se schimbe. Dispoziția Sa generoasă nu se transformă în amărăciune și mânie. Acesta este un semn al perfecțiunii Sale că El este iubire, chiar și pentru cei nerecunoscători. El se bucură să facă îngrijiri pentru omenire, dându-i motiv să fie fericită și să știe că El este un Creator iubitor. Atunci când a creat acest mare glob pământesc, El n-a avut în minte o planetă pustie, ci un Pământ plin cu creaturi care să-și găsească plăcerea în bunătatea Sa, în timp ce El să se bucure din cerurile Sale înalte de fericirea și bunăstarea lor. Propriul Său cuvânt spune poporului Său credincios: „Iehova să vă înmulțească din ce în ce mai mult pe voi și pe copiii voștri. Fiți binecuvântați de Iehova, care a făcut cerul și Pământul. Cerurile sunt ale lui Iehova, dar Pământul l-a dat fiilor oamenilor” – Ps. 115:14-16, *A.S.V.*

² Întregul Pământ este darul lui Dumnezeu pentru oameni, în măsura în care sunt interesați de privilegiul lor de a trăi pe el. Acum, Fiul supus al lui Dumnezeu, Isus Christos, l-a moștenit și se va îngriji de el pentru ca omenirea să folosească privilegiul de a trăi pe Pământ în mod drept, spre plăcerea Creatorului lor. Domnia sa de o mie de ani peste Pământ este aproape și este aproape, de asemenea și ziua când rasa umană, ocupând Pământul pentru veșnicie, va fi alcătuită numai din aceia care recunosc darul părintesc al Creatorului, care vibrează de bunătatea Sa și care trăiesc cu recunoștință pentru El.

³ Să începem cu faptul că viața omului a fost un dar de la Dumnezeu. Toate persoanele înclinate spre dreptate ar dori să dețină acest dar pentru veșnicie. Dar curând, după ce bărbatul și femeia au fost creați, ei și-au irosit ocazia perfectă de a câștiga un drept veșnic la darul vieții pământești. Ei au păcătuit. Opusul vieții este moartea, iar moartea este plata pe care păcatul sau neascultarea o dă Creatorului. Fiecare dintre noi, născut pe acest Pământ, a venit pe el împreună cu această plată ce trebuie dată pentru noi. Noi nu putem scăpa să primim asemenea plată, deoarece am fost născuți ca odrasle ale unui bărbat și femei aflați în serviciul păcatului. Moștenirea noastră comună a morții dovedește adevărul declarației Scripturii: „astfel, după cum păcatul a venit în lume printr-un singur om și moartea a venit prin păcat; astfel, moartea s-a răspândit la toți oamenii, întrucât toți oamenii au păcătuit” (Rom. 5:12, *Moffatt*). Acea plată a păcatului este plătită pentru noi pe deplin, când încetăm să mai trăim. Dar, înainte de aceasta, măsura existenței de care noi ne bucurăm este un dar de la Creator. Totuși, acum nouăsprezece secole a apărut vestea bună că Iehova Dumnezeu, Creatorul, are un dar al vieții *veșnice* pentru bărbați și femei care în prezent mor. Pentru a le oferi acest dar, El a trebuit să facă aranjamente speciale, aranjamente iubitoare extraordinare, pe

care le-a făcut cu cooperarea Fiului Său, Mesia, care Și-a dat viața pentru noi. Acesta este motivul pentru care poate fi făcut anunțul încurajator: „plata păcatului este moartea, dar darul pe care Dumnezeu îl dă este viață veșnică, prin unire cu Isus Christos, Domnul nostru” – Rom. 6:23, *A.A.T.*

⁴ Viața omenească, la începutul ei, a fost un dar direct pentru om, dar viața veșnică nu s-a dovedit a fi un asemenea dar. Viața veșnică a fost măsurată după ascultarea veșnică a omului de Dumnezeu, în cele mai mici chestiuni, ca de pildă a nu mânca din fructul unui copac interzis. Tocmai de aceea, noul dar al vieții veșnice prin Domnul Isus Christos nu este un dar direct, fără condiții legate de acesta. Pe lângă Biblie, judecata sănătoasă ne va arăta aceasta. Oamenii suferă moartea deoarece ei servesc păcatul, iar păcatul aduce moartea ca plată a lui. Fără îndoială, pentru a înceta experimentarea morții, noi trebuie să părăsim serviciul păcatului. Noi trebuie să servim pe Acela care are să dea o răsplată diferită, să ofere darul vieții veșnice, anume pe Iehova Dumnezeu, Creatorul și Dătătorul Vieții. Acesta este argumentul simplu pe care îl folosește apostolul creștin Pavel, înainte de a menționa darul vieții veșnice prin Christos, spunând: „eu vorbesc în termeni omenești, datorită limitărilor voastre naturale. Căci după cum voi ați cedat odată mădularele voastre necurăției și nedreptății din ce în ce mai mari, tot așa, cedați acum mădularele voastre dreptății, pentru sfințire. Când erați robi ai păcatului, erați liberi în ce privește dreptatea. Dar ce răsplată ați primit atunci din lucrurile de care acum sunteți rușinați? Sfârșitul acelor lucruri este moartea. Dar acum, când voi ați fost făcuți liberi de păcat și ați devenit robi ai lui Dumnezeu, răsplata pe care o primiți este sfințirea și sfârșitul ei viața veșnică. Căci plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Christos, Domnul nostru” – Rom. 6:19-23, *R.S.V.*

⁵ Este clar că noi trebuie să cultivăm acest dar al vieții veșnice. Desigur, nu pentru că noi îl merităm. În acest caz, acesta n-ar mai fi mai mult un dar, ci un lucru datorat. A te dovedi demn de el, nu înseamnă a-l merita; noi ne dovedim demni de el arătând că noi vom folosi viața veșnică cum se cuvine, dacă Dumnezeu ne-o dă prin Christos. Până la acel sfârșit, noi cultivăm prietenia cu Iehova Dumnezeu și Isus Christos și ne devotăm toată atenția, timpul, energia și credințioșia chestiunii de a face ca acel dar să ne aparțină. Aceasta explică de ce spune Pavel că înainte de viața veșnică din viitor, vine acum sfințirea. *Sfințire* înseamnă punerea deoparte de robia păcatului care aduce moartea și a deveni astfel separați pentru serviciul drept al Dătătorului de viață, Iehova Dumnezeu. Dacă noi rămânem neclintiți față de această sfințire, pentru tot restul vieții noastre în această lume, atunci sfârșitul sau rezultatul acestui lucru va fi viața veșnică, ca un dar de la Dumnezeu. Fiul Său mesianic, Isus, a murit pentru a face posibil pentru noi acest dar al vieții veșnice. Cu toate acestea, totdeauna rămâne adevărat că serviciul nostru credincios al dreptății nu merită viață veșnică pentru noi, ci dovedește că noi suntem cei potriviți pentru a ni-l dăruia. Acesta nu este niciodată obligatoriu pentru cei nedemni.

Darul pentru fiii Săi

⁶ În lumea dreaptă care va veni, Regele Isus Christos va domni peste Pământ pentru prima mie de ani și, pentru a intra în cele din urmă în darul vieții veșnice pe Pământul-paradis, bărbații și femeile de bine trebuie să servească dreptatea în timpul domniei Sale. În secolul nostru al douăzecilea și în special de la anul 1918 A.D. când a început să fie propovăduit mesajul „milioane care trăiesc astăzi nu vor muri niciodată”, oamenii de bine s-au devotat serviciului Împărăției lui Dumnezeu. Ținta pe care ei o au în vedere este să câștige darul Său al vieții veșnice pe acest Pământ, pe care El „l-a dat fiilor oamenilor”. Dacă Dumnezeu le va cruța viețile în bătălia viitoare

a Armagedonului, ei trebuie să continue să facă voia Sa pe Pământ, până la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Christos, ca și toți ceilalți din omenire care vor fi înviați din morminte. În acest caz, ei nu vor muri niciodată, ci vor continua să trăiască în perfecțiune pe Pământ. Acolo va fi un test final al hotărârii de consacrare a oamenilor pentru dreptate, atunci când ispitorul Satan Diavolul va fi eliberat pentru un timp scurt din temnița sa milenară. Toți aceia care vor rezista atunci seducțiilor Rebelului împotriva lui Dumnezeu și Regelui Său, vor fi îndreptățiți pentru darul vieții veșnice în paradisul pământesc. Ei vor fi copiii umani ai lui Dumnezeu. Aceia care vor cădea de la dreptate, de partea Diavolului, vor fi nimiciți ca nedemni de viață veșnică. După cum este scris: „moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, chiar iazul de foc. Și oricine care n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” – Apoc. 20:14,15, *A.S.V.*

⁷ Există un privilegiu mai mare decât acela de a deveni un astfel de copil pământesc al lui Dumnezeu. Acela este de a deveni acum un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Aceasta l-a făcut pe apostolul Ioan să exclame: „gândiți-vă ce iubire a avut Tatăl pentru noi, permițându-ne să fim numiți copii ai lui Dumnezeu, căci asta și suntem. De aceea, lumea nu știe ce suntem, deoarece nu L-a cunoscut nici pe El. Iubiți prieteni, acum suntem copii ai lui Dumnezeu; încă nu a fost descoperit ce vom fi. Știm că atunci când El se va arăta, noi vom fi asemenea Lui, căci Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:1,2, *A.A.T.*). Aceasta asigură că o asemenea relație de fiu spiritual este un dar special. Încă o dată, Ioan atrage atenția la aceasta spunând: „dar celor care l-au primit [Cuvântul lui Dumnezeu], le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, tocmai lor, care au crezut în numele Său; care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12,13, *A.S.V.*) Faptul că unii dintre noi devin fiii Săi spirituali, se datorează dăruirii continue din partea Tatălui ceresc. În primul rând, El ne-a dat timp să ne căim de calea noastră păcătoasă, lumească. În ce fel? Prin faptul că n-a distrus toate posibilitățile unei rase provenite de la Adam, luând viața lui Adam și Evei imediat ce El i-a adus la judecată și a pronunțat sentința morții asupra lor. El a permis rasei umane să descindă din ei până acum, oferindu-ne în felul acesta „timp să ne căim”. – Apoc. 2:21, *Moffatt*.

⁸ Pentru ca noi să putem realiza starea noastră păcătoasă, nenorocită, să ne putem căi și să ne întoarcem la calea lui Dumnezeu a vieții, El ne-a trimis mesajul adevărului, vorbind despre vindecare de păcat și moarte, prin Isus Christos. „Ca Dumnezeu să le dea posibilitatea să se căiască și să ajungă la cunoștința adevărului, ca ei să-și poată veni în fire și să scape de cursele Diavolului, care i-a prins să-i facă voia” (2Tim. 2:25,26, *A.A.T.*) Dacă Dumnezeu nu ar împărți astfel cunoștința adevărului, persoanele care caută viață veșnică de la Dumnezeu nu ar putea găsi niciodată calea Sa pentru a veni la Isus Christos, prin care El le dă viață veșnică. Numai prin darul cunoștinței adevărului Dumnezeu atrage pe oameni la Fiul Său, prin pocăință și le zidește credința. Aceasta înseamnă ceea ce a spus Isus: „nici un om nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În profeți este scris: toți vor fi învățați de Dumnezeu. De aceea, orice om care a auzit și a învățat despre Tatăl, vine la Mine. (...) Nici un om nu poate veni la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl meu” – Ioan 6:44,45,64,65.

⁹ Timp de trei ani și jumătate după moartea, învierea și înălțarea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu, discipolii lui Isus și-au limitat propovăduirea lor la iudeii circumciși și samariteni. Acest lucru a dat unora ca aceștia ocazia favorabilă de a se căi, iar apostolii le-au îndreptat atenția către aceasta, atunci când ei au arătat către Isus și au spus: „pe El, Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa, pentru a fi un Prinț și un Mântuitor, pentru a da Israelului căința și iertarea păcatelor”. La încheierea acelei ocazii speciale iudaice, Dumnezeu a deschis ocazia să se căiască și să fie iertați și

celor dintre neamuri, trimițând pe Petru să propovăduiască adevărul unui italian necircumcis și casei sale. Deoarece ei au acceptat adevărul Evangheliei, Dumnezeu a turnat peste ei spiritul Său sfânt, împărțindu-le darul vorbirii în limbi străine. Aceasta a fost dovada convingătoare că Dumnezeu a adoptat acum pe ne-iudei ca și copiii Săi, iar discipolii iudei au spus: „Dumnezeu a dat și neamurilor pocăința, ca să aibă viață” – Fap. 5:31; 11:18.

¹⁰ Prin nașterea acestor iudei și neamuri pocăiți și convertiți prin spiritul Său sfânt, Iehova Dumnezeu i-a făcut fiii Săi. Deoarece El i-a atras la Fiul Său Isus, Dumnezeu a dat pe acești copii ai Săi lui Isus, ca Fratele lor mai mare. Isus a recunoscut acest dar al copiilor lui Dumnezeu față de El, citând cuvintele profetice din Isaia 8:18: „căci Lui nu-i este rușine să-i numească frați, spunând: voi vesti numele Tău fraților mei, Îți voi cânta laude în mijlocul adunării. Și iarăși, (...) iată, eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (Evr. 2:11-13). În ultima rugăciune rostită împreună cu apostolii săi, Isus s-a rugat pentru toți copiii pe care I-a dat Dumnezeu și a spus: „Tată, vreau ca și ei, pe care Tu Mi i-ai dat, să fie cu Mine acolo unde sunt Eu; ca ei să poată privi slava Mea, pe care Tu Mi-ai dat-o; căci Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24). Nici o putere din cer sau de pe Pământ nu va putea să smulgă pe aceste oi credincioase din staulul lui Dumnezeu, de la Păstorul Cel Bun. Isus a spus: „Tatăl meu, care Mi i-a dat, este mai mare decât toți; nici un om nu-i poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10:29). În orice caz, este un mare dar de a face parte din clasa fiilor cerești. Deoarece nimeni nu are un drept natural la aceasta sau să pretindă acest lucru, Dumnezeu are propriul Său drept de a acorda această favoare oricui dorește El. Nici unul dintre noi nu are vreun motiv să se plângă de ceea ce face Atotputernicul Dumnezeu cu ceea ce este al Său. În orice caz, este un privilegiu de a fi un copil al lui Dumnezeu, fie în cer sau pe Pământ. Fiecare dintre noi trebuie să folosim bine ceea ce primim și să fim mulțumiți.

Acordat adunării

¹¹ Înainte ca Isus Christos să-și părăsească discipolii și să urce la cer, El a promis că le va trimite un dar special, anume spiritul sfânt. Atunci când El a urcat în prezența Tatălui Său ceresc, a primit spiritul promis și în ziua-sărbătoare a Cincizecimii, El a turnat acest spirit peste discipolii Săi de pe Pământ, care-l așteptau. Umplându-i cu spirit, El le-a acordat puteri speciale, ca de pildă: vorbirea în limbi, interpretarea, proorocirea, capacitatea de a învăța, vindeca și de a conduce. El i-a înălțat în adunarea fraților Săi pe discipolii dăruți astfel. El a dat adunării discipoli cu asemenea capacități speciale. În felul acesta a fost împlinită profeția din Psalmii 68:18, unde citim: „Tu te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai primit daruri dintre oameni; da, chiar și rebeli, pentru a locui printre ei, o, DOAMNE Dumnezeule” (*Leeser*). Sau, așa cum este redat de un alt traducător din Versiunea *Septuaginta* grecească: „Tu te-ai suit pe înălțime, ai condus prinși de război în captivitate; ai primit daruri în felul oamenilor” (Thomson’s *LXX*). Astfel, Dumnezeu a dat acum lui Isus discipoli, ca frații Săi spirituali, născuți de Dumnezeu și dăruți cu puteri și capacități speciale. Isus nu i-a luat imediat pe aceștia la cer, pentru a-i avea împreună cu El. Nu, ci toate aceste creaturi noi, împreună cu noile lor puteri, Isus le-a acordat adunării sale de frați de pe Pământ, pentru folosul ei. Noi citim:

¹² „Dar, fiecăruia dintre noi i-a fost dat propriul său har, după măsura deplină a darului lui Christos. Astfel, este spus: *atunci când el s-a suit pe înălțimi, a luat o oaste captivă și a dat daruri oamenilor*. Ce înseamnă *el s-a suit*, decât că mai întâi El a coborât în regiunile de jos ale Pământului? Cel care s-a pogorât, este Același cu Cel care s-a suit mai presus de toate cerurile,

pentru a umple Universul; El a *dat* pe unii oameni să fie apostoli, pe unii profeți, pe unii să fie evangheliști, pe unii să păstorească și să învețe, pentru echiparea sfinților, pentru serviciu, pentru zidirea trupului lui Christos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, atingând maturitatea, măsura deplină a dezvoltării care aparține plinătății lui Christos.” – Efes. 4:7-13, *Moffatt*.

¹³ Isus Christos a știut că adunarea fraților Săi avea nevoie de daruri, sub forma unor asemenea oameni cu puteri și calități speciale. Dar pentru a produce asemenea oameni ca daruri pentru adunare, El a trebuit să toarne spiritul peste ei. Darul spiritului sfânt ne face capabili în multe domenii ale serviciului. Acesta este o expresie a harului sau a bunătații nemeritate a lui Dumnezeu față de noi, prin Christos. Abilitățile și aptitudinile speciale, pe care spiritul Său le trezește în noi, sunt un har de la Dumnezeu. Dumnezeu poate face ceea ce dorește cu proprietatea Sa. De aceea, El nu conferă tuturor creștinilor aceleași abilități și calificări. Fiecare are propriul său dar grațios, în măsura în care Isus Christos îl repartizează fiecărui individual din biserică.

¹⁴ Isus n-a repartizat calificarea spirituală pentru apostolat femeilor din biserică. Nu, ci El a repartizat acel privilegiu și putere la doisprezece bărbați, „cei doisprezece apostoli ai Mielului”. Ei au fost favorizați cu acel dar al harului; de aceea, ei au avut autoritatea de a ierta păcate, de a împlini vindecări miraculoase, de a-și pune mâinile peste credincioșii de curând botezați și de a le împărți daruri minunate ale spiritului sfânt, de a servi ca doisprezece temelii pentru adunarea creștină. Acestor apostoli și altor bărbați maturi, Isus Christos le-a repartizat privilegiul și responsabilitatea de a acționa ca învățători în interiorul adunării. El a reținut acest dar grațios de la femeile credincioase, astfel încât apostolul Pavel a spus în mod just: „eu nu permit unei femei să învețe, nici să uzurpeze autoritatea bărbatului, ci să stea în liniște” (1Tim. 2:12). „Femeile voastre să tacă în biserici; căci lor nu le este permis să vorbească; ci lor le este poruncit să fie ascultătoare, așa cum spune legea. Dacă ele vor să învețe ceva, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este o rușine pentru femei să vorbească în biserică.” Privilegiul de a învăța al femeilor nu este acela de a învăța în interiorul adunării, pe membrii ei de parte bărbătească – 1Cor. 14:34,35.

¹⁵ Isus Christos cel glorificat a mai repartizat bărbaților și darul plăcut de a servi ca supraveghetori și ajutoare, „episcopi” și „diaconi”, așa cum se numesc în mod greșit religioniștii. De aceea, Pavel spune: „adevărat este cuvântul acesta: dacă un om dorește slujba unui episcop [sau supraveghetor], dorește un lucru bun. În acest caz, un episcop trebuie să fie fără vină, bărbatul unei singure neveste, (...) diaconii [ajutoare; servi] să fie bărbați ai unei singure neveste, să-și cârmuiască bine copiii și propriile lor case” – 1Tim. 3:1,2,12.

¹⁶ Darul grațios al proorocirii a fost împărțit atât bărbaților, cât și femeilor din adunare, așa încât noi citim cu privire la Filip evanghelistul: „acel bărbat avea patru fiice fecioare care prooroceau” (Fap. 21:8,9). Aceasta este ilustrat în profeția lui Ioel 2:28,29, pe care Petru a citat-o în ziua Cincizecimii, după prima coborâre a spiritului sfânt, spunând: „voi turna din spiritul Meu peste toată carnea; fii și fiicele voastre vor prooroci, (...) și peste servii și roabele Mele voi turna din spiritul Meu, în zilele acelea” (Fap. 2:16-18). Apostolului Ioan i-a fost dată poziția de profet într-un mod foarte special, comunicându-i viziuni și mesaje care alcătuiesc Descoperirea sau Apocalipsa (Apoc. 1:1). Profetii au fost activi în biserică timpurie; dar astăzi, bărbații și femeile plini de spirit au privilegiul de a explica celorlalți profețiile scrise.

Diversitate

¹⁷ Observând că spiritul și manifestările sale sunt un dar gratuit prin Christos, nici unul din noi nu are vreun motiv să se plângă, deoarece nouă ne este dată o manifestare de-a sa și aceasta diferă de cea dată altora. Femeile credincioase nu au nici un motiv să se plângă din cauza manifestărilor date în exclusivitate bărbaților. Unele femei dintre politicieni și categoria savanților creștini pot înfiera aceasta ca nedrept; dar Dumnezeuul creației a apreciat femeia mai bine decât o pot face ei înșiși. El a luat măsura lor în Eden și în consecință, a creat-o pe Eva după Adam. Pentru noi, atitudinea asemănătoare lui Christos este să fim recunoscători pentru oricare manifestare a spiritului care ne este repartizată ca individuali. Apoi, cultivați asemenea daruri ale spiritului după cum le aveți, folosindu-le pe deplin. Și ce dacă alții au manifestări ale spiritului pe care tu nu le ai încă sau poate nu le vei avea niciodată? Asemenea frați dăruți sunt darul lui Christos pentru adunare, în vederea edificării și echipării ei pentru serviciu. Deci, încearcă să obții cel mai mare beneficiu de la asemenea frați dăruți. Bucură-te de serviciile lor. Ei au fost dăruți pentru câștigul tău.

¹⁸ Prin urmare, nu pizmui pe alții pentru măsura harului care le-a fost împărțită. Acesta este gratuit. Din acest motiv, exprimările exterioare ale spiritului sunt diferite, cu individuali diferiți, după înțelepciunea lui Dumnezeu. Dar toate operațiunile spiritului prin cei diferiți sunt pentru binele comun. Dumnezeu a numit pe unii să fie apostoli, pe alții profeți, pe alții evangheliști, pe alții păstori spirituali, pe alții învățători. De ce toată această diversitate? Pentru a forma, a pregăti și a potrivi întreaga adunare pentru lucrarea sa de a servi cuvântul lui Dumnezeu la alți oameni; da, pentru a zidi întreaga adunare în credință, speranță și iubire. Tocmai diversitatea darurilor promovează lărgirea și îmbogățirea adunării și echilibrul potrivit al membrilor ei diferiți, ca aceasta să nu poată avea lipsă în nici o parte, ci să poată întâmpina orice nevoie sau urgență particulară. Este necesar să se țină adunări publice? Atunci există frați capabili să rostească vorbiri publice. Este necesar să se țină studii ale Bibliei în locuri de întâlnire generale sau în casele deschise pentru asemenea scop? Atunci există frați calificați să conducă asemenea adunări de studiu. Este nevoie de supraveghetori și administratori pentru grupele organizate de martori ai lui Iehova? Atunci există frați cu înzestrări spirituale pentru a întâmpina acea nevoie. Este necesar să se propovăduiască Evanghelia în casele oamenilor? Atunci există frați și surori pentru a acționa ca vestitori în grupă sau ca pionieri cu timp integral, pentru a merge să mărturisească din casă în casă. Este necesar să se deschidă noi teritorii sau să se organizeze mai bine lucrarea în țările străine? Atunci există frați și surori instruiți, dăruind timp integral pentru a acționa ca misionari și a fi trimiși în asemenea țări.

¹⁹ Apostolul Pavel a înțeles această chestiune și a respectat-o, la fel de mult ca oricare alt apostol. El a spus: „există împărțiri de daruri, dar este același spirit; există împărțiri de slujbe, dar este același Domn; există împărțiri de energii, dar este același Dumnezeu care lucrează totul în toți. Dar, fiecăruia îi este dată manifestarea spiritului având în vedere ceea ce este profitabil; căci unuia îi este dat într-adevăr, prin spirit, un cuvânt al înțelepciunii; altuia, un cuvânt al cunoștinței, după același spirit; altuia credință, prin același spirit; altuia darurile vindecării, prin același spirit; altuia energii ale lucrărilor puternice, altuia proorocirea, altuia deosebirea spiritelor, altuia felurite limbi, altuia traducerea limbilor; dar toate aceste lucruri le face unul și același spirit, împărțindu-i fiecăruia personal, după cum acesta este dispus. Acum, voi sunteți trupul lui Christos și fiecare în parte, mădulare; și Dumnezeu a pus într-adevăr în adunare, în primul rând apostoli, în al doilea rând profeți, în al treilea rând învățători; după aceea, pe cei care fac lucrări puternice; apoi, darurile

vindecărilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi. Toți sunt apostoli? Toți sunt profeți? Toți sunt învățători? Toți fac lucrări puternice? Toți au darurile vindecării? Toți vorbesc în limbi? Toți traduc? Fiți invidioși totuși după darurile mai mari; (...) așadar, frații mei, fiți zeloși să proorociți” – 1Cor. 12:4-11,27-31 și 14:39, *Rotherham*.

²⁰ Amintindu-ne că spiritul sfânt nu este o persoană, ci este forța activă sau energia invizibilă care vine de la Dumnezeu prin Christos*, noi putem observa că darurile spiritului sunt repartizate fiecărei persoane cu respectul cuvenit față de abilitățile sale înnăscute sau talentele sale necultivate. Apoi, acest spirit sau energie invizibilă îl poate mișca și poate trezi la viață abilitățile sale înnăscute. Aceasta poate ajuta și valorifica talentele sale naturale necultivate și astfel, să-l facă mai folositor, mai capabil, mai productiv. Dumnezeu, care citește inimile noastre, poate descoperi aceste talente în noi. Fără îndoială, că atunci când Domnul Isus hotărăște măsura darului grațios al spiritului pentru o persoană, ia în considerare modul în care va fi întrebuințată acea persoană sau serviciul pe care urmează să-l ocupe. Pavel a spus: „mulțumesc Dumnezeului meu, că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți” (1Cor. 14:18). De ce a trebuit să-i fie dat lui Pavel acest mare dar al limbilor? Mai mult decât sigur, deoarece Pavel a fost apostolul special pentru neamuri, adică pentru națiunile de diferite limbi. Domnul i-a spus: „du-te, căci te voi trimite departe, la neamuri” (Fap. 22:21; Rom. 11:13). Pavel putea vorbi iudeilor în aramaică, dar el și-a scris toate scrisorile către frații săi în limba internațională de atunci, greaca populară. Isus Christos a știut de ce măsură a darului avea nevoie Pavel și i l-a acordat pentru a corespunde. Noi toți putem fi siguri că El poate face același lucru și pentru noi.

*Vezi *Turnul de Veghere* din 15 Iunie 1944, pag. 179-187; 15 August 1944, pag. 247-252; 1 Martie 1948, pag. 67-76; 1 Iunie 1948, 165-172

Întrebări pentru studiu

- 1,2. a) Ce se coboară de la Tatăl luminilor, chiar și la cei nerecunoscători? b) Ce va dăruia Împărăția Sa fiilor oamenilor?
3. De ce trebuie ca Dumnezeu să facă o ofertă nouă a darului vieții? Prin cine?
4. Cum este măsurat darul vieții? Pe cine trebuie să servim noi pentru acesta?
5. De ce trebuie ca noi să cultivăm acest dar al vieții veșnice și cum?
6. Cum înțelegem că multe persoane cu bunăvoință care trăiesc acum, nu vor muri niciodată?
7. Cum arată Ioan că Dumnezeu are un dar mai mare decât acela de fiu uman?
8. Prin ce dar atrage Dumnezeu pe oameni la Isus, prin pocăință?
9. Cum a dat Dumnezeu pocăința iudeilor și apoi neamurilor?
10. Cum a dăruit Dumnezeu copii lui Isus și cum a făcut aceasta într-un mod drept?
- 11,12. a) Ce dar a revărsat Isus asupra discipolilor Săi după înălțarea Sa? b) Cum a dat El daruri în felul oamenilor, pentru adunare?
13. Cum este harul acordat nouă, determinat de măsura deplină a darului lui Christos?
14. Pentru cine a repartizat El apostolatul și învățarea?
15. Ce alte servicii de răspundere le-au fost repartizate bărbaților?
16. Peste cine a fost revărsat darul profeției și cum?
17. Cum trebuie să acționăm noi față de darurile repartizate individualilor?
18. De ce există toată această varietate de manifestări ale spiritului?

19. Ce spune Pavel despre împărțirea darului, la 1Corinteni capitolul 12?

20. În acordarea darurilor, ce este luat în considerație cu privire la noi?

CULTIVAREA DARURILOR

Din cauza numirii pentru apostolat, Pavel a fost dăruit în multe feluri. Energia invizibilă a lui Dumnezeu a fost aceea care a operat prin el. Fără îndoială că a existat ceva bază naturală, pentru a fi folosit în acel fel. Deja exista ceva în el, asupra căruia spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu putea lucra, ceva ce putea fi dezvoltat pentru întrebuițări mai mari. Bineînțeles, aceasta nu înseamnă că a fost cu totul abilitatea naturală din partea sa. Nu; ci mai întâi Dumnezeu a trebuit să-i arate milă, lui, care într-un timp era persecutor. Apoi, Dumnezeu l-a chemat și i-a deschis ocazia să servească, iar după aceea, i-a acordat spiritul atât de necesar. Dacă nu era acesta, Pavel n-ar fi putut fi folosit așa cum a fost, în ciuda întregii abilități naturale pe care el o avea ca iudeu, fiul unui fariseu, educat la picioarele rabinului Gamaliel din Ierusalim. De aceea, Pavel acordă meritul cuvenit spiritului lui Dumnezeu de peste el. Cu toate că avea cunoștință despre lucrurile odată ascunse ale lui Dumnezeu, el spune: „Dumnezeu ni le-a descoperit nouă, prin spiritul Său; căci spiritul cercetează toate lucrurile, da, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1Cor. 2:10). Chiar Petru remarcă înțelepciunea pe care Dumnezeu a dat-o lui Pavel, așa cum este arătat în scrisorile pe care el le-a scris, dar acea înțelepciune a fost prin spirit (2Pet. 3:15,16; 1Cor. 12:8). În mod înțelept, atunci când Pavel a vorbit și a scris, el a răspândit cunoștința lui Dumnezeu. „Buzele înțeleptului răspândesc cunoștință, dar inima nebunului nu face așa” – Prov. 15:7.

² Dacă Pavel nu ar fi fost ațâțat la aceasta de unele persoane iraționale, el nu ne-ar fi dat unele detalii despre puterile și autoritatea sa apostolică. Sigur, lui i s-a încredințat autoritatea, fiindcă a recunoscut totdeauna scopul pentru care i-a fost dată aceasta. Fiind provocat, el a spus: „chiar presupunând că trebuia să mă laud, oarecum în mod gratuit, cu autoritatea mea (pe care Domnul mi-a dat-o pentru zidirea voastră, nu pentru dărâmarea voastră), m-aș simți complet justificat” (2Cor. 10:8 și 13:10, *Moffatt*). Credincios scopului darului, el a căutat să zidească biserica, s-o întărească și să crească abilitățile ei în diferite feluri. Ca apostol, el a fost folosit ca un canal pentru a împărți darurile spiritului credincioșilor botezați, de exemplu celor doisprezece bărbați din Efes (Fap. 19:1-7). Lui i-a plăcut să fie folosit în modul acela, ca un mijloc care să ducă celorlalți aceste daruri ale harului lui Dumnezeu. De fapt, el era nerăbdător să împartă aceste lucruri credincioșilor, pentru a-i face mai puternici și mai folositori în serviciul lui Dumnezeu. Observați această nerăbdare de a împărți daruri spirituale fraților săi, așa cum el scrie creștinilor din Roma și spune: „de multă vreme vreau să vă văd, pentru a vă transmite unele daruri spirituale care vă vor întări; cu alte cuvinte, ca voi, împreună cu mine, să ne putem încuraja unii pe alții prin credință”. El a fost folosit pentru a găsi adunarea din Corint, Grecia, botezând personal un număr dintre ei, iar mai târziu el le-a scris pentru a le spune: „experiența voastră a confirmat mărturia că v-am adus la Christos și nu există nici un dar care să vă lipsească, chiar în timp ce voi așteptați ca Domnul nostru Isus Christos să reapară” – Rom. 1:11,12 și 1Cor. 1:6,7, *A.A.T.*

³ Cu toate acestea, înainte ca Pavel să fi putut transmite acele daruri spirituale, mai întâi el a trebuit să le predice cuvântul lui Dumnezeu și să-i pregătească pentru aceasta, zidindu-i în credință și în dorința după ceea ce este spiritual. Aceasta n-a fost așa de simplu și ușor, trebuind numai să ridice primele două degete ale mâinii sale drepte, făcând un gest și spunând: „Dumnezeu să vă binecuvânteze” sau punându-și mâna peste oameni și lăsând ca spiritul să se reverse. Acolo, mai

întâi trebuia cultivat ceva. Pavel a ajutat la zidirea credinței în bunica iudee Lois și în fiica ei, Eunice. După aceea, când Timotei, odrasla lor, a crezut, Pavel și-a pus mâinile peste tânărul bărbat și i-a împărțit un dar al spiritului (2Tim. 1:6; 1Tim. 4:14). Realizând lucrarea pentru care Timotei a fost util ca însoțitor al său, fără îndoială că Pavel s-a rugat pentru darul special de care Dumnezeu putea fi încântat pentru a-l acorda lui Timotei prin Christos – vezi Fap. 8:14-17.

⁴ În articolul precedent, noi am observat că o măsură a spiritului a fost turnată peste diferiți credincioși din ziua Cincizecimii înainte și în multe cazuri ei au fost înzestrați curând, în mod miraculos, cu puteri și abilități neposedate până atunci, ca de pildă vorbirea în limbi străine, traducerea, vindecarea celor necăjiți, proorocirea. Totuși, înainte de aceasta ei trebuiau să se căiască de păcat, să se întoarcă de la lume la credința în Dumnezeu și să se consacre Lui prin Isus Christos, ca jertfa lor de ispășire. Lor le-au fost date manifestări miraculoase ale spiritului, dar n-a fost hotărât de ei înșiși care vor fi acestea. Ei n-au avut nici o influență în privința a ceea ce trebuia să le fie acordat. Cu toate acestea, observați că după ce Pavel descrie varietatea darurilor spiritului, el adaugă: „dar să doriți cu sinceritate darurile cele mai mari,” iar apoi face o numire specifică despre un asemenea dar mai mare, spunând: „de aceea, frații mei, doriți cu sinceritate să proorociți” (1Cor. 12:31 și 14:39, *A.S.V.*). Ce înseamnă aceasta?

⁵ Unele daruri, ca de pildă: proorocirea, supravegherea, servirea, administrarea, organizarea, trebuie să fie cultivate sau practicate cu un scop. Apoi, ei le vor mânui cu pricepere sau persoana devine pricepută în ele. Nu ne face nici un bine să dorim și să râvnim cu sinceritate după aceste daruri mai mari, iar apoi, în mod leneș, să nu facem nimic pentru realizarea dorinței noastre. „Sufletul leneșului dorește și n-are nimic; dar sufletul celui harnic se va îmbogăți.” Altfel spus: „omul leneș are dorințe, dar nu obține nimic; omul harnic este pe deplin aprovizionat” (Prov. 13:4, *Moffatt*). Numai rugându-ne pentru darul dorit, aceasta nu arată deplina noastră măsură de credință. Eforturile și faptele silitoare pentru a ajunge la dar, dau viață pe deplin credinței noastre și conduc la câștigarea a ceea ce dorim. În timp ce noi lucrăm, trebuie să ne încredem în spiritul sau energia invizibilă a lui Dumnezeu pentru a lucra împreună cu noi, sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Un om care dorește serviciul unui supraveghetor într-o adunare, are dorințe bune; dar numai dorințele bune nu-l fac potrivit pentru aceasta. El trebuie să vadă dacă se califică pentru poziția responsabilă; deci, el trebuie să se pregătească pentru a face față cerințelor. El poate face aceasta numai cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu.

Exemple încurajatoare

⁶ Umblând după „daruri mai mari”, noi trebuie să lucrăm împreună cu abilitățile sau aptitudinile pe care le posedăm, la început în starea lor mai mult sau mai puțin nedezvoltate și nedeșăvârșite. Noi trebuie să căutăm să le îmbunătățim și să le perfecționăm, conform instrucțiunilor cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce noi facem astfel, ne vom ruga pentru ajutorul spiritului lui Dumnezeu. Ceea ce poate fi realizat dacă noi acționăm astfel, în credință, este ilustrat prin multe exemple din timpurile vechi. Să luăm de exemplu pe Noe. Acest om temător de Dumnezeu n-a fost de meserie un constructor de corăbii. Biblia nu indică aceasta. Noi nu avem nici o înregistrare în Biblie despre corăbii mari, înainte de această zi. Atunci, Dumnezeu l-a avertizat despre venirea unui potop global și i-a dat instrucțiuni pentru a construi o ambarcațiune mare, lungă de 450 picioare, lată de 75 picioare și înaltă de 45 picioare. Lui nu i-a fost spus să angajeze constructori de corăbii pentru sarcina nemaiauzită, dacă existau în acel timp; dar, manifestând credință și ascultare față de Dumnezeu, el și cei trei fii ai săi trebuiau să o

construiască. Cum a putut Noe să ducă la bun sfârșit un asemenea lucru, fără nici o experiență în construcția de corăbii și fără constructori experimentați ai acelei lumi vechi, pentru a-i consulta?

⁷ Oricare a fost situația, Noe a avut capacități constructive pe care le-a putut dezvolta, la fel cum a avut și Isus din Nazaret, care a devenit un tâmplar și meșteșugar expert, dar care, fără doar și poate, a venit pe Pământ pentru a fi un vestitor al Împărăției. Dumnezeu a văzut necesitatea unei corăbii pentru creaturi, pentru a supraviețui potopului. Dar El nu l-a ales pe Noe pentru a o construi, deoarece acest bărbat în vârstă de 500 de ani ar fi fost de meserie un constructor de corăbii. El l-a ales pe Noe, deoarece el a mers înainte cu construcția corăbiei datorită credinței și ascultării sale față de Dumnezeu. Cu toată lipsa de experiență a lui Noe în această privință, el a urmat instrucțiunile, și-a pus abilitățile la lucru și spiritul Atotputernicului Dumnezeu l-a ajutat. El a fost un profet, ceea ce înseamnă că el a fost mânat și susținut înainte prin spiritul lui Dumnezeu (2Pet. 1:21). Acesta l-a ajutat. Cu șapte zile înainte de a izbucni marele potop, arca era gata în întregime, conform instrucțiunilor lui Dumnezeu. Apoi, pentru ca familia lui Noe și animalele să fie salvate, au început să fie aduse în ea. Arca trebuia să fie bine construită; ea trebuia să reziste forțelor puternice ale aceluia cataclism. Arca aceea era o manifestare a ceea ce poate realiza spiritul lui Dumnezeu. Prin urmare, arta construirii de corăbii a fost un dar al spiritului pentru Noe. Dar, el trebuia să dorească să construiască arca din cauza a ceea ce i-a spus Dumnezeu și a trebuit să lucreze la construirea ei. El a devenit potrivit însărcinării primite – Evr. 11:7.

⁸ Un alt exemplu: la opt secole după potop, descendenții semiți ai lui Noe, izraeliții, erau sclavi în Egipt sub un rege care credea în genocid. Până la timpul când ei au mărșăluit afară din acea țară asupritoare, ei au fost asupriți pentru a face cărămizi pentru cel puțin 80 de ani, în împrejurări destinate să le extermine rasa. Aceasta nu i-a făcut pe majoritatea dintre ei liberi pentru arte și meserii fine, care atunci erau răspândite în Egipt, dându-i o civilizație avansată în acel secol al XVI-lea î.Cr. Dar atunci când izraeliții au ajuns la Muntele Sinai, Iehova Dumnezeu i-a dat lui Moise instrucțiuni pentru a construi un tabernacol sfânt pentru închinare și i-a dat tiparul tuturor lucrurilor în legătură cu acesta. Acum, cine trebuia să conducă lucrarea actuală de construire? Bețaleel și ajutorul său principal, Oholiab. Bețaleel și Oholiab trebuie să fi fost sclavi zidari până atunci. Mai mult decât rațional, deși ei se poate să fi avut ceva experiență în arte și meserii, se cerea să facă tabernacolul cu tot mobilierul lui. În orice caz, ei puteau merge înainte cu talentele pe care le puteau avea într-o anumită măsură. Dar lucrul principal care garanta construcția reușită a tabernacolului, așa cum Dumnezeu dorea, era spiritul Său. De altfel, Bețaleel și Oholiab au găsit destui lucrători pricepuți, pentru a lucra împreună cu ei. Atotputernicul Dumnezeu s-a îngrijit de aceasta prin spiritul Său. În consecință, noi citim:

⁹ „Iehova i-a vorbit lui Moise și i-a zis: vezi că am chemat pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda; l-am umplut cu spiritul lui Dumnezeu, cu înțelepciune, pricepere și cunoștință în tot felul de lucrări, să proiecteze lucrări iscusite, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre, să sculpteze lemnul și să facă tot felul de lucrări. Și iată, că l-am numit împreună cu el pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan; am pus înțelepciune în inimile tuturor celor care sunt iscușiți, ca ei să poată face tot ce ți-am poruncit” – Ex. 31:1-6, *A.S.V.*; 35:30-33.

¹⁰ Spiritul Domnului aflat peste Bețaleel și Oholiab a dictat că ei trebuiau să cheme în ajutorul lor bărbați competenți și să-i învețe sarcinile lor de lucru. De aceea, noi citim: „Moise a zis copiilor lui Israel: vedeți că Iehova a ales pe Bețaleel... Și El i-a pus în inima sa, ca el să poată învăța, atât el cât și Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. El i-a umplut cu înțelepciunea inimii ca să facă tot felul de lucrări ...Bețaleel și Oholiab vor lucra și orice bărbat

iscusit, în care Iehova a pus înțelepciune și pricepere, va ști cum să lucreze în toată lucrarea pentru serviciul sanctuarului, conform cu tot ceea ce a poruncit Iehova. Moise a chemat pe Bețaleel și Oholiab și pe fiecare bărbat iscusit, în a căror inimă Iehova a pus înțelepciune, anume pe cei a căror inimă era mișcată să vină să împlinească lucrarea; ei au primit de la Moise toate darurile pe care le aduseseră copiii lui Israel pentru lucrarea serviciului sanctuarului” – Ex. 35:30 până la 36:3, *A.S.V.*

¹¹ Să fim siguri că în timp ce Moise, Bețaleel și Oholiab se încredeau în spiritul Domnului pentru ajutor, ei se gândeau de ce judecată erau capabili pentru a selecta persoane care să înceapă lucrarea împreună cu ei, dacă aveau calități potrivite lucrării și care puteau fi dezvoltate. Apoi, pe când aceștia au urmat instrucțiunile și și-au pus la lucru abilitățile, talentul lor folosit în lucrare sub spiritul lui Dumnezeu a devenit un dar. Acesta n-a venit pur și simplu de la sine, în mod miraculos. Ei au trebuit să depună efort, să urmeze instrucțiuni și să le aplice lor înșiși, încrezându-se în binecuvântarea lui Dumnezeu și bizuindu-se pe spiritul Său.

¹² Nu doar bărbații au avut o parte în pregătirea lucrurilor pentru tabernacol, ci și femeile. Ele n-au fost chemate să facă lucrarea împlinită de obicei de bărbați, ci privilegiul în serviciul tabernacolului pe care Dumnezeu l-a măsurat pentru ele a fost conform cu ceea ce femeile pot face în mod obișnuit sau potrivit cu ceea ce pot face ele. Totuși, aceasta cerea îndemânare specială și folosirea superioară a talentelor lor, iar acolo putea fi așteptat spiritul lui Dumnezeu să vină în ajutorul lor. Și așa a fost. „Toate femeile iscusite au tors cu mâinile lor și au adus ceea ce ele torseseră, pânzeturile fine vopsite în albastru, purpuriu și roșu aprins și în subțire. Toate femeile cu tragere de inimă au tors păr de capră. Copiii lui Israel au adus de bună voie daruri pe care le-au oferit lui Iehova; fiecare bărbat și femeie a căror inimă i-a făcut dornici să ajute la toată lucrarea, pe care Iehova o poruncise să fie făcută prin Moise” (Ex. 35:25,26,29, *Am. Stan. Ver.*). Inima femeilor le-a îndemnat să toarcă. De asemenea, spiritul Domnului a mișcat generozitatea poporului Său. Astfel, au fost furnizate cantități suficiente pentru construirea proiectului și au fost furnizați toți lucrătorii cu talent necesari. Tot datorită activităților lor, spiritul Domnului a susținut și ajutat abilitățile lucrătorilor. Rezultatul a fost că, atunci când tabernacolul a fost în cele din urmă terminat și instalat, acesta mărturisea despre spiritul Atotputernicului Dumnezeu aflat peste poporul Său.

A fi înflăcărat, nu neglijat

¹³ Acum trebuie să fie zidită o casă spirituală, făcută nu de mâini omenești, ci una în care locuiește Iehova Dumnezeu, prin spiritul Său. În aceasta, membrele bisericii lui Christos sunt „pietre vii”, pentru a fi „zidite ca o casă spirituală” (1Pet. 2:4,5, *A.S.V.*). Ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu sunt necesare în mod deosebit, în acest proiect. „Dacă Iehova nu zidește casa, ei muncesc degeaba ca să o zidească” (Ps. 127:1, *A.S.V.*). La acest sfârșit al lumii, noi suntem aproape de terminarea zidirii casei spirituale. Din acest motiv, profeția lui Ioel, împlinită în mic la Cincizecimea anului 33 A.D., trece acum prin împlinirea ei completă și majoră, iar Iehova Dumnezeu a turnat spiritul Său peste rămășița Sa consacrată credincioasă, bărbați și femei deopotrivă (Ioel 2:28,29). Dar, vei spune tu, dacă așa stau lucrurile, unde îi vedem pe aceia care au primit de curând turnarea spiritului, fiind dăruiți cu o putere și abilitate miraculoasă, ca de pildă: darul limbilor străine, vindecărilor, minunilor, profețiilor, traducerilor, etc.? Noi răspundem: noi nu vedem asemenea lucruri și nici nu trebuie ca astăzi să așteptăm asemenea lucruri, deoarece darurile miraculoase ale spiritului au încetat odată cu moartea apostolilor, prin care sau în a căror

prezență au fost acordate asemenea daruri spirituale neobișnuite credincioșilor botezați (Fap. 8:14-18; 19:1-7). Apostolul Pavel spune: „dragostea nu va lipsi niciodată; dacă există profeții, ele se vor sfârși; dacă există limbi, ele vor înceta; dacă va fi cunoștință, ea va avea sfârșit. Urmăriți dragostea; da, doriți cu sinceritate darurile spirituale, dar mai ales să puteți prooroci” – 1Cor. 13:8 și 14:1, *A.S.V.*

¹⁴ Atunci, dacă noi nu avem astăzi împărțirea miraculoasă a darurilor la aceia care au primit revărsarea spiritului sfânt de la și după anul 1918 A.D., unde sunt diferitele manifestări, pentru a arăta că martorii lui Iehova au primit spiritul, în împlinirea lui Ioel 2:28,29? Unde sunt diferitele operații ale spiritului, pentru a demonstra că acesta a fost revărsat? Noi răspundem: astăzi există manifestări clare ale spiritului, există dovezi indiscutabile ale operării lui prin martorii credincioși ai lui Iehova. În ce fel? În acela că Dumnezeu folosește acum pe acești oameni consacrați, pentru a împlini lucrarea precisă în profețiile Sale din vechime și El face aceasta în ciuda numărului lor mic, a neajunsurilor lor, a neputințelor lor naturale, limitărilor, abilităților lor imperfecte și de asemenea, în ciuda opoziției din lumea întreagă și a persecuțiilor împotriva lor. Pentru a ne forma o imagine despre lucrarea minunată pe care Atotputernicul Dumnezeu o efectuează prin ei, noi trebuie numai să consultăm *Cartea Anuală a martorilor lui Iehova* din anul 1948, mai ales paginile de la 22-31. Într-adevăr, în cazul acestor servi ai Domnului Dumnezeu Iehova, noi vedem împlinirea finală a profeției Sale din Zaharia 4:6: „nu prin arme, nici prin forță, ci prin spiritul Meu, zice DOMNUL oștirilor” (*A.A.T.*). „Nu luptând, nici prin forță, ci prin spiritul Meu! astfel declară Domnul oștirilor” – *Moffatt*.

¹⁵ Într-un fel sau altul, toți cei consacrați, pe care Dumnezeu îi cheamă în serviciu ca martorii Săi, au unele abilități naturale. De ceea ce este nevoie, este dorința lor de a le pune pe acestea să lucreze în serviciul Său. Aceste abilități trebuie să fie folosite ca temelie pe care să se zidească. Ele nu trebuie să fie lăsate nefolosite și neglijate, ci cultivate. Dacă noi lucrăm intens, folosindu-le în serviciul lui Dumnezeu, conform instrucțiunilor pe care El le dă prin organizația și cuvântul Său, atunci ele vor fi dezvoltate, spiritul lui Dumnezeu acționând ca o forță energizantă. Lucrul care trebuie făcut este să începeți. Porniți! Intrați în serviciu, încredeți-vă în Dumnezeu, care va îndruma calea eforturilor noastre ce trebuie făcute. La timpul convenit, noi vom obține darul abilității dorite, indiferent dacă acesta este cel al prorocirii (adică a vorbi despre profețiile scrise și însemnătatea lor), sau al învățării, sau acționând ca un supraveghetor, sau vestind din casă în casă, sau altă abilitate folositoare.

¹⁶ Dacă în organizația poporului lui Dumnezeu există o lucrare ce trebuie făcută și dacă cei cu autoritate ne aleg pe noi s-o facem sau ne încurajează să luăm parte la ea, atunci noi trebuie s-o preluăm. Noi trebuie să folosim abilitățile și cunoștința pe care le avem deja. Noi ne putem bizui pe Atotputernicul Dumnezeu, care ne va ajuta prin spiritul Său. El va împlini profeția Sa. În cele din urmă, dacă noi stăruim serios în lucrarea încredințată, binecuvântarea Sa ne va răsplăti cu darul unei abilități îmbunătățite sau potrivite pentru lucrare. Progresul se va arăta de la sine.

¹⁷ Aceasta înseamnă ce a vrut să spună Pavel, atunci când i-a scris lui Timotei: „nu neglija darul pe care îl ai, care ți-a fost dat cu preziceri despre lucrarea ta, când bătrânii și-au pus mâinile peste tine. Cultivă aceste lucruri, devotează-te lor, astfel încât toți să vadă progresul tău. Ai grijă de tine însuși și de învățătura ta. Perseverează în lucrarea ta, căci dacă vei face astfel, te vei mântui atât pe tine însuși, cât și pe cei ce te ascultă” (1Tim. 4:14-16, *A.A.T.*). Timotei a avut un dar, prin spiritul lui Dumnezeu. Acesta i-a fost acordat pentru a-l folosi. El nu trebuia să-l neglijeze, dacă dorea să fie credincios și dorea să nu primească degeaba harul lui Dumnezeu și să irosească darul. Acesta trebuia să fie aplicat în lucrare, da, să fie cultivat, îmbunătățit, perfecționat prin folosire

practică. El trebuia să meargă în lucrare cu credință în Dumnezeu. Pavel știa că bunica și mama lui Timotei aveau credință și că, de asemenea și Timotei avea. „Din acest motiv”, a zis Pavel când și-a luat rămas bun, „îți voi reaminti să înflăcărezi darul divin, pe care l-ai primit atunci când mi-am pus mâinile peste tine. Căci spiritul pe care Dumnezeu ni l-a dat, nu este un spirit al fricii, ci al puterii, al iubirii și auto-disciplinei. De aceea, tu nu trebuie să fi rușinat să mărturisești pentru Domnul nostru, nici să nu fi rușinat de mine, căci mă aflu în temniță de dragul Său, ci suferă împreună cu mine pentru vestea bună, prin puterea lui Dumnezeu” – 2Tim. 1:5-8, *A.A.T.*

¹⁸ De asemenea, astăzi noi nu trebuie să așteptăm ca spiritul lui Dumnezeu să facă totul, în timp ce noi neglijăm în mod leneș talentele și abilitățile și în mod neputincios nu arătăm nici o inițiativă și nu facem planuri. Lucrul care trebuie făcut este să ne dedicăm în mod activ lucrării, așa cum au făcut acei izraeliți din vechime la lucrarea tabernacolului, folosindu-ne abilitățile cu hotărâre, pe deplin, de dragul lucrării. Să ne înflăcăram darurile pe care le avem, ca atunci când ațâțăm jarul cu vătraiul, pentru a produce o flacăra. Dacă am fost numiți într-un serviciu sau dacă ne-a fost făcută o invitație de a lua parte într-o lucrare, atunci să dăm ce avem mai bun, indiferent dacă aceasta cere studiu avansat, instruire, practică, repetiție sau altă pregătire. Intră în lucrare cu credință, cu iubire pentru ea, cu auto-disciplină. Fă efortul de a plăcea lui Dumnezeu în darul serviciului. Atunci, în mod încrezător, poate fi așteptat ca spiritul Său să lucreze în mod invizibil cu noi și să completeze ceea ce nouă ne lipsește sau să îmbunătățească ceea ce avem. Pavel i-a spus lui Timotei: „dă ce ai mai bun, pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să fie rușinat și care împarte cu dreptate mesajul adevărului” (2Tim. 2:15, *A.A.T.*). Da, spiritul lui Dumnezeu nu ne va părăsi niciodată la nevoie. Acesta va lucra prin puterile pe care deja le posedăm, dar noi trebuie să depunem efort mai întâi, trebuie să acționăm mintal și fizic și să intrăm activi în lucrare. „Gândește la ce îți spun. Căci Domnul te va ajuta să înțelegi perfect aceasta” – 2Tim. 2:7, *A.A.T.*

Întrebări pentru studiu

1. În ce măsură au lucrat abilitatea naturală și spiritul în Pavel?
2. Pentru care scop a folosit Pavel darul său al puterii apostolice?
3. Ce trebuia să preceadă acordarea darurilor prin apostoli?
4. Ce categorii de daruri n-au fost hotărâte de cei care le-au primit?
5. De ce și cum trebuie să dorim noi cu sinceritate ca darurile să fie cultivate?
- 6,7. a) Umblând după „daruri mai mari”, ce trebuie să facem noi și cum? b) Cum a obținut Noe darul construirii de corăbii?
- 8,9. Cum au fost dăruți Bețaleel și Oholiab pentru lucrarea încredințată lor?
- 10,11. Cum au ales ei ajutoare? Cum au obținut aceștia daruri speciale?
12. Cum au obținut și femeile izraelite daruri pentru a servi?
13. Pentru ce lucrare constructivă este nevoie de daruri astăzi, dar ce fel de daruri au încetat? De ce?
14. Ce arată astăzi acțiunea și manifestările spiritului?
- 15,16. De ce este nevoie acum, pentru a obține darul abilității dorite?
17. Ce a fost îndemnat Timotei să facă în privința darului său? Cum trebuia el să facă aceasta?
18. De asemenea, ce trebuie să facem noi și ce ajutor putem aștepta?

DARUL PERSEVERĂRII ÎN CELIBAT

Noi trebuie să facem loc lucrării Domnului în viețile noastre, deoarece dacă ne-am consacrat să facem voia Sa, atunci această lucrare stă pe umerii noștri și trebuie făcută. Aceasta cade asupra noastră pentru a scoate din viața noastră celelalte lucruri care ne-au absorbit timpul, tăria și atenția. Pentru a se dăruia pe ei înșiși întregi și neîmpovărați serviciului Împărăției, unele persoane caută darul pe care Isus l-a menționat atunci când a discutat problema divorțului. „Discipolii I-au zis: dacă aceasta este situația unui bărbat cu nevasta sa, mai bine să nu se căsătorească deloc! El le-a spus: adevărat, dar acest adevăr nu este realizabil pentru toți, ci numai pentru aceia care au darul. Există fameni care au fost fameni de la nașterea lor, există fameni care au fost făcuți fameni de oameni și există fameni care s-au făcut ei însuși fameni, pentru Împărăția cerului. Să-l practice oricine pentru care acest lucru este realizabil” – Mat. 19:10-12, *Moffatt*.

² Isus a spus că această chestiune de „a nu se căsători deloc” era pentru aceia cărora le-a fost dat sau care aveau darul. Dar aceasta nu înseamnă că anumitor bărbați sau femei le este dată această libertate a celibatului și nepăsării față de căsătorie pur și simplu, fără vreo hotărâre din partea lor, în timp ce acest dar este reținut de la alți bărbați și femei, care în neputința lor, pur și simplu nu pot rezista atracțiilor căsătoriei. Nu, ci bărbații și femeile trebuie să hotărască pentru a avea acest dar. În caz contrar, Isus n-ar fi spus că unii *se fac ei înșiși* fameni pentru Împărăție. A se face un famen de acest fel, nu este o obligație pentru vreun creștin. Dacă ar fi, atunci n-ar putea fi un *dar* pentru noi, pentru a-l accepta sau refuza. Dar în ceea ce privește darul, Isus a spus că unii nu-l vor accepta. Ei nu-l acceptă sau nu-i fac loc în viețile lor. Ei nu hotărâsc să rămână necăsătoriți, într-o stare neîmpovărată, așa cum a făcut Pavel care a spus: „n-avem dreptul să luăm o nevastă creștină cu noi, ca ceilalți apostoli și frații domnului și Chifa?” Da, el avea un drept creștin să se căsătorească, dar în locul acestuia el a ales să accepte sau să facă loc darului celibatului. De ce? Pentru a se dăruia pe sine, fără rezerve, serviciului proclamării veștilor bune ale Împărăției lui Dumnezeu. Scriind despre dificultățile căsătoriei, el a spus: „aș vrea ca toți să fie așa cum sunt eu; dar fiecare are propriul său dar special de la Dumnezeu, unul într-un fel, altul în alt fel. Astfel, omul care își căsătorește fiica face ce este drept, dar omul care se stăpânește să facă așa, face mai bine... Dar, după judecata mea, ea va fi mai fericită dacă rămâne așa cum este și cred că și eu am spiritul lui Dumnezeu, ca ceilalți oameni” – 1Cor. 9:5 și 7:7,38,40, *A.A.T.*

³ Astfel, pentru a păstra darul celibatului, apostolul Pavel s-a implicat în lucrarea lui Dumnezeu. El n-a spus: „mi-ar place să am darul”, dar în același timp, slăbit de forța dorinței sale, să se intereseze de o persoană de sex opus și să cultive intimitate cu acea persoană. Nu, ci el a umblat după ce și-a pus înainte – darul, și a acceptat cu totul lepădarea de sine și lucrurile ce se cereau pentru a se bucura de el. El a făcut loc darului în gândurile, planurile și aranjamentele sale pentru viitor. Acesta este un lucru realizabil și el a umblat după acesta într-un mod practic, cinstit cu el însuși. În consecință, darul i-a fost dat. Din cauza darului său, așa de multe responsabilități au fost puse asupra lui de Domnul, încât el n-a mai avut timp să se gândească la căsătorie. El și-a dat seama că nu ar fi fost corespunzător responsabilităților sale, dacă ar fi avut grija și atenția constantă a unei neveste. Aceasta a însemnat ceea ce el a continuat să spună că, dacă un bărbat sau o soție căsătorită dorește să aibă parte de anumite privilegii în serviciul Domnului, asemenea persoană trebuie să acționeze ca și cum ar fi necăsătorită.

⁴ „Dar aceasta spun, fraților. Timpul fixat s-a scurtat. Din acest timp, aceia care au neveste vor trăi ca și cum n-ar avea” (1Cor. 7:29, *A.A.T.*). Dacă o persoană căsătorită face aceasta, atunci îi

este dat un dar al serviciului. „Orice om are propriul dar de la Dumnezeu, unul într-un fel, altul într-altul” (1Cor. 7:7). Fiecare obține acest dar adaptându-se situației, fie el o persoană căsătorită sau una necăsătorită, un rob sub un stăpân sau o persoană solicitată să lucreze o parte a timpului pentru a procura necesitățile vieții pentru cei întreținuți. Fiecare trebuie să studieze și să planifice cum își poate aranja problemele sale, astfel încât să facă ceva direct în serviciul lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu îl va ajuta și el va avea un dar al serviciului. El trebuie să cultive darul, profitând de ocazii.

Folosiți ceea ce aveți

⁵ Prin urmare, nu neglijați nici o posibilitate. Folosiți ceea ce aveți, conform înțelepciunii pe care Dumnezeu v-o dă prin cuvântul Său și prin relațiile Sale cu voi. Nu vă întoarceți iarăși către ceilalți pentru privilegiile de serviciu pe care voi înșivă le puteți face, rezultând într-o bucurie pentru voi, pe care n-ați avut-o niciodată înainte. Nu fiți nebuni în această privință: „lucrătorul maestru face el însuși totul, dar nebunul angajează un trecător” (Prov. 26:10, *A.A.T.*; *Moffatt*). Dacă ai un teritoriu în care să lucrezi și să dai o mărturie despre Împărăție, nu chema un vestitor pionier să-l lucreze, dacă o poți face tu însuși. În timp ce ocazia este aici, apuc-o și culege roadele eforturilor tale personale. Ocazia bogată nu va ține totdeauna; deci cultiv-o. Îngrijește de turma „altor oi” ale Domnului din teritoriul tău vizitându-le, cercetând starea lor, fiind interesat de ele și oferindu-le ce ajutor și mângâiere poți. Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere urmează această regulă trimitând pe teren pe reprezentanții ei, da, chiar președintele și consiliul directorilor însăși, pentru a vizita turma Domnului din întreaga lume, pentru a observa starea lor, necesitățile și problemele lor locale și pentru a veni în ajutorul lor.

⁶ Prin această cale, bogățiile ocaziilor voastre nu sunt risipite sau lăsate să dispară, ci este strânsă o recoltă bogată a rezultatelor mulțumitoare. După cum este scris: „îngrijește bine de starea turmelor tale și dă atenție turmelor tale; căci bogățiile nu țin veșnic, nici abundența nu durează pe vecie. Când fânul este tăiat și apare iarba nouă, iarba munților este strânsă, mieii vă slujesc pentru îmbrăcăminte și caprele pentru plata ogorului; laptele caprelor îți-ajunge pentru hrana ta, a casei tale și pentru întreținerea roabelor tale” – Prov. 27:23-27, *A.A.T.*

⁷ Rezumând, atunci noi trebuie să spunem: astăzi nu așteptați deloc daruri miraculoase ale spiritului. Aceasta nu înseamnă că astăzi nu există daruri ale spiritului. Ele există, însă aceste daruri trebuie să fie cultivate, acceptând cu umilință privilegiile care ne sunt date de a servi pe Dumnezeu și apoi folosind în serviciu abilitatea și calificarea pe care le avem. „De aceea zice Scriptura: Dumnezeu se împotrivește persoanelor arogante, dar binecuvântează pe cei smeriți” (Iac. 4:6, *A.A.T.*; 1Pet. 5:5). Dacă noi ne prezentăm cu umilință și încredere în serviciu și intrăm în el cu ceea ce posedăm, Dumnezeu ne va binecuvânta și ajuta prin forța sau energia Sa activă și noi ne vom găsi potriviți pentru această lucrare și o vom împlini. Noi vom constata că avem darul.

⁸ Nu permiteți darurilor voastre să sufere neglijare, nu contează cât de mici sunt. Folosiți-le în mod constant. Înlăcărați-le, reaprindeți flacăra din ele. Răscumpărați timpul și ocaziile lui. „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape; deoarece fiecare om a primit darul, să slujiți unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Dacă vorbește vreun om, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu; dacă servește vreun om, s-o facă după abilitatea pe care i-a dat-o Dumnezeu; ca Dumnezeu să poată fi slăvit în toate lucrurile prin Isus Christos, căruia să-i fie lauda și stăpânirea în vecii vecilor. Amin” – 1Pet. 4:7,10,11.

Întrebări pentru studiu

1. Ce dar caută unii pentru a se dăruie în întregime serviciului direct al lui Dumnezeu?
2. De ce acest dar al celibatului este dat numai unora?
- 3,4. a) Cum a ținut Pavel la acest dar al celibatului? b) Cum „fiecare om are propriul său dar de la Dumnezeu”, într-un fel sau altul?
- 5,6. a) Ce trebuie să facem noi cu ocaziile și privilegiile? b) De ce trebuie să ne îngrijim bine de starea turmei lui Dumnezeu și cum?
7. Atunci, cum sunt obținute darurile spiritului astăzi?
8. Cum ne înflăcăram noi darurile? De ce trebuie să facem aceasta acum?

„DUPĂ ROADELE LOR ÎI VEȚI CUNOAȘTE”

În Sfânta Biblie un copac este folosit ca un simbol al unei creaturi sau al unei organizații de creaturi. De aceea, roadele făcute de copac reprezintă, în mod simbolic, ceea ce creatura sau organizația de creaturi ține înaintea oamenilor ca hrană spirituală, pentru hrănirea și creșterea lor. Isus a folosit copacii într-o ilustrație de acest fel, spunând în predica Sa de pe munte: „un pom bun nu poate face roade rele, nici un pom stricat nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că, îi veți cunoaște după roadele lor. Nu orișicine îmi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor; ci acela care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe lucrări minunate în Numele Tău?” Atunci le voi declara: niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de Mine, voi care lucrați fărădelege” (Mat. 7:18-23). În ciuda faptului că ei L-au chemat pe Isus „Doamne, Doamne” și au susținut că făceau multe lucrări aparent drepte în Numele Său, acei copaci simbolici nu produceau roade bune, ci produceau „roade rele”, pe care Isus le-a numit „fărădelege”. De aceea, în această zi noi nu trebuie să fim influențați de repetiția făcută adesea de conducătorii religioși „Doamne, Doamne”, cu referire la Isus Christos, ci trebuie să privim la învățăturile și lucrările lor și apoi noi vom putea fi capabili, în mod sigur, să știm dacă ei sunt fie ipocriți religioși, fie creștini adevărați.

Iehova Dumnezeu a făcut legământ să dea Împărăția cerului lui Isus Christos și aceluia care-L urmează credincios, ca membri ai „bisericii, care este trupul Său”. Împărăția va deschide larg Lumea Nouă a dreptății, domnind pentru o mie de ani și nimicind toată lucrarea stricată a lui Satan Diavolul și efectele ei (Luca 22:28-30). Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic care să fie comercial. Ea nu are nimic în comun cu sistemul sălbatic, crud și stricat care conduce acum lumea, pentru că Biblia ne spune că această domnie prezentă se află sub Satan Diavolul și reprezentanții săi vizibili și invizibili. „Dumnezeul acestei lumi” este marele orbitor al minților oamenilor cu privire la adevăr, care este numit de asemenea „prințul acestei lumi” (2Cor. 4:4). Cu privire la această lume, Isus a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. „Prințul acestei lumi vine și el n-are nimic în Mine” (Ioan 18:36; 14:30). De aceea, această lume prezentă și națiunile ei nu vor fi niciodată schimbate în Împărăția lui Dumnezeu, ci Împărăția va fi ceva cu totul nou și distinct față de ele. Timpul venirii Sale a doua marchează momentul când Isus Christos ia Împărăția pe care Dumnezeu i-o oferă și începe să domnească în mijlocul dușmanilor Săi din cer și de pe

Pământ. De asemenea, în acest timp El adună la Sine „biserica, care este trupul Său”, ca ei să poată fi împreună cu El în Împărăția cerească – Efes. 1:22,23; 2Tim. 4:1; 2Tes. 2:1.

Isus a arătat că organizația națională iudee a pierdut privilegiul de a fi copacul simbolic, care să ducă oamenilor roadele Împărăției lui Dumnezeu, atunci când El a zis conducătorilor religioși: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unei națiuni care va aduce roade” (Mat. 21:43). Dar, dacă ne uităm la religia organizată a creștinătății, putem vedea din roadele ei că ea nu s-a dovedit a fi acea „națiune care va aduce roadele” Împărăției lui Dumnezeu. După șaisprezece secole de maturizare a roadelor creștinătății, se dovedește în mod clar că nu ea este acea națiune. Ea n-a adus niciodată oamenilor roadele sau mesajul scriptural al Împărăției lui Dumnezeu. Din contră, ea a cooperat în toate timpurile cu politicienii, militarii, giganții comerciali și gangsterii ambițioși, pentru a conduce și controla națiunile Pământului. În loc să ducă înaintea oamenilor roadele cuvântului lui Dumnezeu, care susține într-adevăr pe cei flămânzi, ea s-a împotrivit cu înverșunare Împărăției de sub Christos, așa cum este dovedit de persecuția sa continuă asupra martorilor lui Iehova, singurii care spun oamenilor faptele Bibliei despre Împărăția lui Dumnezeu de sub Christos. Fiecare sistem religios al creștinătății se amestecă în politică și comerț, mai mult sau mai puțin, contrar lui Christos, care a spus că Împărăția Sa nu este din lumea aceasta. Ei Îl cheamă „Doamne, Doamne”, dar fac lucrări care sunt fărădelege sau nelegiuire pentru El.

Fiecare persoană care este făcută un membru al „bisericii lui Dumnezeu” trebuie să calce cu credințioșie pe urmele lui Isus, prin urmare trebuie să facă ceea ce a făcut Isus. „Și la aceasta ați fost chemați”, scrie Petru creștinilor adevărați, „fiindcă și Christos a suferit pentru noi și ne-a lăsat o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui; El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (1Pet. 2:21,22). Isus a spus că El a venit în această lume să mărturisească despre adevăr și apoi a adăugat: „oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37). Prin urmare, fiecare creștin adevărat ascultă glasul lui Isus al adevărului și apoi aduce rodul adevărului. El este Marele Profet al lui Iehova și ei trebuie să asculte de El, altfel suferă nimicire. Atât Moise, cât și Petru au spus aceasta (Deut. 18:15-19; Fap. 3:22,23). Este cu totul nepotrivit pentru orice conducător religios de pe Pământ să lanseze pretenția de a-L reprezenta și înlocui personal pe Isus Christos și apoi să ia exact calea contrară celei pe care a urmat-o Isus pe Pământ. Aceasta arată că pretențiile sale sunt false. Papa din cetatea Vaticanului se află mult în luminile rampei în aceste zile. Departamentul său de publicitate îl scoate pe el și pretențiile sale religioase în atenția tuturor dintre noi, indiferent de ceea ce credem și prin urmare este logic ca noi să discutăm despre ceea ce el pretinde și despre ceea ce face el și organizația sa religioasă.

Nici Isus și nici apostolii n-au deținut vreo proprietate, case sau alte averi. Noi citim la Luca 9:58 despre Isus: „Fiul omului nu are unde să-și pună capul.” Isus și apostolii Săi n-au construit catedrale și biserici, cu cheltuială mare din partea oamenilor și n-au atras oamenii în ele, pentru a servi clerul, ci El și apostolii Săi au mers „din casă în casă”, propovăduind oamenilor adevărul și instruindu-i în particular și în public, pe calea lui Dumnezeu (Mat. 10:5-15; Fap. 20:20). Toți urmașii adevărați ai lui Isus Christos au urmat întotdeauna această cale. Dar ce este cu papa din cetatea Vaticanului, care este atât un domnitor politic, cât și un cap religios?

Papa dă o mare cinste împăratului Constantin al Romei. Acest politician, militar și împărat al Romei a fost un păgân, dar a pretins că a adoptat creștinismul. El a fost bogat și influent și ca un politician iscusit și strateg militar, el a știut cum să-și folosească bogăția, influența și poziția, pentru a cumpăra mântuirea pe care sistemul romano-catolic din ziua sa pretindea că-l oferă. Este potrivit să cităm aici o autoritate romano-catolică, anume pagina 134 din *Credința părinților*

noștri, scrisă de fostul Cardinal Gibbons din Baltimore, Md., nu departe de Washington, D.C. Cardinalul spune: „Constantin a dat Bisericii Romane donații generoase de bani și proprietăți imobiliare, care au fost sporite de daruri suplimentare trimise de împărați ulteriori. De aceea, patrimoniul Pontifului roman a devenit curând foarte considerabil.” De la acel timp înainte, secta religioasă romano-catolică a devenit foarte bogată în lucruri materiale, strângând comori pe Pământ, pe care le mănâncă molia și rugina. Astfel, se vede că sistemul romano-catolic și papa lui au urmat o cale cu totul nepotrivită cu cea urmată de Isus și contrară cu ceea ce El a spus în predica Sa de pe munte. Constantin a aparținut celui de-al patrulea secol, iar în acel secol, secta romano-catolică avea episcopi și alți conducători ecleziastici într-un mare număr și după aceea a început să fie ales papa de la Roma, în înțeles actual. Acela a fost adevăratul început al papalității, iar aceasta s-a întâmplat aproape la patru sute de ani după zilele apostolilor lui Isus.

Rod politico-religios

Curând după aceasta, papa, ca și capul organizației religioase, a început să exercite putere politică sau laică. Pepin, regele Franței, după înfrângerea lombarzilor în război, a pus pe papa ca domnitor laic al provinciilor cucerite. Astfel, papalitatea a venit în existență ca o putere laică, prin intermediul unui război de cucerire; ceea ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu pentru creștini. Cardinalul Gibbons spune: „Carol cel Mare, succesorul lui Pepin, nu confirmă numai darul tatălui său, ci crește domeniul laic al papei, donându-i unele provincii în plus. Această bucățică mică a teritoriului Pontifului roman a continuat să guverneze din acel timp până în 1870, cu excepția unor scurte intervale de uzurpare străină” – *Credința părinților noștri* de Gibbons, pagina 137.

În exercitarea puterii sale politice, papa și-a păstrat ambasadori la aproape toate curțile națiunilor creștinătății. O asemenea cale este cu totul nepotrivită și împotriva lui Isus Christos, Capul real al adevăratei „biserici a lui Dumnezeu”, care declară că El n-are nimic de-a face cu afacerile politice ale acestei lumi, deoarece ele sunt controlate de Satan.

În anul 1870, Papa a refuzat să ajungă la o înțelegere cu regele Italiei. Pe 20 septembrie în acel an, după ce trupele papale străine au opus o scurtă rezistență, armata Italiei de sub conducerea generalului Cadorna a spart zidurile cetății și a intrat în Roma. Ziua următoare, cardinalul Antonelli a emis un protest diplomatic împotriva ocupării italiene a Romei. Câteva zile mai târziu, Papa a adăugat propriul său protest. Pe 29 septembrie, el a trimis o scrisoare circulară cardinalilor săi și s-a plâns de invazia italiană și de pierderea libertății sale ca domnitor laic. Pe data de 2 octombrie s-a ținut un referendum și din 167.548 voturi, 133.681 au votat pentru unirea Romei cu regatul Italiei. Rezultatul referendumului a fost trimis regelui Italiei, iar pe data de 9 octombrie 1870, Roma și provinciile ei au fost încorporate prin decret regal, în regatul Italiei. În ciuda tuturor eforturilor regelui Victor Emanuel pentru relații pașnice cu Papa, Pius al IX-lea a persistat cu înverșunare în protestul său hotărât împotriva schimbării umiltoare a lucrurilor. El a trăit retras în Vatican și s-a autointitulat prizonier.*

Dar în toți anii următori, organizația religioasă romano-catolică a continuat să se amestece în politica acestei lumi și a căutat să câștige recunoaștere și putere printre națiuni. Imediat după primul război mondial, când a fost întemeiată Liga Națiunilor, în anul 1918, papa a încercat să obțină un loc la Conferința Ligii Națiunilor, ca el să se poată angaja în împărțirea Europei. În special din cauza tratatului de la Londra din anul 1915 dintre Anglia și Italia, Benedict al XV-lea a fost împiedicat să câștige un loc la conferință și Liga a început fără el. În anul 1922 Mussolini a ajuns la putere în Roma și s-a instaurat ca un dictator fascist. El a intrat în relații diplomatice cu

papa Pius al XI-lea, care a devenit papă în acel an, 1922. În anul 1929 a fost semnat tratatul între cei doi, restabilindu-l pe papă ca domnitor laic și domeniul său ca Cetatea Vatican. Să cităm din cartea *În interiorul Europei* a lui Gunther, pagina 195: „în anul 1929 Tratatul Lateran a aranjat relațiile dintre biserică și stat în Italia. La scurt timp după aceea, Mussolini și papa, ambii caractere puternice, s-au izbit de educația tineretului fascist; în 1932, Ducele [Mussolini] a mers la Vatican, a îngenuncheat rugându-se și se crede că a luat împărtășanie sfântă. El era un ateu mărturisit în tinerețe, asemenea tatălui său; mai târziu, el a devenit foarte religios.” Imediat după al doilea război mondial, acest Tratat Lateran din anul 1929 dintre Mussolini și Pius al XI-lea a fost făcut o parte integrală a Constituției Republicii Italia, printr-un vot de 350 la 149 din Adunarea Constituantă, care alinia atunci noua constituție. Prin aceasta, catolicismul roman a fost recunoscut ca „singura religie de stat”, iar Cetatea Vatican ca un stat independent, cu papa ca domnitorul ei lumesc. Comuniștii, care dețineau balanța puterii în Adunare, au votat cu așa numiții „creștini democrați” pentru a produce acest rezultat. Mai târziu, Legislatura italiană a adoptat această Constituție.

Indiferent de pretențiile ipocrite ale organizației romano-catolice de astăzi, roadele pe care ea le-a adus în timpul zilelor Italiei fasciste și Germaniei naziste a lui Hitler, au arătat tuturor oamenilor că ea nu este adevărata „biserică a lui Christos”. Ambiția lui Mussolini a fost să devină un mare domn al războiului și el vorbea despre democrația Americii ca despre „un cadavru scârbos”, iar organizația romano-catolică de sub conducerea lui Pius al XI-lea a lucrat împreună cu el și a sprijinit ambiția sa. Atunci când el a început și a continuat cucerirea sa sângheroasă împotriva negrilor săraci din Abyssinia, conducând un război în care au fost distruse multe vieți omenești, papa și sistemul catolic religios l-au sprijinit pe Mussolini și au „binecuvântat” atacurile sale criminale. În același fel, în războaiele de cucerire de mai târziu împotriva Albaniei și a națiunilor democratice, în cel de-al doilea război mondial, clerul romano-catolic al Italiei a „binecuvântat” legiunile fasciste ale lui Mussolini, dar cu rezultatul final pe care îl cunoaște acum toată lumea. Calea de acțiune a clerului a fost clar o violare legământului veșnic al lui Dumnezeu făcut cu Noe, cu privire la sfințenia sângelui omenesc, iar secta religioasă romano-catolică rămâne vinovată sub condamnarea legii lui Dumnezeu, neexprimând nici un fel de regret sau căință pentru calea sa. Deoarece până în această zi lumea se hrănește din rodul amar produs de

* Vezi cartea *Dușmani*, paginile 256, 257.

secta aceasta, înseamnă oare că această organizație religioasă reprezintă pe Dumnezeu și Cristosul Său sau că aceasta folosește în mod fraudulos numele lui Dumnezeu și al lui Christos, ca un paravan în spatele căruia își continuă campania sa vicleană de a câștiga control laic asupra întregului Pământ?

Din timpul celui de-al doilea război mondial, Cetatea Vatican și-a schimbat aparent poziția înaintea lumii, ca și când ar fi acum pro-democratică și a devenit obraznică și agresivă ca niciodată înainte. O persoană trebuie să fie orbită mintal, ca să nu vadă acum că scopul Ierarhiei romano-catolice este să câștige controlul peste afacerile politice ale lumii și să stăpânească peste toți oamenii prin intermediul Națiunilor Unite. În armonie cu strigătul ei public, că „Statele Unite sunt speranța lumii”, Ierarhia depune mare efort pentru a câștiga controlul asupra Statelor Unite ale Americii. Devenind conștiente de complotul viclean al Ierarhiei, organizațiile protestante sunt îngrijorate să-și apere poziția și încearcă să-și întărească forțele dezbinat și să-și mărească de asemenea controlul politic din țară.

Acestea sunt numai exemple despre cum se amestecă religia organizată cu afacerile lumești de pe întreg Pământul, iar în bătălia Armagedonului ea va fi tăiată asemenea unui copac și arsă în foc până devine cenușă.

ABSOLVENȚI AI CELEI DE-A XI-A CLASE GILEAD PENTRU MAI MULTĂ LAUDĂ

Soarele strălucitor scânteia în înaltul cerului. Cu câteva ore în urmă, această „lumină creată să stăpânească ziua” a făcut nevăzute miriadele de stele care umpleau cerul nopții. Acum, că acestea au trecut, roșeața trandafirică se întindea pe cerul dimineții și soarele se înălța la orizont. Prin razele sale piezișe, el gonia acum de pe Pământ ultima răcoare a nopții și spunea bun venit căldurii, pentru pădure și câmpie. La ora nouă a acestei glorioase dimineți de 1 august, razele soarelui au sorbit ultima rouă a dimineții din pajiștea verde, ce se întindea coborând din Siloe, pentru a se opri la marginea lacului umbrit, format în inima pământului. De acolo, milioanele de fire de iarbă înconjoară lacul și urcă dincolo de deal, pentru a acoperi cu verde alte locuri frumoase de pe colinele campusului Galaadului.

Dar interesul nostru în această dimineață de 1 august nu se depărtează de verdele înșorit, care se întinde din Siloe până la lacul umbrit. Mii de bărbați, femei și copii s-au adunat pe pajiști, unii s-au așezat pe rânduri ordonate de scaune pliante, alții au stat confortabil pe iarbă. Toți sunt în așteptare în fața Siloe, clădirea bibliotecii moderne a Școlii Biblice Galaad a Turnului de Veghere. Toți ochii sunt concentrați asupra podiumului construit în partea estică a Siloe, deoarece acolo domnul N.H. Knorr, președintele Școlii, a luat poziție înaintea microfonului, care va purta la miile de urechi ascultătoare evenimentele ceremoniei de absolvire a clasei a XI-a a acestei școli pentru servi avansați.

Programul de trei ore care urmează este la fel de încântător, pe cât este decorul de frumos. Corul format de un grup instruit de absolvenți pune evenimentele în mișcare, iar cântarea transmisă are însemnătate emoționantă pentru cei adunați. Așa cum a anunțat fratele Knorr, aceasta este cântarea marș a martorilor lui Iehova, compusă de unul din acești servi credincioși, care a petrecut mulți ani într-un lagăr de concentrare nazist. Născute din calvarul torturii sălbatice și a morții violente, cuvintele redau focul bătăliei și credinței durabile. Și emoțiile de hotărâre, rezistență, integritate și zel ce năvălesc, nu reușesc să găsească ieșire prin cuvintele slabe ce izbucnesc din măsura, mișcarea și ritmul muzicii puternice, împreună cu tonul ei emoțional minor și a acordurilor ei triumfătoare majore. Când cineva cunoaște evenimentele care au inspirat această emoționantă cântare-marș, aceasta îi întoarce gândurile înapoi la trecutul întunecat, atunci când domnea un nebun. Ce contrast cu împrejurimile idilice ale acestor festivități de absolvire!

După cântarea-marș urmează o rugăciune de mulțumire către Dumnezeu, făcută de servul filialei canadiene, apoi evenimentul primește un impuls când președintele Knorr se referă la caracterul unic al acestei a XI-a clase de 108 absolvenți. Adunați pentru a urma Gileadul, din Statele Unite, Canada, Mexic, Irlanda, Marea Britanie, Olanda, Elveția, Norvegia, Danemarca, Finlanda, Suedia, Hawaii, Australia, Noua Zeelandă și unii la origine din Germania și Austria, această clasă a XI-a a devenit al doilea corp studentesc internațional de la Galaad. Înainte de a veni la Școala Biblică, fiecare a fost un serv cu timp integral care a lăudat pe Dumnezeu și totalul combinat al înregistrărilor lor de serviciu integral este mai mult de 1.000 de ani. Credințioșii lor în

laudă a atras săgețile arzătoare ale viperelor lui Satan, rezultatul fiind că grupul a petrecut un total însumat de 30 de ani în închisoare. Cursurile au fost conduse în engleză, franceză și japoneză.

Acest baraj de informație face incontestabilă afirmația președintelui că cea de-a XI-a clasă era deosebită, apoi el a dat cuvântul la alți vorbitori programați. Mai întâi a urmat servul Fermei Împărăției, responsabil cu ferma din apropierea South Lansing, New York, unde se află clădirile și campusul Galaadului. Exprimarea aprecierii sale de a fi asociat cu cea de-a XI-a clasă a fost urmată de cuvinte prietenoase de sfătuire din partea celor patru instructori de școală prezenți și de citirea unei scrisori cu aceleași îndemnuri de la un al cincilea instructor. Au fost citite apoi multe dintre telegramele de felicitare trimise clasei din țări de pe continentele Americii de Nord, Americii de Sud, Africii, Europei, Australiei, Asiei și de pe insulele mărilor. Apoi le-a vorbit absolvenților secretarul-casier al Societății Turnul de Veghere, programul ajungând la discursul programat al președintelui Școlii.

El a ales să vorbească acestor servi instruiți, care vor fi trimiși în colțurile îndepărtate ale Pământului, despre subiectul „Servii lui Dumnezeu la sfârșitul lumii”. Tema accentuată și reaccentuată a fost că lumina trebuie să strălucească la acest sfârșit al lumii în laudă din ce în ce mai multă pentru Iehova Dumnezeu. Ce fel de lumină? Aceea care emană de la Dumnezeu și Christos, care trebuie să fie captată de servi și reflectată pe întreg Pământul. Lumina Bibliei dezvăluie că în necazurile zilelor noastre pot fi discernute semnele faptului că noi ne aflăm la sfârșitul lumii, că Împărăția lui Dumnezeu este întemeiată, că Isus Christos a fost făcut Domnitor, că această primă stea a dimineții transmite această luminare jos, urmașilor Săi pământești, iar ei trebuie să o reflecte, pentru a străluci asemenea stelelor în noaptea acestei lumi prezente muribunde. Nu este o ocupație neobișnuită pentru cea de-a XI-a clasă: aceasta strălucește spre lauda lui Iehova! Ei au făcut acest lucru cu credincioșie timp de mulți ani înainte de a veni la Galaad. Acum, fiind luminați și șlefuiți prin instruire avansată, ei vor străluci și vor lăuda din ce în ce mai mult.

Luminile false ale creștinătății și păgânătății pot încerca să întunece strălucirea acestor misionari, atunci când ei se angajează în serviciu pe țărături îndepărtate. Clerul religiei ortodoxe organizate pretinde a fi lumina călăuzitoare pentru oameni; dar, în căutarea de poziții, onoare și titluri măgulitoare, ei strălucesc pentru glorie personală. Ei sunt stele căzătoare, atrași pe urmele cozii Balaurului (Apoc. 12:4), sunt „slujitori ai lui Satan, care se prefac în slujitori ai luminii” (2Cor. 11:13-15). Ei strălucesc pentru ei înșiși și pentru Satan. Servii lui Iehova, însă, vor străluci pentru gloria lui Dumnezeu.

Progresând în expunerea sa, vorbitorul întreabă: de ce au nevoie servii lui Dumnezeu? De popularitate, onoare în societate, protecție politică, salarii mari, titluri măgulitoare? Nu! Aceasta este plata serviciilor lui Satan. Nu bogăție și lux, ci necesitățile zilnice de hrană, îmbrăcăminte și adăpost sunt asigurate serviciilor lui Dumnezeu. Dar mai de valoare pentru ei sunt privilegiile de a lăuda pe Iehova și de a crește strălucirea lor din ce în ce mai mult. Apoi, odată trecut acest sfârșit final și Lumea Nouă a dreptății a lui Iehova fiind întemeiată, toți lăudătorii credincioși ai lui Dumnezeu vor intra în viața veșnică.

Încheind în această notă veselă, fratele Knorr a continuat până la punctul culminant, distribuirea de plicuri conținând daruri de la Societate și diplome. Din cei 108 absolvenți, 105 au primit diplome, ceea ce arăta încheierea drumului cu merit. În timp ce fiecare absolvent înainta pentru a-și primi plicul, era întâmpinat cu aplauze încurajatoare din partea publicului observator. În timpul distribuirii plicurilor, fratele Knorr făcea comentarii interesante cu privire la destinația unora dintre absolvenți. Nu toți au primit repartiții în străinătate, dar unii au fost deja desemnați

pentru Mexic, Irlanda, Franța, Africa de sud, Statele Malaieziei, iar întregul grup de 22 care au studiat japoneza, vor fi trimiși în Japonia.

Acum a fost înmănat ultimul plic. Unul dintre studenții absolvenți, un frate de culoare, se apropie de microfon. El reprezintă grupul de studenți și citește din partea lor o scrisoare adresată fratelui Knorr. Ea exprimă recunoștința față de Iehova pentru privilegiul de a fi instruiți la Galaad și pentru ocaziile mai mari de serviciu care li se deschid acum. Ei apreciază îngrijirile de instruire puse pentru ei pe masa lui Iehova și se hotărăsc să nu permită ca beneficiile bune, rezultate de aici, să cadă în paragină.

În timp ce fratele Knorr încheia programul cu unele anunțuri, corul corpului studentesc își ocupa locurile pentru a cânta din nou cântarea-marș a martorilor lui Iehova. Mulți din public se uitau cu mirare la grupul așezat pe peluza spațioasă, la cei așezați pe scaune, sub copaci, pe lângă râul șerpuitor și făceau presupuneri în privința numărului celor prezenți. Dar când fratele Knorr a anunțat că acolo asistau 3.559 persoane, „oh-uri” și „ah-uri” spontane ale spectatorilor, precum și izbucnirea de aplauze vesele care au urmat, au arătat cât de plăcut surprinși erau. Ei au ascultat iarăși cu plăcere cântarea-marș și și-au plecat capetele împreună cu fratele Knorr, pentru a se ruga, ca recunoștință oferită lui Dumnezeu, pentru binecuvântările Sale revărsate din abundență.

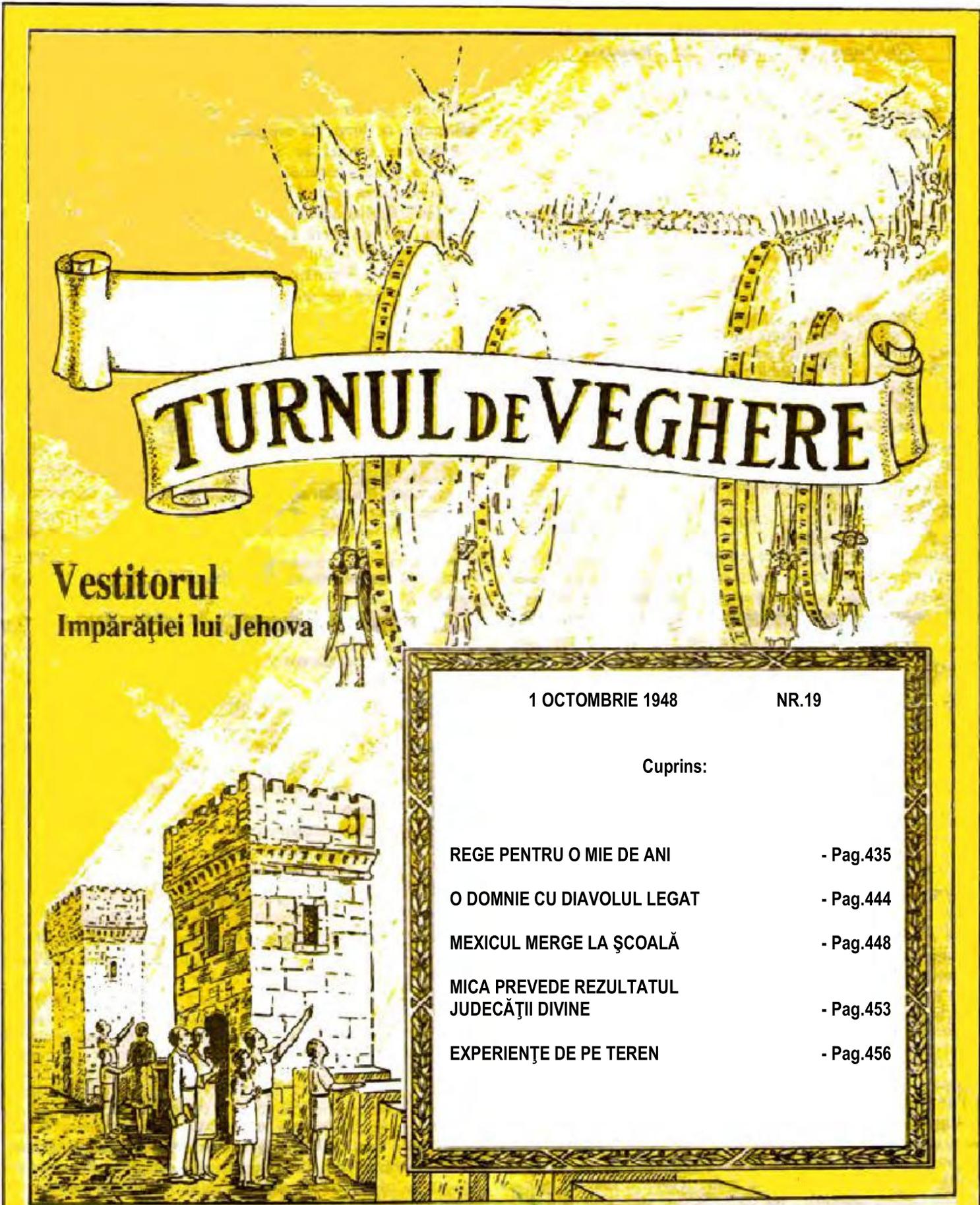
Faima frumuseții peisajului de la Galaad este răspândită până departe și atrage un mare număr de persoane la festivitățile emoționante de absolvire ținute vara în aer liber. Iată de ce au venit acum vizitatori în număr mare, nu numai din toate părțile Statelor Unite, ci și din Canada, iar unii au venit chiar din Marea Britanie! Acum, acești călători s-au îndepărtat în grupuri de pe peluza dinaintea Siloe și au străbătut pajiștile campusului, care acoperă colinele din împrejurimi. Vizitatorii rătăcesc pe podurile pitorești de piatră care traversează râurile și lacurile, unii pentru a găsi drumul spre adăposturile fermei, alții, îndreptându-se în susul apei, pentru a se bucura de pădurile și poienile care se găseau acolo. Unii mai neobosiți înoată într-un lac adânc, în timp ce alții se mulțumesc să se relaxeze la umbră și să converseze sau să se uite lung la straturile de flori ce se revarsă peste verdele pajiștilor, pe care le împodobesc cu culori strălucitoare. Și dacă exprimarea devine banală prin repetiție, cu toate acestea un lucru este adevărat; anume, că aceasta este o mostră a traiului de pe Pământul-paradis al Lumii Noi viitoare a lui Iehova.

Ceea ce îl face așa de faimos (Galaadul) este tovarășia acelor ai căror ochi văd în toată această frumusețe pământescă opera Creatorului ceresc și care Îl laudă pentru tot. Cu această legătură comună puternică, nici unul dintre ei nu se simte străin, deși ei tocmai s-au cunoscut, nimeni nu se simte diferit, deși ei vin din națiuni străine. Această destindere prietenească a fost vizibilă în timpul programului de sâmbătă seara, 31 iulie, când afară a fost condus un studiu al *Turnului de Veghere* cu o prezență de 1.535 persoane. Pentru a umple seara cu bucurie, după studiu studenții absolvenți și-au făcut apariția pe scenă pentru a încununa adunarea cu cântări și interpretări muzicale. Cântările Împărăției, interpretate de corul bărbătesc al Bethel-ului din Brooklyn, au contribuit la cântările serii. Chiar și muzica și-a asumat o savoare internațională, atunci când unii din studenții hawaieni au cântat în japoneză și alții din Australia și Noua Zeelandă au cântat în maori. Când această adunare s-a încheiat la ora 9:45, mulți au privit insistent, minunându-se, la bolta cerească ce acoperea „auditoriul” lor din aer liber. Părea că dacă încă o stea s-ar fi alăturat pe boltă, ea ar fi împins-o pe alta afară, așa de dens presărau cerul nopții aceste corpuri cerești. Asemenea psalmistului, mulți au exprimat: „cerurile declară slava lui Dumnezeu; și firmamentul arată lucrarea mâinilor Sale”. Asemenea lui, ei se întrebau: „când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: ce este omul ca să te gândești la el?” – Ps. 8:3,4; 19:1.

Duminică seara, după festivitate, mulțimile s-au adunat iar pe pajiștile din fața Siloe. Acesta era ultimul rămas bun pentru clasa a XI-a, iar seara trebuia să fie „seara surorilor”. În timpul școlii, surorile n-au avut ocazia potrivită de a vorbi în fața unor grupuri mari, dar acum aceasta era ocazia lor de aur. Mai încet la început, surorile vorbitoare voluntare au venit curând într-un adevărat șuvoi. A predominat recunoștința prin multe exprimări, dar împletită cu secvențe amuzante, din experiențele trecute din pionierat, din zilele de școală care tocmai s-au sfârșit, cu perspectivele de viitor. Printre ultimele care au vorbit a fost o soră din Danemarca. Ea a asemuit clasa absolvenților cu o pădăie matură, al cărui puf este răspândit dintr-o dată în toate direcțiile, de o briză de vară. Acum, clasa a XI-a era aproape de a fi răspândită prin diferitele sale repartiții. Dar când pădăia se împrăștie, ea răspândește numai puf, în timp ce clasa a unsprezecea va răspândi, împrăștia și sădi semințele adevărului, le va uda și va urmări cum Domnul le va crește, deoarece fiecare student laudă într-una pe Dumnezeu, din ce în ce mai mult.

Asemenea pădăiei spulberate de vânt, care este dispersată dintr-o dată, rugăciunea i-a lăsat să plece pe cei adunați și aceștia s-au împrăștiat curând pe potecile lor către casă. Fiecare a dus cu el o rugăciune pentru binecuvântările bogate ale Domnului asupra clasei a unsprezecea, iar la aceasta se alătură și *Turnul de veghere*, care încheie acest raport cu nota dominantă a ceremoniei de absolvire: „Eu (...) Te voi lăuda din ce în ce mai mult” – Ps. 71:14.

The background of the cover is a yellow-toned illustration. At the top, a large banner with the title 'TURNUL DE VEGHERE' is held up by two figures. Below the banner, several towers or watchtowers are visible, with figures standing on them. The scene is set against a bright, glowing sky. In the bottom left corner, there is a smaller illustration of a group of people standing in front of a stone wall or tower, with one person pointing upwards.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

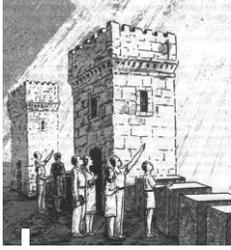
1 OCTOMBRIE 1948

NR.19

Cuprins:

REGE PENTRU O MIE DE ANI	- Pag.435
O DOMNIE CU DIAVOLUL LEGAT	- Pag.444
MEXICUL MERGE LA ȘCOALĂ	- Pag.448
MICA PREVEDE REZULTATUL
JUDECĂȚII DIVINE	- Pag.453
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag.456

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Octombrie 1948

Nr. 19

REGE PENTRU O MIE DE ANI

„Ei au înviat, și au împărășit cu Cristos o mie de ani.” – Apocalips 20:4, *The Emphatic Diaglott*

1. IEHOVA, când a dat prima profeție omenirii, a privit înainte peste șase mii de ani. Acum sunt aproape șaiszeci de secole de când puterea și înțelepciunea Sa l-a creat pe primul om pe Pământ și după toate semnele din jurul nostru, generația noastră are o puternică asigurare din Cuvântul Său că noi vom vedea împlinirea acestei prime profeții. În mod logic, aceasta a fost scrisă în prima carte a Sfințelor Scripturi. Cum urmează ea să fie împlinită în timpul nostru este înregistrat în ultima carte a acestor Sfinte Scripturi, anume în Apocalipsa, scrisă la mai bine de șaisprezece sute de ani după cartea Genezei și la mai mult de patru mii de ani după prima profeție divină către om. Într-adevăr, Iehova Dumnezeu nu-și uită promisiunile, ci își justifică în mod credincios cuvântul; „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” (Evrei 10:23). În ceea ce privește propriile Sale promisiuni și lucrări, El spune: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea ; ...da. Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui.” (Isaia 46:9-11, *ASV*) Atunci, fără îndoială, noi putem avea încredere că El va aduce la îndeplinire ceea ce ne-a spus că intenționează să facă în mia de ani, după ce își va împlini prima profeție. El va da omenirii un rege pentru o mie de ani.

2. Acum aproape șase mii de ani, în auzul primului bărbat și primei femei, Iehova Dumnezeu i-a zis Șarpelui, care i-a împins în păcat împotriva legii lui Dumnezeu: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțece și să mănânci țărână. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:14,15) Un scriitor inspirat vorbește despre creația animală inferioară ca despre „dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite.” (2 Petru 2:12) Așadar, ca Șarpele să fie blestemat între toate fiarele sau să fie cel mai blestemat dintre ele, însemna cu siguranță că el va fi prins și nimicit. Faptul că el avea să mănânce țărână însemna același lucru, că va muri, la fel cum pentru păcătosul Adam, reîntorcerea în țărâna din care a fost luat însemna moarte și nimicire. Cum urma să fie adusă asupra Șarpelui această moarte, a fost explicat: prin zdrobirea capului său, iar aceasta va avea loc prin Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. Era hotărât ca aceasta să se întâmple, chiar dacă Șarpele avea să pândească sosirea Seminței dușmane, și în cele din urmă avea să o zdrobească la călcâi. Zdrobirea călcâiului însemna numai un triumf aparent al Șarpelui, dar în realitate era pecetea condamnării lui, deoarece zdrobirea era o crimă ce întrecea în monstruoșitate și infamie păcatul nelegiuit al Șarpelui din grădina Eden.

3. Atunci când a profețit despre zdrobirea capului Șarpelui, bineînțeles că Iehova Dumnezeu nu se adresa creaturii inferioare de pe pământ, sau care atârna, poate, de pomul cunoștinței binelui și răului, din care Adam și Eva tocmai au mâncat în mod neascultător. Dumnezeu se adresa de fapt persoanei invizibile care s-a folosit de acea creatură pentru a o înșela pe Eva în păcat, anume ucigașului invizibil, pe care Dumnezeu îl descrie, patru mii de ani mai târziu, într-o profeție despre cum îi va fi zdrobit capul acestui Șarpe. Profeția plină de viață i-a fost dată într-o viziune apostolului Ioan, aflat pe insula-închisoare Patmos, și el a înregistrat-o în ultima carte a Bibliei. El a văzut această viziune aproximativ în anul 96 A.D. și vorbește despre ea că descoperă „lucruri care au să se întâmple în curând”, deci lucruri care trebuie să se întâmple după acel prim secol al erei noastre (Apocalips 1:1). Pentru Dumnezeu acest cuvânt, *în curând*, putea însemna o mie sau două mii de ani, după ce Ioan a văzut acea viziune, deoarece profetul Moise îi spunea lui Dumnezeu: „Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă de noapte.” (Psalmii 90:4) Acum sunt mai mult de optsprezece sute de ani de când Ioan a văzut viziunea și este timpul să ne interesăm de aceasta. Identificând creatura pe care Iehova Dumnezeu a blestemat-o și a condamnat-o în grădina Edenului și arătând cum va avea loc zdrobirea capului acesteia, Ioan scrie:

4. „Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme. Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu au primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Cristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor împărăți ca El o mie de ani.” – Apocalipsa 20:1-6, *ASV*

5. Aici, bărbații și femeile care cred, au glorioasa promisiune a unui Rege pentru o mie de ani. Spunem *glorioasă* deoarece Scripturile o descria ca pe o glorioasă mie de ani sau mileniu. Atunci când noi explicăm această perioadă ca o mie de ani literală în lungime și care urmează să înceapă în viitorul apropiat, aceasta ridică un mare potop de proteste printre religioniștii lideri ai creștinătății. Cu toate acestea, noi putem cita foarte bine aici ceea ce are de spus în acest punct o autoritate baptistă foarte recunoscută din America și în lume, anume profesoral A. T. Robertson, cunoscut pe plan internațional ca eruditul principal al acestui secol în domeniul „Noului Testament grecesc” în America, dacă nu și în lume. În volumul 6 (pagina 457) al cărții *Ilustrațiile Cuvântului din Noul Testament*, publicată în 1933, răposatul profesor Robertson spunea, comentând Apocalipsa 20:2: „Pentru o mie de ani... În această carte a simbolurilor, cât înseamnă o mie de ani? S-au propus tot felul de teorii, nici una pe deplin satisfăcătoare. Poate că Petru ne dă singura soluție în 2 Petru 3:8, când argumentează că o zi la Domnul este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi. Aceasta ne va ajuta tuturor să ne amintim că la Dumnezeu timpul nu se scurge ca la noi și că vremile, anotimpurile și planurile sunt cu El”.

De ce această schimbare a punctului de vedere?

6. Vederea acestei perioade ca fiind o mie de ani literală nu este un lucru nou și ciudat. Creștinii mărturisitori proeminenți din secolul al II-lea credeau că mia de ani era literală, oameni ca Papias, Iustin Martirul și Irineu, precum și Tertulian (aproximativ 180 A.D.), care a introdus termenul *trinitas* (sau *treime*) în literatura religioasă a timpului. Dar în special începând din secolul al IV-lea a existat o schimbare categorică a acestui punct de vedere literal. Secolul al IV-lea a fost secolul când Constantin și-a croit calea spre conducerea Imperiului Roman și a adoptat forma populară a creștinismului din acele zile, convocând în anul 325 A.D. Consiliul de la Niceea pentru rezolvarea disputei despre „treime”. Astfel, principalii religioși care se pretindeau a fi creștini, au devenit populari în statul politic și servi oficiali ai împăratului. După aceea, Augustin, precum și Jerome, care a tradus Sfintele Scripturi în latină, s-au împotrivit acceptării literale a mieii de ani.

7. *Enciclopedia* lui McClintock & Strong spune în volumul 6, pagina 265, despre acest punct de vedere literal: „Totuși, în timpul lui Jerome, acesta era încă un punct de vedere general, el însuși fiind unul din împotrivorii acestuia. Dar treptat, această părere care a dominat atât de mult, a devenit nesuferită și interzisă. Un motiv important al acestei remarcabile schimbări de atitudine trebuie să se găsească în condiția schimbată și în perspectivele Bisericii, în primul rând, creștinii doreau cu înfocare reapariția Domnului. Mai mult decât atât, era imposibil ca ei să-și ridice speranțele și credința până acolo încât să aștepte cucerirea Imperiului Roman de către puterea morală a crucii, independent de mijlocirea personală și supranaturală a lui Cristos. Dar, pe măsură ce evanghelia făcea progres, posibilitatea și probabilitatea unei victorii pașnice a cauzei creștine asupra tuturor potrivnicilor ei, prin tăria adevărului și a spiritului, câștiga loc în convingerile oamenilor buni. Modul lui Augustin de a trata subiectul marchează o epocă. El spune (*Referitor la Cetatea lui Dumnezeu* 20, 7) că odată respect un Sabat milenar; el nu consideră doctrina inacceptabilă, bucuriile acordate celor drepti fiind înfățișate ca spirituale. Dur, continuând să discute despre subiect, el susține afirmația că împărăția pământească a lui Cristos este Biserica, CARE SE AFLA ATUNCI ÎN ERA MILENARĂ, și în drum spre o glorioasă ascendență peste toți dușmanii ei”.

8. Acest punct de vedere, că mia de ani sau mileniul însemna o perioadă nedeterminată și nesigură și că biserica creștină se bucura deja de aceasta și domnea, s-a dovedit eronat și consecințele sale rele s-au văzut. Pe când cei o mie de ani de la nașterea lui Isus se apropiau de sfârșit, sau se apropia anul 1000 A.D., mulți oameni religioși au început să-și imagineze că în acel an va avea loc judecata și sfârșitul arzător al lumii. Frământarea s-a răspândit prin toată Europa de vest, deoarece exista teama că „ziua mâniei lui Dumnezeu” era aproape. Atunci când lumea nu a ars complet în anul acela, religioșii au simțit că aceasta era dovada că mia de ani din Apocalipsa 20:2 nu era literală, ci o perioadă nedeterminată, de lungă durată. Ei încă mai susțin punctul de vedere că mileniul era încă în progres și că biserica creștină domnea deja în el. Acest punct de vedere există până astăzi printre Ierarhia Romano - Catholică*.

9. Mult timp a fost nutrit punctul de vedere catolic, că domnia de o mie de ani a Ierarhiei Romano Catolice a început în anul 800 A.D., când Papa Leo al III-lea l-a încoronat pe

* În ediția lui Murphy a Versiunii Catolice Douay a Bibliei, nota de subsol despre Apocalipsa 20:2 spune referitor la legarea lui Satan: „*L-a legat*, etc. Puterea lui Satan a fost foarte mult restricționată prin patima lui Cristos: pentru *o mie de ani*: aceasta înseamnă pentru tot timpul

Noului Testament: dar mai ales din timpul distrugerii *Babilonului*, sau a Romei păgâne, până la noile eforturi ale lui *Gog* și *Magog* împotriva bisericii, aproape de sfârșitul lumii. În acest timp, sufletele martirilor și ale sfinților trăiesc și domnesc împreună cu Cristos în cer. În *prima înviere*, care este cea a sufletului spre viața în glorie: în ce privește cea de-a *doua înviere*, aceasta va fi cea a trupului, în ziua judecării generale”.

Versiunea iezuită britanică. „Versiunea Scripturilor Sacre Westminster”. volumul 4 al Noului Testament, ediția 1931 spune despre Apocalipsa 20:2-6: „O mie de ani”: să nu fie luată literal, așa cum au făcut Mileniștii. Durata indicată astfel este cea a unei lungi perioade care survine între restricția pusă asupra lui Satan la prima venire a lui Cristos ... și 'puțina vreme' permisă diavolului pentru a exercita o extraordinară activitate înainte de încheierea acestui timp. ... De aceea, *prima înviere* este domnia spirituală a sfinților lui Dumnezeu în decursul lungii perioade de pace (1000 de ani) acordate Bisericii, pe când cea de-a *doua înviere* este învierea fizică a celor morți la sfârșitul acestui timp (cf. John XI 25.26)”.

Aceeași explicație o au și notele de subsol din „Noul Testament” tradus din Latina Vulgata de comitetul episcopal al Frăției Doctrinei Creștine din 1941. De asemenea și în traducerea din 1944 a monseniorului britanic Ronald A. Knox).

Carol cel Mare ca împărat al Sfântului Imperiu Roman și că aceasta se sfârșea odată cu încheierea secolului al optprezecelea, în zilele lui Napoleon Bonaparte, care i-a luat pe Papa prizonier în Franța. De aceea, „puținul timp” în care Satan urma să fie dezlegat, a continuat de atunci înainte. În 1870 Papa a fost înlăturat din stăpânirea temporară prin invadarea Romei și înființarea împărăției Italiei cu capitala la Roma. Cincizeci și nouă de ani mai târziu, puterea temporară a fost restabilită papei prin Tratatul Lateran dintre fascistul Mussolini și papa Pius al XI-lea, prin care Cetatea Vatican a fost stabilită ca domeniul politic al papei. În 1933 cardinalul Eugene Pacelli a semnat pentru Pius al XI-lea concordatul dintre papa și nazistul Hitler, un romano-catolic botezat. Într-un discurs din Washington D.C., din 16 februarie 1940, Dr. Edmund A. Walsh de la Universitatea iezuită din Georgetown, declara că intențiile germane din cel de-al Doilea Război Mondial erau reînființarea Sfântului Imperiu Roman. El spunea că l-a auzit pe Adolf Hitler spunând că Sfântul Imperiu Roman, care era un imperiu germanic, trebuia să fie reînființat (*New York Times*, 17 februarie 1940). Pe 10 mai 1940, când armatele naziste au invadat Olanda, Belgia și Luxemburgul, Hitler a declarat trupelor lui: „Acum a venit timpul vostru, iar bătălia care începe astăzi va decide soarta națiunii germane pentru următoarea MIE DE ANI. Acum faceți-vă datoria. Binecuvântările poporului german vă vor însoți”.

10. Potrivit unui mesaj telefonic primit de *New York Times* din Fulda, Germania, pe 6 decembrie 1941, acele binecuvântări cuprindeau rugăciunile clerului german romano-catolic, inclusiv ale episcopilor (*New York Times*, 7 decembrie 1941). Exista o asemănare curioasă între intențiile declarate ale nazistului Hitler și transmisia din 25 iunie 1940 a stației radio a Vaticanului că „de atunci înainte liturgiile de duminica vor fi declamate din grotlele Vaticanului și vor fi transmise la radio, pentru a da lumii, prin rugăciune, o nouă ordine după războiul prezent - o ordine inspirată de principiile adevărului, dreptății și carității.” (*New York Times*, 26 iunie 1940) Parisul a căzut în mâinile naziștilor și ofițerii francezi au semnat un armistițiu cu Germania cu câteva zile mai înainte. Vorbind despre viitoarea mie de ani, Hitler făcea referire fie înapoi, la existența de o mie de ani a Sfântului Imperiu Roman Germanic, fie la mia de ani prezisă în Apocalipsa, capitolul 20. Toate rugăciunile catolice și speranța pentru un Sfânt Imperiu Roman

după cel de-al Doilea Război Mondial, pentru a încheia timpul dezlegării lui Satan, s-au prăbușit odată cu înfrângerea lui Hitler și a lui Mussolini.

Nu încă în progres

11. Toți oamenii pot fi recunoscători că interpretările religioase ale creștinătății despre domnia de o mie de ani s-au dovedit false, că lunga domnie a papilor și a episcopilor, care stau pe tronuri de domnie și vorbesc despre perioada lor în oficiu ca despre o domnie, n-a fost niciodată marcată de legarea lui Satan Diavolul și de binecuvântările pentru omenire pe care Biblia le promite în timpul adevăratului mileniu. Domnia milenară promisă este încă în viitor, dar aproape. Regele pentru acea mie de ani nu este o succesiune de așa-numiți „viceregi ai lui Cristos”, ci însuși Isus Cristos. Că El personal va domni este dovedit de faptul că acelor creștini credincioși care au parte de prima înviere li s-a spus că vor trăi și vor domni „împreună cu CRISTOS o mie de ani”.

12. Isus Cristos este Sămânța promisă a „femeii” lui Dumnezeu. El este Cel Numit pentru a zdrobi capul Șarpelui, exact contrar atitudinii papei față de Șarpe, deoarece papa a zis că dorește să facă afaceri cu Diavolul însuși, dacă aceasta va promova interesele Ierarhiei. Așa se face că Pius al XI-lea n-a ezitat să facă afaceri cu Mussolini și cu Hitler. Pentru că a refuzat să se compromită cu Diavolul, „călcâiul” lui Isus Cristos a fost zdrobit sau strivit la Calvar prin acest Șarpe, care s-a folosit de propria sămânță nelegiuită de pe Pământ, în special de liderii religioși ai Israelului din vechime. Isus le-a zis odată acestora: „Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr”. „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerului; ... Șerpi, pui de năpârce! Cum veți scăpa de pedeapsa Gheenei?” (Ioan 8:44; Matei 23:13,33, *ASV*, margin.) Atotputernicul Dumnezeu L-a vindecat pe Isus Cristos de rezultatele răniilor de la „călcâi”, înviindu-L din morți în a treia zi, la viață nemuritoare ca o persoană spirituală, divină.

13. Patruzeci de zile mai târziu, când Isus Cristos S-a înălțat la Tatăl Său, El nu și-a început atunci domnia de o mie de ani, pentru că El nu și-a nimicit încă dușmanii din cer și de pe Pământ, nici nu l-a legat pe Satan Diavolul, nu l-a pus în lanțuri și nu l-a închis în adânc. Atunci când El a apărut în prezența lui Dumnezeu, a început să se împlinescă profeția în care regele David vorbea despre Cristos ca despre Domnul său și zicea: „Iehova a zis Domnului meu: 'Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioare Tale'. Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: 'Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor tăi'.” (Psalmii 110:1,2, *ASV*) Apostolii Ioan și Pavel arată clar că Isus Cristos n-a domnit din acel prim secol înainte. Ioan a scris Apocalipsa spre sfârșitul primului secol și a vorbit de domnia de o mie de ani ca despre ceva de domeniul viitorului, ca despre lucruri „care au să se întâmple în curând”. (Apocalipsa 1:1) Ioan a trăit mai mult decât Pavel. Aproximativ în anul 61 A.D., în timp ce se afla la Roma, Pavel și-a scris epistola către Evrei și a spus: „Totuși, acum, ÎNCĂ NU vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”, adică pe Isus, îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. ... pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.” – Evrei 2:8,9,14,15.

14. Apoi, pentru a arăta că Isus Cristos, aflat la dreapta Tatălui său în cer, nu-l avea încă pe Satan sub picioarele Lui, ci trebuia să aștepte ca toți dușmanii să-I fie făcuți așternut al picioarelor, Pavel a continuat să spună despre „omul Isus Cristos”: „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură

jertfă pentru păcate, s-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.” (Evrei 10:12,13) Promisiunea este că învingătorii creștini credincioși vor domni împreună cu Cristos o mie de ani, dar Pavel a tăgăduit cu tărie că aceștia domneau în zilele lui. El însuși n-a stat pe un tron de domnie episcopal, pretinzând că domnește, ci le-a spus corintenilor, care au înțeles să o ia înainte și să domnească asemenea unor regi, fie într-un mod politic, fie într-unui spiritual: „O, iată-vă sătui! Iată-vă ajunși bogați! Iată-vă împărățind fără noi! Și măcar de ați împărați cu adevărat, ca să putem împărați și noi împreună cu voi!” (1 Corinteni 4:8, *Douay*) Învingătorii credincioși domnesc în cer împreună cu Regele Uns al lui Dumnezeu, după ce lui Satan, Șarpele i s-a zdrobit capul, de aceea, Pavel a arătat că domnia de o mie de ani era încă de domeniul viitorului, atunci când le-a zis creștinilor din Roma: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.” – Romani 16:20

15. În consecință, Ierarhia Catolică, atunci când spune că domnește din zilele împăratului Constantin, sau de la începutul Sfântului Imperiu Roman de sub conducerea lui Carol cel Mare, nu urmează exemplele apostolilor Petru și Pavel. Ei n-au așteptat ca Dumnezeu să-i facă pe vrăjmașii lui Cristos așternut al picioarelor Sale și să trimită din Sionul ceresc sceptrul lui Cristos cu porunca: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor tăi.” (Psalmii 110:1,2). Așa că ei nu și-ar fi putut primi puterea și autoritatea de la Dumnezeu, pentru a domni pe Pământ. Ei ar fi putut-o primi numai de la cel care i-a oferit lui Cristos toate împărățiile lumii acesteia și gloria lor, dar a cărui ofertă a fost refuzată de Cristos, și anume de la Satan Diavolul. Astfel, Ierarhia Catolică nu l-a legat pe Diavol prin domnia lor neautorizată de pe Pământ, ci Satan Diavolul înșeală în continuare creștinătatea și pe tot restul lumii prin domnia religio-politică a Ierarhiei. Domnia lor a încurajat apariția comunismului ateu și lupta lor împotriva acestuia este acum zadarnică.

Ziua Dumnezeului Cel Atotputernic o precede

16. Până în zilele împăratului Carol cel Mare, papii Romei erau aleși de populația Romei. Dar Isus Cristos nu i-a lăsat pe oameni să-L facă rege: „Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat, S-a dus iarăși la munte, numai El singur.” (Ioan 6:15). El a așteptat ca Tatăl Său, Iehova Dumnezeu, să-L facă Rege la dreapta Lui în cer. Când a stat la dreapta Tatălui Său, după ce S-a înălțat la cer. El a așteptat acolo până la sfârșitul celor „șapte timpuri” ale neamurilor (Daniel 4:16,23,25,32; Luca 21:24). Isus Cristos știa că acele timpuri au început în anul 607 î.Cr, când împăratul Babilonului a nimicit Ierusalimul și când Dumnezeu a răsturnat scaunul de domnie pe care stătea linia regală a Regelui David, ca reprezentanții Lui vizibili. Iehova Dumnezeu a zis: „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința.” (Ezechiel 21:27). Isus Cristos este cel „care are drept la ea” și Iehova Dumnezeu i-a dat împărăția la sfârșitul celor „șapte timpuri” de dominație a neamurilor pe Pământul nostru. Aceste „șapte timpuri” sunt egale cu 2.520 de ani; deoarece ele au început în toamna anului 607 î.Cr., s-au sfârșit în toamna anului 1914 A.D. Până în anul acela, Isus Cristos a trebuit să aștepte în cer și în timpul acela a venit în împărăție, iar Dumnezeu a trimis din Sionul ceresc sceptrul puterii Sale, pentru a stăpâni în mijlocul vrăjmașilor Săi. Prin întronarea și încoronarea lui Isus Cristos ca Regele Său Uns și însoțitorul Său Regal, Iehova Dumnezeu Și-a luat puterea și Și-a întemeiat împărăția, cu Sionul ca organizația Lui capitală.

17. În timpul acela, 1914 A.D., anul în care a început Primul Război Mondial, a început să se împlinescă viziunea pe care a văzut-o Ioan despre „lucrurile care au să se întâmple în curând”

și anume: „Îngerul, al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Cristosului Său. Și El va împărați în vecii vecilor.” „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeu, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărătești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” – Apocalipsa 11:15-18, *Douay*

18. Atunci când Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic Și-a început împărăția lumii noi în felul acesta, prin Unsul Său, Regele Lui, Isus Cristos, a existat un motiv ca Satan Diavolul să ațâțe la mânie națiunile acestei lumi vechi. Cele șapte timpuri ale lor de dominație neîntreruptă pe Pământ s-au scurs, iar acum, rămânerea lor în continuare la putere era amenințată de aducerea Fiului Uns ai lui Dumnezeu la tronul de domnie ceresc. Mânioase, ele au refuzat să-L accepte pe Fiul lui Dumnezeu ca pe Regele întronat de drept. În felul acesta, a izbucnit în mod drept mânia lui Dumnezeu împotriva națiunilor și a venit timpul ca El să nimicească pe cei ce strică și distrug Pământul; că Pământul este așternutul picioarelor lui Dumnezeu. – Isaia 66:1.

19. Aducerea Fiului lui Iehova pe scaunul de domnie al Sionului ceresc este ilustrată pentru noi în următoarea viziune pe care o descrie Ioan. În aceasta el ne arată cine este „femeia” lui Dumnezeu, a cărei Sămânță va suferi o rană la călcâi din partea Șarpelui, dar care, la rândul ei, va zdrobi capul Șarpelui. Această „femeie” nu este o femeie de pe Pământ, că despre ea citim: „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete. ...Balaurul a stat înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.” – Apocalipsa 12:1-5, *Douay*

20. Această „femeie” nu este în nici un sens vreo aluzie la Maria. Copilul Isus a fost un copil perfect și când mama lui pământească i-a dat naștere la Betleem, aceea a fost o naștere perfectă și nu există nici o dovadă că ea a fost însoțită de îngrozitoare dureri ale nașterii, cu Maria țipând „în durerile nașterii, chinuindu-se să nască”. Mai mult decât atât. Ierarhia Romano - Catholică insistă că Maria este „pururi fecioară”, dar Apocalipsa 12:17 spune despre „femeia” din Apocalipsa că balaurul a făcut război cu „rămășița seminței ei”. Aceasta arată că ea a mai avut alți copii, anume pe urmașii lui Isus. Pe deasupra, această viziune nu arată că acestui „copil de parte bărbătească”, după nașterea lui specială de aici, I s-a zdrobit călcâiul de către balaur. De aceea, viziunea nu se referă la nașterea lui Isus de Măria, în Betleem, de acum nouăsprezece secole.

21. În realitate, viziunea reprezintă nașterea împărăției lui Dumnezeu prin aducerea Fiului Său în noua calitate de Rege activ, pentru a stăpâni în mijlocul vrăjmașilor Săi. Femeia, învăluită în lumină cerească, nu putea ilustra biserica creștină, „trupul lui Cristos”, că Isus Cristos nu este un copil al bisericii. Isus vorbește despre biserică, ca despre copiii pe care I i-a dat Dumnezeu și El zidește biserica pe Sine ca „această piatră.” (1 Corinteni 12:27; Evrei 2:13; Matei 16:18; 1 Corinteni 10:4). Așadar, „femeia” simbolizează organizația universală a lui Dumnezeu a creaturilor sfinte, din care Isus Cristos este unul, Capul. „Femeia” a avut o existență cerească înainte să fi existat Maria sau biserica creștină; apostolul Pavel arată spre „femeia” lui Dumnezeu, sfânta organizație universală, atunci când le zice fraților săi creștini: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber și el este mama noastră. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii

libere.” (Galateni 4:26,31) Din pricina împotrivirii și a planurilor nelegiuite ale balaurului și ale seminței lui nelegiuite, această „femeie” (sau organizația universală) a depus eforturi și a avut o nerăbdare dureroasă pentru nașterea împărăției lui Dumnezeu. La timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru nașterea Sa, Isus cel glorificat în cer a fost adus din organizația universală pentru a-și lua în primire noua funcție de Rege în Ierusalimul ceresc sau Sion. La ieșirea Lui din aceasta, ca Fiul ei, prin puterea lui Dumnezeu Tatăl, Isus Cristos „a fost dus la Dumnezeu și la scaunul lui de domnie” și i s-a dat „toiagul de fier” cu care să „stăpânească toate națiunile.” – Apocalips 12:5.

22. Atunci a venit împărăția lui Dumnezeu pentru lumea nouă! Atunci Isus Cristos a fost autorizat să stăpânească în mijlocul vrăjmașilor Săi și să-i facă așternutul picioarelor Sale, prin puterea lui Dumnezeu! Acest fapt este arătat prin ceea ce urmează în viziune: „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost alungat pe Pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și ÎMPĂRĂȚIA DUMNEZEULUI NOSTRU ȘI STĂPÂNIREA CRISTOSULUI LUI; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâră înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. ... De aceea, bucurați-vă ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. Și balaurul, mâniat pe femeie s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Cristos.” – Apocalips 12:7-10,12,13,17, Douay

23. Observați că această aruncare din cer a lui Satan și a îngerilor lui răi nu înseamnă legarea lui pentru o mie de ani, sau zdrobirea capului său. Aceasta nu eliberează națiunile pământești de asupririle lui Satan și de ispitele lui. Aruncarea lui jos pe Pământ este începutul unui necaz mai mare pentru pământ și mare, precum și al persecuțiilor și j războiului împotriva rămășiței seminței „femeii” lui Dumnezeu, deoarece aceștia păzesc poruncile lui Dumnezeu și pun mărturie că Isus Cristos este Rege. Există dovezi scripturale și fapte pentru a crede că izgonirea lui Satan și a îngerilor săi din cer, prin acea bătălie, s-a împlinit complet în anul 1918 A.D., an în care s-a sfârșit Primul Război Mondial. De atunci încoace, Satan, extrem de furios că a fost alungat din cer, aduce asupra omenirii un necaz îngrozitor, inclusiv războiul atomic.

24. Nu, Satan nu este încă legat și în adânc. Toată învățătura religioasă pe care clerul creștinătății o dă oamenilor de cele șaisprezece secole trecute, din zilele lui Constantin, au eșuat să-l lege pe Satan și să pună restricții asupra lui și a demonilor săi. În schimb, pe măsură ce lumina din Cuvântul lui Dumnezeu strălucește acum asupra faptelor istoriei, noi vedem că prin această învățătură religioasă Satan Diavolul înșeală și seduce lumea întreagă (Apocalipsa 12:9) Cei care pretind că cea de-a doua venire a lui Cristos este post-milenară și convertirea lumii la creștinism trebuie să aibă loc înainte de venirea Lui, sunt puși acum față în față cu dovada scripturală și cea a faptelor, contrare învățăturii lor false. Astăzi martorii lui Iehova predică intens „această Evanghelie a împărăției”, nu în speranța convertirii lumii, ci numai „ca mărturie pentru toate națiunile”, înainte să vină peste această lume sfârșitul final (Matei 24:14). Alungarea lui Satan din cer prin războiul din tărâmul spiritual precede mileniul. Aceasta grăbește punctul culminant, „timpurile primejdioase” care au fost prezise că vor veni „în zilele din urmă”. De aceea, mai mult decât oricând înainte, începând din anul 1918 A.D., noi găsim creștinătatea plină de oameni care sunt „iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu” și „având o formă de

evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” (2 Timotei 3:1-5) Aceasta nu se datorează eșecului adevăratului creștinism, că acesta n-a intenționat niciodată să convertească această lume rea prezentă. Deja el are succes în producerea celor 144.000 de urmași credincioși ai lui Cristos, care se dovedesc vrednici de a domni împreună cu El pentru O Mie de Ani. – Apocalipsa 14:1,3; 7:4-8.

25. Dacă noi spunem că domnia de o mie de ani a lui Cristos n-a început încă, de ce sau cum putem spune că El a început să domnească în 1914 A.D.? Din aceste motive scripturale: Cele „șapte timpuri” ale neamurilor s-au sfârșit atunci și Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și-a luat puterea de drept asupra Pământului și a început să domnească. De aceea, atunci a venit „Împărăția lui Dumnezeu”. Atunci a început marea „zi a lui Iehova” pentru justificarea suveranității Sale universale și a numelui Său sfânt*. Această „zi a lui Iehova” ține din 1914 A.D., când El și-a luat puterea să domnească, până la sfârșitul viitoarei bătălii a Armagedonului, când Satan Diavolul va fi legat într-un mod real și va fi pecetluit în adânc. Isus Cristos este Principalul Justificator al lui Iehova. Din acest motiv, El îl instalează pe Isus ca Rege în 1914 A.D., îi pune „toiagul de fier” în mână și îi poruncește să stăpânească în mijlocul vrăjmașilor și să-i facă așternutul picioarelor Sale. De aceea, Isus îi alungă pe Satan și pe îngerii lui din cer jos pe Pământ, așternutul picioarelor lui Dumnezeu. Dar El nu-l leagă imediat pe Satan și nu-și începe domnia de o mie de ani, de pace și libertate, fără amestecul lui Satan. Nu, această domnie preliminară este asemănătoare domniei de război, de patruzeci de ani, a regelui David, care a precedat domnia pașnică a fiului și succesorului lui David, regele Solomon. În decursul acestei „zile a lui Iehova” rămășița seminței „femeii” trebuie să fie adunată și să se apuce de lucru predicând „această Evanghelie a împărăției” și trebuie să fie adunată „mulțimea mare” de „alte oi” ale Domnului (Apocalipsa 12:17; 7:9-17). Toate acestea necesită timp. De asemenea, acestea trebuie să se facă în mijlocul împotrivirii și persecuției prin umilitul Satan și îngerii lui, pentru a proba integritatea și devotamentul rămășiței Seminței și a mulțimii mari. Acesta este motivul pentru care Satan și demonii lui au fost lăsați dezlegați.

*Vezi Isaia 2:12 și 13:6,9; Zaharia 14:1; Ezechiel 30:3-5; Ioel 2:1-13; Obadia 15; Țefania 1:7,14 în *American Standard Version*

Întrebări pentru studiu

1. De ce ne putem baza pe prima profeție a lui Dumnezeu cava fi împlinită?
2. Ce a însemnat acea profeție pentru cel rău?
- 3,4. Cum a văzut Ioan împlinită în mod simbolic această profeție?
5. Cum s-a răspuns la protestul împotriva unei domnii de o mie de ani, literală?
- 6,7. Când și de ce au schimbat religioniștii acest punct de vedere literal?
8. Cum s-au văzut consecințele rele ale schimbării acestui punct de vedere?
- 9,10. Ce puteți spune despre mileniul papal și puțina vreme de după el?
11. Când are loc mileniul, cine este regele lui și de ce?
12. Cum a fost zdrobit „călcâiul” Seminței și cum a fost vindecat?
- 13,14. Cum au arătat Ioan și Pavel că Isus Cristos nu domnea atunci?
15. De la cine și-a luat Ierarhia putere să domnească? Care este rezultatul?
16. De la cine a primit Isus împărăția și când?
- 17, 18. De ce a început mânia lui Dumnezeu împotriva națiunilor?
- 19,20. De ce la Apocalipsa 12:5 nu este ilustrată nașterea umană a lui Isus?

21. Cine este „femeia” și ce s-a făcut cu copilul ei de parte bărbătească?
 22. Cum este arătată în continuare, în viziune, domnia lui Cristos în mijlocul vrăjmașilor Săi?
 23. A fost Satan legat atunci când a fost alungat din cer? De ce răspundeți așa?
 24. De ce venirea lui Cristos nu este post-milenară?
 25. Dacă El a început să domnească în 1914, de ce n-a început mileniul?

O DOMNIE CU DIAVOLUL LEGAT

Descriind grandiosul punct culminant al „zilei lui Iehova”, apostolul Ioan scrie: „Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele ce vechi, care este Diavolul și Satana și l-a legat pentru o mie de ani.” (Apocalipsa 20:1,2, *ASV*) Acest eveniment este punctul culminant al mării bătălii universale descrisă în cele unsprezece versete dinaintea celor de mai sus, anume la Apocalipsa 19:11-21. Aceasta este *universală*, deoarece la ea iau parte forțe din cer și de pe Pământ. 'Călărețul de pe calul alb', Regele regilor și Domnul domnilor. Isus Cristos, își conduce ostile victorioase împotriva dușmanului unit, balaurul și demonii nelegiuiți, împreună cu linia lor de bătaie pământească, alcătuită din „fiară”, „proorocul mincinos” și „împărații Pământului împreună cu armatele lor”. Toți aceștia sunt „adunați pentru a face război împotriva Celui care stă pe cal și împotriva armatei Lui”. Este acesta „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”? Da, „ziua lui Iehova” își atinge grandiosul punct culminant odată cu victoria Lui în această bătălie universală, în locul „care pe evreiește se cheamă Armaghedon”. Acesta este locul în care declarațiile inspirate de demoni, ieșite din gura balaurului, a fiarei și a proorocului mincinos, îi strâng pe „regii întregii lumi” pentru bătălia împotriva Regelui întronat al lui Iehova, Regele regilor și Domnul domnilor. – Apocalipsa 16:13-16, *ASV*

2. A fost prezis că Regele regilor îi va birui pe toți cei aflați în război cu El, care se împotrivesc domniei Sale de o mie de ani (Apocalipsa 17:14), iar acum este descris cum va face El lucrul acesta. „Iehova ajurat și nu-I va părea rău: 'Tu ești preot în veac în felul lui Melhisedec' Domnul, de la dreapta Ta, zdrobește pe împărați în ziua mâniei Lui. El face dreptate printre neamuri: totul este plin de trupuri moarte; El zdrobește capete pe toată întinderea țării.” Așa spune Psalmul 110:4-6, *ASV*

3. În timp ce sunt încă activi în împotrivirea lor față de Regele lui Iehova, fiara și proorocul mincinos care face minuni sunt prinși și aruncați în iazul de foc care arde cu pucioasă”. Aceasta indică nimicirea lor veșnică, deoarece acest iaz „este moartea a doua”, de unde nimic nu se mai poate reîntoarce la existență (Apocalipsa 20:14,15; 21:8). Toți aceia aliniați cu fiara și proorocul mincinos, anume regii întregului Pământ și armatele lor, nu vor supraviețui niciodată războiului universal al Armaghedonului. Perspectiva este îngrozitoare. Aceasta îi va încuraja pe cei care iubesc viața într-o lume nouă și dreaptă să părăsească partea înșelătoarei „fiare” și a „proorocului mincinos” și să se alinieze de partea învingătorului sigur, Regele lui Iehova.

4. După ce regii pământești și armatele lor vor fi fost înfrânți, iar proorocul mincinos și fiara vor fi nimiciți, capul Șarpelui cel vechi, Satan Diavolul, trebuie să fie apoi zdrobit de Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. Faptul că puternicul înger vine jos din cer pentru a-l prinde și a-l lega, arată că acest nelegiuit se află acum pe Pământ, aruncat la așternutul picioarelor lui Cristos, unde capul Șarpelui poate fi zdrobit sub picior. Acest înger care este mai puternic decât Satan și care îl

leagă și îl întemnițează nu este altul decât însuși Isus Cristos, deoarece cuvântul *înger* înseamnă *mesager*. Isus Cristos este „îngerul testamentului” lui Iehova, sau „îngerul legământului” care a fost trimis să justifice suveranitatea și numele lui Iehova (Maleahi 3:1, *Douay* și Traducerea Septuaginta a lui Bagster). Calvarul a trecut pentru El, iar acum „Cristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui”: acum i-a venit rândul lui Satan Diavolul să moară prin Executorul lui Iehova, Sămânța femeii (Romani 6:9). „Lanțul mare” cu care El îl leagă nu este puterea Evangheliei. Predicarea Evangheliei nu l-a legat și nu-l va lega niciodată pe acest falsificator al Evangheliei. „Lanțul” simbolizează puterea vastă, de neînfrânt a lui Cristos, de a-l restricționa complet pe Satan. Așa de mare este puterea Lui, încât nu este nevoie să-l omoare mai întâi pe Satan pentru a-l lăsa fără putere. Nu, El îl prinde viu, îl pune în lanțuri și apoi îi zdrobește capul, până la moarte.

Abisul [Adâncul]

5. Până la moarte? Da, aceasta este starea care este simbolizată de adâncul a cărui cheie o deține îngerul. Isus Cristos nu deține numai „cheile morții și ale locuinței morților”, ci și „cheia adâncului” (Apocalipsa 1:18). La Apocalipsa 9:1-11 El este simbolizat ca deținând acea cheie și cu aceasta El a acționat ca Mai Marele Moise, dând drumul la o chinuitoare plagă de lăcuste spirituale asupra creștinătății, „care în înțeles spiritual se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.” (Apocalipsa 11:8) Despre aceste lăcuste spirituale citim în traducerea lui Rotherham: „Ele au peste ele ca rege pe mesagerul abisului, al cărui nume este în ebraiește Abaddon ['Distrugător'] și în greacă el înseamnă Distrugător”. Și traducerea Monseniorului Knox din Latina Vulgata redă: „Regele lor era îngerul abisului, al cărui nume este Abaddon în ebraică, Apolion în greacă, iar în latină, Exterminator.” (Apocalipsa 9:11; de asemenea *Douay*) Acesta este motivul pentru care Isus Cristos, Sămânța „femeii”, este pentru Satan Diavolul și pentru toată sămânța lui nelegiuită Distrugătorul sau Exterminatorul.

6. Când Isus a murit pe Pământ, El însuși a coborât în adânc. La Romani 10:6,7 apostolul Pavel scrie: „Să nu zici în inima ta: 'Cine se va sui în cer?’” (Să pogoare adică pe Cristos din cer). Sau 'Cine se va pogorî în ADÂNC?’ (Să scoale adică pe Cristos din morți). (*ASV*)” înainte de moartea lui Isus, cu ocazia când El era gata să scoată o legiune de diavoli dintr-un om posedat, la Marea Galileii, citim: „...ei îl rugau stăruitor să nu le poruncească să se ducă în ADÂNC.” Ei nu doreau să moară atunci, înainte de a veni timpul ca Satan, prințul lor, să fie el însuși aruncat în adânc. Așa că Isus i-a lăsat să trăiască mai departe – Luca 8:31, *ASV*

7. Când Isus a mers în adâncul morții, Satan Diavolul, prin sămânța lui de pe Pământ, s-a asigurat ca mormântul să nu fie deschis pentru ca trupul lui Isus să fie furat. O stâncă a fost pusă la intrare, pecetluind-o cu un sigiliu al guvernului (Matei 27:62-66; vezi și Daniel 6:16,17). Dar acum, în punctul final al Armagedonului, Satan Diavolul va fi legat fără ajutor și capul îi va fi zdrobit, fiind pus în adânc, care este starea morții. Ioan spune că Mesagerul divin „l-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.” (Apocalipsa 20:3, *ASV*). Aceasta dovedește că domnia de o mie de ani a lui Cristos începe, nu la sfârșitul timpurilor Neamurilor în 1914 A.D., ci după ce Armagedonul va fi luptat și toți dușmanii lui vor fi nimiciți, neputând astfel să se amestece în domnia Sa dreaptă a păcii.

8. Întemnițarea lui Satan Diavolul în adânc înseamnă încheierea nimicirii „cerurilor și pământului care sunt acum” și care sunt „păzite și păstrate pentru focul din ziua judecății și de

pieire a oamenilor nelegiuiți.” (2 Petru 3:7) Așa s-a împlinit viziunea lui Ioan: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce sta pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele.” (Apocalipsa 20:11) Acel „pământ” este organizația vizibilă din omenire a Diavolului, în timp ce cerul este organizația invizibilă nelegiuită a lui Satan și a demonilor săi. La sfârșitul acestei „zile a lui Iehova” ei vor fi fost nimiciti complet ca prin foc.

9. Ce rege vor avea națiunile Pământului pentru o mie de ani! Un rege care poate face ceea ce este imposibil oamenilor, și anume să elibereze omenirea de organizația vizibilă asupritoare și nedreaptă și să distrugă puterile invizibile nelegiuite responsabile care o conduc, anume pe puternicul balaur Satan și pe toți demonii lui! Națiunile peste care acest Rege eliberator își va începe domnia milenară vor fi „alte oi” ale Sale, „mulțimea mare” din toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile. Aceștia acceptă acum evanghelia împărăției și părăsesc „fiara”, „proorocul mincinos” și toată această lume condamnată, urmându-L pe Păstorul cel Bun, Mielul lui Dumnezeu, care îi poate apăra, îi poate cruța și îi poate duce vii prin bătălia Armagedonului. Supraviețuind astfel sfârșitului final al acestei lumi, exact așa cum Noe și familia lui au supraviețuit potopului la sfârșitul acelei lumi vechi, ei vor vedea toate semnele vizibile ce marchează legarea și aruncarea în adânc a lui Satan Diavolul și vor ști că pentru o mie de ani el nu va mai fi prin preajmă pentru a încerca să înșele națiunile omenirii (Ioan 10:16; Apocalipsa 7:9-17). Ei se vor veseli cu o bucurie de nespus de această justificare a suveranității universale a lui Iehova și a numelui Său prin Regele Lui Justificator, Isus Cristos.

Regi împreună cu Regele milenar

10. Dar, iată cine are să domnească cu Regele regilor în mia de ani fără Diavol. Ioan spune: „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărțit cu Cristos o mie de ani. ... Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor împărați cu El o mie de ani.” – Apocalipsa 20:4-6, *Moffatt*

11. Cei care au o parte împreună cu Cristos în această domnie milenară trebuie să se împărtășească de întâia înviere, care este o înviere asemănătoare cu cea a lui Isus, care a fost Cel întâi născut dintre cei morți. „Este semănat în putrezire și învie în neputrezire; este semănat în ocară și învie în slavă; este semănat în neputință și învie în putere. Este semănat trup firesc și învie trup duhovnicesc.” (1 Corinteni 15:42-44) Ioan ne spune că cei 144.000 de urmași credincioși ai lui Isus Cristos au parte de această întâia înviere pentru a domni împreună cu El, ca răsplată pentru devotamentul lor față de Cuvântul lui Dumnezeu și față de mărturia lui Cristos, chiar până la o moarte violentă și pentru că au biruit lumea aceasta și organizațiile ei anticriste, ilustrate prin „fiară”, „icoana” ei și „proorocul mincinos”. „Sufletele” pe care le-a văzut Ioan nu sunt așa-numitele 'spirite imateriale' ale creștinilor morți, ci sunt cei 144.000 de credincioși înviați, în casa lor din cer, îmbrăcați cu nemurire și neputrezire (2 Corinteni 5:1-4). Aceste suflete sunt chiar creaturile înviate; exact așa cum spune Pavel despre crearea omului: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu.” (1 Corinteni 15:45; Geneza 2:7) Aceste suflete înviate nu domnesc cu Cristos pe Pământ. Pământul este așternutul picioarelor lui Dumnezeu; și regii nu domnesc de pe așternutul picioarelor. Ei domnesc de pe scaune de domnie; cerul este scaunul de domnie al lui

Dumnezeu. Acolo stă Cristos împreună cu Tatăl Său pe scaunul Lui de domnie, iar sufletele celor 144.000 de credincioși înviați domnesc împreună cu El. – Apocalipsa 3:21; Matei 5:34,35.

12. Ierarhia religioasă, care stă pe tronuri pământești de domnie și pretinde că domnește ca vicerege al lui Cristos și ca succesori ai apostolilor, stăpânește numai pentru câțiva ani, iar preoții din ierarhie mor unul câte unul și trebuie să fie succedați de alți preoți. Faptul acesta dovedește că domnia lor ca preoți este una nescripturală, falsă. Dar Isus Cristos și cei 144.000 ai Săi nu au nevoie de succesori pentru a continua să domnească în mia de ani. Isus este un Rege-Preot asemenea lui Melhisedec, pentru veșnicie, din pricina „puterii unei vieți nepieritoare” și astfel El are o „preoție care nu se schimbă.” (Evrei 7:15,16,24,25). Cei 144.000 de regi și urmași preoți ai Săi au biruit lumea, iar promisiunea este: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.” (Apocalipsa 2:11) Acest lucru este posibil pentru ei prin faptul că au fost înviați cu nemurire și neputrezire. – 1 Corinteni 15:52-54.

13. Prin urmare, gândiți-vă la toate lucrurile bune pe care le poate face o astfel de casă regală din cer, în timpul mieii de ani, fără o schimbare sau o întrerupere a conducătorilor, prin moarte. Deoarece ei sunt nemuritori, acea mie de ani este ca o zi pentru ei (2 Petru 3:8). Regele regilor este „ultimul Adam”. Dumnezeu i-a spus „primului Adam” în Eden că va muri în ziua când va păcătui. Adam a trăit 930 de ani și a murit din pricina păcatului său, ceea ce denotă că, după măsurarea timpului de Dumnezeu, Adam a murit în timpul unei „zile” de o mie de ani, după ce a dat naștere rasei umane în păcat și moarte (Geneza 2:17; 5:3-5; Romani 5:12). „Ultimul Adam”, Cristos Domnul, își are de asemenea o „zi” de o mie de ani în care va domni, dar El devine „Părintele Veșnic” pentru toți care ascultă de El ca Rege. „El trebuie să domnească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea”, moartea pe care „primul Adam” a adus-o asupra omenirii (Isaia 9:6; 1Corinteni 15:25,26). Sub conducerea lui Satan și a demonilor lui, cei 2.520 de ani de dominație a neamurilor pe Pământ au adus omenirea în nenorocita ei stare prezentă și au fost un blestem. Dar nu așa se va întâmpla cu neîntrerupta domnie de o mie de ani a lui Cristos. El și cei 144.000 ai Săi vor alcătui „cerurile noi” pe care Dumnezeu a promis că le va întemeia, pentru a înlocui cerurile satanice și pentru a revărsa dreptatea asupra omenirii ascultătoare. Așa cum a scris Petru: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea.” (2 Petru 3:13) „Cerurile cele noi, și pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea, zice Iehova.” – Isaia 66:22, *ASV*

14. Satan Diavolul nu va putea să se amestece în întemeierea „pământului nou” promis, unde voia lui Dumnezeu se va face ca și în cer. Aceasta va fi o dreaptă organizație vizibilă pentru guvernarea și binecuvântarea întregii omeniri privilegiate să trăiască în timpul mieii de ani. „Mulțimea mare” cu bunăvoință, care vor supraviețui Armagedonului, vor fi primii care vor intra în binecuvântările pământești materiale ale dreptei lumi noi. În ciuda distrugerii Pământului de către distrugători, acesta va fi transformat într-un paradis edenic, înflorind ca un trandafir. Dar viziunea apocaliptică arată că la timpul potrivit marea, moartea și iadul (sau Hadesul) vor da înapoi pe morții care sunt în ele. Atunci, sub condiții perfect drepte, fără un diavol care să-i seducă, cei înviați de pe Pământ vor fi privilegiați să se folosească de jertfa de răscumpărare a lui Cristos și apoi să dovedească, prin faptele lor, că îl iubesc pe Iehova Dumnezeu și împărăția Lui prin Isus Cristos. Faptele ascultătoare și credincioase vor fi răsplătite cu binecuvântări și vindecare și, în cele din urmă, cu ridicarea la perfecțiune umană, după adevăratul chip și după asemănarea lui Dumnezeu.

15. „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile.” (Apocalipsa 20:7,8) Aceasta înseamnă readucerea la viață, pentru puțină

vreme, a lui Satan Diavolul, pentru a încerca stabilitatea absolută a lumii noi. Această readucere la viață a lui Satan nu va fi un act nedrept, așa cum nu va fi nici învierea celor nedrepti și a celor care au făcut răul, precum și învierea celor drepti și a celor care au făcut binele. – Faptele Apostolilor 24:15; Ioan 5:28.29.

16. Aceia din omenirea ridicată la perfecțiune care vor ceda atunci înșelătoriilor lui Satan, așa cum a făcut perfecta Eva din Eden, urmată de perfectul Adam, vor pieri pentru totdeauna în „moartea a doua”. Acei care își vor menține perfecțiunea și nevinovăția printr-o loialitate neclintită față de Regele lui Dumnezeu își vor avea numele scrise în cartea vieții. Aceasta înseamnă îndreptățirea lor, ei fiind declarați cu fermitate drepti și demni de dreptul la viață veșnică. În felul acesta se va împlini profeția: „Ceilalți morți n-au înviat, până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.” – Apocalipsa 20:5,12-15

17. Satan, care va încerca să înșele și să răstoarne acea lume nouă, va fi pedepsit cu „moartea a doua”, nimicirea lui veșnică, fără nici o întrerupere în viitor (Apocalipsa 20:10). Astfel, Isus Cristos se va dovedi a fi „Regele căruia nimeni nu-i poate sta împotriva” (Proverbe 30:29,31) și lumea nouă va continua fără sfârșit, dovedindu-se a fi stabilă pentru veșnicie, spre justificarea suveranității universale a lui Iehova. După ce domnia de o mie de ani a lui Cristos își va fi servit scopul divin în mod perfect, spre gloria lui Dumnezeu, „atunci va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, ... Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (1Corinteni 15:24-28) Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că viziunea despre domnia de o mie de ani a Regelui Său domnitor se va realiza în curând.

Întrebări pentru studiu

1. Cu ce ajunge la punctul ei culminant „ziua lui Iehova”?
- 2,3. Care este soarta vrăjmașilor vizibili ai Regelui?
4. Cine este îngerul care îl leagă pe Satan? Ce este lanțul lui?
- 5,6. Ce este adâncul și cine deține cheia lui?
7. Ce dovedește în continuare că mileniul începe după Armagedon?
8. Ce înseamnă pentru lumea veche aruncarea lui Satan în adânc?
9. Peste care „națiuni” își începe Regele domnia și de ce?
- 10,11. Cine domnește împreună cu Cristos și ce sunt „aceste suflete”?
12. Cum dovedește caracterul muritor al Ierarhiei că domnia lor este un fals?
13. Cum va fi *ziua* ultimului Adam opusă celei a primului?
14. Cine va intra în binecuvântări pământești în timpul mileniului?
- 15, 16. Când vor trăi din nou ceilalți morți? De ce atunci?
17. Cum îl va înlătura Cristos pe Satan și cum va arăta El loialitate față de Dumnezeu?

MEXICUL MERGE LA ȘCOALĂ

„Dacă știi să citești și să scrii, este datoria ta să-i înveți și pe alții”, spune unul din panourile publicitare frecvent întâlnite prin tot Mexicul. Un deget arată spre toți trecătorii, fie cetățeni, fie străinii care locuiesc în țară, că aceasta este o extraordinară campanie împotriva analfabetismului. Un alt anunț văzut în locurile publice, spune: „Dacă nu știi să citești și să scrii, n-ar trebui să fi

aici, ar trebui să fi la școală”. Mexicul prinde glas, ridicându-se după secole de întuneric și ignoranță, pentru a-și lua locul printre națiunile luminate ale Pământului. Dar de ce este necesară o astfel de campanie în acest secol al douăzecilea? Să privim în urmă în istorie după condițiile educaționale ale acestei mari țări latino-americane.

Înainte să debarce Columb pe țărmurile Americii, populația Mexicului era alcătuită din multe triburi indiene distincte. Înfloriseră două culturi remarcabile: cea Aztecă, spre nord și cultura Maya, spre sud. Numeroasele piramide și ruine existente încă, dovedesc faptul că era în folosință un complicat sistem de hieroglife, care erau înțelese numai de casta preotească, instruită într-o școală-seminar, cunoscută sub numele de *calmecac*, și nu era deloc necesară o cunoștință a cititului și a scrierii ca să fi considerat o parte a grupului educat. Numai copiii nobililor puteau frecventa școlile *calmecac*. Exista numai o singură astfel de școală în orașul Tenochtitlan (acum Mexico City) și aceasta era anexată templului Aztec. Fiind controlată de preoți, instruirea era predominant religioasă.

Tinerii din clasa de mijloc își începeau educația la aproximativ paisprezece ani, când ei intrau la *telpuchcallis*, o școală militară care nu includea cititul și scrisul în planul ei de învățământ. Existau între 40 și 50 de astfel de școli în Mexico City pentru a instrui luptători, dar partea mai mare a populației erau considerați sclavi și erau lipsiți de orice fel de educație. Fiecare trib indian avea o concepție diferită despre lume și viață, care era reflectată în modul lor de educație. Cea a Aztecilor era un tip tradițional bazat pe obiceiuri din trecut, fiind o combinație de militari și religioși.

Cea din sud, a mayașilor, era mai progresivă. Serviciul pentru poporul, religia și familia lor, era principalul lor obiectiv din viață. Atât bărbații cât și femeile erau plini de patru calități de bază: dragostea pentru lucru, onestitatea, abținerea sexuală și respectul. Ca și în cazul Aztecilor, deosebirea între clase era baza pentru educația publică din școală. Nobilii dintr-o școală învățau religia, inclusiv astrologia, scrierea, aritmetica și genealogia, în timp ce clasa de mijloc primea foarte multă instruire militară. Stabilitatea socială a mayașilor și lunga lor existență ca imperiu a fost atribuită în mare parte accentului pe care ei îl puneau pe educație.

Apoi au venit spaniolii, în 1521, aducând nu numai cultura Lumii Vechi, dar și relele ei. În loc să ridice, prin educație, standardul moral al popoarelor cucerite, aceasta a servit scopului *Conchistadorilor* de a-i trata ca pe sclavi. Coloniștii spanioli erau interesați în principal de exploatarea bogatelor resurse naturale din țara descoperită de curând. Cu ajutorul Inchiziției, care a fost adusă în curând în „Noua Spanie”, mii de indieni au fost „converțiți” la așa-numita „religie creștină” și au devenit mai slugarnici, din pricina fricii bolnăvicioase care a fost plantată în inimile lor. Departe de principiile frăției și ale egalității, deosebirea dintre clase devenea tot mai puternică și cu trecerea anilor au venit în existență noi clase. Copiii spaniolilor care erau născuți în noua țară erau numiți *criollos*. Amestecul dintre sângele indian și cel spaniol, prin căsătorie, a dat naștere la *mestizos*, indienii pur-sânge fiind considerați clasa cea mai de jos.

În decursul erei coloniale educația a fost foarte mult neglijată. Sistemul școlar indian a fost abolit, fără ca altul să-i ia locul. Un recensământ al școlii, făcut după 273 de ani de dominație spaniolă, a descoperit numai 10 școli elementare în întreaga țară. În orașul Mexico, din cei 1.400 elevi, numai 73 erau indieni. Potrivit legilor, spaniolilor nu le era permis să locuiască în orașele indiene. De obicei, numai o singură persoană din oraș cunoștea limba spaniolă, nobilul indian care era ales să reprezinte guvernul.

Această stare a continuat până când a fost câștigată independența de domnia Spaniei, în 1810, care a marcat un punct de lumină în educația națională. În 1822, școlile lancasteriene, care

începuseră în sistemul public de școală din New York, au început și în Mexic. Ele furnizau educație fundamentală în grupuri mari; deși nu foarte plină de succes, această metodă a trezit interesul public în școlile gratuite pentru cei săraci. În 1833 a fost înființat un minister al guvernului pentru inspectarea și conducerea activităților educaționale. Pentru prima dată, educația era pusă în mâinile oamenilor de rând. În 1859, marele revoluționar Benito Juárez, numit „George Washington al Mexicului” a alcătuit faimoasele Legi ale Reformei care nu țineau seama de biserică și prevedeau eliminarea educației religioase. Cu toate acestea, domnia lui a fost întreruptă de cea a lui Maximilian și Carlota, trimiși de Napoleon al III-lea al Franței, care visa la înființarea unui mare imperiu catolic în Mexic. În timpul celor câțiva ani de intervenție franceză, religia a venit încă o dată în prim plan și Mexicul a suferit un alt regres în viața lui educațională. Dar odată cu înfrângerea forțelor franceze, Benito Juarez a devenit din nou președinte și lucrurile au luat o întorsătură în mai bine. A fost emisă o lege care făcea educația elementară gratuită și obligatorie și abolea învățătura religioasă. Un anume progres s-a văzut din faptul că în 1871 existau 5.000 de școli primare în funcțiune, dar în 1877 o estimare arăta în Mexic o rată a analfabetismului de 93%, depășită numai de India, cu un procent de 98%.

Din 1877 până în 1911 a fost la putere regimul lui Porfirio Diaz. În timp ce el conducea cu mâna de fier a unui dictator, era interesat de educația publică, încredințând chestiunile educației unor oameni capabili, ca de pildă Justo Sierra, care trăiește încă în memoria poporului mexican ca „învățătorul iubit”. Un bun început a fost înființarea de școli pentru populația băștinașă indiană, dar a intervenit din nou o criză politică, aducând zece ani de revoluție. În decursul acestei perioade, școlile rurale au fost suspendate până când a intrat în vigoare, după revoluție, noua Constituție din 1917, care furniza tuturor educație gratuită și interzicea religiei să pătrundă în domeniul educației.

Scopul declarat al revoluției era să înlăture jugul claselor nobile, pentru a realiza în întreaga națiune un mai mare progres social, economic și cultural. Pentru realizarea acestui țel, școlile urmau să joace un rol important, și au început să funcționeze școlile rurale, în ciuda unor piedici extraordinare - lipsa profesorilor, facilități necorespunzătoare și mai presus de toate, diferența mare dintre oameni. Din populația băștinașă indiană, chiar și acum, numai 1.225.136 vorbesc spaniola mai mult sau mai puțin fluent, în vreme ce aproximativ 3.000.000 de locuitori rurali vorbesc spaniola puțin, dar mențin formele de viață și cultură ale indigenilor. Mulți alții vorbesc numai dialectul lor natal. Așadar, lupta împotriva întunericului și a ignoranței continuă, aparent fără sfârșit, datorită acestor obstacole.

Dar, Marele Educator, Isus Cristos, spunea: „Eu sunt lumina lumii”. În ciuda faptului că unii oameni vor lupta împotriva acestei lumini, preferând întunericul (Ioan 3:19), El le-a poruncit urmașilor Săi să-și lase lumina să strălucească înaintea tuturor oamenilor. În armonie cu aceasta, în Minneapolis, Minnesota, S.U.A., pe 21 august 1948, a fost adoptată o declarație de către un congres de aproximativ 12.000 de martori ai lui Iehova, care în parte spunea:

„Toți oamenii cu bunăvoință, fără deosebire de rasă, crez sau culoare, trebuie să fie găsiți și pregătiți pentru viață în lumea nouă; această lucrare educațională cu adevărul împărăției este cea mai esențială instruire pentru aceștia acum și în perioada de după război, deoarece îi pregătește pentru viață veșnică; ... Manualul libertății este Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, Biblia, și adevărurile pe care El le-a descoperit acolo, prin Fiul și Regele Lui din templu, îi fac liberi pe oameni, fără de care toate libertățile anunțate de oameni sunt trecătoare și iluzorii; ... în ascultare de însărcinarea noastră, noi ne vom strădui acum și în era de după război să extindem mai mult publicarea adevărului împărăției și să creștem numărul orelor de studiu gratuit din Biblie în casele

'oamenilor cu bunăvoință' de pe întreg Pământul, folosind mijloacele educaționale pe care Domnul ni le-a furnizat”.

Instruire în scriere și citire

Când atenția martorilor lui Iehova din Mexic a fost îndreptată spre marea campanie educațională aflată în curs, ei au mers să lucreze ca un singur om. Toți au devenit conștienți de educație. Un abonat al revistei *Treziți-vă!*, care înainte a fost director al școlilor federale rurale din statul Veracruz, scrie că el a întâlnit mulți oameni fără nici un fel de dorință de a citi și a scrie, dar după ce au devenit interesați de cercetarea Scripturilor, prin intermediul publicațiilor Turnului de Veghere, ei au dezvoltat o reală dorință de a învăța. Clerul i-a încurajat pe oameni să trăiască în ignoranță și aceasta a avut ca rezultat o indiferență din partea multora în a participa la centrele de citit și de scris înființate de guvern. Mulți care au început cu bune intenții au arătat o lipsă de perseverență, deoarece în multe părți ale Mexicului climatul este favorabil interesului trecător. Cititul este numai un mijloc de a câștiga cunoștință; trebuie să existe un stimulent de a învăța, înainte să se facă un mare efort. Știind că oamenii cu bunăvoință flămânzesc după cunoștința despre Dumnezeu și despre scopurile Sale, martorii lui Iehova le duc acestora Biblia și publicațiile Turnului de Veghere ce conțin hrană spirituală. Cei care participă la studiile din Biblie numai pentru a asculta, descoperă că au o puternică dorință de a ști să citească pentru ei și acceptă cu dragă inimă ajutorul celor care se oferă să-i învețe.

Rezultatele sunt încântătoare. Ei nu și-au limitat activitățile la cei cu care s-au întâlnit pentru studiu. Din ușă în ușă, ei au contactat alte persoane care au avut dorință să citească și au făcut vizite regulate cu scopul de a-i învăța gratuit pe acești oameni. Un procent mare din cei asociați cu martorii lui Iehova au învățat să citească folosind Biblia și ajutoarele biblice ca manuale.

Din Nogales, Sonora, un abonat scrie că multe persoane care nu știau să citească și să scrie, la venirea în contact cu studiile biblice ale martorilor lui Iehova, au fost impulsionați să învețe de iubirea din Cuvântul lui Dumnezeu, iar acum îi ajută și pe alții în această campanie educațională. La fel este cazul unei martore a lui Iehova din Mexicali, Lower California. Ea scrie: „Un reprezentant al *La Torre del Vigia* [Turnul de Veghere] a venit la mine acasă cu niște cărți foarte interesante, așa cum explica el. I-am spus că acelea erau pentru oamenii care știau să citească. El a răspuns că toți oamenii aveau acest privilegiu și dacă doream el avea să mă învețe să citesc și să studiez acele cărți. Aceasta se întâmpla acum aproape doi ani, iar acum, cu ajutorul acelor cărți, nu numai că știu să citesc și să scriu, dar și cooperez în această lucrare educațională de a-i învăța pe alții”.

Pe 21 august 1944, la numai un an după anunțul făcut de martorii lui Iehova pentru campania educațională gratuită, a fost înființată în Mexic, prin decret prezidențial. Campania Națională împotriva Analfabetismului. Aceasta a fost o lucrare de învățare de la om la om, care era obligatorie pentru oricine știa să citească și să scrie. Au fost furnizate de guvern cărți și manuale speciale oricui prezenta numele unui candidat pentru instruire și la sfârșitul cursului, un inspector al guvernului îl examina pe student și-l răsplătea cu o diplomă de merit pe învățător. Bineînțeles că martorii lui Iehova au fost gata să se folosească de acest ajutor și câteva săli de studiu au fost recunoscute ca centre de instruire, aprovizionate cu cărți speciale, lor acordându-li-se diplome de merit pentru lucrarea lor.

Reprezentativă este experiența martorilor lui Iehova din orașul lui Jimenez, Tamaulipas. După ce au contactat un grup de persoane din mediul rural, care erau dornici să studieze publicațiile aduse lor, dar care nu știau să citească, martorii au început să-i învețe. Inspectorul școlar le-a furnizat cărțile și manualele necesare și lecțiile au început.

După doisprezece vizite, tot grupul știa să citească și să scrie și se bucura de un studiu regulat din Biblie. Inspectorul școlar și-a exprimat aprecierea pentru lucrarea bună a acestor instructori și a promis cooperarea lui în eforturile lor viitoare.

În noiembrie 1947, UNESCO, organizația educațională și culturală a Națiunilor Unite, s-a reunit în Mexico City pentru a discuta multele probleme legate de împlinirea scopului pe care și l-au promis, anume, de a ajuta statele membre, care doresc un astfel de ajutor, să stabilească un minim de educație fundamentală pentru toți cetățenii lor; pentru a stimula și coordona o educație fundamentală în toată lumea. Pe 28 noiembrie 1947 s-a tipărit un vast raport despre lucrarea lor din Mexic, în care educația de bază era definită ca „procesul de transmitere a unui minim de cunoștință, pregătire și comportare, de care omul are nevoie ca să trăiască, să se bucure de o sănătate bună, să profite de oportunitățile care i se oferă din educația superioară și să se pregătească să-și îndeplinească datoriile și să practice drepturile de cetățean liber al lumii”. Ei au recunoscut nevoia de a ridica standardul general de viață al poporului mexican și valoarea educației ca mijlocul ideal de a realiza scopul acesta. După un studiu minuțios al istoriei educaționale din Mexic, Doctor Kuo-Yu-Shou declara că pentru a furniza cultura necesară era nevoie de un efort mult mai mare decât campaniile de scris și de citit. Se făcea mențiunea despre milioanele de băștinași primitivi care trăiesc încă în trecut, nefiind numai cazul celor din Mexic, ci și al celor din alte țări indo-latine. Atenția a fost îndreptată spre condițiile lor de viață și a obiceiurilor lor, cum ar fi „vindecările” făcute de vraci pentru a scoate răul din pacienții lor, „ochiul rău” atât de temut, forța teribilă a „blestemelor” care îl copleșește și îl urmează pe cel blestemat, închinarea la icoane și la statui în practicile lor religioase, rivalitatea religioasă dintre orașele și comunitățile învecinate, care adesea au ca rezultat vărsarea de sânge, viața umană însemnând foarte puțin.

Acestea sunt problemele care îi tulbură foarte mult pe liderii din domeniul educației mondiale. Așa cum am văzut, religia a fost în mare măsură responsabilă pentru această lipsă de progres și pentru menținerea superstiției din Mexic. Ierarhia romano-catolică a pretins din totdeauna că educația oamenilor îi aparține de drept și aceasta ar trebui să fie sub însărcinarea și supravegherea Vaticanului. Chiar și acum, când guvernul a interzis prin Constituție învățarea religiei în școli, influența Ierarhiei catolice se strecoară pe furiș în multe școli. Serviciile și învățăturile religioase sunt incluse în programă și nu lipsește nici o oportunitate pentru a injecta punctul de vedere religios.

Nu mai târziu de 7 mai 1948, cotidianul *Tema de Hoy* din Jalapa, Veracruz, publica un raport care descoperă adevărata atitudine a Ierarhiei față de educația publică. Preotul de țară din Cosautlah, un mic orașel de lângă Jalapa, a instalat în amvonul lui un microfon cu patru difuzoare în afara clădirii și cu o voce răsunătoare, care se auzea chiar și în comunitățile învecinate, el le interzicea tuturor „credincioșilor” să-și trimită copiii la școală. El îi ațâța să se ridice împotriva învățătorilor și a membrilor comitetului școlii, autorizându-i chiar să conducă ambuscade împotriva 'oricui alegeau ei'. În fața gloatelor demonizate, învățătorii și autoritățile erau forțați să fugă, temându-se pentru viețile lor și ordinea a fost restabilită numai când a intervenit guvernul. Ca de obicei, sistemul catolic s-a arătat a fi împotriva spiritului de educație și progres.

Dar cel mai mare Educator al tuturor timpurilor a pronunțat singurul remediu adevărat, când a spus: „Adevărul vă va face liberi”. În ascultare de porunca Lui, urmașii Săi din Mexic, ca și din alte părți ale lumii, continuă o adevărată lucrare educațională. Curând, fiecare sală de studiu din tot Mexicul va fi transformată într-o sală de clasă pentru câteva ore pe săptămână, într-un efort energetic de a-i învăța să scrie și să citească pe toți care doresc. Guvernul a promis să coopereze, furnizând manualele necesare. Oamenii cu bunăvoință care au fost ținuti în ignoranță atât de mult timp sunt recunoscători pentru ajutorul dat lor pentru a câștiga cunoștința dătătoare de viață din Marele Manual de instruire, Biblia. Echipați cu o astfel de cunoștință, ei așteaptă cu nerăbdare viață în Lumea Nouă a dreptății, când tot Pământul va fi „plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.” (Isaia 11:9) Un raport suplimentar va fi dat la timpul potrivit.

MICA PREVEDE REZULTATUL JUDECĂȚII DIVINE

Profetul Mica (însemnătatea numelui *Mica* este „Cine este asemenea lui Iehova?”) stătea în căsuța sa de chirpici din Moreșet-Gat, aflat în *shephelah-ul* Iudeei. El scria de ceva timp și deodată realizează că mâna nu-i mai era așa de sigură ca de obicei și ochii i-au obosit mai repede. Dar aproape terminase de scris. Când termină, închide ochii să și-i odihnească și în mintea sa el revede multe ocazii cu care predicase în timpul bunelor domnii ale regilor Iotam (774-759 î.Chr.) și Ezechia (745-716 î.Chr.), și în timpul nelegiuitei domnii a regelui Ahaz, care a domnit între ei. Ezechia se apropia acum de sfârșitul celui de-al douăzeci și nouălea an al domniei sale. Mica își amintește de călătoriile făcute la Ierusalim pentru a celebra sărbătorile pe care le-a poruncit Iehova. Cât îi plac cântările de laudă aduse lui Iehova! Inima i se bucură când vede pe închinătorii lui Dumnezeu venind de aproape și de departe ca să se închine la templu. Întotdeauna se simte înviorat la sărbătorile lui Iehova, mai ales după ce stă de vorbă cu profeții Osea și Isaia. El își mai amintește și de călătoriile făcute în Samaria pentru a duce mesajul lui Dumnezeu împotriva ei. Ce plină de idoli era țara! Acum locuitorii Samariei au fost exilați în Asiria. Asiria! Aproape că aude din nou tropăitul armatelor la care veghease de mai multe ori de pe dealurile *shephelah-ului* său. Ce nebunie din partea Asiriei, gândea el, să-și imagineze că putea smulge Iudeea din mâna lui Iehova, Domnitorul Suprem al Universului! Cine este asemenea lui Iehova?

Cu ochii odihniți, el recitește înregistrarea mesajului lui Iehova pe care l-a văzut peste ani, cu privire la Samaria și Ierusalim. – Mica 1:1.

Citirea îi aduce multe amintiri. El se emoționează din nou, așa cum a făcut inițial, cu mulți ani înainte, atunci când Iehova l-a inspirat pentru prima dată să cheme întreg Pământul la judecata divină: „Ascultați, voi popoare toate! Ia aminte, pământule, și ce este pe el; Iehova Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul care este în Templul Lui cel sfânt!” (Mica 1:2, *ASV*) Cât de înfricoșătoare era viziunea! - „Sub El se topesc munții, văile crapă, ca ceara înaintea focului, ca apa care curge prin râpe.” (Mica 1:4, *Moffatt*). Apoi Iehova i-a dat și motivul: „Și toate acestea din pricina nelegiurii lui Iacov, din pricina păcatelor casei lui Israel! Dar care este nelegiuirea lui Iacov? Nu este oare Samaria? Și care este păcatul lui Iuda? Nu este Ierusalimul?” (Mica 1:5). Mica își amintește cât de plină de închinare la Baal era cetatea și regatul Samariei; închinarea la vițel din Betel, ce dezona pe Dumnezeu; conspirația Samariei cu Siria împotriva Iudeei. El își amintește cu plăcere cum bunul rege al Iudeei, Ezechia, a curățit țara de închinarea falsă, inclusiv de înălțimi

(2 Regi 18:4). El își mai amintește cum mergea prin țară și cum îi ajuta cu propriile mâini pe restul închinătorilor lui Iehova să doboare înălțimile, chiar după prima sărbătoare memorabilă a Paștelui și sărbătoarea pâinii nedospite, după curățirea templului. – 2 Cronici 31:1.

El s-a întristat atunci când a ajuns la partea profeției ce menționa pierderea orașului său natal, Moreșet-Gat din Iudeea (Mica 1:14). Un alt pasaj îi reamintește că el deplângea adesea călcarea cu voia a legământului lui Dumnezeu din partea Israelului. Ce bucuros a fost atunci când Iehova l-a inspirat să spună: „Vai de cei ce cugetă nelegiuirea și făuresc rele în așternutul lor; când se crapă de ziuă o înfăptuiesc, dacă le stă în putere. Dacă poftesc ogoare, pun mâna pe ele, dacă doresc case le răpesc; asupresc pe om și casa lui, pe om și moștenirea lui. De aceea, așa vorbește Iehova: 'Iată, Eu am de gând să aduc o nenorocire împotriva acestui leat de oameni, de care nu vă veți feri grumazurile și nu veți mai umbla cu capul atât de sus. căci vremurile vor fi rele.'” – Mica 2:1-3, *ASV*

El își amintește cum ascultarea stăruitoare a lui și a tovarășilor săi profeți față de Dumnezeu, în proclamarea condamnării asupra călcătorilor de legământ, îi irita pe falșii preoți și pe susținătorii lor necredincioși. Ei îi spuneau lui și tovarășilor săi proclamatori: „Nu mai proorociți!”. „Să nu se proorocească asemenea lucruri.” (Mica 2:6, *ASV*). Dar el și frații lui credincioși au continuat să predice, iar eforturile împotrivorilor necredincioși n-au reușit să-i protejeze de batjocura și rușinea pe care o meritau (Mica 2:6, *Young*). El își amintește clar sfatul pe care Iehova l-a inspirat să-l dea acelor suflete credincioase pe care le găsea trăind printre falșii închinătorii: „Sculați-vă și plecați, căci aici nu este odihnă pentru voi; căci din pricina spurcăciunii vor fi dureri, dureri puternice” – Mica 2:10.

Cu câtă încăpățănare a refuzat Israel să dea ascultare mesajului pe care Iehova l-a inspirat să-l transmită lor! Ei i-au preferat pe profeții falși. Nu este de mirare că Iehova l-a inspirat să le spună: „Da, dacă ar veni un om cu vânt și minciuni, și ar zice: 'Îți voi prooroci despre vin, și despre băuturi tari!' acela ar fi un prooroc pentru poporul acesta!” – Mica 2:11, *Moffatt*

Următoarea parte a profeției îl face pe Mica să-și amintească cum se mirase de poporul credincios al lui Dumnezeu, după judecata Lui finală. Într-o zi, Iehova l-a inspirat să rostească o profeție cu privire la ei: „Te voi strânge în întregime, Iacove! Voi strânge rămășița lui Israel, îi voi aduna ca pe niște oi dintr-un staul, ca pe o turmă în pășunea ei, așa că va fi o mare zarvă de oameni.” (Mica 2:12, *Moffatt*). Pe când își reamintește ocazia când Iehova l-a făcut să vadă acest mesaj, părea că zgomotul nu era cel al unei dezordini, ci al unei activități armonioase de laudă lui Iehova, ca la sărbătoarea templului din Ierusalim.

Continuând să citească, el își amintește de mâhnirea pe care o simțea atunci când îi vedea pe oficialii Israelului că refuzau dreptatea poporului și se comportau cu ei așa cum se comportă o fiară cu prada. El s-a bucurat de mesajul pe care Iehova l-a făcut să-I vadă și să-l proclame: „Am zis: 'Ascultați, căpetenii ale lui Iacov și mai mari ai casei lui Israel! Nu este datoria voastră să cunoașteți dreptatea? Și totuși voi urâți binele și iubiți răul, le jupuiți pielea și carnea de pe oase! După ce au mâncat carnea poporului Meu, după ce-i jupoaie pielea, și-i sfărâmă oasele; îl fac bucăți; ca ceea ce se fierbe într-o oală, ca și carnea dintr-un cazan. Apoi strigă către Iehova. Dar El nu le răspunde, ci își ascunde Fața de ei în vremea aceea, pentru că au făcut fapte rele.’” (Mica 3:1-4, *ASV*). Adesea Mica simțea o mare scârbă față de închinarea falsă mult comercializată a preoților amăgitori din Israel. Cât de competent descrie Iehova escrocheria lor! - „Dacă au de mușcat ceva cu dinții, [ei] vestesc pacea; iar dacă nu li se pune nimic în gură, [ei] vestesc războiul sfânt.” (Mica 3:5, *Leeser*) Cât de recunoscător este Mica, deoarece prin îndelungatul său serviciu credincios a putut spune întotdeauna: „Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de

cunoștința dreptății și de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui, și lui Israel păcatul lui!” – Mica 3:8, *ASV*, margin.

Pe măsură ce continuă să citească, el își amintește de răspunsul potrivit al regelui Ezechia față de cuvântul lui Iehova, pe care el, Mica, l-a spus întregului popor al Iudeei: „Așa vorbește Iehova al oștirilor: 'Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre, și muntele Casei Domnului o înălțime acoperită cu păduri.’” (Ieremia 26:18, *ASV*; Mica 3:12) Ezechia s-a temut imediat de Iehova, a implorat favoarea Lui și Iehova s-a căit de răul pe care-I rostise împotriva lor.” (Ieremia 26:19) Mica mulțumește în gând lui Iehova că i-a permis să trăiască pentru a vedea o asemenea domnie dreaptă.

Lui Mica îi face plăcere de fiecare dată să revadă viziunea glorioasă pe care i-a dat-o Iehova despre muntele-templu, care este înălțat ca cel mai înalt munte și despre mulțimea de oameni care se vor duce cu grămada la el, din orice direcție, din orice națiune. El îi aude din nou zicând: „Veniți, haidem să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul lui Iehova.” – Mica 4:1,2, *ASV*

El continuă să citească încet, că fiecare rând îi aduce multe amintiri. Apoi, el ajunge la o parte care întotdeauna l-a interesat profund și care l-a pus în încurcătură. Cât își dorea să știe cu ce se va asemăna împlinirea acestei profeții! „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei. De aceea îi va lăsa, până la vremea când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi se va întoarce la copiii lui Israel.” (Mica 5:2,3) Împlinirea acelei profeții trebuie să fie un timp binecuvântat, încheie el. „El se va înfățișa, și va cârmui cu puterea lui Iehova, și cu măreția Numelui lui Iehova, Dumnezeului Său: vor locui liniștiți, căci El va fi proslăvit până la marginile pământului.” – Mica 5:4, *ASV*

Mica a continuat cititul până la sfârșitul scrierii. Inima sa emoționată era plină de bucurie și recunoștință față de Iehova, pentru asigurările Lui continue că rezultatul judecării Sale divine va dovedi că El este Suveranul suprem, că nu este nimeni asemenea Lui în univers. El este îmboldit să scrie o rugăciune de încheiere: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-Și ține mânia pe vecie, ci îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și va arunca în fundul mării toate păcatele lor. Vei da cu credincioșie lui Iacov și vei ține cu îndurare față de Avraam, ce ai jurat părinților noștri în zilele de odinioară.” – Mica 7:18-20

Mica a prefigurat pe martorii lui Iehova care astăzi continuă să predice că Iehova este Suveranul de drept al universului și că El îi va distruge în cele din urmă pe toți cei care se împotrivesc domniei Sale drepte. Așa cum a făcut Mica, și ei continuă să asculte porunca lui Iehova de a predica, indiferent de ceea ce le spun împotrivorii lor; și ei se bucură de prețioasele promisiuni ale lui Iehova și îi spun în rugăciune: „Care Dumnezeu este ca Tine?”

EXPERIENȚE DE PE TEREN

Dumnezeu răspunde cererii după instruire

Iehova Dumnezeu îi folosește pe martorii Lui credincioși pentru a-i instrui pe cei care doresc, în mod sincer, să-L cunoască și să-L servească. Una din aceste persoane sincere ne spune cum a primit răspuns la rugăciunea sa.

„Sunt foarte mândră și foarte bucuroasă că lumea știe că am devenit o martoră pentru Iehova și glorioasa Lui împărăție. În ultimele luni am primit atât de multe cărți poștale și scrisori drăguțe de la membrii Bisericii Presbiteriene la care am aparținut, pentru a-mi cere de fapt să mă întorc la biserică; dar niciodată nu mă voi mai putea întoarce la religia deșartă. Ceea ce-i doare pe ei este faptul că toți cei din clasa noastră de adulți a școlii de duminică știau că eu într-adevăr studiam, cercetam și căutam în Scripturi adevărul și puneam atâtea întrebări membrilor mai bătrâni, la care ei nu păreau să știe ceva din Biblie, chiar dacă mergeau la acea biserică de o viață.

„Știți, am 27 de ani, cinci copii mici și sunt doar soție de fermier, dar întotdeauna am crezut în Dumnezeu și niciodată nu mi-am putut băga în cap acea 'treime'. Am fost crescută pentru a fi o luterană și vară după vară am mers la Școala Biblică Luterană, și totuși am refuzat să fiu confirmată, îi spuneam mamei că era prea ridicol să crezi că dacă, copilașii nu erau botezați, Dumnezeu îi va lăsa să meargă într-un 'iad' arzător! Când am mers la liceu, citeam orice carte pe care o puteam găsi, în speranța de a explica sau de a rezolva misterul vieții. Apoi, la 17 ani m-am căsătorit și timp de câțiva ani am devenit atât de ocupată cu cei mici, că n-am mai avut timp să citesc atât de mult; dar copilul meu are acum 2 ani și jumătate și aproape cu un an și jumătate în urmă am început într-adevăr să studiez Biblia și părea că ea se contrazice, dar știam că nu Cuvântul lui Dumnezeu era de vină, ci eu, pentru că nu-l înțelegeam și nu cumpăneam cuvintele cum trebuie. Nici preotul, nici altcineva nu mi-au putut răspunde la întrebări și atunci am început să mă gândesc: De ce ar avea Dumnezeu o carte scrisă în numele Lui, dacă nimeni nu o poate înțelege? Ea spune: 'Bate și ți se va deschide' și 'Binecuvântați sunt cei care flămânzesc și însetează după dreptate'; așa că m-am gândit: Bine, dar eu bat și însetez; așa că i-am cerut lui Dumnezeu și L-am rugat să-mi deschidă și să-mi dea voie să fiu și un împlinitor al Cuvântului, nu numai un ascultător, indiferent ce mi se va cere.

„Chiar în acea seară, unul din martorii lui Iehova a venit la ușa mea și i-am cerut să intre. El mi-a putut răspunde la toate întrebările și niciodată n-am cunoscut pe cineva cu un astfel de zel pentru Domnul. Mi-a luat aproape șase săptămâni să realizez că acesta era în sfârșit adevărul real; așa că am abandonat biserica și toată iarna am studiat. Am mers la mărturie în două dimineți de duminică și într-adevăr aceasta este cea mai interesantă și cea mai emoționantă lucrare pe care am făcut-o vreodată!”

Cuvântul lui Dumnezeu aduce pace

Adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și spiritul manifestat de poporul credincios al lui Iehova trezește o reacție în inimile sincere. Cineva, care căutase în zadar pacea în afara Cuvântului lui Dumnezeu, spune:

„În iulie 1942 m-am înrolat în Flota Militară a Statelor Unite, deoarece doream să opresc uciderea a milioane de evrei nevinovați; deoarece doream să opresc arderea cărților, doream să opresc jaful. Doream să văd că democrația domnește în toată lumea. Am jucat un rol foarte mic în

război. Pe 2 decembrie 1943 am fost demobilizat, întors din nou la viața de civil, am găsit lucrurile diferite, mult mai diferite decât mă așteptam. Am văzut că și aici se întâmplau aceleași lucruri pentru care luptam împotriva Germaniei. Mai subtil, mai puțin vicios poate, dar cu toate acestea, se întâmplau și aici. Eram șocat.

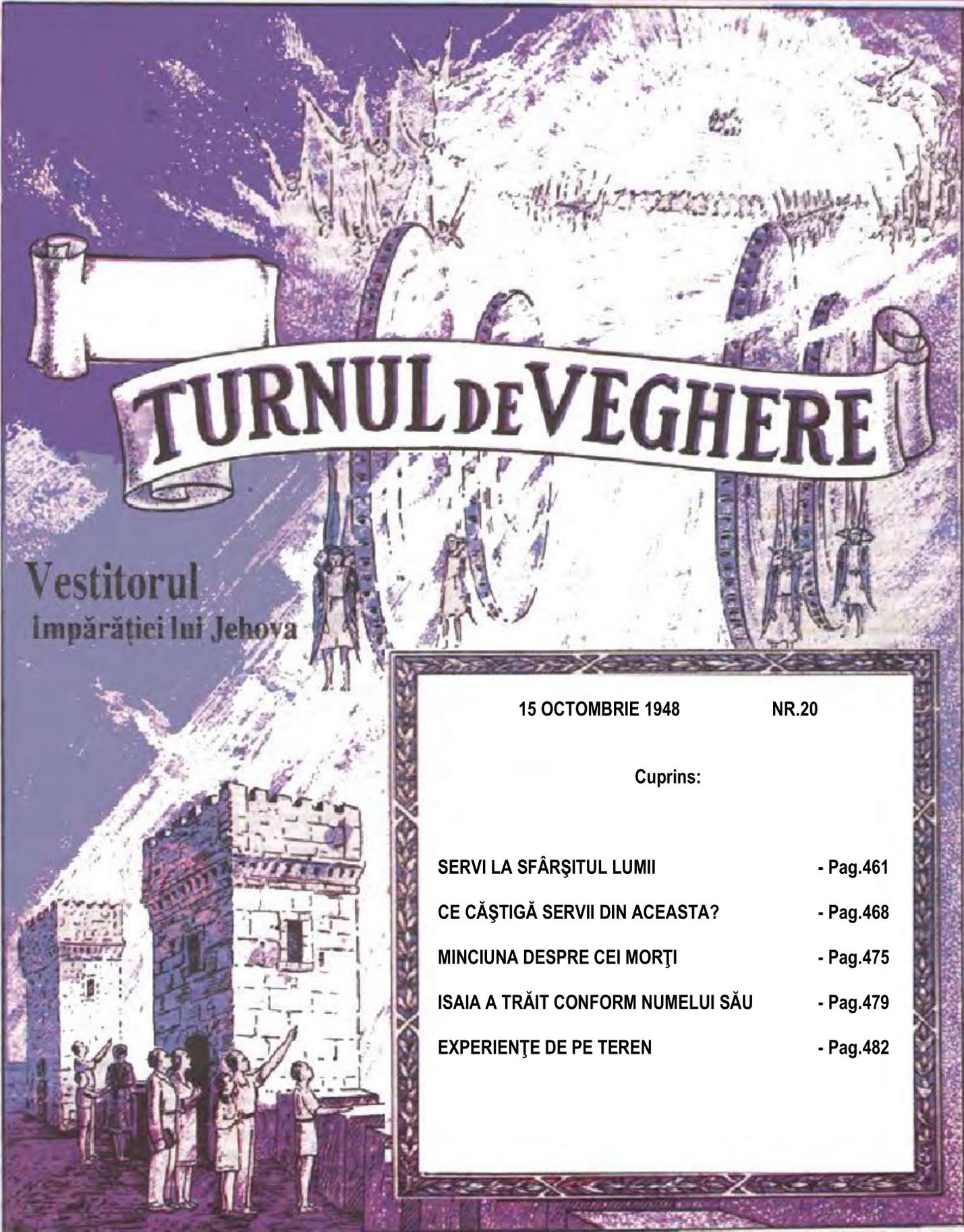
„Apoi a venit VE-Day (8 mai 1945, ziua victoriei din Europa a Aliților în cel de-al Doilea Război Mondial), VJ-Day (14 august 1945, ziua când Japonia a acceptat termenii capitulării în cel de-al doilea Război Mondial), ziua patriotismului de paradă, a bucuriei, a celebrării și a 'democrației trainice'. Visele veteranilor care se întorceau acasă, ale familiei, despre siguranță și da, despre cele patru libertăți, nu s-au materializat. ... Am văzut acele împrejurări și mi s-a făcut scârbă la vederea lor. Am devenit deprimat și descurajat.

„Am mers la biserici, la adunările Legiunii Americane și am văzut aceleași lucruri. Apoi am întâlnit un comunist. Cu cât auzeam mai multe despre comunism, cu atât deveneam mai interesat. Am citit tot ce-am putut găsi despre Marx și despre Engels. Atunci am intrat în comunism cu toată energia și forța. Toată furia înăbușită care s-a strâns în mine în anii trecuți de depresie și război mi-au stimulat energia și forța. Am devenit un membru, unul activ. Eram plin de entuziasm pentru 'cauză'. Dar în curând am început să simt că lipsește ceva. Nu putea fi religia. Vedeam farsa religiei și o condamnam împreună cu alții. Cu toate acestea, sprijineam dreptul omului de a se închina oricui îi place și respingeam dreptul de a condamna pe altul pentru crezurile lui. Dar totuși, lipsea ceva.

„De curând locuiesc împreună cu sora și cumnatul meu pe care îi las să mă convingă să particip la unele adunări ale martorilor lui Iehova. În sfârșit, văd ceea ce a lipsit întotdeauna - iubirea frățească! Adevărul, adevărul din Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu!

„Ce să mai spun? Sunt ușurat de o povară. Mă simt liber, în sfârșit, pacea și-a făcut loc pe umerii mei, care duceau poveri de deznădejde și disperare. În lumina adevărului am renunțat la comunism și am acceptat Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr. L-am respins pe Marx și am primit adevărul Bibliei. Mulțumesc sincer lui Dumnezeu pentru mâna Lui călăuzitoare pe care mi-a întins-o așa de îndurător prin martorii lui Iehova”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 OCTOMBRIE 1948

NR.20

Cuprins:

SERVI LA SFÂRȘITUL LUMII	- Pag.461
CE CĂȘTIGĂ SERVII DIN ACEASTA?	- Pag.468
MINCIUNA DESPRE CEI MORȚI	- Pag.475
ISAIA A TRĂIT CONFORM NUMELUI SĂU	- Pag.479
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag.482

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Octombrie 1948

Nr. 20

SERVI LA SFÂRȘITUL LUMII

„Căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta; ... cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” – Daniel 12:1,3

IEHOVA marchează sfârșitul acestei lumi prin întemeierea împărăției Sale pentru binecuvântarea tuturor locuitorilor cu bunăvoință ai Pământului. Acesta este motivul pentru care întemeierea împărăției Sale înseamnă, ca să începem cu aceasta, un timp de necaz de care nu s-a mai auzit până acum, pentru toate împărățiile prezente ale acestei lumi. Nici o persoană rațională nu va tăgădui că noi am intrat într-un astfel de necaz, chiar dacă ea poate tăgădui că acesta marchează timpul întemeierii împărăției lui Dumnezeu. Prin Cuvântul Său scris, Dumnezeu spune că acest necaz marchează chiar *acest fapt*: și chiar dacă deșteptii lumii acesteia, inclusiv clerul creștinătății, nu cred și iau în batjocură acest fapt, oamenii cu bunăvoință care se lasă învățați, sunt destul de încrezători ca „Dumnezeu să fie adevărat și toți oamenii mincinoși.” (Romani 3:4) Batjocoritorii înțelepți lumește și necredincioșii sunt cei care vor fi răniți mortal de acest necaz, dar oamenii cu bunăvoință sunt singurii cărora li se va permite să supraviețuiască celui mai rău dintre necazuri și după aceea să primească binecuvântările trainice ale împărăției lui Dumnezeu a dreptății.

2. Principalul Său Fiu din ceruri este Acela pe care Iehova Dumnezeu îl face Domnitorul regal în Împărăția Lui întemeiată de curând. El reflectă cel mai fidel chipul și asemănarea Tatălui Său. Numele *Mihail* i se potrivește bine, deoarece acesta înseamnă „Cine este asemenea lui Dumnezeu?”. El era una din „stelele dimineții” care cântau, în timp ce „toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie”, atunci când Dumnezeu a întemeiat planeta noastră, Pământul (Iov 38:4-7). În zilele profetului Daniel, în secolul al VII-lea î.Cr., Mihail era „unul din prinții principali” din cerurile invizibile; lui Daniel i s-a spus că Mihail era „prințul tău”, da „marele prinț care îi apără pe copiii poporului tău” (Daniel 10:13,21; 12:1). În timpul acela El era glorios ca o stea a dimineții, dar acum, de când s-a înălțat la tronul împărăției lui Dumnezeu, El este și mai glorios. Regele David din Ierusalimul din vechime a fost un rege glorios pe „tronul lui Iehova” vizibil, dar Regele lui Iehova instalat de curând pe tronul ceresc este Cel pe care David L-a numit în mod profetic „Domnul meu” și este cu mult mai glorios decât David (1Cronici 29:23; Psalmii 110:1, *ASV*). Îngerul care i-a dat lui Daniel minunata profeție despre „timpul sfârșitului” a vorbit despre timpul când Mihail trebuia să se înalțe la tronul pe care Iehova I L-a pregătit în ceruri, despre care el spune:

3. „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la

vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.... „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci. Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește.” – Daniel 12:1-4, Isaac Leeser’s translation.

4. Promisiunea de aici este că în timpul celei mai mari catastrofe din istoria lumii vor exista unii care vor străluci ca soarele pe firmamentul nostru, ziua și ca stelele fără număr, noaptea, pentru ca oamenii aflați în mijlocul întunecimii acestui necaz să aibă lumină. Aceste lumini vor fi cei înțelepți care vor avea succes în a-i întoarce pe mulți oameni spre dreptate, în ciuda decăderii morale a omenirii din timpul sfârșitului. Acești lucrători înțelepți pentru adevărata dreptate trebuie să fie fără îndoială servii lui Iehova Dumnezeu și reprezentanții pământești ai Fiului Său princiar, pe tronul ceresc, pentru că ei sunt asemenea cu soarele și cu stelele din creația lui Dumnezeu.

5. Prin cuvântul *servi* de aici noi nu putem înțelege clerul religios al creștinătății, pentru că în întunericul ce se adâncește din acest timp al necazului global începând cu anul 1914 A.D., acești preoți s-au dovedit a fi absolut lipsiți de orice fel de lumină pentru omenire. Aceasta nu-l exclude nici chiar pe conducătorul politico-religios al Cetății Vaticanului, că speranțele lui pentru viitor cresc se năruiesc potrivit cu soarta națiunilor politice ale acestei lumi, iar acum el este plin de un mare pesimism, în mod nehotărât, papa plănuiește acum să declare anul 1950 ca un „an sfânt”, având în proiect lucruri mari, ca de pildă: o Linie Aeriană a Cetății Vaticanului, o pistă de aterizare a Vaticanului și îngrijiri pentru un milion de pelerini la Roma. Dar aceasta nu aduce lumii nici o lumină, deoarece papa a mai decretat și anul 1933 ca un an sfânt, declarând că se va ridica un torent de religie ce va străbate națiunile în pace și prosperitate. Istoria arată că papa a oferit o lumină falsă, că în loc să fie străbătut de pace și prosperitate, globul a fost străbătut de cel de-al Doilea Război Mondial prin Hitler care a devenit dictator nazist în Germania și a semnat un concordat cu Vaticanul prin cardinalul Eugene Pacelli. În aceeași an, 1933, nici papa, nici ceilalți clerici religioși ai creștinătății nu se bucură de însemnătatea semnelor din timpurile noastre, anume de sfârșitul acestei lumi vechi și întemeierea împărăției lui Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos. Clerul nu oferă omenirii nici o lumină despre acest subiect, pentru a le arăta calea de scăpare din bătălia finală a Armagedonului cu care se va sfârși acest „timp de necaz cum n-a mai fost niciodată”. În ciuda titlurilor lor religioase, preoții nu sunt servii lui Iehova Dumnezeu la sfârșitul lumii, deoarece faptele arată că ei nu împlinesc profeția din Daniel 12:3.

6. Noi înțelegem atunci prin *servi* pe cei care Îl servesc acum cu adevărat pe Iehova Dumnezeu și permit ca cereasca lui lumină cu privire la Împărăția lui Dumnezeu să strălucească asupra oamenilor, ca ei să-i poată întoarce astfel pe aceștia spre Împărăția lui Dumnezeu și spre dreptatea Lui. Omul poate servi numai un singur stăpân în același timp, fie pe Iehova Dumnezeu, fie pe Satan Diavolul, și acum noi trebuie să ne decidem să fim fie servii lui Dumnezeu, fie ai Diavolului.

Stele căzătoare

7. Biblia spune că Satan Diavolul este „dumnezeul acestei lumi” iar clerul religios al creștinătății, care se implică atât de mult în afacerile lumii acesteia și se străduiește să păstreze aceste afaceri, continuă să arate clar că ei sunt servii lui. Ca și un paravan, ei se pot numi

„succesori apostolici” sau cu alte nume nebiblice, dar adevăratul apostol Pavel ne avertizează, zicând: „Aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Cristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar. dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” (2Corinteni 11:13-15) Bineînțeles că Satan își are servii săi la acest sfârșit al lumii. Cum îi ia el în captivitate este ilustrat pentru noi în ultima carte a Bibliei. Apocalipsa. Acolo, organizația universală a lui Dumnezeu este ilustrată ca serv al Lui, „femeia” Sa învăluită în lumină cerească. În timp ce Satan Diavolul este ilustrat ca un balaur cu șapte capete și zece coarne. Organizația universală a lui Dumnezeu, „femeia” Sa, dă naștere împărăției Sale și din această organizație a fiilor Săi servii Săi, Dumnezeu îl aduce pe Fiul Său ca Rege al Lumii Noi a dreptății încoronat de curând. Până la nașterea acestei împărății din anul 1914 A.D a fost un timp de așteptare nerăbdătoare și de rugăciune pentru membrii organizației universale a lui Iehova, „femeia” Lui. Citim:

8. „ În cer s-a arătat un semn mare, o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cununa de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu cu zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe Pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. ... Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Cristosului Lui, pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” – Apocalipsa 12:1-10, *Douay*

9. Observați că Satan balaurul prinde a treia parte din stelele cerului în încolăcirile lui și le aruncă jos pe Pământ cu coada. Dar cele douăsprezece stele din cununa de pe capul femeii nu sunt incluse între ele. A treia parte din stele ilustrează pe servii lui Satan, care mărturisesc a străluci cu lumină cerească, dar pe care Satan i-a prins în cursă și i-a făcut o parte a organizației sale vizibile pământeste a comerțului, politicii și religiei. Așa cum el a înșelat-o în Eden pe Eva cu o minciună, tot așa îi înșeală pe aceștia prin minciuni, prin organizația lui lumească. „Profetul care învață minciuni, el este *coada*” (Isaia 9:15). Apostolul Pavel îi avertizează pe creștini împotriva acestei înșelătorii prin „coada” Șarpelui, Satan. – 2Corinteni 11:3,4.

10. Fiind „stele” pe care Satan le-a aruncat jos pe Pământ, ei n-ar putea fi cei preziși la Daniel 12:3 care luminează cu înțelepciune cerească asemenea Soarelui și care îi întorc pe mulți spre dreptate și strălucesc asemenea stelelor la „timpul sfârșitului”. Cei pe care balaurul îi aruncă jos din cer trebuie să fie servii lui Satan la „timpul sfârșitului”, când a fost născută Împărăția lui Dumnezeu. Acești servi religioși ai lui Satan se travestesc peste tot ca „apostoli ai lui Cristos” și ca „servi ai dreptății”, pentru a-l imita pe Satan care el însuși încearcă să apară ca un „înger de lumină”. Pe acești servi Satan îi folosește pentru a seduce lumea întreagă. Din acest motiv, ei sunt foarte respectați și primesc mari onoruri și stimă în această lume. Cu toate acestea, Satan balaurul

continuă să-i acuze în mod fals și să facă să fie persecutați în toate țările, democratice și totalitare, pe toți aceia care sunt adevărații servi ai lui Dumnezeu. Însuși Isus, principalul serv al lui Dumnezeu, a fost omorât sub aceeași acuzație falsă prin Satan balaurul, totuși Ioan, scriitorul Apocalipsei, îl numește „Isus Cristos, care este martorul credincios”. „Amin, martorul credincios și adevărat” (Apocalipsa 1:5: și 3:14, *Douay*). De aceea, nu este de mirare că ceilalți servi ai lui Iehova, martorii Lui care calcă pe urmele lui Isus, vor fi acuzați la fel în mod fals de această lume pe care a sedus-o Satan. – 1 Petru 2:21

11. Satan balaurul nu este mulțumit cu aruncarea pe Pământ a „celei de-a treia părți din stelele cerului”. Lui i-ar plăcea să înregistreze pe toți oamenii Pământului pentru a fi servii lui. Seducând lumea întreagă, el ar avea succes pe deplin, făcând aceasta potrivit regulii: „Dacă vă dați servi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți servii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire.” (Romani 6:16) Mulți religioniști din creștinătate își închipuie că îl servesc pe Dumnezeu, dar activitățile lor arată și dovedesc că ei sunt servii lui Satan, că ei ascultă de el prin organizația lui lumească. Creatura spirit care acum este numită „acel șarpe vechi, Diavolul și Satana”, a fost la origine servul lui Iehova în grădina Eden. Profetia lui Isaia (14:12) îl numește „Lucifer fiu al zorilor”. Adam și Eva se aflau sub ocrotirea protectoare a lui Lucifer, ca „heruvim uns care ocrotește” (Ezechiel 28:14-16). În loc să-i ajute pe Adam și pe Eva să continue să fie servii lui Dumnezeu, Lucifer heruvimul ocrotitor, a pus la cale să-i facă servii lui. Printr-o vorbire înșelătoare și seducătoare, cu ajutorul șarpelui de care s-a folosit, Lucifer s-a transformat dintr-un serv al lui Dumnezeu într-un adversar satanic al lui Dumnezeu și a îndrumat-o greșit pe femeie în serviciul adversarului lui Dumnezeu. Înainte de aceasta, organizația universală a lui Dumnezeu era alcătuită din toate creaturile Sale ca servii Lui.

12. Adam ar fi putut rămâne servul lui Dumnezeu pe Pământ. Dumnezeu l-a folosit pe Adam pentru a-i face de cunoscut Evei legea Lui. Dacă atât Adam, cât și Eva, ar fi continuat credincioși sub probă și ar fi ascultat mandatul divin „fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l”, Adam ar fi fost servul special al lui Dumnezeu pentru familia copiilor săi (Geneza 1:28, *Rotherham*). El le-ar fi comunicat copiilor săi cunoștința din legea lui Dumnezeu și altă informație divină, s-ar fi dat ca exemplu și i-ar fi condus în păzirea poruncilor lui Dumnezeu și în facerea voinței Lui. În același fel și fiii și nepoții lui Adam, atunci când creșteau și se căsătoreau cu fiicele și nepoatele lui și-și întemeiați propriile familii, ar fi fost servi ai lui Dumnezeu, transmițând mai departe generațiilor viitoare cunoștința despre legea lui Dumnezeu, mandatul și instruirea pentru copiii lor, conducându-i pe calea ascultării de Dumnezeu. În acest scop, Lucifer, ca un heruvim uns care ocrotește, i-ar fi putut ajuta. Dar nici el și nici Adam n-au ales să rămână servii lui Dumnezeu. Adam a abandonat serviciul lui Dumnezeu și a devenit servul lui Satan. Adam i s-a alăturat Evei în neascultare de Dumnezeu. El a acționat ca agentul lui Satan, aducând păcatul în această lume și asupra întregii omeniri: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit” – Romani 5:12

13. Fiul credincios al lui Dumnezeu, devenind omul Isus Cristos și murind pentru a răscumpăra pe urmașii lui Adam din păcat și din moarte, a devenit „al doilea Adam”. „De aceea este scris: Omul dintâi, Adam a fost tăcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost tăcut un duh dătător de viață. Omul dintâi este din pământ, pământesc: omul al doilea este din cer.” (1 Corinteni 15:45,47) Pentru a deveni astfel „Părintele Veșnic” pentru cei ascultători și credincioși dintre

urmașii decăzuți ai lui Adam, Isus Cristos a ținut cu fermitate la serviciul Său pentru Dumnezeu, până la o moarte de martir. De dragul lui Dumnezeu, Tatăl Său, Isus Cristos a murit ca „martor credincios”, dar când Dumnezeu L-a înviat din morți la viață cerească, El a devenit „cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului”. – Apocalipsa 1:5

14. Dacă martorii lui Iehova vor să continue să calce pe urmele lui Isus, și ei trebuie să țină în același fel la serviciul lor față de Dumnezeu și să facă așa mai ales acum la acest sfârșit al lumii, când Satan și îngerii lui au fost aruncați din cer. Ei trebuie să facă așa, deoarece asupra lor se află un serviciu special, acum când Isus Cristos a fost întronat în Împărăția nou-născută a lui Dumnezeu. Acum, în împlinirea lui Daniel 12:3 ei trebuie să fie înțelepți și să strălucească asemenea strălucirii firmamentului, trebuie să rămână dreți și să întoarcă pe mulți alții spre dreptate, strălucind astfel ca stelele. Ei trebuie să vegheze pentru a evita încolăcirile cozii balaurului care a aruncat „a treia parte din stelele cerului” jos pe acest pământ pângărit. În loc să se alătore clerului religios al creștinătății și să zică: „Acum au venit Națiunile Unite și odată cu aceasta, salvarea și singura speranță a Pământului”, ei trebuie să răspândească lumina despre Împărăția lui Dumnezeu, să se alătore mulțimii cerești, zicând: „Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Cristosului Lui.” (Apocalipsa 12:10) Făcând așa, martorii lui Iehova împlinesc profeția lui Isus care spunea că unul din semnele sfârșitului lumii va fi: „Această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile: și atunci va veni sfârșitul”. Ei refuză să înalțe Națiunile Unite sau oricare altă alianță politică asemenea unei Evanghelii sau vești bune pentru timpul nostru, sfârșitul lumii. Ei refuză să accepte și să recomande Națiunile Unite și alianțele politice ca un înlocuitor al împărăției lui Dumnezeu făcut de om. Clerul poate să treacă în tabăra adversă, în serviciul Națiunilor Unite. Martorii lui Iehova țin cu fermitate la serviciul „acestei Evanghelii a împărăției.” – Matei 24:14

Ușa larg deschisă

15. Astăzi, societățile producătoare de Biblii vorbesc despre nevoia strigătoare la cer de Biblii și de căutarea nemaipomenită pe care acestea o au. Dar astăzi nu este nevoie numai de Biblii, ci și de bărbați și femei care să le explice oamenilor Biblia. Deja există sute de milioane de exemplare ale Bibliei răspândite pe tot Pământul, nu numai versiuni învechite din secolele trecute, ci și versiuni contemporane. Dar atunci când citesc chiar și aceste versiuni contemporane, câți oameni înțeleg ceea ce citesc și discern mesajul pentru zilele noastre, „această Evanghelie a împărăției”? Există sute de denominații religioase, toate pretinzând a fi creștine, și există sute de mii de case de adunare religioase; cu toate acestea, în aceste clădiri clerul acestor denominații religioase nu le explică enoriașilor adevărul Bibliei și nu-i ajută să vadă „această Evanghelie a împărăției”. Cum ar putea acești preoți să facă lucrul acesta în timp ce ei îi acuză în mod fals, li se împotrivesc și îi persecută pe martorii lui Iehova pentru că predică oamenilor această Evanghelie a împărăției „în public și din casă în casă”? – Faptele Apostolilor 20:20

16. În consecință, există o ușă larg deschisă care stă înaintea celor care doresc să fie servi adevărați ai Evangheliei împărăției, toți care doresc să fie servii lui Dumnezeu la acest sfârșit al lumii trebuie să-și ia asupra acest serviciu prezis. Dumnezeu a făcut un legământ cu regele David din Ierusalim, promițând că Cel care urma să domnească în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu va fi un descendent al lui David. Isus Cristos, descendentul lui David prin fiul său Natan, a fost Cel

care a devenit moștenitorul acestui legământ al împărăției și El a fost numit „Fiul lui David”. Îngerul din cer i-a zis mamei Sale umane: „Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. El va împărați peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:32,33). De aceea, puterea și autoritatea simbolizată prin „cheia lui David” i-a fost dată lui Isus Cristos. În această zi de tensiune mondială, biserica lui Cristos nu este divizată de ură internațională și dezacorduri politice, care îi pun pe oamenii de diferite naționalități și idei politice unii împotriva altora în lupte mortale, ci biserica Lui din lumea întreagă pune creștinismul deasupra naționalismului și este unită prin iubire frățească. Cuvântul grecesc „Filadelfia” înseamnă „iubire frățească” și bisericii Lui, care este plină de această iubire, Isus Cristos, Moștenitorul legământului pentru împărăție făcut cu David, îi zice: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.” – Apocalipsa 3:7,8

17. Această ușă deschisă semnifică oportunitatea de a intra în serviciul Evangheliei împărăției, vorbind și altora despre aceasta prin toate mijloacele de publicitate. Aceasta nu este o „ușă deschisă” numai înaintea bărbaților, sau numai înaintea absolvenților colegiilor lumești și a seminariilor teologice religioase. Ea este pusă înaintea tuturor membrilor adevăratei biserici a lui Cristos la acest sfârșit al lumii, care sunt umpluți cu acea calitate filadelfiană a iubirii frățești, care respectă ceea ce Cristos le spune să facă și care nu-I tăgăduiesc numele, mergând după alt aranjament lumesc politico-religios contrar împărăției Sale. Acum nouăsprezece secole, apostolul Pavel, în Efes, Asia Mică, a avut o astfel de oportunitate larg deschisă de a predica vestea bună despre Regele și Împărăția lui Dumnezeu și a scris: „Voi mai rămâne totuși în Efes până la Cincizecime, căci mi s-a deschis aici o ușă mare și largă și sunt mulți potrivnici.” (1Corinteni 16:8,9) Aceasta era largă, deoarece promitea rezultate bune: astfel că Pavel a rămas mai mult la Efes pentru a profita de marea ușă deschisă (Faptele Apostolilor 19:1-20) Astăzi, Regele întronat, Isus Cristos, cu „cheia lui David”, deci cu autoritate peste toate interesele legământului davidic pentru împărăție, deschide ușa pentru cei care îl urmează. Fericiți sunt toți cei care au ochii discernerii, care văd oportunitatea deschisă și care intră în serviciul Evangheliei împărăției.

18. Regele a deschis ușa cu „cheia lui David” și ne asigură că nici un om nu o poate închide. Dar aceasta nu înseamnă că nu există sau nu vor exista potrivnici la intrarea noastră pe această ușă în oportunitatea proclamării Evangheliei împărăției pe tot Pământul locuit și la toate națiunile. Ca și în cazul lui Pavel, au existat mulți potrivnici, demonici și umani. Potrivnicii sunt acum tot la fel de numeroși ca în 1918, dacă nu mai numeroși, datorită înrăutățirii situației lumii. În 1918, când Primul Război Mondial și-a atins punctul culminant, potrivnicii catolici și protestanți i-au persecutat pe martorii lui Iehova, scoțându-i din terenul lor de activitate și au închis lucrarea lor liberă și deschisă prin care predicau că „timpurile neamurilor” s-au sfârșit în 1914 A.D. și că Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos a fost întemeiată. Această închidere era în împlinirea profeției lui Isus despre sfârșitul lumii (Matei 24:7-13). Dar în primăvara anului următor (1919), Isus Cristos și-a folosit „cheia lui David” și a deschis ușa oportunității înaintea martorilor lui Iehova. El le-a poruncit să fie curajoși și să intre ca urmași ai Săi în marea oportunitate de după război pentru a pune mărturie despre Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu, înainte ca lumea aceasta să ajungă la sfârșitul ei final în bătălia Armagedonului. În numărul *Turnului de veghere* din 1 iulie 1920, El le-a arătat că acum, începând cu anul 1914 A.D., este

timpul când „această Evanghelie a împărăției” trebuie să fie predicată în toată lumea, așa cum este prezis în Matei 24:14. El a îndreptat o atenție specială asupra acestei uși deschise a oportunității de serviciu în 1922, când, la cel mai mare congres internațional de până atunci al martorilor lui Iehova a fost introdusă deviza emoționantă: „Vestiți pe Rege și Împărăția Sa!”

19. De la intrarea prin această ușă deschisă, servii lui Iehova au avut nenumărați potrivnici care continuă să se ridice împotriva lor și încearcă să închidă ușa. Acțiunea Catolică organizată în lumea întreagă, dictaturile totalitare și cel de-al Doilea Război Mondial, toate acestea au fost folosite de potrivnici pentru a încerca să închidă ușa martorilor lui Iehova. Dar Regele nostru păstrează ușa deschisă în mod miraculos cu „cheia lui David” și la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial serviciul acestei Evanghelii a împărăției continuă cu mai mulți servi ai Evangheliei decât înainte. Ușa încă rămâne deschisă pentru majoritatea oportunităților glorioase, deoarece serviciul Evangheliei prin bărbați și femei încă nu s-a încheiat, ci invitația în acest privilegiu binecuvântat este acum mai urgentă decât oricând înainte. Ai răspuns tu invitației și ai intrat prin această ușă în iubirea frățească? Vei face aceasta? Oportunitatea se va încheia odată cu bătălia Armagedonului, care acum se apropie, când această Evanghelie a împărăției va fi fost predicată în mod adecvat și va veni sfârșitul final al acestei lumi la timpul potrivit al lui Dumnezeu. Atunci Iehova se va ridica pentru a-Și da propria mărturie înaintea întregului Univers, câștigând bătălia Armagedonului. Ca rezultat, „pământul va fi plin de cunoștința gloriei lui Iehova ca fundul mării de apele care îl acoperă.” – Habacuc 2:14, *ASV*: Țefania 3:8, *LXX*; Psalmii 68:1

Întrebări pentru studiu

1. Ce marchează acest timp de necaz? Cine îi va supraviețui?
2. 3. Ce a fost Daniel informat despre Mihail? Cine este El?
4. Cine sunt cei cărora li s-a promis că vor străluci atunci?
- 5,6. La cine se referă termenul *servi* și la cine nu?
- 7,8. Cum este ilustrat Satan că îi ia în captivitate pe servii lui asemenea stelelor?
- 9,10. Cum îi prinde ei în cursă pe aceștia, dar cum se poartă cu adevărații servi ai lui Dumnezeu?
11. Cum a început atentatul de a-i atrage pe toți oamenii din serviciul lui Dumnezeu?
12. De ce serviciu s-ar fi putut bucura Adam, dar de ce nu s-a bucurat de el?
13. În contrast, cum a devenit Fiul iubit al lui Dumnezeu al doilea Adam?
14. De ce și cum trebuie să țină martorii lui Iehova la serviciu?
15. După ce există astăzi o nevoie strigătoare la cer?
16. De ce are Cristos „cheia lui David” și pentru cine o folosește?
17. Ce ilustrează „ușa deschisă” și pentru cine este ea deschisă?
18. Când a fost ușa deschisă și cu ce încurajare de a intra?
19. Cum este ușa ținută deschisă și pentru cât timp?

CE CĂȘTIGĂ SERVII DIN ACEASTA?

„Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el casa lui și tot ce-i aparține? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și averea lui se întinde pe lot cuprinsul țării”. Cu aceste cuvinte, marele acuzator Satan Diavolul l-a acuzat pe principalul serv al lui Iehova Dumnezeu de pe Pământ în secolul al XVII-lea î.Cr., anume pe Iov din țara Uș. El a trăit în zilele dinaintea înființării preoției în familia lui Aaron Levitul pentru națiunea lui Israel. De aceea, Iov, capul familiei sale, îndeplinea datorii preoțești la altar pentru familia sa. El se ruga la Dumnezeu pentru ei și era un exemplu de teamă și corectitudine evlavioasă înaintea lor. Iehova l-a numit „servul Meu Iov”, „nimeni ca el pe pământ ... un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” – Iov 1:1-10, *AAT*

2. Nerăbdător de a-l întoarce pe Iov de la serviciul Viului și Adevăratului Dumnezeu, Satan l-a acuzat că-L Servește pe Dumnezeu în mod egoist în schimbul binecuvântărilor primite. Dacă totul mergea în favoarea lui, de ce să nu-L servească Iov pe Dumnezeu sub protecție divină totală? Ce dovezi există, a întrebat Satan, pentru a arăta că Iov nu făcea din evlavie „un mijloc de câștig”? (1 Timotei 6:5, *ASV*) Așa că Dumnezeu i-a permis lui Satan să-l aducă pe Iov la o sărăcie extremă prin pierderea tuturor lucrurilor pământești, despre care oamenii cu gândire materialistă cred că fac viața să merite a fi trăită. Dar Iov încă ținea cu fermitate la serviciul său față de Dumnezeu și a acționat ca martorul principal al lui Iehova în acel timp. Prin mila și harul lui Dumnezeu, Iov l-a dovedit pe acuzatorul Satan a fi un mincinos ordinar. El a adus dovada că întotdeauna vor exista pe Pământ servi adevărați ai lui Dumnezeu care vor ține cu fermitate la serviciul lor față de El, deși Diavolul va face ca acesta să fie cea mai grea cale a vieții pe Pământ. Principala răsplată a lui Iov era să fie justificatorul lui Dumnezeu – Iacov 5:11.

3. Chestiunea acuzatoare pe care a ridicat-o Satan, balaurul cu privire la servii lui Dumnezeu trebuie încă să fie înfruntată și să i se răspundă pentru justificarea lui Iehova Dumnezeu. Din acest motiv, El nu și-a protejat calea serviciului într-un asemenea mod astfel încât s-o facă o cale atractivă pentru persoane sentimentale și lumești care umblă după o viață a popularității, stimă publică, onoruri, protecție politică, tihnă, salarii confortabile, titluri măgulitoare și alte lucruri care l-ar atrage pe un egoist. Lucrurile acestea le dă Satan Diavolul servilor lui. Când l-a ispitit în pustie pe Isus Cristos, el i-a oferit aceste lucruri, chiar „toate împărățiile lumii și gloria lor” numai dacă Isus devenea servul său. Replica lui Isus a fost: „Pleacă, Satan”. „Căci este scris: Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.” – Matei 4:1-10, *AAT*

4. Până atunci Isus a fost tâmplar în Nazaret și câștiga un salariu bun. Comparativ cu ceea ce i-a oferit Satan pe Pământ, ce i-a oferit Dumnezeu, Tatăl Său, pentru a fi servul Lui pe Pământ? Dumnezeu nu i-a dat lui Isus nici o plată în bani. Dumnezeu nu i-a dat nici o casă parohială sau o vilă episcopală ca loc „unde să-și pună capul”. Ceea ce Dumnezeu i-a promis lui Isus pe Pământ a fost scris în mod profetic în Sfintele Scripturi Ebraice, anume: o viață plină de greutate, de activitate neîncetată în mijlocul lipsei de confort, a împotrivirii și a persecuției prin preoții și clerul religios și în cele din urmă, o moarte foarte rușinoasă și dureroasă, sub acuzațiile false de blasfemie împotriva lui Dumnezeu și de răzvrătire împotriva legii și a ordinii. Isus a citit toate

acele lucruri care Îi erau rezervate. El le-a înțeles și totuși a părăsit slujba plătită de tâmplar și a început serviciul de predicare al lui Dumnezeu. De ce? Pentru a oferi cel mai complet răspuns la acuzația lui Satan împotriva adevăraților servi și martori ai lui Iehova și astfel pentru a-L justifica pe Iehova Dumnezeu ca singurul Stăpân care merită să fie servit. De asemenea. El și-a jertfit viața umană ca răscumpărare pentru toți cei de pe Pământ care vor deveni servii lui Dumnezeu și vor rămâne așa pentru totdeauna, în Lumea Nouă a dreptății. – Luca 24:25-27, 44-48: Matei 20:28.

5. Dumnezeu nu L-a lăsat pe Isus să umble orbește în serviciul de pe Pământ în decursul acestei prezente lumi rele, fără să știe ce avea să-L coste aceasta. Tot conținutul Bibliei ne informează ce ne costă acum pentru a fi niște adevărați martori și servi ai lui Dumnezeu, în timp ce provocarea lui Satan trebuie să fie încă întâmpinată de servii lui Dumnezeu. Această informație deschisă ne ferește să fim surprinși de dușman. Aceasta ne înarmează dinainte, avertizându-ne dinainte. Chiar înainte de moartea Sa violentă. Isus le-a spus apostolilor Săi credincioși: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. „, Dacă M-au prigonit pe Mine. și pe voi vă vor prigoni: „, V-am spus aceste lucruri pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri, pentru ca atunci când le va veni ceasul să se împlinescă, să vă aduceți aminte că vi le-am spus.” – Ioan 15:18,20 și 16:1-4, *AAT*

6. Ca și în cazul lui Isus, Iehova Dumnezeu nu dă nici o plată în bani acum nici unui bărbat și nici unei femei pentru a fi servii Lui. Este adevărat că El promite în mod credincios să se îngrijească de ei și chiar așa face, și ei au dreptul să se roage la El: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”. Dar El nu promite adevăraților Săi servi niciunde în tot Cuvântul Său scris bogăție, onoruri și poziții lumești. Acuzația provocatoare a lui Satan interzice acest lucru. Este de asemenea adevărat că în timp ce cineva servește în mod activ ca servul lui Dumnezeu, un bărbat sau o femeie poate avea o ocupație pământească, aducându-i anumite câștiguri materiale sau financiare. Responsabilitățile pământești ale unei persoane față de familie, sau alte obligații, s-ar putea să-i ceară să lucreze astfel o parte din timp la o slujbă lumească. Sau dorința sa de a nu fi o povară pentru altă persoană sau pentru adunare, care să îi finanțeze serviciul cu timp integral, îl poate determina să efectueze o lucrare lumească o anumită parte din timp. Dar aceasta este numai o ocupație secundară, cinstită pentru el. Principala sa obligație, adevărata sa chemare și vocație este aceea de a fi un serv care să învețe și să predice adevărurile și principiile creștinismului, atât în particular, cât și public și să facă așa cu regularitate. O persoană trebuie să facă aceasta dacă s-a consacrat lui Dumnezeu pentru a-l urma pe Isus.

7. Din când în când, apostolul Pavel lucra ca făuritor de corturi, dar el predica cu regularitate în fiecare zi de sabat în sinagogă, deși acolo nu era amvonul lui. El a spus adunării din Corint, unde făcea aceste corturi: „Nu voi îngădui să vă fiu o sarcină. „, Nu vă voi fi o sarcină: căci nu caut bunurile voastre, ci pe voi înșivă. Ce-i drept, nu copii sunt datori să agonisească pentru părinții lor, ci părinții pentru copiii lor.” (Faptele Apostolilor 18:1-4 și 2Corinteni 12:13,14, *AAT*) Dar în timp ce lucra eu mâinile sale ca făuritor de corturi, Pavel nu și-a lăsat deoparte vocația, apostolatul, nici chiar pentru un timp. El nu și-ar fi putut lăsa deoparte vocația, apostolatul, fără a fi necredincios Stăpânului său. În realitate, adunării din orașul unde el tăcea corturi, Pavel i-a scris cele mai puternice argumente că el era un apostol. De aceea, el lucra o parte din timp pentru a nu face ca apostolatul său activ să fie o povară materială pentru oricare adunare creștină.

8. Așa este și astăzi cu adevărații servi ai lui Iehova. Majoritatea martorilor Săi sunt siliți, printr-o obligație scripturală sau alta, să efectueze o parte din timp o muncă lumească, dar aceasta nu înseamnă că ei nu sunt ordinați ca servi și în primul rând ca predicatori ai Evangheliei. Ei sunt servi neîncetat, dar mai degrabă își acoperă cheltuielile în mod cinstit, decât să aleagă calea ușoară de a fi o povară din punct de vedere financiar pentru tovarășii creștini. În zilele organizației teocratice a Israelului din vechime, seminția lui Levi era pusă deoparte pentru a furniza templului servi și preoți, dar cu excepția marelui preot, acei leviți (24 de cete, prin rotație) serveau numai două săptămâni din an în afară de cele trei sărbători ale anului, direct la templul din Ierusalim. Restul anului ei și-l petreceau în cetățile lor levite, lucrând în grădinile de la periferie, îngrijindu-se de familiile lor, precum și învățând și judecând comunitatea locală după legea lui Dumnezeu. Pentru susținerea acestor leviți, Dumnezeu a poruncit întregii națiuni a lui Israel să dea zeciuiele din bunurile lor și o parte potrivită din aceste zeciuiele mergea către leviți. La rândul lor, servii leviți dădeau zeciuială familiei preotești a lui Aaron levitul (Numeri 18:20-32; 1Cronici cap. 24-26; Ezra 6:16-18; Neemia 13:5; Luca 1:5-9) Activitățile acestor preoți și leviți, în timp ce se găseau în afara templului din Ierusalim, nu tăgăduiau că erau leviți și meritau îngrijirile și scutirile acordate leviților.

9. De la distrugerea Ierusalimului prin armatele romane, în anul 70 A.D., toate înregistrările despre familiile leviților s-au pierdut, iar acum nu mai este păstrat și sprijinit nici un grup de leviți, nici chiar de către evrei. Isus Cristos și apostolii Lui n-au stabilit nici un grup de leviți printre creștini. De aceea, creștinii nu strâng zeciuiele pentru a-i sprijini pe leviți sau pe oricare alt grup de servi. Între creștinii adevărați, martorii lui Iehova, toți se află sub un legământ solemn de consacrare, dedicându-și viața serviciului lui Dumnezeu, iar acest legământ solemn ei l-au simbolizat în mod public fiind botezați în apă. Dumnezeu a recunoscut această consacrare punându-și spiritul peste cei care îi dau votul lor. Așa se face că, fără nici un aranjament de plată a zeciuiei pentru susținere, majoritatea martorilor lui Iehova trebuie să muncească, având ocupații lumești pentru a-și procura cele necesare în mod cinstit, în fața oamenilor și a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă în nici un caz că ei sunt în realitate prin vocație, servi pe deplin ordinați ai lui Dumnezeu și ai Evangheliei Lui aflați sub toate responsabilitățile serviciului ordinar.

10. Pavel le spunea corintenilor în mijlocul cărora el făcea corturi în zilele lucrătoare: „.....,Căci trebuie s-o vestesc: și vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia!” (1Corinteni 9:16) Astăzi, martorii lui Iehova, ca servi și predicatori ai Evangheliei, urmează exemplul lui Pavel, lucrând cât este necesar pentru a nu-și împovăra frații creștini, care să-i sprijine financiar ca predicatori. Dar asupra lor se află obligația de a fi servi și predicatori. Din pricina legământului lor de consacrare, ei au o relație cu Cel Atotputernic și Suprem care implică datorii mai mari decât cele care decurg din orice fel de relații umane, astfel încât ei să nu-și iubească tatăl sau mama, fiul sau fiica, ori partenerul de căsătorie mai mult decât pe Dumnezeu și pe Cristos (Matei 10:37; Luca 14:26). Ca servi, ei toți au o parte principală, mergând și răspândind mesajul Evangheliei în comunitatea lor. De asemenea, fiecare din ei, după cum are oportunitatea, îl poate boteza pe altul în apă, poate predica un serviciu funerar, poate obține dreptul de a oficia căsătorii, poate administra emblemele la cina Domnului și poate face alte servicii într-o adunare. Deoarece sunt mai mulți servi decât pot să îndeplinească astfel de servicii toți deodată, numai unii fac aceste servicii într-un anumit timp, la fel cum era cu leviții, care din cauza numărului, puteau servi numai prin rotație în templu, câte o săptămână la fiecare șase luni. În Israelul din vechime, leviții erau

scuțiți de datoria militară din războiul teocratic. La fel și astăzi, martorii lui Iehova, care sunt cu totul devotați lui Dumnezeu prin Cristos, pentru serviciul divin teocratic, sunt îndreptățiți pentru scutire militară de către națiunile care se pretind a fi creștine – Numeri 1:45-54.

Nu pe un preț

11. În ciuda greutăților legate de el, serviciul lui Dumnezeu este cel mai mare privilegiu de care se poate bucura o creatură de pe Pământ. Acesta este un serviciu, o slujbă, care nu pot fi cumpărate cu bani. Simon Magul din Samaria a încercat să cumpere puterea apostolilor care împărțea darurile spiritului sfânt credincioșilor botezați dar Petru a refuzat mita, zicând: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani” (Faptele Apostolilor 8:20). Și totuși, simonia vânzarea de funcții ecleziastice se practică de către bogata organizație religioasă care pretinde că este zidită pe Petru ca primul ei papă. Istoria ecleziastică arată că un număr de papi își obțin pontificatul prin simonie. Într-o organizație religioasă, o funcție ecleziastică poate fi cumpărată printr-un dar secret de bani, dar nu așa este cu adevăratul serviciu al lui Iehova Dumnezeu. Aici nu este ca în cazul rangului de cardinal, pentru care un preot trebuie să plătească papei o sumă de multe mii de dolari și trebuie să se angajeze să susțină financiar una din multele case de adunare religioase din Roma, numai pentru a obține pălăria de cardinal și titlul. Cât despre influența banilor în această chestiune, observați cazul papei Leo al X-lea, din faimoasa familie De Medici din Italia, care l-a excomunicat pe Martin Luther: El era cel de-al doilea fiu a lui Lorenzo „Magnificul” și și-a obținut tonsura religioasă la frageda vârstă de 7 ani. Devenind astfel preot, după care papa l-a trimis să locuiască în luxoasa mănăstire din Passignano. Ca și cum nu era destul de tânăr pentru a deveni preot, același Giovanni de Medici, când avea numai 13 ani, a fost prezentat cu rangul de cardinal de socrul surorii lui, papa Inocent al VIII-lea, iar la 17 ani el a fost instalat pe deplin ca și cardinal. Douăzeci și unu de ani mai târziu a devenit papă.

12. Cu toate acestea, băieții și fetele încă adolescenți nu au nevoie să-și cumpere cu bani calea în serviciul lui Dumnezeu. Nici nu trebuie ca tinerețea lor să-i împiedice să devină servii Săi de bună credință, așa cum nici Giovanni de Medici n-a fost împiedicat din punct de vedere religios să devină cardinal la 13 ani sau preot cu tonsură la 7 ani. Când ajunge la vârsta inteligenței și apreciază cerințele lui Dumnezeu, un copil poate obține privilegiul serviciului, făcând un legământ de consacrare lui Dumnezeu, cu credință completă în Isus Cristos ca jertfa noastră de răscumpărare și Exemplitul nostru. Isus a zis: „Tot ce îmi dă Tatăl va ajunge la Mine: și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6:37) Astăzi, mulți băieți și multe fete care n-au ajuns încă la adolescență, atunci când nu sunt la școală, predică Evanghelia din casă în casă și distribuie mesajul împărăției în formă tipărită pe trotuare și în alte locuri publice. Atunci când Dumnezeu acceptă consacrarea cuiva și-și pune spiritul peste el, El îl supune pe cel acceptat la toate obligațiile serviciului Său, iar acesta devine un serv ordinar al Evanghelicilor și trebuie să se descarce de datoriile slujbei sale. Biblia este regula pentru conștiința sa și aceasta îi furnizează subiectul pentru predicate. De atunci înainte, privilegiul său, da, obligația sa, este să facă un serviciu credincios și să-L dovedească pe Dumnezeu adevărat iar pe Satan, acuzatorul fals un mincinos.

13. Nici titlurile ecleziastice, nici veșmintele „sfinte” diferite de cele ale oamenilor de rând nu sunt cele care ne însemnează ca fiind veritabili predicatori ordinați ai Evanghelicilor. În Israelul

din vechime, preoților și leviților din afara templului nu li s-a poruncit să poarte anumite veșminte oficiale pentru a-i deosebi de poporul de rând. Când Isus și apostolii Lui predicau, ei nu luau veșmântul oficial al preoților și leviților din templu pentru a se prezenta ca servi înaintea cărora oamenii să-și scoată pălăria, să se ploconească și să le facă favoruri speciale. Ar fi fost contrar legii lui Dumnezeu dată prin Moise ca Isus și apostolii Lui să ia sfintele veșminte oficiale ale marelui preot al Israelului, ale sub-preoților sau ale leviților (Exod 28:1-13: Numeri 4:1-49: Ezechiel 44:15-20,10-14). Fără veșmântul din păr aspru al profetului, ci îmbrăcat în haina obișnuită a oamenilor de rând, Isus și-a îndeplinit pe Pământ serviciul Său de mare preot, profet și martor al lui Iehova. Când a murit pe stâlp ca jertfa noastră de răscumpărare, hainele Lui pentru care soldații romani au tras la sorti, nu includeau vreo robă lungă sau vreun guler ce se încheia cu nasturi la spate, ori o vestă cu fermoar (Marcu 12:38: Luca 20:46: 2 Împărați 1:7,8: Zaharia 13:4,5: Ioan 19:23,24). Calitatea de serv a lui Isus a fost dovedită nu prin titluri date de om, nici prin îmbrăcămintea leviților sau a profetilor, ci prin predicarea Sa, faptele Sale, statornicia în serviciul lui Dumnezeu, păstrarea integrității până la moarte. Astăzi, poziția de servi a martorilor lui Iehova este dovedită prin aceeași cale asemănătoare cu a lui Isus.

Ce necesită aceasta

14. Orice persoană care se mărturisește a fi creștină ar trebui să ia în considerare prima sa obligație de a fi un serv al lui Dumnezeu al Evangheliei. Dacă creștinismul lui este mai mult decât o simplă înscriere într-un registru al bisericii și dacă el s-a consacrat într-adevăr serviciului lui Dumnezeu prin Cristos, atunci nu există nici o ieșire din acesta: el trebuie să-și ducă acum la bun sfârșit ordinarea de a predica mesajul lui Dumnezeu. Ceea ce i se cere pentru a servi nu este o educație într-un colegiu și un curs complet într-un seminar teologic, cu un titlu ecleziastic de „reverend”, „pastor”, „doctor în teologie”, sau ceva asemănător. Nu, ci el servește cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu care conține vestea Sa bună sau Evanghelia. De aceea, apostolul Pavel vorbea despre sine ca „servind Evangheliei lui Dumnezeu pentru ca Neamurile să-i fie o jertfă bine primită, sfințită de spiritul sfânt.” (Romani 15:16) Așa că, dacă tu nu ai o diplomă de la un colegiu sau de la un seminar teologic și titluri religioase, nu-ți fie teamă să te prezinți și să vorbești despre tine ca despre un serv ordinar și un predicator al Evangheliei. Dovedește-o prin cunoștința ta, prin faptele tale și aderarea la Cuvântul lui Dumnezeu.

15. Ceea ce trebuie să posede cineva pentru a fi un serv desăvârșit și calificat sunt Scripturile și o înțelegere a lor. „Sfintele Scripturi” pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire prin credința în Isus Cristos. „Toată Scriptura este insuflata de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:15-17) Bineînțeles că, pentru a-i ajuta pe alții să devină înțelepți spre mântuire, noi înșine trebuie să studiem Sfintele Scripturi, să le cunoaștem și să le înțelegem pentru a împărți și altora însemnătatea lor. Dumnezeu n-a făcut ignoranța calea spre mântuire și nu ne sfințește prin ignoranță. „Sfînțește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”, spunea Isus (Ioan 17:17). De aceea, noi trebuie să studiem Scripturile cu ajutorul a tot ceea ce Dumnezeu furnizează prin organizația Lui teocratică pentru a ne ajuta să înțelegem. Despre omul binecuvântat este scris: „Ci își găsește plăcerea în legea DOMNULUI: și zi și noapte cugetă la Legea Lui.” (Psalmii 1:1,2) Studiul și meditația noastră nu

sunt numai pentru a ne câștiga propria salvare, ci și pentru a fi învățătorii altora, ca și ei să poată câștiga salvarea. Bineînțeles că noi ar trebui să avem ca obiectiv să fim învățători, ca rezultat al studiului și meditației noastre. După un timp de asemenea studiu și meditație, Dumnezeu așteaptă ca noi să fim învățători și predicatori.

16. Pavel le spunea creștinilor evrei; „Căci după timp se cuvenea ca voi să fiți învățători”. Expresia lui de dezamăgire arată că se așteaptă ca toți creștinii să se dezvolte în învățători pentru alții, căci Pavel le spunea: „Într-adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu.” (Evrei 5:12, *ASV*) La acest sfârșit al lumii, ceea ce ar trebui să studiem pentru a-i învăța pe alții este acea „cunoștință crescută” despre care Daniel 12:3 spunea că va marca „timpul sfârșitului”. Această cunoștință înseamnă faptele prezente despre Împărăția lui Dumnezeu, acum întemeiată, despre ziua apropiată a răzbunării Sale din războiul universal al Armagedonului și despre domnia de o mie de ani a lui Cristos, care va urma pentru binecuvântarea tuturor persoanelor cu bunăvoință. Înainte să fi început acest „timp al sfârșitului”, unul din principalele noastre obiective era să-i învățăm pe alții, ca aceștia să continue în locul nostru, după ce noi ne încheiem calea pământească de acțiune. Așa cum Pavel îi spunea lui Timotei: „Lucrurile pe care le-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează-le la oameni de încredere, care să fie în stare să-i învețe și pe alții.” (2 Timotei 2:2) Dar acum, noi îi învățăm pe alții nu numai pentru a avea succesori care să învețe și să predice după moartea noastră. Noi îi învățăm pentru a-i ajuta pe alții să devină acum servi ai lui Dumnezeu, ca și ei să poată trăi prin îndurarea lui Dumnezeu, în acest „timp al sfârșitului”, să supraviețuiască nimicirii acestei lumi la Armagedon și să continue să-L servească pe Dumnezeu pentru totdeauna în dreapta lume nouă care va urma. Fără nici o întrerupere în serviciu, Scripturile arată că organizația martorilor lui Iehova este o societate de servi care îi învață pe alții să fie servii Săi ai Evangheliei. Numai servii Lui pot avea o speranță de a supraviețui Armagedonului. Amintiți-vă de Noe și de potop.

17. „Eu nu pot face un asemenea serviciu”, spune cineva. Nu. TU nu poți: nu după propria ta abilitate naturală. Dar cu ajutor divin poți, dacă nu te reții cu teamă, ci ești doritor. Așa cum spunea Petru: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Cristos.” (1 Petru 4:10,11, *ASV*) Dumnezeu poate dezvolta în noi darul și ne va da tăria și abilitatea necesară ca să putem face serviciul cerut. El împarte această nouă tărie și abilitate prin spiritul Său sau forța Sa activă invizibilă de peste noi.

18. Noi nu trebuie să ne temem că ne lipsește spiritul lui Dumnezeu pentru a ne ajuta acum. Suntem noi în „timpul sfârșitului”, în „zilele din urmă”? Da! Atunci spiritul Său trebuie să fie revărsat peste rămășița Sa unsă, în împlinirea lui Ioel 2:28,29 și Faptele Apostolilor 2:16,18. Activitățile martorilor lui Iehova din lumea întregă, începând cu anul 1919 A.D., dovedesc faptul că spiritul a fost revărsat peste rămășița credincioasă. Sute de mii de persoane cu bunăvoință se asociază de atunci cu rămășița născută de spirit a miresei lui Cristos, se împărtășesc din spiritul lui Dumnezeu și iau parte alături de mica rămășiță în acest serviciu al „acestei Evanghelii a împărăției”, ca mărturie pentru toate națiunile.

19. Acum invitația de a intra în serviciul Evangheliei este făcută tuturor celor care caută viață în lumea nouă, ca ei să poată câștiga viață veșnică în acea lume glorioasă. Tronul lui

Dumnezeu și al Cristosului Său a fost întemeiat în ceruri și torențele de adevăr despre Împărăția dătătoare de viață, asemenea unui râu puternic, se revarsă din această împărăție întemeiată. Acum se aplică tabloul din Apocalipsa: „Și spiritul și mireasa zic: Vino! Și cine aude. să zică: Vino! Și celui ce îi este sete. să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată.” (Apocalipsa 22:1,2,17) Prin cuvântul *spirit* de aici noi nu trebuie să înțelegem vreo persoană, nici Dumnezeu sau Isus Cristos, ci pur și simplu forța activă a lui Dumnezeu. Spiritul sau forța activă de la Dumnezeu a acționat asupra oamenilor sfinți din secolele pre-creștine și aceștia au vorbit și au scris așa cum au fost mișcați de acel spirit sfânt. În felul acesta, ei au scris Scripturile Ebraice inspirate. Apoi Dumnezeu L-a uns pe Isus cu spiritul Său sfânt și la Cincizecimea anului 33 A.D., după ce s-a întors la Tatăl Său ceresc. Isus Cristos a revărsat spiritul sfânt asupra credincioșilor Lui urmași consacrați. Un număr de apostoli și discipoli au scris Scripturile Grecești inspirate prin acel spirit, pentru a alcătui Biblia noastră completă de astăzi. Din această Carte produsă de spirit curg apele adevărului dătătoare de viață de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al lui Cristos. Acest spirit cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu și prin el ni s-a descoperit astăzi Evanghelia împărăției pentru acest timp al sfârșitului. Aceasta aduce o creștere a cunoștinței și o înțelegere despre lucruri pe care omul nu le-a văzut, n-a auzit despre ele și nu le-a perceput niciodată înainte – 1 Corinteni 2:9,10; Isaia 64:1-4.

20. Același spirit a fost revărsat peste rămășița în carne a clasei Miresei și cu ajutorul acestuia ei își extind invitația la toate națiunile de a veni la apa vieții a Împărăției. Din Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluit de spirit, rămășița vede ilustrațiile profetice care descoperă pe „mulțimea mare” de oameni cu bunăvoință, care trebuie să fie adunați acum în staulul Păstorului cel Bun, Regele lui Iehova. Acelora cu bunăvoință, care răspund invitației de a lua apa vieții și se consacră să facă voia lui Dumnezeu, le este dată o împărtășire în acest prețios serviciu al Evangheliei, prin cuvintele: „Și cel care aude să zică: Vino!” Pe măsură ce aceste persoane cu bunăvoință intră în mod ascultător în acest serviciu al Evangheliei, Dumnezeu le împarte spiritul Său pentru a le da tăria și abilitatea de servi ai Săi, ai Evangheliei.

21. În felul acesta, prin rămășița unsă și marea lor mulțime de însoțitori cu bunăvoință, spiritul lui Dumnezeu zice „Vino!” tuturor celor care însetează acum după apele dătătoare de viață. Stăruind în acest serviciu binecuvântat până când va veni sfârșitul final peste această lume, ei se împărtășesc alături de Isus Cristos în justificarea numelui și cuvântului lui Iehova. Pentru partea lor în această justificare, toți acești servi credincioși vor câștiga darul vieții veșnice în lumea „cerurilor noi și a pământului nou”.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Cărei acuzații false a răspuns Iov și cum?
- 3,4. De ce nu-și protejează Dumnezeu servii? De ce a devenit Isus unul din ei?
5. Ce informație-avertisment ne oferă dinainte Cuvântul lui Dumnezeu? De ce?
- 6.,7. Poate vreo preocupare să respingă adevărata vocație a servului? De ce?
8. Cum sunt servii angajați în slujbe lumești, asemenea leviților din vechime?
9. Ce îi face servi ordinați, în pofida slujbei lor lumești?

- 10 a). Cum au ei datorii mai înalte decât ale altor oameni? b) Cum acționează ei ca și conducători, fac serviciu public, se bucură de scutiri?
11. Poate să fie cumpărată cu bani o împărtășire în acest serviciu? Ilustrează.
12. De ce și cum pot deveni servi copiii care n-au ajuns la vârsta adolescenței?
13. Ce arată că serviciul nostru nu este dovedit de îmbrăcăminte și de titluri?
14. Ce trebuie să fie un creștin adevărat și cu ce trebuie să se asemene el?
15. Ce trebuie să deținem noi pentru a fi servi desăvârșiți și calificați? De ce?
16. De ce trebuie să fim noi o societate care îi învață pe alții pentru a deveni servi?
- 17,18. Cu ce dar și abilitate putem face noi acest serviciu?
- 19,20. a) Cine sau ce este „spiritul” care spune acum „Vino”? b) Cine intră în acest serviciu, extinde această invitație și de ce?
21. În cele din urmă, ce vor câștiga din aceasta toți acești servi?

MINCIUNA DESPRE CEI MORȚI

În general, oamenii se feresc să vorbească nerespectuos despre cei morți. În puține lucruri sunt ei mai atinși, decât atunci când este vorba de morții lor. Și totuși, în numele religiei, pe întreg Pământul circulă de mii de ani o mare minciună despre cei morți. Această minciună cauzează mare pagubă celor vii. Ea nu emană din Biblia sacră, căci Isus spunea despre ea: „Cuvântul Tău este adevărul” și apostolul Său, Ioan, spunea: „Nici o minciună nu vine din adevăr.” (Ioan 17:17: 1Ioan 2:21) O minciună este o declarație falsă făcută de cineva către o altă persoană care are dreptul să audă și să cunoască adevărul, declarație falsă care tinde să cauzeze pagubă acelei persoane. O declarație falsă care este făcută cu scopul direct de a înșela și de a produce pagubă altuia este o minciună premeditată și răutăcioasă. Minciuna despre cei morți a fost începută în mod intenționat pentru a prejudicia bunul nume și domnia suverană a lui Dumnezeu Creatorul, și Biblia, ca mijloc al adevărului, demască în mod credincios această minciună nelegiuită.

Cum a început minciuna? Cine a fost autorul ei? Biblia spune aceasta, Iehova Dumnezeu l-a numit pe heruvimul Lucifer ca suveranul omului în grădina Eden. Credincioșia față de Dumnezeu, precum și datoria față de om, cereau ca heruvimul ocrotitor să spună adevărul. Eva, soția lui Adam, avea dreptul să cunoască adevărul. Folosindu-se de șarpe, Lucifer i-a spus Evei că mâncarea din fructul interzis nu avea ca rezultat moartea pentru ea și Adam, așa cum i-a avertizat Iehova Dumnezeu, ci avea ca rezultat pentru ei o înțelepciune asemănătoare cu a lui Dumnezeu. (Geneza 3:1-5) Prin această declarație falsă, Eva a fost înșelată, și aceasta a avut ca rezultat moartea ei și a adus suferință și moarte asupra tuturor urmașilor ei. Prin urmare, declarația lui Lucifer către Eva a fost o minciună premeditată, răutăcioasă și nelegiuită. Aceea a fost începutul minciunilor, precum și a rebeliunii împotriva suveranității lui Dumnezeu.

Cunoscut acum ca Satan Șarpele, Lucifer este cel mai prolific dintre mincinoși. Din momentul când a devenit Satan, sau adversarul lui Dumnezeu, el a fost un mincinos. Prima lui minciună a avut ca rezultat crima asupra familiei umane. Marele Vestitor al adevărului, Isus, spunea despre Satan Diavolul: „El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44) Titlul de „tată” înseamnă „creator sau dătător de viață”; fiind „tatăl

minciunii”, înseamnă că toate minciunile își au originea de la Satan Diavolul. Acele persoane ce se încurajează să spună minciuni sunt copiii Diavolului. Din acest motiv, Isus le-a spus liderilor religioși ai iudeilor care mințeau cu privire la El și încercau să-l ucidă: „Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru”, la fel cum cel care este din Dumnezeu caută Cuvântul lui și-l ascultă, cei care repetă minciunile lui Satan sunt copiii Diavolului – Ioan 8:44,47.

Cuvintele lui Isus fac o deosebire clară între adevăr și minciună. Răspunzând unei întrebări pusă de unul din reprezentanții lui Satan. Isus a zis: „ Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”. Astfel Isus a arătat că El era un Fiu al lui Dumnezeu, că „Dumnezeu „nu poate să mintă” și „este cu neputință ca Dumnezeu să mintă.” (Ioan 18:37: Tit 1:2: Evrei 6:18) Deoarece Dumnezeu este Cel Adevărat și Drept și Cuvântul Lui este adevărul, înseamnă că toate doctrinele și învățăturile oamenilor, care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu, sunt învățături false. Dacă astfel de doctrină sau doctrine au tendința de a păgubi pe alții, atunci aceste doctrine sau învățături sunt minciuni. Dacă tu descoperi că o doctrină sau o învățătură este o minciună, atunci ar trebui s-o părăsești imediat, indiferent de cine o învață sau de cât timp crezi tu că este adevărată. Propria ta bunăstare și datoria ta față de Dumnezeul adevărului cere să abandonezi minciunile, fără să ții seama de cine le învață, pentru motivul că sfârșitul inițiatorului și al susținătorului minciunilor este moartea veșnică.

Printre cele șapte lucruri care sunt numite ca o urâciune deosebită înaintea lui Dumnezeu este și cel care spune minciuni. De aceea. „martorul mincinos nu rămâne nepedepsit și cel ce spune minciuni va pieri.” (Prov. 6:16-19: 19:9) Diavolul a mințit-o pe femeia perfectă Eva și a înșelat-o. Atunci este sigur că majoritatea creaturilor umane imperfecte sunt mințite și înșelate de agenții Diavolului. Există numai un singur mod posibil de a găsi siguranța și acesta este de a afla adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, a-l urma și a te feri de învățăturile oamenilor care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă descoperi că te afli de ceva timp într-o organizație religioasă numită „biserica” și că aceasta învață ceea ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului, atunci va trebui să alegi fie să rămâi un membru al așa-numitei organizații „biserica” și să-i susții învățăturile, fie s-o părăsești și să te bizui pe Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece noi luăm acum în considerare minciuna despre cei morți, cere-i Dumnezeului înțelepciunii și al mângâierii să-ți permită să vezi adevărul în lumina Cuvântului Său.

Poetul american Longfellow spunea: „Țărână ești, în țărână te întorci”, nu vorbea despre suflet. Pe lângă aceasta, tu auzi adesea pe unii învățători religioși spunând: „Nu există moarte”: atunci când un om este luat de ceea ce se numește moarte, de fapt el nu este mort, ci continuă să trăiască; trupul său din țărână moare, dar sufletul său trăiește mai departe pe vecie. Aceasta este pe scurt, învățătura la practic toate sectele religioase ale creștinătății. Întrebarea care se ridică acum pentru a fi dovedită este: Această învățătură este o minciună sau este adevărată? Sfintele Scripturi, al căror Inspirator este Dumnezeu, răspund în mod accentuat că o astfel de învățătură este o minciună de la Satan. Prin puterea creatoare a lui Dumnezeu, omul „a devenit un suflet viu” și Dumnezeu i-a zis: „Să nu mănânci din pom, căci în ziua în care vei mânca, vei muri negreșit”. Satan mincinosul i-a zis soției omului: „Hotărât că nu veți muri.” (Geneza 2:7,17 și 3:4) Pe cine vei crede tu? Isus, Exemplul nostru, a spus că El Îl credea pe Dumnezeu, deoarece Satan „este un mincinos și tatăl minciunii”. Urmează-L pe Isus și nu pe un anume preot religios care acceptă minciuna lui Satan. Romani 6:23 declară clar: „Plata păcatului este moartea”. Dacă nu există moarte, atunci păcătosul trebuie să fie nemuritor, ceea ce înseamnă că păcătosul nu poate muri.

Iată cum o minciună este chemată să sprijine o altă minciună. De aceea, o altă doctrină învățată de organizațiile religioase este că sufletul omului este nemuritor și trăiește veșnic. Aceasta este o altă minciună. Dar două minciuni puse împreună nu alcătuiesc un adevăr.

Este sufletul uman nemuritor? Dumnezeu l-a făcut pe om să fie un suflet uman. Dumnezeu n-a introdus în trupul omului un suflet care să fie separabil de trup înzestrat cu o existență independentă și inteligentă. Chiar Traducerea Romano Catolică a Bibliei spune: „Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului; i-a suflat în față suflare de viață și omul a devenit un suflet viu.” (Geneza 2:7, *Douay*). Această descriere a creării omului dovedește că trupul omului și suflarea de viață alcătuiesc împreună sufletul sau creatura vie care se mișcă.

Creatura moare nu atunci când sufletul este separat de trup, ci atunci când suflarea de viață este separată de trup. Deci sufletul moare. Pe această bază, Ezechiel 18:4(*Douay*) zice: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Toate persoanele umane sunt suflete și din cauza păcatului moștenit, noi, sufletele umane, murim. Dacă un suflet păcătos nu este salvat, acesta va muri, căci Iacov zice: „Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte.” (Iacov 5:20, *Douay*) Și Apocalipsa 16:3 zice că, la plaga lui Dumnezeu, „orice suflet viu a murit în mare” (*Douay*). Chiar și îngerii au păcătuit și vor muri și ei. Îngerii nu sunt nemuritori. Ei ajung sub declarația: „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc și nimicește pe toți cei răi.” (Psalmii 145:20) Tatăl minciunilor. Satan Diavolul însuși, nu este nemuritor, deoarece printre alte scripturi, noi citim la Evrei 2:14: „Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul”. Iehova Dumnezeu este nemuritor și atunci când L-a înviat pe Isus și L-a făcut „cel întâi născut dintre cei morți”. Dumnezeu I-a dat nemurirea și El nu mai poate muri niciodată. De aceea, apostolul Pavel spunea despre Isus în acel timp: „Regele regilor și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea.” (1 Timotei 6:15,16) La câțiva ani după ce Pavel a scris aceasta, Isus i-a zis, în Apocalipsa lui Ioan: „Eu sunt Cel viu; am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor.” (Apocalipsa 1:18) La învierea urmașilor credincioși ai lui Cristos, Iehova Dumnezeu le va da nemurirea, și aceasta n-o va da la nimeni altcineva decât la acești 144.000. Scripturile din Apocalipsa 2:10, Romani 2:7 și 1Corinteni 15:53,54 dovedesc aceasta.

Unde sunt morții ?

Clerul marilor sisteme religioase ale lumii acesteia învață, și în felul acesta face pe milioane de creștini mărturisitori să creadă, că atunci când o persoană moare, dacă este bun merge imediat în cer: altfel, dacă este un romano-catolic merge într-un „purgatoriu”, și dacă nu, într-un chin veșnic într-un iad arzător: că el este pe deplin conștient după moartea sa și știe ce se întâmplă cu el. Acum, dacă tu afli din Biblie că persoana, moartă nu este conștientă și nu știe nimic, atunci vei ști că învățătura despre purgatoriu și un iad al chinului este o minciună gogonată a lui Satan, inițiată și învățată pentru a-i înșela și a-i păgubi pe alții.

Noi vom fi direcți de la început și spunem: Purgatoriul și chinul veșnic nu există. Cei care sunt morți sunt inconștienți, oriunde s-ar afla: „Cei vii, într-adevăr, măcar știu că vor muri: dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci. în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!”, (Eclesiastul 9:5,10, *Douay*) „Nu morții

lăuda pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii. Ci noi, noi vom binecuvânta pe Domnul.” (Psalmii 113:17,18, *Douay*) În vederea acestor Scripturi este sigur că cei care au murit nu suferă nicăieri, fiind o persoană sinceră, fără îndoială că tu ai găsit că este dificil să iubești un dumnezeu care chinuiește o creatură vie în foc sau în orice alt mod. Tu n-ai chinui nici măcar un animal necuvântător. Doctrina chinului, veșnic, îl face pe Dumnezeu să apară mai degrabă ca un demon, decât ca un Dumnezeu al iubirii și aceasta este ceea ce dorește Diavolul. Doctrina purgatoriului, cu diferitele moduri de chinuri diavolești, este o altă minciună a lui Satan, fabricată și exprimată pentru a-i înșela pe bărbați și pe femei, pentru a-i face să-L urască pe Iehova Dumnezeu, să nu-L asculte și să-L hulească.

Ca o încercare de a-și sprijini doctrina nemuririi sunetului uman și trecerea lui în moarte, într-un alt tărâm al vieții, religioniștii se referă la tâlharul care a fost răstignit alături de Isus. Înregistrarea despre aceasta se găsește la Luca 23:39-43. Unul din cei doi răufăcători răstigniți de „o parte și de alta a lui Isus I-a zis, cu puțin timp înainte de a muri: „Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta”. Traducerea lui Rotherham scoate în evidență, în mod corect, răspunsul lui Isus, în armonie cu restul Scripturilor: „Și El i-a zis: Adevărat îți zic ție astăzi: Vei fi cu Mine în Paradis.” (Luca 23:43; vezi și traducerea lui Lamsa). Inscripția de deasupra capului lui Isus spunea că El era Regele Iudeilor. Evident că tâlharul a crezut că Isus era Regele uns al lui Dumnezeu, al Lumii Noi și că în viitor, Isus Cristos va veni în Împărăția Lui, la sfârșitul acestei lumi așa că tâlharul a dorit ca Isus Cristos cel întronat să-și aducă aminte de ei în acel timp. Isus n-a venit în Împărăția Lui în ziua în care a murit. Timp de trei zile, El a fost mort în mormânt și la sfârșitul aceluia timp Dumnezeu L-a înviat din moarte, iar patruzeci de zile mai târziu, Isus s-a înălțat la cer. Aproape nouăsprezece sute de ani mai târziu, și anume în anul 1914 A.D., Isus a venit în împărăție și a fost pus de Tatăl Său pe scaunul Lui de domnie, fiind trimis să domnească – Psalmii 2:6; 1 10:1,2; Apocalipsa 11:15-18.

Tâlharul nu va fi niciodată în cer deoarece promisiunea făcută lui este că el va fi cu Cristos în Paradis, deoarece Împărăția lui Cristos va restatornici Paradisul pe acest Pământ. Este sigur că tâlharul n-a mers în cer sau în Paradis în ziua când a murit. Dacă el mergea acolo, atunci ar fi ajuns acolo cu mult înaintea lui Isus: și noi știm că o asemenea concluzie este de-a dreptul irațională. Tâlharul a murit și a fost pus în mormântul unui criminal. El se află încă în mormânt, așteptând timpul când Cristos Regele își va ridica glasul și toți cei care se află în morminte fi vor auzi glasul și vor ieși afară printr-o înviere. Tâlharul va ieși afară la o „înviere pentru judecată”. – Ioan 5:28,29, *ASV*

Prin urmare, cuvintele lui Isus de pe stâlp, adresate tâlharului, nu pot fi folosite pentru a sprijini doctrina unui purgatoriu, Această doctrină este o minciună, deoarece este falsă și a adus mare pagubă la milioane de romano-catolici și altora. Învățătorii religioși din secta romano catolică i-au făcut pe milioane de oameni să creadă că prietenii lor dragi sunt conștienți și suferă în purgatoriu și că rugăciunile oamenilor numiți „preoți” îi pot elibera de suferințele lor. În felul acesta, oamenii sunt făcuți să-și dea banii preoților pentru a rosti rugăciuni pentru cei care se presupune că se află într-un purgatoriu. Mulți oameni sinceri sunt influențați să plătească sume mari de bani pentru asemenea rugăciuni. În mod sigur, acest procedeu clerical de a obține bani folosește pretexte false, spre paguba celor care plătesc. Ce groaznic este să minți cu privire la cei morți pentru a obține bani de la cei vii! Cu toate acestea, cea mai mare pagubă este că cei vii sunt făcuți să creadă că prietenii lor dragi suferă în purgatoriu prin mâinile lui Dumnezeu însuși;

aceasta este o defăimare a numelui lui Dumnezeu și urmărește să întoarcă de la Dumnezeu milioane de persoane sincere și să-i facă să devină comuniști sau orice alt fel de atești. Aceasta este ceea ce încearcă Diavolul să înfăptuiască.

Nu vă tulburați de cei care sunt morți și nu mai există, căci toți aceia care se află în morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor ieși afară. Speranța pentru ei este cea a învierii din morți, și nu presupusa nemurire a sufletului uman. Apostolul Pavel spunea: „Va fi o înviere a celor dreپți și a celor nedreپți”. „Pentru că a rânduit o zi. în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...” (Faptele Apostolilor 24:15 și 17:31, *Douay*) Învierea lor înseamnă aducerea lor înapoi la viață. Dacă persoana ar fi vie într-un purgatoriu, sau într-un iad al chinului, ea n-ar putea fi înviată la viață, deoarece ar fi deja vie. Învierea din morți este sigură, deoarece Iehova Dumnezeu s-a îngrijit de ea: aceasta dovedește prin ea însăși că doctrina purgatoriului și a nemuririi umane este o minciună satanică.

Au mers imediat în cer, la moarte, cei care sunt creștini credincioși. Nu: deoarece învierea nu are loc până la a doua venire a lui Isus Cristos și întemeierea împărăției lui Dumnezeu (2 Timotei 4:1). Credinciosul apostol Pavela declarat că el nu va primi învierea până la a doua venire a lui Cristos (2Timotei 4:8) Astfel de urmași credincioși asemenea lui sunt cei care au parte de principala înviere, „prima înviere” și ei devin membrii casei regale din cer a lui Iehova Dumnezeu, numărul lor fiind limitat la 144.000. Speranța tuturor celorlalte persoane este o înviere pentru o oportunitate de viața veșnică pe Pământ, cu paradisul restatornic pe el.

ISAIA A TRĂIT CONFORM NUMELUI SĂU

Isaia (numele Isaia înseamnă „Mântuirea lui Iehova”) s-a grăbit spre templu, spre a-I aduce lui Iehova mulțumirile sale sincere pentru mântuirea poporului Său în timp de necaz, atunci când a auzit veștile binevenite că Iehova a nimicit la Libna armata de 185.000 de oameni a lui Sanherib (732 î.Cr.). (Isaia 37:36; 33:2). După rugăciunea sa de recunoștință și laudă, el a mai zăbovit prin curțile templului. În timp ce privea spre vest și vedea templul cu pridvorul lui înalt, el și-a amintit de viziunea pe care i-a dat-o Iehova în anul când a murit regele Ozia (775 î.Cr.). Se făcea că se afla în interiorul templului și că Îl vedea pe Iehova stând pe un tron foarte înalt, iar poalele mantiei Lui umpleau podeaua templului. Apoi a văzut serafimi cu șase aripi plutind deasupra Lui și i-a auzit cum strigau unul la altul: „Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui.” (Isaia 6:1-3, *ASV*). Atât de puternic era glasul lor, încât se cutremurau temeliile ușurilor. Apoi casa s-a umplut de fum. Realizând sfințenia acelei priveliști, Isaia a început să strige: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și au văzut cu ochii mei pe împăratul, Iehova al oștirilor.” – Isaia 6:4,5, *ASV*

Abia a terminat de vorbit, că unul din serafimi a zburat spre altar, a luat cu cleștele un cărbune aprins de pe el, a zburat spre Isaia, i-a atins buzele cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.” (Isaia 6:6,7, *AAT*) Aceasta a îndepărtat suferința morală a lui Isaia și i-a adus o mare ușurare. Atunci el a auzit glasul lui Iehova zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” Imediat după aceea. Isaia a zis: „Iată-mă, trimite-mă”. Așa că Iehova i-a spus: „Du-te și spune poporului acestuia:

Auziți într-adevăr, dar nu înțelegeți; vedeți, dar nu pricepeți! Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi și acoperă-i ochii, să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine și să nu fie vindecat”. Atunci profetul a întrebat: „Până când, Doamne?” El a răspuns: „Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori: până când nu va mai fi nimeni în case și țara va fi pustiită de tot; până va îndepărta Iehova pe oameni, și țara va ajunge o mare pustie.” – Isaia 6:8-12, *ASV*

Pe măsură ce Isaia revedea cei 43 de ani trecuți, a realizat că predicarea sa a ajuns la niște urechi tari, exact așa cum a spus Iehova. Profetul se gândea la refuzul nelegiuitului rege Ahaz de a se încrede în cuvântul lui Iehova, în pofida mesajelor directe pe care Iehova i le-a trimis. Cu inima recunoscătoare, Isaia și-a amintit că, din pricina lui David, Iehova nu a permis ca acea conspirație împotriva Iudeei, dintre Rețin al Siriei și Pehah al lui Israel, să aibă succes. Amintirea despre urcarea lui Ezechia pe tronul lui Iehova și restatornicirea închinării adevărate prin toată țara a adus un zâmbet de plăcere pe buzele lui Isaia. Cât de vizibil contrasta prosperitatea ulterioară a Iudeei cu slăbirea Israelului și cu exilul final (740 î.Cr.) din pricina refuzului acestora din urmă de a se închina lui Iehova și de a da ascultare poruncilor Lui! Cât s-a bucurat el, atunci când a văzut pe unii izraeliți temători de Dumnezeu, care nu au uitat pe Dumnezeul mântuirii lor, așezați în Iudeea, unde închinarea Sa curată putea fi dusă mai departe – Isaia 17:10.

Isaia se gândea la multele mesaje pe care Iehova i le-a dat să le rostească și cât s-a bucurat el să le transmită, adesea însoțit de copiii lui. El și-a amintit cu plăcere de timpul când Iehova l-a inspirat să proclame cântarea de laudă pentru Iehova, care îi atribuia mântuirea: „Te laud, Iehova, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat! Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea; voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic, căci Iehova Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele și El m-a mântuit. Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii, și veți zice în ziua aceea: Lăudați pe Iehova, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărima Numelui Lui! Cântați lui Iehova, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel.” – Isaia 12:1-6, *ASV*

Isaia și-a amintit de profeția despre Egipt pe care i-a dat-o Iehova. Cât l-a intrigat aceasta, mai ales partea care zicea: „Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Iehova în țara Egiptului, și la hotar, va fi un stâlp de aducere aminte pentru Iehova. Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului. Ei vor striga către Iehova din pricina asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor și un apărător, care să-i izbăvească.” (Isaia 19:19,20, *ASV*) El s-a interesat și a căutat în mod serios să înțeleagă mai multe cu privire la acel mântuitor de care se va îngriji Iehova – 1 Petru 1:10.

Pe măsură ce ochii lui cuprindeau cu privirea muntele templului lui Iehova, el și-a amintit o altă profeție a mântuirii: „Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț cu bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și, pe muntele acesta, înlătură mahrama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Iehova Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Iehova a vorbit. În ziua aceea, vor zice: Iată, acesta este Dumnezeul nostru; în care avem încredere că ne va mântui. Acesta este Iehova, în care ne încredem, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” – Isaia 25:6-9, *ASV*

Apoi Isaia și-a amintit de cântarea pe care Iehova l-a inspirat să o spună dinainte că va fi cântată în Iudeea: „Avem o cetate tare: Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură. Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios. Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea: da, pacea, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Iehova pe vecie: căci Somnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.” (Isaia 26:1-4, *ASV*) Ei tocmai au văzut o manifestare a tăriei mântuirii lui Iehova. Iehova a venit într-adevăr și i-a salvat din pricina numelui Său și din pricina servului Său David – Isaia 33:6; 35:4; 37:35.

Câteva zile mai târziu, Isaia a primit vestea că regele Ezechia era grav bolnav, Iehova i-a descoperit profetului că Ezechia va muri; așa că Isaia a mers la palat și a intrat în camera unde zăcea regele. El a văzut pe fața lui Ezechia o expresie de durere și implorare. Atunci Isaia i-a zis: „Așa vorbește Iehova: Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri, și nu vei mai trăi”. Cu o expresie plină de suferință, Ezechia s-a întors cu fața la perete. Isaia l-a auzit cum se ruga la Dumnezeu: „Iehova, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioșie și cu inimă curată și am făcut ce este bine înaintea Ta!” Apoi Ezechia a vărsat multe lacrimi – Isaia 38:1-4, *ASV*

Mișcat de această priveliște, Isaia a ieșit încet din încăpere, dar înainte să ajungă în mijlocul curții, cuvântul lui Iehova a venit din nou la el, zicând: „Du-te și spune lui Ezechia: Așa vorbește Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale. Te voi izbăvi pe tine și cetatea aceasta, din mâna împăratului Asiriei: voi ocroti cetatea aceasta. Și iată semnul din partea lui Iehova după care vei cunoaște că Iehova va împlini cuvântul pe care L-a rostit: voi întoarce înapoi cu zece trepte umbra treptelor cu care s-a pogorât soarele pe cadranul lui Ahaz”. Isaia s-a întors imediat și a alergat la Ezechia cu aceste vești bune – 2 Regi 20:4, *AAT*; Isaia 38:4-8, *ASV*

La scurt timp după ce Iehova l-a vindecat pe Ezechia, Isaia a văzut o delegație escortată spre palatul regal. După îmbrăcăminte și înfățișarea generală, putea spune că erau babilonieni. Mai târziu, el l-a văzut pe Ezechia plimbându-i prin cetate. Isaia era nedumerit; dar apoi, Iehova i-a clarificat tot prin mesajul pe care i l-a dat să-l transmită lui Ezechia. Isaia a mers la palat să-i transmită acest mesaj. Când a ajuns la rege, el a observat că Ezechia părea, în mod straniu, în culmea fericirii. Isaia i-a zis: „Ce au spus oamenii aceia și de unde au venit Ta tine?” Ezechia a răspuns pe un ton mândru: „Ei au venit la mine dintr-o țară îndepărtată, chiar din Babilon”. Isaia l-a mai întrebat: „Ce au văzut ei în casa ta?” Ezechia a continuat pe tonul său trufaș: „Au văzut tot ce este în casa mea: n-a rămas nimic în vistieriile mele să nu le fi arătat” – Isaia 39:1-4, *ASV*

Atunci Isaia i-a vorbit în mod solemn: „Ascultă cuvântul lui Iehova al oștirilor: Iată, vor veni vremurile când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi: nimic nu va rămâne, zice Iehova. Și vor lua din fiii tăi, ieșiți din tine, pe care îi vei naște, ca să-i facă fameni în casa împăratului Babilonului”. În timp ce Isaia vorbea, el a observat cum sentimentul de mândrie de pe fața lui Ezechia dispărea și îi lua locul unul de mâhnire și smerenie. Când Isaia a terminat, Ezechia a zis cu un glas chinuit de remușcări: „Cuvântul lui Iehova pe care l-ai rostit este bun.” – Isaia 39:5-8, *ASV*

Isaia a fost bucuros să vadă că Ezechia s-a căit de mândria sa, singura mândrie trufașă pe care Isaia a văzut-o vreodată la el. De asemenea, profetul s-a bucurat să vadă că locuitorii Ierusalimului s-au smerit când au aflat aceste lucruri (2 Cronici 32:26). De atunci înainte, Isaia a văzut că Dumnezeu a făcut Iudeea prosperă. L-a văzut înălțat în ochii tuturor națiunilor pentru mântuirea pe care Iehova a adus-o poporului Său (2 Cronici 32:23). În timpul acelei perioade

binecuvântate pline de prosperitate, Isaia a avut privilegiul de a fi inspirat să declare profeții sublime, multe dintre ele în legătură cu mântuirea lui Iehova (Capitolele 40 la 66). „Ridicați ochii spre cer și priviți în jos spre pământ! Căci cerurile vor pieri ca „un fum, pământul se va prefăce în zdrențe ca o haină, și locuitorii lui vor muri ca niște muște; dar mântuirea Mea va dăinui în veci și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit.” – Isaia 51:6, *ASV*, margin.

Prin calea sa fermă de acțiune de a sprijini suveranitatea lui Iehova și de a-I atribui Lui toată mântuirea, Isaia a prefigurat pe Isus Cristos, care întotdeauna a susținut suveranitatea și puterea de mântuire a lui Iehova. Așa cum cei care au dat ascultare mesajului lui Iehova prin Isaia au primit protecția și binecuvântarea Sa, tot la fel cei care astăzi dau ascultare mesajului lui Iehova, care vine prin Mai Marele Isaia, Isus Cristos, primesc mântuirea lui Iehova. Mulți dintre cei care dau ascultare mesajului acum, zic: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” – Apocalipsa 7:10, *Weymouth*

Iată, Iehova Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El și răsplătirile vin înaintea Lui. – Isaia 40:10, ASV

EXPERIENȚE DE TEREN

Puterea adevărului lui Dumnezeu asupra erorii

Un vestitor pionier al împărăției lui Iehova, care folosea puterea adevărului lui Dumnezeu pentru a învinge împotrivirea în Piolrkow Trybunalski, Polonia, spune:

„În timp ce lucram din casă în casă pe una din străzi, oamenii îmi spuneau cu indignare că nu erau interesați de mesajul împărăției lui Dumnezeu și să părăsesc imediat casa. Am început să mă mir de ce toți oamenii îmi răspundeau în același mod și m-am hotărât să încerc să descopăr motivul pentru aceasta

„I-am întrebat pe oameni cine îi învăța să răspundă astfel. Într-o casă mi s-a explicat că un călugăr misionar a fost acolo cu o oră înainte, strângând bani pentru reclădirea bisericii.

„Odată cu aceasta, el i-a avertizat cu privire, la martorii lui Iehova care merg din casă în casă, întorcându-i pe oameni de la biserica catolică, care au cărți condamnate de biserică. El i-a îndemnat să-i scoată afară din casele lor cu mătura pe martorii lui Iehova, deoarece Împărăția lui Dumnezeu venise deja cu mult timp înainte pe Pământ, odată cu Biserica Romano Catolică.

„Lucrarea era într-adevăr dificilă, că trebuia să mergi în case după ce oamenii au fost astfel avertizați înainte de acest călugăr. Cu toate acestea, am continuat să lucrez cu răbdare. Însă puțin mai repede, după o lucrare intensivă de o oră am dat peste călugărul care mergea din casă în casă.

„Am intrat imediat în aceeași casă cu el și am stat lângă el de parcă eram prietenul lui. El nu știa cine eram. A început să le vorbească oamenilor ca mai înainte și când a terminat i-am cerut cu amabilitate să stea jos puțin și să se odihnească. Așa a făcut. Atunci am început, să le pun oamenilor mărturie, vorbindu-le despre Domnul și scopurile Lui.

„Ca urmare, întreaga familie a devenit sincer interesată de adevăr. Acești oameni au înțeles că nu am venit să strâng bani, ci mai degrabă să le aduc ceva de valoare mai mare decât toate bogățiile materiale ale acestui Pământ, ca de pildă cum ar putea obține o sănătate perfectă, fericire

și viață veșnică. Acești oameni au înțeles diferența dintre misiunea mea și cea a călugărului și au luat câteva din cărțile noastre.

„Am părăsit casa aceea împreună cu călugărul și i-am cerut cu amabilitate să meargă împreună cu mine la casa următoare, lucru cu care a fost de acord. Dar aici eu am intrat primul în casă și călugărul cu mine.

„M-am prezentat imediat ca unul din martorii lui Iehova și cu cuvinte convingătoare le-am vorbit despre mesajul adevărului. După ce le-am pus o mărturie mai cuprinzătoare și această familie a devenit interesată de adevăr. Ei au luat niște broșuri. Mi-am notat numărul casei pentru a-i vizita din nou și pentru a-i ajuta să obțină o înțelegere mai bună din adevărul lui Dumnezeu. Călugărul stătea liniștit de parcă era împietrit, nespunând nici măcar un cuvânt, trădând pe jumătate dezamăgirea și pe jumătate înfrângerea. El era martor la ceea ce predică martorii lui Iehova și la cum înveselesc ei inimile oamenilor necăjiți.

„Surprins de auzirea unui mesaj așa de minunat, el n-a mai strâns bani pentru reclădirea bisericii sale și n-a mai atârnat oamenii împotriva mea.

„După ce am părăsit cea de-a doua casă, călugărul s-a întors spre mine pe coridor și a spus: te rog, iartă-mă că trebuie să ne întrerupem lucrarea. De acum înainte nu mă voi mai amesteca în predicarea voastră, iar cuvintele frumoase pe care le-am auzit m-au impresionat profund și voi spune și celorlalți din mănăstire despre aceasta. S-a depărtat foarte politicos și a plecat.

„N-am mai avut alte dificultăți în lucrare și mulți oameni au fost cu bunăvoință. M-am bucurat mult în spirit, deoarece Domnul îndepartează dificultățile și dă servilor Săi victoria, după ce au răbdare în lucrare”.

Evanghelia predicată prin persecuție

Următoarea scrisoare a fost scrisă de către un tânăr pentru doi martori ai lui Iehova la eliberarea lor dintr-o închisoare din Montreal:

„Am citit astăzi despre arestarea voastră și a altora, înainte, pentru distribuirea de broșuri. Cred că, dacă membrii voștri sunt gata să sufere arestul, atunci ideile voastre trebuie să fie sincere și bune. Mi-ar plăcea să știu mai mult despre ele: M-ați putea informa, vă rog, cum pot face asta?”

Închinătorii falși - neputincioși în a ține piept Cuvântului lui Dumnezeu

Predicarea credincioasă a Evangheliei din ușă în ușă, făcută de martorii lui Iehova într-un oraș din Polonia, a făcut ca un preot să se ascundă de teamă să nu fie demascat în public.

„Am început să lucrăm dinspre est și când am terminat jumătate din sat, copiii ieșeau de la școală și au început să umple strada. Printre, ei erau și unele persoane mature. Muți dintre ei au început să râdă și să-și bată joc de noi și unul din ei a strigat: Două credințe se întâlnesc acum în satul nostru și vom vedea care este mai tare”.

„N-am știut ce avea să însemne aceasta, dar l-am văzut pe preot ieșind dintr-o curte, în care au intrat două surori ale noastre cu puțin timp înainte. Am rămas afară în stradă de pază, în caz că era nevoie de ajutor.

„Surorile noastre au ieșit din casă și au declarat că ele nu au venit în contact cu preotul. Ne-am dus la următoarea casă și preotul nu era nici acolo. Cu toate acestea, aici noi am văzut-o pe

gospodina casei îndepărtând repede cădelnița preotului de pe masă, dar ea n-a mai putut să înlăture și cei 600 de zloți de pe farfurie, pregătiți pentru preot. După ce am prezentat aici mesajul la niște urechi surde, am plecat.

„Afară ne-am confruntat cu o mulțime de tineri care ne-au întrebat nerăbdători: „Ce s-a întâmplat cu preotul?” Ei doreau să asculte discuția noastră cu preotul, care din nefericire nu se găsea nicăieri. Băiatul care dă ajutor preotului în biserică s-a uitat cu uimire la noi și apoi a început să alerge în diferite locuri căutându-l pe preot, evident neștiind unde s-a ascuns acesta. O femeie îl încuiase pe preot sus în camera ei pentru a-l ascunde de noi, deoarece preotul era rușinat și nu dorea să fie făcut de ocară înaintea enoriașilor lui.

„Într-o conversație cu mulțimea de tineri, ei au declarat: Vedem că victoria este de partea voastră și că preotul are curaj numai când are de-a face cu noi, dar nu așa este cu oamenii voștri”.

„Le-am pus o bună mărturie. După ce am lucrat tot satul, ne-am adunat să plecăm. Mulți oameni se uitau la noi în timp ce plecam și continuau să comenteze despre ce au văzut și au auzit.

„Preotul romano catolic s-a rușinat de misiunea lui printre enoriașii săi”.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

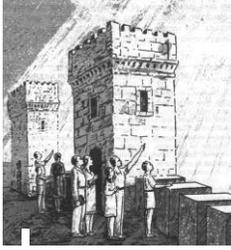
1 NOIEMBRIE

NR.21

Cuprins:

CĂSĂTORIE ÎN CER	- Pag.487
NUNTA, ÎN DRAMA PROFETICĂ ȘI
ÎN REALITATE	- Pag.489
ADUNĂRILE DE DISTRICT DIN 1948	- Pag.500
ÎNCHINAREA LA DEMONI A LUI MANASE I-A
ADUS NECAZ	- Pag.506
SCRISORI	- Pag.508

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Noiembrie 1948

Nr. 21

CĂSĂTORIE ÎN CER

„Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit”. – Apocalipsa 19:7, *Am. Stan. Ver.*

IEHOVA a pregătit o mare bucurie pentru cer și Pământ. Aceasta este asemenea bucuriei care se revarsă la căsătoria dintre un fiu iubit și mireasa lui. Nici o creatură nu poate cunoaște profunzimea bucuriei pe care o experimentează Iehova, atunci când unește pe principalul Său Fiu, întâiul născut Fiu al Său, cu mireasa Sa iubită, pe care El a promis-o și de care s-a îngrijit pentru acest Fiu. Totuși, toți din cer și de pe pământ, care sunt prietenii lui Dumnezeu și ai personajelor căsătoriei, se vor bucura la încântătorul eveniment din cer.

2. Iehova Dumnezeu, El însuși este „soțul” organizației Sale universale de creaturi credincioase. În Cuvântul Său sacru, El vorbește despre ea ca despre „femeia” Sa. Cândva, această organizație sfântă era asemenea unei soții care părea a nu fi în stare să nască pe fiul dorit. Prin urmare, ea era asemenea unei femei părăsite de maternitate. Dar, la timpul potrivit, „soțul” ei a făcut-o roditoare și i-a spus să cânte de bucurie. Asigurând-o că El este încă Soțul ei credincios, Dumnezeu a zis: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Iehova este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeul întregului pământ, căci Iehova te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevestă din tinerețe care a fost izgonită, zice Dumnezeul tău” (Isaia 54:5,6, *Am. Stan. Ver.*). Faptul că Iehova este „Făcătorul” ei, arată că ea este creația Sa, organizația Sa universală a creaturilor loiale. El a răscumpărat-o din starea ei aparent stearpă, atunci când El a adus în existență din mijlocul ei pe Fiul Său promis, pentru scopul Său. Numele ei este „Sion” sau „Ierusalim”, un nume purtat odinioară de o organizație tipică de pe pământ; și atunci când Iehova o face roditoare, pentru a da naștere Fiului mult așteptat, El se bucură de ea, așa cum se bucură un bărbat de curând căsătorit de mireasă, care a devenit acum soția lui. În mod mângâietor, Iehova îi zice: „Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea”, și țara ta o vor numi Beula: „Măritată”; căci DOMNUL își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se va căsători Ziditorul tău cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine.” – Isaia 62:4,5, *AAT*

3. Sublimele cuvinte ale profeției tocmai citate nu se aplică vreunei organizații omenești sau naționale, deoarece, cu secole mai târziu, un scriitor inspirat a citat această profeție a lui Isaia și a aplicat-o spre cer, zicând: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber și el este mama noastră. Fiindcă este scris: Bucură-te, stearpo, care nu ai născut! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ai avut durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat. Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se

născuse în chip firesc [Ismael după nume] prigonea pe cel ce se născuse prin spirit, tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul celei libere. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii libere” – Galateni 4:26-31; Isaia 54:1; Geneza 21:8-10.

4. Era aproape de Ierusalimul din vechime atunci când Avraam, prietenul lui Dumnezeu, a acționat pentru a oferi ca o jertfă umană pe Isaac, fiul său iubit născut din soția lui, Sara, care mult timp a fost stearpă (Geneza 22:1-18). În asemenea împrejurări, credinciosul Avraam a fost o ilustrație profetică a lui Iehova Dumnezeu, Bărbatul, iar Sara, femeia liberă, a servit ca o ilustrație a „Ierusalimului cel de sus”. Isaac, jertfa, a fost folosit ca o ilustrație a singurului Fiu născut al lui Dumnezeu, Isus Cristos, pe care Dumnezeu L-a dat ca jertfă pentru binecuvântarea tuturor națiunilor cu bunăvoință. Acest Fiu neegoist al lui Dumnezeu, este marele Isaac anti-tipic și toți urmașii Săi credincioși, care calcă pe urmele Sale, devin frații Săi, copiii ai mamei sale, „femeia” lui Dumnezeu, care este „Ierusalimul cel de sus” și care este liber de toată robia pământească. Acestor urmași, care calcă pe urmele Lui, frații Săi creștini, apostolul inspirat le scrie: „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii ai făgăduinței” – Galateni 4:28, *AAT*

5. La timpul potrivit, Avraam a aranjat ca fiului său iubit, Isaac, să-i fie dată o soție. Tot la fel, Iehova Dumnezeu a aranjat ca marele Isaac anti-tipic, Isus Cristos, să aibă o soție. Ca om pe pământ, Isus a murit necăsătorit și fără copii. De aceea, mireasa de care Tatăl Său ceresc se îngrijește pentru El, nu este și nu poate fi o femeie pământească, iar căsătoria promisă dintre El și „mireasa” Lui n-a avut loc atunci când El a fost pe pământ. Faptele arată că aceasta trebuie să fie și va fi o căsătorie în cer. Amintiți-vă că „femeia” lui Iehova nu este o femeie de carne și sânge, ci este sfânta Sa organizație de servi devotați din întreg Universul, peste care El este Capul. În mod asemănător, soția pe care El o creează pentru iubitul Său Fiu, este o organizație, o „creațiune nouă” alcătuită din numărul urmașilor credincioși care calcă pe urmele lui Isus. Pe deplin conștient de scopul Tatălui Său ceresc, pe Pământ Isus s-a referit la Sine ca la un mire. Ca dovadă, este scris: „Discipolii lui Ioan [Botezătorul] și fariseii obișnuiau să postească. Ei au venit și au zis lui Isus: 'Pentru ce discipolii lui Ioan și ai fariseilor postesc, iar discipolii Tăi nu postesc'? Isus le-a răspuns: 'Oare pot posti copiii din odaia miresei câtă vreme este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei, nu pot posti. Vor veni zile când va fi luat mirele de la ei și atunci vor posti, în ziua aceea” – Marcu 2:18-20; Matei 9:14,15; Luca 5:33-35.

6. Ioan Botezătorul nu era unul din „copiii din odaia miresei” menționați mai sus. El a murit înainte că Isus Cristos să sfârșească în moarte, Ioan a fost asemenea unui „prieten al mirelui” care, după obiceiul din Orient, aranjează venirea miresei și încheie contractul dintre părinții miresei și aceia ai mirelui, Ioan a fost primul care a vorbit despre Isus Cristos ca despre un mire și tot el arată că mireasa lui Cristos este organizația urmașilor Săi credincioși care calcă pe urmele Lui. Ioan a avut deosebită plăcere de a fi cel care i-a prezentat pe primii dintre acești discipoli lui Isus Cristos. El a fost privilegiat să-i pregătească pentru prima venire a lui Cristos. După ce a acționat ca „prieten al mirelui” și l-a pus pe Isus Cristos în legătură cu acești primi discipoli, Ioan a zis: „Voi înșivă sunteți martori că am zis: 'Nu sunt eu Cristosul, ci sunt trimis înaintea Lui'. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui care stă și-l ascultă [adică, atunci când vorbește miresei sale], se bucură foarte mult când aude glasul mirelui; și această bucurie care este a mea, este deplină” (Ioan 3:28,29). Nu datorită propriei sale ingeniozități a vorbit Ioan despre Isus Cristos ca despre un mire. El a fost mișcat să facă aceasta prin puterea spiritului sfânt, cu care era umplut,

„chiar din pântecele mamei sale”. Întorcând pe mulți izraeliți credincioși la Isus. Cristos, Ioan îi întorcea, în realitate, la Iehova Dumnezeu, pentru că Isus Cristos era Fiul și reprezentantul lui Dumnezeu (Luca 1:13-17). În toată această încheiere de căsătorie, așa cum va fi descrisă în continuare, observați cum lucrează spiritul lui Dumnezeu.

7. Bucuria lui Ioan era mare, având numai o parte de început în această chestiune. Dar bucuria își va atinge punctul culminant la încheierea mării căsătorii din cer. Mulți alții urmează să se bucure de ea și o sărbătoare extraordinară urmează să aibă loc atunci. Toate acestea sunt descrise pentru noi în mod simbolic în ultima carte a Bibliei, în aceste cuvinte, de apostolul care a avut viziunea: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care ziceau: Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic a început să împăratească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit căsătoria Mielului; soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19:6,7). Săvârșirea căsătoriei este arătată aici a fi la timpul împărăției lui Iehova, Dumnezeu Cel Atotputernic. Acel timp marcat de acest eveniment fericit este aici! Să ne bucurăm cu toții! Tu ai putea întreba: întrucât aceasta este o căsătorie în cer, cum pot eu, care mă aflu pe pământ, s-o recunosc pentru a mă bucura de ea? Haideți, atunci, să facem din aceasta studiul nostru în articolul care urmează.

Întrebări pentru studiu

1. Ce mare bucurie de căsătorie pregătește Iehova pentru Univers?
2. Cum întreține însuși Iehova o relație de căsătorie?
- 3,4. Pe cine au reprezentat Avraam, Sara și Isaac?
- 5,6. Cum este Isus un mire? Cine este mireasa Lui și cine este prietenul Său?
7. Unde și cum este descrisă bucuria căsătoriei? Și când are ea loc?

NUNTA, ÎN DRAMA PROFETICĂ ȘI ÎN REALITATE

Fiul lui Avraam, Isaac, a fost un tip dramatic al lui Isus Cristos, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Linia lui Avraam a continuat prin Isaac, și noi citim: „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: 'Și semințelor' (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: 'Și seminței tale', adică Cristos” (Galateni 3:16, *AAT*). Aceasta înseamnă o binecuvântare pentru toate națiunile cu bunăvoință. Această binecuvântare este sigură, pentru că la timpul când Avraam a arătat o consimțire completă de a oferi pe altar pe fiul său Isaac, ca o jertfă lui Dumnezeu, îngerul lui Iehova din cer i-a zis lui Avraam: „Sămânța ta va stăpâni poarta vrășmașilor ei. Toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânța [linia] ta” (Geneza 22:17,18). Deoarece acest lucru este adevărat, pentru ce să nu se bucure toate națiunile cu bunăvoință de nunta anti-tipicului Isaac, Isus Cristos, în care sunt destinate a fi binecuvântate toate? Nunta, care a fost aranjată și încheiată pentru Isaac în vechime, trebuie să ne fi furnizat o dramă profetică a căsătoriei lui Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu. Fără îndoială că aceasta lămurește acea chestiune maritală a lui Isaac ce este expusă așa de amănunțit în cele șaiszeci și șapte de versete din capitolul 24 al Genezei. Admițând aceasta, vom analiza acum punctele principale ale acestei drame profetice, după cum sunt expuse în Geneza 24:1-67.

2. Aceasta s-a întâmplat când Avraam era în vârstă de 140 de ani. Soția lui, Sara, era moartă atunci de trei ani (Geneza 23:1-20). De asemenea, Isaac era un bărbat matur de 40 de ani (Geneza 25:20). Cu ani de zile înainte, el s-a oferit pe sine pentru jertfă și a fost scăpat de la moarte prin intervenția lui Dumnezeu (Evrei 11:17-19). Mama lui Isaac, Sara, n-a fost o ilustrație a fecioarei Măria, mama lui Isus, ci era o ilustrație a „femeii” lui Dumnezeu, organizația universală a lui Iehova. Moartea Sarei nu ilustrează că „femeia” lui Dumnezeu (sau organizația universală) moare sau încetează să existe. Dar când Isus a ajuns la maturitate și a fost botezat, iar spiritul sfânt a venit asupra Lui, Dumnezeu L-a recunoscut ca pe Fiul Său iubit. Trei ani și jumătate mai târziu, El și-a jertfit viața umană, dar Dumnezeu L-a înviat din morți ca Fiu spiritual. Atunci „femeia” lui Dumnezeu a servit scopului Său special cu succes. Ea L-a născut pe anti-tipicul Isaac, anume pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, desăvârșit în spirit (Matei 3:13-17; 1 Petru 3:18; Faptele Apostolilor 13:33). Ea a încheiat acea parte, și acum urma să fie chemată clasa miresei.

3. În acele timpuri patriarhale din vechime, tatăl alegea mireasa pentru fiul său, folosind un serv sau un prieten, care să acționeze ca intermediar între cele două familii implicate. Avraam și-a chemat cel mai bătrân sclav. Evident el era administratorul lui Avraam, numit Eliezer, care ar fi devenit moștenitorul întregii sale averi, dacă lui Avraam nu i s-ar fi născut un fiu (Geneza 15:2-4). Dar acum Avraam a dat tot ce avea adevăratului său moștenitor, Isaac. Acest fapt corespunde cuvintelor apostolului referitoare la Isus Cristos, că „Dumnezeu ... la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor” – Geneza 24:36; Evrei 1:1,2.

4. Avraam l-a pus pe robul său să jure pe „Iehova, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului” că nu va lua o soție fiului său Isaac dintre fiicele canaanitilor, printre care locuia de 65 de ani. El și Isaac erau urmași ai lui Sem, fiul lui Noe, dar acele fiice canaanite se trăgeau din nepotul lui Noe, Canaan, și de aceea ei erau sub blestem și condamnați să fie servii familiei lui Avraam. După Potop, când Ham, fiul lui Noe, s-a purtat lipsit de respect față de tatăl său, el a profețit despre fiul lui Ham, Canaan, zicând: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui! ... Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Sem și Canaan să fie robul lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, și Canaan să fie robul lor!” (Geneza 9:20-27, *ASV*). Mai mult decât atât, acei canaaniti se închinau la diavoli și s-au lăsat în voia idolatriei și a altor practici necurate și ei puteau contamina un închinător al lui Iehova Dumnezeu, sau puteau să-i facă mari dificultăți. Prin urmare, Avraam a interzis strict înjugarea fiului său Isaac la un jug nepotrivit cu o închinătoare păgână la dumnezei falși – 2 Corinteni 6:14,15.

5. În mod înțelept, Avraam căuta să-și căsătorească fiul cu cineva care avea credință în viul și adevăratul Dumnezeu Iehova. Urmașii lui Sem, reprezentați de familiile fraților lui Avraam, Haran și Nahor, care locuiau atunci în Mesopotamia de nord, erau aceia care țineau încă la credința în Iehova. În felul acesta, Avraam a stabilit un precedent pentru regula declarată de apostolul Pavel, ca cei credincioși să se căsătorească „numai în Domnul” (1 Corinteni 7:39). Mai mult decât atât, mireasa pentru Isaac trebuia să se învoiască a călători din țara ei și din casa părinților ei, la Isaac, în Țara Promisă. Prin urmare, pentru a-i găsi o mireasă lui Isaac, administratorul lui Avraam a fost însărcinat în mod clar să nu-l ducă pe Isaac în țara din care a ieșit Avraam, la porunca lui Dumnezeu. Dacă din ținutul de nord al rudelor lui Avraam n-ar fi venit nici o femeie în Țara Promisă, pentru a se uni cu Isaac ca soția lui, atunci servul lui Avraam era eliberat de jurământul său – Geneza 24:1-9; 12:1-7; 15:18-20.

6. Aceasta se potrivește cu faptul că Iehova Dumnezeu a aranjat ca mireasa Fiului Său Isus Cristos să fie compusă din cei ce cred în El și se consacră pe deplin închinării Sale. Lui Isus Cristos, anti-tipicul Isaac, I-a fost interzis să devină o parte a acestei lumi pentru a-Și căuta urmași, ci El trebuia să-Și caute o grupă de urmași printre aceia care se închinau aceluiași Dumnezeu. Prin urmare, Iehova L-a trimis pe Pământ, nu la națiunile păgâne ale închinătorilor la diavol, ci la națiunea iudaică. Aceștia erau urmașii naturali ai lui Avraam prin fiul său Isaac și mărturiseau că se închinau lui Iehova Dumnezeu. Pentru a pregăti o clasă dintre aceștia înainte de apariția publică a lui Isus la națiunea iudaică, Dumnezeu Tatăl I-a trimis înainte pe Ioan Botezătorul, și pentru următorii șapte ani chemarea de a deveni membri ai miresei Fiului lui Dumnezeu a fost adresată în exclusivitate națiunii iudaice.

7. Ca și în cazul miresei lui Isaac, mireasa lui Cristos trebuie să consimtă să părăsească această lume și toate rudeniile umane, pentru a se uni cu Isus Cristos în acea stare spirituală, ilustrată prin Țara Promisă. Incidental, aceasta arată că atunci când Isus Cristos vine să-Și ia mireasa, El nu vine din nou în această lume în trup, așa cum a făcut la prima Sa venire, ci clasa miresei Sale trebuie să părăsească trupul de carne, să treacă printr-o schimbare, să devină spirituală și să intre în tărâmul spiritual. Clasa miresei nu-L mai cunoaște pe Cristos după carne. Așa cum citim: „Nu știți că cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: 'Cei doi se vor face un singur trup'. Dar cine se lipește de Domnul, este UN SINGUR SPIRIT cu EL” (1 Corinteni 6:16,17). Astfel, în înțelesul cel mai complet, clasa miresei părăsește, relațiile lumești și trupești.

8. Pe deplin angajat într-o acțiune de supunere, servul lui Avraam a pornit la drum: „Și servul a luat zece cămile dintre cămilele stăpânului său și a plecat, având în mâna sa toate lucrurile de preț ale stăpânului său [sau pentru că toate bunurile stăpânului său erau în mâna sa]; s-a sculat și a plecat în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor”. Bineînțeles că *avea* cu el și alți oameni în acea călătorie cu caravana (Geneza 24:10,32, *ASV*). După câte se pare, Avraam locuia pe vremea aceea în Ber-Șeba sau în apropiere, în partea de miazăzi a Palestinei și această călătorie era una de mai bine de 800 km printr-un ținut; foarte primejdios. Aici se ridică întrebarea: Pe cine sau ce ilustrează acest serv, presupus a fi Eliezer?

9. El nu reprezintă pe sfinții îngeri, pentru că Avraam i-a spus că Iehova va trimite pe îngerul Său înaintea servului, dovedind astfel că ceata îngerească a lui Iehova cooperează cu ceea ce ilustrează servul lui Avram. Rolul pe care îl joacă servul se potrivește bine cu acțiunea spiritului sfânt sau a forței active a lui Iehova. Și dacă servul era în realitate Eliezer, atunci numele său înseamnă „Dumnezeu este ajutor”, și aceasta înseamnă că Dumnezeu folosește spiritul sfânt pentru a ajuta la procurarea clasei miresei pentru anti-tipicul Isaac. Credincios acestui fapt, Dumnezeu și-a trimis spiritul clasei miresei, și acesta rămâne cu ei, până când sunt uniți cu Mirele lor Isus Cristos. Îngerii cooperează cu această forță activă a lui Dumnezeu. „Nu sunt oare toți spirite slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14). Cele „zece cămile” reprezintă Cuvântul perfect sau complet al lui Dumnezeu, prin care El extinde invitația și acordă mult din spiritul Său sfânt, cât și alte daruri spirituale.

10. În afara cetății lui Nahor, la un izvor, Eliezer a cerut un semn care să arate că Iehova îi îndruma calea, precum și să grăbească alegerea unei mirese potrivite pentru Isaac. Eliezer se ruga în inima sa (Geneza 24:11-14, 42-45). El a arătat că era un om cu bunăvoință față de Dumnezeu lui Avraam. Ca membru de parte bărbătească al familiei lui Avraam, el era circumcis (*tăiat împreieur*) la fel ca Avraam și Isaac și astfel, era consacrat lui Iehova Dumnezeu. În această

privință, el a fost o ilustrație potrivită a spiritului sfânt care servește scopurilor lui Dumnezeu. „Nu sfârșise el încă de vorbit și a ieșit, cu vadra pe umăr Rebeca, fata lui Betuel, fiul Milcâi, nevasta lui Nahor, fratele lui Avraam. Fata era foarte frumoasă; era fecioară, și nici un bărbat n-a avut legături cu ea. Ea s-a coborât la izvor, a umplut vadra și s-a suit iarăși. Robul a alergat înaintea ei, și a zis: 'Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta.' 'Bea, domnul meu', a răspuns ea. Și s-a grăbit de a plecat vadra pe mână, și i-a dat să bea. După ce i-a dat și a băut de s-a săturat, a zis: 'Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor bea și se vor sătura.' A vărsat în grabă vadra în adăpătoare, și a alergat iarăși la fântână ca să scoată apă și a scos pentru toate cămilele lui. Omul o privea cu mirare și fără să zică nimic, ca să vadă dacă Iehova a făcut să-i izbutească sau nu călătoria.” (Geneza 24:15-21, *ASV*). Purtarea Rebecăi a corespuns amănuntelor semnelor pe care l-a cerut Eliezer.

Răspunzând spiritului

11. Eliezer îl servea pe Avraam, căruia Iehova i-a promis: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”. În mod potrivit, Rebeca l-a servit cu amabilitate pe servul lui Avraam, pe oamenii și cămilele acestuia, și aceasta a ilustrat că aceia care răspund invitației lui Dumnezeu de a deveni mireasa Seminței Sale, primesc cu amabilitate marea promisiune avraamică privitoare la Sămânță. Ei nu se împotrivesc spiritului sfânt al lui Dumnezeu, așa cum s-au împotrivit iudeii rebeli, care i-au lepădat pe Isus Cristos și pe apostolii Săi. Nu, ei sunt doritori să fie în serviciul spiritului Său, dorind ca acesta să se odihnească asupra lor și să lucreze prin ei. Ei iau în considerare cu iubire Cuvântul lui Dumnezeu, care le aduce mult din spiritul Său. Ei arată interes Cuvântului Său scris, servindu-l și înviorându-se din el, intrând în serviciul lui și manifestând un interes sincer pentru mesajul și scopul lui, căutând să-l creadă. În felul acesta, ei arată calitățile de dorit ale membrilor miresei lui Cristos. La timpul când Rebeca servea apă rece din izvor acestui serv al promisiunii avraamice, fiul lui Avraam, Isaac, fusese deja pe altarul de jertfă și fusese ridicat viu de pe el. Prin urmare, ceea ce are loc aici ilustrează mai ales ceea ce se întâmplă după moartea lui Isus Cristos și învierea Sa din moarte, înălțarea Sa la cer, pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu, Tatăl Său. De atunci până la Cincizecime, zece zile mai târziu, discipolii Lui credincioși au așteptat în Ierusalim ca să primească spiritul sfânt. Primirea acestuia de către ei și nașterea lor prin el la viața spirituală însemna invitația adresată lor și logodirea lor pentru a deveni mireasa lui Isus Cristos – Luca 24:45-52.

12. Eliezer a întrebat dacă putea fi găzduit în casa părinților Rebecăi și, la cererea lui, Rebeca s-a identificat față de el ca o strănepoată a stăpânului său Avraam. În fața acestei evidențe a călăuzirii divine în această chestiune, Eliezer s-a închinat lui Iehova Dumnezeu și l-a binecuvântat. Apoi, drept apreciere pentru serviciul binevoitor al Rebecăi față de el și caravana sa la izvor, el a împodobit-o cu două brățări masive de aur și o verigă de aur (Geneza 24:22-27, 45-48, *ASV*). Aceasta ilustrează că la sărbătoarea Cincizecimii, au început să fie identificați cei dintâi membrii ai miresei lui Cristos prin împărțirea spiritului sfânt al lui Dumnezeu și darurilor sale, care împodobesc înfățișarea lor în această lume. În acea zi, când spiritul sfânt s-a coborât asupra lor, apostolii și discipolii credincioși ai Mirelui au început să fie născuți de spiritul lui Dumnezeu, pentru a deveni copiii Lui spirituali, în acest mod, ei au devenit adevărate rudeni spirituale ale lui Isus Cristos și ca atare, ei puteau fi invitați și logodiți cu El ca Mire. Ei au devenit creaturi noi,

pentru care toate lucrurile vechi au trecut și care nu-L mai cunosc pe Isus Cristos ca o creatură de carne, așa cum era când a fost pe pământ (2 Corinteni 5:16,17). Fiind acum născuți din apă (adevăruțul Cuvântului lui Dumnezeu) și din spirit, ei puteau vedea Împărăția lui Dumnezeu și intra în ea, pe care carnea și sângele nu o pot moșteni (Ioan 3:3,5; 1 Corinteni 15:50). Ei zic cu privire la Dumnezeu, Tatăl lor: „El, de bună voia Lui ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui” – Iacov 1:18.

Logodna

13. La casa Rebecăi, înainte măcar de a fi luat ceva din mâncarea ce i-a pus-o înainte, Eliezer a insistat să-și explice misiunea și să hotărască dacă aceasta va avea sau nu succes în casa ei. Se pare că tatăl Rebecăi, Betuel, era mort, și că fratele ei Laban și un frate mai tânăr numit Betuel, au tratat pentru ea (Geneza 24:28,50,55; *Vremuri antice* a lui Josephus, cartea 1, capitolul 16, paragraful 2). După ce a spus ce misiune are, Eliezer a încheiat: „Acum, spuneți-mi dacă o să vă purtați cu bunăvoință și sincer față de stăpânul meu; dacă nu, spuneți-mi; ca să mă întorc la dreapta sau la stânga”. „Laban și Betuel, drept răspuns au zis: 'De la Iehova vine lucrul acesta, noi nu-ți mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Iehova. ' ... Și robul a scos scule de argint, scule de aur și îmbrăcăminte, pe care le-a dat Rebecii; a dat de asemenea daruri bogate fratelui său și mamei sale” (Geneza 24:49-53, *ASV*). Acea încheiere a constituit logodna Rebecăi cu Isaac. Ca urmare, ea era nevasta lui de aici înainte, în ceea ce privește obligațiile de a fi pură și credincioasă. Bijuteriile de aur și argint și îmbrăcăminte pe care Eliezer i le-a dat, erau o arvună a viitoarei căsătorii cu Isaac. Pe de altă parte, lucrurile de valoare date fratelui său Laban și mamei sale, erau o zestre plătită pentru mireasă. De atunci înainte, Rebeca îi aparținea lui Isaac, care o cumpărase prin Eliezer, servul tatălui său.

14. La Calvar, Isus Cristos, anti-tipicul Isaac, Și-a jertfit viața pentru „turma Lui mică” a oilor, care alcătuiesc clasa miresei. „Păstorul cel bun își dă viața pentru oi”, dar în primul rând, pentru acele „oi” cărora El le zice: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl tău îți dă cu plăcere Împărăția” (Ioan 10:11; Luca 12:32). Când El s-a înălțat la cer și a apărut în prezența lui Dumnezeu pentru acestea, a plătit prețul pentru ele. El i-a răscumpărat de pe Pământ sau dintre cei din omenire care vor fi mântuiți, întocmai după cum Rebeca a fost cumpărată din Mesopotamia și din casa părinților săi pentru Isaac în Țara Promisă. Comparabil cu fecioria Rebecăi, aceștia se păzesc de pângărirea cu această lume, neviolând logodna cu Cristos și necreând legături de robie cu această lume. Ei nu permit ca această lume să-i întrebuițeze după plăcerea ei, ci recunosc faptul: „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor” (1 Corinteni 7:23; 6:19,20). Când clasa miresei va fi completată, va fi numărul deplin pe care Iehova Dumnezeu l-a rânduit dinainte, anume 144.000, despre care citim: „O sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femeii, căci sunt virgini și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” – Apocalipsa 14:1,3,4.

15. Că mireasa este o grupă cu puritate și devotament feciorelnic față de soțul lor iubit, este ilustrat pe mai departe în parabola Mirelui Isus în care rămășița lor de pe pământ, la sfârșitul

acestei lumi, este „asemănată cu zece fecioare, care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea Mirelui” – Matei 25:1.

16. La Cincizecimea anului 33 A.D., a început în realitate logodna clasei miresei cu Cristos. Atunci, urmașii credincioși ai Mielului lui Dumnezeu au putut într-adevăr să fie invitați sau chemați la Mire, care este ceresc și spiritual. Pentru ce? Deoarece Dumnezeu și-a trimis atunci spiritul sfânt peste ei și i-a născut pentru a fi copiii Săi spirituali cu o moștenire cerească. Acum, ei se aflau în aceeași stare în care era Isus după ce a fost botezat și după ce spiritul sfânt a venit asupra Lui, și din cer s-a auzit glasul lui Dumnezeu, zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea”. Ei erau fiecare „o creație nouă” și căsătoria Mirelui ceresc și a miresei Sale este una de creaturi noi. Împărțirea spiritului de la Cincizecime încoace, cu diferitele lui manifestări sub formă de daruri miraculoase, comparate cu darurile date de Eliezer Rebecăi, erau o arvună a viitoare stări de căsătorie din cer.

17. Darul spiritului era o asigurare că Dumnezeu a acceptat meritul jertfei de răscumpărare a lui Isus și că ei au fost cumpărați cu aceasta și aparțineau Mirelui. Aceasta era o dovadă sau un semn autentic că ei au fost căsătoriți sau logodiți cu Cristos în cer (Efeseni 1:13,14). Mirele însuși a fost întrebuințat pentru a da acest spirit al logodnei, după cum zicea apostolul Petru chiar în aceea zi a Cincizecimii: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai acestui fapt. Prin urmare, după ce s-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl promisiunea spiritului sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (Faptele Apostolilor 2:32,33, *ASV*). Acest spirit avea să rămână cu ei pentru tot timpul logodnei lor cu Cristos, până ce căsătoria era încheiată – Ioan 14:16,17.

18. În felul acesta noi înțelegem cum Eliezer a reprezentat bine spiritul sfânt și serviciul pe care acesta îl face. Bineînțeles că logodna unui creștin cu Mirele ceresc nu se face printr-un om, ca de pildă un preot religios. Aceasta are loc prin Dumnezeu și prin intermediul spiritului Său sfânt pe care El îl trimite. Cu toate acestea, întocmai după cum Eliezer a fost o creatură umană, tot la fel în legătură cu logodna credincioșilor consacrați cu Cristos, pot fi și au fost întrebuințate creaturi umane. După ce el însuși și mai bine de o sută de tovarăși credincioși au fost logodiți cu Cristos prin spiritul sfânt la Cincizecime, apostolul Petru a fost întrebuințat în folosul logodnei altor mii, care au crezut mai târziu în aceeași zi, și care au fost botezați. „'Pocăiți-vă', le-a zis Petru, 'și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh', (Faptele Apostolilor 2:38, *ASV*). Apostolii tovarăși lui Petru au fost de asemenea întrebuințați în același fel în aceea zi și după aceea. Aceasta a fost mai cu seamă așa, deoarece, prin punerea mâinilor de către toți acești apostoli, darul spiritului sfânt era acordat credincioșilor botezați – Faptele Apostolilor 2:41 -43; 8:14-19.

19. Apostolul Pavel vorbește despre sine ca luând parte în lucrarea de logodire a creștinilor cu Mirele ceresc. Susținându-și grija geloasă față de cei din Corint, Grecia, el zicea: „Căci sunt gelos pe voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Cristos” (2 Corinteni 11:2,3, *ASV*). El era preocupat ca aceștia să continue în puritatea fecioriei lor față de un bărbat, păstrându-și legăturile sfinte față de El, ca să se poată dovedi vrednici de a fi uniți, în cele din urmă, cu El în căsătorie. Pavel nu era mai puțin gelos pentru acești creștini cărora le vorbea despre logodnă, decât era Eliezer pentru Rebeca, după ce a logodit-o cu Isaac.

20. Pavel nu vorbea în mod strict credincioșilor evrei, ci și credincioșilor păgâni din Corint, dintre care el a botezat câțiva. Aceasta se întâmpla cam la douăzeci de ani după ce Dumnezeu l-a trimis pe apostolul Petru la casa păgânului Corneliu și după ce și-a turnat spiritul sfânt prin Cristos peste primii credincioși păgâni, în felul acesta chemând sau invitând pe credincioșii păgâni spre a deveni membrii ai miresei lui Cristos (Faptele Apostolilor 10:1-48). De aceea, cei ce sunt chemați să devină „soția Mielului” nu sunt în exclusivitate evrei, ci sunt în mare număr păgâni la origine. Pavel putea vorbi despre logodirea acestor consacrați din Corint, nu numai pentru că le-a predicat primul adevărul Evangheliei și a întemeiat adunarea lor, ci și pentru că el, ca apostol, a fost întrebuințat să le transmită spiritul sfânt al logodnei (Faptele Apostolilor 18:1-19:7; 2 Corinteni 12:12). La acest sfârșit al lumii, Dumnezeu a promis că va logodi rămășița clasei miresei cu Fiul Său prin intermediul spiritului sfânt (Ioel 2:28,29; Faptele Apostolilor 2:16-18). Ei devin rămășița Seminței „femeii” lui Dumnezeu de la și după 1918 A.D., după cum arată faptele – Apocalipsa 12:17.

Pe drum spre a-L întâlni pe Mire

21. Cu privire la cei din clasa miresei lui Cristos este scris: „Aceștia sunt cei care-L urmează pe Miel oriunde merge El”. A simbolizat Rebeca în mod credincios acest aspect referitor la ei? Da. Dimineața următoare după logodna ei, Eliezer a cerut să fie lăsat să plece îndată la stăpânul său, aflat la sute de kilometri depărtare. Când fratele și mama ei au dorit să o oprească pentru cel puțin încă zece zile, Eliezer a zis: „Nu mă rețineți, văzând că Iehova a făcut să am succes în călătoria mea; trimiteți-mă ca să mă duc la stăpânul meu”. Atunci, fratele și mama ei s-au hotărât să supună chestiunea spre examinare pentru ca Rebeca să decidă. „Au chemat pe Rebeca și i-au zis: 'Vrei să te duci cu omul acesta [adică, imediat]?' Și ea a zis: 'Da, mă voi duce', (Geneza 24:54-58, *ASV*). Întocmai ca și Eliezer, Rebeca a recunoscut mâna lui Iehova în această chestiune și ea nu a încercat să întârzie sau să se opună voinței divine. Ea și-a sporit frumusețea trăsăturilor feței și ale trupului, arătându-și afecțiunea față de viitorul ei soț, pe care nu l-a văzut niciodată, fiind doritoare să meargă imediat la el, departe de legăturile și prietenii de familie. Este posibil ca psalmistul să o fi avut în minte pe ea, când a scris frumoasele cuvinte ale Psalmului 45:10,11, despre mireasa Regelui Isus Cristos. Cei care se dovedesc vrednici de căsătorie cu Mirele ceresc, exercită credință și urmează îndrumările spiritului sfânt al lui Dumnezeu și caută să meargă la El neîntârziat. Cum? Prin depunerea tuturor eforturilor de a se pregăti pentru Fiul Său, care a promis că va veni la o oră și într-o zi nedezvăluite și-i va primi la Sine ca pe mireasa Sa. Ei răscumpără timpul urmând cu credincioșie exemplul Său pe Pământ și căutând a fi tovarășa Lui potrivită.

22. Drama profetică înaintează, după cum citim scenariul ei: „Și au lăsat pe sora lor Rebeca să plece cu doica ei, cu robul lui Avraam și cu oamenii lui. Au binecuvântat pe Rebeca, și i-au zis: 'O, sora noastră, să ajungi mama a mii de zeci de mii, și sămânța ta să stăpânească cetățile vrăjmașilor săi', (Geneza 24:59,60). Această binecuvântare era potrivită pentru soția lui Isaac, pentru că ea era în armonie cu promisiunea lui Dumnezeu către Avraam, când Isaac s-a oferit ca jertfă: „Pe mine însumi jur, zice Iehova, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult, și-ți voi înmulți foarte mult sămânța ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei; toate

națiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta (Geneza 22:16-18, *ASV*). Acest lucru era spus în mod tipic cu privire la sămânța Sarei, Isaac. Dar acum Sara era moartă, așa că Rebeca era socotită vrednică de a avea reînnoită promisiunea divină ca un strămoș al lui Cristos, Marea Sămânță, în care vor fi binecuvântate toate națiunile cu bunăvoință. În viitorul război universal al Armagedonului, Isus Cristos, Sămânța, va cuceri cetățile tuturor vrășmașilor Săi și le va distruge. Mireasa lui iubită se va împărtăși de biruință împreună cu El – Apocalipsa 17:14.

23. Scenariul dramei profetice zice apoi: „Rebeca s-a sculat, împreună cu slujnicele ei, au încălecat pe cămile și au urmat pe omul acela. Servul a luat-o pe Rebeca și a plecat” (Geneza 24:61). Călătoria ce le stătea înaintea, însemnând mai mult de 800 km, trebuie să fi durat mai multe zile, folosind cămilele ca mijloc de transport. În Orientul Apropiat, cămilele iuți sunt în stare să alerge de la 12 la 16 km pe oră, și menținând acest ritm 18 ore pe zi, ar fi fost acoperiți în jur de 288 km pe zi. Dar mergând alături de femei, este puțin probabil că Eliezer și oamenii săi au mânăat cămilele așa de tare în fiecare zi, astfel încât călătoria de întoarcere a durat mai multe zile. Din acest motiv, logodna Rebecăi cu Isaac a durat din ziua întâlnirii ei cu Eliezer și pe tot parcursul călătoriei spre Isaac, o călătorie pe care împrejurările din zilele acelea o făceau foarte primejdioasă, Iehova, care și-a trimis îngerul înaintea lui Eliezer când acesta o căuta pe Rebeca, l-a trimis acum în călătoria de întoarcere, pentru a o da pe fecioara logodită bărbatului ei.

24. Mireasa lui Cristos este alcătuită din mai mulți membrii care au început să fie chemați și pregătiți într-o perioadă de peste nouăsprezece secole. Astfel, timpul logodnei acesteia s-a extins de-a lungul acestor sute de ani. Călătoria ei pentru a-L întâlni pe Mirele ceresc, a fost sub călăuzirea spiritului lui Dumnezeu și însoțită de îngerii Săi. Aceasta a fost într-adevăr una primejdioasă prin această lume nelegiuită, cu Satan și cu toți demonii săi răi, care se opun căsătoriei. Până în anul 1918 A.D. majoritatea membrilor clasei miresei și-au sfârșit cursul pământesc și „au adormit”, pentru a „dormi în Isus”; Ei au așteptat venirea Sa, pentru a-i ridica din somnul morții și pentru a-i uni cu Sine în căsătoria cerească – 1 Tesaloniceni 4:13-17.

25. A doua venire a anti-tipicului Isaac, Mirele, este ilustrată în vechea dramă profetică, după cum urmează: „Isaac se întorsese de la fântâna Lahai-Roi, căci locuia în țara de miazăzi [sau Negheb]. La apropierea serii, Isaac ieșise să mediteze pe câmp, - și-a ridicat ochii și s-a uitat și iată că veneau niște cămile” (Geneza 24:62,63 *Rotherham, AAT*). Pentru poporul lui Dumnezeu din vechime, o nouă zi începea seara sau la apusul soarelui, și de aceea plimbarea lui Isaac pe câmp la apropierea serii, arată spre timpul împlinirii anti-tipice, anume exact timpul care precede domnia de o mie de ani a lui Cristos. „O zi este la Domnul ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8). Prin urmare, acesta este timpul care se scurge de la 1914 A.D., când Iehova Dumnezeu L-a întronat pe Isus Cristos, pentru a domni în mijlocul vrășmașilor Săi, până în bătălia Armagedonului, când Isus Cristos îi va distruge pe toți acei dușmani. După aceea, El va domni timp de o mie de ani pentru restaurarea omenirii cu bunăvoință. Articolele precedente ale *Turnului de veghere* au explicat cum a venit Isus Cristos la templul spiritual în anul 1914 A.D. și cum 'a început judecata de la casa lui Dumnezeu' (Maleahi 3:1; 1 Petru 4:17). Atunci s-a întâmplat că El i-a trezit pe membrii credincioși adormiți ai clasei miresei Sale și ei au fost schimbați. Ei au fost „înviați cu un trup spiritual”, pentru a fi uniți cu Mirele lor în templu. În felul acesta a început căsătoria în cer pentru Miel și mireasa Sa (1 Corinteni 15:44,51-54). Dar o rămășiță a clasei miresei rămâne încă pe pământ, spre a se pregăti pentru unirea cu Mirele, pentru a încheia căsătoria.

26. În lumina Scripturilor profetice, făcute ușor de înțeles prin spiritul sfânt, rămășița unsă a martorilor lui Iehova discerne că Mirele a venit la templu pentru lucrarea de judecată și pentru a-i răsplăti pe urmașii Săi credincioși. În armonie cu aceasta citim: „Rebeca și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Isaac, așa că s-a dat repede jos de pe cămilă; și i-a zis servului: 'Cine este omul acesta care umblă pe câmp să ne întâlnească?' Și servul i-a zis: 'Acesta este stăpânul meu'. Atunci ea și-a luat vălul și s-a acoperit” (Geneza 24:64,65, *Rotherham*, margin). Cu această întâlnire a început căsătoria lui Isaac cu Rebeca. Observăm absența oricărui preot religios, pentru a conduce o ceremonie făcută de om și pentru a valida căsătoria, la fel cum a fost căsătoria lui Adam și Eva în Eden. Dar, fără îndoială, unirea celor doi a fost înregistrată sau a intrat în documentele legale ale timpului. Cu atât mai sigur, ea este înregistrată integral în Sfânta Biblie și în felul acesta făcută publică în mod onorabil, pentru ca toți să o cunoască. Vălul cu care Rebeca s-a acoperit atunci i-a învăluit întreaga persoană. Aceasta nu corespunde cu vălul sau perdeaua care atârnă în templu și care s-a rupt în două când a murit Isus (Luca 23:44-46; Evrei 9:3-8). Vălul Rebecăi era un semn al autorității bărbatului său asupra ei. Acoperindu-se astfel, ea arăta că se supunea complet conducerii lui Isaac, bărbatul ei legal – 1 Corinteni 11:9,10, *ASV*

27. Un astfel de văl a ascuns mai târziu identitatea lui Lea, în timpul căsătoriei ei cu fiul lui Isaac, Iacov, și un văl a ascuns identitatea Tamarei, când fiul lui Iacov, Iuda, a avut relații de căsătorie cu ea (Geneza 29:21-25; 38:13-18). Nu cu un văl literal, ci prin supunere credincioasă față de exemplul lui Cristos și față de poruncile Sale, rămășița clasei miresei Sale I se supune astăzi ca Mirelui ei iubit pe care îl discerne a fi prezent în templu.

Doica Debora și slujnicele

28. Eliezer l-a identificat pe Isaac Rebecăi cu următoarele cuvintele: „Acesta este stăpânul meu”. Aceasta corespunde cu strigătul emoționant din parabola lui Isus despre fecioare la sfârșitul lumii: „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” (Matei 25:6). Acoperirea Rebecăi cu vălul și apropierea de Isaac, are o paralelă. Aceasta are loc atunci când fecioarele înțelepte, rămășița clasei miresei, răspunde strigătului de deșteptare și ies cu candelile aprinse spre a-L întâmpina pe Mire și pentru a începe căsătoria cu El. De la anul 1918 AD. încoace, această mișcare este în curs și acesta este un timp de bucurie și perspective fericite pentru rămășița miresei.

29. Fără îndoială că, atunci când fecioara Rebeca, învăluită cu vălul, s-a apropiat de mirele ei Isaac, ea nu era singură. Doica ei Debora și slujnicele care au însoțit-o de-a lungul întregii călătorii, din casa părinților ei până în prezența lui Isaac, au urmat-o acum, ca alaiul ei. Ele adăugau demnitate acestei ocazii, în timp ce Eliezer o conducea pe Rebeca la stăpânul și capul ei. „Servul i-a spus lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse” (Geneza 24:66). Este ușor de recunoscut acum în doica și slujnicele din suita Rebecăi, o altă ilustrație încântătoare a „altor oi” ale Păstorului cel Bun, oamenii cu bunăvoință pe care El îi strânge acum, cu bucurie, în staulul siguranței divine, în societatea rămășiței „turmei Sale mici” a oilor împărăției.

30. Bineînțeles că slujnicele depășeau în număr pe mireasa Rebeca, și au ilustrat foarte bine pe „mulțimea mare” a oamenilor cu bunăvoință, care au fost arătați într-o viziune apostolului Ioan, la Apocalipsa 7:9-17. Ei deja depășesc în număr pe cei 144.000 de creștini unși care sunt răsplătiți cu calitatea de membri în clasa miresei. cerești. Ei sunt aceiași cu cei ilustrați de însoțitoarele, fecioare ce apar în Psalmul 45, care descrie căsătoria lui Isus Cristos în puterea

împărăției de la anul 1914 A.D. cu, clasa miresei Sale. „Fata împăratului este plină de strălucire înlăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată i cu haine cusute la gherghef, și urmată de fete, însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine. Ele sunt duse în mijlocul bucuriei și veseliei și intră în casa împăratului” (Psalmii 45:13-15). Faptele arată că de la anul 1918 această clasă de însoțitoare fecioare însoțește rămășița clasei miresei, în timp ce aceștia ies să-L întâmpine pe Mire, ele se împărtășesc în mod iubitor și curajos de toate experiențele dificile și fac față acelorași dușmani și primejdii împreună cu rămășița. Pentru atașamentul lor loial față de interesele Regelui, această clasă de însoțitoare fecioare va fi cruțată în bătălia Armagedonului. După acea luptă victorioasă, El va deveni „Părintele Veșniciei” pentru omenire, și ei vor deveni copiii Săi prețuiți, cu speranța vieții veșnice pe un Pământ al paradisiului.

31. Cât despre Debora, doica Rebecăi, această femeie respectată era mai bătrână decât Rebeca și a slujit-o pentru a o pregăti pentru căsătorie și îndatoririle ei de soție. În vechime, doicile dețineau o poziție de cinste. (Geneza 24:59; 35:8; 2 Samuel 4:4; 2Regi 11:2). Prin urmare, Debora pare să ilustreze persoane cu bunăvoință față de Cristos, dar pe unii ca aceia care au precedat moartea, învierea și înălțarea Sa la cer, anume pe credincioșii de la Abel la Ioan Botezătorul (Evrei 11:1-40). Multe din aceste persoane din vechime au îndeplinit un serviciu ca profeți, care s-a dovedit a fi în folosul clasei miresei lui Cristos (1 Petru 1:10-12). Un număr din aceștia au fost strămoși pământești ai lui Isus. Mulți din această clasă vor fi făcuți „prinți peste tot Pământul” ca reprezentanți vizibili ai lui Isus Cristos printre omenire, în decursul domniei Sale de o mie de ani după Armagedon. Fiind înviați din mormânt datorită meritului jertfei Sale de răscumpărare, și aceștia vor deveni copiii Săi pământești; așa cum zice profeția cu privire la nunta Regelui: „Copiii Tăi vor lua locul părinților Tăi; îi vei face prinți peste tot pământul” (Psalmii 45:16). Prezența Deborei la căsătoria Rebecăi sugerează că aceia care vor fi făcuți prinți peste tot Pământul, vor fi înviați din moarte și vor fi aduși în contact direct cu rămășița clasei miresei înainte ca aceștia să-și încheie viața în carne și să se unească cu Isus Cristos în cer.

„Să ne veselim”

32. Pentru ce n-ar fi foarte vesele toate persoanele cu bunăvoință față de un mire și o mireasă la timpul unirii lor? Astfel, cu veselie și bucurie, slujnicele anti-tipice ale Rebecăi, însoțitoarele fecioare, sunt aduse în compania rămășiței miresei. Fără îndoială, ele sunt cuprinse în „mulțimea mare” raportată în Apocalipsa 19:6-9, al căror glas este auzit zicând: „Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic a început să împăratească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat - (inul subțire reprezintă faptele neprihănite ale sfinților)”. Iehova Și-a luat puterea și a început să domnească față de Pământul nostru în anul 1914 A.D., dar această „mulțime mare” și-a ridicat cântarea lor de *Aleluia* numai de la anul 1918 AD., timp în care războiul din cer a fost câștigat de Fiul-Mire al lui Iehova, și Satan, domnitorul Babilonului, a fost aruncat din cer. Apoi, Fiul a venit la templu și a început să pronunțe judecata asupra sistemului religiei organizate a lui Satan, Babilonul cel mare, mama curvelor (Apocalipsa 12:7-13; 17:1-5; 19:1-3). Demascarea acestui sistem curvar al religiei organizate, dezvelită și fără un vâl al

supunerii virgine față de Cristos ca Rege, cât și judecățile împotriva ei, stau în mare contrast cu bucuria care vine acum la soția Mielului – Apocalipsa 19:7; 21:9.

33. „Inul subțire, strălucitor și curat”, care îi este permis acum clasei miresei să-l poarte, ilustrează nu îndreptățirea lor față de păcat prin sângele lui Cristos, ci „acțiunile drepte ale sfinților” sau „faptele neprihănite ale poporului lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19:8, ASV și AAT). Ce sunt aceste acțiuni și fapte aprobate? Ele constau acum din privilegiul rămășiței de a activa ca ambadori pentru Cristos Regele și de a predica „această evanghelie a împărăției în toată lumea ca mărturie tuturor națiunilor”, înainte să vină sfârșitul acestei lumi în Armagedon. Cu un asemenea semn al aprobării divine asupra lor, rămășița este îmbrăcată cu „haina dreptății” și ei își îndeplinesc cu credincioșie acțiunile și faptele până la sfârșit (2 Corinteni 5:20; Matei 24:14; Isaia 61:10). În puritate virgină, ei continuă credincioși și ascultători față de Mirele lor, pentru ca „să-L cunoască, pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să [se] facă asemenea cu moartea Lui; ca să ajungă cu orice chip, dacă [vor] putea, la învierea din morți” și astfel să apară în prezența Sa cerească – Filipeni 3:10,11.

34. Ioan încheie relatarea despre căsătorie cu cuvintele: „Apoi mi-a zis: 'Scrie: Binecuvântați sunt cei chemați la ospățul nunții Mielului!' Apoi mi-a zis: 'Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu’” (Apocalipsa 19:9). Cei „binecuvântați” astfel sunt arătați în parabolele lui Isus despre ospăț la Matei 22:1-14 și Luca 14:15-24, în care cei invitați la ospăț sunt cei invitați să devină membrii ai miresei Fiului de împărat, ai lui Cristos. Nu numai că aceștia sunt chemați sau invitați, dar ei sunt binecuvântați nespun de mult, fiind aleși în cele din urmă ca vrednici de a fi mireasa lui Cristos. Rămășița credincioasă de pe pământ se bucură acum de o gustare anticipată a acestei binecuvântări cerești, prin „arvuna spiritului”.

35. Unirea încununată de succes a Mirelui și miresei este ilustrată pentru noi în drama profetică: „Isaac a adus-o în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea i-a devenit soție și el a iubit-o, și Isaac a fost mângâiat pentru pierderea mamei sale” (Geneza 24:67, *Rotherham*). Această scenă evocă sublimele cuvinte ale apostolului Pavel, ce descriu cum se prezintă Isus Cristos împreună cu întreaga ceată a miresei Sale în cer, înaintea Tatălui Său, zicând: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Cristos Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:25-27). Ca slujitoare ale Rebecăi, soția iubită a lui Isaac, doica și însoțitoarele ei au devenit de fapt slujitoare onorate ale lui Isaac, fiul lui Avraam. Și într-o asemănare plăcută, clasa slujnicilor cu bunăvoință de azi și viitorii „prinți peste tot pământul” vor deveni servii onorați de pe Pământ ai Fiului căsătorit al lui Iehova, Isus Cristos Regele.

Întrebări pentru studiu

1. Pentru ce ar trebui ca toate națiunile să se bucure de nunta Seminței lui Avraam?
2. Pe cine a ilustrat Sara, și astfel ce a ilustrat moartea ei?
- 3,4. Ce fel de jurământ l-a pus Avraam pe Eliezer să facă, și pentru ce?
- 5,6. La cine a fost Eliezer trimis să-i procure lui Isaac o soție și pentru ce?
7. Ce trebuie să părăsească mireasa lui Cristos, de ce și cum?
- 8,9. Ce ilustrează Eliezer și cămilele în călătorie?

10. Pentru ce semn s-a rugat Eliezer și cum l-a împlinit Rebeca?
11. Ce ilustrează serviciul Rebecăi față de Eliezer și cămilele sale?
12. Ce ilustrează identificarea Rebecăi și darurile date ei?
13. Cum a fost realizată logodirea Rebecăi?
- 14,15. Cum este cumpărată mireasa lui Cristos și cum își păstrează ea fecioria?
- 16,17. Când a avut loc logodna ei în realitate și cum?
- 18,19. Cum au fost folosiți oameni în legătură cu logodna ei?
20. Cine compune pe cei logodiți? Când apare rămășița?
21. Ce a ilustrat Rebeca în hotărârea ei de a merge la Isaac?
22. De ce binecuvântarea pronunțată asupra Rebecăi era foarte potrivită?
- 23,24. Cât timp a durat logodna Rebecăi și ce ilustrează aceasta?
25. Cum a fost ilustrată și împlinită venirea lui Cristos după mireasa Sa?
- 26,27. Ce a făcut Rebeca văzând pe Isaac și ce ilustrează aceasta?
28. Ce a ilustrat identificarea lui Isaac, făcută de Eliezer Rebecăi?
- 29,30. a) Cum s-a apropiat Rebeca de Isaac? b) Pe cine au ilustrat slujnicele ei, și ce a prefigurat călătoria lor alături de ea?
31. Ce a ilustrat doica Debora și partea ei la nuntă?
32. Pe cine cuprinde cei ce se bucură de căsătorie? De când?
33. Cu ce îi este dat miresei să se îmbrace și cum?
34. Cum sunt binecuvântați cei chemați la ospățul căsătoriei?
35. Ce ilustrează unirea încununată de succes a lui Isaac cu Rebeca?

ADUNĂRILE DE DISTRICT DIN 1948

Ceva nou - adunările de district din 1948! în discursul de încheiere al congresului martorilor lui Iehova de pe Coasta Pacificului ținut la Los Angeles, California, în august 1947, N. H. Knorr, președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, și-a incitat vastul auditoriu la aplauze puternice anunțând un lucru nou. În decursul anului următor aveau să fie aranjate adunări de district în Statele Unite, Canada și în toată lumea, iar el va încerca să participe la cele șase adunări de district din Statele Unite, la cele patru care urmau să fie aranjate în Canada și la cea din Alaska. Birourile de filială ale Societății din diferite părți ale pământului urmau să aranjeze adunările de district pentru a-i găzdui pe martorii lui Iehova în locurile respective.

Acest anunț a dat fraților mână liberă în ceea ce privește aranjarea adunărilor pentru anul 1948. Așteptarea creștea pe măsură ce se apropia 12 martie, căci aceea era data începerii primei adunări de district din Statele Unite ce urma să se țină în Atlanta, Georgia. Toți vestitorii din Statele Unite își aveau ochii îndreptați spre această adunare. Deși nu aveau să participe cu toții, știind că această adunare era pentru Districtul nr. 2 din Statele Unite, se întrebau cu ce se va asemăna și care vor fi binecuvântările pe care Iehova le va aduce servilor Săi, adunați cu credincioșie în acest timp. Vestitorii împărăției din Florida până în Virginia și de pe coasta Atlanticului până în Kentucky și Tennessee din Vest au venit la timp în Atlanta pentru adunarea lor de district din 12-14 martie.

A fost folosit minunatul Auditoriu Municipal al oraşului, dar la încheierea adunării acesta s-a dovedit a fi prea mic. Toţi martorii lui Iehova care au venit au fost foarte mulţumiţi, deoarece sentimentul lor de anticipare a fost înlocuit curând cu cel al satisfacţiei încântătoare, pe măsură ce era prezentată următoarea parte a programului. Vorbirile şi demonstraţiile, aşa cum au fost planificate, s-au potrivit cu problemele vestitorilor din acea parte specială a ţării. Deoarece tot sfatul dat în discursuri a fost aşa de practic, aceasta a făcut ca în inimile ascultătorilor să crească aprecierea faţă de Iehova.

Asemenea instrucţiuni de nădejde ce veneau de pe masa Domnului nu trebuiau irosite. Ei trebuiau să folosească aceste instrucţiuni. Aşa că îndată au fost întrebuiţate carneţele şi pe parcursul întregii adunării puteai vedea fraţi scriind sfaturi, gata să le ducă acasă, să le pună în practică şi să-i ajute pe fraţii care nu au fost prezenţi să primească aceleaşi noţiuni. Vestitorii prezenţi la adunare au obţinut o apreciere mai bună despre ceea ce înseamnă pentru un creştin să-şi iubească fratele şi cum ar putea să-şi ajute fratele în îndeplinirea relaţiei sale de legământ cu Dumnezeu. Ei au învăţat de asemenea cât de interesată era Societatea de fiecare din aceşti vestitori şi cum venea ea în ajutorul lor, ajutându-i în serviciu. Ei au văzut clar cum erau o parte a unei mari organizaţii mondiale pe care Dumnezeu o trimite pentru a predica această evanghelie în toată lumea şi că această predicare stă pe umerii fiecăruia. Ei au văzut de asemenea că erau *trimişii* facă această lucrare.

Fraţilor le-a fost arătat că civilizaţia noastră modernă putea fi un adevărat handicap pentru serviciu, dacă noi îi permitem aceasta. De aceea, alături de lucrurile actuale care există în vieţile noastre astăzi, au fost puse instrucţiuni splendide ale lui Isus Cristos şi ale apostolilor. Problemele noastre de astăzi trebuie rezolvate într-un mod practic. Nu trebuie să existe numai teorie; noi trebuie să urmăm declaraţiile clare şi adevărate expuse în Cuvântul lui Dumnezeu şi să încercăm să ne potrivim vieţile acestor cuvinte.

În Districtul nr. 2, care se află în partea de sud a Statelor Unite, ei au probleme de rasă sau de culoare, pe care vestitorii împărăţiei din alte locuri nu le întâmpină. Sălile şi auditoriile nu se pot închiria dacă se încearcă amestecarea ascultătorilor. Cu toate acestea, această forţă de dezbinare care separă lumea veche lipsită de speranţă n-a cauzat nici o lipsă de unitate la această adunare de district a martorilor lui Iehova. Este adevărat că pentru a închiria Auditoriul a trebuit să ne conformăm regulilor de a avea pe fraţii albi şi de culoare aşezaţi în părţi diferite în sală. Dar a cauzat aceasta o despărţire? Nu. Ei au zâmbit împreună, au râs împreună au aplaudat în acelaşi timp, au cântat la unison cu zel egal. Ei au fost uniţi prin legătura adevărului şi a aprecierii pentru îngrijirile lui Iehova. Ei au fost uniţi ca un singur om în dorinţa de a lăuda numele Creatorului lor şi de a face de cunoscut tuturor oamenilor cu bunăvoinţă Împărăţia care va îndepărta complet asemenea forţe de separare şi ei au făcut aceasta cu un bun rezultat în oraşul Atlanta.

Preşedintele Societăţii şi alţi vorbitori s-au ocupat de problemele serviciului de pionier. Mulţi din district au fost trimişi imediat după adunare în aplicaţiile de pionier. Aceasta a dovedit că cei aflaţi în poziţia de a face astfel au început deja să pună în aplicare instrucţiunile şi sfatul dat. Cu răspunsuri primite la multele lor întrebări şi cu un plan practic de acţiune schiţat pentru ei, aceşti servi au văzut începutul serviciului de pionier, nu ca pe o speranţă din viitorul îndepărtat, ci ca pe o realitate de preţ. Fără îndoială, instrucţiunea practică dată despre serviciul pe teren s-a dovedit a fi un adevărat ajutor pentru întregul district. Cu siguranţă aceasta a contribuit la noile vârfuri ale numărului de vestitori atinse ulterior în Statele Unite.

Duminică dimineața au fost botezate în apă 73 de persoane. Adunarea publică de duminică după masă a fost bine anunțată de toți vestitorii împărăției prezenți la congresul din Atlanta. Cuvântarea președintelui: „Speranța împărăției pentru întreaga omenire”, a fost auzită de 6.665 persoane în trei auditorii diferite; auditoriul principal a fost plin până la refuz și au trebuit să fie folosite două încăperi spațioase.

Mult prea repede, această primă adunare de district a ajuns la sfârșit. Nu numai martorii lui Iehova au avut de beneficiat. Cetățenii Atlantei au participat la multe sesiuni, mai ales la adunarea publică de duminică, și au fost foarte încântați. Ei și-au deschis casele pentru martori, iar acum au făcut invitații pentru vizite ulterioare. După adunare, de aceștia s-a îngrijit grupa locală. Această primă adunare de district nu a fost „doar un alt congres”. Așa cum s-au exprimat mulți, această adunare a fost ceva diferit. Programul a fost planificat cu înțelepciune, martorii au fost mulțumiți și înviorați și s-au putut întoarce în teritoriile lor, fie oraș, sat sau o fermă izolată, mai bine echipați și hotărâți să fie servi pentru Iehova atâta timp cât El își va continua această mărturie. Da, aceasta s-a remarcat ca o adunare de circuit. Nu la fel de mare sau cu o durată asemănătoare congreselor generale, ci ea a fost bogată în hrană potrivită pentru cei cărora le place să stea la masa Domnului. Apoi, această adunare a fixat modelul ce avea să fie urmat la următoarele adunări de district ce urmau să se țină în Statele Unite.

În ziua următoare, luni 15 martie, toți servii de circuit, servii de district și frații care au participat la adunare din biroul din Brooklyn s-au întâlnit cu fratele Knorr la o adunare specială. De la ora 8 dimineața până la 6 seara, cu o oră pauză de masă, frații au discutat chestiuni legate de Sud. A fost o discuție liberă și deschisă. Frații puneau întrebări la care doreau răspunsuri. Acestea erau supuse discuției și fiecăruia i se permitea să se exprime și un comentariu era făcut de președintele Societății. Ne-am ocupat detaliat de partea practică a *Instrucțiunilor de organizare* și acolo unde am văzut că puteau fi făcute îmbunătățiri, acestea au fost notate. Servii de circuit și toți care au participat la această adunare au găsit-o foarte profitabilă și au plecat de acolo convinși de faptul că principala lor lucrare în grupele vizitate este să-i ajute pe frați să aprecieze pe deplin necesitatea de a predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, ca mărturie. Nu, lucrul important nu este ținerea evidenței în grupe în timp ce este bine de a o avea și pe aceasta, totuși marea lucrare în care toți trebuie să se angajeze este aceea de a ajuta frații și surorile să iasă pe teren, să meargă din casă în casă, să conducă vizite ulterioare și studii de carte. În felul acesta noi ne putem dovedi iubirea față de Domnul și putem câștiga nu numai salvarea noastră, ci și a altora.

Houston, Texas

Următoarea adunare de district din Statele Unite a fost programată să se țină în Houston Texas, între 7 și 9 mai, dar acest lucru n-a fost deloc ușor. Cu luni înainte, frații s-au străduit să găsească un loc în Houston unde să se țină adunarea. În cele din urmă ei au putut obține un stadion în afara orașului numit Buffalo Stadium, acesta dovedindu-se a fi foarte satisfăcător. Cum s-a schimbat spiritul din Texas într-o perioadă de câțiva ani! Întorcându-ne în prima parte a anilor '40, părerea celor din Texas despre martorii lui Iehova era ca aceștia să fie zdrobiți, șterși din existență, atacați de gloate, spânzurați, împușcați, să li se ardă casele și sălile; trebuiau să fie opriți de la predicarea mesajului lor. Așa raționau instrumentele umane ale lui Satan Diavolul în partea de sud a Statelor Unite și martorii lui Iehova au devenit ținta unui astfel de atac violent și demonic care

devenea mai fierbinte de la o zi la alta. Au cedat martorii lui Iehova? A fost oprită expansiunea închinării adevărate în Texas sau în oricare altă parte a lumii? Le-au permis ei amăgiților lui Satan să-i scoată din teritoriu? Prin harul Domnului, NU! Martorii lui Iehova au rămas în Texas, au continuat să lucreze în ciuda unei împotriviri mari și fără egal, și au continuat să proclame adevărul. Acum, ei s-au adunat în Texas într-o adunare de district la Houston. Iată cum s-a schimbat situația. Houston, odată centrul unui focar al urii și al persecuției, spunea acum bun venit martorilor lui Iehova.

Așadar Districtul nr. 4 și-a ținut adunarea de district, și aceasta cu ce bucurie și mulțumire! A lui Iehova Dumnezeu să fie lauda și cinstea, iar noi apreciem pe deplin că „nici o armă făurită împotriva [noastră] nu va avea succes”. Entuziasmul pentru această a doua adunare de district ținută în Statele Unite a crescut cu multe săptămâni înainte de dimineața însoțită din 7 mai și înainte ca adunarea de district să se încheie, puteai auzi expresiile: „Ce ocazie nemaipomenită!”, „Și încă una dintre cele mai mari!”, „Sunt atât de fericit că am venit!” Aici, 4.812 servi ai lui Dumnezeu au primit din nou cea mai bună educație teocratică pe care o poate obține cineva în trei zile. O singură latură a vieții și a serviciului de serv nu a rămas neatinsă. Perfecționarea adunărilor de grupă, îmbunătățirea serviciului individual în toate privințele, rezolvarea oricărei probleme care se poate ivi; despre aceste subiecte vitale și despre multe altele, un sfat sănătos a fost oferit de servi maturi.

„Dar cât de puțin va prinde mintea numai prin intermediul urechii!” Mulți au urmărit în tăcere, întrebându-se cu înțelepciune arta scrierii furnizată în mod divin. Scrie, recapitulează, discută; acesta este modul de a păstra în minte aceste puncte profitabile și de a le aplica. În timpul adunării lor, martorii lui Iehova, ce veneau din toate clasele sociale, și-au arătat iubirea de aproapele, toleranța profitabilă, răbdarea și bunătatea față de toți și s-au hotărât, prin harul lui Dumnezeu, ca ambasadori ai Lumii Noi, să manifeste în continuare aceste lucruri în serviciul lor zilnic pentru Domnul. Așadar, acești vestitori ai împărăției au mers în serviciul de teren, deoarece au fost invitați de oamenii din Houston. Texanii s-au bucurat că martorii lui Iehova erau în Houston și i-au invitat. Ar trebui să fie mulți în Texas care sunt interesați de adevăr, căci la adunarea publică au participat 6.451, ceea ce arată că au fost aproximativ 1.600 persoane din Houston care au venit să asculte „Speranța împărăției pentru întreaga omenire”, rostită de președinte. De asemenea, duminică dimineața au fost cufundate 113 persoane.

Ziua următoare adunării, servii de circuit, servul de district și frații din Betel s-au întâlnit pentru o discuție despre problemele împărăției din acel district. Aceasta s-a dovedit a fi foarte profitabilă și sfatul dat la acea adunare ar trebui să se reflecte în lucrarea bună a servilor de circuit din district.

San Francisco, California

Cea de-a treia din seria adunărilor de district din 1948 la care avea să participe președintele Societății, urma să se țină în San Francisco în perioada 28-30 mai. Atunci a fost oportun ca el să se întoarcă din Houston în New York, unde programul de expansiune continua cu construirea noii case Betel. Așa că el s-a întors cu avionul și a rămas acolo până în ultima clipă, apoi a zburat la timp spre California pentru a fi împreună cu frații care trăiesc în cel de-al șaselea district din Statele Unite, care cuprinde părți din 17 state vestice. Dificultățile întâmpinate și multele obstacole

care au trebuit să fie depășite în obținerea unui loc potrivit ar lua prea mult timp pentru a fi relatate, dar numai prin harul Domnului și printr-un efort consecvent din partea fraților Societatea a putut obține Cow Palace, un auditoriu modern de 11.000 locuri. Întotdeauna există unii indivizi cărora nu le plac martorii lui Iehova și unii din ei stau în locuri cu autoritate. Dar dacă este necesar să meargă mai sus pentru a obține un loc, martorii lui Iehova o fac. Ei au trebuit să meargă la elita oficialilor statului pentru a obține acest auditoriu public. Acela era singurul loc din San Francisco suficient de mare pentru adunarea lor de district de 3 zile. Domnul le-a binecuvântat eforturile pentru a-l obține.

Bineînțeles că frații din California au făcut un minunat aranjament pentru congres. Platforma a fost deosebită. Ei au ridicat o platformă colorată, decorată cu lumini multicolore și hârtie creponată și împodobită cu minunatele flori ale Californiei. Auditoriul fiind construit după un aranjament de cupă, arena era împărțită diferitelor departamente: cazare, literatură, servicii voluntar etc, în primele două zile. Așa că n-a existat nici un motiv ca cineva din Auditoriu să nu își poată găsi locul. Duminică dimineața nu au mai fost necesare aceste departamente și toate au fost îndepărtate, în arenă fiind puse scaunele pregătite pentru adunarea publică.

Adunarea de district a urmat același model ca cel din Atlanta și Huston. A fost accentuat să nu ne neglijăm întâlnirile, studiul *Turnului de veghere*, adunarea de servicii și s-a pus accent pe Școala de servicii teocratic. La această adunare, fratele Knorr a rostit pentru prima dată cuvântarea despre „Mântuirea noastră comună”. Acest material a apărut deja în *Turnul de veghere* și acolo aveți discuția completă despre cartea lui Iuda. În cuvântarea sa, fratele Knorr n-a cruțat pe nici unul care era delincvent din punct de vedere moral. El a fost direct și la subiect, și frații au înțeles exact ceea ce vroia să spună și au apreciat sfătui înțelept pe care Iuda l-a exprimat în epistola sa.

Frații care au călătorit distanțe mari pentru a participa la adunarea din San Francisco erau nerăbdători să aibă o parte în anunțarea adunării publice și ei au făcut-o foarte bine. Acest lucru este arătat de faptul că la lectura publică au fost mai mult de 3.000 de persoane cu bunăvoință în auditoriu. Duminică după-masă au fost prezenți 13.299, umplând perfect tot auditoriul Cow Palace. În acea dimineață, așa cum a fost aranjamentul la toate adunările de district, a avut loc o cufundare și 272 persoane au fost cufundate. Și aceștia doreau să-și extindă serviciul, și prin urmare și-au simbolizat consacrarea prin cufundarea în apă. Înainte ca fratele Knorr și fratele L. A. Swingle, care călătorea împreună cu el, să meargă în Columbia Britanică, ei s-au întâlnit cu servii de circuit și au discutat activitatea de district din partea de vest a Statelor Unite.

Vancouver, Columbia Britanică, Canada

Călătoria cu trenul spre nord din San Francisco a oferit celor doi pasageri, fratele Knorr și Swingle, o priveliște foarte frumoasă. Una dintre cele mai remarcabile frumuseți din creația lui Dumnezeu care a fost văzută a fost Muntele Shasta, cu o altitudine de 4.386 m. Pentru mai bine de două ore, trenul a șerpuit de-a lungul versantului muntelui, urcând și iar urcând, iar pasagerii puteau vedea Muntele Shasta din diferite unghiuri. A fost o zi excepțional de senină și acest munte, un simbol al împărăției, era cu siguranță demn de atenția tuturor. În timp ce ziua se scurgea încet și ei călătoreau spre nord, oprindu-se în diferite orașe, curând a fost primită informația că podurile de peste râul Columbia din Portland, Oregon, erau fie inundate, fie închise traficului, datorită viiturii. Când am ajuns în cartierele mărginașe din Portland am aflat că trenul nostru nu

putea intra în stația principală; dar a fost descărcat într-un loc numit Brooklyn. Călătorii au ajuns aproape la ora 10 seara și au fost întâmpinați de servul de grupă din Portland căruia i s-a telefonat în prealabil să aranjeze o călătorie cu avionul dacă era necesar, pentru a ieși din Portland spre Vancouver. Cu toate acestea, cei de la căile ferate au promis că ne vor duce la destinație și că trenurile vor circula. Am fost duși în stație și peronul principal al stației a fost păstrat uscat, punându-se grămadă saci de nisip în jurul stației pentru a ține râul la distanță. Târziu în noaptea aceea am pornit cu autobuzul din Portland spre Kelso și am mers pe marginea râului Columbia. Uneori calea pe care mergeam era sub apă și în cele din urmă am traversat singurul pod care era încă deschis. La ora 3 a.m. am sosit în Kelso și ni s-a spus că trenul va pleca curând din Seattle. Totuși, a trebuit să stăm în autobuz sau în stație șase ore înainte ca trenul să ajungă. Călătorii au ajuns la Seattle nouă ore mai târziu.

S-a făcut o scurtă oprire la magazia Societății din Seattle și apoi ne-am îmbarcat într-un tren pentru Vancouver. Ne întrebam dacă am nimerit în trenul care trebuia, deoarece erau numai câteva vagoane atașate la ceea ce noi ne gândeam că este un tren de marfă, dar am aflat apoi că și râul Frazier era învolburat, din pricina viiturilor și că traficul era foarte redus în nord spre Vancouver. Trenul acesta era singurul tren care intrase în gara National Canadian din Vancouver în ziua aceea. Pe măsură ce ne apropiam de podul care traversa râul Frazier erau mii și mii de saci cu nisip ce rețineau apa și chiar atunci apa a inundat calea ferată pe care călătorea trenul nostru. Neam mișcat foarte încet pe această secțiune și am putut vedea cu ușurință că râul Frazier era în stare de inundație și se întindea pe noi terenuri pentru a le cuceri.

Un grup foarte fericit de frați canadieni i-au salutat pe frații Knorr și Swingle după ce au așteptat cu nerăbdare în gară sosirea lor întârziată. Forumul din Hastings Exhibition Park a fost închiriat pentru această adunare de district din Canada care urma să fie prima din cele patru. Programul care a fost aranjat la precedentele adunări de district a fost reprodus întocmai aici în Vancouver. Lucrul trist erau veștile care veneau despre inundațiile furioase din pricina topirii zăpezii din Canadian Rockies, care i-a împiedicat pe mulți din frați să ajungă în Columbia Britanică pentru a participa la adunare. Practic toate podurile erau inundate, inclusiv podurile de cale ferată. Singura modalitate de a ajunge în Vancouver era cu avionul din est, sau călătorind cu mașina la est de Frazier, apoi la sud spre Statele Unite și apoi venind iar spre nord către singurul pod care intra în Canada din vest. În ciuda tuturor acestor dificultăți au fost 2.735 de persoane care au participat la adunarea din Vancouver. Frații care au putut participa la Vancouver s-au bucurat nu numai de binecuvântările adunării, ci au făcut și o minunată înștiințare în tot orașul pentru adunarea publică.

Marele eveniment de duminică după-masă, adunarea publică, a găsit un auditoriu de 5.552 persoane. Aceasta a însemnat că aproape 2.000 de străini au fost prezenți să asculte cuvântarea publică rostită de președintele Societății.

Zilele de 4-6 iunie au fost zile binecuvântate în Vancouver și era minunat să-i vezi pe acești frați canadieni așa de interesați să-și ajute și copiii să învețe adevărul. Practic toți copiii, fie că erau mai mici sau adolescenți, stăteau jos în liniște și erau atenți la ceea ce se spunea la toate sesiunile. Aceasta era așa cum trebuia să fie, deoarece copiii au nevoie de instruire la fel ca părinții. După adunarea de luni cu servii pentru frați, cei doi călători și-au început călătoria spre Juneau, Alaska; dar despre aceasta vom face un raport în numărul nostru următor.

ÎNCHINAREA LA DEMONI A LUI MANASE I-A ADUS NECAZ

În timpul întemnițării sale în Babilon, Manase a avut mult timp să reflecteze la calea sa din trecut. În Babilonul cu o climă fierbinte, înăbușitoare, el tânjea adesea după iubitele sale dealuri din Iudeea. Uneori se gândea la mama sa Heffiba și la tatăl său, regele Ezechia al Iudeei. El își amintea că atunci când era copil, Isaia și Mica vorbeau în numele lui Iehova, dar pe el nu-l interesa niciodată ce spuneau ei. El nu putea uita cum tatăl său a încercat să-l învețe legea lui Iehova până la moartea sa (717 î.Cr.). Din când în când, în închisoare, îi veneau în minte cântările din templu pe care le auzea cântate de corul leviților, atunci când era copil – 2 Regi 21:1; 1Cronici 3:13; 2Cronici 33:1,11; Matei 1:10.

Manase și-a amintit de moartea și înmormântarea tatălui său, precum și de recunoștința pe care poporul i-a adus-o atunci când acesta a murit (2 Regi 20:21; 2 Cronici 32:33). El și-a adus aminte că după ce a devenit regele Iudeei, a simțit că era liber de restricțiile tatălui său Ezechia și de predicarea permanentă, liber să facă ceea ce-i plăcea și că nu trebuia să-și conformeze fiecare pas legii lui Iehova. El simțea că atunci putea decide pentru sine; ceea ce era potrivit sau nepotrivit să facă. El a fost atras de modul de închinare practicat de amoriții ce trăiau în Ierusalim înainte ca Israel să vină în țară și s-a hotărât să reînvie acea religie (2 Regi 21:2,11; 2 Cronici 33:2; Ezechiel 16:3,45). „A rezidit înălțimile pe care le dădăduse tatăl său Ezechia, a ridicat altare lui Baal, a făcut icoane ale Astarteei, s-a închinat la toate stelele și le-a omagiat” (2 Cronici 33:3, *Moffatt*). El și-a adus aminte cu admirație de un fost rege al Israelului, Ahab, și imitându-l, a poruncit să fie cioplite icoane și stâlpi sacri ai Astarteei (2 Regi 21:3,7, *AAT*). Încurajat de succesul reînvierii viguroase a închinării amorite, el s-a hotărât în cele din urmă să invadeze curțile templului lui Iehova cu aceasta; „el a zidit altare pentru toată oștirea cerului în cele două curți ale casei lui Iehova” – 2 Regi 21:4,5; 2 Cronici 33:4,5, *ASV*

„Și el și-a trecut fiii prin foc în valea lui Hinom”, așa cum făcuse străbunicul său” (2 Cronici 33:6; 28:3, *ASV*). De fiecare dată când își amintea aceasta, auzea țipetele copiilor săi și de fiecare dată când își amintea acest lucru se simțea mai muștrat de conștiință. El se gândea adesea la vremea când se ocupa cu vrăjitoria și când intra în transă pentru a lua legătura cu spiritele familiare. El își amintea de bolboroselile ghicitorilor și de interpretările neclare ale acestor bolboroseli (2 Regi 21:6). El și-a amintit de prima sa practicare a prezicerii, vrăjitoriei și ghicirii și despre mediumurile și vrăjitorii lui oficiali. Cât de mândru a fost de visele lui și cât de atent a ascultat interpretarea lor de către profeții idolatri și cum a urmat aceste interpretări! El și-a amintit cum s-a apucat de studierea și practicarea artei magiei, motiv pentru care avea întotdeauna în preajmă magicieni sau magi. Magi! Aceasta l-a făcut să-și amintească de stima respectuoasă pe care o avea față de Babilon, ca izvorul religiei națiunilor, chiar și a puterii mondiale a Asiriei. Ce sentimente diferite avea ei față de Babilon, acum, când era prizonier acolo! – 2 Cronici 33:6, *Moffatt; Douay*

Aproape toți oamenii din regatul lui erau duși în religia lumii pe care au instituit-o el, încurajat în felul acesta și la instigarea spiritelor familiare și a camarazilor religioși, el a instalat un chip cioplit al Astarteei în interiorul templului lui Iehova. Dar în Iudeea existau unii pe care el nu îi putea convinge să fie de acord cu politica lui religioasă de dragul statului. Unii dintre aceștia au avut curajul să atragă atenția asupra cuvintelor lui Iehova adresate lui David și lui Solomon: „În casa aceasta și în Ierusalim, pe care l-am ales din toate semințiile lui Israel, îmi voi pune numele

pe vecie. Nu voi mai strămuta pe Israel din țara pe care am dat-o părinților voștri, cu condiția să caute să împlinească tot ce Le-am poruncit, după toată legea dată prin servul Meu Moise”. Manase s-a bucurat că nici unui din susținătorii lui, majoritatea supușilor săi, n-au dat nici o atenție acestor plângeri. Pur și simplu el și-a intensificat campania de propagandă în favoarea religiei statului, subvenționând și finanțând pe față procesiunile idolatre și destrăbălatele orgii religioase – 2 Regi 21:7, *Moffatt*) 2 Cronici 33:7-9; 2 Regi 21:7-9.

Atunci, profeții lui Iehova pe care Manase nu i-a putut câștiga de partea sa prin lingușire sau amenințare, i-au declarat mesajul lui Iehova în prezența întregului popor: „Pentru că Manase, regele Iudeei, a săvârșit aceste urâciuni, pentru că a făcut mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui amoriții și pentru că a făcut și Iudeea să păcătuiască prin idolii ei, așa zice Iehova, Dumnezeuul lui Israel: Iată, voi aduce peste Ierusalim și peste Iudeea nenorociri care vor asurzi urechile oricui va auzi vorbindu-se de ele. Voi întinde peste Ierusalim hotarul Samariei și povara casei lui Ahab; voi curăța Ierusalimul cum curăță un om o farfurie, curățând-o și răsturnând-o cu fața în jos. Voi părăsi rămășița moștenirii Mele și-i voi da în mâna vrăjmașilor lor; și vor deveni jaful și prada tuturor vrăjmașilor lor, pentru că au făcut ce este rău înaintea Mea și M-au provocat la mânie, din ziua când au ieșit părinții lor din Egipt până în ziua de astăzi!” – 2 Cronici 33:10; 2 Regi 21:10-15, *ASV*.

Asemenea cuvinte l-au înfuriat pe Manase; el s-a hotărât să-i execute pe toți cei care nu sprijineau și nu practicau religia statului. El a început o anchetă în ceea ce privea loialitatea fiecărui individ față de religia statului, iar cei a căror loialitate era îndoielnică erau uciși. Manase nu s-a oprit până ce n-a curățat țara Iudeei de toți cei care nu s-au conformat. Acum, în timp ce era prizonier în Babilon, pe care a învățat să-l deteste, îl muștra conștiința de câte ori își amintea de acea epurare.

În timp ce își ducea la îndeplinire epurarea sângeroasă în Ierusalim, el a auzit vești despre regele Esarhadon, care a venit cu armata pentru a reprimă o răscoală împotriva lui în Egipt. Alte rapoarte arătau că Esarhadon îl lăsase pe prințul încoronat Asnaper în grija guvernului asirian. Manase se întreba dacă Iudeei i se va cere sau nu să sprijine expediția cu oameni și ajutoare. Grijile sale păreau că au trecut, atunci când a primit vestea că Esarhadon a murit pe drum. Dar speranțele lui au reînviat prea curând. La scurt timp după aceasta, căpeteniile oștirii regelui Asiriei au invadat Iudeea, l-au capturat pe Manase, l-au pus în lanțuri de bronz și au pornit cu el spre Babilon. El și-a amintit cât de neplăcută a fost traversarea pustiului fierbinte și plin de praf, cum lanțurile i-au ros pielea și i-au făcut răni în carne – 2 Cronici 33:11, *ASV; Roth*.

Aici, în Babilon, el a fost în necaz, nimic altceva decât chin și suferință. Cu cât se gândea mai mult la faptele sale din trecut și le compara cu ceea ce își mai putea aminti din legea lui Iehova, pe care tatăl său l-a învățat, cu atât mai mult realiza cât de nelegiuit a fost. În cele din urmă, „el s-a rugat fierbinte la Iehova Dumnezeuul lui și s-a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinților săi. Și el l-a făcut rugăciuni” (2 Cronici 33:12,13, *ASV*). Pe măsură ce se ruga zilnic la Dumnezeu și se gândea la legea Lui, pe care a învățat-o când era copil, îi reveneau în minte din ce în ce mai mult legile și poruncile drepte ale lui Dumnezeu.

Apoi, într-o zi, Manase a fost informat că urma să fie eliberat din captivitatea din Babilon și să fie repus în drepturi pe tronul lui din Ierusalim. Călătoria spre casă nu i s-a mai părut atât de lungă lui Manase, așa cum i s-a părut călătoria spre Babilon. Atunci când a văzut în cele din urmă primele licăriri din iubitul său Ierusalim, el a adus mulțumiri fierbinți lui Iehova. El se mira cum s-

a putut închina cândva altcuiva decât lui Iehova. Pe măsură ce ajungea mai aproape, el observa că zidurile cetății se găseau într-o stare de ruină.

Restabilit pe tronul său, „el a zidit cetății lui David un zid exterior, în partea de vest a Ghihonului, în vale, chiar la intrarea pe poarta peștelui; el a înconjurat Ofelul cu el și l-a făcut foarte înalt”. El n-a neglijat celelalte cetăți din Iudeea, ci „a pus căpitani viteji în toate cetățile întărite ale Iudeei” - 2 Cronici 33:14, *ASV*.

El nu era încă mulțumit; mai exista ceva ce trebuia să facă. „A înlăturat dumnezeii străini și idolul din casa lui Iehova, și toate altarele pe care le zidise pe muntele casei lui Iehova și în Ierusalim și le-a aruncat afară din cetate. A rezidit altarul lui Iehova, a adus pe el jertfe de mulțumire și de laudă și a poruncit Iudeei să servească lui Iehova, Dumnezeul lui Israel” – 2 Cronici 33:15,16, *ASV*.

El a relatat tot ce i s-a întâmplat în timpul absenței sale, necazul în care l-a băgat închinarea la demoni de altădată și rugăciunea lui către Dumnezeu său; el i-a adus mulțumiri lui Dumnezeu înaintea întregii adunări, pentru eliberarea lui din Babilon (2 Regi 21:17; 2 Cronici 33:18,19). În cele din urmă, el s-a simțit liniștit și în pace, știind că acum, oamenii din regatul lui aduceau jertfe „numai lui Iehova, Dumnezeul lor” – 2 Cronici 33:17, *ASV*

Dumnezeu și-a avertizat poporul în legea Lui împotriva închinării false din țară, zicând: „Și să nu le servești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine” (Deuteronom 7:16). Manase a eșuat să dea ascultare acestui avertisment divin și a dat de necaz, ajungând rob în Babilon. În același fel astăzi, toți cei care practică închinarea falsă, asemenea lui Manase, ajung în necaz și sunt prinși în cursă de organizația religioasă a Diavolului, simbolizată de Babilon. La fel cum servii lui Iehova, profeții, i-au dat lui Manase avertismentul potrivit și adevărat, tot la fel servii lui Iehova de astăzi, martorii Săi, îi avertizează pe toți că închinarea falsă îi conduce în necaz, și nu spre viață. Aceia care astăzi se smeresc înaintea lui Iehova Dumnezeu și se supun cerințelor Sale, vor fi eliberați de către El, așa cum a fost Manase.

„În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, calea Lui este perfectă: cuvântul lui Iehova este încercat; El este un scut pentru toți cei care se refugiază la El. Căci cine este Dumnezeu, în afară de Iehova?,”
– Psalmii 18:30,31. *ASV*.

SCRISORI

O întrebare și un răspuns deschis

Oslo, Norvegia, 27 august 1948

Iubiți frați

În *Turnul de veghere* norvegian din 15 aprilie 1947, am avut un articol excelent despre căsătorie. *Singurul* motiv pe care îl are un frate să divorțeze de soția lui, în conformitate cu acest articol, este necredințioșia din partea soției, dacă ea preacurvește cu un alt bărbat sau cu alți bărbați.

Îndeosebi începând cu cel de-al Doilea Război Mondial, un fenomen mai degrabă ciudat apare aici în Norvegia: femeile căsătorite caută alte femei căsătorite, fără îndoială cu intenția de a

căuta plăcere prin masturbare unele cu altele. Doctorii au multe de spus și de scris despre această chestiune.

Pot să vă întreb: Ce spune *Biblia* despre aceasta? Este socotit un păcat la fel de grav ca atunci când un bărbat practică sodomie cu un alt bărbat, ca în cazul locuitorilor Sodomei și Gomorei?

Dacă se poate dovedi că soția unui frate caută o astfel de plăcere, are el dreptul să divorțeze de ea în conformitate cu *Biblia*? Vă mulțumesc anticipat dacă veți fi atât de amabili să-mi răspundeți la această întrebare.

Lucrarea în Norvegia progresa ca niciodată înainte, iar acum a venit timpul fericit când *toți* prietenii sunt uniți ca un singur om în proclamarea harului și bunătații Tatălui nostru ceresc. Săptămâna aceasta suntem fericiți de a-l avea printre noi, în Oslo, pe servul pentru frați. Ne bucurăm de minunatele articole din *Turnul* nostru drag.

Al vostru în serviciul împărăției, [Semnat]_____

Dragă frate,

Răspundem întrebării tale din 27 august:

Atunci când femeile, așa cum se raportează acum din Norvegia, caută plăcere cu alte femei, comițând masturbație între ele, aceasta nu înseamnă precurvia sau adulterul pentru care Isus spunea că un bărbat poate să divorțeze de soția lui. Dar acesta este un viciu nefiresc al sexului feminin și este o necurăție carnală și imoralitate în ochii lui Dumnezeu. În cele din urmă, aceasta rezultă într-o mare degradare fizică și mentală și, deși nu poate constitui un temei scriptural pentru ca un bărbat să divorțeze de soția sa, totuși el ar trebui s-o avertizeze de consecințele grave ale unei astfel de practici, nu numai în trup și minte, dar mai ales din punct de vedere spiritual. Potrivit cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre excluderea unui creștin mărturisit de la moștenirea împărăției lui Dumnezeu dacă are practici păcătoase asemănătoare cu aceasta, un astfel de păcat scârbos, dacă s-a persistat în el după avertismentul potrivit din Scripturi, o va exclude pe femeie de la viață în lumea nouă a lui Dumnezeu – 1 Corinteni 6:9-11.

În paralel, acolo unde un bărbat comite necurăție sexuală cu o altă persoană de parte bărbătească, în alte cuvinte sodomie, acesta nu constituie un temei scriptural pentru soția lui ca să divorțeze de el. Un bărbat nu poate fi căsătorit cu un alt bărbat, nici o femeie nu poate fi căsătorită cu o alta femeie, indiferent ce abuzuri necurate comite cineva cu același sex. Dar sodomia este numită în Scripturi ca un păcat foarte scârbos, o practică ce-l exclude pe păcătos de la moștenirea împărăției lui Dumnezeu, precum și de la viață pe pământ în lumea nouă (Romani 1:24-32). Sodomia unui soț arată o mare lipsă de respect a bărbatului față de soția lui, la fel cum masturbarea unei soții cu alte femei arată o lipsă de respect asemănătoare față de bărbatul ei. Soția, aflând că soțul ei este vinovat de sodomie, ar trebui să-l avertizeze de rezultatul final, mai ales în ceea ce privește relațiile sale cu Dumnezeu și Cristos și perspectivele sale de viață veșnică în Lumea Nouă. Dacă el pune capăt acestei practici, căutând iertarea lui Dumnezeu prin Cristos, și ea îl poate ierta, într-un mod evlavios.

Ai voștri cu credincioșie în serviciul teocratic,
[Semnat] SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Un răspuns interesant

Dragă prietene,

Răspundem întrebării tale din 29 iunie:

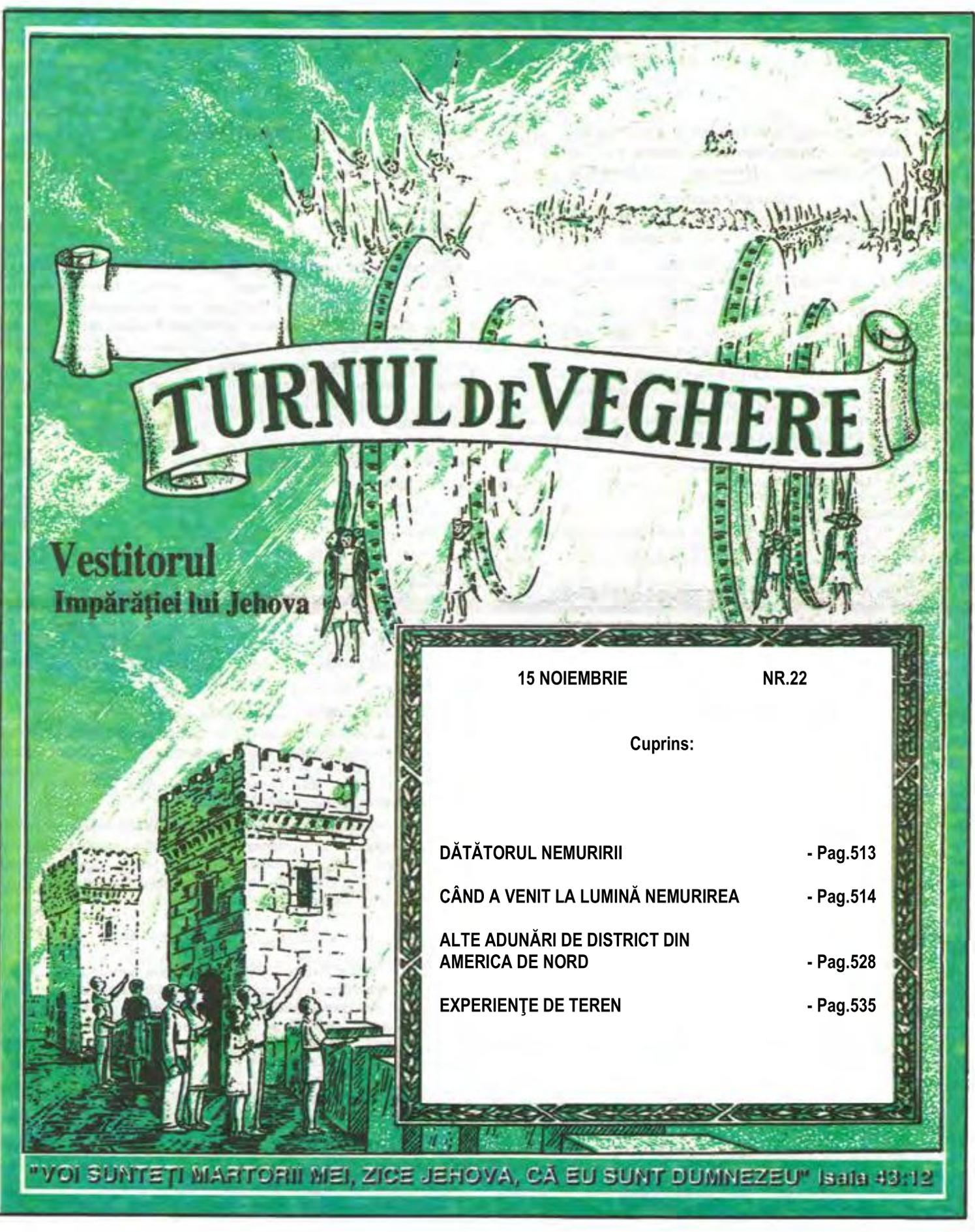
Anii 29 și 1931 A.D. sunt menționați special din pricina a ceea ce marchează ei. „Ziua salvării” este menționată mai întâi la Isaia 49:8. Această profecie se aplică în primul rând la Isus Cristos, așa cum arată versetele precedente și ulterioare. Salvarea la care se face referire aici este salvarea pentru Împărăția cerească a lui Dumnezeu, deci „Ziua salvării” a început în anul 29 A.D., când Isus a fost botezat în râul Iordan, căci imediat după aceea El a fost născut prin spiritul lui Dumnezeu și s-a auzit glasul lui Dumnezeu zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit de care sunt foarte încântat” – Matei 3:13-17.

Cu toate acestea, la 2 Corinteni 6:1,2 apostolul Pavel aplică profecția din Isaia 49:8 și la urmașii lui Isus Cristos care urmează să fie împreună moștenitori cu El în Împărăția cerească. Acest fapt arată că această zi specială a salvării a continuat până în timpul când Pavel a scris 2 Corinteni 6:1,2 și până în timpul tuturor urmașilor creștini ai lui Cristos care au devenit moștenitori în perspectivă ai împărăției cerești a lui Dumnezeu. Această zi continuă până acum, și anul 1931 A.D. este un punct însemnat în această zi; așa cum spune „*Să fie Dumnezeu adevărat*” [pagina 298, parag. 11]: „Având un timp fixat pentru orice scop (Ecleziastul 3:1), timpul lui Dumnezeu de a da creaturilor de pe pământ oportunitatea de a candida pentru un premiu cereșc a fost din 29 A.D. până în 1931 A.D. mai ales, timp numit 'ziua salvării' (2 Corinteni 6:2)”. Dacă te întorci la numeroasele publicații ale Turnului de Veghere de la și după anul 1931, vei găsi că în acel an Iehova Dumnezeu a descoperit prin spiritul Său că această clasă cerească era aproape completă și acum El deschidea minților oamenilor marea oportunitate de a se devota lui Dumnezeu în speranța obținerii nu a împărăției cerești, ci vieții veșnice pe pământ în perfecțiune umană sub Împărăția întemeiată a lui Cristos. Astfel, Dumnezeu a început să descopere mai mult decât oricând înainte că acum era deschisă calea oamenilor cu bunăvoință spre a câștiga un destin veșnic pe pământ.

Cu sinceritate, ai voștri în serviciul lui Dumnezeu

[Semnat] SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

„Bucurați-vă în Iehova, o voi cei dreپți; lauda este frumoasă pentru cei dreپți. Mulțumiți-I lui Iehova ... cântați-I laude... Cântați-I o cântare nouă; ... Căci Cuvântul lui Iehova este drept; toată lucrarea Sa este făcută în credincioșie. El iubește dreptatea și neprihănirea; pământul este plin de bunătatea iubitoare a lui Iehova” – Psalmii 33:1-5. ASV.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

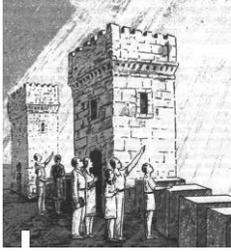
15 NOIEMBRIE

NR.22

Cuprins:

DĂTĂTORUL NEMURIRII	- Pag.513
CÂND A VENIT LA LUMINĂ NEMURIREA	- Pag.514
ALTE ADUNĂRI DE DISTRICT DIN AMERICA DE NORD	- Pag.528
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.535

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Noiembrie 1948

Nr. 22

DĂTĂTORUL NEMURIRII

„Care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie”. – 2 Timotei 1:10, *Douay Version*

IEHOVA Dumnezeu a fost singurul care a posedat nemurirea la origine. Infinitatea existenței îi aparține, după cum este scris la Psalmii 90:1,2: „O rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu: Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost în toate generațiile. Înainte să se fi născut munții și înainte să fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu” (traducerea lui Leeser). Într-o expresie de laudă pentru Iehova Dumnezeu, inspiratul scriitor iudeo-creștin Pavel spune: „A împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor!” Deoarece El este „din veșnicie în veșnicie”, Lui i se poate atribui o astfel de cinste și glorie „în vecii vecilor”, sau pentru toată eternitatea care va veni. Pentru a-L identifica pe Iehova Dumnezeu și pentru a arăta că este diferit și distinct de Fiul Său, care este Mesia sau Cristos, apostolul Pavel continuă să spună: „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Timotei 1:17 și 2:5,6, *Rotherham*). Faptul că Iehova este „nemuritor” denotă nemurirea Sa, ceea ce înseamnă indestructibilitatea Sa, faptul că nu poate pieri, imposibilitatea de a putrezi și a se degrada. Deoarece El există din veșnicie, sau din toată eternitatea trecută, deci este fără început, numai El se distinge mai presus de toate celelalte persoane inteligente din Univers, nefăcând excepție nici chiar „singurul Său Fiu născut” iubit, Mesia. Aceasta se datorează faptului că toate celelalte sunt creaturi, creațiile lui Iehova.

2. Fiind nemuritor din totdeauna, Iehova Dumnezeu este Izvorul întregii vieți din Univers. „O Iehova, Tu aperi și omul și fiara. Căci la Tine este izvorul vieții” (Psalmii 36:6,9, *ASV*). Cu excepția Dumnezeului Cel Prea Înalt nimeni n-a posedat nemurirea și neputrezirea în toată eternitatea trecută, nici chiar Fiul Său iubit Isus Cristos, așa cum vom arăta prin Sfintele Scripturi. După Scripturi, Iehova n-a creat nici o creatură cu darul și puterea nemuririi și neputrezirii. A existat un timp când singurul Său Fiu născut, Isus Cristos, n-a avut nemurirea. Numai atunci când El și-a arătat caracterul muritor, fiind credincios lui Dumnezeu, Tatăl Său, până la o moarte de martir și Dumnezeu L-a înviat din morți, Isus Cristos a câștigat premiul suprem al nemuririi și al neputrezirii. Deoarece toate faptele menționate mai sus pot fi dovedite de Scripturile inspirate, apostolul Pavel are dreptate când ne spune că a existat un timp când a venit la lumină neputrezirea pentru anumite creaturi favorizate ale lui Dumnezeu. Când a fost acel timp? În zilele lui Moise, când el a scris primele cinci cărți ale Sfintei Biblii? Nu; ci aproximativ la șaisprezece secole după Moise, în zilele lui Isus Cristos. Așa cum spune apostolul Pavel: „Harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Cristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.

Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al Neamurilor” – 2 Timotei 1:9-11., Chatolic Confrtarenity translation

3. Se poate aștepta ca religioniștii care urmează „filozofia deșartă” a acestei lumi să se împotrivescă adevărului Bibliei. Ei vor arăta spre filozoful păgân de origine greacă, Pitagora, născut în 608 î.Chr., care a învățat că fiecare creatură umană are un suflet separat și distinct de trupul său de carne, care este nemuritor și astfel capabil să migreze dintr-un trup de carne în altul. Un secol și jumătate mai târziu, s-a ridicat un alt filozof grec păgân, Socrate, născut în 468 î.Cr., care prin elevul său de frunte, Platon, a popularizat teoria „nemuririi sufletului uman”. Căutând un oarecare sprijin scriptural pentru a urma învățăturile lui Platon, teologii romano-catolici vor arăta spre cărțile înțelepciunea lui Solomon și Ecleziasticul (sau înțelepciunea lui Isus, fiul lui Sirac). Pentru a arăta că aceste cuvinte „nemuritor, nemurire, incoruptibil și neputrezire” apar înainte de Cristos și apostolii Săi, ei vor da următoarele citate din aceste două cărți pe care lei numesc „deutero - canonice”, dar pe care alții le numesc cărți „apocrife”.

4. „Căci dreptatea este veșnică și *nemuritoare*”. „Căci, Dumnezeu l-a creat pe om *incoruptibil* și l-a făcut după chipul și asemănarea Sa”. „Dar sufletele celor drepti se: află în mâna lui Dumnezeu și chinul morții nu-i va atinge. Deși înaintea oamenilor ei au suferit chinuri, speranța lor este plină de *nemurire*”. „Ce minunată este generația pură cu glorie; căci memoria lor este nemuritoare, deoarece ea este cunoscută atât de Dumnezeu, cât și de oameni”. „Grija disciplinei este iubirea; și iubirea este ținerea legilor; și ținerea legilor este temelia neclintită a *neputrezirii* și *neputrezirea* te aduce aproape de Dumnezeu”. „Mai mult decât atât, prin aceasta eu voi avea *nemurire*, și va lăsa în urma mea o memorie veșnică pentru cei ce vor veni după mine, înțelegând aceste lucruri și meditănd la ele în inima mea, cea care va fi unită cu înțelepciunea va fi *nemurirea*”. „Dar Tu, Dumnezeul nostru, ești milostiv, credincios, răbdător și poruncești toate lucrurile cu îndurare. Căci a Te cunoaște pe Tine este dreptatea perfectă; și a cunoaște dreptatea și puterea Ta este temelia *nemuririi!*” (Versiunea Douay a Înțelepciunii 1:15; 2:23; 3:1,4; 4:1; 6:19,20; 8:13,17; 15:1,3). „Prietenul credincios este remediul vieții și al nemuririi, și cei care se tem de Domnul îl vor găsi”. „Căci în oameni nu pot fi toate lucrurile, deoarece fiul omului nu este *nemuritor* și ei sunt încântați de deșertăciunea răului” – Versiunea Douay a Ecleziasticului 6:16; 17:29.

5. Pentru ceea ce are de spus marele Dătător al nemuririi despre acest subiect prin intermediul Scripturilor Sale autentice, a căror inspirație nu poate fi trasă la îndoială, noi ne îndrumăm cititorii la articolul de mai jos.

CÂND A VENIT LA LUMINĂ NEMURIREA

Apostolul inspirat Pavel declară clar că Salvatorul nostru Isus Cristos a adus la lumină neputrezirea (sau nemurirea) prin Evanghelia pe care Pavel a predicat-o. Declarația sa este una a dovezilor pentru a arăta că acele cărți, Înțelepciunea lui Solomon și Ecleziasticul, nu sunt inspirate sau canonice, ci sunt apocrife. Bineînțeles că nu este nevoie de nici o dovadă să spunem că învățăturile filozofilor păgâni Pitagora și Platon sunt necanonice, nescrypturale, neinspirate și necreștine. Cărțile Înțelepciunea lui Solomon și Ecleziasticul au fost scrise cu secole după Pitagora și Platon și au fost produse de iudeii care au trăit și au scris după ce cuceritorul Alexandru Cel

Mare a supus Palestina Greciei; în felul acesta, acei iudei s-au pătat cu învățăturile Platonice despre sufletul uman. Chiar romano-catolicul Ieronim, care a tradus Sfintele Scripturi în latină, a contestat că Solomon a scris cartea Înțelepciunea lui Solomon. Marea sinagogă din Ierusalim, nu a acceptat-o niciodată pe ea sau Ecclziasticul ca și canonice, ca aparținând Scripturilor ebraice inspirate. Cuvintele lui Pavel arată că el, ca și creștin, nu a acceptat asemenea cărți ca o parte a canonului inspirat și din acest motiv nici el și nici ceilalți discipoli ai lui Cristos, care au scris Scripturile creștine inspirate, nu citează măcar o dată din Înțelepciune și Ecclziasticul.

2. Uitați-vă din nou cu atenție la versetele citate mai sus din aceste două cărți. Observați că ele nu menționează niciodată un astfel de lucru ca suflet nemuritor, nici nu spun că vreun om are nemuirea, sau că a avut-o vreodată. Chiar ele vorbesc despre nemuire ca despre ceva din viitor, numai pentru unii. Așadar, chiar în aceste cărți, așa numite cărți „deutero - canonice”, sau scrieri apocrife, nu găsim nici un sprijin pentru doctrina păgână a „nemuririi sufletului uman”. Să ne întoarcem acum de la aceste cărți contestate la adevăratele Scripturi inspirate. Să le examinăm amănunțit cu ajutorul unei concordanțe complete a Sfintei Biblii. Atunci îți vei demonstra că niciodată în toate Sfintele Scripturi nu apare expresia „suflet nemuritor”, nici vreo altă expresie care să spună că sufletul uman este nemuritor. Din contră, toate expresiile scripturale de la Moise încoace declară în mod accentuat că sufletul uman este muritor și moare, încetând să existe. În armonie cu aceasta și cu ceea ce scrie apostolul Pavel sub inspirație, cuvintele *nemuritor*, *nemuire*, *incoruptibil*, *incoruptibilitate* și *neputrezire* se găsesc în Sfânta Biblie pentru prima dată în scrierile discipolilor care L-au urmat pe Isus Cristos*.

Sufletul

3. În Cartea de întrebări și răspunsuri**, în a cărei pagină de titlu se spune că aceasta este o „demascare a martorilor lui Iehova”, preoții romano-catolici care au făcut-o răspund la întrebarea: „Este demonstrată doctrina că sufletul omului este nemuritor?” și spun: „Relatarea din Geneza despre formarea omului dovedește aceasta. Dumnezeu este nemuritor și nu poate muri. El l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. Dar trupurile noastre nu sunt deloc la înfățișare ca Dumnezeu și sunt muritoare. Prin urmare, adevăratul chip al lui Dumnezeu se află în sufletul nostru și acesta se aseamănă cu Dumnezeu prin nemuire. Atât Vechiul, cât și Noul Testament pun un accent deosebit pe nemuirea sufletului”.

4. Preoții organizațiilor religioase sunt oameni, și în ceea ce-i privește noi trebuie să ținem seama de cuvintele apostolului Pavel: „Dar Dumnezeu este adevărat; și toți oamenii sunt mincinoși, după cum este scris: Ca să fii îndreptățit în cuvintele tale și să biruiești când vei fi judecat” (Romani 3:4, *Douay*). Prin urmare, noi îl vom găsi adevărat pe Dumnezeu, mergând mai degrabă direct la Cuvântul Său inspirat decât să acceptăm, indiscutabil, fără dovadă, ceea ce spun preoții religioși. Noi îl dezonorăm pe Dumnezeu dacă acceptăm ceea ce spun oamenii în contradicție cu Dumnezeu. Oamenii pot fi mincinoși.

5. Acești așa-ziși demascatori preoțești ai martorilor lui Iehova spun: „relatarea din Geneza despre formarea omului dovedește aceasta”. Așadar ne întoarcem la Geneza 2:7 din noua traducere din 1948 a cărții Genezei a Sfintei Biblii, făcută de comitetul episcopal ai Confraternității Doctrinei Creștine și acolo citim: „Apoi DOMNUL Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit o ființă vie”. Versiunea *Douay* zice:

„Și omul a devenit un suflet viu”. Trimiterea acestui verset ne duce la 1Corinteni 15:45, care zice: „De aceea, este scris: Primul om, Adam, a devenit un suflet viu; ultimul Adam a devenit un spirit dătător de viață” (traducerea Confraternității). „Primul om Adam a fost transformat în suflet viu; ultimul Adam a fost transformat într-un spirit însuflețitor” (*Douay*). Fiecare să observe aici că apostolul Pavel arată o deosebire între *suflet* și *spirit*.

*În Scripturile grecești creștine, *Versiunea* romano-catolică *Douay* conține cuvântul *nemuritor* doar o singură dată și *nemurire* doar de trei ori, în timp ce *incoruptibil* apare de cinci ori, *incoruptibilitate* o dată și *neputrezire* de șase ori (vezi 1 Timotei 1:17; 1 Corinteni 15:53,54; 1 Timotei 6:16; Romani 1:23; 1 Corinteni 9:25 și 15:52; 1 Petru 1:4,23; 3:4; Romani 2:7; 1Corinteni 15:42,50,53; Efeseni 6:24; și 2Timotei 1:10). În *Versiunea Regele Jacob* vezi și 1Corinteni 15:54 pentru o apariție suplimentară a cuvântului *neputrezire*.

***Replici radio în apărarea religiei*, de Rev. Dr. Rumble, M.S.C. și Rev. C. M. Carty cu Aprobarea Arhiepiscopului G. Murray, din St. Paul, Minn., 11 februarie 1938 - tipărită a noua oară.

6. Observați de asemenea că acest comitet episcopal al Confraternității încearcă să ascundă adevărul folosind la Geneza 2:7 expresia „o ființă vie” în loc de „un suflet viu”. Dar când apostolul Pavel citează acest verset el îl redă cu „un suflet viu”. Acum, dacă noi studiem Geneza 2:7 și citarea acestuia de către Pavel, observăm că Dumnezeu nu spune că a suflat sau a pus un „suflet nemuritor” în trupul lipsit de viață al lui Adam. Dumnezeu a suflat în trupul omului „suflarea de viață” și rezultatul combinării dintre trupul uman și suflarea de viață de la Dumnezeu a fost că „omul a devenit un suflet viu”; „primul om Adam a fost transformat într-un suflet viu”. Aici avem, prin propriile cuvinte ale lui Dumnezeu, explicația cea mai simplă a ceea ce este de fapt sufletul uman. Acesta nu este ceva invizibil, ca un abur nevăzut, ci este însăși creatura umană vie, omul viu cu cele cinci simțuri ale văzului, auzului, mirosului, pipăitului și gustului.

7. Refuzând să accepte această simplă explicație din Biblie, ci argumentând cu învățătura păgână a lui Platon, criticii noștri preoțești spun (*Întrebarea 29*): „Acea suflare de viață era fie ceva definit, fie nimic. Dar nu-mi puteți spune că acelui trup i-a dat viață nimic. A fost ceva definit, acel ceva era un suflet inteligent uman creat. „Un trup de carne și oase nu putea deveni niciodată un suflet viu. Omul a fost dar numit după elementul superior al ființei sale”.

8. Foarte bine atunci. Dacă „suflarea de viață” pe care Dumnezeu a suflat-o în trupul de carne și oase al lui Adam era însăși „sufletul uman inteligent”, atunci în loc de „suflare de viață” să citim la Geneza 2:7 „suflet uman inteligent” și să vedem dacă are sens: „Și Domnul Dumnezeu l-a format pe om din țărâna pământului; și i-a suflat în față [suflet uman inteligent] și omul a devenit un suflet viu” (folosind *Versiunea Douay*). O persoană sinceră va alege să-L găsească adevărat pe Iehova Dumnezeu, deși aceasta îi va face mincinoși pe Pitagora, Socrate și Platon și o astfel de persoană va recunoaște că Geneza 2:7 nu are sens dacă o citim cu acea denaturare preoțească; nu este rațională. Dumnezeu este rațional, deoarece El este adevărat.

9. Trebuie să ne aducem aminte că Moise, care a scris Geneza 2:7 sub inspirație, a scris cu mai bine de nouă secole înainte de filozofii greci de mai sus. Moise nu și-a împrumutat ideile despre sufletul uman de la acei închinători păgâni la dumnezei falși. De aceea, ne înșelăm dacă credem că Moise și acei filozofi păgâni sunt de acord în ceea ce privește ce este sufletul uman. Ei

n-au învățat prin inspirația lui Dumnezeu, dar Moise a învățat adevărul despre sufletul uman prin inspirația lui Dumnezeu, fără să aștepte părerile lor filozofice. Realitatea este că majoritatea Scripturilor Ebraice inspirate au fost scrise înainte să fie născuți acești filozofi și numai ultimele cinci cărți ale Scripturilor Ebraice au fost scrise în timpul vieții lui Socrate și Platon. Acești păgâni sunt mincinoși, dar Dumnezeu este adevărat.

10. Toate Scripturile inspirate sprijină adevărul că „omul a devenit un suflet viu”. Da, creatura umană este un suflet și nu are un suflet inteligent, separabil de trup și capabil să-l părăsească la moarte și să ducă o existență separată, independentă și conștientă pe un tărâm spiritual. Dar criticii noștri preoțești se răzvrătesc împotriva acestui adevăr biblic și continuă să zică: (*Întrebarea 29*): „Pe de altă parte, dacă omul nu are un suflet, atunci în loc să fie alcătuit din trup și suflet, el este un trup. Și dacă acel trup este un suflet, atunci sufletul poartă încălțăminte!” Chiar așa. Trupul viu, trupul animat de suflarea de viață de la Dumnezeu este sufletul; și un astfel de suflet uman poate purta încălțăminte, precum și haine. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel vorbește despre acesta ca despre un „trup fișec” sau un „trup sufletesc” la 1Corinteni 15:44 (*Rotherham*, nota marginală; *Emphatic Diaglott*, citirea inter-lineară). Biblia spune că sufletul poate face multe lucruri.

11. La Geneza 2:7 cuvântul ebraic pe care Moise l-a folosit pentru *suflet* este *nephesh*. Scrierile lui Moise și restul Scripturilor Ebraice inspirate spun că sufletul poate mânca sânge și carne (Levitic 7:18,20,27 și 17:12,15); el se poate usca (Numeri 11:6); poate atinge lucruri necurate (Numeri 19:13-22); poate fi sfâșiat ca de un leu (Psalmii 7:2); poate merge în groapă sau mormânt (Iov 33:18,22,28,30; Psalmii 30:3); poate fi pus în lanțuri (Psalmii 105:18, margin.); poate dezgusta de toate felurile de hrană (Psalmii 107:18; Proverbe 27:7); poate fi scos din temniță (Psalmii 142:7); poate suferi de foame din pricina lenei (Proverbe 19:15); poate să-i fie sete și poate fi înviorat cu apă rece (Proverbe 25:25); are sânge care poate fi vărsat (Ieremia 2:34); poate vărsa lacrimi (Ieremia 13:17); poate fi potolit cu hrană; (Plângerile lui Ieremia 1:11,19; Osea 9:4). Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului vorbește în astfel de termeni despre sufletul uman, deoarece sufletul este trupul uman cu creierul și organele lui, făcut viu prin suflarea de viață; pe care Dumnezeu a suflat-o în el. Ar fi foarte edificator pentru criticii noștri preoțești să ia o concordanță ai cuvintelor ebraice din Biblie și să vadă tot ce se spune, despre sufletul uman (*nephesh*).

Suflete animale

12. Prin urmare, nu este adevărat din punct de vedere scriptural că sufletul este elementul superior al omului și-că „omul a fost doar numit după elementul superior al ființei sale”. Omul este un suflet uman. Omul nu este un „suflet întrupat” cu un suflet separabil trăind în interiorul trupului său. Sufletul nu este nici suflarea lui Dumnezeu sau suflarea de viață. Dar când Dumnezeu, printr-un proces invizibil asemănător suflării, a insuflat suflarea de viață în trupul uman pe care l-a creat în Eden, omul a devenit sau a fost transformat într-un suflet viu. Toți suntem suflete de carne, la fel ca animalele inferioare, păsările, fiarele câmpului și peștii. Iată de ce criticii noștri preoțești sunt obligați să admită că animalele inferioare sunt suflete. *Ei* vorbesc zicând că „*filozofia* sănătoasă admite un suflet vegetativ, un suflet animal simțitor” (*Întrebarea 28*); dar martorii lui

Iehova vorbesc nu pe baza filozofiei lumești, ci pe baza Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului. În relatarea despre creare citim:

13. „Și Dumnezeu a zis: Să mișune apele de o mulțime de suflete vii și păsările să zboare peste pământ, pe toată întinderea cerurilor. Și Dumnezeu a creat monștrii marini și orice suflet viu care se mișcă de care apele au mișunat, după rasa lor, și orice pasăre înaripată după rasa lor. Dumnezeu a văzut că acestea erau bune. Și Dumnezeu le-a binecuvântat zicând: Fiți roditoare, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ. Și a fost o seară și a fost o dimineață, a cincea zi. Și Dumnezeu a zis: Să dea pământul suflete vii după rasa lor, animale domestice, târătoare și fiare sălbatice după rasa lor. Și așa a fost” – Geneza 1:20-24, traducerea accentuată a lui Rotherham.

14. După ce Dumnezeu i-a creat pe om după chipul și asemănarea Lui, atunci, după cum citim, „Dumnezeu a zis „, Iată, v-am dat orice iarbă care face sămânță care este pe fața întregului pământ, și orice copac care are în el rod cu sămânță aceasta să vă slujească de hrană; și fiecărui lucru viu de pe pământ fiecărei păsări din ceruri și fiecărui lucru care se mișcă pe pământ în care este un suflet viu, le-am dat ca hrană toată iarba verde” – Geneza 1:27-30, *Rotherham*.

15. Vorbind mai departe despre animalele inferioare ca despre suflete vii, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Când un om va lovi de moarte sufletul unei ființe umane, el va fi omorât fără șovăire. Cel care va lovi de moarte sufletul unui dobitoc, îl va înlocui, suflet pentru suflet” (Levitic 24:17,18, *Rotherham*, după nota marginală mai literală din ebraică). După ce izraeliții au luptat împotriva madianiților și au luat sute de prizonieri, Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Și tu să separi o parte pentru Domnul din cei care au luptat și au fost în bătălie, un suflet din cinci sute, atât din persoane, cât și din boi, măgari și oi” (Numeri 31:28, *Douay*). Mai departe, Proverbe 12:10 spune: „Omul neprihănit se îndură de sufletul animalului său, dar nelegiuiții sunt nemiloși” (*Rotherham*, margin). Referitor la animalele marine, Apocalipsa 16:3 spune: „Cel de-al doilea înger și-a vărsat potirul în mare; și aceasta a devenit ca sângele unui om mort; și orice suflet viu din mare a murit” (Apocalipsa 16:3, *Douay*). Din moment ce animalele inferioare sunt suflete, faptul că omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu nu este pentru că omul are un suflet nemuritor, ci pentru că el este înzestrat cu calități dumnezeiești de înțelepciune, dreptate, iubire și putere, și i-a fost dată stăpânirea peste animalele inferioare. Omul ca suflet nu este mai nemuritor decât animalele.

16. În recunoașterea faptului că animalele inferioare sunt suflete ca noi oamenii, înțeleptul Solomon a scris la Ecleziastul 3:18-21: „Am zis în inima mea cu privire la fiii oamenilor, că Dumnezeu le va dovedi și le va arăta că sunt la fel ca dobitoacele. De aceea moartea omului și a dobitoacelor este una, și starea amândurora este aceeași; așa cum moare omul, tot la fel mor și ele, toți respiră la fel și omul n-are nimic mai mult decât dobitocul; toți sunt supuși deșertăciunii. Toți merg în același loc; din țărână au fost făcuți și se întorc împreună în țărână. Cine știe dacă spiritul copiilor lui Adam urcă în cer și spiritul dobitoacelor se coboară în pământ?” (*Douay*). Observați aici că inspiratul Solomon vorbește despre „spiritul dobitoacelor”. Cu toate acestea, criticii noștri preotești, răspunzând la întrebarea: „înseamnă același lucru cuvintele spirit și suflet?” (*Întrebarea 20*), zic: „Cuvântul spirit a dobândit un alt sens, devenind un înlocuitor pentru cuvântul suflet. ... Prin urmare, sufletul este principiul viu care face diferența dintre un om viu și un cadavru, iar spirit și suflet în acest sens înseamnă același lucru. ... Sufletul este un spirit și este numit suflarea de la Dumnezeu numai pentru că a fost făcut sau creat de Dumnezeu în natura lui spirituală sau

asemenea unei suflări” (*Întrebarea 31*). Totuși, criticii noștri preotești ar trebui să știe că în latină cuvântul *anima* nu este același cu *spiritus* și în greacă, *pneuma* nu este același cu *psyche*, și în ebraică, *ruah* nu este același cu *nephesh*. În Sfintele Scripturi cuvântul spirit nu este folosit pentru a desemna un suflet uman, căci atunci când Dumnezeu a suflat suflarea de viață spre fața omului, omul din carne și oase nu a devenit un spirit viu. El „a devenit un suflet viu”.

17. În loc să le dea aceeași însemnătate cuvintelor spirit și suflet, Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului face deosebire între ele. Ca dovadă, apostolul Pavel zice: „Primul om, Adam, a fost transformat într-un suflet viu; ultimul Adam, într-un spirit însuflețitor” (1Corinteni 15:45, *Douay*). Pavel mai zice: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și eficace, mai străpungător decât orice sabie cu două tășuri; ajunge până acolo să despartă sufletul și spiritul, încheieturile și măduva” (Evrei 4:12, *Douay*). Când a scris întregii biserici din Tesalonic, Pavel a pronunțat această binecuvântare: „Fie ca Dumnezeu păcii însuși să vă sfințească în toate lucrurile; ca tot spiritul vostru, sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Cristos” – 1Tesaloniceni 5:23, *Douay*.

18. Prin urmare, este evident că nu sufletul uman îl are în vedere Cuvântul lui Dumnezeu atunci când spune, referitor la moartea omului, la Ecleziastul 12:7: „Atunci țărâna se va întoarce în pământ cum a fost; și spiritul se va întoarce la Dumnezeu care l-a dat”. Sufletul uman n-a fost niciodată în cer cu Dumnezeu și astfel nu se putea *întoarce* la El; nici sufletele umane rele nu se urcă în cer la moarte. În armonie cu restul Sfintei Biblii, *spiritul* care se întoarce la Dumnezeu la moartea omului este forța sau energia activă invizibilă de la Dumnezeu care îl însuflețește sau îl animă pe om și face să funcționeze numeroasele sale funcții mentale și fizice. Același spirit animă și animalele inferioare; astfel Ecleziastul 3:19 spune: „Căci în ceea ce privește destinul fiilor oamenilor și destinul animalelor, ei au o singură soartă, așa cum moare unul, moare și celălalt; toți au același spirit” – *Rotherham*.

Omul nu a fost creat pentru cer, și nici nemuritor

19. Noi deținem încă în arhivă o scrisoare datată 30 aprilie 1930, purtând antetul Universității Catolice din Washington D.C., Caldwell Hall. În aceasta, Rev. A- E. B- scrie: „Referitor la întrebările pe care le-ați trimis Consiliului Național al Catolicilor și la care, din lipsă de timp, Dr. Sheen a fost împiedicat să răspundă, teologii catolici învață după cum urmează: 1) că Adam și Eva s-au bucurat la început de darul nemuririi trupului și că acest privilegiu a fost pierdut prin păcatul lor; 2) că dacă n-ar fi păcătuit niciodată, ei n-ar fi murit niciodată, în sensul în care noi înțelegem moartea; 3) că dacă ei n-ar fi păcătuit niciodată, ar fi fost imediat transferați într-o fericită stare cerească, fără o separare violentă a sufletului de trup, pe care au experimentat-o după ce au păcătuit și pe care noi o experimentăm acum prin moarte”.

20. Observați că această scrisoare catolică oficială declară că Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva nemuritori, atât în trup cât și în suflet, și că ei au continuat să fie nemuritori în suflet, deși au pierdut „nemurirea trupului”; că dacă ei n-ar fi păcătuit, sufletul lor nemuritor n-ar fi fost separat de trupul lor nemuritor, ci trupul lor nemuritor de carne, oase și sânge, ar fi fost transferat în cer pentru toată eternitatea. Aceste învățături merită să fie comparate cu Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului și făcând această comparație noi urmăm regula apostolică din Romani 3:4:

„Dumnezeu trebuie să fie găsit adevărat și 'toți oamenii mincinoși', – *Versiunea Westminster* (romano-catolică).

21. Adam și Eva n-ar fi putut niciodată să meargă în cer, indiferent cât timp s-ar fi reținut ei de la a păcătui împotriva lui Dumnezeu. Amândoi erau din carne și sânge și apostolul Pavel declară, ca și o regulă care nu se schimbă: „Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu; nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea” (1Corinteni 15:50, *Douay*). Ei erau din pământ, pământești și destinul lor veșnic era nu cerul, ci un pământ al paradisiului, dacă rămâneau credincioși. Dumnezeu nu le-a făcut nici măcar o singură promisiune cerească. El le-a pus înaintea o eternitate pe Pământ ca răsplată a credincioșiei, zicând: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Geneza 1:28, *Douay*). Dacă ei n-ar fi păcătuit, Fiul lui Dumnezeu n-ar fi venit jos pe pământ ca om și n-ar fi murit ca o jertfă de răscumpărare. Mai mult decât atât, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a arătat calea prin care urmașii Lui câștigă intrarea în cer, zicând: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... Dacă nu se naște cineva din apă și din spirit nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3,5). Este necesar ca cineva să moară ca o creatură umană în credincioșie față de Dumnezeu pentru a moșteni viața cerească împreună cu Fiul lui Dumnezeu, căci El le-a zis urmașilor Săi: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:10, *Douay*). Lui Adam și Evei nu le-a fost oferită nici o oportunitate de a fi născuți din nou din apă și din spirit; nici nu a existat vreun motiv pentru acest lucru pentru această perfectă pereche umană.

22. Nu era nevoie ca Adam și Eva să moară pentru a-și dovedi credincioșia până la limită. Moartea le-a fost menționată nu ca un lucru care să le încerce credincioșia prin sacrificarea de sine față de Dumnezeu, ci ca o pedeapsă pentru necredincioșie și neascultare. Dumnezeu nu a hotărât ca omul să moară vreodată, până când Adam s-a dovedit necredincios și a păcătuit (Evrei 9:27,28). De aceea, mai întâi de toate, Dumnezeu i-a poruncit lui Adam: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:16,17, *Douay*). Aceasta dovedește că Adam și Eva nu s-au bucurat la început de darul „nemuririi trupului”, căci dacă Dumnezeu le-ar fi dat aceasta, El nu i-ar fi dat o astfel de poruncă lui Adam. El nu i-ar fi dat o astfel de poruncă nici dacă l-ar fi înzestrat pe Adam cu o natură nemuritoare, un suflet nemuritor. Porunca lui Dumnezeu arăta că numai faptul că El l-a creat, nu-i dădea lui Adam dreptul să existe veșnic. Când spunem acest lucru noi aderăm la Cuvântul lui Dumnezeu, și nu la teologii religioși. Criticii noștri catolici zic, răspunzând la întrebarea, „De ce faptul că am fost născuți ar trebui să ne dea dreptul de a exista veșnic?” (*Întrebarea 45*): „Nu este numai simplul fapt că am fost născuți, ci că am fost născuți cu o astfel de natură. Sufletul este hotărât chiar de natura lui să trăiască veșnic, căci o entitate spirituală nu poate fi descompusă și nu poate muri. ... Dumnezeu a avut dreptul să creeze suflete indestructibile dacă așa a dorit. El a făcut aceasta. Dreptul nostru de a trăi în continuare este întemeiat pe dorința Sa de a ne înzestra cu o natură nemuritoare”. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este de acord cu aceasta.

23. Catolicii și protestanții vor accepta faptul că Satan Diavolul este o „entitate spirituală”. Totuși, în Apocalipsa apostolul Ioan spune că Satan Diavolul va fi aruncat în, „iazul de foc și pucioasă” la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos și că acest „iaz de foc” „este moartea a doua” (Apocalipsa 20:9,14 și 21:8, *Douay*). Deci entitatea spirituală Satan Diavolul va fi

nimicită și va muri și nu va mai fi. Propriul Cuvânt al lui Dumnezeu spune așa la Evrei 2:14 și Ezechiel 28:12-19. Motivul pentru nimicirea acestei entități spirituale, Satan Diavolul, este că el s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu în Eden și L-a calomniat pentru a face ca Dumnezeu să apară ca mincinos. Deoarece omul este făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și pentru că Satan Diavolul nu este nemuritor și indestructibil, atunci cu siguranță că omul, care este inferior, n-ar putea fi un suflet nemuritor indestructibil. Satan Diavolul a fost cel care a îndrumat-o pe Eva să mănânce din fructul interzis, zicându-i: „Nu, nu veți muri. Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii; și veți fi ca Dumnezeii, cunoscând binele și răul” – Geneza 3:4,5, *Douay*.

24. Aici Diavolul, „acel Șarpe vechi”, o convingea pe Eva să creadă că ea și Adam posedau „nemurirea trupului”, precum și nemurirea sufletului și că Iehova Dumnezeu nu putea distruge sufletul. Deoarece Diavolul a cauzat moartea lui Adam și a Evei, Isus a spus că Diavolul a fost un „ucigaș de la început” și „spune o minciună, ... căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44, *Douay*). Orice om rațional care îl acceptă pe Dumnezeu ca adevărat, poate observa că Adam și Eva nu au avut niciodată nemurirea și că Dumnezeu nu i-a creat „suflete indestructibile” și nu ne-a „înzestrat cu o natură nemuritoare”, deoarece noi am fost născuți din păcătosul Adam. Deoarece a păcătuit cu voia, Dumnezeu a pronunțat sentința morții asupra sufletului uman Adam. Aproximativ 930 de ani mai târziu, Dumnezeu l-a nimicuit pe sufletul Adam.

Sufletul uman muritor, poate fi distrus

25. Ca răspuns la întrebarea (687), „S-a demonstrat doctrina că sufletul omului este nemuritor?”, criticii noștri preotești zic: „Da. ... Atât Vechiul cât și Noul Testament pun un accent deosebit pe nemurirea sufletului”. Noi am arătat deja mai sus că în „Vechiul Testament” romano-catolic, cuvintele nemuritor, *nemurire* și *neputrezire* apar numai în cele două cărți apocrife, înțelepciunea lui Solomon și Eclezialic. Aparițiile acestor cuvinte în așa numitul „Nou Testament” le vom examina în paragrafele următoare. Asemenea filozofilor păgâni Pitagora, Socrate și Platon, criticii noștri preotești vorbesc despre sufletul uman ca fiind nemuritor și spun că „trupul este de la natură muritor; sufletul este chiar prin natura lui nemuritor”. Dar răspunzând la întrebarea „Ce indicii aveți că sufletul este nemuritor?” (34), criticii noștri religioși scriu șase paragrafe cu un total de 32 de rânduri, dar nu prezintă o singură scriptură inspirată din Cuvântul lui Dumnezeu. În ceea ce ne privește, pentru a dovedi că sufletul uman este muritor și destructibil și că Scripturile inspirate Ebraice și cele Grecești creștine nu „pun un accent deosebit pe nemurirea sufletului”, vom prezenta aici scripturi din Cuvântul scris al lui Dumnezeu și astfel îi vom găsi pe El adevărat și pe oameni mincinoși.

26. Deoarece religioniștii nu pot prezenta o singură scriptură care să spună că sufletul uman este nemuritor, ar trebui să fie suficient dacă noi prezentăm numai o singură scriptură pentru a dovedi că sufletul uman este supus morții și nimicirii. Mai întâi o să luăm această singură scriptură necesară din Ezechiel 18:4,20,27, (*Douay*). Cităm:

27. „Iată că toate sufletele sunt ale Mele; după cum sufletul tatălui este al Meu, tot așa este și sufletul fiului; sufletul care păcătuiește acela va muri; fiul nu va purta nelegiuirea tatălui și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului; dreptatea celui drept va fi asupra lui și răutatea celui rău va fi asupra

lui. Și când cel rău se întoarce de la răutatea lui pe care a săvârșit-o și face ce este bine și drept, el își va păstra sufletul viu”.

28. Observați această declarație repetată: „sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Arătând că sufletul nu este același cu spiritul, Scripturile inspirate nu spun nicăieri că spiritul moare, ci spun în mod repetat că sufletul moare. Când sunt confrunțați cu această scriptură clară, criticii noștri preoțești zic (*Întrebarea 694*): „Cuvântul suflet de aici nu se referă exclusiv la partea nemuritoare a naturii omului”. Atunci la care parte se referă? Unde spun Scripturile inspirate Ebraice de la Moise la Ezechiel ceva despre o parte nemuritoare a naturii omului? Ezechiel a scris cuvintele „sufletul care păcătuiește acela va muri” înainte ca filozoful păgân Pitagora să fi început să scrie și să învețe și înainte să fi fost scrise cărțile deuterocanonice sau apocrife. Dacă Ezechiel n-a vrut să spună ceea ce a scris, atunci de ce n-a spus: 'Omul care păcătuiește, trupul său va muri?' Cu toate acestea, Dumnezeu este adevărat în ceea ce spune. Prin spiritul Său, El l-a inspirat pe Ezechiel să scrie adevărul și nici un ascunziș al clerului religios nu poate răsturna acest adevăr.

29. Când noi acceptăm Biblia pentru ceea ce Dumnezeu spune în ea, atunci adevărul devine simplu. Adam a devenit un suflet viu atunci când Dumnezeu i-a suflat suflarea de viață în trupul său uman. În consecință, când păcătosul Adam a murit, sufletul uman a murit. Acesta a încetat să existe. Dumnezeu n-a amenințat niciunde că va chinui sufletul lui Adam în foc și pucioasă după moartea sa. Dumnezeu nu l-a amenințat în felul acesta pe Adam, deoarece știa că sufletul uman Adam nu era nemuritor și indestructibil. În loc de chin veșnic al sufletului, apostolul Pavel spune: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Nu există viață veșnică pentru cei răi: „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi” (Psalmii 145:20, *Douay*). Pentru a observa accentuarea constantă „atât a Vechiului, cât și a Noului Testament” asupra mortalității și asupra distructibilității sufletului uman, observați următoarele Scripturi inspirate din *Versiunea Catholică Douay* (ediția lui Murphy):

30. „Să-mi moară sufletul de moartea celor dreți și sfârșitul să-mi fie ca al lor” (Numeri 23:10). „Sufletul i s-a descurajat și era neliniștit de moarte. El a zis: Să-mi moară sufletul împreună cu filistenii” (Judecători 16:16,30, nota marginală). „Scapă-ne sufletele de la moarte” (Iosua 2:13). „Sufletul lor va muri într-o furtună și-și vor pierde viața printre cei desfrânați” (Iov 36:14). „El nu le-a cruțat sufletele de la moarte și le-a închis în moarte vitele” (Psalmii 77:50).. „Ca să le scape sufletele de la moarte și să-i hrănească în mijlocul foametei. Sufletul nostru îl așteaptă pe Domnul” (Psalmii 32:19,20)*. „Întoarce-te suflete la odihna ta; căci Domnul a fost mărinimos față de tine. Căci El mi-a eliberat sufletul de la moarte, ochii de lacrimi și picioarele de cădere” (Psalmii 114:7,8). „El Și-a dat sufletul la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53:12). „Sufletul Meu este mâhnit de moarte” (Matei 26:38). „Cel care face pe un păcătos să se întorcă de la eroarea căii sale, își va salva sufletul de la moarte” (Iacov 5:20). „Și a treia parte din acele creaturi au murit, care aveau viață [*psyche*] în mare”. „Al doilea înger și-a vărsat potirul în mare și marea s-a făcut sânge ca sângele unui om mort; și orice suflet viu [*psyche*] din mare a murit” – Apocalipsa 8:9 și 16:3, *Douay*.

31. Isus Cristos este autoritatea că Atotputernicul Dumnezeu poate să distrugă sufletul uman și face așa. Ascultați ce zice Isus: „Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot săucidă sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel care poate distruge atât trupul cât și sufletul în iad” (Matei 10:28, *Douay*). În textul original grecesc cuvântul pentru *iad* de aici nu este *hades*, ci este *gheena*. De aceea, cuvântul nu are însemnătatea de *hades*, în care a mers sufletul lui Isus la moarte

(Psalmii 15:10, *Douay*, Faptele Apostolilor 2:24-31). Confrunțați cu aceste cuvinte clare ale lui Isus Cristos, criticii noștri preoțești răspund: „Dar Dumnezeu nu poate numai să distrugă trupul; El poate condamna sufletul la o existență veșnică care înseamnă distrugere cu adevărat ruina tuturor dorințelor și speranțelor cuiva. Aceasta înseamnă pur și simplu o moarte în viață, pentru totdeauna” (*Întrebarea 695*). Spuneți, vă rog, unde vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre „o moarte în viață, pentru totdeauna”? Contrar existenței veșnice a sufletelor care sunt nimicite în Gheena, apostolul demn de încredere Pavel zice: „Fiindcă plata păcatului este

* În *Versiunea Regele Iacob* Psalmii 78:50; 33:19,20; 116:7,8.

moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23, *Douay*). Sufletele nimicite în Gheena nu se bucură de acel „har al lui Dumnezeu, viața veșnică”. Ele sunt moarte ca păcătoase, scoase din existență.

32. Este o răsturnare a faptelor să spui că moartea înseamnă viață veșnică în mizerie și chin. Scripturile nu învață niciunde că diferența dintre moarte și viață veșnică este fericirea și că moartea înseamnă viață fără fericire. Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului nu prezintă o astfel de contradicție a termenilor, Isus spunea: „Nu vă temeți de cei careucid trupul și după aceea nu mai pot face nimic. Ci vă voi arăta de cine să vă temeți; temeți-vă de Cel care după ce ucide are putere să arunce în iad [gheena, *în greacă*]” (Luca 12:4,5, *Douay*). După ce oamenii neucid trupurile și astfel ne pun în moarte, ei nu pot împiedica învierea noastră din morți, din hades, la cea de-a doua venire a lui Cristos. Dar când Dumnezeu distruge sufletul uman aruncându-l în Gheena (ilustrată de „iazul de foc și de pucioasă”), aceasta înseamnă că pentru un astfel de suflet nu va mai exista viață viitoare. Nu va mai exista nici o înviere din morți pentru acesta. El este șters din existență. Sufletele nimicite nu sunt înviate din Gheena, căci aceasta înseamnă „moartea a doua” – Apocalipsa 20:14,15; 21:8.

33. Ascultați propriul Cuvânt al lui Dumnezeu care spune că El poate nimici și nimicește sufletele: „Orice suflet care nu va fi mâhnit în ziua aceea, va pieri din mijlocul poporului lui; și orice suflet care va face vreo lucrare, pe acela îl voi nimici din mijlocul poporului său” (Levitic 23:29,30, *Douay*). „Domnul Dumnezeul tău îți va ridica un profet dintre frații tăi; ... se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de acel profet va fi nimic din mijlocul poporului” (Faptele Apostolilor 3:22,23, *Douay*, Deuteronom 18:18,19). Alte scripturi care vorbesc despre nimicirea sufletelor sunt la Iosua 10:35,37; Proverbe 6:32; Psalm 40:14 și Ezechiel 13:19; 22:27.

Ilustrație

34. Biblia vorbește de suflete moarte la Levitic 19:28; 21:11 și Numeri 5:2; 6:6,11; 9:6,7,10, în textul original ebraic. La Hagai 2:14(*Douay*) este scris: „Dacă se atinge cineva, spurcat prin *atingerea unui trup mort*, de toate aceste lucruri, vor fie ele spurcate oare?”. Nota de subsol romano-catolică la acest verset zice: „*Din cauza unui suflet*. Adică, după ce a atins mortul” – ediția lui Murphy.

35. La Psalmii 104:29,30 ni se spune cum moare un suflet și cum este din nou adus la viață: „Când Tu îți ascunzi fața, ei sunt îngrijați; când le iei Tu suflarea, ei mor și se întorc din nou în țărână. Când îți trimiți Tu suflarea, ei sunt creați; și Tu reînnoiești fața pământului” (*AAT* precum și *Moffatt*, Psalmii 103:29,30, *Douay*). La Psalmii 146:2-4(*Douay*), mai citim: „Nu vă încredeți în

cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi le pier și planurile lor”. Mai departe, în ceea ce privește inconștiența sufletelor umane, citim: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” – *Eclesiastul 9:5,10, Douay*; precum și *Psalmii 6:5,6*.

36. Cu toate acestea, doctrina păgână a nemuriri sufletului presupune conștiință după moarte. În cazul acesta, sufletul ar trebui să fie conștient când trupul este sub cloroform, sau atunci când este lăsat inconștient într-un accident. La acest argument, criticii noștri preoțești zic (*Întrebarea 43*): „Cât timp sufletul se află într-o stare de unire cu trupul funcționează folosind facultățile trupului. Dacă organele de simț sunt nefuncționale, sufletul nu mă poate acționa adecvat în timp ce este unit cu trupul. Da: odată eliberat de trup, inteligența, voința și puterea lui de a iubi se afirmă imediat. Hidrogenul și oxigenul se unesc pentru a forma o picătură de apă. Ele pot funcționa ca apă numai cât timp sunt unite. Hidrogenul există, dar acesta nu poate funcționa ca hidrogen până ce nu este eliberat din această combinație. Sufletul și trupul alcătuiesc ființa umană. Ambele elemente trebuie să fi potrivite pentru a coopera în activitățile ființei umane ca întreg. Sufletul nu poate funcționa separat ca unitate distinctă în timp ce este încă unit. Dar odată eliberat, el poate funcționa independent, la fel ca hidrogenul când este eliberat din unirea lui esențială cu oxigenul pentru a forma apa”.

37. Preoții nu prezintă un singur text din Biblie pentru acest argument religios, dar valabilitatea lui este aceasta: Așează un om la pian și el va cânta la el; ia-i omului pianul și el va mai cânta la el și va putea produce o muzică mai bună la pian decât înainte, când avea pianul. Absurd! vei spune tu; tot la fel de absurdă este încercarea de a face o ilustrație prin folosirea apei. Într-adevăr, hidrogenul și oxigenul se unesc din punct de vedere chimic pentru a produce apa. Dar dacă separăm hidrogenul de oxigen, hidrogenul nu poate acționa ca apă și prin el însuși nu are proprietățile apei. Tu nu poți bea hidrogen gazos; nu poți spăla cu hidrogen sau să înoți în el; nu poți stinge un foc cu hidrogen. Dacă pui hidrogen pe o flacără, produci o explozie. În explozie, hidrogenul se unește cu oxigenul și produce apa. Când hidrogenul se separă de oxigen apa încetează să mai existe, iar hidrogenul și oxigenul nu păstrează proprietățile apei.

38. Mai degrabă decât să arate că sufletul supraviețuiește după moarte, această ilustrație reprezintă foarte bine moartea sufletului. Combinația dintre trupul uman și suflarea de viață prin puterea lui Dumnezeu dă naștere sufletului uman. În felul acesta, omul devine un suflet viu. Dar dacă spiritul sau suflarea de viață este separată de trupul uman, sufletul viu încetează să mai existe. Sufletul încetează să trăiască; el moare, exact așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu peste tot. Suflarea de viață nu păstrează proprietățile sufletului uman viu. Nici trupul uman mort, căci acesta nu poate vedea, auzi, simți, gusta, mirosi, gândi, iubi, urî sau lucra. Este fără sens, deci nescriptural, să spui că un suflet din interiorul trupului omului acționează prin organele și facultățile mintale ale omului în timp ce se află în trupul său, dar la moarte, când este separat de aceste organe și facultăți, un astfel de suflet independent poate continua încă aceleași funcții.

Cum a fost adusă la lumină

39. Noi n-am epuizat deloc toate dovezile Bibliei, dar în paragrafele de mai sus au fost prezentate suficiente dovezi pentru a arăta că Pitagora, Socrate și Platon n-au adus pentru oameni la lumină viața și nemurirea, pentru că învățăturile lor despre nemurirea sufletului uman sunt false. Satan Diavolul n-a adus lumină asupra acestui subiect, când i-a zis în mod mincinos Evei, în Eden: „Hotărât, că nu veți muri” (Geneza 3:4, *Douay*). Ceea ce declară apostolul Pavel la 2 Timotei 1:10 rămâne neschimbat ca adevăr neclintit, anume: „Mântuitorul nostru Cristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie”(Rotherham). Înainte ca Isus Cristos să moară ca o jertfă umană, să fie înviat și înălțat în prezența ui Dumnezeu pentru a prezenta valoarea jertfei Sale pentru noi, nu a existat vreo bază pentru viață veșnică pentru nici unul din urmașii lui Adam. Acceptând foloasele jertfei Sale, „oamenii cu bunăvoință” pot câștiga iată veșnică pe acest Pământ adus la perfecțiune sub Împărăția lui Dumnezeu; chiar și cei morți dintre oameni vor fi înviați la această îndurătoare oportunitate. Profetul Moise a prezentat o „slujbă aducătoare de moarte”, căci prin cele Zece Porunci și tot restul legii lui Dumnezeu, Moise a fost angajat într-o „slujbă aducătoare de osândă”, astfel încât întreaga omenire, iudei și neamuri, stăteau condamnați înaintea lui Iehova Dumnezeu – 2 Corinteni 3:7-9, *Douay*

40. Pe de altă parte, Isus Cristos, ca Mediator al noului legământ, a îndeplinit o „slujbă a dreptății”, un serviciu prin care este câștigată dreptatea prin credința în jertfa Sa, și astfel eliberare de condamnarea divină. De aceea, serviciul Său este unul al vieții veșnice pentru omenire în general, pentru a fi câștigată sub Împărăția Sa pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Mai mult decât atât, Isus Cristos a făcut posibil ca acel corp credincios de urmași pe urmele Sale să intre în cer și acolo să fie răsplătiți cu nemurire și neputrezire. Nici o creatură de pe Pământ nu a intrat vreodată în cer sau nu a putut intra înainte să fie înviat Isus Cristos. Ca premergător al trupului Său de 144.000 de urmași credincioși, El a fost primul care a intrat în cer: „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut 'Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec'” (Evrei 6:20, *Douay*). La învierea Sa din morți, Isus Cristos a fost prima dintre creaturile lui Dumnezeu îmbrăcate cu nemurire, fără de moarte, astfel încât acum El este o persoană spirit nemuritoare. Însuși Isus Cristos cel înviat a declarat aceasta pentru noi apostolului Ioan, când a spus: „Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor; Eu am cheile morții și ale iadului [*hades*]” (Apocalipsa 1:18, *Confrat. Cat.*). „Deoarece și Cristos a murit o dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne poată aduce la Dumnezeu. Pus într-adevăr în moarte în carne, El a fost adus la viață în spirit” – 1 Petru 3:18, *Confrat. Cat.*

„Singurul care are nemurirea”

41. Apostolul Pavel Îl binecuvântează pe Iehova Dumnezeu Tatăl prin cuvintele: „A împăratului veșniciilor, a nemuritorului [*aph' thartos*], nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor” (1 Timotei 1:17, *Rotherham* și de asemenea *Young*). Deoarece acest Dumnezeu nemuritor, Tatăl, a acordat premiul nemuririi în cer mai întâi singurului Său Fiul născut, Isus Cristos, apostolul spune următoarele despre Fiul lui Dumnezeu în aceeași epistolă către Timotei: „Să păzești porunca, fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus

Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul stăpânitor, împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea [*athanasia*], care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin” – 1 Timotei 6:14-16 *Confrat. Cat.*

42. Isus Cristos cel înviat este „chipul Dumnezeului cel nevăzut” (Coloseni 1:15). Ca atare, Isus Cristos locuiește într-o lumină de care creaturile umane nu se pot apropia și nici un om nu L-a văzut într-o asemenea glorie cerească, nici nu-L poate vedea astfel. Saul din Tars a văzut în drum spre Damasc numai gloria reflectată a lui Cristos printr-un miracol, ca și când Saul ar fi fost născut dintre morți în prima înviere (Faptele Apostolilor 9:1-7; 1Corinteni 15:8). Pe insula Patmos, apostolul Ioan a văzut numai o reprezentare simbolică a lui Cristos cel glorificat într-o viziune apocaliptică. De aceea, Ioan le-a scris mai târziu tovarășilor creștini: „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este” (Apocalipsa 1:10-18; 1Ioan 3:2). Și Ioan vorbește despre Isus cel glorificat ca despre „Regele regilor și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16 și 17:14). Pavel spune că Isus Cristos își va face de cunoscut cea de-a doua venire la timpul Său potrivit, pentru a împărați ca Regele regilor; în timpul acela Iehova Dumnezeu îi va da cinstea și stăpânirea veșnică (Daniel 7:13,14). Ca un Puternic, El exercită puterea împărăției acționând ca principalul reprezentant al marelui Suveran universal, Iehova.

43. În primul secol, când apostolul Pavel i-a scris lui Timotei, nici unul din urmașii lui Cristos care au adormit în moarte nu au fost încă înviați la viață în spirit, în cer. În mod corect, atunci, Pavel a scris despre Domnul nostru Isus Cristos că în timpul acela era „singurul care are nemurirea”. Deținând acum premiul nemuririi, Isus Cristos era asemenea Tatălui Său ceresc, care este „nemuritor [*aph'thartos*], nevăzut, singurul Dumnezeu înțelept” (1 Timotei 1:17, *Young*). „Nemurirea” Lui nu poate fi explicată a însemna doar „fericire veșnică” sau „nemurire fericită”, opusă unei nemuriri mizerabile. Astfel argumentează criticii noștri preoțești (*Întrebarea 697*); dar aceasta ar însemna că îngerii credincioși sfinți din cer nu se bucurau atunci de fericire veșnică. Cu toate acestea, potrivit Scripturilor adevărului, nemurirea lui Cristos înseamnă absența morții pentru El, neputința de a fi „lovit de moartea a doua” și neputința de a fi nimic de nici o altă creatură (Apocalipsa 2:8,11, *Confrat. Cat.*). De la învierea Sa înainte El este nemuritor.

Alte suflete care câștigă nemurirea

44. Domnul nostru Isus Cristos nu rămâne singurul în posedarea premiului nemuririi de la Tatăl Său ceresc. Acest premiu este ținut și înaintea trupului Său a celor 144.000 de urmași credincioși, „mireasa” Lui. Din acest motiv, lor le este scris la Romani 2:5-7: „Judecata dreaptă a lui Dumnezeu care va da fiecăruia după faptele sale pe de o parte viață, celor care prin stăruința în fapte bune caută gloria, cinstea și neputrezirea [*aph'tharsia*], viața la aceeași vârstă” (*Rotherham*). Faptul că despre aceștia se vorbește că ei caută gloria, cinstea și neputrezirea, dovedește că nici măcar creștinii credincioși nu posedă nemurirea pe pământ. Dacă ar poseda-o, ei nu ar putea muri „credincioși până la moarte”. Cu siguranță ceea ce o persoană posedă și are, ea nu mai caută pentru a câștiga. Dar acum, adevărații creștini au fost născuți din nou prin Cuvântul nemuritor al lui Dumnezeu și ei au o „moștenire care nu poate putrezii” în cer, ce le stă înainte și pe care trebuie s-o câștige – 1 Petru 1:4,23, *Confrat. Cat.*

45. După ce-și dovedesc credințioșia pe pământ până la moarte, acești urmași adevărați ai lui Cristos intră împreună cu El în nemurire și neputrezire în cer numai la cea de-a doua Sa venire, când Iehova Dumnezeu întemeiază Împărăția cu El pe tron. În timpul acela Regele Isus Cristos îi ridică din morți pe urmașii Săi credințioși. Astfel, numai printr-o înviere din moarte la viață ca și creaturi spirituale în cer, acești credințioși intră în nemurire și sunt îmbrăcați cu neputrezire. Acestora care au parte de învierea lui Cristos, Pavel le scrie: „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și învie în neputrezire; este semănat în ocară și învie în slavă; este semănat în neputință și învie în putere. Este semănat trup firesc și învie trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc. Ce spun eu fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi [în moarte] toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace cu neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace cu nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca cu neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: 'Moartea a fost înghițita de biruință'” – 1Corinteni 15:42-44, 50-54.

46. În concluzie, observăm că nu există nemurire pentru creștini în acest trup uman muritor de carne și sânge, ci există numai ca trup spiritual, premiul nemuririi în cer pe care ei îl câștigă cu Cristos. Este adevărat că premiul nemuririi, al neputrezirii și al indestructibilității nu este pus înaintea omenirii răscumpărate din afara „miresei” lui Cristos, ci bărbații și femeile credințioase de pe Pământ vor câștiga viață veșnică pe un Pământ al paradisiului sub Împărăția lui Dumnezeu. Atotputernicul Dumnezeu îi va păstra vii pe acești ascultători și credințioși locuitori ai Pământului pentru veșnicie, prin îngrijirile Sale susținătoare de viață din Împărăția Fiului Său iubit Isus Cristos, Salvatorul nostru.

Întrebări pentru studiu

1. Ce dovedește că „Înțelepciunea” și „Ecleziasticul” nu sunt cărți canonice?
2. De ce mențiunea despre nemuritor și nemurire nu sprijină sufletul nemuritor?
- 3,4. După ce regulă examinăm noi scrierile preoțești despre suflet?
- 5,6. a) Cum ascunde adevărul despre suflet traducere Catolică din 1948 a Genezei 2:7? b) Ce este sufleu uman din punct de vedere scriptural?
- 7,8. Cum răspundem noi argumentului preoților despre numirea omului ca suflet?
9. De ce ar trebui noi să-l preferăm pe Moise în locul acelor filozofi păgâni greci?
- 10,11. De ce nu este ridicol că „sufletul poartă încălțăminte”?
- 12-14. De ce recunoaștem noi că animalele inferioare sunt „suflete”?
15. Este omul superior animalelor și asemenea lui Dumnezeu, posedând un suflet nemuritor?
- 16,17. În această chestiune, spiritul înlocuiește sufletul? De ce?
18. Prin urmare, potrivit cu Eclesiastul 12:7, ce se întoarce la Dumnezeu?
- 19,20. Cu ce spune că i-a înzestrat Dumnezeu pe Adam și Eva, acea scrisoare catolică?
21. De ce Adam și Eva nu ar fi putut merge niciodată în cer?
22. Ce dovedește că Dumnezeu nu le-a dat deloc nemurire lui Adam și Evei?

- 23,24. Ce dovedește că entitățile spirituale pot muri și de ce poate muri și omul?
25. Pun un accent deosebit pe nemurirea umană „atât Vechiul, cât și Noul Testament”?
- 26,27. De ce este suficientă o singură scriptură pentru a dovedi moartea sufletului?
28. Cum răstălmăcesc criticii noștri adevărul din Ezechiel 18:4,20?
- 29,30. Cum moare sufletul nostru? Ce scripturi accentuează aceasta?
31. Cum explică criticii noștri Matei 10:28, dar nescriptural?
- 32,33. Cum nimicește Dumnezeu sufletul? Ce alte texte dovedesc aceasta?
- 34,35. Există suflete moarte și care este starea lor?
- 36,37. Cum se dovedește falsă ilustrația supraviețuirii sufletului?
38. Cum arată ilustrația mai degrabă moartea sufletului?
- 39,40. a) Când și cum a fost aruncată lumină asupra vieții? b) Când și cum a fost aruncată lumină asupra neputrezirii?
41. Cum îl descrie Pavel lui Timotei pe Dumnezeu și apoi pe Isus Cristos?
42. De ce nu L-a văzut nici un om pe Isus Cristos cel glorificat?
43. De ce a spus Pavel că Isus Cristos era „singurul care are nemurirea”?
44. Ce caută urmașii lui Cristos de pe Pământ și de ce?
45. Când ajung aceștia la nemurire și cum?
46. Dacă nu nemurire, ce câștigă oamenii credincioși și cum?

ALTE ADUNĂRI DE DISTRICT DIN AMERICA DE NORD

Pentru a merge către nord, spre Alaska, din Vancouver B.C., mai întâi a fost necesar ca președintele Turnului de Veghere, N. H. Knorr și colaboratorul său, L. A. Swingle, să meargă în sud spre Seattle. Din pricina nesiguranței călătoriei cu trenul, cauzată de viitura din luna iunie a râului Frazier, a părut recomandabil ca ei să plece pe calea aerului din Vancouver spre Seattle, Wash., unde un avion Pan American era pregătit pentru un zbor spre Juneau, Alaska. Ruta care a fost urmată călătorind spre nord a fost de-a lungul coastei de vest a continentului Nord American. Aici călătorii au văzut una dintre cele mai minunate priveliști din lume. Cerul era excepțional de senin cu excepția câtorva norișori. Pilotul a ales o altitudine între 900 și 1 800 de metri, și aceasta a dat călătorilor o minunată oportunitate de a observa pădurile de conifere, insulele și o interesantă priveliște mereu în schimbare. Departe spre est erau vârfurile crestate și albe ale Munților Stâncoși din Columbia Britanică, ce se înălțau brusc dintr-o pătură de zăpadă. Părea că golfulețele din mare încercau să ajungă chiar la baza acestor înălțimi albe ca zăpada. Când ne uitam exact sub noi, în canal, puteam vedea urmele în formă de V ale năvoadelor de somoni și în timp ce continuam să zburăm spre nord vedeam iceberg-urile care se desfăceau din ghețari acolo unde golfulețele mării se întâlneau cu munții.

Prima noastră aterizare a fost pe insula Annette. Călătorii au putut merge cu un hidroavion din această insulă spre Ketchikan. În aproximativ douăzeci de minute Cliperul nostru Pan American a pornit din nou spre Juneau, capitala teritoriului Alaska. Înainte de a ateriza pe aeroportul din Juneau, pasagerilor li s-a oferit un spectacol foarte rar. Pilotul nostru a zburat jos, deasupra faimosului ghețar Mendenhall, lucru ce poate fi realizat de un aviator numai de două sau trei ori pe an, după cum ni s-a spus. De obicei curenții de aer de deasupra ghețarilor sunt

foarte înșelători, dar în anumite zile senine aerul pare să fie liniștit. O astfel de zi a fost când noi veneam spre Juneau, iar pilotul nostru a zburat așa de jos, că am putut vedea miile de crevase larg deschise care brăzdau vârful acestui minunat ghețar. Acesta este probabil unul din mulții ghețari care s-au format în zilele Potopului lui Noe, când pe suprafața Pământului au avut loc mari schimbări. Exact la câteva minute după acest decor copleșitor am aterizat pe aeroportul din Juneau și acolo au fost câțiva absolvenți ai Școlii biblice de la Gilead a Turnului de Veghere pentru a ne spune bun venit. Bineînțeles că am fost fericiți să îi vedem. Tovarășii noștri lucrători din Alaska au făcut mai mulți ani un bun serviciu în această țară rece și aceasta era o ocazie fericită de a-i vedea iarăși.

Am călătorit cu taxiul 20 km. spre oraș unde ne-am întâlnit cu mai mulți din tovarășii noștri lucrători din Galaad și erau multe lucruri despre care trebuia să vorbim. Alaska își are problemele ei, căci este dublă ca mărime față de Texas și are o populație de numai 60.000 - 70.000 de oameni. Cu toate acestea, Societatea a simțit că și aceștia ar trebui să afle și să cunoască adevărul, dacă se putea ajunge la ei. Există unele căi ferate care pot fi folosite pentru această călătorie, ambarcațiuni de pescuit care străbat coasta și avioane. Acestea sunt principalele mijloace de transport spre micuțele sate care sunt împrăștiate la mulți kilometri depărtare.

Cu mulți ani în urmă, un vestitor pionier al împărăției din Statele Unite a călătorit în Alaska de la un capăt la celălalt și a plasat o mulțime de literatură. Persoanele care au obținut literatură au fost vizitate de atunci de absolvenții Galaad și au fost stimulate să facă un studiu mai atent din Cuvântul Domnului. Frații au venit în Juneau din Anchorage, Ketchikan, Wrangell, Skagway, Seward și alte locuri și au adus cu ei experiențe foarte interesante pe care le-au relatat la adunare. Într-adevăr ei au probleme, deoarece toți din acea țară nordică sunt interesați de bani și să ajungă bogați, fie prin pescuit, cherestea sau minerit și frații trebuie să fie foarte răbdători cu acești oameni, încercând să aibă studii cu ei când le convine. Dar sămânța semănată cu mulți ani în urmă și cea care este semănată acum, aduce roade. Unul din absolvenții Școlii Gilead, în timp ce lucra un vechi sat indian, i-a vorbit despre Biblie unui bărbat în vârstă. Omul acesta cunoștea diferența dintre religie și adevăr. Curând el a recunoscut că absolventul Gilead predica ceea ce el a citit și a auzit cu mulți ani înainte de la acel prim pionier și acum, deoarece mesajul suna adevărat și în armonie cu Cuvântul Domnului, el a fost bucuros să-l primească pe servul evangheliei și să afle mai multe.

Unul din cei care au devenit recent interesați de adevăr a fost un bătrân „sourdough” din Anchorage. Acum în Alaska un sourdough este considerat ca o persoană foarte respectată. El este unul din veterani, unul din cei care au călătorit spre Alaska acum 30 sau 40 de ani în goana după aur și au descoperit țara. Aceștia și-au luat acest nume, deoarece păstrau puțin aluat fermentat [sour dough] de la o zi la alta, cu care să-și facă aluatul de clătite. Dacă ei terminau aluatul fermentat, împrumutau de la un alt „sourdough”. Acest „sourdough” din Anchorage a auzit că noi urma să avem o adunare a martorilor lui Iehova la Juneau și a dorit să participe. N-a contat pentru el că era în vârstă de aproape 80 de ani și că era așa de infirm încât îi era foarte greu să se miște. El a insistat să meargă; așa că a venit la adunarea din Juneau și a fost cufundat pe 13 iunie.

Cufundarea a avut loc în acea duminică dimineața într-unui din cele mai neobișnuite bazine care a fost folosit vreodată pentru un astfel de serviciu. Cu ani în urmă, când ghețarul Mendenhall era în mișcare, el a făcut șanțuri pe terenul pe care se mișca. Acum, când ghețarul se retrage, aceste depresiuni sunt lăsate goale. Într-unul din aceste micuțe bazine de zăpadă curată și proaspătă,

amplasat la mai puțin de 800 de metri de fața ghețarului, apa a fost încălzită de soare și serviciul de botez a fost ținut. Cu câteva zile înainte de cufundare, razele soarelui au fost foarte fierbinți deasupra acestui bazin de apă și ele au făcut ca această apă din zăpadă să aibă temperatura potrivită pentru un serviciu de botez. Așadar, frații noștri din Alaska au aranjat ca primul lor serviciu de botez să aibă loc în aer liber sub un soare strălucitor, cu un cer albastru deasupra, cu dealuri înverzite de fiecare parte și cu un uriaș ghețar alb-albastru ca decor. Au fost șase frați consacrați care și-au simbolizat consacrarea de a-L servi pe Dumnezeu în această țară.

Nu se aștepta să fie mare aglomerație la această adunare de trei zile, deoarece nu erau foarte mulți interesați, dar frații de acolo aveau nevoie de hrană spirituală, de sfaturi și îndemnuri pe care Domnul le dă întotdeauna la o adunare a poporului Său. Această adunare de district din Alaska a urmat aceeași schiță a programului ca cele ținute în alte părți ale lumii. Sâmbătă seara, 12 iunie, au fost prezente 48 persoane. Aceștia erau frați care sunt devotați Domnului, împreună cu unele din persoanele lor cu bunăvoință.

Duminică, la adunarea publică ce s-a ținut în Templul Masonic, au fost prezenți 68. În mulțime erau și unii băștinași din Alaska ce aparțineau tribului local de indieni Tlingit. Unii din masonii proeminenți au rămas în oraș pentru a asculta lectura. La adunarea noastră am mai avut prezente o soră din Los Angeles care a venit acolo cu avionul și două surori din Ohio. Ele au ales să vină la adunarea de district din Alaska după ce aceasta a fost anunțată la adunarea din Los Angeles, vara trecută.

Adunarea de district din Juneau, Alaska, a fost fără îndoială una plăcută, deoarece am fost o mare familie de aproape 40 persoane. Am mâncat împreună; am ieșit împreună în serviciul de teren și am ținut împreună adunările, îi cunoșteam pe toți și în scurt timp cât am fost acolo, ne-am familiarizat. Era destul de ușor ca cineva să poată vorbi oricui era prezent la adunare. Când a venit timpul să plecăm, practic întreaga adunare s-a mutat la aeroport cu un autobuz pe care l-am închiriat și acolo i-am văzut pe unii din frații noștri pornind spre Anchorage. Puțin mai târziu, frații Knorr și Swingle au pornit către sud, îndreptându-se spre Winnipeg, Canada. Toți frații din Alaska și-au exprimat speranța că fratele Knorr se va reîntoarce curând. Totuși, puțini au știut că noi aveam să mai punem piciorul pe pământul Alaskăi înainte să se aștepte. La cinci minute după ce am decolat și zburam deasupra orașului Juneau, motorul numărul 4 al avionului s-a oprit. În felul acesta, am fost obligați să ne întoarcem la aeroport și să facem reparațiile. A fost o chestiune de două ore ca avionul să fie gata din nou pentru zbor și apoi am pornit, următoarea oprire fiind insula Annette și apoi spre Seattle, unde am ajuns în siguranță.

Winnipeg, Manitoba, Canada

În Seattle, mai mulți frați au ieșit să ne întâmpine. Ziua următoare era de lucru la depozitul Societății și atunci am plecat cu avionul spre Vancouver, unde ne-am alăturat servului de filială al Societății din Canada. S-au făcut aranjamente ca ziua următoare să zburăm din Vancouver spre Winnipeg, Manitoba. Când s-a aflat că fratele Knorr rămânea peste noapte în Vancouver, fraților nu le-a luat mult să-l atragă să vorbească la o adunare de serviciu din acea seară. Telefonul fără fir a intrat în acțiune cu aproape două ore înainte să se țină adunarea și la Sala împărăției de acolo au fost prezente 425 persoane. Toți au fost foarte bucuroși să asculte un raport din Alaska. Zborul din ziua următoare din Vancouver spre Winnipeg a fost fără evenimente. Am călătorit într-un North

Star Sky Liner de 40 persoane, echipat cu motoare Rolls Royce și am zburat la o altitudine de aproximativ 5.000 de metri. Norii acopereau Munții Stâncoși Canadieni și tot teritoriul dedesubt. Monotonia călătoriei a fost întreruptă numai de aterizarea la Calgary, Alberta, pentru realimentare cu combustibil. Când am ajuns la Winnipeg erau prezenți o mulțime de frați pentru a ne spune bun venit. Acolo am văzut mai multe automobile cu pancarte minunate deasupra, anunțând lectura publică din 20 iunie de la Amfiteatru.

Așadar, pentru a economisi timp, adunarea servilor pentru frați și a soțiilor lor a fost cerută pentru ziua de joi înainte de adunare, deoarece fratele Knorr era nerăbdător să se întoarcă în Brooklyn cât mai repede posibil după adunare, pentru a face o mică lucrare acasă, înainte de a merge la Ottawa. Adunarea s-a deschis vineri 18 iunie și era minunat să-i vezi pe frații canadieni hrănindu-se din plin cu hrana furnizată pentru ei la această adunare. Din nou s-a observat că nu se făcea nici o diferență de vârstă. Poporul Domnului nu are o clasă a oamenilor în vârstă și un grup al copiilor, hrănindu-i cu hrană diferită din pricina vârstei lor; ci toți au fost serviți din aceleași lucruri spirituale. Toți s-au bucurat de aceleași binecuvântări în serviciu, în vestirea Regelui și a împărăției.

Au fost 3.508 frați care au venit la adunare. Unii din aceștia au venit din vestul îndepărtat, deoarece n-au putut ajunge la Vancouver. Duminică dimineața, 118 persoane și-au simbolizat consacrarea față de Dumnezeu și la adunarea publică auditoriul a fost plin cu 5.524 participanți. În decursul acestor trei zile petrecute în Winnipeg frații au fost auziți exprimându-și bucuria și fericirea față de lucrurile pe care l-au învățat la adunare. Toți au fost de acord că aceasta era cea mai frumoasă și cea mai folositoare adunare la care au participat vreodată. Ei au fost înviorați și mulțumiți și acum erau fericiți că se întorceau în grupele locale pentru a-și ajuta frații.

Călătorii au părăsit orașul Winnipeg devreme în dimineața următoare, luni, pentru o călătorie spre Toronto și apoi spre New York. La sosirea în Toronto, servul de filială, fratele Knorr și cei care călătoreau împreună cu el au găsit familia Betel ieșită să-i întâmpine. A fost o plăcere să stea de vorbă cu ei pentru câteva minute înainte de a pleca spre New York.

Adunarea de district din Ottawa

Cea de-a treia adunare de district ce urma să se țină în Canada a fost fixată pentru 25-27 iunie; locul, Ottawa. Acest oraș este situat pe faleza care domină maiestuosul râu Ottawa și este minunata capitală a Canadei. Ottawa are o populație de 225.000 oameni. Exact dincolo de râu se află acea provincie cunoscută sub numele de Quebec. Pionierii au venit mai înainte în oraș pentru a face lucrarea dinaintea adunării, așa cum s-a făcut la toate celelalte mari adunări. Ei au lucrat foarte bine anunțând adunarea și pregătind lucrurile pentru aceasta. A participat întreaga familie Betel din Toronto și câțiva din directorii Societății, H.C. Covington, M.G. Henschel și G. Suiter, fiind de asemenea prezenți. Fratele Knorr a sosit cu avionul în ziua când s-a deschis adunarea. A fost întrebuințat Amfiteatrul. Acesta este situat în Lansdowne Park și a fost foarte bun pentru adunarea poporului Domnului. Sâmbătă seara au fost prezenți 4.200 frați și la adunarea publică de duminică după amiază au fost 5.380 care au fost foarte atenți la cuvântarea publică a președintelui. În acea dimineață 150 de frați și-au simbolizat consacrarea, un număr din aceștia fiind din Quebec.

Canada, așa cum toată lumea știe, și-a avut partea ei în persecuție. În timpul războiului nu era neobișnuit să descoperi Royal Canadian Mounted Police adunându-i pe martorii lui Iehova sau

întrerupându-le unele adunări, numai pentru că erau buni creștini și duceau mai departe închinarea adevărată. Dar acum acea persecuție a încetat, excepție făcând Quebecul, și martorii lui Iehova sunt din nou un popor liber în Canada și au dreptul să-și continue mai departe închinarea. Era într-adevăr interesant să vezi parada celor 75 de automobile, fiecare din acestea având o mare pancartă deasupra, mergând pe străzile din Ottawa și fiind conduse de Royal Canadian Mounted Police pe motocicletele. Ce schimbare în numai cinci ani!

O schimbare și mai mare a avut loc în Quebec. Mulți din frații noștri din această provincie au venit la adunarea din Ottawa și ei cu siguranță au fost încurajați să audă că lucrarea se mișcă rapid în acea provincie catolică. În septembrie 1946, în Quebec existau numai 20 de grupe, cu 334 vestitori în grupe și 64 pionieri care încercau să ducă mai departe predicarea evangheliei. De atunci încoace s-au întâmplat multe. Au fost distribuite pliante care arătau spre ura arzătoare a clerului din Quebec împotriva martorilor lui Iehova; au fost puse în circulație alte broșuri; s-au făcut mii de arestări; de fapt, a fost o adevărată bătălie pentru libertatea de exprimare. Într-o perioadă de timp destul de scurtă, până în mai 1948, grupele au crescut la 27, vestitorii din grupe la 513 (sau o creștere cu 51 % față de septembrie 1946) și acum în provincia Quebec erau 110 pionieri, mulți dintre aceștia absolvenți ai Gileadului. Nu sunt multe țări în lume care ar putea arăta o înregistrare a creșterii numărului de vestitori cu 51% în mai puțin de un an și jumătate. Frații care au rămas neclintiți în însărcinarea lor în Quebec au fost binecuvântați din abundență de Domnul. Lupta pentru libertatea de exprimare din provincia Quebec încă nu s-a încheiat. La această adunare de district a fost prezentată o petiție pentru frați pentru a circula prin toată Canada, începând cu septembrie. Această petiție era adresată „Camerei Comunelor” din Canada. Scopul ei este protejarea drepturilor minorității împotriva privării de libertățile constituționale, protejare care va avea ca rezultat, în cele din urmă, binele pentru majoritate. Petiționarii, care de atunci numără sute de mii de cetățeni canadieni, stăruie în mod umil „Ca [Parlamentul] să se adreseze Camerei Comunelor a Guvernului britanic al Majestății Sale din Londra, Anglia, pentru a amenda hotărârea britanică din America de Nord, încorporând în acel statut constituțional garanțiile libertății de exprimare, a presei și a închinării și a desfășurării corecte a legii, astfel încât să facă aceste drepturi realizabile prin tribunale împotriva privării legislative și executive”.

Raportul președintelui de la adunarea de district despre marea creștere în lucrare realizată în Quebec și anunțul despre petiția care urma să circule prin toată Canada, a făcut ca entuziasmul participanților la adunare să atingă un punct culminant. Ei au fost stimulați la o mai mare acțiune și frații din toate părțile Canadei erau nerăbdători să vină în ajutorul tovarășilor lor lucrători din Quebec, astfel încât și ei să poată avea libertate, dacă aceasta putea fi realizată prin mijloacele legale propuse în petiție.

Halifax, Nova Scotia

Cea de-a patra și ultima adunare de district pentru 1948 din Canada a fost aranjată pentru Halifax. Președintele împreună cu unii frați din sediul din Brooklyn și de la biroul din Toronto au călătorit cu mașina din Ottawa spre Halifax, un oraș de aproximativ 100.000 persoane. Această adunare de district a servit Provinciile Maritime. Lucrarea în acest vast teritoriu progresează, și în decursul acestei călătorii și vizite în Halifax s-au făcut aranjamente pentru a continua lucrarea de expansiune din acest teritoriu. Sâmbătă seara au fost în auditoriu 667 persoane și numărul

ascultătorilor a atins punctul culminant duminică după amiază la adunarea publică, atunci când au fost prezente 1.106 persoane. Duminică dimineața au fost botezate 34 persoane. O adunare așa de mare a martorilor lui Iehova în Halifax cu siguranță a deschis ochii cetățenilor din acel teritoriu. Ei nu aveau idee că în țară erau atât de mulți martori ai lui Iehova. În decursul celor trei zile, 2-4 iulie, a fost dată o extraordinară mărturie în tot districtul. Credința multor persoane de curând interesate a fost întemeiată ferm pe calea adevărului.

Făcând un rezumat al celor patru adunări de district canadiene, descoperim că au fost 11.166 participanți la cea mai mare adunare a fraților de sâmbătă seara și totalul la lectura publică a fost de 17.917 persoane. Numărul celor cufundați a totalizat 405. Aceasta a fost într-adevăr o minunată mărturie pentru Canada.

Des Moines, Chicago și Providence

Numărul nostru precedent al revistei făcea un raport despre adunările din Atlanta, Houston și San Francisco. Ultimele trei adunări de district din 1948 pentru Statele Unite au fost aranjate pentru luna septembrie. Des Moines a ocupat primul loc, 3-5 septembrie. Pentru această ocazie a fost închiriat Amfiteatrul. Aceasta este o clădire veche, dar a servit bine scopurile adunării de district. Frații din Des Moines au aranjat o minunată platformă, dându-i o înfățișare de teren; partea din spate a scenei era un mare corn îndoit, cornul abundenței, din care curgeau revistele Turnul de veghere și Treziți-vă, cărți, Biblii, cărți de cântări și toată literatura Societății, într-o mare cantitate. Era un decor minunat pentru acest anotimp al secerișului, nu numai un seceriș al roadelor și lucrurilor materiale ale anului, ci un seceriș al lucrurilor spirituale furnizate de Domnul la încheierea anului de serviciu al Societății. Frații din această parte a țării, Districtul nr. 5, au venit cu un singur scop în minte, și acesta era să profite de adunare la maxim. Era într-adevăr interesant să vezi în fiecare dimineață mulți participanți pentru serviciul de teren. Practic jumătate din participanți erau acolo pentru textul și comentariul de dimineață, pentru experiențele care erau relatate și demonstrațiile date. Sâmbătă seara auditoriul a crescut la 6.221 și aceștia au făcut o excelentă înștiințare în tot orașul. Ziarele au fost prietenoase; stațiile radio anunțau zilnic adunarea publică și una din stațiile importante ale orașului Des Moines le-a cerut la doi dintre directorii Societății, frații G. Suiter și T.J. Sullivan, să ia parte la un interviu de 15 minute.

Pentru adunarea publică de duminică după amiaza sala era mult prea mică, dar lângă auditoriu se afla un parc ce ar fi putut fi folosit suplimentar, putându-se folosi și corturile bufetului cu autoservire, care erau instalate peste stradă. Toate au fost conectate prin difuzoare. O minunată mulțime adunată la adunarea publică: 7.633 persoane au fost prezente. În acea dimineață 151 persoane și-au simbolizat consacrarea pentru a-L servi pe Dumnezeu pentru totdeauna, în principal, programul a fost același ca la toate celelalte adunări de district din America de Nord, fiind urmat de o adunare a servilor de circuit.

Din Des Moines reprezentanții Societății au călătorit spre Chicago, Illinois. Cu o zi înainte de adunarea din Chicago a fost ținută o adunare a servilor de circuit pentru Districtul nr. 3. Pentru adunare a fost închiriat un mare amfiteatru din Chicago, iar frații au făcut o minunată lucrare organizând activitățile pentru adunare în acest amfiteatru. Era o încăpere mare. Ne așteptam ca la adunare să se umple auditoriul principal și aceasta s-a făcut cu ușurință, iar mulțimea a putut să intre în aripile spațioase aflate de ambele părți ale auditoriului. La adunarea de sâmbătă seara au

participat 12.662 frați. Duminică dimineața au fost botezate 294 persoane. Marea surpriză a venit la adunarea publică. Nu ne-am așteptat niciodată că vor veni 17.859 persoane să asculte lectura „Speranța împărăției pentru întreaga omenire”. Aceasta însemna că erau peste 5.000 de persoane cu bunăvoință în public care auzeau acest mesaj luminător și că frații din Chicago și din împrejurimi vor avea multă lucrare de făcut, urmărind atent pe noii interesați. Din Chicago, frații de la Societate au călătorit spre est, oprindu-se pentru câteva zile la casa Betel din Brooklyn pentru a se îngriji de o anumită lucrare și apoi întreaga familie Betel a mers mai departe în Providence, Rhode Island.

Am avut mari dificultăți în aranjarea acestei adunări. A fost greu să găsim un loc în această perioadă a anului și unul suficient de mare pentru a avea grijă de Districtul nr. 1. A fost necesar, prin urmare, să obținem Arena din Providence și încă un spațiu. Frații din Providence au făcut înainte de adunare orice aranjament posibil pentru a avea aceste două locuri într-o stare potrivită pentru o adunare. Ei au avut într-adevăr probleme în ceea ce privește cazarea, deoarece Providence nu este un oraș mare pentru acest fel de adunare care urma să se țină aici. Sâmbătă seara erau 10.907 martori ai lui Iehova adunați în Arena și celălalt spațiu. Mii de frați au stat în casele oamenilor din Providence, mulți alții la hoteluri, și un număr mare au stat în cazarma aparținând Gărzii Naționale. A fost imposibil să găsim suficiente locuri de cazare în casele oamenilor din Providence pentru a ne îngriji de frații noștri de culoare; de aceea, în cele din urmă, am aranjat pentru cazarmă, ca să o putem folosi. A trebuit să fie aranjat un serviciu special cu autobuzul între cazarmă și Arena. Dar era o bucurie să-i vezi pe toți acești frați cuminți adunați la Providence, bucurându-se de hrana bună pe care Domnul o furnizează prin organizația Sa. Ei s-au bucurat mai ales de cuvântarea președintelui de sâmbătă seara din Psalmul 71, ce prezice minunata lucrare a organizației creștine la vârsta ei înaintată față de noua generație a celor cu bunăvoință care se ridică, psalm din care el a anunțat viitorul text anual pe 1949: „Eu ... totuși Te voi lăuda din ce în ce mai mult” (Psalmii 71:14). Cuvântarea lui de rămas bun, despre cum răbdarea lui Dumnezeu față de noi și față de națiuni, începând cu 1918, înseamnă salvare pentru noi și pentru mulți alții, a fost de asemenea plină de efect și a fost un bun impuls pentru lucrarea ce încă trebuie făcută.

Duminică dimineața devreme, 312 frați s-au prezentat în Arena pentru a asculta cuvântarea despre botez și mai târziu au fost cufundați în apă. După amiază, Arena era plină; oamenii stăteau afară în stradă ascultând lectura, iar cele două corturi care au fost ridicate chiar în fața Arenei erau de asemenea pline. Era o privescătoare ce merita văzută. 14.423 de persoane s-au adunat pentru a asculta această lectură. A fost cel mai mare lucru, în ceea ce privește adunările, pe care l-a avut orașul Providence în istoria lui. Când a venit timpul ca frații să plece acasă, a fost raportat că transportul în comun a anunțat că traficul din Providence de duminică seara era asemănător cu cel din 4 iulie, de Crăciun, de Anul Nou și de Ziua Muncii, toate la un loc.

De la toate aceste adunări nimeni n-a plecat acasă dezamăgit. Ei au auzit despre prima adunare din Atlanta și ce binecuvântări au fost revărsate asupra poporului Domnului și adesea anticiparea este mai mare decât realizarea, dar în cazul acesta, nici jumătate nu au fost spus. Toți frații care au venit la adunări anticipau mult și au primit tot ce au anticipat și mult mai mult. Multe erau expresiile că: „aceasta este într-adevăr cea mai bună adunare la care am participat vreodată”. Nu pentru că aceasta era cea mai recentă și cea mai proaspătă în mințile lor, ci pentru că a fost într-adevăr o adunare mai practică și mai folositoare și le-a adus atât de multă hrană spirituală cu care să se hrănească. Fiind șase adunări de district pe tot cuprinsul Statelor Unite, aceasta a oferit

multor frați oportunitatea de a ajunge la una din adunări. Cifrele arată că la adunarea de sâmbătă seara, care era cea mai mare adunare a fraților ținută la fiecare congres, a participat un total de 49.819 frați. La cele șase adunări publice din Statele Unite au fost prezente 66.330 persoane.

Raportul despre alte adunări de district asemănătoare din alte țări de pe întreg pământul, vor apărea în numărul nostru următor.

EXPERIENȚE DE TEREN

Un anunț atent despre mesajul lui Dumnezeu

„Într-o duminică a anului 1947, ieșind în serviciu înainte de lectura publică, am oferit un pliant ce anunța lectura unui tânăr ce sta vizavi de o mare Biserică Unificată. El a zâmbit și a primit-o, zicând: 'Mulțumesc, dar o să merg la propria mea biserică', arătând Biserica Unificată. Întrucât studiul nostru din *Turnul de veghere* din acea seară era despre adevărata biserică, m-am hotărât să folosesc lecția; așa că am spus: 'Vă cunoașteți suficient de bine Biblia pentru a ști ce spune Dumnezeu despre adevărata Sa biserică?' El s-a uitat surprins; așa că i-am spus că aceasta nu era făcută din piatră și lemn, ci era alcătuită din oameni, din pietre vii. El s-a uitat nedumerit și a zis: 'Dar cu siguranță toate merg pe aceeași cale', I-am spus că, negreșit, Iehova Dumnezeu nu spunea așa ceva. Atunci el a zis: 'Cred că voi merge la lectura voastră'. Am mers împreună. În timpul lecturii „Adevărul despre martorii lui Iehova” i-am găsit numeroase scripturi citate, așa că ei le-a putut citi. La încheiere a zis: 'Dumnezeule! E nemaipomenit; Am o mulțime de învățat'. L-am invitat să rămână la studiul *Turnului de veghere*, i-am luat numele, l-am prezentat peste tot în pauză; el a rămas.

„Asta se întâmpla în iulie. De atunci el s-a întors la Biserica Unificată o singură dată pentru a face comparații. Acum el este un vestitor regulat al împărăției lui Iehova”.

Cei cu bunăvoință sunt atrași de mesajul lui Dumnezeu

Că exprimarea orală a mesajului lui Dumnezeu, prin martorii Săi, ajunge chiar și la aceia cărora nu li se adresează direct, este arătat de următoarea experiență a unui martor al lui Iehova dintr-un oraș din Grecia.

„Lucram împreună cu un alt frate într-un teritoriu acoperit mai înainte. Am găsit un număr de oameni cu bunăvoință, am pus mărturie și am distribuit multe publicații. La o ușă unde am bătut, o femeie în vârstă a deschis ușa și a zis: 'Nu mă interesează cărțile acestea. Plecați'. Chiar în acel moment, un vizitator a ieșit din casă și a zis: 'Vreți, vă rog, să-mi dați niște cărți din acestea de-ale martorilor lui Iehova? Și aș dori să le discut cu voi'. I-am dat un *Turn de Veghere* și un set de broșuri, l-am întrebat unde locuia și când era posibil să-l găsim acasă. El ne-a dat adresa și ne-a spus că va fi acasă după o jumătate de oră.

„Am reușit să economisim timp și l-am vizitat o jumătate de oră mai târziu. Am avut o discuție interesantă și instructivă și am răspuns la multe întrebări; de asemenea, am aranjat un studiu la domiciliu. El a fost foarte mulțumit și a început să înțeleagă mesajul adevărului; a cerut să participe la adunările de studiu din *Turnul de veghere* și bucuria lui este de nedescris. Este un

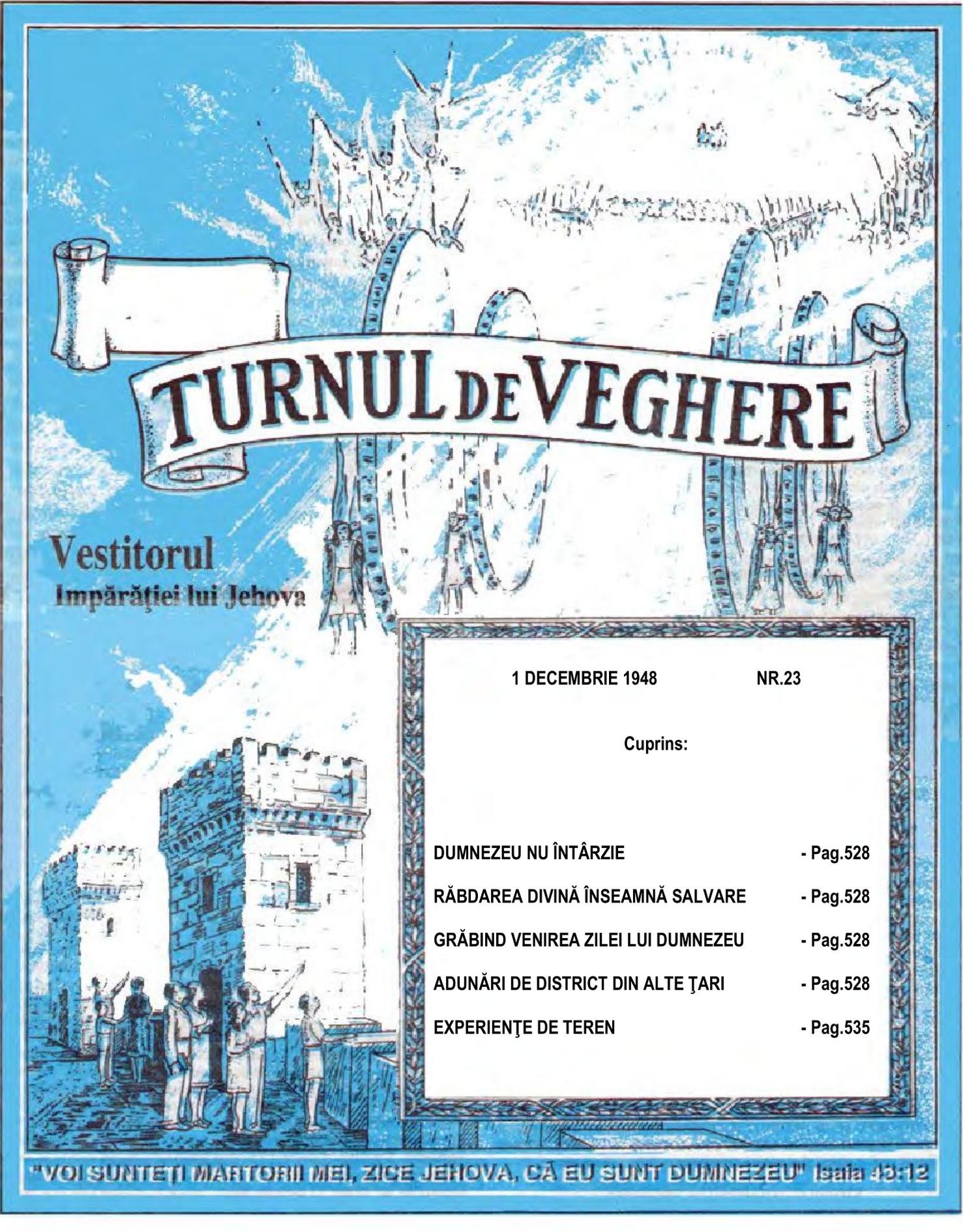
om cu o concepție deschisă și are multă iubire pentru Domnul și adevăr. În decursul campaniei de Cină am ieșit împreună în lucrarea de teren din casă în casă și el a devenit entuziast. În timpul lunii curente el a fost unul din vestitorii împărăției din grupa noastră, cu 16 ore în serviciu.

„Experiența de mai sus arată că 'oile' Domnului ascultă glasul Păstorului cei Bun și vin în turma Lui”.

Un vestitor atent

Un serv al lui Dumnezeu, unul din martorii lui Iehova, fiind atent și folosindu-se de orice oportunitate de a predica în drum spre conducerea de studii din Biblie la persoane cu bunăvoință, a făcut aranjamente pentru a-i ajuta mai mult să afle despre Dumnezeu și scopurile Sale. Acest serv raportează:

„Săptămâna trecută, în drumul meu spre cele două studii din Beverly Hills, California, am plasat cartea '*Să fie Dumnezeu adevărat*' și o broșură taximetristului, care mi-a spus la început că nu credea în Biblie. În timp ce coboram din taxi, m-a întrebat: 'Spuneți că aveți un studiu aici. Mă întreb dacă ați dori să veniți la mine acasă și să aveți un studiu cu soția mea și cu mine. Soția mea a dorit întotdeauna să înțeleagă Biblia'. Chiar atunci am făcut aranjamente pentru un studiu în casa lui”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

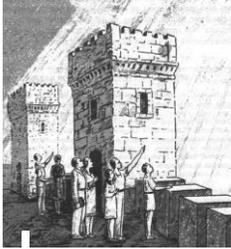
1 DECEMBRIE 1948

NR.23

Cuprins:

DUMNEZEU NU ÎNTÂRZIE	- Pag.528
RĂBDAREA DIVINĂ ÎNSEAMNĂ SALVARE	- Pag.528
GRĂBIND VENIREA ZILEI LUI DUMNEZEU	- Pag.528
ADUNĂRI DE DISTRICT DIN ALTE ȚARI	- Pag.528
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.535

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

1 Decembrie 1948

Nr. 23

DUMNEZEU NU ÎNTÂRZIE

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii.” – 2 Petru 3:9, *An Amer. Trans.*

IEHOVA Dumnezeu nu întârzie. Nerăbdarea oamenilor, care nu trăiesc mult, îi face să creadă că El întârzie. El fixează pentru ei scopurile Sale bune și timpurile cu precizie și apoi procedează la împlinirea lor fără pierdere de timp, de efort sau de mișcare. Dar cât de puțini oameni înțeleg acest fapt și încearcă să-și armonizeze calea în viață cu vremile și soroacele scopurilor lui Dumnezeu! Profetul Său scria: „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Am văzut la ce îndeletnicire supune Dumnezeu pe fiii oamenilor. Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (Eclesiastul 3:1,10,11, *Rotherham*). Noi aflăm că primul din toate scopurile Sale este lucrarea de justificare a puterii Lui suverane peste întreg Universul pe care l-a creat. Această justificare va fi minunată la timpul ei, deoarece ea îl va descoperi pe Iehova întregii creații inteligente în locul Său legitim ca singurul Dumnezeu și Domnitor Suprem peste întreg Universul. Depinzând de această justificare, și astfel secundar față de ea, este scopul Său de a salva bărbați și femei cu bunăvoință pentru o pace trainică, belșug și bucurie într-o lume nouă. Această salvare este de asemenea ceva minunat de contemplat acum, în timp ce așteptăm cu speranță realizarea ei neîntârziată.

2. Scopurile lui Iehova iau în considerare toate națiunile și nu există nici o națiune pe care El a exclus-o din scopul Său al salvării. „El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului, le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi” – Faptele Apostolilor 17:25-27, *AAT*

3. În miile de ani ale existenței lor pline de necazuri, națiunile n-au asigurat salvarea pentru masele omenirii. Situația de perplexitate a tuturor națiunilor din zilele noastre dovedește că ele nu ne pot asigura salvarea, ci că singura speranță pentru iubitorii vieții și ai fericirii este salvarea pe care o asigură Atotputernicul Dumnezeu. El a fixat timpurile națiunilor. Ele și-au avut ziua lor, dar acum nu mai au nici o scăpare. Eforturile oamenilor conducători ai lumii de a menține o organizație a Națiunilor Unite, sau de a forma o federație mondială a națiunilor cu un guvern central, pentru a schimba vremurile și soroacele lui Dumnezeu și pentru a împiedica împlinirea scopurilor Sale, vor eşua. Înainte de a da profetia care arată cum vor fi sfârșite toate aceste națiuni de Guvernul promis al lui Dumnezeu pentru omenire, profetul Daniel a spus: „Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu din veșnicie în veșnicie! A Lui este înțelepciunea și

puterea. El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune și pricepere celor pricepuți! El descoperă ce este adânc și ascuns” (Daniel 2:20-22,44,45). Națiunile nu vor putea niciodată să-și atribuie salvarea pe care El o aduce omenirii prin Împărăția Sa. Deoarece acesta este timpul Său pentru o schimbare, El va îndepărta pe conducătorii necorespunzători ai lumii acesteia și va ridica pe Conducătorul Său perfect al unei lumi perfect noi.

4. Au trecut aproape șase mii de ani de când primii noștri părinți au fost alungați din grădina-paradis Eden pe un pământ sălbatic. Gândiți-vă la egoista cale de acțiune pe care au luat-o urmașii lui Adam și ai Evei până în prezent. Aceasta înseamnă șaiszeci de secole (un timp într-adevăr îndelungat din punctul nostru de vedere) de când Iehova Dumnezeu exercită răbdare și îndelungă răbdare față de omenirea îndărătnică. Ca Judecător în Eden, El ar fi putut executa imediat acea pereche de păcătoși cu voia, asupra cărora sentința Sa a morții venea pe bună dreptate. Mai mult decât atât, șaisprezece secole mai târziu, când urmașii lor s-au înmulțit foarte mult și au umplut Pământul cu violență și depravare, El i-ar fi putut șterge din existență până la ultimul. În loc să facă aceasta, El a dat omenirii un nou început prin cei opt supraviețuitori ai potopului. În ambele cazuri, unde am fi fost noi astăzi fără răbdarea și îndelunga Sa răbdare? Nicăieri!

5. Acum sunt mai bine de patruzeci și trei de secole de la potop și existența umană devine tot mai primejdioasă. Egoismul uman crește până în punctul în care, practic mâna oricărui om este împotriva aproapelui său. Care este scopul divin în toată această neobișnuită răbdare și îndelungă răbdare, pe care Dumnezeul dreptății continuă să o arate rasei noastre păcătoase? Nimic altceva decât lucrarea pe care El Și-a pus-o înainte de la început. Care? De a-Și justifica propria suveranitate universală și de a salva bărbați și femei care sunt devotați de neclintit față de suveranitatea lui Dumnezeu, Creatorul lor. La început, scopul Său, clar exprimat, era ca acele creaturi umane ce se trăgeau din Adam și Eva să trăiască veșnic într-o grădină a paradisului, acoperind un Pământ supus complet. Dumnezeu nu și-a schimbat scopul. De aceea, răbdarea Sa față de urmașii păcătoși ai lui Adam și ai Evei a fost cu scopul de a salva o mulțime nenumărată dintre ei la viață veșnică pe un Pământ pașnic, într-o lume restatornică a dreptății. Atotputernicul Dumnezeu își va justifica răbdarea și scopul îndeplinind cu succes tocmai acest lucru.

6. De la izgonirea omului din Eden sunt aproape șase mii de ani. Va mai fi cel puțin încă o mie de ani înainte ca salvarea celor care se dovedesc demni din omenire să fie îndeplinită. Deoarece media de viață a omenirii s-a redus de la o eternitate posibilă altădată, la „șaptezeci de ani”, sau în unele cazuri la „optzeci de ani” de trudă și necaz, acele mii de ani din procesul divin al aducerii salvării complete pare pentru noi un timp lung și că noi întârziem să ajungem acolo. Dar, când măsurăm după unitatea de timp divină, nu este așa. Pentru Dumnezeul cel veșnic cei șase mii de ani trecuți sunt ca șase zile din săptămână ale omului; astfel încât profetul Moise îi zicea Lui: „Din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu! Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri care a trecut și ca o strajă din noapte”; și evreii din vechime au împărțit noaptea în trei străji de câte patru ore fiecare – Psalmii 90:2,4,10.

7. Este aranjamentul lui Dumnezeu ca cei care se împărtășesc de salvarea Lui să aibă o anumită parte în justificarea Sa, arătându-și integritatea față de El. Încercarea integrității lor ia timp. Astfel, miile de ani în care El și-a exercitat răbdarea față de păcătoșii umani au fost un timp permis pentru a fi născuți copii, care să crească și să-și poată dovedi integritatea față de

Dumnezeu, și să aibă o parte în justificarea Lui, căci aceasta înseamnă viață veșnică pentru ei. Acesta n-a fost deloc un timp pierdut pentru Dumnezeu, ci binecuvântate sunt toate acele persoane care au profitat de oportunitatea acordată lor.

Întrebări pentru studiu

1. Care scop principal și care scop secundar vor fi minunate la vremea lor?
- 2,3. Cum beneficiază de salvare multe națiuni? Cui I se datorează aceasta?
- 4,5. Cum este Dumnezeu îndelung răbdător până acum și pentru care scop?
6. De ce timpul pare lung și întârziat pentru noi, dar nu și pentru Dumnezeu?
7. Pentru care motiv vital acesta nu a fost timp pierdut pentru Dumnezeu?

RĂBDAREA DIVINĂ ÎNSEAMNĂ SALVARE

Anul 1914 A.D. a marcat sfârșitul celor „șapte timpuri” pe care Dumnezeu le-a fixat națiunilor păgâne ca oportunitate a lor de a domina pământul. Acea permisiune generoasă de 2.520 ani a început la nimicirea Ierusalimului din 607 î.Cr. și trebuia să permită națiunilor să câștige multă experiență politică și să facă observații corecte în ceea ce privește abilitatea lor de a conduce pământul. Dar rodul progresului lor politic de 2.520 de ani s-a dovedit a fi nu fraternitate, pace și prosperitate internațională, ci Primul Război Mondial, care a început exact în anul când s-au încheiat cele „șapte timpuri”, pentru a fi urmat în anul 1939 de un al Doilea Război Mondial mai costisitor și mai aducător de moarte. În numărul din martie 1880, *Turnul de veghere* își informa cititorii că „timpurile neamurilor” se vor sfârși în 1914 A.D. După încheierea Primului Război Mondial, și mai ales de la și după 1921* martorii lui Iehova au ridicat strigătul în lumea întreagă: „Împărăția cerului este aproape!” Ei au continuat să arate că Împărăția a fost întemeiată în 1914 A.D.

2. De atunci încolo, în decursul anilor, iubitorii păcii, ai adevărului și dreptății au dorit cu înfocare ca Împărăția lui Dumnezeu să poarte bătălia finală a Armagedonului și să zdrobească în bucăți națiunile păgâne, curățind astfel globul nostru pentru domnia binecuvântată de o mie de ani prin Isus Cristos. Ei văd crescând asupra oamenilor prin organizația Diavolului. Ei trec printr-o persecuție continuă și întâmpină o împotrivire înverșunată în timp ce predică tuturor națiunilor evanghelia împărăției. În felul acesta ei simt ceva din nerăbdarea lui Iacov și a lui Ioan, atunci când locuitorii samariteni au refuzat să fie ospitalieri cu Isus. „Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Isus S-a întors spre ei, [și] i-a certat... Și au plecat într-alt sat” (Luca 9:51-56, *ASV*). Într-adevăr, unii creștini s-au plictisit de aparenta întârziere a lui Dumnezeu în aducerea bătăliei Armagedonului și a nimicirii tuturor dușmanilor și în aducerea mileniului de pace și dreptate. Așadar, ei au slăbit în a-L servi activ pe Iehova Dumnezeu și în proclamarea mesajului împărăției Sale. În cazurile de mai sus există o lipsă de apreciere a scopului ce stă în spatele aparentei întârzieri a lui Iehova. Dar dacă noi discernem scopurile iubitoare pe care El le are în vedere în această aparentă întârziere, ne vom bucura de aceasta și vom trage multe foloase din ea.

3. Noi nu dorim să fim asemenea multor oameni la acest sfârșit al lumii care sunt ignoranți cu voia în ceea ce privește lucrările și scopurile lui Dumnezeu pentru acest timp important. Din pricina ignoranței, ei nu profită de răbdarea pe care un Dumnezeu îndurător o exercită față de ei, ci își pierd oportunitatea în această zi când sunt modelate și fixate destinele umane. De decenii ei îi tot aud pe martorii lui Iehova predicând că Isus Cristos a venit în putere în 1914, când Iehova Dumnezeu L-a întronat, întemeind astfel Împărăția. Dar ei continuă să batjocorească mesajul și nu ia în serios dovada spre care martorii lui Iehova îndreaptă atenția. De aceea, ei continuă ura și dușmănia față de martori. Ei acceptă orice altă explicație pentru situația mondială, decât să accepte explicația Bibliei pentru aceasta. Comportându-se astfel, ei furnizează încă o dată puternica dovadă că am ajuns la sfârșitul lumii, deoarece aceștia împlinesc profeția rostită de apostolul Petru referitoare la sfârșitul lumii.

4. Scriind acelora dintre noi care cred, Petru zice: „Prea iubiților, aceasta este a doua epistolă, pe care v-o scriu. În amândouă, caut să vă trezesc mintea sănătoasă, prin înștiințări, ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții prooroci, și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri. Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: 'Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de

* *Vezi Turnul de veghere* din 15 noiembrie 1921, pagina 342.

la începutul zidirii! Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” – 2 Petru 3:1-9, *AAT*

5. Neinformându-se despre importante scopuri ale lui Dumnezeu la acest sfârșit al lumii, acei ignoranți batjocoritori cu voia se conving pe ei înșiși că Dumnezeu întârzie. Ei se călăuzesc nu după Cuvântul lui Dumnezeu și principiile lui sănătoase, ci după pasiunile lor egoiste. Dorind să și le satisfacă atâta timp cât pot, ei amână în mintea lor venirea împărăției Domnului și a sfârșitului final al acestei lumi într-o catastrofă globală. Ei refuză să vadă în evenimentele de la anul 1914 A.D. vreo dovadă că Împărăția lui Dumnezeu a venit și că Isus Cristos a fost întronat în ceruri și acum domnește în mijlocul vrăjmașilor Săi, înainte de a sfârâma în bucăți toate națiunile cu toiagul de fier al Armagedonului. Deoarece până acum au trecut atâția ani de la 1914, ei cred că însemnătatea evenimentelor mondiale, așa cum este explicată de martorii lui Iehova, s-a dovedit neadevărată. Pentru ei mai este încă mult până la Armagedon; acesta nu va veni în zilele lor. Ei nu raționează că noi ne aflăm cu mult mai aproape de Armagedon și că toți acești ani de răbdare extinsă a lui Dumnezeu față de oameni au fost o oportunitate îndurătoare ca ei să apuce salvarea. Sa și că acum rămâne mult mai puțin timp. În loc să profite de aparenta întârziere a lui Dumnezeu pentru a se folosi de salvarea Sa, ei se bizuiesc pe aceea să urmeze calea egoistă a pasiunilor lor. În consecință, ei aleg cu voia să fie nimiciți împreună cu națiunile păgâne. Ei nu reușesc să aprecieze că ignoranța cu voia a oamenilor din zilele lui Noe, la sfârșitul acelei lumi dinainte de potop, a ilustrat în mod profetic propria lor ignoranță cu voia, la sfârșitul acestei prezente lumi rele.

Alegere între două destine

6. Nimicire și salvare; acestea sunt cele două destine între care oamenii și națiunile trebuie să aleagă astăzi. Că Atotputernicul Dumnezeu va nimici națiunile, da, că El va nimici nelegiuita organizație mondială de pe fața pământului, pare ceva incredibil pentru oamenii de astăzi cu un puternic spirit naționalist, mai ales din creștinătate. Dar Dumnezeu are dreptul și puterea de a nimici toate națiunile lumii acesteia. De ce? Deoarece toți se trag dintr-un strămoș comun pe care Dumnezeu l-a creat și, ca și Creator, care le-a permis în mod îndurător să vină în existență, El îi poate nimici pe drept, dacă ei nu acționează potrivit scopului îndurării lui Dumnezeu față de ei. Națiunile sunt de mică însemnătate pentru Dumnezeu. „Iată, națiunile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă. El ridică ostroavele [fie Peninsula Britanică, insulele Japoniei, sau insula continent Australia] ca un bob de nisip. Toate națiunile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune” (Isaia 40:15,17). Când națiunile lumești luptă împotriva împărăției lui Dumnezeu, ele sunt mai puțin decât nimic. Ele sunt mai rău decât nimic, căci nimic nu se amestecă în scopurile și lucrările Sale. Din 607 î.Cr. El le-a dat „șapte timpuri” (2.520 ani) și dominația neîntreruptă a pământului; acum, pentru împotrivirea lor anticreștină față de Împărăția Sa întemeiată, El a hotărât toate națiunile pentru nimicire. El își va justifica supremația distrugându-le în totalitate.

7. Națiunile, în special puterile conducătoare ale creștinătății, pretind că sunt „stăpânirile înalte”. Clerul religios cere ca toate sufletele să fie supuse acestor state politice în legile lor, chiar dacă aceasta înseamnă violarea conștiinței unui creștin (Romani 13:1,2). Dar există Stăpâniri mai înalte chiar decât guvernul Națiunilor Unite; anume Iehova Dumnezeu, Conducătorul Suprem, căruia noi trebuie să-i dăm ce I se cuvine, precum și Regele Său instalat acum, Isus Cristos, Capul în organizația capitală a lui Dumnezeu peste Univers, Iehova Dumnezeu are puterea și dreptul de a nimici toate națiunile la Armagedon, prin Regele Său Isus Cristos, cu „toiagul de fier”, iar acest fapt El l-a ilustrat prin profetul Său Ieremia, cu puțin timp înainte ca Ierusalimul să fie distrus în 607 î.Cr.

8. „Cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului și care sună astfel: Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele! Când m-am coborât în casa olarului, iată că el lucra pe roată. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit, cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă. Și Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel? zice Domnul, iată, cum este lutul în mâna olarului, așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel! Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa, și că-l voi nimici; dar dacă neamul acesta, despre care am vorbit astfel, se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie îmi pare rău de răul pe care îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot așa însă, deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea, și n-ascultă glasul Meu, atunci îmi pare rău și de binele, pe care aveam de gând să i-l fac”.

9. „De aceea, vorbește acum oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului, și zi: Așa vorbește Iehova: Iată, pregătesc o nenorocire împotriva voastră, și fac un plan împotriva voastră. De aceea întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă umbletele și faptele!” Dar ei zic: „Degeaba! Căci noi ne vom urma gândurile noastre, și vom lucra fiecare după pornirile

inimii noastre rele!” De aceea, așa vorbește Iehova: ...Ca vântul de la răsărit, îi voi risipi înaintea vrăjmașului; iar în ziua necazului lor, le voi întoarce spatele și nu Mă voi uita la ei!” – Ieremia 18:1-17, *ASV*

10. Dumnezeu Creatorul clasează națiunile ca pe vasul unui olar, căci toate sunt alcătuite din creaturi „de pământ, pământești”. El a prevenit că va da toate națiunile dușmane Regelui Său uns Isus Cristos, pentru nimicire, zicându-l: „Cere-Mi și îți voi da națiunile pentru moștenirea Ta și marginile pământului pentru stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier; Tu le vei sfărâma în bucăți ca pe vasul unui olar” (Psalmii 2:8,9 *ASV*). În 1914 Dumnezeu i-a dat Fiului Său întronat atunci națiunile pentru a le zdrobi în bucăți, ca atunci când un toiag de fier lovește un vas fragil de pământ. El a știut dinainte că națiunile, sub călăuzirea spirituală a liderilor religioși orbi ai creștinătății, se vor împotrivi împărăției Sale și vor lupta împotriva suveranității Sale peste întreg Universul, care cuprinde și pământul nostru. În toate profețiile și tipurile istorice El a prezis aceasta. De aceea, El le-a predestinat pe toate să fie distruse și cu o preștiință deplină a rezultatului lor final, El le-a permis să vină în existență și să-și urmeze calea. El arată că are dreptul să le predestineze la nimicire și în consecință să le înlăture, prin argumentul apostolului Pavel. La Romani 9:14-24, Pavel scrie:

11. „Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum! Căci El zis lui Moise: Voi avea milă de oricine-Mi va place să am milă și Mă voi îndura de oricine-Mi va place să Mă îndur.” Așadar, nu atâră nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă. Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea, și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.” Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Dar îmi vei zice: Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voii Lui?” Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: Pentru ce m-ai făcut așa? Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei făcute pentru pieire; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă care despre noi vorbesc? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri”. – *AAT*

12. Pavel îndreptățește dreptul lui Dumnezeu de a nimici unele creaturi și de a le salva pe altele cu îndurare, pe temeiul dreptului Său de Creator. Dumnezeu a permis în mod îndurător tuturor oamenilor să vină în existență dintr-un prim om, în pofida imperfecțiunii și a păcatului pe care ei l-au moștenit. În felul acesta, El a făcut toată omenirea din același bulgăre uman. Este o îndurare din partea Lui că ne-a lăsat să venim în existență. Nici un om care gustă din această îndurare nu se poate plânge împotriva Creatorului din pricina condiției în care a fost născut, sau a oportunităților care fie l-au ocolit, fie i-au fost puse înainte. Dumnezeu nu datorează nimic vreunei creaturi. El poate dispune de orice creatură în modul în care dorește, în armonie cu propria Sa dreptate. În relația cu Dumnezeu, este vreun om superior bulgărelui de lut din mâinile olarului? Are el vreun drept mai mare decât acel bulgăre de lut pentru a cere să fie modelat într-un fel sau altul? Nu! Și așa cum olarul sfărâmă în bucăți un vas care nu-i place, în același fel, Iehova Dumnezeu, Creatorul, poate sfărâma în bucăți toate acele națiuni și organizații care nu-I plac, după ce le-a fost dat un avertisment potrivit și o oportunitate deplină.

Nu subversivi

13. Deși declarăm că toate națiunile lumești vor fi nimicite prin „toiagul de fier” al Regelui lui Iehova la Armaghedon, noi nu suntem nihilști și nici anarhiști. Noi nu suntem vinovați de învățarea anarhiei și rebeliunii împotriva ordinii instituite și a guvernelor, mai mult decât a fost vinovat profetul Ieremia de aceste lucruri, prezicând nimicirea Ierusalimului și răsturnarea națiunii lui Iuda în 607 î.Cr. Noi înălțăm dreptul și supremația lui Iehova Dumnezeu ai oștirilor și trâmbițăm națiunilor avertismentul pe care El ni-l dă să-l rostim. Noi nu învățăm oamenii să arate lipsă de respect față de guvernele făcute de oameni, care și-au asumat responsabilitatea pentru lege și ordine peste diferite teritorii ale pământului. Dar în același timp, nouă ne este interzis de Cuvântul lui Dumnezeu să-i învățăm pe oameni să se închine instituțiilor politice, sau să le dea ceea ce-i aparține lui Dumnezeu. Noi nu putem aduce politica lumească în rugăciunile noastre către Dumnezeu și nu ne putem ruga Lui să facă să prospere și să păstreze națiunile pe care El le-a predestinat nimicirii. Nu, ci noi ne rugăm cu rugăciunea din predica de pe munte a lui Isus: „Tatăl nostru care ești în cer, Sfințească-se Numele Tău. Să vină Împărăția Ta. Să se facă voia Ta, după cum în cer și pe Pământ” (Matei 6:9,10). În armonie cu această rugăciune, noi predicăm acum de la 1914 A.D. „această evanghelie a împărăției” în toată lumea, în împlinirea profeției lui Isus despre semnele care vor precede sfârșitul final al lumii și al tuturor națiunilor ei.

14. Pentru a demonstra că intențiile noastre sunt pașnice și benefice pentru națiuni și nu subversive, Iehova Dumnezeu ne-a trimis ca ambasadorii Săi la națiuni. Noi le reamintim cititorilor noștri că în timpurile biblice ambasadorii serveau unui scop diferit de ceea ce fac ei astăzi. În timpurile moderne, ambasadorii și alți miniștrii diplomatici, se schimbă între națiuni în timp de pace pentru a cultiva și întări relații cordiale între națiuni. Numai în timp de război și când există dezacorduri, acele relații sunt rupte și ambasadorii sunt rechemati. Cu toate acestea, în timpul lui Cristos și al apostolilor Săi, ambasadorii erau trimiși de o națiune la alta când amenința războiul, sau când acesta izbucnea și națiunea era pusă în primejdie de înfrângere sau distrugere de către alta. După secole de favoare exclusivă din partea lui Dumnezeu, națiunea din vechime Israel s-a pus în vrăjmășie împotriva Lui, în vreme ce națiunile păgâne au fost din totdeauna în vrăjmășie cu Dumnezeu. Ei au fost întotdeauna „fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Ei erau 'vrăjmași ai lui Dumnezeu prin gândurile și prin faptele voastre rele' (Efeseni 2:12; Coloseni 1:21). În vederea unei astfel de vrăjmășii față de El, Iehova Dumnezeu și-a trimis martorii ca ambasadori ai Săi, într-o misiune de bunăvoință și într-un scop de îndurare divină. Acest fapt este descris de apostolul Pavel atunci când scrie:

15. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos și ne-a încredințat serviciul împăcării; că adică, Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem ambasadori ai lui Cristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu” – 2 Corinteni 5:18 la 6:1.

16. Ca martori și ambasadori ai Săi ce acționează pentru Cristos, Iehova Dumnezeu ne-a dat un serviciu de împăcare cu Dumnezeu și nu unul de activitate subversivă, pentru a promova rebeliunea politică, sau pentru a submina sistemele de guvernare și structura guvernelor lumesti. Sub această responsabilitate noi nu mergem numai la popor purtând mesajul împărăției din casă în casă (Faptele Apostolilor 20:20); noi mergem și la conducătorii lumii, fie de bună voie, fie sub constrângere. Într-o profeție despre sfârșitul acestei lumi, Isus i-a pus în gardă pe cei care vor fi urmașii Săi credincioși după Primul Război Mondial: „Luați seama la voi înșivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești și veți fi bătuti în sinagogi; din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților să le slujiți de mărturie. Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor” (Marcu 13:8-10). Din acest motiv, atunci când ne aflăm înaintea conducătorilor și judecătorilor care sunt ignoranți de venirea zilei de răzbunare a lui Iehova și care sunt puși în pericol pentru că luptă împotriva Lui și a Regelui Său, noi suntem însărcinați să ducem acest mesaj prietenos: „Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune. Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți lui Iehova cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!” (Psalmii 2:10-12, *ASV*). De aceea, misiunea noastră este una pașnică, evlavioasă. Ea înseamnă salvare pentru toți cei care ascultă Cuvântul divin al împăcării prin Cristos. Noi mai degrabă îi îndemnăm pe conducători, decât să le subminăm organizațiile pământești.

17. În anul 1914 A.D. au expirat cele „șapte timpuri” de dominație a pământului permise neamurilor. De atunci înainte, națiunile n-au mai avut asigurarea de la Dumnezeu că El nu le va întrerupe controlul asupra acestei planete și nu le va nimici la un timp nedezvăluit. Acea zi a nimicirii este atât de tăinuită națiunilor, încât venirea ei va fi ca a unui hoț noaptea. Da, „când vor zice: Pace și liniște! atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare.” – 1 Tesaloniceni 5:1-3, *AAT*

18. Observați din nou răbdarea lui Dumnezeu, o răbdare de care cei care sunt înțelepți pot profita spre salvarea lor: Când timpurile neamurilor s-au sfârșit în 1914, Suveranul Universului L-a întronat pe Regele Său, pe Fiul Său Isus Cristos, pe tron în ceruri. El I-a dat toate națiunile pentru moștenire și marginile pământului pentru stăpânire, așa încât, acum, tot pământul îi aparține. Deși unii creștini au așteptat ca toate națiunile păgâne să fie complet nimicite la acea vreme, Isus Cristos n-a folosit atunci toiagul de fier și n-a zdrobit în bucăți acele națiuni, cu arme mai rele decât ale războiului atomic. Într-adevăr, El i-a lăsat să se mutileze într-un război global pentru dominație mondială; dar El însuși nu s-a amestecat și nu i-a nimicit. El a început războiul sus în cer împotriva lui Satan Diavolul și a tuturor demonilor săi, a câștigat lupta și a aruncat cu forța acea organizație nevăzută a dușmanului pe acest pământ. Dar El nu l-a nimicit atunci pe Satan Diavolul, nici n-a distrus națiunile acestei lumi al cărui Dumnezeu și prinț este Satan – Apocalipsa 12:1-12; 2 Corinteni 4:4; Ioan 14:30.

19. Evident în 1918 A.D. Isus Cristos îi avea pe Satan și întreaga lui organizație, vizibilă și invizibilă, jos pe acest pământ, care este așternutul picioarelor Sale, dar El n-a continuat să lupte. El n-a forțat războiul final al Armagedonului și n-a adus în acel an un sfârșit complet al lumii vechi, ci a lăsat ca Primul Război Mondial să ofere o pace instabilă. Acum sunt treizeci de ani de atunci și după ce au supraviețuit unui al Doilea Război Mondial, națiunile continuă încă să îngrijoreze. Deși n-au mai fost permiși sus în cer, Satan Diavolul și oștirile lui demonice continuă încă să fie activi în apropierea pământului nostru, aducând nenorociri de nedescris asupra

pământului și a mării în marea sa mânie. Iehova și Regele Său au permis tuturor acestor forțe nelegiuite să supraviețuiască până acum, deși știau că Satan și demonii săi vor alinia toate națiunile în opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu, îi vor persecuta fără milă pe martorii Săi și vor forma o organizație internațională pentru a perpetua controlul lor asupra pământului și asupra locuitorilor lui.

20 . În decursul anilor de la 1918, martorii lui Iehova L-au ascultat pe Dumnezeu. Ei au strigat pentru a avertiza despre nimicirea iminentă a națiunilor la Armagedon. Dar națiunile creștinătății au auzit atât de mult acest strigăt, încât nu i-au mai acordat nici o prețuire și nici o crezare, considerându-l neadevărat. Ei spun că Dumnezeu întârzie și nu va face niciodată acest lucru în generația lor. Unii creștini nerăbdători, simțind adânc ocările împotriva numelui lui Dumnezeu și întristându-se din cauza tuturor lucrurilor îngrozitoare ce se săvârșesc pe pământ, mai ales în creștinătate, sunt înclinați să obosească și să zică: „De ce întârzie Dumnezeu să aducă un sfârșit acestei stări mizerabile a lumii? De ce n-a nimicuit El până acum organizația nelegiuită a lumii?”

21. Motivul pentru care n-a făcut toate aceste lucruri este acesta: Dumnezeu manifestă încă răbdare față de națiuni ca să-și poată salva rămășița unsă și pe toți oamenii de bine care vor fi găsiți în mijlocul națiunilor. Multe persoane au devenit creștini consacrați de la 1918 încoace. Să se gândească aceștia unde ar fi fost dacă Isus Cristos Regele ar fi aplicat atunci și acolo toiagul de fier și ar fi sfârșit în bucăți toate națiunile. De la 1918 a luat naștere și o generație mai tânără. Mulți dintre aceștia au acceptat „această evanghelie a împărăției”. Dar unde ar fi ei în această zi, dacă Atotputernicul Dumnezeu i-ar fi poruncit lui Isus Cristos să înceapă bătălia finală a Armagedonului în 1918? Fără îndoială, salvarea eternă a tuturor acestora n-ar fi fost posibilă în cazul acesta. Întorcându-ne în 1918, rămășița martorilor unși ai lui Iehova de pe tot pământul număra doar câteva mii. Astăzi rămășița și toți oamenii consacrați cu bunăvoință asociați acum cu ei, numără mai mult de 260.756 servi activi în toată lumea.* Nu, nu sunt mulți în comparație cu miliardele de oameni ai populației lumii; dar nici cei opt supraviețuitori ai potopului din arca lui Noe n-au fost foarte numeroși în comparație cu populația acelei lumi vechi de nelegiuiți. Cu toate acestea, răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de națiuni, cu toată necredința lor înrăutățită de la 1918 încoace, a însemnat salvarea acestor sute de mii de oameni. Dacă acesta a fost rezultatul încântător al indulgenței și răbdării lui Dumnezeu până acum, ce va însemna răbdarea Sa extinsă în continuare, dacă nu salvarea altor mii de oameni?

Încăpățânare și sensibilitate

22. Deși Dumnezeu continuă să fie răbdător față de națiuni, în pofida ostilității lor față de Împărăția Sa prin Cristos, rezultatul este că încăpățânarea conducătorilor lumii, politici, comerciali și religioși, devine mai hotărâtă, prevestind nimicirea lor sigură la Armagedon. Dar ce este greșit în aceasta? Iehova Creatorul are dreptul suveran de a lăsa pe toate aceste creaturi umane să se împietrească împotriva Lui spre propria lor nimicire. Ca Marele Olar, El poate nimici pe bună dreptate și în mod legal pe toate acele vase umane care se dovedesc nesatisfăcătoare. Răbdarea îndurătoare și mărinimia lui Dumnezeu nu sunt destinate să-i împietrească, ci împietrirea celor care se împotrivesc este rezultatul propriei lor mândrii și a propriului lor egoism. Persoanele neîndurătoare doresc să vadă nimicirea imediată a altora; Pavel le zice: „Și crezi tu, omule care

judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? Sau disprețuiești tu bogățiile bunătații, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătaatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2:3-5, *AAT*). În timp ce unii abuzează de răbdarea lui Dumnezeu și se împietresc, alții profită de îndurarea Sa și se supun aranjamentelor

* Vezi *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1949, pag. 22.

Lui pentru salvare și primesc mila Sa. Atunci, cine se poate plânge sau poate găsi vină? Din pricina celor care acceptă îndurarea Sa, răbdarea Lui nu este zadarnică sau irosită, chiar dacă majoritatea se împietrește pentru nimicire.

23. Așa se face că „El are îndurare de oricine îi place și împietrește inima oricui îi place” (Romani 9:18, *AAT*). În zilele lui Moise, Iehova n-a arătat nedreptate față de Faraonul Egiptului lăsându-l să devină împietrit în încăpățănare împotriva cererilor drepte ale lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost răbdător cu Faraon, deși a fost dispus să-și arate mânia și puterea înainte să-I distrugă în cele din urmă pe el și oștirile sale. Înainte de a aduce asupra egiptenilor cea de-a șaptea din cele zece plăgi, Iehova i-a zis lui Faraon prin Moise: „Dacă Mi-aș fi întins mâna, și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul” (Exod 9:15,16, *AAT*). În același fel, în anul 1914, după „șapte timpuri” de proastă guvernare a omenirii de către neamuri, sau în 1918, la sfârșitul Primului Război Mondial pentru dominația continuă a neamurilor pe pământ, Atotputernicul Dumnezeu ar fi putut nimici în mod drept națiunile. În cazul lui Faraon, toleranța divină a dat ocazie lui Dumnezeu să-Și demonstreze mai mult puterea Sa acolo, în Egipt. Apoi a urmat cea mai puternică demonstrație a puterii Sale prin scufundarea în Marea Roșie a oștilor militare ale Egiptului. Tot la fel, din 1918 A.D., prin răbdarea față de mai marele Faraon, Satan, și față de toate națiunile sale, Iehova poate să-Și ridice martorii pe pământ pentru a-I vesti faima pe întreg pământul și pentru a face o manifestare completă a puterii Sale asupra oștirilor lui Satan așezate în linie de bătaie în viitorul Armagedon.

24. Apostolul zice că o astfel de îndelungă răbdare divină a permis ca Dumnezeu să „arate toată bogăția gloriei Sale în legătură cu obiectele îndurării Sale, pe care le-a pregătit de la început pentru a avea parte de gloria Lui, inclusiv pe noi, pe care ne-a chemat nu numai dintre iudei, ci și dintre neamuri” (Romani 9:23, *AAT*). Când Primul Război Mondial s-a terminat în anul 1918, numărul celor 144.000 pe care Dumnezeu l-a predestinat pentru glorie cu Isus Cristos în împărăție, nu a fost completat. O rămășiță necesita să fie pregătită pentru împărtășirea promisă în gloria cerească împreună cu Regele întronat, Isus Cristos. Această rămășiță necesita încă să fie scoasă cu totul dintre națiuni și tuturor membrilor ei să le fie încredințată lucrarea pentru a o încheia pe pământ și în felul acesta să-și dovedească integritatea și vrednicia gloriei de sus. Din pricina salvării lor complete, Dumnezeu a trebuit să exercite răbdare față de națiuni după 1918, chiar dacă cele „șapte timpuri” ale lor de dominație mondială au expirat deja. Reținerea Sa de a nimici națiunile este ilustrată pentru noi la Apocalipsa 7:1 -4. Acolo, apostolul Ioan zice:

25. „După aceea, am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe

mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului cel viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru! Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel”. – *ASV*

28. Cei „patru îngeri” reprezintă oștirile îngeresti, organizația lor completă. Ei se află sub comanda marelui 'înger dinspre răsăritul soarelui' al lui Iehova, Isus Cristos, și care au luptat alături de El în „războiul din cer” pentru a-i expulza pe Satan și demonii lui. Lor le stă în putere să producă o mare pagubă mării, pământului și copacilor de pe el, anume tuturor națiunilor. Cele „patru vânturi” ale pământului, pe care ei nu le lăsau încă să sufle simultan, unindu-se pentru a produce o vijelie distrugătoare care să se dezlănțuie de la un capăt la celălalt al pământului, ilustrează bătălia Armagedonului. Dar în 1918 Isus Cristos, Mareșalul lui Iehova, n-a permis ca acea bătălie să aibă loc și să aducă sfârșitul final al acestei lumi. Acolo se mai afla încă o rămășiță a celor 144.000 împreună moștenitori ai lui Cristos, care trebuiau să fie pecetluiți și aprobați pentru glorie cerească împreună cu El. Din acest motiv, Isus Cristos a poruncit forțelor îngeresti de sub conducerea Lui să se oprească de la a duce până la capăt expulzarea lui Satan din cer în 1918 și a lupta imediat faza finală a bătăliei, Armagedonul. Această întrerupere însemna că Dumnezeu va trebui să arate mai departe răbdare față de „vasele mâniei”, națiunile dușmane. Dar a meritat. În felul acesta, El a putut arăta îndurare față de „vasele îndurării”, anume rămășița celor 144.000, ca aceștia să fie „pregătiți pentru glorie”.

27. Această răbdare divină față de „vasele mâniei” lumești cerea o scurtare a zilelor de necaz de peste această lume, dar această pauză în necaz, la mijlocul lui, a servit la salvarea rămășiței care se afla încă pe pământ în carne și care încă avea nevoie să-și 'facă sigure chemarea și alegerea' (2 Petru 1:10,11). Cu privire la necazul din acest „timp al sfârșitului” și care a început cu „războiul în cer”, Isus zicea: „Atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa, dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24:21,22). Astfel, prin această intervenție îndurătoare din partea lui Dumnezeu, rămășița celor 144.000 are oportunitatea după 1918 să fie pecetluită pe frunte cu pecetea Dumnezeului cel viu. Până în această zi ei sunt activi în serviciul lui Iehova ca martorii și ambasadorii Săi pentru națiuni.

Oportunitate pentru mulțimea mare de a fi salvată

28. Din 1914 Isus Cristos domnește în mijlocul vrăjmașilor Săi; odată cu aruncarea lui Satan din cer, El îi are acum pe toți vrăjmașii la picioarele Sale, la așternutul picioarelor Sale, pământul. După victoria Sa în „războiul din cer”, El i-ar fi putut zdrobi imediat pe pământ în 1918. Am văzut cum oprirea acțiunii bătăliei din 1918, și în felul acesta cruțarea națiunilor, a avut ca rezultat salvarea rămășiței celor 144.000 aleși. Foarte bine; atunci ce este cu salvarea acelei „mulțimi mari” din toate națiunile, pe care a văzut-o Ioan după pecetluirea celor 144.000? Răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu din 1918, față de vasele mâniei potrivite pentru nimicire, a mai lucrat și pentru salvarea acestei „mulțimi mari” de închinători pământești ai lui Iehova Dumnezeu. Această mulțime mare de persoane cu bunăvoință recunoaște că, prin îndurarea și toleranța lui Dumnezeu de la 1918, a venit la ei salvarea Lui prin Cristos. De aceea, Ioan îi

descrie în felul următor: „După aceea, m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, și strigau cu glas tare, și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șede pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:9,10, *Moffatt*). Realitatea este aceasta: unul din scopurile pentru care Dumnezeu a scurtat neazul în 1918 și a cruțat rămășița celor aleși, a fost ca aceștia să ducă mesajul divin al salvării la această „mulțime mare” care urmează să fie salvată pentru viață veșnică pe pământ.

29. Așadar, din 1918, răbdarea prelungită a lui Dumnezeu față de națiunile lumesti condamnate la nimicire a lucrat pentru un dublu rezultat, anume: salvarea rămășiței și cea a „mulțimii mari”. Dumnezeu reține forțele distrugătoare care sunt rezervate pentru Armagedon, până când această mulțime mare profită de evanghelia împărăției proclamată de rămășiță.

30. În timp ce rămășița este pecetluită pe frunte cu pecetea Dumnezeului cel viu, „mulțimea mare” este însemnată pe frunte de rămășiță, ca și închinători pământești ai lui Iehova și ca susținători ai Regelui Său, Isus Cristos. Reținerea forțelor Armagedonului până când rămășița pecetluită face lucrarea de 'însemnare a frunților' celor din „mulțimea mare” este ilustrată într-o viziune pe care a avut-o Ezechiel câțiva ani înainte ca Ierusalimul să fie distrus în anul 607 î.Cr. Forțele executoare ale lui Dumnezeu, însărcinate să nimicească națiunile la Armagedon, sunt ilustrate de șase bărbați cu arme de nimicire, în timp ce rămășița aleasă cu fruntea pecetluită este ilustrată de un al șaptelea bărbat îmbrăcat într-o haină de in alb și cu o călimară la brâu. În marea răbdare față de cei care săvârșesc urâciuni în toată țara, Iehova Dumnezeu trimite mai întâi pe bărbatul în haină de in în lucrarea sa, înaintea celor șase executori. Citim: „Iehova i-a zis: 'Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo'. Iar celorlalți [executorilor] le-a zis în auzul meu: 'Treceți după el prin cetate și loviți; ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurați! Ucideți cu totul pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei care sunt însemnați’” – Ezechiel 9:4-6, *ASV*.

31. Văzând scopurile iubitoare și generoase pe care Dumnezeu le are în vedere în fixarea timpului pentru izbucnirea Armagedonului încă în viitor, n-ar trebui să fim neliniștiți deoarece forțelor organizate ale nelegiurii de pe tărâmurile vizibile și invizibile li se permite încă să acționeze și să aducă nenorociri îngrozitoare asupra oamenilor. Noi să nu devenim ca profetul Iona. Din pricina unei măsuri de siguranță pentru sine și de teamă pentru propria sa reputație de profet, Iona n-a dorit ca același fel de îndurare pe care el însuși o experimentase, să fie extinsă și la locuitorii păgâni ai cetății Ninive. Iona a fugit de la datorie și Dumnezeu a avut o infinită îndurare față de el, eliberându-l din pantecele monstrului marin și restabilindu-l în serviciul său ca profet al lui Iehova. Așadar, Iona a predicat ninivitenilor că la patruzeci de zile de la timpul când el a început să le predice, cetatea lor, cu mai mult de 120.000 locuitori, va fi nimicită.

32. Acești niniviteni au arătat credință în mesajul condamnării și s-au căit, iar Dumnezeu i-a cruțat cu milă din această cauză. Dar Iona a fost nemulțumit că Dumnezeu a continuat să le arate răbdare și îndelungă răbdare după patruzeci de zile. El dorea nimicirea lor imediată. Cu toate acestea, îndurarea lui Dumnezeu a însemnat salvarea a mai mult de 120.000 persoane care nu puteau „să deosebească dreapta de stânga lor” (Iona 4:11). În al doilea secol după Iona, sentința cetății Ninive a fost pronunțată de Naum și Țefania și apoi a fost executată de Iehova

Dumnezeu; dar ninivitenii din zilele lui Iona au fost cruțați de atenția gentilă a lui Dumnezeu pentru căința lor. Acei niniviteni pocăiți au ilustrat pe „mulțimea mare” a celor cu bunăvoință de astăzi. În cruțarea de către Iehova a ninivitenilor din vechime vedem motivul pentru care El cruță creștinătatea și restul națiunilor de la 1918 încoace. Aceasta îi scoate în evidență stăpânirea de sine îndurătoare. În așa fel îi conduce înțelepciunea Sa acțiunile, încât aceste calități de îndurare, răbdare și toleranță față de ce răi nu sunt irosite, ci au ca rezultat salvarea unora – Ieremia 18:7,8.

Întrebări pentru studiu

1. Când s-au sfârșit timpurile neamurilor și cu ce rezultat?
2. De ce au devenit unii nerăbdători? Cu ce rezultat trist?
- 3,4. Cum se fac unii nebuni și se rănesc singuri, împlinind 2 Petru 3:1-9?
5. Cum arată ei ignoranță cu voia și astfel nu au niciun beneficiu?
6. De ce este dreptul lui Dumnezeu să nimicească națiunile și de ce sunt acestea de puțină însemnătate?
7. Cine sunt „Stăpânirile înalte” și cu ce drept de a nimici?
- 8,9. Cum i-a fost ilustrat lui Ieremia dreptul lui Iehova de a nimici?
10. La ce a predestinat Dumnezeu națiunile și de ce?
- 11,12. Cum îl justifică Pavel pe Dumnezeu în acest comportament față de națiuni?
13. Deși învățăm astfel, de ce totuși nu suntem subversivi?
- 14,15. Prin ce misiune ne arătăm noi intențiile pașnice față de oameni?
16. Prin urmare, cum ne adresăm noi oamenilor și conducătorilor?
17. Timpurile neamurilor fiind trecute, cum va veni nimicirea asupra națiunilor?
- 18,19. Cum a arătat Dumnezeu răbdare față de națiuni în 1914? Dar în 1918?
20. Cum tratează creștinătatea avertismentul nostru despre Armagedon?
21. De ce n-a nimicit Dumnezeu încă din 1918 această lume veche?
22. De ce este îndreptățită răbdarea lui Dumnezeu, deși mulți se împietresc?
23. De ce i-a cruțat Dumnezeu în continuare pe cei care s-au împietrit?
24. Cum arată El îndurare din 1918 față de toți cei pregătiți pentru glorie?
- 25,26. Cum putem noi explica aceasta prin ilustrația din Apocalipsa 7:1-4?
27. Cum a fost scurtat necazul și cu ce beneficiu?
- 28,29. Cum a beneficiat o altă clasă de scurtarea necazului?
30. În timp ce rămășița este pecetluită, cum este tratată mulțimea mare?
- 31, 32. De ce n-ar trebui să fim neliniștiți de răbdarea lui Dumnezeu, așa cum a fost Iona?

GRĂBIND VENIREA ZILEI LUI DUMNEZEU

Știind că răbdarea lui Dumnezeu înseamnă salvare pentru oamenii cu bunăvoință, noi ajungem la următoarea concluzie: Dacă Dumnezeu poate suporta în continuare națiunile în asupririle lor asupra omenirii și planurile lor de continuare a dominației mondiale împotriva Regelui Său Isus Cristos, atunci și noi putem suporta aceste națiuni. Timpurile neamurilor s-au scurs într-adevăr, dar noi, ca și creștini și martori ai lui Iehova, nu vom începe nici o acțiune

subversivă pentru a răsturna vreuna din aceste națiuni. O astfel de acțiune nu va grăbi niciodată venirea mării zile a Atotputernicului Dumnezeu. Așadar, noi ne smerim sub mâna puternică a lui Dumnezeu și ne oferim cu totul Lui, ca Marele Olar care face și care sfârșește. Recunoscători că El nu ne-a sfârșit, spunem prin cuvintele lui Isaia: „Dar acum, o, Iehova, Tu ești Tatăl nostru; noi suntem lutul și Tu Olarul nostru; noi toți suntem lucrarea mâinilor Tale” (Isaia 64:8, *ASV*). Noi suntem recunoscători că din 1918 El ne cruță și că ne-a încredințat prețioasa comoară a serviciului Său în vasele noastre pământești (2 Corinteni 4:7). Da, noi regretăm văzând cum religia organizată continuă să-i înșele pe oameni, să aibă câștiguri printre ei și să aducă batjocură pe numele lui Iehova. Noi regretăm văzând cum Satan aduce nenorociri crescânde asupra oamenilor prin agenții săi vizibili de pe pământ. Dar, în timp ce noi nu avem nici o plăcere în aceste lucruri, totuși, dacă Atotputernicul Dumnezeu continuă să lase națiunile să rămână și să se dezlănțuie împotriva Lui, noi suntem mulțumiți. Noi nu găsim nici o vină. De fapt, noi suntem plini de recunoștință pentru aceasta. Noi știm că acest fapt a însemnat propria noastră salvare și va însemna în continuare salvarea altora nenumărați.

2. Înțelegând scopul divin al toleranței lui Dumnezeu din 1918 față de nelegiuirile „vase ale mâniei, potrivite pentru nimicire”, noi acționăm în armonie cu scopul Său. Noi profităm de scurtarea Sa a zilelor de necaz. Noi răscumpărăm acest timp al harului divin, folosindu-l în modul în care dorește Dumnezeu, împlinind însărcinarea pe care El a pus-o asupra noastră ca martorii și ambasadorii Săi trimiși să însemneze toate frunțile celor cu bunăvoință. Noi ne încordăm toată energia, ne devotăm toate mijloacele pentru marea lucrare educațională asupra oamenilor care suspină și gem, pentru a-i mângâia cu cunoștința despre Iehova Dumnezeu și binecuvântările Sale scopuri ale împărăției. Noi știm că această lucrare educațională și această instruire a oamenilor de toate naționalitățile, pentru a Se închina viului și adevăratului Dumnezeu, cere timp și răbdare. Noi suntem recunoscători pentru timpul permis și prin harul lui Iehova, noi nu vom eșua în răbdare, având înaintea ochilor propriul Său exemplu minunat de răbdare. În vreme ce religia organizată a lumii lui Satan își obține propriile câștiguri fabuloase, de ce să fim neliniștiți? Și noi ne putem scoate propria lucrare de aici. De aceea, noi vom continua să predicăm cu hotărâre așa cum poruncește Dumnezeu. Noi îi vom extinde adevărata închinare, datorată creșterii pe care El o dă eforturilor noastre. De asemenea, noi vom continua să predicăm ziua răzbunării Sale, avertizând deopotrivă conducătorii și supușii că Armagedonul se apropie, când Dumnezeu prin Cristos, Regele Său, va sfârși națiunile, ca pe vasul unui olar lovit cu un toiag de fier.

3. Noi nu vom sta pe locul batjocoritorilor, nu vom urma pasiunile egoiste, nu vom umbla împreună cu batjocoritorii lumești care hulesc și batjocoresc din 1914 încoace, zicând: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” (2 Petru 3:3,4, *Moffatt*). Noi nu vom considera că Dumnezeu întârzie și nu ajunge niciodată la îndeplinirea promisiunilor Sale. Noi știm că există o limită a răbdării Lui și că El a fixat un timp definit pentru bătălia Armagedonului. Când va sosi timpul pentru această parte finală a zilelor de necaz, atunci răbdarea Sa față de „vasele mâniei potrivite pentru nimicire” se va sfârși. Atâta timp cât îi place încă, noi vom suporta batjocura și hula față de speranțele noastre și față de avertismentele noastre pentru lume, amintindu-ne cuvintele Sale către profetul Ezechiel:

4. „Fiul omului, ce înseamnă acest cuvânt de batjocură, pe care-l întrebuiți în țara lui Israel: 'Zilele se lungesc, și toate vedeniile rămân neîmplinite. De aceea, spune-le: 'Așa vorbește Iehova, Dumnezeu: Voi face să înceteze acest cuvânt de batjocură, și nu se va mai întrebuiți în

Israel.' De aceea, spune-le: 'Se apropie zilele, și toate vedeniile se vor împlini!' Căci nu vor mai fi vedenii mincinoase, nici proorociri înșelătoare, în mijlocul casei lui Israel! Căci Eu, Iehova, voi vorbi; ce voi spune se va împlini și nu va mai fi amânat; da, în zilele voastre, casă de îndărătnici, voi rosti un cuvânt și-l voi împlini, zice Iehova, Dumnezeu'... Fiul omului, iată, casa lui Israel zice: 'Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se îplinească, și proorocește pentru vremuri depărtate!' De aceea, spune-le: 'Așa vorbește Iehova, Dumnezeu: Nu va mai fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele; ci cuvântul pe care-l voi rosti, se va împlini, zice Iehova, Dumnezeu.' – Ezechiel 12:21-28, *ASV*

5. Nu, noi nu vom accepta punctul de vedere îngust al oamenilor, spunând că Dumnezeu întârzie. A vorbi în felul acesta arată o lipsă de înțelegere a Bibliei. Noi acceptăm explicația inspirată a lui Petru, că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3:9, *Moffatt*). Pentru cei care se căiesc sincer, întorcându-se de la această lume condamnată și alegând închinarea curată a lui Dumnezeu și serviciul Regelui Său, această căință îi conduce la salvare. Noi, cei din rămășiță, știm că trebuie încă să ne facem sigure chemarea și alegerea. Dar, de fapt, *toți* martorii lui Iehova de astăzi trebuie să rămână în starea salvării în care au fost aduși și în această stare ei trebuie să caute să-i ajute și pe alții spre salvare, înțelegând acest scop al lui Dumnezeu, de ce n-a fost încă adusă acea mare zi ca un hoț, când prezentele ceruri rele și pământul organizației lui Satan vor fi nimicite ca prin foc, noi acceptăm sfatul lui Petru și „considerăm că îndelunga răbdare a Domnului nostru înseamnă salvare” – 3:1 5, *Moffatt*.

6. Ceea ce mulți batjocoritori o numesc întârzierea lui Dumnezeu, nu ne zdruncină deloc așteptarea noastră încrezătoare a acelei zile de nimicire pentru această lume veche, nesatisfăcătoare, ce-L dezonorează pe Dumnezeu. Noi continuăm să așteptăm cu nerăbdare și cu veselie cerurile noi și pământul cel nou, pe care El le-a promis. În acest timp îndurător de răbdare divină față de „vasele mâniei”, noi urmăm concluzia pe care o trage apostolul Petru în vederea desființării acestei lumi vechi, în viitoarea zi a mâniei: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” – 2 Petru 3:1 1-13, *AAT; Moffatt; Roth*.

Cum?

7. Cum putem noi atât să așteptăm, cât și să „grăbim” venirea zilei lui Iehova Dumnezeu? Noi n-o putem grăbi în sensul de a o aduce mai repede decât la timpul pe care El l-a fixat inițial pentru aceasta. Nu, noi nu putem modifica „vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Faptele Apostolilor 1:7). Ziua Lui stabilită nu se schimbă; ea este fixă. Noi nu o putem muta înainte, așa cum au încercat unii să facă în studiile lor de cronologie, fixând anticipat date pentru anumite evenimente prezise în profeția divină. Atunci, cum putem noi „grăbi” venirea zilei de nimicire a lui Iehova peste această lume veche, fără nici o acțiune subversivă din partea noastră împotriva națiunilor?

8. Noi putem face aceasta, Nealăturându-ne batjocoritorilor și hulitorilor care *amână* această zi într-un viitor nedeterminat, „nu în zilele noastre”, așa cum spun ei, în ideea că Dumnezeu

întârzie. Ei o *întârzie în* mintea și punctul de vedere al oamenilor. Noi o *grăbim*, arătând din Biblie și din împlinirile profetice că ea este aproape, având același punct de vedere cu al lui Pavel, când a zis: „Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua” (Romani 13:11,12). De aceea, noi evităm să abuzăm de aparenta întârziere a lui Dumnezeu, ci acționăm prompt și eficient în vederea scurtării timpului care știm că a rămas. Noi știm bine că și Satan cunoaște că „mai are puțină vreme” înainte să izbucnească bătălia Armagedonului – Apocalipsa 12:12.

9. Noi știm care este lucrarea lui Dumnezeu pentru aceste zile, o vedem progresând, înaintând irezistibil pe pământ. Noi știm că ea va fi o lucrare *scurtă*, din pricina rigurozității, a promptitudinii și a zelului cu care Dumnezeu o face să fie dusă la bun sfârșit. Așa cum spune apostolul Pavel: „Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel: 'Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui', – Romani 9:27,28, *AAT*; Isaia 10:22,23.

10. Dumnezeu este „din veșnicie în veșnicie” și fiindcă El socotește timpul, se mișcă acum foarte repede. Timpul Său de răbdare milostivă, exercitată deja din 1918, va expira în curând. Ziua izbucnirii finale a mâniei divine va veni asupra acestei lumi asemenea unui hoț care vine pe neașteptate și ea va trece pentru totdeauna. Cerurile noi și pământul nou vor fi aici, iar cei care au apreciat bunătatea lui Dumnezeu și au profitat pe deplin de răbdarea Lui, vor intra în bucuria acelei lumi noi. „De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, și în pace. Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire” – 2 Petru 3:14,15, *AAT*

Întrebări pentru studiu

1. În pofida continuării răutății, de ce să fim mulțumiți de răbdarea lui Dumnezeu?
2. Cum profităm noi de scurtarea necazului?
- 3,4. a) Ce cale populară de astăzi, prezisă de Petru, nu vom urma? b) Ce cuvinte ale lui Iehova către Ezechiel vor fi reamintite?
5. Ce punct de vedere acceptăm noi, asemenea lui Petru, cu privire la situația de la 1918?
6. Ce așteptăm noi cu încredere, în timp ce ne îndreptăm spre ce fel de viață?
- 7,8. Cum nu putem grăbi noi venirea zilei lui Dumnezeu; totuși, cum o putem grăbi?
9. A cui lucrare o vedem progresând și de ce va fi ea scurtă?
10. Ce punct culminant este aproape și spre ce ar trebui să facem noi orice efort?

ADUNĂRI DE DISTRICT DIN ALTE ȚĂRI

Președintelui Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere i-ar fi plăcut să treacă pe la toate adunările de district din întreaga lume, dacă ar fi fost cât de cât posibil, dar lui i s-a părut bine ca în 1948 să dea atenție lucrării din Statele Unite, Alaska și Canada, despre care s-a raportat în ultimele noastre două numere. Cu toate acestea, a fost de un real interes pentru el să urmărească rapoartele, pe măsură ce veneau din toate părțile lumii, din țările sud-americane, din America Centrală, Australia și Europa. Pe măsură ce aceste rapoarte erau citite, s-a observat că același

interes a fost arătat în adunările de district din partea fraților din alte țări, așa cum a fost arătat de vestitorii împărăției din Statele Unite și Canada. Se pare că cei din Statele Unite au început primii cu adunarea lor inițială din martie, dar imediat după aceea au început adunări și în alte țări.

Orașul Mexico a avut o minunată adunare în aprilie. La lectura publică au fost prezente 1.760 persoane și au fost cufundate 99. Alte adunări au fost aranjate la Veracruz și Tuxtla Gutierrez. Acestea au fost mai mult sub forma adunărilor de circuit, având loc pentru frații din acele teritorii.

Spre sfârșitul lui aprilie, Panama a aranjat o adunare specială în Bocas del Toro. Acesta era departe de zonele mai populate, dar mulți din frații din Panama au călătorit acolo pe calea apei, pentru a oferi acestui district o bună mărturie.

Apoi a venit luna mai și puținii noștri frați din Hondurasul Britanic au fost conștienți de valoarea adunărilor și s-au adunat în Belize în număr de 66. Indiile Britanice de Vest au avut o minunată adunare la Port of Spain, Trinidad; au participat 3.623 persoane la lectura publică. Nici celor din Guatemala nu le-a lipsit bucuria de a avea o adunare și vestitorii s-au adunat în acel oraș pentru a anunța o lectură publică la care au participat 252 persoane. În aceeași lună, pentru confortul oamenilor cu bunăvoință din El Salvador, adunările s-au ținut în Santa Ana și San Salvador. La aceste cinci adunări au fost cufundate mai mult de 65 persoane cu bunăvoință, simbolizându-și consacrarea față de Domnul. Departe, de cealaltă parte a pământului, a fost aranjată o adunare de district în Noua Zeelandă. Prima a fost ținută în Auckland, unde 400 de frați s-au putut aduna la Town Hali. Cea de-a doua adunare a avut loc la Christchurch în partea de Sud a Noii Zeelande și unde au fost prezenți 260 de martori. La adunările publice au participat mai mult de 1.200 persoane.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, luna iunie a adus o altă serie de adunări de district. În Australia, datorită întinderii țării, au fost aranjate șase adunări de district și s-a raportat că persoanele cu bunăvoință au participat la acestea cu o bucurie de nedescris. Spiritul fraților este acum foarte bun și așa cum exprimau unii la adunări: „Rana s-a vindecat”. Numărul de participanți la cuvântarea publică, de la un capăt la celălalt al țării, la cele șase adunări de district, a fost de 6.353 persoane.

Europa

Continuând de înconjurul lumii, ajungem în Danemarca, unde găsim 3.286 frați adunați, iar la adunarea publică, 4.148. Au fost două noi apariții pentru frații noștri danezi, noua carte „*Să fie Dumnezeu adevărat*” în limba daneză, precum și *Cartea de cântări*. Acestea au fost acceptate cu entuziasm de toți. În Elveția, biroul de filială a avut responsabilitatea de a oferi vestitorilor informația de la adunarea de district în trei limbi diferite și prima adunare a fost ținută în prima parte a lui iunie la Vevey în limba franceză. Următorul week-end a fost la Lucerna, într-un teritoriu în care se vorbește limba germană, iar în ultima parte a lunii frații s-au adunat la Lugano, un teritoriu din Elveția în care se vorbește limba italiană.

În timp ce în toate părțile pământului martorii lui Iehova se adunau în pace și liniște și se ocupau de propria lor treabă de a duce mai departe închinarea adevărată, clerul catolic din Polonia era hotărât să întrerupă adunările de district ale martorilor lui Iehova din acea țară. Locul ales a fost Lublin și când frații noștri au început să sosească în oraș, gloatele catolice au început să se

adune, i-au acuzat pe frații noștri și i-au lovit cumplit. Poliția din Lublin a venit în ajutorul martorilor lui Iehova și a încercat să împrăstie gloatele. Partea interesantă la toate acestea era că preotul catolic stătea chiar acolo cu acei ticăloși și dirija acțiunea. Frații au încercat să iasă în serviciu pe teren, dar a fost aproape imposibil și poliția ne-a cerut să nu ne angajăm în mărturia din casă în casă, ci să rămânem în sala noastră. Singura protecție pe care poliția o putea oferi martorilor lui Iehova era la sală și pe străzi, conducându-i de la sală la gară, și la gară atunci când frații plecau. Uneori ei au trebuit să cheme pompierii pentru a folosi furtunurile cu presiune care să țină gloatele la distanță, pentru a nu-și continua comportamentul infam. Catolicii erau hotărâți să întrerupă adunarea, dar au eșuat. Ea a fost ținută timp de trei zile. În ultima zi a adunării au fost prezenți aproximativ 2.500 frați. Câțiva dintre ei au fost răniți din pricina acțiunii din partea gloatei, dar chiar și aceste condiții îngrozitoare nu i-au speriat pe cei nou interesați să se asocieze cu martorii lui Iehova. La acea adunare de district din Lublin au fost cufundate 124 persoane.

Săptămâna precedentă a fost o adunare de district la Poznan și au participat 4.600 vestitori; la adunarea publică au venit 6.000. A fost prima adunare de district din Polonia la care și-au simbolizat consacrarea prin botez în apă 278 persoane. Aceste adunări vor rămâne mult timp în amintirea fraților din Polonia, precum și a locuitorilor din aceste orașe.

În Olanda a fost ținută o minunată adunare de district și frații din întreaga țară s-au putut aduna împreună. Duminică după masa, la lectura publică, au participat 8.000 persoane; 188 au fost botezate. Aceste adunări au fost foarte practice și instructive și au constituit o încurajare pentru toți. În Franța au fost alese zece orașe pentru a face ca locul adunării să fie aproape de toți. Ultima adunare din Franța s-a ținut la sfârșitul lui iunie în Lille. A fost minunat să observăm că la aceste zece adunări au participat 5.795 persoane la sesiunile adunării, iar la adunările publice un total de 9.235. De asemenea, au fost cufundate 54 persoane. Un număr considerabil de frați s-a interesat de serviciul de pionier și a completat cererile pentru acesta. Lucrarea din Franța înaintea foarte bine în pofida timpurilor dificile din interiorul țării. Raportul din Franța încheie zicând: „Aceste adunări de district au contribuit la viitoarea expansiune a lucrării din Franța”.

Patru adunări de district s-au ținut în Insulele Britanice, două în luna iunie și două în iulie. Orașele alese au fost: Brighton, Birmingham, Blackbum și Glasgow. Adunarea din Brighton a fost cea mai mare datorită apropierii orașului de Londra. Cel mai mare număr de frați participanți la cele patru adunări a fost de 9.729, în timp ce la adunarea publică totalul impresionant a ajuns la 18.200. Prima adunare din Brighton s-a ținut în aer liber, pe un agreabil stadion. A presupus multă muncă pregătirea acestui teren pentru adunare, dar frații au fost încântați să facă aceasta. Bineînțeles că succesul adunării depindea de vremea bună și însorită. Zilele dinaintea adunării și cele de după au văzut furtuni grozave, totuși în timpul celor trei zile ale adunării din Brighton n-a căzut nici măcar un strop de ploaie, întreaga serie a adunărilor de district din Britania a fost un adevărat stimulent pentru frații britanici. Un număr din ei iau acum în considerare lucrarea de pionier în care n-au mai fost înainte, iar lucrarea din aceste insule este fără îndoială în creștere, lucru ce poate fi văzut cu ușurință din raportul anual pe 1948.

Austria nu putea să lipsească din această mare sărbătoare a adunărilor de district din lumea întreagă. A fost aranjată o astfel de adunare la Viena și s-a dovedit a fi foarte încurajatoare. Remarcabilă la această adunare a fost apariția celor două noi publicații, broșura *Bucuria tuturor popoarelor* și noua *Carte de cântări*. Cu banii foarte puțini din Austria, a fost posibil totuși ca sâmbătă să se adune 825 de frați. Sala a fost supraaglomerată duminică, când nu mai puțin de

2.000 persoane au venit să asculte cuvântarea publică. Mai mult de 1.400 au rămas pentru sesiunile de încheiere din pricina interesului crescut la adunarea publică. Adunarea s-a ținut în același loc unde Johann Strauss și-a interpretat primele valsuri. Actualul proprietar este un descendent direct al acestei familii care a construit această sală cu mult timp în urmă. Proprietarul și soția lui au fost atât de încântați de extraordinara organizație care se adunase acolo încât, fără nici o cerere, ei au redus chiria pentru cele trei zile cu 20%.

O adunare s-a ținut în Praga, Cehoslovacia, din 10 până în 12 septembrie. Din pricina doliului național decretat de guvern la moartea fostului președinte, Dr. Benesch, ei și-au putut începe sesiunile numai sâmbătă dimineața, dar frații au fost activi pe teren toată ziua de vineri. La adunare au participat cu aproape 500 de frați mai mult decât anul trecut. Sâmbătă seara am avut la sală 2.135 persoane și la lectura publică de duminică după masa 2.862. Au fost cufundați 254. Lucrarea de mărturie continuă în Cehoslovacia, deoarece servii împărăției sunt hotărâți să-L laude pe Iehova din ce în ce mai mult.

Suedia a fost de asemenea încântată de adunarea de district ținută acolo în Orebro, 13-15 august. Orebro nu este un oraș foarte mare. El are o populație de aproximativ 62.000 locuitori, dar este așa numitul centru al bisericilor libere din Suedia. Unii din liderii corpurilor religioase din acest oraș declarau că martorii lui Iehova au murit, iar acum mii de martori s-au mutat în oraș, preluând mai mult sau mai puțin controlul. A fost dată o minunată mărturie și chiar zierele au trebuit să acorde atenție acțiunii din partea servilor lui Dumnezeu. La adunarea publică de duminică au fost 3.025 persoane și duminică dimineața au fost 123 care și-au simbolizat consacrarea. La această adunare au apărut două broșuri noi: *Bucuria tuturor popoarelor* și „*Împărăția lui Dumnezeu este aproape*”, iar în decursul adunării au fost distribuite 22.979 din aceste broșuri. Înainte de adunarea din Orebro, aproximativ 20 de martori ai lui Iehova se adunau cu regularitate studiind *Turnul de veghere*. În duminica următoare după adunare au fost prezenți 40. Sperăm ca aceasta să însemne expansiune în Orebro, precum și o continuă expansiune în toată Suedia.

Trei adunări au fost ținute în Norvegia. În perioada când soarele strălucește acolo 24 de ore pe zi s-a ținut prima adunare în Harstad, departe spre nord, cu 103 participanți. Două săptămâni mai târziu, adunarea din Stavanger a strâns împreună 241 frați. Următoarea săptămână, adunarea din Drammen s-a dovedit a fi cea mai mare cu 470 participanți. Totalul pentru adunările publice la toate cele trei a fost de 1.408 participanți, iar 21 au fost botezați. Servul de filială a servit la toate cele trei adunări

Emisferele sudică și nordică

În același timp în întreaga lume, alte țări și-au avut adunările lor de district. Chile a avut o mică adunare. Cuba și-a reunit vestitorii la Havana și acolo, la adunarea publică, au fost 2.569 participanți. Brazilia a avut adunări minunate la Sao Paulo și Rio de Janeiro. Insula Jamaica, în principalul său oraș Kingston, a deținut rolul de gazdă pentru martorii lui Iehova, la adunarea publică fiind prezenți 5.250. Costa Rica a avut o adunare foarte reușită. Acolo 950 persoane au ascultat cuvântarea publică și 650 de frați au fost prezenți în seara de deschidere. Lucrarea din această țară din America Centrală înaintează cu rapiditate. În august a fost atins un nou vârf în numărul vestitorilor, totalizând 916. Acesta este un vârf extraordinar, iar frații vor trebui fără

îndoială să se ocupe să-l depășească în anul de serviciu 1949. Așadar, de la un capăt la celălalt al lumii, mulți din poporul Domnului au putut să se adune și să primească binecuvântările acestor adunări de district.

Două din adunările remarcabile ale anului au fost cele ale fraților noștri germani. În interesul lor au fost aranjate două adunări de district, una în Kassel și una în Berlin. Printre cele mai minunate lucruri pe care martorii lui Iehova le-au experimentat vreodată în domeniul adunărilor, probabil că au fost acestea două din Germania. Ținând seama de greutatea și dificultățile prin care frații au trecut și observând creșterea de când s-a încheiat cel de-al Doilea Război Mondial, nimeni nu poate aprecia pe deplin bucuria și entuziasmul acestor frați germani, dacă nu i-a văzut și n-a fost împreună cu ei. Singura speranță a multor frați era să ajungă la Kassel și să fie împreună cu martorii lui Iehova. Ei au ajuns acolo și au fost binecuvântați. Era chiar după ce a avut loc reforma monetară și majoritatea fraților erau sărăciți în ceea ce privește banii când a sosit timpul pentru această adunare, dar cu toate acestea au venit. Ce binecuvântare a fost pentru toți acești 18.000 de participanți când s-a făcut anunțul că toți de acolo puteau obține gratuit cartea legată „*Adevărul vă va face liberi*” și broșura *Bucuria tuturor popoarelor*. A fost o plăcere pentru Societate să poată dăruia aceste publicații fraților noștri germani. Raportul din Germania spune: „Fără îndoială, distribuirea gratuită a valoroaselor cărți și broșuri le va aminti fericiților beneficiari cât de mult sunt ei favorizați față de frații lor din străinătate în această privință”. Principala atracție a întregii sărbători a adunării a fost atinsă duminică. La ora trei după amiaza, în Karlswiese, au fost numărate 23.150 persoane. Au fost foarte mulți cetățeni ai orașului Kassel care au stat pe terenul din apropiere, de unde puteau să audă prin difuzoare.

Poporul german ascultă adevărul și mulți din ei sunt doritori să-și simbolizeze consacrarea. Ei știu că aceasta nu este numai o chestiune de a te alătura unei organizații. Aceasta înseamnă lucrare și predicare, așadar exact ceea ce fac frații germani. Duminică dimineața la serviciul de botez au fost 1.200 de frați care și-au simbolizat consacrarea la Kassel. În decursul zilei, 85 de vestitori ai grupelor au dat un raport pentru serviciul de pionier și au speranțe că într-o bună zi vor primi suficientă literatură, astfel încât să o poată duce oamenilor. Un frate pionier în vârstă, care stă de partea adevărului de mai mult de treizeci de ani, spunea că el a pus mărturie la multe adunări în decursul anilor, dar totul a fost eclipsat de ceea ce Domnul i-a oferit aici la Kassel: o nouă putere, o nouă bucurie și binecuvântări de nedescris. Probabil acesta a fost cel mai profund sentiment al tuturor fraților din auditoriu.

Cea de-a doua adunare de district din Germania urma să se țină în Berlin. Acest oraș, așa cum știe astăzi toată lumea, este centrul celor mai importante decizii politice. În jurul Berlinului este o blocadă în ceea ce privește sectorul occidental și „războiul rece” continuă. Dar chiar cu aceste greutatea și dificultăți ce continuă în Berlin și în sectorul rusesc, aceasta nu i-a oprit pe martorii lui Iehova să aranjeze o adunare de district. Nu se găsesc cartofi, sunt foarte puține legume, nu este lapte, există foarte puțină electricitate, gaz, combustibil și iluminat în sectorul occidental al Berlinului. În fiecare zi situația financiară dificilă devine tot mai confuză, în fiecare zi suspinul oamenilor după eliberare din starea lor zdrențăroasă și din sărăcia lor nedorită se aude din ce în ce mai tare. Dar, în pofida acestui lucru, adunarea de district a mers înainte. Adunarea publică a fost bine anunțată. Au fost distribuite pliante și au fost afișate minunate postere tipărite care anunțau cuvântarea. A fost îngăduit chiar ca o mașină să meargă pe străzi cu un difuzor anunțând lectura. Ca rezultat, duminică după amiaza, 29 august, a fost oferită cea mai mare

mărturie pentru adevăr dată vreodată în Berlin. Mai mult de 25.000 de oameni au umplut locurile marii arene Waldbuhne, care este un fel de teatru în aer liber. Fratele Frost, servul de filială, a rostit lectura publică și oamenii au fost într-adevăr impresionați de minunatul mesaj de mângâiere care le-a fost adus. Acesta a fost punctul culminant al anului de serviciu pentru frații noștri din Germania. Aici, un oraș plin de agitație, a fost pentru martorii lui Iehova o cetate de scăpare, un refugiu al păcii și armoniei, un loc unde oamenii s-au putut aduna pentru a studia Cuvântul Domnului și pentru a face planuri de a aduce mângâiere națiunilor pământului. Ei nu numai că au plănuit acest lucru, dar îl vor și îndeplini prin harul Domnului.

Au fost 16.000 de frați care au putut participa la această adunare de district din Berlin. Aceștia au venit la Berlin cu nouă trenuri speciale. Bineînțeles că ei au mai venit și cu alte mijloace de transport. A fost imposibil să se facă îngrijiri pentru hrană caldă la adunare. Frații nu-și puteau prepara hrană caldă nici măcar pentru ei, din pricina lipsei electricității și a gazului, dar nici această dificultate, nici problemele financiare din țară, datorită reformei monetare, nu i-au împiedicat pe frați să vină. Ei erau pregătiți să primească un ospăț cu lucruri miezoase de pe masa Domnului și ei l-au și primit. La această adunare au fost cufundați 1.069 de frați și surori. Datorită tuturor eforturilor minunate și aranjamentelor pentru această adunare, frații au putut striga negreșit: „Dumnezeu este cu noi”. Ei știau că Regele lor mășăluia spre victorie și că erau de partea dreaptă. Prin harul Domnului, frații germani, alături de martorii lui Iehova din întreaga lume, sunt hotărâți să ducă mai departe închinarea adevărată a Celui Prea înalt și să facă acest lucru mai bine și mai eficient decât oricând. Așa cum raporta servul de filială la adunare în comentariul său de încheiere: „A început acum un nou an de serviciu în care va fi promovată îndeosebi construcția internă a organizației. Acum este timpul ca fiecare să-și dovedească recunoștința și aprecierea, punând în practică ceea ce a auzit la aceste binecuvântate adunări de district”.

Și pentru 1949

Ar fi dificil să rezumăm binecuvântările tuturor acestor adunări fără să spunem cuvintele textului anual pe 1949: „Eu Te voi lăuda în continuare, din ce în ce mai mult”. Acesta era un sentiment natural al fiecăruia devotat pe deplin lui Dumnezeu și fiecare poate aștepta cu nerăbdare noul an cu bucurie și veselie. Așa cum a fost anunțat de fratele Knorr la adunarea din Providence, în decursul anului 1949 vor fi ținute mai multe adunări de district. S-a văzut că în majoritatea locurilor terenurile sau sălile pentru adunare erau prea mici; de aceea, în unele țări se vor ține mai multe adunări decât în decursul acestui an. De exemplu, în Statele Unite vor fi aranjate 12 adunări de district în avantajul mai multor frați. Alte filiale vor face aranjamente similare și dacă va fi necesar, vor avea mai mult decât o adunare de district, astfel încât să-i cuprindă pe toți frații în decursul anului 1949. Adunările de district s-au dovedit foarte utile și noi îi suntem recunoscători Domnului pentru acest aranjament.

Dacă Domnul va voi, în 1950 va fi aranjat un congres internațional și în majoritatea țărilor se va ține o adunare mare, centrală, pentru binecuvântarea tuturor celor din țară. Adevărații servi ai lui Dumnezeu vor cânta cu bucurie: „Eu ... Te voi lăuda în continuare, din ce în ce mai mult” – Psalmii 71:14.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

În Quebecul catolic

„Mult interes a fost manifestat de oamenii vorbitori de limbă franceză de aici. Din experiențele mele am aflat că binecuvântările Lumii Noi par să fie extraordinare pentru oameni. Chiar și catolicii drastici și-au exprimat nemulțumirea față de această stare prezentă existentă pe pământ.

„În timp ce mergeam din casă în casă, numai cu Biblia bineînțeles, am ajuns în fața unei doamne ce vorbea engleza. M-am prezentat eu și mesajul pe care îl prezentam, dar ea, fiind foarte ocupată, n-a putut vorbi mult la ușă. Am făcut un aranjament să-i fac o vizită în aceeași seară, când bărbatul ei era acasă. Când a venit seara am sunat la ușă și am fost invitat înăuntru. După câteva minute am aflat că acel om era primarul orașului. Am înțepenit pentru câteva secunde, dar am depășit imediat această stare și apoi m-am prezentat ca unul din martorii lui Iehova angajat în serviciul de vestire al Guvernului perfect. Imediat el a arătat interes, deși a declarat: 'Sunt catolic'. Am reușit să găsesc puncte comune cu el, apoi i-am explicat despre guvernul cel drept și despre binecuvântările lui și i-am oferit dovada convingătoare că noi trăim acum în timpul sfârșitului lumii. Părea complet absorbit de subiect și așa a început să-mi pună întrebări interesante. Aceasta mi-a dat ocazia să-i explic despre timpurile neamurilor care s-au încheiat în 1914 și despre multe alte dovezi, ca Matei cap. 24. Părea foarte interesat de Biblia mea în limba franceză și uitându-se prin paginile ei a spus: 'Tot ce mi-ai spus din Biblia aceasta este o realitate. Cred că ar trebui să citesc mai mult din Biblie'. A trecut repede o oră și a trebuit să plec. În timp ce mă pregăteam să plec el și-a exprimat aprecierea față de vizita mea și m-a întrebat dacă mai puteam veni”.

O experiență

din satele elvețiene în timpul vacanței.

Un frate, membru al familiei Betel din Berna, i-a spus unui alt membru următoarele experiențe, care s-ar putea să-i intereseze pe cititorii noștri. El și-a petrecut întreaga vacanță în serviciul pe teren și s-a întors înapoi mai fericit ca oricând. El a vizitat mai ales satele împrăștiate din teritoriul muntos Jura și i-a povestit acesteia cum s-a îngrijit Domnul de adăpost și de hrană:

„Odată, o femeie catolică nu avea bani, dar i-a oferit o pâine proaspătă pe care el a primit-o bucuros. La scurt timp după aceea, el căuta un loc unde să rămână peste noapte. I s-a spus să meargă pe jos aproape o oră și acolo avea să găsească o casă mare cu locuri de dormit. El a făcut așa și oamenii l-au primit peste noapte. Cu el era un frate care a dorit să-l însoțească pentru a învăța din metodele lui. Un al doilea pat nu era pregătit pentru acest al doilea vestitor. Dar oamenii au fost așa de drăguți cu ei, că în cele din urmă au improvisat un pat și astfel au putut rămâne amândoi. Când aceștia i-au invitat la cină și frații au adus pâinea cu ei, acești oameni amabili au fost foarte bucuroși, deoarece, spuneau ei, chiar nu aveau suficientă *pâine* pentru toți. După cină, fratele Schutz a întrebat familia - erau vreo câțiva la masă - dacă erau interesați să asculte o temă biblică. Toți au dorit să rămână și să asculte și el a putut să ofere o cuvântare despre 'sfârșitul

lumii'. Dimineața, când el a dorit să le dea o carte, deoarece aceștia n-au acceptat nimic în schimb pentru cazarea sa, ei au insistat să-i dea 2 franci și i-au cerut să mai vină.

„Într-un alt loc el a avut o experiență asemănătoare. Numai că de data aceasta proprietarul casei l-a invitat în casă după cină și membrii familiei s-au apropiat unul câte unul și în cele din urmă el a avut o adunare de nouă persoane. El i-a întrebat ce ar fi dacă ar trata un subiect din Biblie și ei au fost bucuroși să asculte ceva. El a vorbit mai mult de o oră, dar ei încă nu părăseau camera. Așa că el a continuat să vorbească până la unsprezece noaptea și toată lumea părea satisfăcută pe deplin. Dimineața, ei iarăși nu au dorit să primească nimic pentru cazare și mâncare și pe deasupra au luat trei cărți și câteva broșuri și un oaspete, care s-a întâmplat să fie printre ei, i-a cerut să mai vină, deoarece casa aceasta era așa de departe de orice biserică și o gospodină avea mare nevoie de un astfel de sfat”.

Fratele Schutz a plasat în decursul vacanței 76 cărți, peste 200 broșuri și mai mult de 100 reviste, în aproximativ 105 ore și mi-a spus cum celălalt frate, care a vrut să fie cu el, i-a spus că acum el a văzut secretul predicării cu cheltuieli reduse.

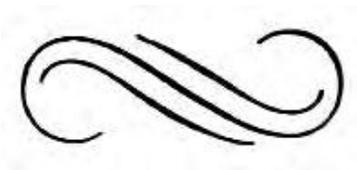
Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu anulează opoziția

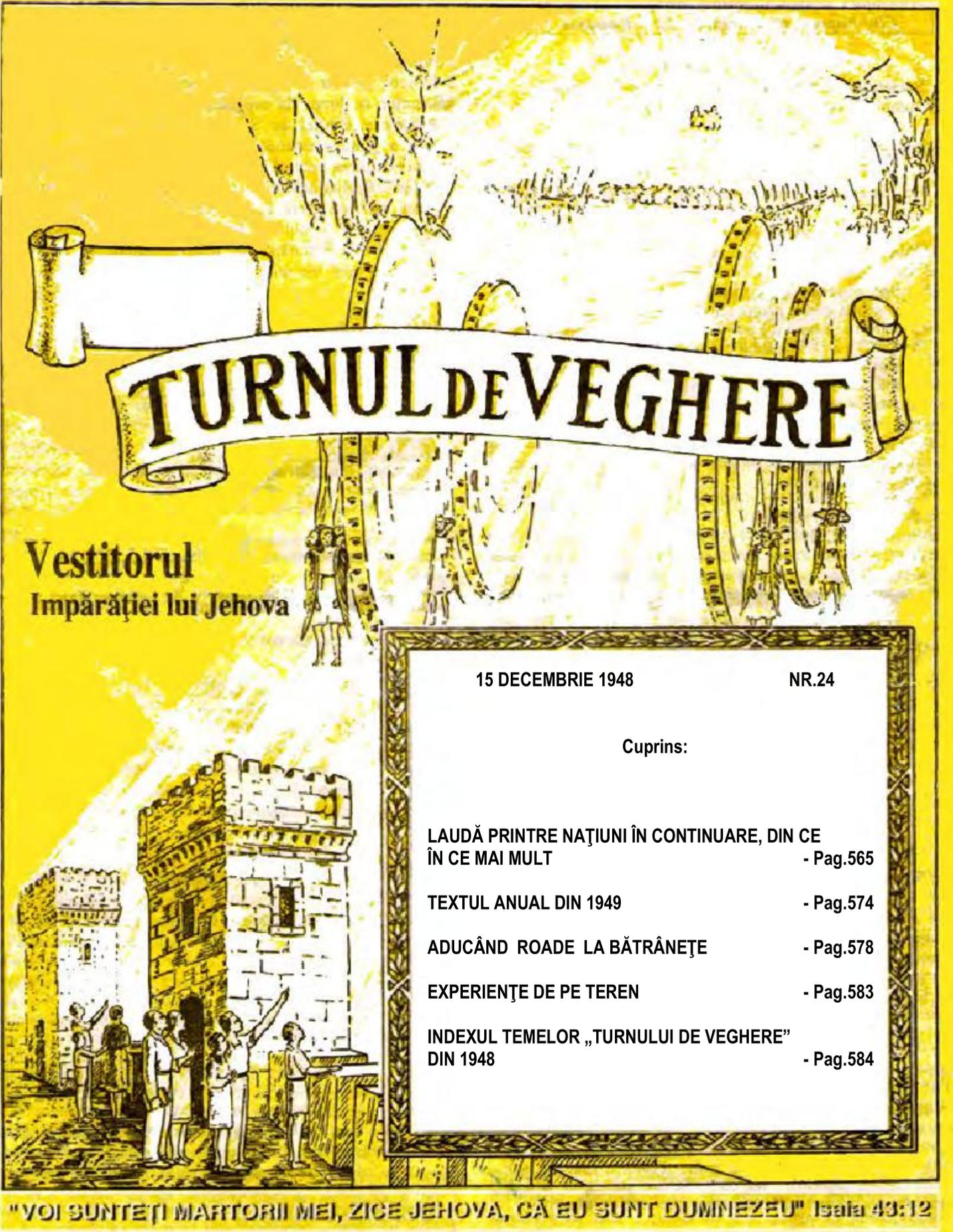
Următoarea experiență arată puterea adevărului lui Iehova de a zdrobi opoziția față de martorii Săi (2 Cor 10:4). Printr-o declarație amabilă, dar fermă, din adevăr, servii credincioși ai lui Dumnezeu s-au recomandat conștiințelor oamenilor.

„La adunarea circuitului 6 din Illinois, în prima parte a zilei de duminică am aflat că Legiunea Americană urma să vină la cuvântarea publică și prin urmare ne-am pregătit să-i primim. Cam pe la ora 3 p.m, aproape o sută din ei, împreună cu soțiile lor, au intrat țănoși cu pălăriile pe cap. S-au apropiat de intrarea principală a auditoriului liceului, dar li s-a spus politicoasă că toate locurile erau ocupate. Ei au fost invitați să meargă la balconul sălii de gimnastică ce se afla chiar în spatele scenei, de unde puteau vedea toate lucrările, deoarece ușile despărțitoare erau deschise. Ei au acceptat escorta oferită de martorii lui Iehova și au stat jos cu pălăriile pe cap. După ce au ascult argumentul scriptural, majoritatea lor și-au schimbat atitudinea. Unii și-au scos pălăriile, s-au așezat și au ascultat cu atenție, unii chiar luând notițe. Mai târziu au început să zâmbească și chiar au aplaudat când martorii lui Iehova o făceau. Nu a fost creată nici o tulburare, ci toți au devenit mai atenți. Au rămas cu toții la întreaga cuvântare, apoi au plecat în liniște, au avut o scurtă conversație liniștită în fața școlii, după care s-au urcat în mașini și au plecat.

„Poliția, care a fost anunțată, era în apropiere, precum și șeful departamentului pentru educație, care apăra libertatea. Șeful poliției spunea că ei nu au venit să aibă grija de noi, în care puteau avea încredere, ci au venit să aibă grijă de ai lor! Au mai fost și alte replici amabile. Un membru al Legiunii Americane, în timp ce pleca cu pălăria în mână a spus că mergea s-o arunce în sertar și să înceapă să cugete puțin.

„Toți, ca servii Celui Prea Înalt, am fost recunoscători că protecția și călăuzirea lui Iehova erau asupra noastră și că pentru numele Său era dată o mărturie mai mare”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

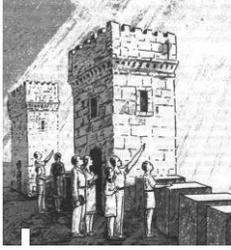
15 DECEMBRIE 1948

NR.24

Cuprins:

LAUDĂ PRINTRE NAȚIUNI ÎN CONTINUARE, DIN CE ÎN CE MAI MULT	- Pag.565
TEXTUL ANUAL DIN 1949	- Pag.574
ADUCÂND ROADE LA BĂTRÂNEȚE	- Pag.578
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag.583
INDEXUL TEMELOR „TURNULUI DE VEGHERE” DIN 1948	- Pag.584

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXIX

15 Decembrie 1948

Nr. 24

LAUDĂ PRINTRE NAȚIUNI ÎN CONTINUARE, DIN CE ÎN CE MAI MULT

„Eu... Te voi lăuda tot mai mult”. – Psalmii 71:14

IEHOVA Dumnezeu este încrederea sigură a tuturor celor care caută eliberarea de marele pericol din lume. Din tinerețea noastră plină de viață și energie, până la bătrânețea plăpândă, noi ne putem bizui pe El că ne va scăpa de puternicii dușmani ce pun la cale ruina și nimicirea noastră. Când energia noastră de viață și puterile noastre corporale vor slăbi din pricina vârstei noastre înaintate, El se va dovedi loial. El nu-i va dezamăgi niciodată pe cei care și-au păstrat încrederea în El de-a lungul vieții. Această regulă de comportament divin rămâne adevărată nu numai în ceea ce privește persoanele individuale, ci și cu privire la organizațiile devotate Lui.

2. Marile organizații ale lumii acesteia, care pretind că îi servesc pe Dumnezeu și pe Cristos, nu acceptă și nu se bizuiesc pe această regulă divină. Așa numita „creștinătate” mărturisește că vede în comunismul ateu o adevărată amenințare pentru existența ei și pentru instituțiile sale politice, comerciale și religioase. Pe unele bancnote ea imprimă cuvintele „Ne încredem în Dumnezeu”, dar, contrar acestui fapt, ea întoarce spatele împărăției Lui și își pune credința în democrațiile puternic înarmate ale acestei lumi pentru a o salva. În același timp, pentru a menține relații pașnice între țări, ea se bizuiește mult pe Națiunile Unite, o amestecătură de națiuni păgâne și preținși creștini, comuniști, democrați, socialiști și capitaliști. Pe acei puțini oameni care își păstrează încrederea adevărată și ireproșabilă în Iehova Dumnezeu, creștinătatea îi consideră că nu sunt în pas cu timpurile și sunt împotriva bunăstării publice, îi persecută și îi discriminează. Ipocrizia ei religioasă o va conduce în curând în ruină, dar acei creștini care îl fac într-adevăr pe Iehova Dumnezeu scăparea lor, îl vor lăuda din ce în ce mai mult. Ei vor fi eliberați și vor prospera în lumea nouă.

3. Declarațiile de mai sus sunt puternic sprijinite și mult accentuate în profeția inspirată a Psalmului 71. În ebraica originală în care a fost scris, psalmul acesta se prezintă fără un titlu sau antet și începe imediat cu cuvintele: „În Tine, Iehova, îmi caut scăparea” (Psalmii 71:1, *ASV*). Și încă ceva, aceste cuvinte de deschidere se leagă în mod curgător de cuvintele de încheiere ale Psalmului 70. Din aceste motive s-a înțeles că Psalmul 71 este unul cu Psalmul 70, cele două alcătuind de fapt un singur psalm. Aceasta fiind așa, Psalmul 71 a fost compus de vârstnicul rege al Ierusalimului, David, deoarece Psalmul 70 are antetul: „Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David; Ca aducere aminte” (Psalmii 70, *ASV*). Pentru a sprijini autoritatea lui David ca autor avem *Versiunea Septuaginta* Grecească, prima traducere a Bibliei ebraice din vechime. În ea, acest psalm, înregistrat ca Psalmul 71 în traducerile ne-catolice, apare ca Psalmul 70, și are acest antet: „Al lui David, *un Psalm cântat de fiii lui Ionadab și de primii care au fost luați*

prizonieri” (Psalmii 70:1, *LXX*, traducerea lui Bagster). *Versiunea* romano-catolică *Douay* urmează *Septuaginta* Grecească și citează astfel: „Un psalm pentru David. Al fiilor lui Ionadab și al foștilor prizonieri” – Psalmii 70:1, *Douay*.

4. David din Bethlehem a fost uns de profetul Samuel la porunca lui Iehova pentru a fi regele națiunii Israel. El a murit ca rege în cel de-al 71-lea an al său, după o domnie de 40 de ani și jumătate. El ar fi putut scrie foarte bine acest psalm la bătrânețe. Dar în împlinirea prezentă a Psalmului 71, psalmistul vorbește în mod profetic pentru o *organizație* a poporului lui Dumnezeu la bătrânețea ei.

5. Prejudicata religioasă nu trebuie să orbească pe nimeni, păgân sau iudeu, catolic sau protestant, pentru un fapt special: Indiferent de traducerea pe care cititorul o folosește, ebraica originală din Psalmul 71 face clar faptul că psalmistul mărturisește devotament pentru Iehova ca Dumnezeu și îl recunoaște ca pe Domnul său. Tocmai din acest motiv, psalmistul face apeluri repetate pentru eliberare și ajutor la bătrânețea lui; de asemenea, organizația vizibilă a lui Dumnezeu și toți cei asociați cu ea astăzi, trimit apeluri repetate pentru eliberare și ajutor în mijlocul evoluțiilor lumii de astăzi. Aceștia se bazează pe dreptatea lui Dumnezeu și vorbesc și cântă despre ea în mijlocul acestei lumi corupte. Chiar de la început, vârstnicul psalmist mărturisește fără rușine pe ce se bazează încrederea și speranța sa și strigă cu voce tare: „În Tine, Iehova, îmi caut scăparea: să nu rămân de rușine niciodată! Scapă-mă, în dreptatea Ta și izbăvește-mă! Pleacă-ți urechea spre mine, și ajută-mi. Fii o stâncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna! Tu ai hotărât să mă scapi, căci Tu ești stâncă și cetățuia mea” – Psalmii 71:1-3, *ASV*

6. Acum, noi îți cerem numai să examinezi faptele ce au legătură cu împlinirea modernă, atunci când întrebăm: Pe cine găsim noi refugiindu-se la Iehova în 1949 și strigându-L pentru eliberare și salvare? Arătați-ne o organizație religioasă a creștinătății sau una a evreimii făcând așa. Nu puteți; ci numai aceia fac așa, care sunt cunoscuți în lumea întreagă sub numele Dumnezeului Cel Prea înalt, anume martorii lui Iehova. Ei suferă mereu persecuție și opoziție din partea tuturor sistemelor religioase ale creștinătății și folosirea de către ei a numelui este pusă sub semnul întrebării de aceste sisteme, care întreabă pe un ton sarcastic: „Cum i-a invitat Iehova pe ei să fie martorii Lui?”

7. Această revistă, *Turnul de veghere*, se află acum în cel de-al șaptezecilea an al său, o vârstă destul de înaintată. Așadar, din iulie 1879, martorii Dumnezeului Cel Prea înalt folosesc această revistă ca pe un mijloc de publicare a adevărului Bibliei și pentru a servi oamenilor hrană spirituală, încă din cel de-al treilea număr al său (cel din septembrie 1879), revista *Turnul de veghere* a început să îndrepte atenția spre *Iehova* ca fiind numele Dumnezeului Cel Prea înalt, Tatăl Domnului Isus Cristos. Citiți numai articolul „Ziua judecății” la paginile 7 și 8 din numărul trei al acestei reviste, pentru a verifica acest fapt. În numărul din octombrie 1881, numele divin începe să figureze în titlurile articolelor. În acel număr găsim articolul intitulat: „Picioarele lui Iehova”, care folosește ca text de bază următoarele: „'Așa zice *Iehova*. Cerul este tronul Meu și pământul așternutul *picioarelor* Mele'. - Isaia 66:1 [traducerea literală din ebraică]”. Acel articol îl descrie pe Iehova întemeind împărăția Fiului Său Isus Cristos și arată spre anul 1914 A.D. ca o dată însemnată în „timpul necazului”. Cel mai rău dintre toate necazurile pământești fiind anticipat, atunci a fost simțită foarte mult necesitatea de a face din Domnul Dumnezeu un refugiu.

8. Într-un anumit sens, din 1925 noi am început să ne refugiem în Dumnezeul Cel Prea înalt care poartă exclusiv numele *Iehova*. „Ca să știe oamenii, că numai Tu, al cărui nume este

IEHOVA, ești Cel Prea înalt pe tot pământul” (Psalmii 83:18). În anul acela Domnul Dumnezeu ne-a îndreptat atenția spre uluitorul fapt că scopul Său în bătălia Armagedonului este să-Și facă un nume, căci El însuși va lupta în acea bătălie pentru poporul Lui. Așadar, în numărul *Turnului de veghere* din 1 ianuarie 1926, articolul principal era: „Cine va onora pe Iehova?” Paragraful 38 spunea: „Se apropie timpul când Dumnezeu își va face un nume. Dumnezeu va avea pe cineva pentru a fi martorii Săi pe pământ. Și cine am putea noi aștepta că va avea privilegiul de a ocupa acel loc? Bineînțeles că nimeni altul decât Sionul, organizația lui Dumnezeu, din care unii membrii se află pe pământ. Acestora Iehova le zice: 'Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, ... prin urmare, voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu',” – Isaia 43:10-12. La aceasta, paragraful 43 adăuga: „Acum numai o rămășiță din cei care se mărturisesc a fi urmașii lui Isus vor fi martori credincioși și adevărați ai Dumnezeului nostru. Toate națiunile care se numesc creștine au defăimat numele sfânt al lui Dumnezeu; El va aduce asupra lumii un mare timp de necaz în acea mare și înfricoșătoare zi a Domnului' și-Și va face un nume ca oamenii să știe că El este Dumnezeu. El va avea data acum o mărturie despre acest fapt și a privilegiat Sionul să o dea”.

9. Doi ani mai târziu, *Turnul de veghere* (1 ianuarie 1928) a publicat articolul principal „Onorați-I numele” și în acesta (paragraful 26) accentua adevărul din Proverbe 18:10: „Numele lui Iehova este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost”, –

10. Sub o astfel de încurajare din Scripturile sacre și prin *Turnul de veghere*, poporul consacrat al lui Dumnezeu și-a concentrat energiile ca niciodată înainte pentru a da o mărturie pentru numele Său la toate națiunile globului. Cu mult timp în urmă, Iacov a declarat că scopul lui Dumnezeu în această „eră creștină” este să scoată afară un popor pentru numele Său (Faptele Apostolilor 15:14) și în anii care au urmat anului 1928, poporul lui Iehova l-a adus numele în prim-plan înaintea lumii. Prin forța faptelor istorice și a profeției împlinite, și nu din îngâmfare, duminică 26 iulie 1931, la congresul internațional din Columbus, Ohio, ei s-au anunțat lumii prin numele scriptural de „martorii lui Iehova”. Demnitatea numelui trebuia să fie dovedită, nu numai prin ceea ce au făcut în anii trecuți, ci ridicându-se cu credincioșie la înălțimea numelui în viitor. Pentru acest motiv ei și-au păstrat numele de atunci încolo, în ciuda întregii batjocuri publice, a persecuției religioase și a discriminării judiciare care sunt îngrămadite asupra lor. Până în această zi ei continuă să „vestească împărăția lui Iehova” așa cum este declarat pe coperta acestei reviste, începând cu numărul său din 1 martie 1939. Adoptarea deschisă a numelui „martorii lui Iehova” și activitățile lor credincioase în armonie cu acesta au demonstrat dincolo de orice contestare a religioniștilor împotriviți că acești martori ai Dumnezeului Cel Prea înalt sunt astăzi singurii de pe pământ care s-au refugiat la Iehova și care L-au făcut „stânca lor de adăpost”, așa cum a profetizat psalmistul.

„Stânca mea”, „Piscul meu”

11. Mai ales începând cu „anul sfânt 1933” al Vaticanului, după ce Hitler a ajuns dictator în Germania, sistemele religioase ale creștinătății, conduse de Ierarhia romano-catolică, încearcă să-i extermine pe martorii lui Iehova prin orice mijloc, în țări totalitare, precum și în țări democratice. La momentul potrivit s-a profitat de cel de-al Doilea Război Mondial în încercarea de a-i înăbuși pe acești martori creștini ai Domnului Dumnezeu și de a-i nimici. Supraviețuirea lor până în acest an de după război, cu zecile de mii de persoane cu bunăvoință asociindu-se cu ei, dovedește că

Iehova a fost un refugiu sigur pentru ei. El nu i-a lăsat să fie dați de rușine, nici nu le-a lăsat încrederea în El să fie dezamăgită. În dreptatea Sa El i-a eliberat de dușmanii lor asupritori și i-a scăpat de exterminarea care îi amenința. El și-a plecat urechea la strigătele lor în mijlocul persecuției prin dușmanii uniți. El i-a salvat pentru o mărturie ulterioară, care dorește să fie pusă pe pământ înainte de Armagedon. Ei sunt astăzi un exemplu viu al adevărului că bărbații și femeile credinței, care apelează întotdeauna la Iehova ca Dumnezeu lor al închinării, îl vor găsi că este o „stâncă de adăpost”. Ei pot folosi cuvintele psalmistului David către Iehova: „Tu ești stâncă mea [piscul meu] și fortăreața mea. Tu ai dat poruncă să mă salvezi”.

12. Înainte să fie înălțat ca rege peste Israel, cel ce l-a ucis pe uriașul Goliat, David, era urmărit de necredinciosul domnitor Saul și de forțele sale militare. Citim: „Saul a plecat cu oamenii săi în căutarea lui David. Despre lucrul acesta s-a dat de veste lui David, care s-a coborât la stâncă și a rămas în pustia Maon. Saul, când a auzit, a urmărit pe David în pustia Maon. Saul mergea pe o parte a muntelui, și David cu oamenii lui pe cealaltă parte a muntelui. David fugea repede ca să scape de Saul. Dar Saul și oamenii lui chiar l-au înconjurat pe David și pe ai lui, ca să pună mâna pe ei, când un sol a venit și a spus lui Saul: 'Grăbește-te să vii, căci au năvălit Filistenii în țară.' Saul a încetat să urmărească pe David și s-a întors să iasă înaintea Filistenilor. De aceea locul acela s-a numit Sela-Hamahlecot (Stâncă împărțirii). De acolo David s-a suit spre locurile întărite din En-Ghedi” – 1 Samuel 23:25-29, *AAT*

13. Nu există nici o îndoială că Iehova Dumnezeu, în care David s-a încrezut, a poruncit ca o astfel de presiune să fie pusă asupra regelui Saul pentru a-i retrace forțele, tocmai atunci când acesta îl avea în mână pe fugarul David, acolo, la acel pisc sau stâncă din deșertul Maon. Printr-o manevră promptă Atotputernicul Dumnezeu a ținut acea stâncă sau acel pisc între David și persecutorii lui, astfel încât acei urmăritori nu l-au ajuns din urmă pe acest închinător uns al lui Iehova. Nu simpla stâncă sau piscul au fost cele care l-au făcut pe David să fie în siguranță, ci Dumnezeu său. Din acest motiv bun David l-a numit atunci pe Iehova „stâncă sa [piscul]” și întotdeauna el își înălța rugăciunea la Iehova când apărea pericolul. El n-a fost dezamăgit niciodată. Faptele arată că la fel se va întâmpla cu martorii lui Iehova în acest secol. Numele Domnului Dumnezeu se află asupra lor pentru protecție. Adesea, într-un număr copleșitor și cu forțe materiale superioare, dușmanii lor au fost gata să năvălească peste ei pentru a-i nimici. Dar Iehova a stat ca un pisc stâncos între dușmanii nelegiuiți și obiectivele lor. Aceasta a întărit încrederea în El a rămășiței Sale unse credincioase și a asociaților lor cu bunăvoință, ca stâncă și fortăreața lor la care să apeleze întotdeauna.

Din tinerețe înainte

14. Psalmistul se aștepta ca Iehova să nu se schimbe niciodată de a fi eliberatorul său. Aceasta pentru că însuși psalmistul nu s-a schimbat niciodată de la a se închina lui Iehova ca Dumnezeu și de la a-L asculta ca Domn Suveran. Așadar, el s-a rugat cu încredere: „Izbăvește-mă, Dumnezeule, din mâna celui rău, din mâna omului nelegiuit și asupritor! Căci Tu ești nădejdea mea, Iehova, Dumnezeule! în Tine mă încred din tinerețea mea. Pe Tine mă sprijin, din pântecul mamei mele. Tu ești Binefăcătorul meu încă din pântecul mamei; pe Tine Te laud fără încetare.” (Psalmii 71:4-6, *ASV*). Vârstnicul psalmist nu l-a numit pe dușmanul cel rău, omul nelegiuit care era așa de dornic să-l nimicească, care nu s-a oprit de la violență și trădări crude.

15. Isus a fost cunoscut ca „fiul lui David” și asemenea strămoșului Său regal, David, El și-a pus nădejdea și încrederea în Domnul Iehova ca Dumnezeu și Tatăl Său. În cazul Său, preoții religioși, cărturarii și bătrânii, au corespuns omului rău, nelegiuit și crud pe care psalmistul i-a menționat. Chiar acești dușmani religioși au confirmat speranța și încrederea lui Isus în Iehova Dumnezeu, căci noi citim despre Isus pe când atârna pe stâlpul de tortură: „Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu, să-L scape acum Dumnezeu dacă-L iubește. Căci a zis: Eu sunt Fiul lui Dumnezeu” (Matei 27:41-43). Deoarece Isus, ca Marele Preot al lui Dumnezeu, trebuia să moară pentru păcatele omenirii, eliberarea Lui de către Dumnezeu n-a venit până n-a zăcut în mormânt trei zile. Pentru aceasta, eliberarea Lui a fost cu atât mai remarcabilă.

16. Chiar și atunci când Isus era copil, marele dușman Satan Diavolul a încercat să-L distrugă prin intermediul soldaților pe care nelegiuitul, crudul și violentul împărat Irod i-a trimis la Bethleem. Tatăl Său Iehova L-a salvat pe copil, avertizându-i pe părinții Lui pământești și trimițându-i jos în Egipt până după moartea lui Irod. Citim că El a rămas acolo „până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: Am chemat pe Fiul Meu din Egipt” (Matei 2:15). Cu toate acestea, profetia din care citează Matei pentru a o aplica parțial la copilul Isus, spune în întregime: „Când era tânăr Israel, îl iubeam, și am chemat pe Fiul Meu din Egipt” (Osea 11:1). Împlinirea completă a profetiei lui Osea este prin urmare cu Israelul spiritual, adunarea creștină a urmașilor lui Isus. Ei au fost prefigurați de izraeliții naturali pe care Dumnezeu i-a scos din Egiptul literal sub conducerea profetului Moise. Atunci ei erau doar o tânără națiune teocratică. Când Moise a apărut înaintea lor în Egipt ca profetul lui Dumnezeu, pentru a-i conduce, el a declarat că numele Dumnezeului care l-a trimis era Iehova. Prin toată călătoria de patruzeci de ani prin pustie care a urmat ieșirii lor din Egipt, el i-a învățat să se teamă de numele lui Dumnezeu și să se încreadă în el. La muntele Sinai el le-a dat cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, dintre care prima zice: „Eu sunt Iehova Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. În cântarea sa de rămas bun către Israel, Moise a cântat: „Voi vesti numele lui Iehova” – Exod 20:1-3 și Deuteronom 32:3, *ASV*

17. Asemuindu-l pe Israelul natural din acel timp cu un copil, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre tinerețea acelei națiuni teocratice tipice. Privind înapoi la persecuțiile continue asupra acestui popor, pentru că era națiunea aleasă a lui Iehova, psalmistul spune: „Destul m-au asuprit din tinerețe - s-o spună Israel! - destul m-au asuprit din tinerețe, dar nu m-au biruit” (Psalmii 29:1,2). Și profetul Ieremia îi spune lui Israel: „Așa vorbește Iehova: Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără... Atunci Israel era închinat lui Iehova, era cele dintâi roade ale lui; toți cei ce mâncau din ele se făceau vinovați” (Ieremia 2:2,3, *ASV*). Tot la fel este cu adevărata organizație creștină al cărui Cap este Isus Cristos: ea și-a avut tinerețea în zilele lui Isus și ale celor doisprezece apostoli ai Săi. Isus, care a fost prefigurat de profetul Moise, a învățat această națiune sfântă a Israelului spiritual să se teamă de numele lui Iehova și i-a scos din anti-tipicul Egipt, această lume asupritoare cu religiile ei. Într-o ultimă rugăciune împreună cu apostolii Săi credincioși, Isus i-a zis lui Iehova Dumnezeu: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi” – Ioan I 7:6,1 1, *ASV*

18. În felul acesta, în tinerețea ei, organizația creștină de sub conducerea lui Cristos, Capul, a fost învățată să se bizuiască pe Iehova Dumnezeu și să rămână lângă El pentru toate secolele care vor urma.

19. Mama organizației creștine de sub Cristos Capul? Nu, ea nu este fecioara iudaică Maria, care L-a născut pe Isus. Iehova Dumnezeu are o organizație universală de creaturi unite și credincioase Lui ca și Cap și Domn, iar acestei organizații îi este dat numele simbolic de *Ierusalim*. El îi vorbește acesteia ca și soției Sale, zicându-i: „Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova al oștirilor este numele Său; și Sfântul lui Israel este Răscumpărătorul tău” (Isaia 54:5, *ASV*). Din pântecul acestei mame universale, această organizație căsătorită cu El, Dumnezeu, ca Tată, scoate organizația creștină al cărui Cap este Isus Cristos. Organizația mamă este cea la care se face referire când Pavel le spune fraților săi creștini: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber și el este mama noastră” (Galateni 4:26, *ASV*). Adevărata organizație a copiilor lui Iehova, care îl urmează pe Isus Cristos ca Stăpân, ține la nădejdea și încrederea ei în Iehova chiar din ziua nașterii sale, anume ziua Cincizecimii, când Iehova și-a revărsat spiritul sfânt prin Isus Cristos. Astăzi, după nouăsprezece secole, ea poate încă să spună: „Pe Tine m-am sprijinit de la naștere; din pântecul mamei mele, Tu ai fost sprijinul meu; în Tine este speranța mea mereu” (Psalmii 71:6, *AAT*). Un număr de organizații religioase din creștinătate pretind că se trag fără întrerupere din organizația originală apostolică a primului secol. Dar cum demonstrează ei acel devotament apostolic față de Iehova și încrederea în El? Însă faptele îi dovedesc pe martorii lui Iehova din secolele al nouăsprezecelea și al douăzecilea demni și îndreptățiți să-și asume și să repete cuvintele psalmistului. Ei au rămas lângă Iehova și speranța lor continuă să fie în El prin Cristos.

„La vremea bătrâneții”

20. În 1931, când a fost adoptat numele „martorii lui Iehova”, toată lumea se mira de ei și își închipuia că erau doar „o altă sectă religioasă”. În anii următori, lumii i s-au dat mai multe motive să se mire de ei. Aceasta este în armonie cu următoarele cuvinte ale psalmistului: „Să mi se umple gura de laudele Tale și în fiecare zi să Te slăvească! Pentru mulți am ajuns ca o minune, dar Tu ești scăparea mea cea tare. Nu mă lepăda la vremea bătrâneții, când mi se duc puterile, nu mă părăsi!” – Psalmii 71:7-9, *ASV*

21. Chiar Isus Cristos, Capul organizației creștine, a fost un motiv de uimire, o minune, pentru religioniștii necredincioși din zilele Sale. Aceasta s-a întâmplat așa cum a prezis profeția, căci El este Marele Profet al lui Iehova care a fost prefigurată de Isaia. Profeția lui Isaia este citată și aplicată la Cristos de apostolul Pavel, care zice: „De asemenea, Lui nu-i este rușine să-i numească frați când zice, ... Iată-mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (Evrei 2:11-13). Întreaga profeție din Isaia 8:18 vorbește în mod profetic despre Isus și urmașii Săi, copiii Lui dați de Dumnezeu, ca fiind minuni în lumea religioasă, zicând: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem semne și minuni în Israel de la Iehova al oștirilor care locuiește în muntele Sion” (*ASV*). Prin urmare, adevărații urmași de astăzi ai lui Cristos trebuie să fie atât minuni, cât și semne, pentru lumea religioasă modernă.

22. Martorii lui Iehova sunt întocmai așa. Pentru sistemele religioase ale creștinătății care au devenit o parte a lumii acesteia și s-au conformat ei în gândire și acțiune, martorii Dumnezeului Cel Prea înalt sunt o minune din pricina refuzului lor ferm de a se compromite cu această lume. Ei sunt un miracol pentru că mărturisesc deschis numele lui Iehova și predică împărăția Sa în același

mod ca Isus Cristos și discipolii Lui, „public și din casă în casă” (Faptele Apostolilor 20:20). Isus Cristos a fost un miracol în zilele Sale pentru persecuțiile religioase, teribilele suferințe și batjocuri pe care le-a suferit. Imitatorii Săi credincioși de astăzi, martorii lui Iehova, sunt o minune, de asemenea, pentru persecuțiile și dușmănia pe care ei o suportă din partea creștinătății combinate și a evreimii, și pentru nenorocirile, acuzațiile false și rușinea pe care au suportat-o până acum, astfel încât creștinătatea este uluită, deoarece ei continuă încă să meargă înainte și să crească. Predicarea lor continuă a acestei evanghelii a împărăției lui Dumnezeu în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, este o parte a marelui semn al sfârșitului acestei lumi rele și al prezenței Regelui lui Iehova, Isus Cristos, pe tronul ceresc de domnie pentru a domni în mijlocul vrăjmașilor Săi – Matei 24:14; Psalmii 1 10:1,2.

23. Totuși, martorii lui Iehova știu că ei trebuie să fie expuși ca o minune, ca un miracol, un semn înaintea ochilor lumii și ce trebuie să-i coste această poziție. Pentru a o suporta, ei îl fac pe Dumnezeu Cel Prea înalt refugiul lor puternic și astfel își păstrează neclintită integritatea față de El. În refugiul lor puternic gurile li se umplu cu lauda Sa și o spun cu curaj. Sistemele religioase ale creștinătății îl prezintă pe Iehova ca fiind înfiorător, spunând că El este un Dumnezeu căruia îi place în mod hain să chinuiască veșnic sufletele umane după moarte, în foc și pucioasă literale, și care este responsabil pentru toate nenorocirile care au venit peste omenire începând cu anul 1914 A.D. Dar martorii lui Iehova îl descriu oamenilor de bine conform învățăturii din Biblie și arată frumusețea și virtuțile Lui cât e ziua de mare.

24. Calculat din ziua sărbătorii Cincizecimii A.D. 33, când Iehova Dumnezeu a revărsat spiritul sfânt prin Isus Cristos peste discipolii credincioși, acesta este cel de-al douăzecilea secol de viață și experiențe minunate ale organizației creștine. Acum ea se află la bătrânețe, căci Biblia prezice timpul când această organizație de creștini unși de spirit trebuie să treacă de pe scena pământescă spre moștenirea lor cerească și acest timp, evident, este aproape. Când va fi completă, această organizație de sub Isus Cristos, Capul, va număra numai 144.000 de membrii; după toate aceste secole în care Dumnezeu alege acest popor pentru numele Său, există numai o mică rămășiță din cei 144.000 lăsată acum în carne printre oameni. De aceea, în această perioadă a bătrâneții, organizația vizibilă este slabă din punct de vedere numeric; tăria numărului mare scade. În această situație, va lepăda Domnul Dumnezeu această rămășiță? Îi va părăsi El din pricină că tăria lor din punct de vedere numeric slăbește și numărul lor mic atrage după sine persecuția? Nu. Ei cheamă numele lui Iehova; și deoarece este implicat numele Său, rămășița unsă se roagă ca El să nu-i părăsească. Ei doresc să rămână poporul Său.

Potrivnici sortiți ocării și rușinii

25. Există un motiv special ca acest apel să nu fie uitat acum. Profețiile sacre arată că la sfârșitul acestei lumi, când organizația teocratică a poporului uns al lui Iehova se va afla la bătrânețe ei, Satan Diavolul va fi aruncat din cer pe pământ, va persecuta organizația lui Dumnezeu și „va face război cu rămășița seminței sale” (Apocalipsa 12:7-17). În limbajul psalmistului, această rămășiță unsă zice acum: „Căci vrăjmașii mei vorbesc de mine și cei ce-mi pândesc viața se sfătuesc între ei, zicând: 'L-a părăsit Dumnezeu; urmăriți-i, puneți mâna pe el, nu-i nimeni care să-l scape!' Dumnezeule, nu Te depărta de mine! Dumnezeule, vino degrabă în ajutorul meu! Să rămână de rușine și nimiciți, cei ce vor să-mi ia viața! Să fie acoperiți de rușine și de ocară cei ce-mi caută pierzarea!” (Psalmii 71:10-13, *AAT*). Dușmanilor noștri le-ar plăcea să

creadă că Atotputernicul Dumnezeu și-a părăsit martorii devotați. De fapt, Dumnezeu lasă ca aceasta să pară așa, pentru a le permite dușmanilor să devină îndrăzneți și nechibzuiți și să-și arate nelegiuirea din inimă, aflată în spatele feței lor religioase ipocrite. Dumnezeu chiar a permis Fiului Său iubit să strige pe stâlpul de tortură, în împlinirea psalmului 22:1: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Este un test al credinței și al devotamentului pentru urmașii Săi credincioși de a ajunge într-o împrejurare asemănătoare, să fie părăsiți în aparență de Iehova Dumnezeu.

26. Psalmistul îi spunea lui Dumnezeu că dușmanii vorbeau împotriva lui și complotau împotriva vieții sale. Acum, când se ajunge la vorbirea dușmănoasă cu un plan sinistru împotriva martorilor lui Iehova, noi acuzăm că există o conspirație în presa romano-catolică pentru a-i prezenta într-o lumină falsă pe acești creștini credincioși. Ca o dezvăluire recentă a acestui fapt, cităm din publicația lunară religioasă VICTORIAN Magazine a Părintelui Baker, publicată în Lackawanna, N.Y. La pagina 65 a numărului ei din iunie 1948, sub titlul „Atenție, americani!” și între scurte articole despre comunism și un articol final despre poporul german corupt de Hitler, *Victorian* publică într-un mod îndrăzneț următorul articol:

PRESA CATOLICĂ ne spune că guvernul ateu al Poloniei finanțează secte ca Martorii lui Iehova pentru a distruge catolicismul poporului. Agenții comerciali ai „Turnului de Veghere” dau ocol caselor cu broșuri ce insultă Biserica. De asemenea, duminica sunt organizate lecturi ce denunță catolicismul și slăvesc comunismul.

(Cu același scop și de același fel cu fragmentul citat mai sus din propaganda romano-catolică este și următoarea transmisie a Știrilor catolice la stația radio WHKC, Columbus Ohio, 16 octombrie 1948, ora 6:45 p.m., într-o încercare de a prezenta într-un mod fals lucrarea de ajutorare pe care o îndeplinesc martorii lui Iehova printre frații lor din Polonia: „J.W. Ofertă pentru polonezi: 15 \$ pentru sufletul tău. „Varșovia - îți poți vinde sufletul pentru 15 sau 20 \$ aici dacă asta este părerea ta despre valoarea lui. Dar valoarea catolicilor loiali din Polonia este mai mare. „Martorii lui Iehova profită cu cruzime de sărăcia oamenilor, dau un pachet cu hrană americană și 10 \$ oricui părăsește Biserica catolică și se alătură sectei lor. Sunt puțini care primesc oferta. „Guvernul sovietic satelit încurajează și ajută financiar pe martori, a căror literatură gratuită poartă clar urme ale propagandei comuniste”. Această transmisie a fost realizată de Monseniorul Herman E. Mattingly, editor al publicației *Register* din Columbus (catolică). Aceasta a fost o prezentare de interes public a United Broadcasting Company).

27, Într-un timp când guvernul Statelor Unite își ia toate măsurile de precauție împotriva infiltrării comuniste în structura politică și conduc o campanie de eliminare a comunismului, presa catolică face propaganda de mai sus pentru a-i ațâța pe romano-catolici și pe cât mai mulți americani posibil împotriva martorilor lui Iehova. Cu toate acestea, oficialii responsabili ai guvernului american s-au informat în ultimii ani foarte bine despre martorii lui Iehova, pentru a putea fi acum înșelați de o astfel de propagandă mincinoasă a presei catolice. *Cartea anuală* din 1949 a martorilor lui Iehova arată că SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE conduce un birou de filială în Lodz, Polonia, precum și în alte 66 de țări. Este o minciună intenționată a presei catolice să publice faptul că filiala noastră din Polonia și activitățile grupelor creștine de sub conducerea ei sunt finanțate de „guvernul ateu al Poloniei”. Ceea ce publică și pun în circulație frații noștri din Polonia și din alte țări sunt pur și simplu traduceri fidele a ceea ce publică mai întâi Societatea noastră aici în America; și lecturile publice expuse de

martorii lui Iehova în toată lumea urmează modelul și schița tipărită a lecturilor oferite deschis aici în America. În niciuna din publicațiile noastre și în nici una din lecturile publice ale vorbitorilor noștri, noi nu glorificăm vreo *dogmă* politică.

28. În contrast izbitor cu romano-catolicii și alți religioniști, martorii lui Iehova nu iau parte în politica nici unei țări. Ei glorifică numai împărăția lui Iehova prin Isus Cristos ca guvernul de drept al întregului Pământ. Presa catolică este găsită în cazul acesta vărsându-și veninul și zvârcolindu-se cu amărăciune și enervare, deoarece martorii lui Iehova din Polonia, ca oriunde altundeva, urmează exemplul apostolului Pavel și predică evanghelia împărăției „public și din casă în casă” (Faptele Apostolilor 20:20). Pentru a cunoaște ceea ce fac martorii lui Iehova în Polonia și cum sunt ei finanțați, noi îi îndrumăm pe catolicii sinceri la raportul nostru din *Cartea anuală* din 1949.

29. Dușmanii dau ordine amăgiților lor religio-politici pentru a-i urmări și a-i prinde pe martorii lui Iehova, având iluzia că aceștia sunt părăsiți de Dumnezeu cărui I se închină și nu au pe nimeni care să-i scape. Dar spiritul sfânt al lui Dumnezeu a intervenit deja pentru noi, inspirându-l pe psalmist să înregistreze rugăciunea ca Dumnezeu să nu fie departe de noi, ci să se grăbească și să ne ajute. Sub inspirația spiritului mijlocitor al lui Dumnezeu, rugăciunea a fost scrisă deja pentru noi în Psalmul 71, pentru ca potrivnicii sufletului sau vieții noastre să fie făcuți de rușine și nimiciviți. Așa cum, cu siguranță, acea rugăciune inspirată stă scrisă împotriva celor care încearcă să ne facă rău, acești dușmani sunt sortiți să fie acoperiți de batjocură, ocară și rușine. Restul Cuvântului profetic al lui Dumnezeu arată că toate acestea vor veni peste ei.

Întrebări pentru studiu

1. Cum este Iehova loial atât individualilor cât și organizațiilor?
2. Cum dezmente creștinătatea pretenția ei că se încrede în Dumnezeu?
- 3,4. Cum stabilim noi cine este autorul psalmului 71 ?
5. Pe ce teme cere psalmistul eliberarea?
6. Numai cine se refugiază astăzi la Iehova?
7. De când îl preamărește *Turnul de veghere* pe Iehova?
- 8,9. De ce mai ales din 1925 l-am făcut pe Iehova refugiul nostru?
10. Cum dovedesc numele și activitatea noastră că noi ne refugiem la Iehova?
11. Cum am dovedit noi că El este o „stâncă de adăpost” la care să apelăm?
- 12,13. Cum s-a dovedit Iehova a fi o „stâncă” pentru David și pentru noi?
14. De ce a putut David să se roage să fie salvat de Dumnezeu și de cine?
15. În mod similar, cum a fost salvat Isus?
- 16-18. a) Cum a fost Iehova făcut încrederea lui Israel din copilărie sau din tinerețe? b) Când a fost învățată astfel organizația creștină pentru a se încrede în El?
19. Cum a fost Iehova sprijinul și nădejdea ei din pântecul mamei sale?
- 20,21. Asemenea lui Isus, ce trebuie să fim noi pentru mulți astăzi, așa cum a fost profețit?
22. Cum sunt astăzi martorii lui Iehova o minune pentru creștinătate?
23. Cum suportă ei această situație și cu gurile pline de ce?
24. Cum și de ce slăbește tăria și astfel, ce se roagă ei la Dumnezeu?
25. De ce se roagă ei să nu fie părăsiți de Dumnezeu acum?

- 26,27. a) În ce privește încercările de a face rău, cum completează presa catolică împotriva vieții noastre? b) Cum respingem noi minciuna răutăcioasă?
28. De ce presa catolică varsă venin și se zvârcolește?
29. Cum a intervenit deja pentru noi spiritul lui Dumnezeu în Psalmul 71 ?

TEXTUL ANUAL DIN 1949

1. Cunoscând credințioșia Dumnezeului său și convins că Dumnezeu îi va răspunde la rugăciune, psalmistul zice: „Și eu voi nădăjdui pururea, Te voi lăuda tot mai mult. Gura mea va vesti, zi de zi, dreptatea și mântuirea Ta, căci nu-i cunosc marginile” – Psalmii 71:14,15.

2. Cu aceeași speranță că Dumnezeul cel viu și adevărat îl va respinge pe dușman și îi va sprijini în predicarea Evangheliei Sale, martorii lui Iehova au adoptat ca textul lor anual pentru 1949 cuvintele psalmistului și acestea apar pe calendarul lor din 1949, anume: „Eu ... Te voi lăuda în continuare, din ce în ce mai mult”. Aceasta exprimă pe scurt hotărârea lor curajoasă pentru 1949 și pentru toți anii care vor veni până la Armagedon: „Eu ... voi adăuga mai mult la toată lauda Ta” (*AAT; Douay*). „Eu Te laud mai mult decât oricând” (*Moffatt*). „Eu ... îți aduc mai multă laudă, mai mult timp” (*Wellhausen*). Cu toate că psalmul inspirat este o rugăciune pentru rușinarea și ocărârea tuturor potrivnicilor noștri îngâmfați, martorii lui Iehova nu caută lauda de sine, nici lauda de la oameni. Isus a spus: „Vai de voi când toți oamenii vă vor vorbi de bine! Fiindcă tot așa făceau părinții lor cu profeții mincinoși” (Luca 6:26). În mod înțelept noi ne organizăm și ne echipăm pentru a lăuda pe Iehova Dumnezeu și pe Cristosul Său. Acum noi n-o putem lua mai ușor, bazându-ne pe anii din trecut ai laudei lui Iehova. Nu; Și nici nu ne temem de amenințările dușmanului și de ce pot încerca să facă. Noi hotărâm să lăudăm în continuare din ce în ce mai mult pe Dumnezeul care ne apără și ne eliberează, da, pentru a adăuga mai multă laudă la toți anii din trecut ai laudei Lui; să-L lăudăm mai mult decât oricând, și cu cât îl lăudăm mai mult timp, să progresăm în aceasta.

3. Indiferent cât timp trăim, noi nu putem spune niciodată mulțimea actelor Sale de eliberare față de noi, individual sau ca organizație. Niciodată noi nu putem spune totul despre dreptatea și salvarea Sa pe care le realizează pentru noi și pentru toți cei care se întorc de la această lume și își oferă supunerea credincioasă împărăției lui Iehova prin Isus Cristos. Deși noi credem din inimă și avem neprihănirea ce rezultă din aceasta, totuși, noi ne deschidem gura mărturisind despre Iehova Dumnezeu și împărăția Sa, știind că acesta este cel mai ușor lucru ce-l putem face și are ca rezultat salvarea noastră. Așadar, pentru anul 1949 și pentru toții anii următori, noi suntem hotărâți ca gurile noastre să vorbească despre bunătatea și credințioșia Lui cât e ziua de mare.

4. Hotărât să laude pe Domnul în continuare, din ce în ce mai mult, psalmistul vorbește pentru noi astăzi, zicând: „Voi spune lucrările Tale cele puternice, Iehova, Dumnezeule! Voi pomeni dreptatea Ta și numai pe a Ta. Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale” (Psalmii 71:16,17, *ASV*). Mergi înainte, creștinătate, cu închinarea ta la eroi și cu laudarea și înălțarea sistemelor și ideologiilor politice; dar noi, ca martori ai lui Iehova, vom face ca psalmistul și ne vom oferi serviciile numai puternicelor acte și fapte vitejești ale lui Dumnezeu și pe acestea le vom istorisi la toate națiunile. Noi știm că nu există dreptate în această

lume și în susținătorii ei și în ceea ce privește dreptatea, noi o avem de spus numai pe cea a lui Iehova.

5. Din tinerețea organizației creștine din primul secol, Iehova și-a învățat poporul. Întorcându-ne în acel timp, Isus zicea că nimeni nu putea veni la El ca discipol, dacă nu-l învăța Iehova Dumnezeu: „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În profeți este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine” (Ioan 6:44,45). Fariseii religioși țineau la tradițiile strămoșilor lor care făceau fără valoare Cuvântul lui Dumnezeu și în felul acesta ei au refuzat să fie învățați de Dumnezeu prin Cuvântul Său, în consecință ei nu au venit la Isus. Nici unul n-a putut deveni un martor al lui Iehova dacă nu era învățat de El prin Cuvântul Său. În tinerețea sa, organizația creștină și-a amintit de Creatorul ei și L-a acceptat pe Iehova ca învățător și a fost atrasă la Isus ca și Cristosul prin El. De-a lungul secolelor până acum, la vremea bătrâneții organizației, Iehova le-a predat martorilor prin Isus Cristos nu numai învățatură, ci și dreptatea Lui și lucrările Sale minunate. Și aceste lucruri ale lui Dumnezeu noi le-am declarat într-una până în această zi. Recunoscându-L pe Iehova ca pe singurul nostru învățător prin Isus Cristos, această revistă *Turnul de veghere* a încetat să publice pe cea de-a doua sa pagină (partea de sus) a fiecărui număr un comitet editorial de, cinci oameni, ci începând cu numărul din 1 5 octombrie 1931 ea a început să publice în schimb profeția la care se referea Isus, anume: „Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova și mare va fi pacea copiilor tăi” (Isaia 54:13, *ASV*). Noi continuăm să ne uităm la Iehova după învățatură, prin Isus Cristos.

Generația care se ridică

6. Adevărata organizație creștină este acum în vârstă, cu o vechime de nouăsprezece secole și este „bătrână”, vorbind în sens figurat, dar ea nu vrea să se oprească, să se pensioneze și să se retragă de la a declara lucrările minunate ale lui Iehova. Rămășița organizației creștine unse privește în lumina profeției Bibliei și vede o generație nouă, viitoarea generație de servi care vor prelua complet serviciul după ce rămășița va părăsi scena pământescă. Ei doresc să extindă închinarea viului și adevăratului Dumnezeu pe întreg pământul. De aceea, ei doresc să transmită acestei generații care se ridică, de oameni consacrați lui Dumnezeu, toată instruirea pe care Iehova Dumnezeu i-a învățat prin Cristos, ca această generație viitoare să poată fi salvată pentru viață veșnică pe Pământ sub împărăția lui Dumnezeu. Astfel, rămășița unsă a organizației teocratice ia asupra sa cuvintele psalmistului: „Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețe cărunte, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum și puterea Ta neamului de oameni care va veni!” (Psalmii 71:18, *Rotherham*). „Ca să pot vorbi generației care se ridică despre tăria și puterea Ta” (*Moffatt*). Ce motiv înălțător pentru a trăi!

7. Această „generație nouă”, această „generație care se ridică” este alcătuită din acei oameni care se consacră acum lui Iehova prin Cristosul Său. Isus vorbea despre ei ca despre „alte oi” ale Sale, pe care le va adăuga turmei Sale de oi în această zi, sub conducerea Lui ca un Singur Păstor. Aceste oi au început să se facă de cunoscut de la și după anul 1918, an în care (pe 24 februarie) a fost rostită pentru prima dată cuvântarea publică „Lumea s-a sfârșit - Milioane care trăiesc astăzi pot să nu moară niciodată”. De atunci înainte, faptul că o astfel de clasă de „oi” a fost prezis să apară la acest sfârșit al lumii a început să se vadă din profețiile Bibliei. Acum este evident că unul din motivele pentru care Iehova Dumnezeu a cruțat rămășița unsă după 1918 a fost ca ei să

servească adevărul împărăției acestei generații care se ridică de oameni de bine consacrați. Această clasă de „alte oi” a fost preumbrită de numeroase persoane și grupuri în Scripturile Ebraice.

8. Noi am observat deja (pagina 371, paragraful 3) antetul Psalmului 71, așa cum apare în traducerea greacă *Septuaginta* (sau Cei șaptezeci de traducători evrei). Noi îl repetăm: „Al lui David, *un Psalm cântat de fiii lui Ionadab și de primii care au fost luați prizonieri*” (Bagster; precum și C. Thomson). În *Septuaginta*, psalmul este înscris ca Psalmul 70 și *Versiunea Catolică Douay* urmează această numerotare. Acolo Psalmul 70:1 zice: „Un psalm al lui David. Despre fiii lui Ionadab și despre foștii prizonieri. În tine, o, Doamne, am sperat, nu mă lăsa niciodată să fiu pus în încurcătură”. Într-o notă de subsol a *Versiunii Douay* (ediția lui Murphy) explicația versetului 1 zice: „*Al Fiilor lui Ionadab*. Recabiții, pe care îi vedem în Ieremia 35. Din această adăugare a celor 72 de traducători, noi deducem că acest psalm era cântat de obicei în sinagogă, în persoana recabiților și a celor care au fost duși mai întâi în captivitate”.

9. Recabiții erau fiii lui Ionadab, fiul lui Recab și s-au alăturat cu bunăvoință izraeliților și s-au închinat Dumnezeului lui Israel, Iehova. Chiar înainte ca Ierusalimul să fie distrus în anul 607 î.C. și cele câteva mii de iudei supraviețuitori să fie duși prizonieri în Babilon, Iehova a trimis această promisiune fiilor lui Ionadab, prin profetul Ieremia: „Așa vorbește DOMNUL oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduiriile lui și ați făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta, așa vorbește DOMNUL oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!” – Ieremia 35:18,19, *AAT*

10. În numerele anterioare ale *Turnului de veghere* a fost explicat cum au preumbrit acești recabiți, sau fiii lui Ionadab, pe „alte oi” cu bunăvoință, Ionadab (sau *Iehonadab*, însemnând *Iehova este generos*) este prezentat pentru prima dată în Scriptură când regele Iehu al Israelului îl ridică în carul său și îi zice: „Inima ta este tot așa de curată cum este inima mea față de a ta?” Ionadab răspunde: „Este”. Atunci regele Iehu i-a zis: „Dacă este, dă-mi mâna”, „Ionadab i-a dat mâna. Și Iehu l-a suit la el în car și i-a zis: Vino cu mine și vei vedea zelul meu pentru Iehova. L-a luat astfel în carul său” (2 Regi 10:15,16, *ASV*). Pentru a-și arăta zelul pentru Iehova, regele Iehu l-a dus pe Ionadab la templul falsului dumnezeu Baal din Samaria. Acolo regele Iehu a făcut ca toți iudeii apostatați să-și pună pe ei hainele închinării lui Baal pentru a se identifica și apoi și-a trimis executorii și i-a ucis pe toți acești călcători ai primei și ai celei de-a doua porunci din Lege. Ionadab și toți ceilalți închinători ai lui Iehova au fost cruțați, Ionadab, așa cum este relatat în numerele timpurii ale *Turnului de veghere* (1 august 1932, înainte) a prefigurat pe oamenii de bine consacrați care se supun Regelui lui Iehova, Isus Cristos, de la 1918 și pe care executorii lui Iehova îi cruță în bătălia Armagedonului, în decursul căruia vor fi nimiciți toți închinătorii lui Baal, sau închinătorii religiilor. În felul acesta, Ionadab și recabiții, sau fiii lui Ionadab, ilustrează aceeași clasă a celor cu bunăvoință din zilele noastre.

11. În decursul anilor Primului Război Mondial (A.D. 1914-1918) rămășița unsă a martorilor lui Iehova a mers în captivitate în marele Babilon mistic, lumea aceasta sub conducerea religiilor ei. Dar în 1919 Iehova Dumnezeu, prin Regele Său Isus Cristos, a început să-i scoată pe acești izraeliți spirituali din captivitatea lor ostilă a Babilonului. De asemenea, după aceea, clasa Ionadab din zilele moderne a început să se arate într-un număr în continuă dezvoltare și să se asocieze cu rămășița, mai ales din 1932 înainte. Văzând, așa cum facem noi acum, aplicația psalmului 71 discutat aici, noi putem aprecia acum ce potrivit a fost ca acesta să fie cântat în

sinagogă în prezența izraeliților care odată au fost captivi în Babilon, precum și a fiilor lui Ionadab. Astăzi, atât rămășița izraeliților spirituali, cât și clasa Ionadab din zilele noastre, se pot bucura de înțelegerea acestui psalm împlinit.

12. Atunci, cu siguranță, deși rămășița unsă se află în stadiul de bătrânețe și păr cărunt al organizației creștine, ei vor continua să se roage ca Iehova Dumnezeu să nu-i părăsească până când nu-i vor declara brațul Său, adică tăria și activitățile Sale, generației următoare, clasei Ionadab, pentru salvarea lor prin Armagedon în dreapta lume nouă. Rămășița vrea să ajungă cu mesajul împărăției la „toți care vor veni”. La timpul potrivit al lui Iehova, El, prin Regele Său domnitor, va scoate din mormânt pe profeții credincioși și pe alți învingători ai secolelor precreștine pentru a-i face „prinți pe tot pământul” (Psalmii 45:16). Atunci rămășița credincioasă, care de asemenea se așteaptă să supraviețuiască bătăliei Armagedonului, va avea privilegiul să vorbească și acestor prinți ai „pământului nou” despre brațul și tăria lui Iehova Dumnezeu la acest sfârșit al lumii. Acești prinți vor constitui o parte a viitoarei sau noii generații - Psalmii 71:18, *ASV; Rotherham*.

13. Bătrânețea și perii albi nu-L fac pe Iehova Dumnezeu s-o îndepărteze pe rămășița credincioasă din serviciu, sau s-o părăsească. Profeția Sa despre zilele din urmă ale acestei lumi asigură organizația creștină: „Voi turna spiritul Meu peste toată carnea [tineri și bătrâni]; bătrânii voștri vor visa vise” (Ioel 2:28). În timpurile Bibliei bărbații în vârstă erau făcuți ambasadori, așadar pentru a fi ambasador însemna să fi bătrân (2 Corinteni 5:20; Efeseni 6:20). Exact așa Dumnezeu face rămășița organizației creștine la bătrânețea ei să vadă împlinite visele pe care profeții Săi le-au văzut în timpurile din vechime, precum și să fie ambasadorii Săi pentru a da mesajul final al împăcării la acest sfârșit al lumii. El și-a onorat organizația unsă la bătrânețea ei, servind ca ambasadori ai împărăției Sale întemeiate, Guvernul teocratic acum în putere, sub Regele Său domnitor, Cristos.

Mărirea noastră crescută

14. Rămășița credincioasă, căreia Iehova Dumnezeu i-a arătat o astfel de îndurare și onoare din 1918, poate vedea acum împlinită cu ea rugăciunea psalmistului: „Dreptatea Ta, Dumnezeule, ajunge până la cer; Tu ai săvârșit lucruri mari: Dumnezeule, cine este ca Tine? Ne-ai făcut să trecem prin multe neazuri și nenorociri, dar ne vei da iarăși viața, ne vei scoate iarăși din adâncurile pământului. Înălță-mi mărirea mea; Întoarce-Te, și mângâie-mă din nou!” (Psalmii 71:19-21, *AAT*). În timp ce elementele politice, comerciale, judiciare și religioase ale acestei lumi continuă să se poarte foarte nedrept cu martorii lui Iehova, Domnul Dumnezeu și-a slăvit dreptatea față de rămășița Sa devotată. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu este la fel de înalt ca cerurile. Cine poate fi ca El? El și-a lăsat rămășița să vadă de multe ori o încercare tristă. În 1918, la punctul culminant al Primului Război Mondial, acesta părea ca un dezastru pentru ei, un dezastru din care nu se vor ridica niciodată. Atunci ei se aflau sub asupriri și în captivitatea puterilor criminale ale acestei lumi, așa încât erau ca grămada de oase uscate din valea adâncă pe care a văzut-o Ezechiel într-o viziune, după ce Ierusalimul a fost distrus și iudeii captivi au fost deportați (Ezechiel 37:1-14). Dar în viziune Dumnezeu a însuflețit din nou acea vale de oase uscate și El a făcut așa în 1919 cu rămășița Sa credincioasă. El i-a scos din adâncimile captivității și de sub restricția conducătorilor pământești. El și-a întors din nou favoarea la ei și le-a crescut mărirea ca martorii și ambasadorii Săi. De asemenea, El i-a mângâiat, ridicându-le de partea lor o mulțime mare de însoțitori de bine consacrați, generația nouă care se ridică.

15. Mângâiați astfel de Atotputernicul Dumnezeu și cu o tărie reînnoită, rămășița cântă ultimele rânduri ale Psalmului 71 și mulțimea care crește a generației care se ridică și se alătură: „Și te voi lăuda în sunet de alăută, îți voi cânta credincioșia. Dumnezeule, Te voi lăuda cu arfa, Sfântul lui Israel! Când Te voi lăuda, voi fi cu bucuria pe buze, cu bucuria în sufletul pe care mi l-ai izbăvit. Și limba mea va vesti zi de zi dreptatea Ta, căci cei ce-mi caută pierzarea sunt rușinați și roșii de rușine” – Psalmii 71:22-24, *AAT*

16. Prin comportamentul Său față de noi din 1918, Iehova Dumnezeu, prin Cristos, ne-a răscumpărat viața. Acum, dacă noi ne folosim cu credincioșie zilele care au rămas înainte să izbucnească bătălia Armagedonului, aceasta înseamnă viața noastră veșnică în lumea nouă ce va urma acelei bătălii. La ieșirea din Primul Război Mondial, care a marcat începutul sfârșitului acestei lumi, națiunile au ales o cale a ocării și a nesupunerii, așa cum o arată acum existența lor de atunci încoace. Deoarece continuă să se împotrivescă împărăției lui Dumnezeu și caută să facă rău ambasadiorilor Săi, ele vor merge la nimicire în cea mai mare rușine și cel mai mare dispreț, la Armagedon. Dar rămășița, urmată la timpul potrivit de generația care se ridică a celor cu bunăvoință, a ales o viață a laudei pentru Iehova Dumnezeu și Regele Său. Ei strigă fără frică laudele Sale. Ei țin tare la hotărârea lor de a mărturisi vesel cu gura despre El, până când va avea loc marele act al dreptății, justificarea suveranității lui Iehova la Armagedon prin Regele Său victorios Isus Cristos.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Așa cum este arătat de textul anual din 1949, ce am hotărât noi să facem?
3. Ce nu cunoaștem noi și astfel, ce hotărâm?
4. Cu ce venim noi și ce vom menționa?
5. Unde și de când căutăm noi învățătura?
6. Deși bătrână, cu peri albi, de ce nu vrea să se oprească rămășița acum?
7. Cine apare acum ca această „nouă generație” și de când?
8. În a cui prezență era cântat psalmul 71, așa cum arată antetul?
- 9,10. Pe cine ilustrează acești „fii ai lui Ionadab” și de ce?
11. De ce foști prizonieri mai este cântat acum psalmul 71 ?
12. Cui doresc ei să nu omită să le vorbească despre brațul lui Iehova?
13. Cum a onorat Dumnezeu rămășița organizației creștine la bătrânețea ei?
14. Cum le-a crescut El mărirea și cum i-a mângâiat?
- 15,16. Cum decurge viața lor răscumpărată diferit de calea pe care au pășit națiunile începând cu 1918?

ADUCÂND ROADE LA BĂTRÂNEȚE

Noi ne aflăm acum în cel de-ai treizeci și cincilea an al „Zilei lui Iehova”. Un număr din cei care s-au aflat în adevărul împărăției la începutul acestei importante zile, care a fost marcată vizibil de izbucnirea Primului Război Mondial, sunt astăzi foarte înaintați în vârstă, dar țin încă la serviciul împărăției acum întemeiate. Dificultățile fizice ale bătrâneții se fac acum simțite în

trupurile lor, așa cum este descris de înțeleptul din vechime, pe care Iehova Dumnezeu l-a ridicat și l-a inspirat să fie un propovăduitor, sau un „Kohélet”, așa cum era el numit în limba ebraică în care a vorbit și a scris. Acești servi înaintați în vârstă ai Dumnezeului Cel Prea înalt pot aprecia acum foarte bine înțelepciunea căii lor de acțiune luând serviciul de martori ai lui Iehova acum multe decenii, când vigoarea și vitalitatea lor era mai mare și astfel puteau să dea ce au mai bun unui Dumnezeu merituos; de asemenea, ei pot aprecia avertismentul solemn conținut în cuvintele aceluși înțelept, pentru tinerii din aceste zile, după cum el scrie: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată. Gonește orice necaz din inima ta, și depărtează răul din trupul tău; căci tinerețea și zorile vieții sunt trecătoare. Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: 'Nu găsesc nici o plăcere în ei',” – *Eclesiastul 11:9 la 12:1, AAT*

Lumea, în special creștinătatea cu milioanele ei de religioniști care sunt „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”, le oferă tinerilor și tinerelor plăcerile ei, care se agață de iluzii; dar vârsta înaintată le-a dovedit adesea himere deșerte pe toate. Această lume, acum în „timpul sfârșitului” ei de la 1914 A.D., n-are nimic substanțial de oferit pe termen lung; prin urmare, dacă mintea umană nu și-a găsit satisfacția în viul și adevăratul Dumnezeu Iehova și în Fiul Său Isus Cristos, într-adevăr nu există nici o plăcere în anii bătrâneții, înțeleptul, Kohélet sau Propovăduitorul, ne prezintă o descriere plastică plină de viață a bătrâneții „zilele cele rele” ale declinului și infirmității fizice, „despre care vei zice: 'Nu găsesc nici o plăcere în ei',”. Apoi el continuă să ne spună de ce, zicând:

„Până nu se întunecă soarele, și lumina, luna și stelele, și până nu se întorc norii îndată după ploaie; până nu încep să tremure paznicii casei (măinile), și să se încovoie cele tari (picioarele); până nu se opresc cei ce macină (dinții), căci s-au împușinat; până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre (ochii)” – *Eclesiastul 12:2,3, AAT*

Aici noi putem recunoaște cum se referă Kohélet, într-un figurativ limbaj poetic, la slăbirea vederii la bătrânețe, atât mentală cât și fizică, în majoritatea cazurilor, și la faptul că norii de necaz de un fel sau altul, vin repede unul după altul, după orice experiență ce înviorează, ca ploaia care pentru un timp aduce speranță că va urma o vreme frumoasă a prosperității. Dar paznicii casei, anume brațele și mâinile corpului nostru pământesc, încep să tremure în zilele bătrâneții; acei figurativi „bărbați puternici”, membrele noastre inferioare, se strâmbă de dificultate în încercarea de a sprijini greutatea corpului. Odată cu acestea, „cei ce macină”, dinții noștri naturali, încetează să-și îndeplinească rolul din pricina deprecierei sau a pierderii lor și puterile noastre de vedere și percepție, care privesc prin ferestrele corpului nostru, ochii noștri, slăbesc și crește necesitatea unor ochelari mai puternici.

Dar aceasta nu este totul: „Până nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele), când uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit, te temi de orice înălțime, și te sperii pe drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi, și de abia se târăște lăcusta, până nu-ți trec poftetele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele” – *Eclesiastul 12:4,5, AAT*

Da, când posibilitățile de lucru ale vieții se apropie de sfârșitul lor și ușa gurii găsește că este dificil sau este o povară să vorbească, atunci este posibil să existe puține în comun între persoana în vârstă și generația care se ridică, prin urmare există din ce în ce mai puțină comunicare

prin deschizătura gurii și prin puterile vocale. Puterile auzului, cu care el se bucura odată de glasul păsării sau de notele cântării, sunt slabe. Neputând să doarmă bine, el se va trezi tulburat la strigătul slab al unei păsări și puterile sale slabe nu pot să prindă varietatea farmecelor pământesti, „fiicele muzicii”. Numai când el are urechea credinței prinde varietatea mult mai dulce a melodiilor cerului notate pe paginile Bibliei, pe care Solomon, în toată gloria lui, nu le-a cunoscut niciodată. Dar el trebuie încă să facă față unei sarcini mari, trudă, temeri și necazuri ale bătrâneții extreme cu toate infirmitățile ei, pierderea apetitului sau a gustului, gemete și suspine triste, până când pier toate dorințele pământesti și el se îndreaptă spre locuința sa de durată, mormântul. Fericit este el dacă are speranțele și dorințele lumii noi drepte a lui Dumnezeu, acum atât de aproape, și are motive scripturale să aștepte dimineața învierii prin care lumea nouă va birui această lume.

Pe măsură ce persoana în vârstă se apropie de moarte mai rămâne doar puțin timp, așa cum spune Kohelet: „Înainte să se rupă funia de argint și înainte să se sfărâme vasul de aur, înainte să se spargă ulciorul la izvor și să se strice roata la fântână; și țărâna să se întoarcă în pământ, așa cum a fost, și spiritul să se întoarcă la Dumnezeu care l-a dat”. „Deșertăciunea deșertăciunilor”, zice Kohelet, 'totul este deșertăciune', (Eclesiastul 12:6-8, *AAT*). Da, la moarte are loc prăbușirea trupului. Funia de argint cu care suntem noi prinși de viață în această lume, sau măduva spinării care ajunge la creierul nostru, se rupe și nu mai transmite impulsuri. Vasul de aur al creierului este sfărâmat în timp ce acest prețios organ al vieții inteligente se dezintegrează; de asemenea și trupul uman, care asemenea unui vas, ține conținutul de aur al vieții, își începe dezintegrarea. Ulciorul sau recipientul inimii, care primește și transmite sângele, nu mai primește lichidul susținător de viață mai mult decât poate primi un ulcior spart la fântână, și să rețină apele de viață; și ca o consecință, roata circulației sângelui din organismul uman se oprește din învârtit. Atunci, deoarece corpul nu-și mai poate îndeplini funcțiile, țărâna din care el este alcătuit se întoarce „în pământ, așa cum a fost”, pentru a fi acum numai țărână neînsuflețită; și spiritul, sau puterea de viață, se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat omului și suflarea omului se descarcă afară în marele rezervor de aer, atmosfera înconjurătoare. Astfel, acest suflet uman moare, nu mai există, numai dacă el va fi întipărit nepieritor pe tăblița memoriei lui Dumnezeu, pentru a fi reprodus din nou în ziua când, așa cum a prezis Isus Cristos, „Toți cei care se află în morminte [memorialele reprezentând memoria lui Dumnezeu cu privire la ei] vor auzi glasul Său și vor ieși afară; cei care aii făcut binele, pentru înviere la viață; și cei care au făcut răul, pentru înviere la [judecată]” (Ioan 5:28,29; *ASV*). Dacă noi ne amintim cu credincioșie de Iehova Dumnezeu în timp ce ne bucurăm de această viață, putem fi siguri că El își va aduce aminte de noi atunci.

Concluzia întregii chestiuni a experienței de viață, dacă o astfel de viață n-a fost folosită cu o amintire continuă a lui Dumnezeu, este cea la care toți oamenii vor ajunge mai devreme sau mai târziu „deșertăciunea deșertăciunilor, zice propovăduitorul; totul este deșertăciune” (Eclesiastul 12:8). După o viață irosită, acesta este refrenul muribund al lumii nenorocite, când ei văd că ar fi fost mai bine să se teamă de viul și adevăratul Dumnezeu și să țină poruncile Sale. Acum este rândul nostru să decidem, dacă n-am făcut-o deja, ca viața noastră să nu ajungă la un astfel de sfârșit deșert și dezamăgitor ca acesta. Pentru a ne ajuta să decidem asupra căii sigure din existența prezentă, pentru a evita un astfel de rezultat, înțeleptul ne dă concluzia sa, inspirată de spiritul lui Dumnezeu: „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” - Eclesiastul

12:13,14, *AAT* (Pentru o abordare completă a Ecleziastului 12:1-13 vezi *Turnul de veghere* din 15 noiembrie 1945).

O istorie adevărată

Pentru cei dreپți care continuă să-l servească pe Dumnezeu nu există o astfel de bătrânețe plină de regrete, ci ei descoperă că Dumnezeu încă îi folosește în pofida bătrâneții lor și ei pot continua să-l ducă mărturia până la ultima lor suflare. Cu privire la ei este scris: „Cel fără prihană înverzește ca finicul și crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în Casa lui Iehova înverzesc în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi, ca să arate că Iehova este drept, El, Stâncă mea, în care nu este nelegiuire” (Psalmii 92:12-15, *ASV*). Există multe exemple care arată adevărul acestor cuvinte mângâietoare și liniștitoare; dar, ca și o istorie adevărată extrasă din viața reală, noi cităm pentru cititorii noștri o scrisoare primită recent din Suedia. Doamna care scrie locuiește împreună cu soțul ei la bordul unui mic vas, „Doric”, cu care fac pionierat. Ea spune:

„Prin harul Domnului am privilegiul să fiu un lucrător cu timp integral în serviciul împărăției de patruzeci de ani. Pentru aproape 20 de ani am tradus *Turnul de veghere* american și altă literatură de la biroul american pentru Filiala de aici din Suedia. După aceasta am fost pionier și încă mai sunt. Vârsta mea este acum 71 de ani.

„Înainte de a veni în contact cu adevărul (prima carte a ajuns la mine în 1899, *Zorile Mileniului*, tradusă și tipărită în S.U.A.), m-am gândit că cel mai bun mod de a-mi folosi viața, pentru a plăcea lui Dumnezeu și pentru a-L servi, era să fiu misionar și să merg acolo unde nu a mai fost nimeni înainte, și astfel am plănuț să merg în Africa Centrală de Vest la oamenii din Liberia. Dar întotdeauna am fost doritoare să văd clar calea Domnului, ca să nu fac un singur pas fără să fiu sigură că El mă călăuzea. Eram atunci într-o bancă și am părăsit-o, încrezându-mă complet în Dumnezeu pentru tot. N-am mers într-o societate misionară, deoarece mă temeam să fiu legată într-un fel sau altul, așa încât să nu pot urma calea Domnului și să îi fac voia așa cum îi plăcea Lui să mi-o descopere pas cu pas. Rudele și cunoștințele mele credeau că sunt nebună. Atunci I-a plăcut Domnului să-mi deschidă calea pentru a merge la *Casa de instruire pentru misionari* a doctorului Grattan Guinness din Londra, fără plată; aceasta nu era sectară.

„Întorcându-mă din Londra am avut oportunitatea să studiez adevărul mai amănunțit cu Biblia și de multe ori, în timp ce studiam, îngenuncheam, plângeam și îl laudam pe Domnul. Atunci cea mai mare dorință și rugăciune a mea era: în ce mod pot eu servi în adevăr? Curând după aceea am ajuns să știu că exista un birou în Suedia și am mers să-i văd pe cei care locuiau acolo, deoarece nu am întâlnit niciodată pe cineva care cunoștea adevărul. După această vizită am primit o scrisoare de la Birou și mi se cerea să fac lucrarea de traducere a TURNULUI DE VEGHERE, deoarece cel care a făcut aceasta cândva, n-o mai făcea și nu cunoșteau pe nimeni care să facă această lucrare. Așa că ei s-au rugat pentru aceasta și acum îmi cereau mie să traduc. Aveam o sciatică cronică la ambele picioare, așa că acela era într-adevăr singurul mod prin care să servesc atunci adevărul.

„Mai târziu am scris fratelui Russell [pe atunci președinte al TURNULUI DE VEGHERE] despre intenția mea de a merge în Africa Centrală de Vest ca misionar, dar că am primit adevărul și acum doream să-mi folosesc viața în armonie cu acesta. Mi s-a dat o mică sumă de bani de la câțiva prieteni pentru a-i folosi în Africa de Vest când mergeam acolo. Acea sumă de bani a fost în

parte luată înapoi, când acei prieteni au aflat că doream ca banii să fie folosiți pentru a promova adevărul. Ceea ce a rămas i-am trimis fratelui Russell pentru a fi folosiți când avea să vină timpul lui Dumnezeu pentru a-Și trimite adevărul în Africa de Vest. Nu m-am gândit niciodată atunci că mesajul va ajunge acolo până la Armaghedon. Știi, frate Knorr, în timpul acela Domnului nu-l plăcea să ne lase să vedem mai departe de 1914. Îți imaginezi că am citit cu mare interes în *Cartea Anuală* despre lucrarea din Africa de Vest. În decursul lucrării Ilie, poporul Domnului nu putea visa niciodată la lucrarea din lumea întreagă care a continuat după 1918.

„Am avut privilegiul de a-l întâlni personal pe fratele Russell aici în Suedia, precum și pe fratele Rutherford [președintele TURNULUI DE VEGHERE între 1918-1942] când a fost aici și încă îmi mai pot aminti cât de doritor era să-L aștepte pe Domnul, astfel încât totul să se facă în armonie cu voința Lui. A fost special cazul când el a fost aici în 1925. Nu voi uita niciodată acea zi când a avut loc o schimbare în biroul de aici și cât de recunoscători i-am fost lui Iehova, toți cei care îl așteptam pe El în această chestiune, i-am zis fratelui Rutherford: 'Nu văd cum mai putem merge înainte în felul acesta'. A trebuit să-i dau o listă cu toate articolele *Turnului de veghere* american care fuseseră reținute de la prieteni și care nu intraseră în *Turnul de veghere* suedez, iar aceasta fratele Rutherford a citit-o întregii audiențe la congresul din Orebro și chiar în acea zi a venit schimbarea.

„După aceea am lucrat ca pionieră. Mai târziu m-am căsătorit cu un pionier mai tânăr decât mine care era marinar. Noi folosim o ambarcațiune în lucrare de doisprezece ani. Domnului i-a plăcut să ne dea această ambarcațiune cu totul, fără să facem nimic la ea și am primit-o cu cuvântul exprimat clar că nu un om, ci Iehova ni-a dat-o. Aceasta am luat-o ca pe un răspuns la dorința inimii mele să pot continua în serviciu și în ultimii mei ani, deoarece picioarele mele nu sunt prea sănătoase.

„Noi lucrăm multe insule și mai ales Coasta de Vest a Suediei. Chiar acum suntem acolo. O soră de-a mea, care era infirmieră, a devenit interesată și a simbolizat-o; ea a pornit ca pionier în 1911. Și ea se află încă în serviciu. Vârsta ei este acum de 69 ani.

„Îți poți imagina cât de recunoscători îi suntem lui Iehova pentru marele privilegiu pe care l-am avut și încă îl avem, de a ne folosi viața în serviciul împărăției. Multă din tăria noastră a fost folosită până acum, dar noi suntem doritori să facem tot ceea ce putem, chiar până la sfârșit. Rugăciunea noastră este să putem fi păstrați și folosiți de Iehova atâta timp cât îi place Lui să ne sprijine și să ne întărească prin puterea Sa sfântă. De multe ori am întâlnit în trecut o încercare, în diferite moduri, pentru a ne întoarce de la serviciul împărăției, dar tot timpul am experimentat în serviciu multă bucurie și mari binecuvântări și bunătatea iubitoare fără măsură a Domnului. Noi putem dovedi în adevăr că Iehova nu-i lasă niciodată sau nu-i părăsește pe cei care ascultă și se încred în El. Toată gloria să fie a Lui! Prin harul Său asta este totul!

„Ce privilegiu să trăiești în timpul acesta și să vezi cum Iehova, Suveranul întregului Univers, și Regele Său Isus Cristos, mășăluiesc cu maiestate înainte în toată lumea! Noi îl salutăm în unitate și armonie cu toți martorii Săi credincioși de pretutindeni”.

Bătrânețea nu este un motiv sau un semn pentru nici un martor consacrat al Dumnezeului Cel Prea înalt să demisioneze din serviciul Său. Moise L-a servit pe Dumnezeu până la vârsta de 120 de ani, Ioan până la vârsta de 100 de ani, Avraam până la 175 de ani, Enoh până la 365 ani, și Noe până la 950 de ani. Ca și în cazul celei care a scris scrisoarea de mai sus, astăzi există mulți alți vârstnici printre martorii lui Iehova, călcând pe urmele lui Isus, care nu caută să demisioneze

sau să se retragă de la datoria activă, din pricina bătrâneții. Din pricina acestei ascultări potrivite față de porunca divină și a acestei aprecieri potrivite a serviciului Său binecuvântat, Dumnezeu îi face să fie roditori chiar la bătrânețe. „Uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!” – Evrei 13:7, ASV

Fiule. dacă vei primi cuvintele mele. dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune și dacă le vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Iehova, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. – Proverbe 2:1-5, ASV

EXPERIENȚE DE PE TEREN

Cuvântul Lui Dumnezeu atrage un trecător

Conducerea unui studiu din Biblie, afară pe verandă, a avut ca rezultat primirea adevărului de către un trecător. Unul din martorii lui Iehova din statul Mississippi, S.U.A. scrie:

„Acum câteva zile m-am oprit la casa unei doamne pentru a conduce un studiu. Ea și cu mine ne-am hotărât să stăm pe veranda din față și să studiem acolo. În timp ce studiam capitolul 'înviere' de la pagina 268 din cartea '*Să fie Dumnezeu adevărat*', un om trecea mergând pe bicicletă. El m-a auzit citind acea parte a paragrafului 2 care zice: „'Dacă un om moare, va mai trăi el?' toate zilele timpului meu fixat voi aștepta până va veni schimbarea mea”. El și-a adus bicicleta lângă verandă și a zis: 'Spuneți-mi! Dacă un om moare, va mai trăi el? Asta este ceea ce vreau știu!' I-am explicat și i-am arătat scripturile din același paragraf pe care le putea citi în Biblia sa. Câteva zile mai târziu l-am întâlnit pe stradă. El a luat bucuroș cartea '*Să fie Dumnezeu adevărat*'. De atunci am studii împreună cu el, soția lui și unii copii. Soția lui a mers cu mine pentru a asculta una din lecturile oferite de martorii lui Iehova”.

Fotografiile de la congres au trezit

Unul din martorii lui Iehova din California folosește ajutoare vizuale pentru a-i ajuta suplimentar pe cei cărora le servește. El spune:

„În prezentarea broșurii *Guvernatorul permanent al tuturor națiunilor*, la vizite ulterioare și studii de carte, eu folosesc un set complet de fotografii de la congres pentru a-i ajuta pe oamenii cu bunăvoință să vizualizeze organizația și să vadă că martorii lui Iehova nu sunt o religie. De multe ori, ele m-au făcut să fiu primit acolo unde adesea exista afirmația: 'Sunt prea ocupat astăzi să vă cer să rămâneți'. La această afirmație eu răspundeam: 'Ei bine, aveam ceva ce doream să vă arăt, niște fotografii de la marele congres ținut la Wrigley Field în Los Angeles'. Atunci scot fotografiile cu cel de la Wrigley Field, în care se văd o mulțime de oameni. La vederea lor au fost femei care au exclamat: 'Nu vreți să intrați înăuntru? Vreau să le vadă și soțul meu'. Întotdeauna a urmat o excelentă vizită ulterioară la care am discutat pe scurt despre martorii lui Iehova și am dat câteva puncte importante despre congres și literatura care le va da mesajul lui Dumnezeu. Oamenii sunt impresionați de mărimea organizației pe care Iehova o folosește pentru a-și publica masajul”.

INDEXUL TEMELOR „TURNULUI DE VEGHERE” DIN 1948

Absolvenți ai celei de-a XI-a clase Galaad pentru mai multă laudă	
Absolvenți ai Galaadului misionari în Africa	
Acțiunile spiritului sfânt	
Aducerea de roade la bătrânețe	
Adunarea din Filadelfia „Cântarea de laudă	
Adunările de district din America de Nord	
Adunările de district din alte țări	
Adunările de district din Statele Unite	
Adunări de district din 1948	
Adunarea de district din Atlanta	
Ahaz se teme de om	
Alte adunări de district nord americane	
Amos profetește în mijlocul opoziției	
Aproape de porțile Lumii Noi	
Ascultare spre mântuire	
„Bucuria tuturor popoarelor”	
Calea plăcerii și a prosperității	
Calendar, 1948	
Calendar, 1949	
„Cartea anuală a martorilor lui Iehova” din 1948	
„Cartea anuală a martorilor lui Iehova” din 1949	
Călătoria cu avionul la Congresul din Africa de Sud	
Căsătorie în cer	
Ce carte mai este ca aceasta?	
Ce câștigă servii din aceasta?	
Cercetarea spiritelor în criza mondială	
Cine beneficiază de răscumpărare?	
Când a venit la lumină nemurirea?	
Când și cum să se celebreze Comemorarea	
Comemorarea întemeierii Lumii Noi	
Comemorarea și ciclul de 19 ani	
Compilarea înregistrării din surse originale	
Cultivarea darurilor	
Darul perseverării în celibat	
Daruri după măsură	
Data Comemorării în 1948	
Dătătorul nemuririi	
De ce Sfintele Scripturi nu învață despre o treime	
De ce va muri Satan Diavolul?	

De la Exod până la Templu - 480 ani	
De unde vin banii pentru lucrarea împărăției	
„Dumnezeul nădejzii”	
Dumnezeu nu întârzie	
„După roadele lor îi veți cunoaște”	
Eliberare de degenerarea rasei	
Ești tu mântuit?	
Extindeți serviciul vostru	
Ezechia se încrede în Iehova	
Facerea Pământului glorios	
Fă-ți mântuirea sigură	
Grăbind venirea zilei lui Dumnezeu	
„Guvernatorul permanent al tuturor națiunilor”	
Ieroboam al II-lea întrebuițează greșit prosperitatea	
Ignoranța păcatului	
Indexul scripturilor pentru articolele principale din 1948	
Interzicerea divină a demonismului	
Ioahaz luat în stăpânire de un străin	
Ioel prevede răzbunarea lui Iehova	
Iona preumbrește pe Isus și urmașii Lui	
Iotam devine puternic	
Isaia a trăit conform numelui său	
Înaintare spre maturitate sau cădere din nou în păcat?	
Încercarea de catolicizare a creștinismului	
Închinarea la demoni a lui Manase i-a adus necaz	
Îngâmfaarea lui Ozia îi anulează credincioșia	
Într-un colegiu confesional	
Laudă din ce în ce mai mare pe continentul întunecat	
Laudă printre națiuni din ce în ce mai mult	
„Mântuirea noastră comună”	
Mexicul merge la școală	
Mica prevede rezultatul judecății divine	
Minciuna despre cei morți	
Mormântul învierii	
Nerăscumpărat împotriva voinței sale	
Nunta în drama profetică și în realitate	
Oameni asemenea oilor și oameni asemenea caprelor	
O cale a vieții cu mulțumire	
O domnie cu Diavolul legat	
„O nădejde vie”	
O scrisoare interesantă [„cei 480 de ani”]	
O scrisoare [„cei 144.000 de cântăreți”]	

Osea proclamă îndurarea lui Iehova	
Păstrarea în iubirea lui Dumnezeu	
Pecah, un conspirator între conspiratori	
„Pentru ca serviciul să nu fie defăimat”	
Pentru ce sunt ei așa de deosebiți în 1948	
Pentru cine a fost scrisă Biblia?	
Perioada de mărturie „Cântarea de laudă”	
Perioada de mărturie „Iubirea de aproapele”	
Perioada de mărturie „Punerea semnului”	
Perioada de mărturie „Rege pentru tot pământul”	
Perioada de mărturie „Servii lui Dumnezeu”	
Perioada de mărturie „Toate națiunile înaintea”	
Preștiința divină și destinul omului	
Politica și demonismul	
Răbdarea divină înseamnă salvare	
„Rădăcina a tot felul de rele”	
Rege pentru o mie de ani	
Religia acestei lumi este o cursă	
Rezoluție	
Ridicarea omenirii la perfecțiune	
Salutând Regele Lumii Noi	
Să câștigăm intrare în locuințele permanente	
Să dăm respect Judecătorului	
„Să fie Dumnezeu adevărat”	
Să luptăm pentru credință	
Scrisori [În legătură cu perversiunea sexuală; de asemn. în legătură cu „ziua salvării”]	
Semnal pentru popoare	
Servi la sfârșitul lumii	
„Stânca lor nu este ca Stânca noastră”	
Ștergerea „păcatului lumii”	
Textul anual pe 1949	
Transmiterea înregistrării sacre	
„Treimea” contrară împărăției lui Dumnezeu	
Un mijloc sănătos de câștig	
Urechii ascultătoare	
Vacanță	
Vestind laudele lui Iehova public	
Vorbirea abuzivă împotriva spiritului sfânt este mortală	
WBBR își înalță vocea	